

**leve
het
socia-
lisme
weg
met
de
krisis**

**EEN REVOLUTIONAIR
MET EEN KAMERA**

JORIS IVENS

**met de wet
in de hand
steelt men
in het hele
land**

Buurtbewoners demonstreren tegen processen

'We zijn het gejat zat'

"De huur is ons te duur"
"We zijn het gejat zat"
"Weg met de huurverhoging"

Onder deze leuzen trokken nijmeegse buurtbewoners massaal naar de rechtbank om duidelijk te maken dat de strijd tegen de huurverhogingen niet zomaar gebroken kan worden door de eerste de beste vent in een toga en met een wetboek in de hand. De demonstratie werd een krachtige waarschuwing aan het adres van de huisjesmelkers en hun knechten op het Binnenhof en in de gerechtsgebouwen. Het geduld van de buurtbewoners is op, de strijd tegen de woningnood vraagt om harde acties.

Begin december moesten in Nijmegen 11 buurtbewoners voor de kantonrechter komen omdat ze weigerden de huurverhoging te betalen. Zij waren er uit gepikt om de mensen angst aan te jagen, want in werkelijkheid gaat het niet om 11, maar om ongeveer 1000 gezinnen, waarin sinds april de huurverhoging geweigerd wordt. Deze buurtbewoners zijn georganiseerd in de Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW). Het eensgezind weigeren van de schandalige huurverhogingen, dat is het middel waarmee de buurtbewoners de huisbazen kunnen treffen, zo stellen de buurtcomité's van de BHW.

De massale weigering van de huurverhoging in de arbeiderswijken heeft vooral de Woningvereniging Nijmegen, als grootste huisbaas, hard getroffen. Vooral omdat onder leiding van de buurtcomité's een hechte organisatie werd opgebouwd, zodat iedereen wist dat hij niet alleen stond. Daardoor bleef de weigering gedurende al die maanden sterk staan. De Woningvereniging was tenslotte wel gedwongen om in de aanval te gaan, omdat ze natuurlijk wil proberen vóór de nieuwe golf van huurverhogingen in april '72 de eenheid van de buurtbewoners te breken.

WE MOGEN WEL BOUWEN,
MAAR NIET WONEN

De leden van de BHW werden opgeroepen naar een algemene vergadering om het antwoord van de buurtbewoners te bepalen. Hier werd gesteld: "Natuurlijk laten we die 11 niet alleen naar de rechter gaan. Het gaat niet om hun, het gaat om ons allemaal. We hebben stuk voor stuk van die huurverhogingen te

lijden. Vandaag pakken ze hun, morgen proberen ze ons te pakken. Onze enige bescherming tegen deze terreur is de macht van de buurt zelf. We moeten op onze eigen kracht steunen."

"Mensen" zei de aktieleider, "we moeten goed beseffen wat een enorme macht wij arbeiders hebben en daar moeten we gebruik van maken. We kunnen de hele wereld laten beven en in ieder geval de Woningvereniging wel. Daarvoor moeten we echter de straat op."

Ze hebben onze kollega's in de bouw, na de oorlog van alles laten bouwen. Prachtige provinciehuizen, schitterende gemeentehuizen, kastelen van politieburo's en paleizen voor de rechtbanken. Daar wonen nu onze vijanden. Onze vijanden zijn onder dak, maar voor de mensen die dit werk verzet hebben is er geen fatsoenlijke en betaalbare woning voorhanden.

De strijd tegen deze wantoestanden groeit. De enorme groei van de BHW is daar het bewijs van. Nu komt het op onze daden aan. We moeten tonen dat we ons door geen rechter schrik laten aanjagen. We moeten op onze eigen kracht bouwen. Aan advocaten hebben we niks. Weet je wanneer een advocaat mij mag verdedigen? Als hij tien jaar naast mij woont en als hij die tien jaar ook net als ik in de fabriek heeft gewerkt. Dan kan ik hem misschien vert rouwen en dan staat hij misschien op het standpunt van de arbeiders.

De advocaten die we van de balie kunnen krijgen kijken nergens anders naar dan naar de letters van de wet. Maar die wet maken de hoge heren toch zo dat het geld in hun zakken terecht komt. Met de wet in de hand, steelt men in het hele land. Nu gaat het nog

om een zogenaamde niet-verplichte huurverhoging. Straks komen de wel verplichte huurverhogingen. Moeten we dan het hoofd maar in de schoot leggen en ons een loer laten draaien? Het bouwkapitaal en de wettenmakers dat zijn onze vijanden."

Onder groot enthousiasme werd besloten van de rechtzaak een grote BHW-demonstratie te maken. Een vrouw die al eerder voor de rechter was geweest vertelde wat ze daar gezegd had: "Meneer de rechter, u in mijn hut en ik in de uwe, dan praten we nergens meer over". Natuurlijk werd door de rechter vastgesteld dat ze toch moest betalen, maar ze hield voet bij stuk. En als het zo ver komt dat de deurwaarder op de stoep staat, dan moet de organisatie van de buurtbewoners zo sterk zijn, dat hij net zo hard de straat weer uitgeslagen wordt, als ie er in gekomen was.

"Och ja" zei die vrouw op de BHW-vergadering "ik ga net zo makkelijk naar de rechter als naar de plee."

KANTONRECHTER BRAK HAMER

Na deze vergadering werd de demonstratie voorbereid door de meest strijdbare buurtbewoners, die de buurtcomité's vormden. Er werden pamfletten verspreid en de buurtbewoners werden met megafoons opgeroepen om de betoging te steunen. Ondanks het feit dat het op een vrijdagmorgen was verzamelden zich bij het kantongerecht 150 buurtbewoners. Verschillende mannen hadden een snipperdag genomen. Bovendien komen er steeds meer in de WW en dat kwam voor deze demonstratie goed uit.

De kleine zaal van het kantongerecht stroomde afgeladen vol met mensen, die grote spandoeken meevoerden. Openlijk werden er papieren verspreid waar op stond: Rechters zijn boeven. De kantonrechter had nog nooit zoveel belangstelling gehad en hij wist er natuurlijk geen raad mee. Hij presteerde het om 11 zaken in 20 minuten af te handelen. Maar hij nam nog wel een paar weken om over de uitpraak na te "denken".

Eén van de mensen, die als een misdadiger gedaagd was zei: "De Woningvereniging, dat is de grootste verwaarlozer van Nijmegen. Als er nog huizen overeind staan is dat te danken aan de bewoners zelf. Maar we moe-

DE TRIBUNE

Jaargang 8, nummer 1.

Maandblad onder verantwoordelijkheid van het centraal comité van de KPN/ML

Kommunistiese Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f9,- te storten op:

Gironummer 2534761

t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.

Onder vermelding: abonnement Tribune.

INHOUD

- Pag. 2,3 "We zijn het gejat zat". Buurtbewoners in aktie.
Pag. 4,5 Krisisjaar 1972: Meer ontslagen, meer werkloosheid.
Pag. 5 Arbeiders schrijven de Tribune.
Pag. 6,7 In het socialisme geen krisis en werkloosheid, maar vooruitgang.
Pag. 8,9,10 Joris Ivens, een revolutionair met een kamera. Deel 1: "De overwinning is aan de arbeiders".
Pag. 10 Kursus Marxisme-Leninisme.
Pag. 11,12 "Centen en angst zijn twee dingen die ik nooit heb gehad."
Pag. 12 De strijdwil van de duitse arbeiders groeit.
Pag. 13,14 Jan Soldaat pakt het generaalstuig bij zijn lurven.
Pag. 15 Demonstratie naar Nieuwersluis. Triomfantelijke overwinningen in Z.O.-Azië.

AFDELINGEN VAN DE KPN/ML

AMSTERDAM
Binnenvissersstraat 19hs.
EINDHOVEN
Postbus 706.
ENSCHEDÉ
Janninksweg 76.
GRONINGEN
Kleine Badstr. 4a.
HEERLEN
Eikenderweg 97.
HELMOND
Postbus 277.
HENGÉLO
Populierenweg 38; tel. (05400) 21922.
LEIDEN
3e Gortestraat 85
NIJMEGEN
Aldenhof 8564; tel. (08800) 42013.
OSS
Postbus 203
ROTTERDAM
Postbus 1505; tel. (010) 282834.
UTRECHT
Postbus 2086.
WAGENINGEN
Thorbeckestr. 354.

ten daar dan huurverhoging voor betalen. Wat is dat voor een recht dat een werkman meer dan een kwart van zijn loon moet gaan verwonen?"

Toen de zaal luid applaudiseerde, begon de rechter zo hard te hameren dat zijn hamer in stukken vloog. Stilte. of ik laat de zaal ontruimen, bulderde hij. Waarop iedereen nog veel harder begon te lachen, want hoe zou hij dat voor elkaar willen krijgen?

HET "RECHT" VAN DE HUISBAZEN IS STRUIKROVERIJ

Behalve dat de rechters knechten van het kapitaal zijn, kwam er nog iets belangrijks naar voren. Dat was het optreden in de hele aktie van de huurdersvereniging, een klub die wordt gesteund door de PSP, de PvdA, D'66 en dergelijke. Die probeert de mensen al enkele jaren aan te praten dat ze zich aan de wet moeten houden. Want, zeggen ze, er zijn ook processen door de buurtbewoners gewonnen en dus hebben de buurtbewoners daar baat bij.

Maar wat voor oplossing is er dan voor het gros van de gevallen waarin de huisbazen winnen? Het gaat er om: waar halen ze het recht vandaan om ons de centen uit de zak te kloppen. Wat de bouwkapitalisten en de huisbazen recht noemen is voor de arbeiders gewoon struikroverij. Als we het anders stellen dan proberen we de buurtbewoners te verdelen en hun strijd te breken. De rol van de huurdersvereniging is dan ook wel duidelijk: de mensen een handje helpen om ze op de slachtbank te krijgen waar de kapitalisten het werk wel afmaken. Strijden tegen de woningnood, is ook strijden tegen dit soort verraders.

DE POLITIE IN DIENST VAN HET KAPITAAL

Toen de poppenkast in de rechtzaal was afgelopen, trokken de buurtbewoners met de BHW naar het kantoor van de woningvereniging. De spandoeken hoog geheven en met luide spreekkoren: "De huur is ons te duur. We zijn het gejat zat".

Bij het kantoor van de woningvereniging bleken de uitzuigers gevluht naar de bovenste etage, waar ze angstig uit het raam keken. Zo hebben ze de angst voor de eenheid van de buurtbewoners te pakken. Hier werd geroepen: dieven, dieven, dieven en: leve de BHW. Juist toen de mensen de demonstratie hadden ontbonden kwam de politie opdagen met een man of 15 om de buurtbewoners te provoceren en de straat schoon te vegen. Ze hadden een getraliede overvalwagen bij zich vol helmen, schilden en knuppels. "Je moet ons niet hebben, je mot daar we-

zen, daar zitten de dieven" riepen de buurtbewoners en ze wezen naar het gebouw van de woningvereniging. "De politie is je beste kameraad, zeggen ze. Als jullie onze beste kameraden zijn bescherm je ons tegen de diefstal en bescherm je niet de dieven zelf."

Hoewel de politie probeerde te provoceren, werd besloten dat de reeds ontbonden demonstratie uit elkaar zou gaan. Een vrouw zei: "We zitten hier in de buurt van het kapitaal. We gaan naar onze buurten terug. Daar moet het toch worden uitgevochten. Laat ze daar maar komen."

WE ZULLEN ZIEN WIE ZIJN WIL WET IS

Op zaterdag 18 december werd een demonstratie door de stad gehouden onder de eisen: Weg met de huurverhoging en stop de processen. Aan deze demonstratie werd door tegen de 100 man meegedaan. Het einddoel was het gebouw van de woningvereniging. Daar zou een brief worden overhandigd met de waarschuwing aan alle huisbazen dat de buurtbewoners hebben getoond dat ze zich niet als melkkoe laten gebruiken. Als er geen einde zal komen aan de processen werden hardere akties aangekondigd.

Maar het gebouw van de woningvereniging bleek gesloten. Daarom werd de politie misleid. Onder mekaar werd snel afgesproken dat net werd gedaan alsof de demonstratie werd ontbonden. Verspreid trok men een paar straten verder naar het huis van de direktieur van de woningvereniging. De eersten die aankwamen zagen hem in zijn huiskamer overeind springen. Even later werd de grendel op de voordeur geschoven en liet zich geen mens meer zien.

De aktieleider zei: "Mensen, ik heb drie keer gebeld, maar er wordt niet opengedaan. Ik weet niet of meneer niet thuis is, of dat ie bang is. Maar we zullen hem deze keer nog niks doen. Hij krijgt netjes de brief in de bus. En nu gaan we echt naar huis."

Dat gebeurde ook, terwijl er luidkeels werd gezongen: "Mensen noem elkaar geen mietje, eens dan zing je allemaal, allemaal hetzelfde liedje, het is de schuld van het kapitaal."

Een lid van het buurtkomité trok naderhand de konklusie: "Het belangrijkste is dat de mensen eenmaal op straat zijn geweest. Dan zie je hoe de haat loskomt en dan is er niemand bang. Dat is belangrijk, want natuurlijk moeten de demonstraties nog veel groter en nog veel massaler worden. Dan zullen we nog wel eens zien, wie er de langste adem heeft en wie zijn wil wet is. We moeten keihard werken om de weigering van de huurverhoging in april nog massaler te maken, om de BHW te versterken. De aktie was een stap vooruit."

De demonstratie in Nijmegen.

KRISISJAAR 1972:

meer ontslagen, meer werklozen

Een gelukkig nieuwjaar? Dat is maar helemaal de vraag! De nieuwjaarsboodschap voor de nederlandse arbeiders is niet zo gelukkig. Voor 1972 verwachten we: meer reorganisaties, inkrimpingen en bedrijfssluitingen, meer ontslagen, grote werkloosheid (van 100.000 tot 150.000 man, misschien gaan we op naar de 200.000 werklozen), gedonder met de lonen en gesodemieter met de uitkeringen, prijsopdrijvingen en huurverhogingen.

De crisis grijpt als de pest om zich heen. De onheilspellende berichten volgen elkaar steeds sneller op. Het rumoer om het ene bedrijf is nog niet verstomd, of de storm steekt op rond een ander. Het dieptepunt is nog niet in zicht. Het is nog maar een koud kunstje om te voorspellen dat we in 1972 de grootste werkloosheid krijgen sinds de oorlog. Iedereen die geen oogkleppen draagt ziet het om zich heen gebeuren en vele duizenden arbeiders hebben het zelf al aan den lijve ondervonden.

DE BOUW IN HET NAUW.

In de bouw bijvoorbeeld stijgt het aantal werklozen met de dag. In Eindhoven vloekte een bouwvakker: "Ze hebben geen werk meer voor me, terwijl ik zelf nog geen huis heb om in te wonen." De achteruitgang in de bouw brengt de klad in talloze bedrijven. Fabrieken voor stalen ramen en andere bouwmaterialen raken in het nauw. In de wegenbouw staan kostbare machines te roesten. Architectenburo's gaan failliet.

In een stad als Leiden is het voor geschoolde en ongeschoolde arbeiders uitgesloten om werk te vinden. De grafiese bedrijven gaan er op de fles. De metaalbedrijven hebben er een voor een met moeilijkheden te kampen.

Ook in Utrecht pakken donkere wolken zich samen boven de metaalbedrijven, terwijl hier en daar de bliksem al is ingeslagen. In Groningen is bijna geen familie die geen werkloze rijk is en de mensen weten dat er nog beroerder word. Hengelo en Enschede: geen werk meer in de metaal, de eerste ontslagen zijn gevallen en er komen er meer. Oss: moeilijkheden in de levensmiddelenindustrie.

In Nijmegen is nu al bijna geen bedrijf meer dat geen inkrimpingen, ontslagen of werktijdverkortingen heeft aangezegd: Philips, Friden, Hyster, ASW, Smit (metaal), Swift (schoenen), Gelderland-Tielens (papier), Van Dungen (chokolade). Heerlen: overproductie

en sluitingen bijvoorbeeld in textielbedrijven die voor de mijnsluitingen zijn opgezet.

Amsterdam: massa-ontslagen bij Fokker, Werkspoor en Konersman. Op de arbeidsbeurs wordt het steeds drukker. Een arbeidster die een half jaar werkloos is, vertelde: "In het begin had ik de papieren in vijf minuten klaar als ik op de beurs kwam. Tegenwoordig duurt het wachten een uur."

Alleen Rotterdam loopt wat de crisis betreft een beetje achteraan.

In de crisis raken grote groepen van de bevolking in de verdrukking. Natuurlijk de produktiearbeiders. Maar ook bijvoorbeeld kantoorpersoneel, architecten, ingenieurs, chemici en biologen raken langere tijd werkloos. Alleen de Gemeenschappelijke Administratie Kantoren en de arbeidsburo's hebben steeds meer personeel nodig om de werklozen in te schrijven.

DE ARBEIDSBURO'S HEBBEN HET DRUK

Natuurlijk zijn er nog bedrijven waar het goed gaat. Bij DAF wordt nog op volle toeren gedraaid. Maar in het algemeen holt de autoverkoop achteruit. In enkele sectoren van de havens (Rotterdam en Amsterdam) gaat het nog goed, maar de handel en dus het verkeer lopen terug. De grote scheepswerven hebben tot 1975 opdrachten in de portefeuille, maar als er te weinig vracht is kunnen de faillissementen van de reders niet uitblijven.

Een ander groot concern, Philips, zit diep in de puree. Uit het hele land hoor je van de arbeiders over dezelfde smerige methoden van ontslagen bij Philips. De mensen worden overgeplaatst naar andere plaatsen, krijgen ander werk of worden er op een andere manier uitgewerkt. De overtuiging van veel Philipsarbeiders is: dit is nog maar het begin, de grote klappen komen in 1972. En hoeveel toeleveringsbedrijven zullen er niet in de val van Philips worden meegesleurd?

Algemeen is het beeld van een crisis, niet meer van een crisis die nadert, maar van de crisis die al heeft ingezet. De opgestapelde voorraden in de bedrijven waar nog geen officiële mededelingen zijn gedaan, vormen toch al de aanzeggingen van ontslag. De produkten waarvoor de arbeiders over de kop zijn gejaagd staan te verroesten en verrotten. De kapitalisten die zich deze produkten hebben toegeëigend, kunnen ze niet meer met winst van de hand doen, sluiten de fabrieken en gooien de arbeiders op straat. De kapitalis-

ten maken er een puinhoop van en het liefst zouden ze de arbeiders mee onder het puin begraven. Dat zou het goedkoopste zijn.

KAPITALISME EN KRISIS HAND IN HAND

Ervaren arbeiders waarschuwd een jaar geleden al: we moeten ons organiseren en voorbereiden op zware tijden. De tijd van Colijn komt terug.

We kennen zo onderhand de voortekenen. Een vrouw vertelde: "We krijgen crisis. De grondstoffen zijn niks meer waard want het schroot wordt niet meer opgehaald. Bovendien stukt de handel. Een kennis van me is als vrachtrijder ontslagen terwijl het laag water was. Anders is het dan altijd hardstikke druk op de weg."

Kapitalisme en crisis gaan hand in hand, ze zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. Het kenmerk van het kapitalisme is dat de produktiemiddelen (fabrieken, machines, spoorwegen e.d.) privé-eigendom zijn van de kapitalisten. Deze eigenen zich de produkten toe die de arbeiders vervaardigen. Zij hebben maar één doel voor ogen: winst maken.

Als er goede zaken gedaan worden, jagen ze de arbeiders tot het uiterste op om met hun produkten zo veel mogelijk buit (de winst) in eigen zak te krijgen. Op die manier maken ze er een enorme janboel van. Dat kan niet anders, want de produktie wordt steeds groter en sneller en ingewikkelder, terwijl de kapitalisten alleen hun eigenbelang op het oog hebben.

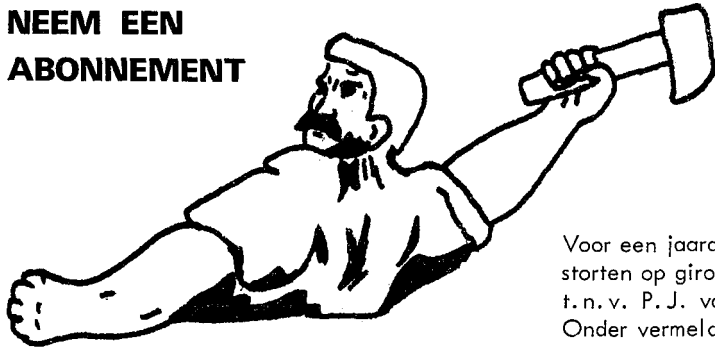
Toen er in 1968/69 goede prijzen werden gemaakt voor verschillende metaalsoorten werden enorme investeringen gedaan voor hoogovens en andere gigantiese bedrijven. Nu is er een enorme overcapaciteit en produceren de machines veel meer dan er op dit moment kan worden gebruikt. In de plastyndustrie is het precies hetzelfde. In de papier van hetzelfde laken een pak. En ga zo maar door.

In laatste instantie zijn de belangrijkste afnemers van de goederen die in de fabrieken gemaakt worden, de werkende massa's. Omdat de monopolies de winsten vergroten door de prijzen op te drijven en de lonen te drukken, kan het niet anders of voor die overvloed van goederen zijn op een zeker moment geen kopers. Dan zet uiteindelijk onherroepelijk de crisis in. De machines worden stopgezet, de fabrieken sluiten, het ene bankroet volgt op het andere. De arbeiders lijden gebrek, niet omdat ze te weinig hebben geproduceerd, maar omdat ze door de kapitalisten gedwongen werden te veel te produceren.

Stalin zei over de crisis in de kapitalistische economie van 1930: "Men moet zeggen dat een economies systeem dat niet weet wat het met de overvloed van zijn produkten moet beginnen, en gedwongen is die overvloed te verbranden terwijl er onder de massa's werkloosheid, honger en ellende heersen, dat een dergelijk ekonomies systeem de doodstraf over zichzelf velt."

De enige remedie tegen de crisis is de heerschappij van de kapitalisten over de produktiemiddelen te vernietigen. De produktiemiddelen moeten eigendom zijn van de hele maatschappij, waarin de arbeidersklasse het voor het zeggen heeft. Dus: weg met de crisis, leve het socialisme!

**NEEM EEN
ABONNEMENT**

De Tribune

Voor een jaarabonnement moet U negen gulden storten op giro 2534761,
t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding van "Abonnement Tribune".

**DE BOURGEOISIE SNELT ALS EEN
LOKOMOTIEF NAAR HAAR ONDERGANG**

Friedrich Engels schreef 90 jaar geleden al dat de crisis bewijst dat de bourgeoisie niet langer bij machte is de maatschappij te besturen en vooruit te brengen. De bourgeoisie is, zo schreef hij, "een klasse onder wier leiding de maatschappij de ondergang tegemoet snelt, als een lokomotief waarvan de machinist te zwak is om de uitlaatklep, die vast is komen te zitten, te openen".

Voor en na dat deze woorden werden geschreven, is het kapitalisme met de regelmaat van de klok in een crisis verzeild geraakt. Dat wil niet zeggen dat er niks nieuws

onder de zon is. Het kapitalisme is veranderd en de krisissen zijn mee veranderd. Ze zijn steeds scherper geworden.

De crisis van de dertiger jaren was er een die zijn weerga in de geschiedenis niet vond. Als het kapitalisme niet wordt vernietigd, komt er een crisis die de crisis van 1930 nog ver in de schaduw zal stellen.

Na de Tweede Wereldoorlog is er verschillende keren een terugslag in de kapitalistische economie geweest. De regeringen hebben deze klap voor de kapitalisten steeds weten op te vangen door grote uitgaven te doen, vooral aan de bewapeningsindustrie. Door er geld in te pompen kunnen de kapitalistische bedrijven blijven draaien. Daarom konden de terugslagen na de oorlog tot nu toe vrij gemakkelijk overwonnen worden. Dat gebeurde wel door over te schakelen op een oorlogseconomie (vooral in de VS). Daardoor raakten de staten en de regeringen steeds dieper in de schuld en kwam er meer en meer geldontwaarding (inflatie). Zowel de staatsschulden (belastingen) als de inflatie

(prijsofdrijving) komt neer op de nek van de werkende massa's.

Deze oplossingen zijn echter uitstel van de executie. Vroeg of laat blijkt het zaakje toch op drijfzand te staan en in te storten. Hoe langer de executie wordt uitgesteld, hoe harder wordt de klap. Op het ogenblik zuigen de kapitalistische landen elkaar mee omlaag het moeras in. Het is mogelijk dat ze tijdelijk nog een uitweg vinden. Maar de barsten in het kapitalistische fundament worden steeds groter. De totale ineenstorting kan het kapitalisme niet ontgaan.

OP DE KAPITALISTIESE WERELD VOLGT DE SOCIALISTIESE

Na ons de zondvloed, zeggen de kapitalisten. Zij zien het einde van het kapitalisme als het einde van de wereld. En het is ook het einde van hun wereld, maar dat is niet de wereld van de arbeidersklasse. Voor ons volgt op de wereld van het kapitalisme, de wereld van het socialisme, een betere we-

reld. Om het socialisme te vestigen is het noodzakelijk dat de arbeiders hun lot in eigen hand nemen.

De crisis is niet de schuld van de arbeiders, maar van de kapitalisten. Daarom mag de crisis niet op de ruggen van de arbeiders worden afgewenteld. Tegen de verslechtering van het levenspeil: dus forse looneisen. Bij ontslagen: volledig behoud van loon. Deze economische eisen worden gesteld door een bond die werkelijk de belangen van de arbeiders behartigt: Arbeidersmacht.

Onder het kapitalisme kan echter het naakte bestaan van de werkende massa's nooit veilig gesteld worden. Daarom moeten de arbeiders zich juist in de krisistijd voorbereiden op de revolutie. Dat betekent het versterken van de kommunistische partij, de KPN/ML.

WEG MET DE KRISIS. LEVE HET
SOCIALISME!

Politieagenten slaan in op een demonstratie van tienduizend werklozen in Londen.

Arbeiders schrijven de tribune

GSW:

**Een pakhuis voor
afgeschreven arbeiders**

Ik werk bij de GSW, de Groninger Sociale Werkgemeenschap. Eerst werkte ik op een bandenfabriek tot ik voor 80% ongeschikt werd verklaard. Naar de GSW sturen ze je, als je je een groot stuk van je leven kapot hebt gewerkt bij een baas. Als je lichamelijk niet voor 100% bent moeten ze je kwijt, omdat ze niet meer aan je verdienen.

We hebben binnenwerk en buitenwerk. Als je binnenwerk hebt ben je zuur. Op iedere 10 man loopt een baas die je ieder kwartier op je vingers kijkt en begint te schelden als je niet snel

genoeg werkt. Ikzelf werk buiten. Als het kan praten we met elkaar over de lonen die niet boven het minimum uit komen. Als de opzichters horen dat we over zulke dingen praten, geven ze het door. Degene die het felst tegen het kapitaal is, en het laat horen ook, wordt geïsoleerd. Ze zetten je dan in een andere keet en je krijgt het minste werk. Zo proberen ze revolutionaire arbeiders onder de duim te houden.

Het werk is vaak erg nutteloos en veel mensen zien het niet meer zitten. Ze berusten in de situatie, maar dat is nou net waar de kapitalisten ons willen hebben. De mensen moeten tonen dat het ook anders kan.

Er zijn genoeg zaken waar we het niet mee eens zijn. Als we die verbeterd willen zien, moeten we ertegen vechten. De kapitalisten geven ons niks kado. Het is net een pakhuis waar ik werk, een soort opslagplaats voor mensen die door het kapitaal allang zijn afgeschreven.

De leiding van de GSW vindt dat ze liefdadigheid doet en dat wij tevreden moeten zijn. Zelf rijden de heren in luxe-wagens naar het werk, terwijl ze ons nog geen brommer gunnen. Vorige jaren hadden we nog recht op kledinggeld. Dat is wel nodig als je je gezin maar zo'n f135 per week kunt geven in een tijd, waarin je als arbeider toch al zo wordt uitgezogen.

Dit jaar is er op de GSW 2 miljoen gulden te kort. Natuurlijk zijn de arbeiders de dupe als de heren zo gek met de centen omspringen. Daarom hebben ze nu het recht op kledinggeld laten vallen.

Toen laatst een kollega om kledinggeld vroeg zeiden ze: Is dat jouw brommer waar je op rijdt? Nou dat was zo. Dan had hij volgens de heren ook wel geld voor kl. Ze behandelen je als beesten. Natuurlijk zijn er tekorten als ze zoveel besteden aan zaken waar een arbeider niks aan heeft. Zo heeft de gemeente Groningen in de Oosterparkbuurt een aantal huizen platgegooid om er een cultuur centrum te bouwen. Dat kost zo'n 25 miljoen. Het kan de hoge heren niks schelen dat ze voor hun dure kunst halve arbeidersbuurten vernielen.

Ook hebben ze een drukke levensgevaarlijke verkeersweg door de buurt heen gebouwd. We vechten nu al een paar maanden voor een onderdoorgang.

We werken met een bond (de Bond van Huurders en Woningzoekenden). Toen we met harde akties dreigden werden de gemeente-heren benauwd en nodigden ons uit voor een gesprek. Daar was ook een zogenaamde wijkraad die de gemeente in de buurt had gezet nadat de BHW meer en meer groeide. Zo wilden ze onze eenheid kapot maken. Maar dat lukt ze niet. De gemeente stuurde aan op samenwerking met die wijkraad, maar de geschiedenis heeft ons arbeiders geleerd dat er geen samenwerking mogelijk is tussen de handlangers van het kapitaal en onze organisatie. Het is de hoogste tijd dat we onze organisaties versterken want de organisatie, de eenheid is onze grootste en niet te breken macht.

P. Groningen.

IN HET SOCIALISME:

geen crisis en werkloosheid, maar vooruitgang

De wereld is verdeeld in twee kampen: het kamp van het kapitalisme en het kamp van het socialisme. Het kamp van het kapitalisme wordt op het ogenblik geschokt door grote tegenslagen en nederlagen. Het is in een politieke en economische crisis geraakt, waarvan het dieptepunt nog niet in zicht is. Terwijl de krachten van het kapitalisme worden gesloopt, wordt de macht van de revolutie en het socialisme over de hele wereld versterkt.

Mao Tsetoeng heeft gezegd: "De vijand verloedert elke dag meer, terwijl het met ons dag na dag beter gaat." Op grond van deze ontwikkeling kunnen de werkende massa's van de hele wereld vast op de toekomst vertrouwen.

De Volksrepubliek China is het bolwerk van het socialisme op de wereld. Terwijl de economie van het kapitalisme wegzakt in het moeras, is er in China sprake van een voortdurende vooruitgang. De economie wordt dag na dag sterker en het levenspeil van het chinese volk gaat ononderbroken omhoog.

LONEN OMHOOG, PRIJZEN OMLAAG.

In 1949 joegen de chinese arbeiders en boeren onder leiding van de Kommunistische Partij, voorged door de imperialisten en handlangers het land uit. Dat is dus pas ruim 20 jaar geleden. Toen waren de fabrieken geplunderd, de prijzen vlogen omhoog, de arbeiders waren werkloos, de boeren leden bittere armoede. Nu is China een welvarend land. De industrie bloeit, de boeren hebben het goed, de prijzen zijn al jaren stabiel en iedereen heeft werk.

Op het ogenblik verdienen de arbeiders en ambten in China ongeveer 50% meer dan in 1952. De loonsverschillen zijn klein. Om geen verschillen te laten ontstaan tussen de arbeiders en de boeren, is het loon van de arbeiders niet hoog. Maar de huren zijn laag (maar 5% van het loon) de prijzen zijn ook laag en de chinese arbeiders hoeven geen loonbelasting te betalen. Het loon dat ze in hun handen krijgen, kunnen ze besteden.

Het schoolgeld is een schijntje of bestaat niet. Studenten werken en wonen op kosten van de staat en ze krijgen een zakgeld, zodat de kinderen van alle gezinnen kunnen studeren. Vaak worden ook arbeiders naar de universiteit gestuurd. De medische verzorging is gratis. Voor weduwen en wezen, bejaarden en invaliden zijn er goede voorzieningen. Sinds tien jaar is de werkloosheid volledig uitgebannen. Met die erfenis van het kapitalisme heeft het socialistische land dus ook al geruime tijd afgerekend.

De boeren krijgen voor de produkten die ze aan de staat verkopen ongeveer 90% meer dan in 1950. Ondertussen zijn de prijzen van de landbouwmachines die de staat levert gestaag gedaald. De prijzen van kunstmest, bestrijdingsmiddelen en dieselolie zijn in totaal eenderde of tweederde omlaag gegaan. Sinds enkele jaren zijn de prijzen van produkten als radio's, plasticprodukten, aardewerk en huisraad en medicijnen verlaagd. In totaal ligt het prijspeil nu op ongeveer 60% van de prijzen van 1950, terwijl de lonen gemiddeld met de helft omhoog zijn gegaan.

EEN PLANMATIGE GROEI VAN DE PRODUCTIE.

Natuurlijk komen de gebraden haantjes de Chinezen niet in de mond vliegen. Het hele chinese volk werkt onder leiding van de Kommunistische Partij keihard om dit resultaat te bereiken en nog grote suksessen in de toekomst te verzekeren. De grondslag van dit alles is een regelmatige en snelle verhoging van de produktie, die alleen in een socialistische economie verzekerd is.

De economische groei verloopt in een socialisties land planmatig. De regering stelt vast wat de behoeften en wat de mogelijkheden zijn en leidt de economische ontwikkeling centraal. De arbeiders produceren meer dan ze aan loon krijgen. Onder het kapitalisme verdwijnt dit in zakken van de dikkoppen. In het socialisme komen deze rijkdommen, die in gezamenlijke arbeid worden voortgebracht, in handen van de staat. De staat zorgt dat er voor die rijkdommen nieuwe fabrieken, wegen, spoortreinen en dergelijke komen. Waar het om gaat, is dat de staat in handen van het volk is, dat de overweldigende meerderheid van het volk zelf de macht uitoefent. Dan gebeuren de dingen ook zo, dat ze in het belang van het volk zijn.

Door een planmatige opbouw van de economie, is een voortdurende groei van de produktie en de welvaart van het hele volk verzekerd. In het kapitalisme veroorzaken de botsingen tussen de kapitalistische ondernemers onderling, de golfbeweging van koortsachtige groei tot grote stagnatie, en vernietiging van produktiekrachten en crisis. Dat komt doordat de kapitalisten de eigenaars zijn van de produktiemiddelen en met het

kapitaal dat ze over de ruggen van de arbeiders bij mekaar roven kunnen doen en laten wat ze willen. In het socialisme zijn de produktiemiddelen (fabrieken, spoorwegen, machines en dergelijke) in handen van het volk. Door de omverwerping van het kapitalisme moet de anarchie in de produktie het veld ruimen en plaats maken voor een aanhoudende vooruitgang.

CHINA EEN LAND ZONDER STAATSSCHULDEN.

De economie van de Volksrepubliek China is kerngezond. Uit een achterlijk land heeft het volk binnen korte tijd een land weten te scheppen met een bloeiende landbouw, een eigen industrie voor auto's, vliegtuigen en chemische produkten. De enige schokken die zich in de economie voordoen, zijn de schokken van een snelle groei.

De chinese staat heeft geen schulden. In 1965 werd de laatste afbetaling gedaan van een lening uit de Sowjet Unie. In 1968 werden de laatste binnenlandse schulden prompt op tijd ingelost.

Het verschil met de kapitalistische staten is een verschil van dag en nacht, of te wel een verschil van socialisme en kapitalisme. De staatsschulden van de kapitalistische landen worden steeds groter. De totale schulden van de VS belopen honderden miljarden dollars en zijn groter dan de jaarinkomsten van de staat.

De schulden van een land als India, dat door de imperialisten en de indische regering tot het merg wordt uitgebuit, bedragen meer dan 4 maal de totale jaarinkomsten van de staat. Deze staats-

In Shanghai wisselen scheepsbouwers die een schip van 10.000 ton gebouwd hebben, ervaringen uit, en bestuderen de filosofische gedachten van Mao Tsetoeng door die levend toe te passen.

schulden leggen de imperialistische geldschieters gouden eieren, terwijl de regeringen de belastingen opdrijven en de werkende massa's uitmergelen. Dit systeem holt naar zijn totale ineenstorting.

FABRIEKEN ZONDER DUIVELSTOEJAGERS.

De socialistiese ordening van de ekonomie brengt het chinese volk nog vele andere voordelen. In de chinese fabrieken zie je geen bazen en slavendrijvers met chronometers rond lopen. Het plan voor de produktie wordt jaarlijks vastgelegd. De regering laat weten wat ze van een bepaalde fabriek aan produktie verwacht. Het revolutionair komitee van de fabriek bekijkt wat dit voor de verschillende afdelingen betekent. De arbeiders, die de produktie tenslotte het beste kennen, diskussieren over het plan en stellen vast of het uitvoerbaar is. Ze laten de regering weten of ze het plan kunnen halen, of misschien zelfs meer. Ze vragen om nieuwe machines als dat nodig is. Onderling maken ze plannen hoe de produktie kan worden opgevoerd terwijl de lengte van de werkdag vast staat: 8 uur. Ze verbeteren de machines waar ze dagelijks mee te maken hebben en bedenken nieuwe produktiemethoden.

Van burokratie is geen sprake. De plannen gaan snel heen en weer. Aan het initiatief en de vindrijkheid van de massa's wordt ruim baan gegeven. De arbeiders zijn in de fabriek hun eigen baas. Daarom werken ze hard en met volle inzet. Onder het kapitalisme kan een arbeider geen plezier in zijn werk hebben. Hij is gedwongen te werken omdat hij anders met zijn gezin zou verhongeren. Hij is gedwongen te werken voor de kapitalisten die de winsten opstrijken en er een bruin leventje van leiden. Daarom zegt hij over zijn werk: "Als ik mijn centen maar krijg, dan kan de fabriek in mekaar storten." Het chinese volk heeft onder leiding van de Kommunistiese Partij de profiteurs verjaagd. In het socialisme is de houding tegenover het werk een andere dan onder het kapitalisme. Als je een chinese arbeider vraagt waarvoor hij werkt, is zijn antwoord: "Om het socialisme op te bouwen."

GEEN VERVUILING, GEEN GROEIENDE STEDEN.

Omdat het chinese volk voor zichzelf produceert staan de produktiecijfers niet centraal, maar de vruchten die de werkende massa's er van plukken. Dit maakt het mogelijk dat in China geen luchtvervuiling voorkomt. De kapitalisten denken alleen aan de eigen fabriek. De vernietiging van vee, vissen, natuur en gezondheid zal een rotzorg zijn.

In het socialisme staart men zich niet blind op de direkte winsten. De vernietiging van de natuur zal op langere termijn ook handenvol geld kosten. In China is men dat een stap voor. De produkten die onder het kapitalisme als afval in de lucht of in het water worden geloosd, worden in China verder verwerkt. Van chemiese afvalprodukten maakt men zeep of men verwerkt ze in medikamenten. Afval is ook een grondstof, en uiteindelijk levert deze methode voor de ekonomie in zijn geheel grote besparingen op. Er wordt geen fabriek gebouwd zonder een totaalplan voor de produktie. Daarom worden in sommige fabrieken tientallen verschillende produkten gemaakt.

Een andere kwestie is die van de spreiding van de industrie. Onder het kapitalisme ziet men een steeds grotere concentratie van de industrie tot enorme stinkende centra. De steden groeien. Enorme delen van het land verkommeren. De bevolking lijdt er onder werkloosheid of moet zijn geluk in de steden gaan zoeken, waar de woningnood steeds nijpender wordt.

China heeft van oudsher vele steden met meer dan een miljoen inwoners. Deze steden dijen niet uit, maar worden kleiner. De industrie wordt over het hele land verspreid. Overal op het platteland bloeit de industrie. Zo raken de steden en het land, de arbeiders en de boeren hecht met elkaar verbonden in plaats van steeds meer gescheiden te worden.

HET SOCIALISME IS SUPERIEUR.

Deze voorbeelden tonen aan dat het socialisme veruit superieur is boven het kapitalisme. De mensen in China hebben het goed. Ze zijn niet gedwongen om hun hele leven te sloven voor hun doodsvijanden, de kapitalisten. Ze staan niet onder de voortdurende bedreiging van crisis, massa-ontslagen en werkloosheid. Bovendien groeit de ekonomiese kracht van China regelmatig en zal die van het kapitalisme overvleugelen, die voortdurend te kampen heeft met stagnaties en grote terugval.

KAPITALISTIESE UITBUITING IN DE SOWJET UNIE.

Vroeger was ook de Sowjet Unie een socialisties land. Nu echter wordt het kapitalisme er hersteld. De fabrieken moeten winst maken en zijn overgeleverd aan de banken, net zoals in Nederland en de VS. Natuurlijk is een socialistiese ekonomie niet van vandaag op morgen tot de grond toe afgebroken. Maar de nieuwe tsaren, de nieuwe kapitalisten in de Sowjet Unie zijn hard op de weg omlaag. Men ziet bijv. dat steeds meer kapitalistiese bedrijven uit het westen naar Rusland en Oost-Europa trekken. De halve nederlandse textielindustrie is naar Oost-Europa verplaatst. Swift-Robinson in Nijmegen kondigde onlangs aan de schoenenproduktie naar Oost-Europa te willen overbrengen. Grol, konfektie uit Groningen is naar Oost-Europa vertrokken. In Siberië staat de poort steeds verder open voor de agressieve japanse imperialisten. Voor miljarden guldens laten de Russen olie, koper en hout door de japanse imperialisten weg slepen. Natuurlijk trekken de kapitalisten met hun fabrieken alleen naar deze zogenaamde kommunistiese landen omdat ze er hogere winsten verwachten. Dat kan alleen betekenen dat de uitbuiting in Oost-Europa en Rusland op dit moment

nog harder is dan in de andere kapitalistiese landen.

Een japanse grootkapitalist zei: "De Russen zijn harde onderhandelaars. Maar als je er eenmaal zit, zit je goed. Je hebt er geen last van stakingen en andere onrust."

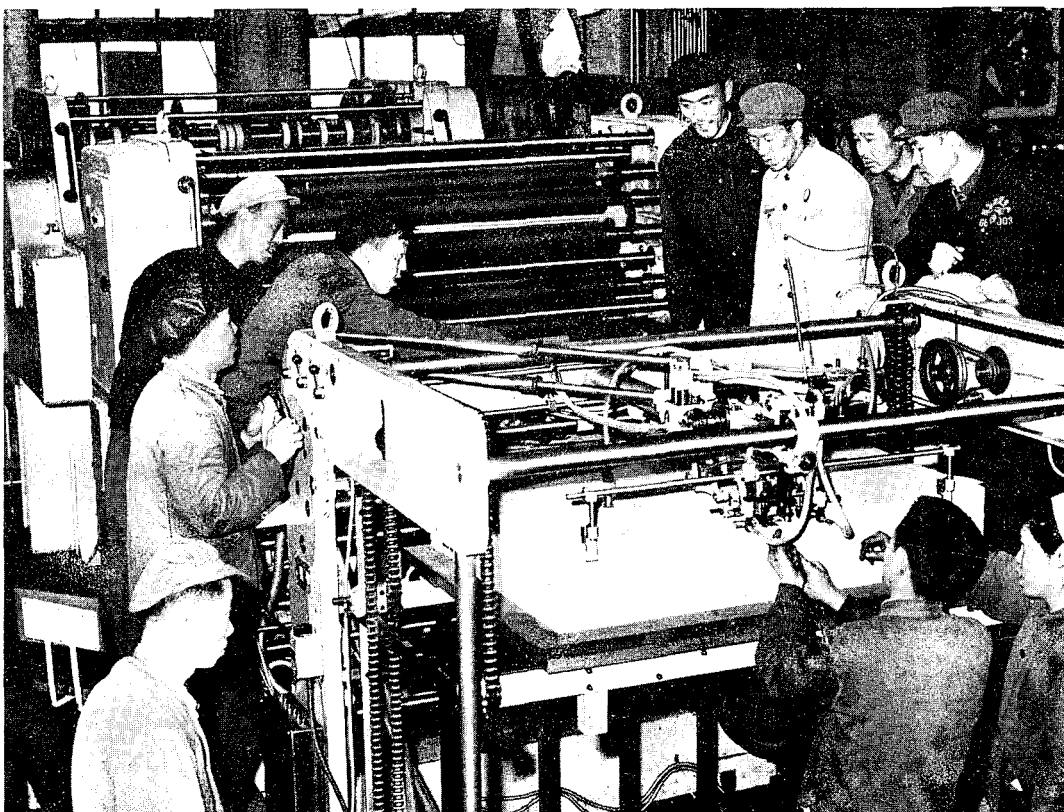
Dit alles bewijst hoe zeer de Sowjet Unie in kapitalisties vaarwater is terecht gekomen. De herinvoering van de kapitalistiese ekonomie betekent echter ook onherroepelijk de invoering van crisis en werkloosheid. Dit zal het verzet van de werkende massa's in de Sowjet Unie nog aanwakkeren en tot een nieuwe revolutie leiden.

DE REVOLUTIE IS DE GROEIENDE KRACHT.

Kan China ook op de weg terug naar het kapitalisme geraken? De Chinese Kommunistiese Partij en het chinese volk hebben veel geleerd van de gebeurtenissen in de Sowjet Unie. In 1967 was er in de Kommunistiese Partij nog een kliek die het kapitalisme wilde herstellen, die de partij en het volk van elkaar wilde losmaken en de partijleden voordelen verschaffen boven de werkende massa's. De chinese arbeiders en boeren hebben het gevaar gezien en hebben deze kliek weggevaagd. Dat was de Grote Proletariese Kulturele Revolutie onder leiding van Mao Tse-toeng. Daardoor is de macht van het proletariaat in China definitief gevestigd op alle terreinen van het maatschappelijk leven.

Het socialisme in China kan alleen worden vernietigd als het land onder de voet wordt gelopen door de kapitalisten. Is dat waarschijnlijk? Nee, dat is onmogelijk! Het kapitalisme is een afstervende zaak. Het wordt geschokt door stakingen, opstanden, revoluties en oorlogen. De konflikten tussen de kapitalistiese landen onderling worden steeds scherper. De crisis versterkt de haat van de brede massa's tegen het kapitalisme, dat verrot is. Zo worden overal de revolutionaire krachten van de wereld versterkt. Ondertussen bouwt het chinese volk het socialisme op. De revolutie is de groeiende kracht en de toekomst is aan het socialisme. De produktiekrachten in het kapitalisme staan op een hoog nivo. Als de proletariese revolutie hier het socialisme doorvoert, kan dat alleen leiden tot een geweldige groei, een voortdurende stijging van de welvaart van het hele volk.

WEG MET DE KRISIS, LEVE HET SOCIALISME.

Leden van het revolutionair komitee en arbeiders van het Volkscentrum voor industrialisatie in Peking testen een groot-offsetmachine.

JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera

deel 1

„de overwinning is aan de arbeiders”

Zijn eerste films maakte Joris Ivens in 1928-1929. Het waren films als Brug, Regen, en Nieuwe Gronden. In De Brug werden de imposante mechanische bewegingen van de rotterdamse spoorbruggen vastgelegd. Regen is precies wat de titel al zegt: een verfilming van het verschijnsel regen. Een drijfmatige film. Nieuwe Gronden was het eerste deel van de regeringsopdracht om de Zuiderzeewerken op de film vast te leggen.

De pers was opgetogen. Eindelijk was er een nederlandse filmer van formaat. Ivens werd uitbundig geprezen. En werkelijk, door deze films leerde hij de techniek van het vak onder de knie krijgen. Dat is natuurlijk een vereiste, maar het waren pas de eerste stappen op weg om een revolutionair filmer te worden. Daarvan werd Ivens doordrongen door de russiese arbeiders toen hij voor het eerst in de Sowjet Unie kwam.

Het was 1930 en de Sowjet Unie was toen nog een socialisties land. Ivens was uitgenodigd door russiese kollega's en zijn films werden in het hele land vertoond voor arbeiders. Zij vonden het mooie films, maar ze spaarden Ivens niet voor hun proletarische kritiek.

HOE VERGAAT HET DE HOLLANDSE ARBEIDERS ?

"Waarom legt u niet uit welke steden er door die brug verbonden worden ?" vroegen ze, "Waarom zien we helemaal geen mensen op de brug? Wie zitten er in die trein? Hebben de hollandse arbeiders geld om met de trein te reizen? Waarom bent u zo bang voor gezichten? U zou geweldig zijn, als u een gezicht met dezelfde openhartigheid kon bekijken als u een regendruppel bekijkt."

Inleiding

Twintig jaar lang zweeg de burgerlijke pers in Nederland over kameraad Joris Ivens als het graf. Hij had zijn vuist opgeheven tegen de heersende klasse door een film te maken tegen de koloniale oorlog in Indonesië. Ivens koos voor het volk en tegen de onderdrukkers, zoals hij zijn hele leven gedaan heeft.

Ivens is een revolutionair. Hij zegt: "In de eerste plaats ben ik revolutionair en daarnaast ben ik filmer." Een andere uitspraak: "Het is niet belangrijk om uitdrukking te geven aan wat Ivens te zeggen heeft. Het gaat er om wat het volk te zeggen heeft."

Omdat hij deze dingen ook wáár maakt, is Ivens voor de heersende klasse moeilijk te pruimen. Door het absolute doodzwijgen dat tot ongeveer 1968 in acht werd genomen, is zijn bekendheid in Nederland misschien minder groot. Maar voor vele miljoenen over de hele wereld is Joris Ivens de enige Nederlander die ze kennen.

Ivens is nu 73 jaar. Hij filmde tijdens de crisis van de dertiger jaren. Dat maakte hem brodeloos. Daarna zwierf hij over de hele wereld om zich met zijn kamera in dienst van de revolutie te stellen: Spanje, China, de Sowjet Unie, Polen, Bulgarije, Cuba, Vietnam, Laos. Velen leerde hij het filmvak om de strijd van de volksmassa's te ondersteunen.

De zoon van een nijmegenese middenstander was een gretige leerling van de arbeiders. Zo werd hij een goed kommunist die het zijne heeft bijgedragen aan de wereldrevolutie. Het is van belang dat de nederlandse arbeidersklasse kameraad Ivens in ere houdt en lessen trekt uit zijn rijke ervaringen.

De redactie van de Tribune sprak met Joris Ivens in Parijs waar hij een nog steeds zeer druk bezet leven leidt. Dit uitvoerige gesprek wordt weergegeven in een serie artikelen in de Tribune. Deze maand de eerste aflevering:
DE OVERWINNING IS AAN DE ARBEIDERS.

Wat dat betreft viel Nieuwe Gronden beter, maar er bleven brandende vragen. Deze films werd vertoond voor 800 arbeiders die in Moskou de metro aanlegden. "We hebben een vreemd land gezien," zeiden ze, "maar we voelen ons zeer verbonden met de mensen daar. Ze doen hetzelfde soort werk als wij. We zouden aan de regisseur willen vragen: hoeveel verdienen de mensen die aan die dijk werken? Hoeveel boter krijgen ze in de week? Hoeveel cement wordt er in die draaiende betonmolen gedaan? Hoeveel beton kan hij per uur produceren?" Deze discussies waren hard en openhartig en een goede leerschool voor Ivens. Op een zeker moment vroeg een arbeider aan Ivens van welke afkomst hij was. Hij zei dat hij uit de middenklas-

se kwam. Het korte antwoord van die arbeider bracht de tolk in verlegenheid. Ivens moest lang aandringen voordat zij vertaalde. "Ivens is een leugenaar of een bedrieger", kwam er tenslotte uit. Grote opwinding, zowel op het podium als in de zaal.

De arbeider legde het nader uit: "U zegt dat u uit de middenstand komt. Maar de film die we gezien hebben is vast en zeker met de ogen van een arbeider gemaakt. Want de film ziet het werk precies zo als ik het zelf zie. Dus: of u hebt de film niet gemaakt en van een ander gekocht, of u komt uit de arbeidersklasse en probeert u anders voor te doen. En dat laatste is werkelijk niet nodig in een land waar de arbeiders en boeren aan de macht zijn."

Het bleek met name te gaan om een stukje film waar Ivens vast legde hoe de Hollandse arbeiders de ongelooflijk zware basaltkeien opbeurden en verplaatsten. Ivens legde uit dat hij dat zo had gefilmd omdat hij zelf ook de basaltblokken had opgetild om zich goed te kunnen inleven. Tenslotte nam het publiek spontaan een resolutie aan waarin werd gesteld dat het Ivens mogelijk moest worden gemaakt om in de Sowjet Unie filmwerk te doen.

OPGEVOED DOOR DE MASSA'S.

Over deze ervaringen is Ivens nu nog enthousiast: "Zo word je opgevoed door de massa's", zegt hij, "daar heb ik meer van geleerd dan van al die intellectuele critici. De arbeiders leerden me dat ik realistischer moest zijn en me meer moest verdiepen in het leven van de arbeidersklasse in Nederland.

De russiese filmers wisten ook wel dat het heel goed voor me zou zijn om naar de massa's toe te gaan. In de Sowjet Unie had de massa toen het woord. Het was een land op weg naar het socialisme. De revolutie van 1917/18 leefde nog. De russiese regisseurs luisterden zelf ook naar de massa's om hun kritiek aan den lijve te ondervinden. Voordat de films het land in gingen, werden ze gedraaid voor arbeidersclubs.

Je kunt niet zeggen dat de cultuur onder controle van de massa's stond, want een kulturele revolutie was er niet geweest. Maar het stond allemaal wel in zeer nauw contact met de massa's. Het studio personeel en de schoonmakers bijv, konden de films ook helemaal bekritisieren en deden dat ook bijzonder openhartig. Ik maakte mee dat het schoonmaakpersoneel van de studio een harde aanval deed op Pudowkin, een beroemd filmer. Ze vonden dat hij het geld voor een bepaalde film niet had waargemaakt. Dat geld had beter aan woningen besteed kunnen worden. Was Pudowkin niet te jong om met zulke grote bedragen om te gaan? vroegen ze.

DE JONGE SOWJET HELDEN.

Toen Ivens in 1932 in de Sowjet Unie terug kwam hoorde hij dat zijn films ondertussen voor meer dan 40 miljoen Russen gedraaid waren. Men besloot een film te maken over de opbouw van het socialisme. Daarvoor werd een heldhaftig projekt uitgekozen in de Oeral. De kommunistiese jeugd Komsomol stampte daar een hele nieuwe stad uit de grond, Magnitogorsk met een indrukwekkende staalindustrie.

De film kreeg de titel Heldenlied en werd onder grote ontberingen tot stand gebracht. Er heerste een bittere kou en de ploeg was ondergebracht in houten barakken. In heel Rusland werd zeer zuinig met alles omgesprongen. Voor de film waren maar weinig middelen beschikbaar. Maar de ploeg van Ivens stelde een plan op nog minder tijd en materiaal te gebruiken. Toen men in deze opzet slaagde, kreeg de ploeg de eretitel 'stootbrigade'.

In deze tijd werd Ivens ook gekonfronteerd met de sabotage die door de imperialisten en de res-

Demonstraties van de stakende mijnwerkers met het portret van Karl Marx (uit de film De Borinage).

ten van de oude heersende klasse, tegen de Sowjet Unie werd georganiseerd. In Magnitogorsk werd keer op keer kortsluiting veroorzaakt in de elektrische installaties. De dader bleek tenslotte een klein jongetje dat door zijn vader in sabotage was opgeleid. Eén van de vele voorbeelden die bewijzen dat terwijl de arbeiders in de Sowjet Unie probeerden het socialisme op te bouwen, de reaktionairen nog lang niet volledig verslagen waren.

FILMERS ONDER HET VOLK, ALS VISSER IN HET WATER.

De film Heldenlied was de eerste film van Ivens met een duidelijk maatschappelijke strekking. Hij paste in het kader van de actie in de Sowjet Unie om het eerste vijfjarenplan tot een goed einde te brengen. In West-Europa stortte ondertussen het kapitalisme de werkende massa's in de diepe ellende van de crisis. In het grauwe belgische mijngebied de Borinage werd een loonsverlaging doorgevoerd. De tot het uiterste uitgeputte mijnwerkers begonnen een heldhaftige staking. Dat was de kans waar Ivens op gewacht had. Samen met een belgische vriend trok hij de Borinage in om de strijd van de arbeiders te filmen.

Omdat hij buitenlander was moest hij min of meer onderduiken. Het filmen gebeurde in bliksemakties. Voordat de Rijkswacht in de gaten had wat er gebeurde, moesten de filmers weer ondergedoken zijn. Daarom was het noodzakelijk dat de filmers zich onder het volk konden bewegen als een vis in het water. Ivens leerde volledig één te worden met de massa's.

Ivens vertelt: "Het was een moeilijke taak, want de staking was verloren en de mensen waren een tijdje ontmoedigd. De crisis was begonnen. De fabrieken stonden leeg en raakten in verval. Midden in de dorpen lagen bergen kolen die niet verkocht konden worden omdat de arbeiders er geen geld voor hadden. Deze bergen werden met prikkeldraad en gewapende Rijkswacht tegen de arbeiders beschermd. De mijnwerkers, hun vrouwen, hun kinderen, stierven van de kou. Terwijl de mijnwerkers zelf de kolen hadden boven gebracht.

Daar heb je de verrotting van het kapitalisme helemaal. Maar daar blijf je niet stil staan. Je moet nog een stap verder doen. En dat was prachtig, want die kolenbergen vormden ook weer het begin van een nieuwe strijd. De arbeiders vormden éénheidskomitees rond de eis: twee emmers kolen per week. Zo wordt de klasstrijd onherroepelijk weer opgenomen. Uit de

De mensen lijden gebrek, de melk wordt weggespoeld (uit de film Nieuwe Gronden).

nederlaag wordt een nieuwe strijd geboren die uiteindelijk tot de overwinning leidt. Daarom moest de film ondanks de ellende uitdrukking geven aan het optimisme. Het kan lang duren of het kan kort duren, maar de overwinning is aan ons, en de nederlaag aan het kapitalistische geboed."

BORINAGE: HET STANDPUNT VAN DE ARBEIDERS.

In de film Borinage ziet men onder andere hoe de arbeiders voor elkaar opkomen en elkaar beschermen. De huisraad van een gezin zou verkocht worden wegens huurschuld. Toen de deurwaarder kwam, zaten de burens op alle mogelijke meubelstukken. Hij ruimde snel het veld. Tenslotte had hij opdracht om de armoedige meubels te verkopen en niet om die potige kerels er af te zetten.

Er werd ook een demonstratie verfilmd waarbij een portret van Marx voorop werd gedragen. Dit portret was door één van de arbeiders zelf geschilderd. In de demonstratie trok men verspreid op omdat een gewone stoet een te makkelijk doelwit was voor de politie.

Deze gebeurtenissen waren in werkelijkheid voorgevallen, maar voor de film moesten ze worden overgespeeld. Het enige probleem was dat niemand de rol van deurwaarder of rijkswachter wilde spelen. Zelfs voor een film niet.

Ivens: "In de Borinage-film sta ik voor het eerst geheel op het standpunt van de arbeiders. In de strijd werd ook een nieuwe vorm van film geboren. Onder zulke omstandigheden een film maken, dat was toen nog nooit vertoond. Maar het was een goede film, die precies zei wat ie zeggen moest. Dat erkenden ook de burgerlijke kranten hoewel die de inhoud probeerden te verbergen. Daar dachten de twentse textielarbeiders anders over. Toen een keiharde staking dreigde te verlopen, werd deze film getoond. Daaruit werd zoveel moed geput dat de staking nog lange tijd kon worden doorgezet."

HET VOEDSEL WERD IN ZEE GEWORPEN.

Een harde aanval deed Ivens ook tegen het kapitalisme en de kapitalistische crisis in het laatste deel van de film over de Zuiderzeewerken. De bedoeling van de regering was dat het werk van begin tot eind werd gevolgd. Van de eerste grondwerkzaamheden tot de eerste oogst in de drooggelegde polder.

Een grote gebeurtenis was de dichting van de Wieringerdijk. Op dat moment sprak Ivens met een kraandrijver. Deze wees op de koningin en zei: "Daar staan ze nou champagne te drinken, maar wij hebben het werk gedaan en wij zijn morgen werkloos."

Daarover zegt Ivens nu: "Ik had al lang geen vrede met de gang van zaken. Maar toen die arbeider dat gezegd had, begreep ik wat me te doen stond. Duizenden arbeiders werden op straat gezet. De mannen die de trots van ons land tot stand hadden gebracht met hun handen, raakten werkloos. Het graan dat op het nieuwe land verbouwd werd in zee gestort. Want dat graan was niet voor het eten, maar voor de speculatie.

Je moet je voorstellen: de mensen ontworstelen een stuk land aan de zee. De produkten van dat land worden in zee terug gestort. Er was te veel graan en groente, de arbeiders verdienden te weinig om het te kopen. Dat is het wezen van het kapitalisme. De anarchie in de produktie. Met zulke beelden eindigt de film: in Brazilië wordt de koffie verbrand, in Amerika tienduizenden liters melk in een rivier gestort."

FILMS ALS DYNAMIET.

Na deze film was er in Nederland voor Ivens geen werk meer. Van de overheid had hij geen opdrachten meer te verwachten. Van de industrie natuurlijk ook niet. Eerder had hij nog eens een opdracht van Philips gehad om een film over het bedrijf te maken. Toen waren ze al voorzichtiger genoeg geweest om te bepalen dat hij

niet bij de Philips-arbeiders thuis mocht filmen. Nu was ook dat afgelopen.

"Ze maken je brodeloos," zegt Ivens, "ze hebben hun antwoord klaar. De censuur op je films achteraf, is het ergste niet. Maar ze maken je het filmen gewoon onmogelijk. Te meer omdat ik lid was geworden van de Kommunistische Partij Holland. Voor de partij draaiden we op zondagmorgen filmjournaals voor de arbeiders. Dat was op de Haarlemmerdijk in Amsterdam. We leenden journaalfilms van de bioscoop en verknipten die. We lasten er stukjes tussen van de Russische Revolutie en de opbouw van het socialisme daar. Na de voorstelling werden de journaals hals over kop weer in de oorspronkelijke staat gebracht.

De partij gebruikte me als filmer. Ik werkte niet in een fabriek, maar als bedrijfsleider in de fotozaak van mijn vader. Je zou nu misschien zeggen dat het beter was geweest om in een fabriek te werken om nog meer arbeider te worden.

Maar zo ver waren we toen nog niet. Toen ik hier geen films meer kon maken vertrok ik naar de VS. Ik vond dat ook niet zo erg. Wij waren erg internationaal ingesteld en ik meende dat ik de zaak van de revolutie overal op de wereld kon dienen."

Na 1935 heeft Ivens niet meer in Nederland gewoond. Hij is kommunist geworden. Hij beperkt zich niet tot progressief doen, zoals zo veel kunstenaars. Hij maakt deel uit van de partij van het proletariaat en stelt zich onder haar discipline. Hij staat in dienst van de proletarische klassenstrijd. De films zijn dynamiet geworden. Een bioscoopeigenaar in Parijs schreef Ivens in die tijd: "Er wonen hier veel arme mensen in de buurt. Als ze de film Nieuwe Gronden zien, zouden ze op ideeën kunnen komen en naar het stadhuis trekken om brood te eisen. Wij kunnen deze film niet vertonen, het is teveel werkelijkheid."

(Wordt vervolgd in Tribune 2/72).

Kursus marxisme leninisme

door de KPN/ML

ALLE KURSUSAVONDEN
BEGINNEN OM ACHT UUR

ALMELO
Plaats : Speeltuingebouw De Riet, Dotterbloemstraat.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

AMERSFOORT
Zie inlegvel.

AMSTERDAM
Plaats : Brakke Grond, Nes 53.
Datum : 17 jan., 31 jan., 14 febr.

ARNHEM
Plaats : Gebouw Rosendaalseweg 27.
Datum : 7 jan., 21 jan., 4 febr.

DELFT
Plaats : Ontmoetingscentrum, M. Nijhofflaan 42
Datum: Dinsdag 11 januari, 25 jan. enz.

DEN BOSCH
Plaats : Jeugdcentrum 't Fust, Zuidwillemsvaart 2.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

DEN HAAG
Plaats : Zaal Musica, Delftselaan 2a.
Datum : 13 jan., 27 jan., 10 febr.

DEVENTER
Plaats : De Passage, Gibsonstraat 24
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

EINDHOVEN
Plaats : Café Corso, Vestdijk 17.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

ENSCHEDÉ
Plaats : Gebouw Melkion, Raiffeisenstr.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

GRONINGEN
Plaats : Gebouw Achter de Harmonie, Oude Kijk in 't Jatstraat 24 (Ingang Uurwerkersgang).
Datum : 13 jan., 27 jan., 10 febr.

HEERLEN
Plaats : Pancratiushuis, Nobelstraat 33
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

HELMOND
Plaats : Café de Beurs (Van Vilsteren) Markt 20
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

HENGÉLO
Plaats : Café 't Wilbert, Oude Bornseweg
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

LEEUWARDEN
Zie inlegvel

LEIDEN
Plaats : Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19.
Datum : 13 jan., 27 jan., 10 febr.

NIJMEGEN
Plaats : Gebouw de Burghardt, Burghardt van den Bergstraat 114.
Datum : 14 jan. 28 jan., 11 febr.

OSS
Zie inlegvel.

ROTTERDAM
Tel.: (010) 36 36 05

SITTARD
Plaats : KWJ-gebouw, Kloosterplein 1.
Datum : 7 jan., 21 jan., 4 febr.

TEGELEN
Plaats: Vormingscentrum Fjoetsjer
Spoorstraat 21.
Datum: Volgens afspraak.

UTRECHT
Plaats : Raadskelder (onder het Stadhuis).
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

VENRAY
Plaats : Samsamgebouw, J. Heusenstraat.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

WAGENINGEN
Plaats : Gebouw Arion, Dr. Niemeijerstr. 6
Datum : 6 jan., 20 jan., 3 febr.

ZAANDAM
Zie inlegvel

ZUTPHEN
Plaats : Het Volkshuis, Houtmarkt 62.
Datum : 14 jan., 28 jan., 11 febr.

ZWOLLE
Plaats : De Link, Nieuwe Markt 17.
Datum : 6 jan., 20., 3 febr.

"De mensen moeten hun macht beseffen. Wij arbeiders hebben een macht die de hele wereld kan doen sidderen. Het is nu de tijd om die macht te gebruiken. De mensen zijn nog veel te bang. Wij hebben niks te verliezen. Alles wijst erop dat we voor een nieuwe crisis staan. Als we de kapitalistenniet aanvallen, zullen ze de vloer met ons aanvegen. Wij kommunisten moeten er alles op zetten om dit aan de mensen duidelijk te maken en de strijd te leiden."

Deze uitspraken van een Nijmeegse kamerad zijn gegrond op een 59-jarige ervaring met het kapitalisme. Hij vertelt daarover: "Mijn vader was veenarbeider en had een boerderijtje. Het was in de buurt van Klazienaveen. Daar waren de beruchte Drentse veengebieden. De arbeiders werkten zes weken per jaar in het veen, vanaf de tijd dat de vorst uit de grond was. De arbeiders zwoegen van 5 uur 's morgens tot 1 uur 's middags. Als de zon scheen was het werk onmogelijk te doen, zo zwaar was het. De rest van de tijd werkten ze dan op het land. Er werd gewerkt in hemd en onderbroek. De natte turf was zo zwaar dat het zweet je van het lijf gutste, hoe koud het ook was.

Als de ontginning werd aangepakt ontstonden er kleine nederzettingen. Die waren volkomen in de macht van de verveners. De arbeiders waren overgeleverd aan het werk dat de verveners had te bieden. Maar daarnaast verkocht die vervener hout, stenen en had hij een winkel en een kafé. Je was dus met huid en haar aan de baas overgeleverd.

DE BAAS OP DE KOP IN DE MODDER

Een smerige gewoonte was dat de baas zaterdag uitbetaalde in zijn éigen kafé. waar dan soms wel de helft van het loon bleef hangen. Mijn vader organiseerde de arbeiders en hun vrouwen op de eis: het loon in het veld uitbetalen. En dat kregen ze er door. Toen de baas voor het eerst het loon in het veld kwam brengen gooide hij een handvol guldens in de modder: Hier heb je je loon, zei hij. Mijn vader greep hem bij de keel en sloeg hem op zijn kop de modder in, tot ie alle guldens weer bij elkaar geraapt had en netjes overhandigde.

Interview met een kameraad uit Nijmegen

Een andere aktie ging over de jenever die de arbeiders kregen als ze een kanaal groeven en op een grote kei stuitten die aan de kant moest. De mensen eisten een rijksdaalder extra in plaats van een liter jenever. Dat heeft mijn vader wel zijn baan gekost.

De rijkdom van de verveners was met geen pen te beschrijven. Ze namen gewoon bezit van de woeste grond en als die ontgonnen was, zetten ze er boerderijen op met pachters. Scholten, de aardappelmeelfabrikant, nou is het Scholten-Honig, bezat grond langs het hele Scholtenskanaal, van Emmen tot in Oost-Groningen, zeker 40 kilometer schat ik. Het dorp Klazienaveen werd naar zijn vrouw Klaziena genoemd.

Ze hebben de streek gewoon leeggeroofd. Er is wat industrie gekomen, maar als de crisis even doorzet is de armoede weer net zo erg als vroeger. Armoede hebben we wel leren kennen in die tijd. Er was geen brood in huis en de kinderen gingen huilend van de honger naar bed. De vrouwen bevielen op het land. Als ze op alle dagen liepen dachten ze: vandaag gaat het nog wel, ik moet maar gaan werken. Tenslotte kwamen de kinderen ter wereld achter een korenveld of een kleiberg. Toch waren het deze mensen die met hun eigen handen het werk verzetten dat de vooruitgang bracht.

Centen en angst zijn twee dingen die ik nooit heb gehad

ORGANISATIE VAN WERKLOZEN

Rond 1926 trok ons gezin naar Winterswijk. Ik was toen 14 jaar en kreeg werk op een steenfabriek. Het was zwaar, maar dat was ik uit het veen al gewend. Laatst vertelde een oude veenarbeider op de televisie dat je na je werk bijna met een hijskraan op je fiets gehesen moest worden. Zo was het ook. Je rug werd naar de vernieling geholpen. Als arbeider liep je krom, dat was gewoon zo.

In 1928/29 begon de werkloosheid. Ik was toen 18 jaar en te oud om werk te krijgen. Er was alleen werk voor jongens die van school af kwamen. De kostwinners kwamen in de werkverschaffing. Grond ontginnen voor de boeren die hun produkten niet kwijt konden.

Eén van mijn broers werkte in de werkverschaffing als kostwinner. Mijn oudste broer begon de werklozen te organiseren. Het werd opgezet als een gezelligheidsvereniging om de mensen bij elkaar te krijgen. Maar de organisatie richtte zich al gauw tegen de crisis en de lage steun. Op straat en in vergaderingen werd massaal de macht van de arbeiders getoond. Het was goed werk en het breidde zich uit over de hele Achterhoek.

Maar met Kerst begonnen de fabrikanten grote partijen textiel uit te delen. Mijn broer waarschuwde: mensen dit is geen goedheid, dat hebben we afgedwongen en nu moeten we werk afdwingen. Laat ze ons maar werk geven, daar hebben we recht op.

Toch begon hij zijn greep te verliezen. Vooral toen de notabelen en fabrikanten van Winterswijk een bioskoop opzetten met speciale films voor werklozen. Zo probeerden ze de mensen van de straat af te halen.

De fout die mijn broer maakte was dat ie geen vaste kern vormde om de mensen leiding te geven. Hij wilde te veel op zichzelf doen. Zulke fouten mogen we niet meer maken. Leiding geven wil juist zeggen: de mensen de weg wijzen om het zelf te doen

HET N. V. V. DRUKTE DE MENSEN TERUG

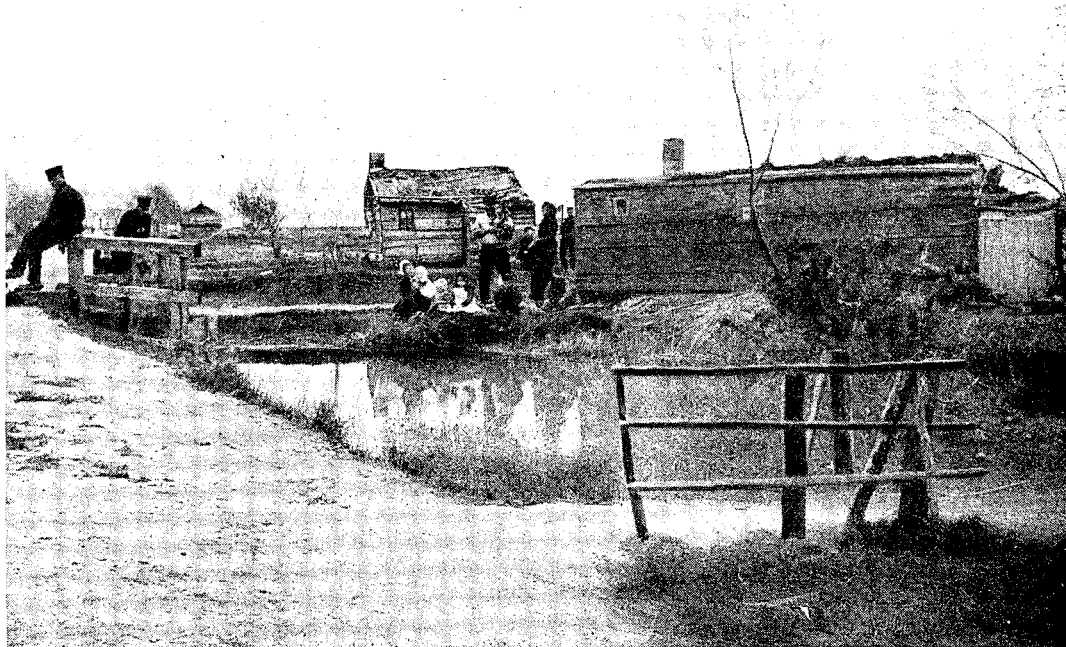
In die tijd werden we allemaal uit het CNV gegooid omdat we te rood waren. Alle broers werden lid van het NVV. Ik herinner me een textielstaking. In Enschede werd al gestaakt en de mensen in Winterswijk wilden er ook tegenaan. Maar het NVV probeerde ze er van af te houden. Ik was toen 15 of 16 jaar en ik mocht op die vergadering niks zeggen. Maar ik begreep er toen al niks van. Ik zei naderhand: vent, gebruik toch wat je hier vindt. De mensen zijn altijd slaven geweest en ze spraken de fabrikanten aan met een eerbiedig "heer". In plaats dat je blij bent dat je een groep mensen vindt die zich daarvan bevrijd heeft, probeer je ze weer terug te drukken.

Maar die NVV-bons bleef volhouden: als je het werk neergooit, gaat de fabriek kapot. Ik was er doodziek van toen ik naar huis ging.

De fabriek ging toch kapot. Dat was onherroepelijk omdat de kapitalisten elkaar de nek afsnijden, waarbij de arbeiders altijd de klos zijn. De vakbonden proberen dat nog altijd te verheimelijken. Ik ken hun verraad al 35 jaar.

HET IS NU DE TIJD OM TE VECHTEN

Omdat ik in de crisis geen werk kon krijgen begon ik in fruit te handelen. Toen ze dat in de gaten kregen werd mijn broer uit de werkverschaffing ontslagen. Ik ben toen wegge-

Zo woonden de veenarbeiders in Groningen.

trokken en in Nijmegen blijven hangen, waar ik vaak op de veiling kwam. In Nijmegen had de crisis hard toegeslagen. Vrijwel alle arbeiders waren werkloos.

Voor die tijd hadden de arbeiders nog f28, daar kon je ongeveer net zo van leven als nu van f180. Als er wat af ging werd er hard tegen geknokt en schreeuwden de mensen moord en brand. Vijf jaar later kreeg men 16 of 17 gulden in de week. Toen had je door de werkloosheid geen macht meer om wat af te dwingen. Je kon alleen aansturen op de algemene opstand tegen het kapitaal. De mensen werden voor de steun of een beetje liefdadigheid van de kerk op de knieën gedwongen. Geef maar dat straks de kloosters weer open gaan voor de uitdeling van brood, en de St. Vincentiusverenigingen als paddestoelen uit de grond schieten om de mensen met een foel de mond te snoeren.

Daarom zeg ik: het is nu de tijd om te vechten, daar ben ik heilig van overtuigd. De eerste klappen die we krijgen komen het hardst aan. Dan moeten we ook het hardst terugslaan om een goed bestaan af te dwingen. Hoeveel kapitalisten er failliet gaan en zich ophangen, zal mij een zorg zijn. Als de werkende mensen er maar alles uit slepen wat er uit te halen valt.

Als de crisis doorzet, en dat geloof ik vast, dan moeten we propaganda maken voor de revolutie en de arbeiders organiseren voor het omverwerpen van het kapitalisme. De crisis zal de massa's duidelijk maken dat het kapitalisme door en door verrot is en dat het moet worden afgeschaft.

WE MOETEN ONZE VIJANDEN MINACHTEN

We gaan een harde tijd tegemoet. Onze vijanden kunnen ons hard treffen, maar we moeten ze minachten. Dat is de enige manier om overleefd te blijven en uiteindelijk te winnen. In de oorlog hebben de fascistische concentratiekampen gestopt. Ik zat ondergedoken en ze pikten me op na een overval op het distributiekantoor in Cuyk, waar ik trouwens niet bij was geweest.

Ze begonnen me te folteren om er inlichtingen uit te persen. Zelfs in die situatie moet je de vijand minachten, anders hou je het niet vol. Als ze me in m'n gezicht sloegen, zei ik: dat zou je niet durven als je alleen was, of: mijn tijd komt ook nog wel. Je had natuurlijk kans dat ze je helemaal kapot sloegen maar dan was je er vanaf en dan hadden ze er geen woord uit gekregen, dus dan had je ook gewonnen.

Als ze je in leven lieten kon je het volhouden, omdat je wist: smeerlappen, daar sta ik ver boven, daar laat ik me niet door klein krijgen.

Ik was een hartstochtelijke roker. Maar ik heb nooit een bewaker om een sigaret gevraagd. Tenslotte heb ik het overleefd. Zo moet je je altijd tegen de kapitalisten overleefd houden. Ik zeg altijd: je hebt mensen en je hebt kapitalisten. Kapitalisten beschouw ik niet als mensen. Eigenlijk zijn ze het doodslaan nog niet waard.

TWEE DINGEN HEB IK NOOIT GEHAD : CENTEN EN ANGST

Na de oorlog heb ik in verschillende nijmeegse fabrieken gewerkt. In 1954 heb ik

bij de Nijma akties geleid voor hogere lonen (hierover stond een verslag in Tribune 9/71) Sinds twee jaar hoef ik niet meer te werken, omdat mijn rug in de vernieling ligt. Dat komt van het concentratiekamp, zeggen de dokters. Maar dat komt natuurlijk van het werk in het veen en op de steenfabriek.

Goed, ze kunnen me nou helemaal niks meer maken. Er zijn twee dingen die ik in mijn leven niet gehad heb: centen en angst. De kapitalisten hebben veel centen en ook veel angst. Dat is het verschil: wij arbeiders hebben niks te verliezen en alles te winnen. De kapitalisten hebben niks meer te winnen en kunnen alleen maar verliezen. Daarom staan wij sterker.

Ik vind het mijn plicht om voorop te lopen. Ze kunnen me hoogstens doodslaan en dat scheelt dan toch maar een paar jaar. Maar ja, voor hetzelfde geld kun je zeggen dat de jonge arbeiders de plicht hebben om voorop te lopen: die hebben tenslotte nog een heel leven voor de boeg en geen zin om dat onder het kapitalisme te slijten.

Op mijn 59-ste heb ik afgerekend met de PvdA en het NVV. Ik heb altijd gedacht dat ik geen kommunist was en het ook nooit zou worden. Daarbij heb ik naar de CPN en naar Pusland gekeken. Daar worden de arbeiders ook onderdrukt. Maar een mens is nooit te oud om te leren en ik begrijp nu dat het communisme er anders uit ziet dan het bedrog van CPN en Rusland. Het gaat erom dat er een revolutionaire partij is die de belangen van de arbeidersklasse behartigt en nauw verbonden is met het volk. Daarom ben ik lid geworden van de KPN/ML."

DE STRIJDWIL VAN DE DUITSE ARBEIDERS GROEIT

Gedwongen door de strijdwil van de Duitse metaalarbeiders, riep de vakbond eind november een staking uit. De Duitse arbeiders wilden knokken tegen de achteruitgang van het levenspeil en de vakbonden konden ze niet meer in toom houden. De minste eis was 11% loonsverhoging. Toch probeerde de bond er een schertsvertoning van te maken. In de eerste plaats door niet te roepen tot eensgezinde harde strijd van alle Duitse metaalarbeiders, maar door de strijd te beperken tot Noord Württemberg/ Noord Baden. Bovendien wilde de bond de tactiek toepassen van de prikakties, die de Nederlandse bouwvakkers zo goed hebben leren kennen en waardoor er geen winst kwam uit de bouwstaking. De Duitse bond wilde in de metaal ook slechts enkele bedrijven plat leggen.

In plaats van de meer dan 40.000 stakers in Mannheim massaal op straat te brengen om de eisen af te dwingen, verdeelde de bond ze over 67 stakingslokalen. In plaats van de 16.000 stakers van Daimler-Benz tot eensgezinde aktie aan te zetten, werden deze arbeiders groep naar de stakingslokalen gehaald. Daarna werden ze weer naar huis gestuurd. Een vakbondsleider zei: "Jullie kunnen vertrouwen hebben, de aktie is in veilige handen. Jullie kunt gerust naar huis gaan."

In het begin verklaarden de vakbondsleiders dat ze hoopten dat de staking zo kort mogelijk zou duren. Maar de metaalarbeiders zelf wisten beter van wanten. Toen bekend werd dat in Mannheim alleen Daimler zou worden platgelegd, organiseerden de arbeiders zelf een mars langs de andere bedrijven van de stad. Zo werden de vakbonden voor de situatie geplaatst dat er 37 bedrijven plat gingen in plaats van 1.

De arbeiders die met behulp van pamfletten en andere agitatie ocriepen tot massale en harde aktie werden op enkele plaatsen door vakbondsleiders en politie samen aangevallen. Ook deze methoden kennen we nog uit de bouwakties toen de politie, de direktie en de vakbonden samen optraden tegen leden van Arbeidersmacht. De staking in Duitsland, die tenslotte drie weken duurde betrof 120.000 man. De strijdwil was zo groot dat een vakbondsleider op een zeker moment verzuchtte dat hij dankbaar was dat de staking nog voortduurde, want zo kon je de mensen de fabriek niet insturen.

De grote metaalbedrijven, vooral de autofabrieken als Volkswagen, grepen de gelegenheid aan om nog eens 360.000 man uit te sluiten. Voor enkelen speelde een rol dat ze zo hun overproduktie goedkoop kwijt konden. Maar andere kapitalisten kregen door de staking harde slagen toegebracht.

De regering Brand kondigde aan dat de uitgesloten arbeiders geen WW zouden krijgen om ze zo op te zetten tegen de stakingen. Maar de half miljoen metaalarbeiders wisten af te dwingen dat de regering op dit besluit terug kwam.

De rol van de regering was om te proberen het kamp van de arbeiders te splijten. Naast de Daimler fabrieken werden openlijk honderden zwaar bewapende politiemannen gelegerd. Verder bemoeiden de regering en Brand persoonlijk zich met de besprekingen tussen de vakbonden en de ondernemers om het loonconflict te onderdrukken en een loonmatiging aan de metaalarbeiders op te leggen.

De vakbonden sloten tenslotte een verradersakkoord van ongeveer 8%. Ze wisten voorlopig de lieve vrede weer te herstellen, voor de schijn althans. Want in het hele land gingen onder de arbeiders stemmen op om een algemene staking tegen het loondiktat te organiseren. Ook in Duitsland wordt aan steeds groter delen van de arbeidersklasse duidelijk dat we op eigen kracht moeten steunen en nieuwe organisaties opbouwen.

De strijd van de Duitse arbeiders in de metaal is een voorbeeld voor de kollega's in Nederland. En tevens een waarschuwing: een waarschuwing tegen de methoden van de bonden en tegen die van een regering die zich socialisties noemt, zoals de regering Brand.

Voor de poort van Daimler-Benz in Mannheim laten de stakende arbeiders zien wat hun eisen zijn.

Massale demonstraties van soldaten in Nieuwersluis op 18 december (zie ook pag. 15).

Jan Soldaat pakt het generaalstuig bij zijn lurven

De laatste jaren is het verzet binnen het leger snel harder geworden. De akties van een enkele soldaat ofwel kleine groepen, zijn uitgegroeid tot massale demonstraties.

Er verschijnen steeds meer soldatenkranten die aan het verzet uitdrukking geven, zoals de Soldatenkrant en Alarm. De weigering van soldaat Van der Horst om zijn meerderen buiten de kazernepoort te groeten, ontwikkelde zich tot een massale beweging die zijn hoogtepunt vond op de nationale groetdag. De weigering van Rinus Wehrman om zijn haar te laten knippen had grote demonstraties tot gevolg op de kazernes zelf, zoals in juni 1971 op de Juliana van Stolbergkazerne in Amersfoort. In verschillende kazernes breken stakingen uit waarin de soldaten aan hun eisen kracht bijzetten, zoals in de Johannes Postkazerne in Havelte.

De legerleiding raakt in paniek. De sterren en balken worden in hun eigen domein door Jan Soldaat bij hun lurven gepakt. De onderdrukkers kennen maar één oplossing: nog hardere onderdrukking.

Rinus Wehrman werd aanvankelijk tot 2 jaar Nieuwersluis veroordeeld. Twee redacteuren van het soldatenblad Alarm (Dona en Schul) krijgen ieder 3 maanden tuchtklasse Nieuwersluis voor een in wezen onschuldig artikel. Volstrekt willekeurige overplaatsingen zijn op de kazernes aan de

orde van de dag. Allerlei soldatenkranten krijgen een verschijningsverbod opgelegd.

Zo proberen de reaktionaire knevelaars een leger op de been te houden, dat zogenaamd de vrijheid van het nederlandse volk moet beschermen. De overtuigingskracht van deze "bevrijders" bestaat uit gevangnissen, rechtbanken, spionage en leugens. Dat ze gedwongen zijn steeds meer naar deze wapens te grijpen, getuigt niet van hun kracht, maar van hun zwakheid. Steeds meer soldaten wordt het duidelijk dat de strijd tegen de legerleiding een noodzakelijke en rechtvaardige strijd is. Zo verscherpen de tegenstellingen in het leger zich met de dag.

DE KLASSESTRIJD IS DE BOM
ONDER HET LEGER

De tegenstellingen tussen soldaten en generaals staan natuurlijk niet op zichzelf. Het leger staat immers niet los van de maatschappij. Integendeel: het leger is juist een produkt van de maatschappelijke verhoudingen.

Het leger is een instrument in handen van het groot-kapitaal. De kapitalisten gebruiken de legers van hun landen om onderlinge oorlogen uit te vechten. Oorlogen om de markten, de grondstoffenbronnen en de goedkope arbeidskrachten van de wereld. Oorlogen die dus ondanks alle gebrul over vorstin

en vaderland, vrijheid en democratie enkel en alleen in het belang van de kapitalistische profiteurs zijn. In twee wereldoorlogen werden miljoenen arbeidersjongens de slachtoffers opgestuurd voor het standje van een handjevol kapitalistenzoon.

Bovendien laat de kapitalistenklasse in eigen land door de regering troepen inzetten, zodra haar macht aangetast dreigt te worden door de strijd van de arbeidersklasse. Het is nog nooit vertoond dat het leger wordt ingezet om hongerige arbeidersgezinnen te helpen het voedsel uit de pakhuizen te slepen. Het is altijd andersom.

Toch wordt het leger van dienstplichtigen gevormd door jonge arbeiders en de zonen van de werkende massa's. Zowel voor als na hun diensttijd zit het gros van de soldaten zelf onder de knoet van het kapitaal, waardoor het in de fabrieken wordt uitgebuit. De klasseverhoudingen in de maatschappij weerspiegelen zich duidelijk in het leger. Daarom is het logies dat een fel oplaaien van de klassenstrijd de bom in het leger doet barsten. Tegelijkertijd vormen de scheuren in het onderdrukkingsapparaat een gunstige faktor voor de strijd van de arbeiders.

De geschiedenis van de strijd tegen het kapitalisme is fel rood gekleurd door het bloed van de vele arbeiders die door leger en politie zijn vermoord.

Tijdens de zeeliedenstaking van 1911 vielen verscheidene doden en gewonden toen politie, marechaussee en husaren op het eiland Kattenburg het vuur openden op de stakende matrozen.

In 1918 demostreerde een massa woedende arbeiders voor de hekken van de Oranje-Nassaukazerne aan de Sarphatistraat in Amster-

dam. De soldaten, die op staatskosten waren dronken gevoerd, losten verschillende salvo's en vele arbeiders vielen dood of gewond neer.

Honderden pantserwagens werden ingezet tegen amsterdamse opstanden in 1925-27 en tijdens het Jordaanoproer in 1934, toen de arbeiders in opstand kwamen tegen de verlaging van de steun.

Een bewoner van Crooswijk (Rotterdam) herinnert zich precies hoe het leger tegen de buurtbewoners werd ingezet: "In het begin van de jaren dertig kregen we in één klap allemaal huurverhoging. Dat was tijdens de crisis. We hebben toen een grote huurstaking georganiseerd. De regering liet als antwoord pantserwagens oprukken naar Crooswijk. Er werd een avondklok ingesteld en de wijk werd hermeties afgesloten. Je kon de buurt niet meer in of uit. De huur werd toen met het geweer in de aanslag opgehaald."

MARINIERS OP DE ANTILLEN

Waar het kapitalisme heerst, zal het onherroepelijk de strijd van de arbeiders en van de onderdrukte volkeren oproepen. Zolang de kapitalisten de macht hebben, zullen ze daar wrede onderdrukking tegenover stellen. In de 25 jaar van schijnbare klassenvrede werden nederlandse soldaten elders op de wereld ingezet voor de belangen van het grootkapitaal. Van '45 tot '49 werd een koloniale oorlog tegen Indonesië gevoerd. In het begin van de jaren zestig liet de kapitalistenknecht Luns de soldaten een zinloze strijd voeren om Nieuw-Guinea. In 1969 werden nederlandse mariniers ingezet om de opstand van werkelozen en stakende arbeiders op de Antillen te onderdrukken. De kazernes op de Antillen liggen op het grondgebied van de oliemaatschappijen.

Toen in september 1970 de klassenstrijd in Nederland zelf weer opleefde met de grote havenstaking in Rotterdam, overwoog de regering ook al troepen in te zetten. Op het ogenblik bereidt de staat, die in handen is van de kapitalisten, zich voor om stakende en oproerige arbeiders "wettelijk" in de pan te kunnen hakken. Waar dienen anders de anti-stakingswet en de anti-rellenwet voor, die langs parlementaire weg worden voorbereid?

DE BOURGEOISIE EIST EEN BETROUWBAAR LEGER

Een betrouwbaar leger is de belangrijkste steunpilaar van de bourgeoisie. Minister den Toom zei dat men er verzekerd van moest zijn dat "dit technische instrument zijn specifieke taak loyaal jegens het regeringsgezag zal uitvoeren."

Daarom wordt van de soldaten een blinde gehoorzaamheid geëist. "Soldaten zijn er niet om te denken", is een staande uitdrukking van officieren en onderofficieren. Het militaire tuchtrecht wordt gehanteerd om de eigen wil van de soldaten te breken. Natuurlijk, want soldaten die weten waarvoor ze vechten, richten hun geweren niet op het volk, maar op de vijanden van het volk. (Steeds vaker komt het voor dat Amerikaanse officieren in Vietnam door hun eigen troepen worden neergeschoten.)

Het groeiende verzet in het nederlandse leger toont aan dat de terreurmaatregelen van de generale staf het verzet niet smooit, maar versterkt. Daarom is bij de bourgeoisie de gedachte aan een beroepsleger meer en meer gaan leven. Een beroepsleger dat ook uit de werkende massa's moet worden gerekruteerd, maar dat straffer kan worden gedrield en met hoge salarissen beter tot zwijgende gehoorzaamheid kan worden gebracht.

Na de havenstaking kwam een groep dienstplichtige marechaussees er rond voor uit dat zij niet de kans wilden lopen ingeschakeld te worden tegen stakingen. Ze schreven een brief aan de minister dat hij niet "door het geven van een dienstbevel bij voorbaat van hun medewerking en loyaliteit verzekerd kon zijn". Het antwoord van den Toom kwam er op neer dat alle nederlandse soldaten tegen stakers kunnen worden ingezet, en niet

alleen de marechaussees. Daarom ging hij niet in op het verzoek om overplaatsing dat deze dienstplichtigen hadden gedaan.

Dit soort voorvallen zaagt een grote poot onder de stoel uit van het kapitaal. De reactionaire plannenmakers pleiten voor een beroepsleger. Kikkert van de CHU noemde dit veel doelmatiger "tegen de achtergrond van de huidige politieke situatie". Ook de defensieplannen van de PvdA en D'66 gaan uit van een beroepsleger.

De eerste stappen in de richting van een beroepsleger zijn trouwens al in 1966 genomen toen programma's voor Technische Specialististen van start gingen, met daarnaast de Kort Verband Vrijwilligers.

VAN RIEL EN LUNS, WOORDVOERDERS VAN DE OORLOGSZUCHTIGE HAVIKKEN

Het offensief van Jan Soldaat brengt de vijanden van het volk in verwarring. Hun onderlinge tegenstellingen verscherpen zich en er ontstaan scheuren in hun rijen.

Sommigen proberen het met een "democratie leiderschap" in het leger. Maar dezelfde generaal-majoor J. van Elsen, die sprak over "een democratie leiderschap die zijn oorsprong vindt in een democratische mentaliteit", stuurde zijn kazernekommandanten de opdracht om een spionagenet onder de manschappen op te bouwen. Zo zouden ze de leiders van het soldatenverzet moeten isoleren. Soldaten in Oirschot ontdekten de smerige praktijken van een "Sektie Stiekum", die uit tenminste 1 adjudant en 2 burgers bestond.

Terwijl sommigen de soldaten om de tuin proberen te leiden met gelul over democratie die in feite neerkomt op terreur, zingen anderen openlijk het loflied over Nieuwsluis, de goorste gevangenis van het land. Het zijn de aanbidders van de openlijke fascistiese onderdrukking van soldaten en arbeiders. Hun adem stinkt naar sherry, sigarenrook en anti-kommunisme. Zo'n stinker is van Riel van de VVD. Deze gaf de nederlandse soldaten onlangs het compliment dat ze in de oorlog na de Duitsers de beste SS-ers waren. Het is wel duidelijk waar de reaktionaire varkens op aan sturen. Ze schreeuwen voortdurend dat het nederlandse leger verouderd is. Ze eisen een verhoging van de militaire uitgaven.

De reactionair Luns, klaagde dat het triest was om te zien "hoe weinig het nederlandse volk bereid was om voldoende bij te dragen aan de defensie-uitgaven. Voorlopig zag hij als chef van de NAVO in december wel kans de NAVO-landen nog eens een miljard dollar extra af te dwingen voor de bewapeningsuitgaven. Terwijl er te weinig huizen gebouwd worden, de scholen worden verwaarloosd en de belastingen opgeschroefd. smijt de regering steeds meer geld over de balk aan bewapening. Dat gaat allemaal over de rug van de arbeiders en bovendien is de bewapening tegen de werkende massa's gericht.

Verscherping van de krijgstuicht verhoging van de bewapeningsuitgaven dat zijn de parolen van het meest reactionaire het meest agressieve en het meest oorlogszuchtige deel van de bourgeoisie.

Een ander deel van de heersende klasse stuurt aan op verlaging van de oorloguitgaven en democratisering van het leger. De pleitbezorgers zijn te vinden in de PvdA, D'66 en sommigen in de christelijke partijen. Zij behartigen de belangen van een minder reactionair deel van de bourgeoisie. Maar ze werken het hardst aan op een beroepsleger. Het leger van de kapitalisten moet worden afgeschaft! Als we een leger nodig hebben is het een volksleger!

Onder druk van het soldatenverzet en het

verzet van de arbeiders zoeken ze naar andere oplossingen. Ze worden zelfs gedwongen om mee te doen aan demonstraties om zich vooruitstrevend te kunnen voordoen. Maar ze proberen angstvallig het kapitalisme zelf buiten schot te houden. Daarom kunnen ze wel tijdelijk voor het karretje van de soldaten gespannen worden, maar behoren ze uiteindelijk in het kamp van de klassevijand. Wat betreft het verraad hebben deze knechten van het kapitaal een lange traditie. In 1911 bijvoorbeeld bracht de zeeliedenstaking waartegen het leger werd ingezet, de SDAP niet in beweging. Het NVV presteerde het om de stakers iedere steun te ontfangen.

DE ORGANISATIE VAN DE SOLDATEN EN DE ORGANISATIE VAN DE ARBEIDERS

Sinds 1966 wordt het verzet van de soldaten georganiseerd. De VVDM (Vereniging voor Dienstplichtige Militairen) ontstond toen uit een groep soldaten die zich tegen het koperpoetsen verzetten. Binnen korte tijd had de VVDM 30.000 leden. De VVDM laat zich vaak gebruiken voor overlegtoestanden bij de minister en stelt zich dikwijls reformisties op. Maar de soldaten zijn deze bond al vaak voorbijgelopen. In de laatste tijd is de leiding van de VVDM noodgedwongen meegegaan in de verscherping van de strijd.

Verder bestaat er een BVD (Bond van Dienstplichtigen). De zogenaamde "witte" BVD stelt meer de klassenstrijd op de voorgrond en het probleem van de verbinding van de strijd van de soldaten met die van de arbeiders.

Soldaten en arbeiders staan aan één front. De uiteindelijke vijand van de soldaten is niet de kazernekommandant, maar de kapitalistenklasse. Precies zoals de arbeiders niet alleen met de fabrieksdirekteur, maar met de hele kapitalistenklasse hebben af te rekenen in de revolutionaire strijd. Daarom moet de politiek van de soldatenorganisaties verbonden zijn met de politiek van de voorhoede-organisatie van het proletariaat, de kommunistiese partij.

In 1905 was er in Rusland een grote opstand. De matrozen van het pantserschip Potemkin sloten zich bij de opstand aan, maar zij waren de enigen van de Zwarte Zeevloot en ze leden de nederlaag, net zoals de arbeiders en boeren het toen tegen het tsaristische leger moesten afleggen. Maar tussen 1905 en 1917 werden hechte banden geslagen tussen de kommunistiese partij van Lenin en de soldatenkomité's. In de revolutie van 1917 sloten de soldaten zich massaal aan bij de strijd van hun kameraden, de arbeiders en de boeren. Dat is één van de redenen waarom de revolutie kon zegevieren.

Het anti-militarisme heeft in de arbeidersbeweging een lange traditie. De kommunisten nemen daarbij geen halfzacht passifisties standpunt in. Het kapitalisme is overgoten met onderdrukkend geweld. Daarmee kan alleen worden afgerekend met het geweld van de bevrijding. Kommunisten zijn tegen het geweld van de onderdrukking, maar voor het geweld van de bevrijding. Daarom zeggen wij niet dat de soldaten hun geweren moeten breken. Ze moeten leren schieten om in de revolutie hun geweren te richten op de ware vijanden: de sterren en de balken, de kapitalistiese uitzuigers.

ARBEIDERS EN SOLDATEN EÉN FRONT

LEVE JAN SOLDAAT

LEVE DE PARTIJ VAN DE ARBEIDERS-
KLASSE, DE KPN/ML!

ARBEIDERS EN SOLDATEN
SAMEN TEN STRUDE

DEMONSTRATIE NAAR NIEUWERSLUIJ

Een twee drie vier wat doen die fascisten hier ?

'Een twee drie vier wat doen die fascistien hier vijf zes zeven acht, gooi die flikkers in de gracht'. Zo daverde het zaterdag 18 december door de landelijke omgeving van Breukelen. Honderden soldaten en jongeren trokken die dag vanaf dit plaatsje naar het militaire strafkamp Nieuwersluis voor een demonstratie tegen het leger en de terreur van de legerleiding. Andere leuzen: 'Weg met Nieuwersluis, onderdrukten weer naar huis en kolonel en generaal, dienaars van het kapitaal.'

Aan deze demonstratie werd deelgenomen door een flinke delegatie van de Marxisties Leninistische Jeugd. De organisatoren van de Vereniging voor Dienstplichtige Militairen (VVDM) wilden verhinderen dat de MLJers het politieke karakter van de demonstratie benadrukten. Ze probeerden de spandoeken van de MLJ (bijv. :Arbeiders en soldaten samen ten strijde), de rode vlaggen en de verkoop van de Jonge Tribune te verbieden. Ze hielden pas op met klieren toen de MLJers hun vuist lieten zien

Naderhand bleken de angstige ruziezoekers notabene leden van de ANJV te zijn, de jeugdorganisatie van de CPN. Ze hadden weer meer angst om de burgerheren voor de schenen te schoppen dan om te proberen de stem van de jonge arbeiders te verstikken. De massa van de demonstranten stelde zich echter spontaan achter de MLJ en de Bond van Dienstplichtigen (BVD). Daardoor werden de leuzen waarvoor de VVDM-leiders bang waren door honderden overgenomen.

Voor de poorten van de strafkazerne in Nieuwersluis kwam de woede van de soldaten en de

andere demonstranten pas goed naar boven. De VVDM haastte zich opnieuw om dit de kop in te drukken. Snel werden enkele politici aan het woord gelaten van de PvdA, de PPR, de KVP en de vakbonden, die via een luidspreker wat begonnen te lallen over de democratie in het leger. De massa hoonde ze echter na korte tijd één voor één weg met een dreinerig slijmbal slijmbal, slijmbal!

Veruit de meerderheid was van mening dat het niet gaat om een democratieser leger, maar om afschaffing van het leger met behulp waarvan de hoge heren het volk onderdrukken. Toen een meisje van de MLJ hieraan uiting wilde geven werd ze snel overstemd door de VVDM-geluidswagen.

De BVD en de MLJ werden hetzelfde behandeld : Afgeweerd door de slijmballen en de heulers, gesteund door de massa van degenen die demonstreerden. Daar hoeven ze niet rouwig om te zijn., dat bewijst juist dat ze het bij het rechte eind hebben. Dat de kaarten over de strijd tegen het leger zo duidelijk kwamen te liggen betekende allen al een succes van de demonstratie.

(inlichtingen over de MLJ : postbus 428 Nijmegen).

Oplichterszooitje bij pensioenfonds

Ik wil u een voorbeeld geven van wat een oplichterszooitje het pensioenfonds van het schildersbedrijf is. Trouwens, dat zal in elk pensioenfonds wel zo zijn. Ik ben mijn hele leven schilder geweest en nu ben ik gepensioneerd. Het is zo dat het pensioenfonds voor schilders is ingegaan op 2 april 1951. Om voor een volledig pensioen in aanmerking te komen, moet men kunnen aantonen dat men vanaf zijn 25-ste jaar als schilder heeft gewerkt. Dit is voor zeer veel schilders onmogelijk.

De meeste schilders zijn in hun leven bij veel bazen in dienst geweest. De meeste bazen van voor de oorlog bestaan al lang niet meer. De meeste hebben al die ontslagbewijzen niet bewaard. Daar komt nog bij dat de oorlog ertussen heeft gezeten.

Vanaf 1951 moesten we flinke bedragen per week betalen aan zegels en wel zo veel dat de uitkering in verhouding erg laag is.

Het bestuur van de stichting pensioenfonds in Rijswijk weet blijksems goed dat veel schilders net zoals ik niet kunnen bewijzen dat ze hun hele leven als schilder hebben gewerkt en heeft op die manier veel slachtoffers gemaakt. Wij worden nu afgescheept met ongeveer f100 in de drie maanden (zelf krijg ik f102).

Ondertussen zetten de pensioenfondsen overal dure gebouwen neer van onze premies. Je hele leven lang heb je gewerkt en als je 65 wordt hebben ze het liefst dat je gelijk de pijp uit gaat, want dan kunnen ze je pensioen in hun zak steken. Al deze schandalige misstanden blijven bestaan als de arbeiders niet in opstand komen en geen einde maken aan die kapitalistische roversbende!

P. L. Rotterdam

Triomfantelijke overwinningen in Z.O.-Azië

De volkeren van Cambodja en Laos hebben de laatste maanden van 1971 geweldige overwinningen geboekt. In hun vrijheidsstrijd brachten zij de vijand vernietigende slagen toe.

In Laos werd half december door de bevrijdingstroepen een offensief ingezet op de Vlakte der Kruiken. In nauwelijks een week tijd wisten 15.000 man van de Pathet Lao de hele vlakte te veroveren. De handlangers van de V.S. werden tot de laatste man verdreven. Belangrijke hoeveelheden militair materiaal vielen in handen van de vrijheidsstrijders.

Voordat deze triomfantelijke wapenfeiten uit Laos werden gemeld, kwamen uit Cambodja al berichten waar het initiatief volledig in handen van de bevrijdingstroepen is.

Begin 1971 vielen 100.000 soldaten van de V.S. en van de marionettenregering van Zuid-Vietnam Cambodja binnen omdat het regiem op instorten stond. De Amerikanen moesten genoegen nemen met een smadelijke nederlaag. Het leger en het volk van Cambodja hebben sinds die tijd grote vooruitgang geboekt. Tachtig procent van het grondgebied werd van vijandelijke troepen gezuiverd. In deze gebieden wonen 5 miljoen mensen.

In augustus begonnen de troepen van de kambodjaanse heerser Lon Nol een offensief naar het noorden om daar het front te stabiliseren. Daarvoor werden 20.000 man ingezet met ondersteuning van zware bombardementen door de Amerikaanse luchtmacht.

Van deze troepen is nu reeds meer dan de helft buiten gevecht gesteld. In de maanden

oktober en november wisten de bevrijdingstroepen de legers van de marionetten op verschillende plaatsen van de hoofdmacht af te snijden, waarna ze één voor één werden vernietigd. Alle grote bevoorradingsroutes door het land, zijn door de bevrijdingslegers afgesneden. Grote hoeveelheden voorraden vielen in handen van de bevrijdingstroepen.

In de periode van twintig dagen tussen 26 oktober en 17 november werden van de troepen van Lon Nol 1 brigade en 7 bataljons vernietigd en 6 andere bataljons gedecimeerd. In deze periode werden 5.000 man marionettetroepen gedood, verwond of gevangen genomen.

De hoofdstad van Cambodja, Phnom Penh, werd geheel omsingeld en lag dagenlang onder vuur. De luchthaven van de stad werd verschillende dagen met granaten beschoten. Op 10 november werden bij een verrassingsaanval op een vliegveld 36 vijandelijke vliegtuigen op de grond verwoest.

De macht van de regering van de imperialistenknecht Lon Nol over het land is teruggedrongen tot enkele versterkingen die omsingeld zijn door bevrijd gebied. Op die versterkingen worden herhaaldelijk verrassingsaanvallen ondernomen waardoor ze één voor één worden opgeruimd.

De paniek onder de heersers was zo groot dat de Amerikaanse minister van oorlog naar de Zuid-Vietnamese hoofdstad Saigon vertrok voor besprekingen. Kort daarna trokken

er opnieuw 45.000 man zuid-vietnamese regeringstroepen de grens met Cambodja over om de totale vernietiging van de Lon Nol-kliek uit te stellen. Ook deze troepen gaan hun ondergang tegemoet.

De successen van de bevrijdingslegers in Cambodja berusten op de volksoorlog. Omdat ze het volk dienen en zich ten doel stellen het volk van het imperialistische juk te bevrijden, kunnen ze zich onder het volk bewegen als vissen in het water.

De Amerikanen kunnen zich nog steeds niet bij hun nederlaag neerleggen en verheugen de luchtaanvallen op de bevrijdingslegers en Noord-Vietnam. Terwijl ze hun eigen troepen langzaam terugtrekken, pompen ze miljarden "steun" in de terreurregiems van Zuid-Vietnam, Laos en Cambodja om ze overeind te houden. De luchtaanvallen waarmee ze de troepen van een wisse ondergang proberen te redden, worden steeds driester. Ook zijn er weer bombardementen op Noord-Vietnam begonnen. Diep in Noord-Vietnam, vlak bij de hoofdstad Hanoi, werden vier Amerikaanse jachtbommenwerpers afgeschoten door luchtafweer en vietnamese straaljagers.

De miljoenen tonnen bommen waarmee de Amerikanen tot nu toe de volkeren van Zuid-Oost-Azië bestookten, hebben hun strijd niet kunnen breken en hun successen niet kunnen voorkomen. Met iedere bom die er nog bij komt, wordt de nederlaag van de V.S. smadelijker.

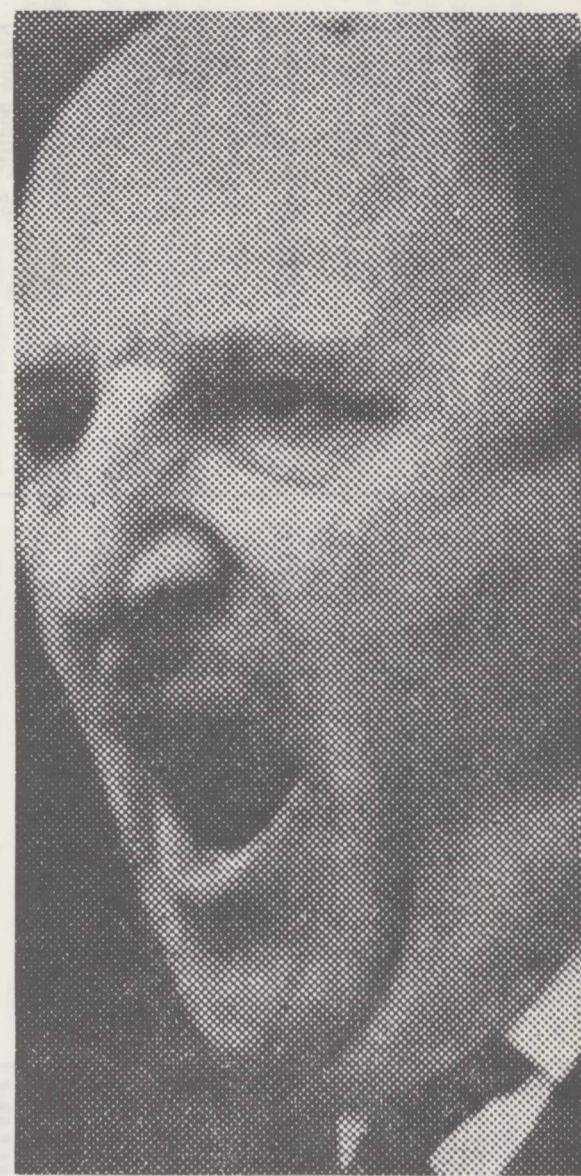
de waarheid over de **KRISIS**

Het oproer

in Tubbergen

JORIS IVENS over de volksoorlog

Achter het
masker van
LUNS

DE TRIBUNE

Jaargang 8, nummer 2.

Maandblad onder verantwoordelijkheid
van het centraal comité van
de KPN/ML

Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redactieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune
door f9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t. n. v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

INHOUD

- 2 : Mededelingen
3,4 : In 1932 riep Luns om een neder-
lands fascisme
5,6,7 : Het leven in China: een bijzonder
olieveld en een revolutionaire
arbeider.
7 : "Verrek maar met je NVV, voor
jullie leid ik geen stakingen meer".
8,9,10: Tubbergen, boeren in opstand.
10,11 : Vecht voor het socialisme,
vecht tegen de crisis
12,13,14 : Joris Ivens, een revolutionair
met een kamera. Deel 2: "De
imperialisten vallen aan omdat
ze bang en zwak zijn".
15 : Arbeiders schrijven de Tribune:
"Hoe zit het met het parlement?"

AFDELINGEN VAN DE KPN/ML

AMSTERDAM
Binnenvissersstraat 19hs.
EINDHOVEN
Postbus 706.
ENSCHEDÉ
Janninksweg 76.
GRONINGEN
Kleine Badstr. 4a.
HEERLEN
Eikenderweg 97.
HELMOND
Postbus 277.
HENGÉLO
Populierenweg 38; tel. (05400) 21922.
LEIDEN
3e Gortestraat 85
NIJMEGEN
Aldenhof 8564; tel. (08800) 42013.
OSS
Postbus 203
ROTTERDAM
Postbus 1505; tel. (010) 282834.
UTRECHT
Postbus 2086.
WAGENINGEN
Thorbeckestr. 354.

Kursus marxisme leninisme door de KPN/ML

ALLE KURSUSAVONDEN
BEGINNEN OM ACHT UUR

ALMELO

Plaats: Speeltuigebouw de Riet, Dotter-
bloemstraat.

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

AMERSFOORT

Zie inlegvel.

AMSTERDAM

Plaats: Brakke Grond, Nes 53.

Datum: 14 febr., 28 febr., 13 maart

ARNHEM

Plaats: Gebouw Rosendaalseweg 27.

Datum: 4 febr., 18 febr., 3 maart

DELFT

Plaats: Ontmoetingscentrum, M. Nijhofflaan 42

Datum: 8 febr., 22 febr., 7 maart

DEN BOSCH

Plaats: Jeugdcentrum 't Fust, Zuidwillems-
vaart 2.

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

DEN HAAG

Plaats: Zaal Musica, Delftselaan 2a.

Datum: 10 febr., 24 febr., 9 maart

EINDHOVEN

Plaats: Café Corso, Vestdijk 17.

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

ENSCHEDÉ

Plaats: Gebouw Melkion, Raiffeisenstraat

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

GRONINGEN

Plaats: Café Radeholm, Herebinnensingel 39-41

Datum: 3 febr., 17 febr., 2 maart.

HEERLEN

Plaats: Pancratiushuis, Nobelstraat 33

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

HELMOND

Plaats: Café de Beurs (Van Vilsteren) Markt 20

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

HENGÉLO

Plaats: Café 't Wilbert, Oude Bornseweg

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

LEEWARDEN

Zie inlegvel

LEIDEN

Plaats: Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19

Datum: 10 febr., 24 febr., 9 maart

NIJMEGEN

Plaats: Gebouw de Burghardt, Burghardt van
den Berghstraat 114

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

OSS

Zie inlegvel

ROTTERDAM

Tel: (010) 36 36 05

SITTARD

Plaats: KWJ-gebouw, Kloosterplein 1

Datum: 4 febr., 18 febr., 3 maart

TEGELEN

Plaats: Vormingscentrum Fjoetsjer
Spoorstraat 21

Datum: Volgens afspraak

UTRECHT

Plaats: Raadskelder (onder het stadhuis)

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

VENRAY

Plaats: Stadsschouwburg, zaal 4 ingang
achterzijde Jan Hensenstraat.

Datum: 11 febr., 17 febr., 2 maart

WAGENINGEN

Plaats: Gebouw Arion, Dr. Niemeyerstr. 6

Datum: 3 febr., 17 febr., 2 maart

ZAANDAM

Zie inlegvel

ZUTPHEN

Plaats: Het Volkshuis, Houtmarkt 62

Datum: 11 febr., 25 febr., 10 maart

ZWOLLE

Plaats: De Link, Nieuwe markt 17.

Datum: 3 febr., 17 febr., 2 maart

KPN-afdelingen in Arnhem en Enschede

In januari zijn in de plaatsen Arnhem en Enschede afdelingen opgericht van de Kommunistische Partij Nederland / Marxisties Leninisties. Dit betekent een belangrijke uitbreiding van de invloed van de KPN/ML in twee grote steden. In bijna alle steden boven de 100.000 inwoners heeft de partij nu afdelingen en wordt door de leden hard gewerkt in de bedrijven en de buurten om de strijd van het proletariaat vooruit te brengen. Wij wensen onze nieuwe kameraden in Arnhem en Enschede veel doorzettingsvermogen, veel vindingrijkheid en veel succes in hun werk, waarin zij steunen op het marxisme-leninisme. Arbeiders en andere revolutionaire krachten kunnen in deze steden contact opnemen met de nieuwe afdelingen: in Arnhem via Postbus 2097, in Enschede op Janninksweg 76.

In 1932 riep Luns om een nederlands fascisme

Op 4 februari 1932 werd bij Sumatra de nederlandse kruiser De Zeven Provinciën door de bemanning gekaapt. De matrozen kwamen in opstand tegen de voortdurende loonsverlagingen, die ook in het leger werden doorgevoerd. Na enkele loonsverlagingen van 5%, was er nu één aangekondigd van 4% voor de hollandse en 7% voor de inlandse matrozen. Bijna een week wisten de matrozen, onder leiding van een comité van kommunisten, het schip in handen te houden. Toen werd het vanuit de lucht gebombardeerd. Er vielen onder deze heldhaftige mannen 23 doden.

Het commentaar op de gebeurtenissen van het Amsterdamse studentenblad *Propria Cures* was duidelijk: "Men kan zich verheugen dat het tot bloedvergieten is gekomen, daar dit hopelijk een rem zal zijn tegen een dergelijke gezagsverkrachting. De grote schulddigen lopen helaas nog los. Dat zijn de lieden die ongestraft met hun hersenschimmige utopieën de arbeidersmassa vergiftigen. Dat zijn de lieden die in Italië het fascisme, in Duitsland het nationaal-socialisme oproepen en noodzakelijk maakten en er hier ook om roepen."

De man die op deze manier juicht over de moord op 23 matrozen, de man die om wraak roept tegen de kommunisten, de man die de fascistiese terreur in Italië en Duitsland noodzakelijk noemt, de man die ook in Nederland de deur van het fascisme wilde open zetten, deze man is Joseph Luns. Dezelfde Luns die later bijna 20 jaar minister van Buitenlandse Zaken van Nederland zou zijn en die nu sekretaris-generaal van de NAVO is.

Toen in het begin van de dertiger jaren het nederlandse volk werd getroffen door de crisis leidde Luns het luchtige leven van een student.

Hij wist hoge posities in het studentenleven te verwerven. Hij liet zich rondrijden in een wagen met bepluimde paarden. Als hij ergens verscheen, verheieven zijn mede-profiteurs (waaronder verschillende toekomstige ministers) zich van hun zetel en zongen hem toe. Hij vond het prachtig.

LUNS IS HANDIG, LUNS IS GEVAARLIJK

Luns is handig. Hij weet de pers zo gewiekt te bespelen dat hij altijd van een groot publiek verzekerd is. Hij verschijnt samen met Willem Duys op de TV en heeft in twee tellen de zaal en een groot deel van de kijkers op zijn hand. Hij laat een boek over zich schrijven en in een maand tijds moet het drie maal herdrukt worden. Toen hij een keer door Den Haag liep met een doos gebakjes maakten een paar stratenmakers er opmerkingen over. Luns gaf ze de gebakjes en haalde zelf nieuwe.

Sommigen noemen Luns een ongevaarlijke gek. Maar dat is hij niet. Als de grote kapitalisten niet tevreden met hem waren, hadden ze hem geen 19 jaar als minister laten zitten en zeker niet laten doorstromen naar de NAVO. Ze kunnen tevreden zijn over Luns: hij is een reaktionair en een arbeidersvijand van het zuiverste water. Zijn papieren staan beter dan die van de andere droogstoppers in Den Haag doordat hij de mensen zo sluw weet te bespelen. Dat maakt Luns gevaarlijk.

Achter het masker van grappigheid en welbespraaktheid gaat een kille haat schuil voor de arbeiders en de onderdrukte volkeren. Als de heersende klasse de nederlandse arbeiders er alleen nog onder zou kunnen houden door een openlijke diktatuur en terreur, dan zou Luns de aangewezen man zijn om die diktatuur te leiden.

DE VADERLANDSLIEFDE VAN LUNS

Luns gaat prat op zijn "vaderlandsliefde". Tussen de twee wereldoorlogen schaamde hij zich diep voor de "slappe neutraliteitspolitiek" van Nederland. Hij ergerde zich groen en geel aan de anti-militaristische akties van de SDAP en CPN. Hij kreeg er gewoon een complex van, zoals hij zelf zegt. Daarom verdiepte hij zich in de "grote geschiedenis" van ons land in de zeventiende eeuw, toen de wrede koloniale rooftochten naar Azië, Afrika en Amerika plaats vonden. Hij schreef een brief aan een krant dat de marine versterkt moest worden.

Later kwam hij zelf bij de marine en bracht

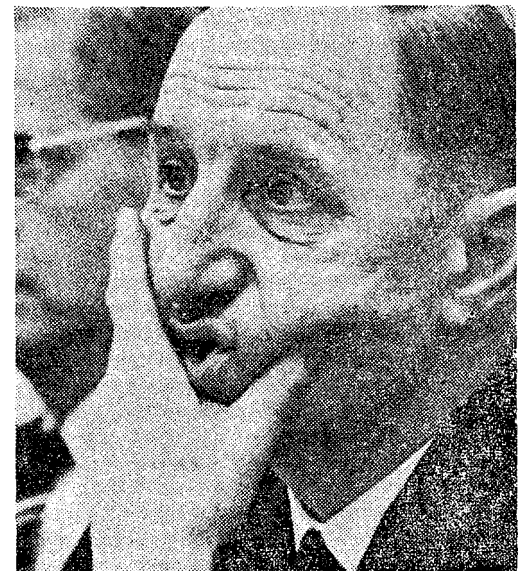
het tot seiner eerste klas. Hij zegt daarover: "Ik heb dat altijd een groot voorrecht geacht. Het staalt je, het leert je discipline, je leert gezag te aanvaarden."

In deze sfeer van kolonialisme, militarisme en onderdrukking is de gedachtenwereld van Luns zich blijven afspelen. Over de Verenigde Naties ontwikkelde hij het idee dat de grote en kleine landen geen gelijke rechten moeten hebben. Sommige landen zouden meer stemmen moeten krijgen dan andere. Dat moest dan gemeten worden al naar gelang de grootte van het land, het inwonertal, de economiese en militaire macht. Op die manier zou Nederland toch nog een plaats achter landen als de VS, Rusland, Engeland en Frankrijk weten te bemachtigen.

INDONESIË EN NIEUW GUINEA

Toen Luns in 1952 voor de KVP minister van Buitenlandse Zaken werd kreeg hij te maken met de kwesties Indonesië en Nieuw Guinea.

Hij nam het de engelsen en de amerikanen hoogst kwalijk dat ze vlak na de oorlog (natuurlijk uit eigenbelang) probeerden te verhinderen dat Nederland opnieuw Indië zou bezetten en het volk uitbuiten. Met de amerikanen kreeg hij nog meer moeilijkheden toen in het begin van de jaren zestig een oorlog dreigde uit te breken om Nieuw Guinea. Omdat Luns het eiland zo graag wilde bewaren voor het Nederlandse grootkapitaal, moesten eerst meer dan 20 nederlandse jongens sneuvelen, voordat hij kapituleerde.

De volledige breuk met Indonesië kwam in 1956, nadat de besprekingen in Genève waren mislukt. De journalist W. Oltmans zegt bewijzen te hebben dat Luns deze konferentie opzettelijk liet mislukken en het nederlandse volk erover bedrogen heeft.

Luns schuift de schuld op Soekarno, de belangrijke leider van het indonesiese volk, waarover Luns niks beter weet te zeggen dan dat hij een imbeciel was. Luns was dan ook dolgelukkig toen in 1965 Soekarno werd afgezet. Over de moord op honderdduizenden indonesiese kommunisten, arbeiders en boeren door Soeharto, zwijgt Luns als het graf.

DE STEM VAN AMERIKA

Afgezien van de problemen rond Indonesië en Nieuw Guinea heeft Luns altijd trouw aan het handje van de amerikaanse imperialisten gelopen. Dapper blies hij zijn partij tegen het kommunisme in de Koude Oorlog. De democratie in het westen werd door hem hooggeprezen. De uitbuiting van de arbeiders en boeren in deze landen kende hij zeker niet, of hij vond dat niet meer dan normaal. Luns was de laatste westelijke minister van Buitenlandse Zaken die

na de koude oorlog besloot een bezoek aan Moskou te brengen.

Als een trouwe hond keek hij zijn Amerikaanse meesters naar de ogen. Hij smeerde hen stroop om de mond om bij hen in de gunst te komen. Over de misdadige oorlog van de Amerikanen is de waarheid zo onderhand overal aan het licht gekomen: bombardementen op open steden, oorlogsmisdaden, het uitroeien van de boeren in hun dorpen, het gebruik van gifgasen en biologische wapens, het gebruik van splinterbommen en bommen die de kracht van een atoombom hebben. Het commentaar van Luns: "Wij moeten begrip hebben voor de offers die de Amerikanen voor hun zuidvietnamese bondgenoten brengen."

De heldhaftige vrijheidsstrijd van het gehele vietnamese volk doet deze "demokraat" af als "terreur van anarchistiese benden". De Amerikaanse stroman Ky noemde zich openlijk een bewonderaar van Adolf Hitler, maar Luns weigert dat te veroordelen.

Zo wist Luns zich op te werken in de internationale Maffia die overal op de wereld dood en verderf zaait om de winsten van de grote concerns veilig te stellen. Ze hebben hem benoemd in de hoogste functie bij de NAVO, een organisatie die drie openlijke fascistiese leden telt: Portugal, Griekenland en Turkije. Een organisatie die steunt op de VS die sinds de Tweede Wereldoorlog niets anders hebben gedaan dan overal ter wereld oorlog voeren en staatsgrepen organiseren om de werkende massa's te onderdrukken.

LUNS BEWONDERT SALAZAR

Van Luns zal men geen veroordeling van de westerse dictaturen horen. Integendeel. Hij noemde Salazar, de onderdrukker van Portugal, een "wijs man". De mensen die in Nederland opheldering geven over de oorlog van Portugal tegen zijn kolonies zoals Angola, beschrijft Luns als "beroepsdemagogen die bewust leugens verspreiden".

Men hoeft er geen moment aan te twifelen: als Luns zijn kans schoon ziet zou hij het in Nederland dezelfde kant op drijven als de

fascistiese regeringen van Portugal, Griekenland en Turkije. Doorlopend klaagt Luns over het "verval van de zeden, de ondergraving van het gezag, het verval van het christelijk geloof, het losgooien van de huwelijksmoraal, de aantasting van het gezin, de ontluistering van de seksualiteit en het toenemende onfatsoen".

Men proeft daaruit hoe graag hij het staatsapparaat zou versterken om tegen deze ondermijning op te treden en orde op zaken te stellen. "Orde op zaken", zou dan meteen betekenen dat de arbeiders ordelijk de fabriek in gaan en zonder morren de verslechtering van het levenspeil aanvaarden. Discipline en gezag zijn voor Luns heilig, vooral voor het gewone volk. Want bij al het gejammer over de moraal, gaat het natuurlijk om de centen.

LUNS LAPT HET PARLEMENT AAN ZIJN LAARS

Een belangrijk werkterrein van Luns lag tot nog toe in de éénwording van Europa. Iedereen weet dat de EEG slechts de grote bedrijven voordelen heeft gebracht en de werkende massa's geld heeft gekost (de BTW). Op het laatste moment voor zijn vertrek naar de NAVO, vierde Luns de triomf om Engeland binnen te halen in de EEG. Ongetwijfeld ook tot genoegen van de grootste nederlandse concerns, die gemengd nederlands-englische bedrijven zijn, Unilever en Shell.

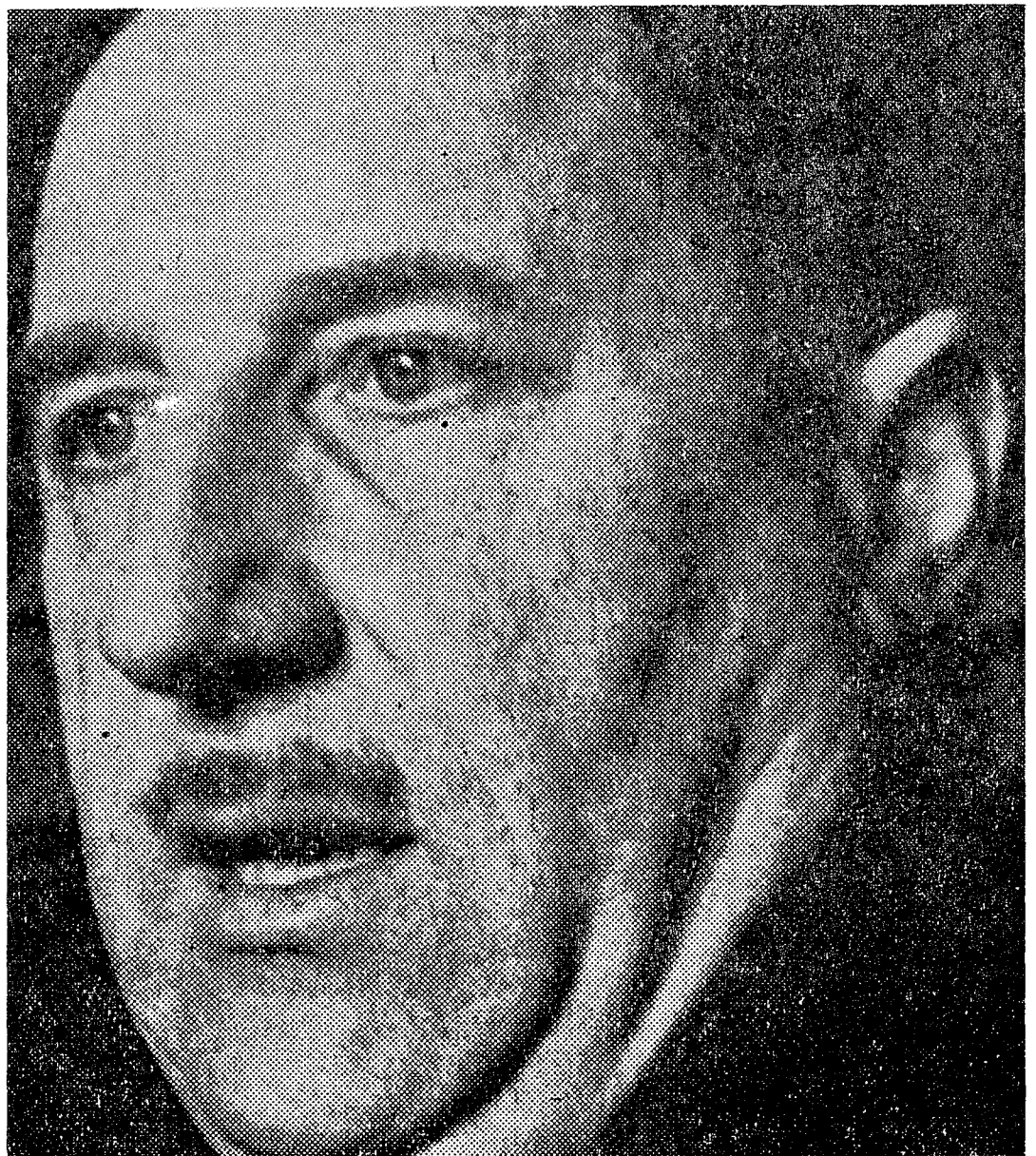
Gedurende zijn hele loopbaan heeft Luns het parlement aan zijn laars gelapt en mischien had hij wel gelijk: een parlement dat met zo'n minister niet de vloer aanveegt kun je niet serieus nemen. Toen hij bij de NAVO

was gekomen verzuchtte Luns voor de noorse radio dat hij blij was van het parlement verlost te zijn. Ja, ook de kommunisten willen het parlement in zijn huidige vorm afschaffen, maar dan om een rechtstreekse volksdemocratie in te stellen. Tot op dat moment biedt het parlementaire stelsel de arbeiders meer bescherming, dan de willekeurige terreur van een fascistiese diktatuur.

HET WARE KARAKTER VAN LUNS

Ondertussen zet Luns zijn propaganda voor het militarisme voort. We moeten offers brengen voor onze veiligheid, zegt hij al jaren. En op de eerste NAVO conferentie onder zijn leiding wist hij al 1 miljard dollar extra los te krijgen van de NAVO-landen. Dat is een macht geld en een belangrijke ontwikkeling. Immers, ook uit de crisis van de dertiger jaren vonden de kapitalisten uiteindelijk de uitweg door enorme bedragen te investeren in de wapenindustrie, door over te schakelen op een oorlogseconomie. Die uitweg leidde rechtstreeks van de crisis naar de tweede imperialistiese wereldoorlog. Ook nu zullen de kapitalisten niet aarzelen die weg op te gaan als ze de kans schoon zien.

Dat is Luns: een medeplichtige aan de vele misdaden die de laatste 25 jaar uit naam van het heilige kapitaal overal op de wereld zijn begaan. Het is veelzeggend dat juist in deze tijd van een nieuwe crisis door rechtse kranten als de Telegraaf een hysteriese campagne wordt gevoerd om de populariteit van Luns te vergroten. Het is in het belang van het nederlandse volk dat het ware karakter van Luns onthuld wordt. Dat is het karakter van een regelrechte vijand.

een heel bijzonder olieveld en een revolutionaire arbeider

In de onafzienbare vlakke van de chinese steppen liggen de olievelden van Datjing. Eens was deze plaats mijlenver verwijderd van de bewoonde wereld. Nu verrijzen er honderden boortorens en gonzen de raffinaderijen van activiteit. Vele duizenden arbeiders leven er met hun gezinnen en verzetten er een machtig werk.

In 1971 sprong de aardolieproductie van China met een kwart omhoog vergeleken met het jaar daarvoor. Voor een belangrijk gedeelte is dat werk van de arbeiders van Datjing. Olie, het zwarte goud, is een produkt van levensbelang. De werkers van Datjing hebben een groot aandeel in de steeds groeiende welvaart van 800 miljoen landgenoten, een derde van de wereldbevolking. Ze zijn zich daar van bewust en werken met een inzet die wij ons maar moeilijk kunnen voorstellen.

Voor ons is dit de andere kant van de wereld, een ander land, andere mensen, en vooral: een andere maatschappij. De chinezen hebben het socialisme gevestigd en leven niet meer onder het kapitalisme. Ze werken hard, ze werken ongelooflijk hard, want nog slechts 20 jaar geleden was China een achterlijk land. Maar ze worden niet uitgebuit en juist daarom kunnen de arbeiders van Datjing zo'n groots werk verrichten. Misschien kunnen we dit het beste begrijpen door kort het leven te volgen van één van deze arbeiders, Wang Djin-Shi.

Wang wordt een schitterend vertegenwoordiger van de chinese arbeidersklasse genoemd. Zijn kameraden op de olievelden van Datjing spreken vol bewondering over hem. Ze noemen hem "de man van staal". Vaak halen ze de verhalen over Wang op en dan zeggen ze: "Dat was pas een vent, daar kunnen we alleen maar een voorbeeld aan nemen."

ALS 27-JARIGE LEERDE WANG LEZEN EN SCHRIJVEN

Wang Djin-Shi werd in 1923 geboren in een arm boerengezin. Zijn vader werd door een grootgrondbezitter blind gestoken en als 6-jarig jongetje moest Wang zijn vader aan de hand meenemen om langs de huizen te bedelen. Twee jaar later ploeterde hij als koeienjongen voor een grootgrondbezitter. Als 15-jarige moest hij op de oude olievelden van Yümen het werk van een volwassene verrichten. Dikwijls werd hij in elkaar geslagen door de opzichters, de politie of de Amerikaanse technici. Na tien jaar van zwoegen en ontberingen kon hij nog niet eens een gewatteerde deken kopen tegen de kou. Toen in 1949 het chinese volk zich bevrijdde door de revolutie kon Wang niet lezen en schrijven.

Iedereen begrijpt hoe diep bij Wang de haat geworteld was tegen kapitalisme en imperialisme, en hoe dankbaar hij de kommunistiese partij was die de vrijheidsstrijd had geleid. Met een enorme wilskracht leerde hij op 27-jarige leeftijd nog lezen en schrijven. In 1956 werd hij lid van de kommunistiese partij.

OLIE IN DATJING!

De Amerikaanse technici hadden altijd beweerd dat er in China geen aardolie van betekenis te vinden was. Maar waarom zou het overal op de wereld onder de aardkorst zitten en in China niet? De chinezen speurden ijverig naar oliebronnen. In 1959 werden de reusachtige velden van Datjing ontdekt. Wang Djin-Shi wist hoe hard zijn land de olie nodig had. In Peking had hij de bussen gezien die bij gebrek aan olie op gas moesten rijden. Toen de ontdekkingen in Datjing bekend werden,

meldde hij zich onmiddellijk om er aan de slag te gaan.

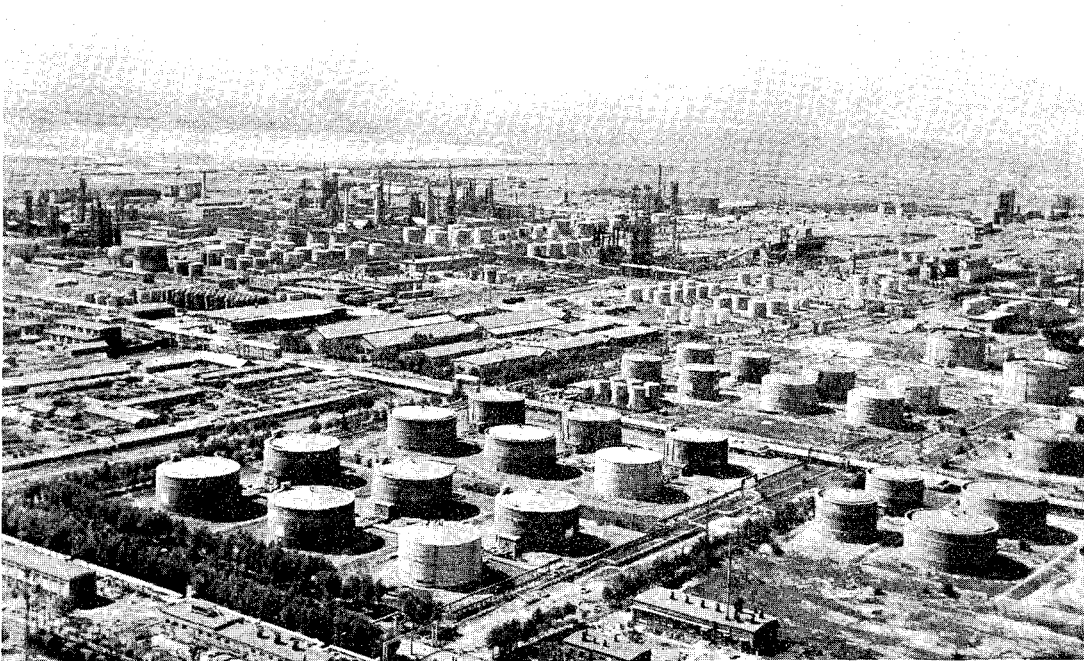
In 1960 werd China getroffen door zware natuurrampen. De VS maakten van de kans gebruik om de politieke aanvallen op China te verheugen. Bovendien sloegen de Russen toe. Van de ene dag op de andere trokken ze al hun technici terug omdat de chinese politiek hen niet aanstond. Kortom: het land werd door bijzonder zware tegenslagen getroffen. Maar de boeren en de arbeiders lieten zich daardoor niet uit het veld slaan. Met des te meer wilskracht en verbeterheid staken ze de handen uit de mouwen om het socialisme op te bouwen.

DE HELDHAFTIGE PIONIERS VAN DATJING

Toen Wang Djin-Shi in Datjing arriveerde waren de steppen bedekt met sneeuw en ijs. Toen het eerste materiaal voor de boringen aankam, was er ernstig gebrek aan kranen en vrachtwagens. De ploeg van Wang begon het materiaal met mankracht van de treinen te laden en van het station naar de boorplaats te slepen, te trekken, te duwen, te rollen.

Bij het boren was water nodig, maar de waterleiding was nog niet gereed. Met pannen en emmers haalden de mannen het water uit een bevroren vijver, een halve kilometer verder. Onder dergelijke omstandigheden werd er gewerkt, en werd de eerste plie naar boven gehaald.

Omdat de olie nog niet kon worden afgevoerd, werd het opgeslagen in een reservoir. Maar door de strenge vorst koekte het daar aan tot een dikke brij en toen het vervoerd kon worden, was het onmogelijk om de olie over te pompen. De arbeiders ontwikkelden zelf apparaten waarmee met warme lucht de olie ontdooid kon wor-

De raffinaderijen van de olievelden van Datjing.

den. Maar dat hielp alleen maar langs de kant. Toen ze dit ontdekten, sprongen de arbeiders in de koude olie en zo wisten ze met de apparaten tot het midden van de opgeslagen olie door te dringen. Tot hun borst stonden ze in het slijk, maar nu kon de olie weggepompt worden. Zo vertrok de eerste olie uit Datjing naar de raffinaderij!

Doordat zich duizenden arbeiders als vrijwilligers hadden gemeld ontstonden voor de moedige pioniers tekorten aan voedsel en huizen. Daarom vestigden de arbeiders zich in verspreide kleine nederzettingen. De vrouwen begonnen het land te bewerken. Ze richtten de eerste boerderij op. Zo ziet men nu in Datjing dat er geen reusachtige stad uit de grond gestampt is. Tussen de boortorens liggen de graanvelden die een rijke oogst leveren. Op dezelfde wijze wisten de arbeiders van de olievelden van Datjing zelf fabrieken te stichten voor de materialen die ze hard nodig hadden.

HUILEN OF DOORVECHTEN ?

Laten we terugkeren naar de geschiedenis van Wang Djin-Shi. Toen eens een boortoren werd verplaatst, stortte een boorpijp van een paar honderd kilo omlaag en raakte zijn been zodat hij bewusteloos neerviel. Toen hij later zijn ogen weer opsloeg, zag hij de mannen om zich heen staan. Ze waren geschokt. Enkele hadden tranen in de ogen. Na enkele ogenblikken zei "de man van staal": "Wat moet je doen als een strijder op het slagveld gewond

De man van staal, Wang Djin-shi, bespreekt met zijn kameraden het werk.

raakt, huilen of doorvechten?"

Doorvechten, was het antwoord. Dankzij zijn ijzeren wil wist Wang overeind te komen en voordat hij naar het ziekenhuis vervoerd werd, gaf hij nog aanwijzingen over het voortzetten van het werk.

Door het voorbeeld van deze man bereikte de aardolieproductie in China in 1963 al zo'n hoog nivo dat het land zichzelf kon bedruipen en ook wat de olie betreft onafhankelijk werd van andere landen.

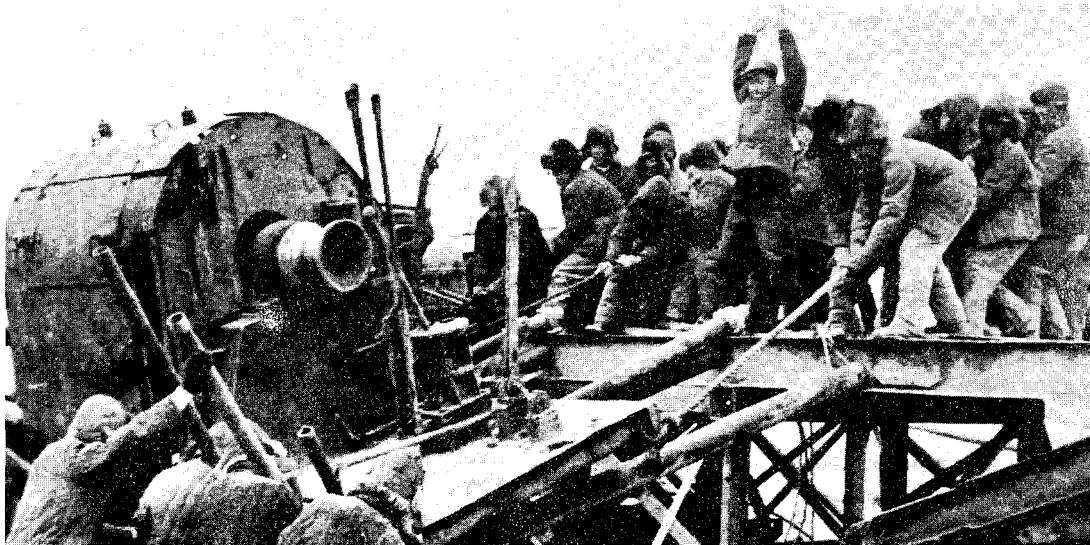
revolutie in heel China slechts 71.000 meter naar olie werd geboord. In de winter van het jaar dat de ploeg van Wang het rekord vestigde vvoor het vaak meer dan 30 graden. De prestatie van ploeg 1205 is trouwens ondertussen alweer verbeterd.

BEDANK NIET MIJ, MAAR HET CHINESE VOLK

Ook in het dagelijks leven was Wang Djin-Shi een voorbeeld voor allen. Toen een jonge arbeider gestorven was, zorgde hij ervoor dat diens oude moeder iedere maand van de arbeiders van Datjing een brief kreeg. Vroeger waren oude mensen zonder kinderen en familie aan de bedelstaf overgeleverd. Nu kreeg deze oude vrouw een pensioen van de regering en soms nog geld van de oude kameraden van haar zoon.

Het gebeurde een keer, toen de medicijnen nog schaars waren, dat Wang medicijnen kreeg toegestuurd voor een gewrichtsontsteking. Hij gaf die medicijnen aan de vrouw van een mede-arbeider die aan dezelfde kwaal leed. De vrouw wilde hem uitvoerig bedanken. Maar Wang zei: "Die medicijnen zijn niet van mij! Zij zijn een bewijs van de zorgzaamheid van de 800 miljoen mensen van ons chinese volk voor de arbeiders van Datjing. Je moet het volk bedanken".

In het begin van de zestiger jaren za-

Onder dergelijke moeilijke omstandigheden begon het werk in Datjing.

ten er figuren in de top van de chinese partij die de revolutie wilden afbreken. Zij wilden het vertrouwen in eigen kracht ondermijnen om er door te drijven dat het land weer van andere landen afhankelijk werd. Daar zouden deze volksvijanden dan zelf van profiteren door zich meer macht en geld toe te eigenen en het volk te gaan onderdrukken en uitbuiten. In hun campagne wilden ze het werk van Datjing ook de grond in boren. Ze stelden een rapport op, dat alles even slecht was en dat Datjing een mislukking was. Dat rapport wilden ze door Wang Djin-Shi laten ondertekenen.

Hij reageerde woedend: "Dat nooit, al zetten jullie me het mes op de keel. De arbeiders van Datjing hebben bijna 10 miljoen bodemmonsters geboord en onderzocht. We weten precies waar de olie zit en de produktie stijgt van jaar tot jaar. Datjing behoort aan de 800 miljoen Chinezen".

Wang Djin-Shi speelde een belangrijke rol bij het aan de kaak stellen van deze verraderlijke klik, die in de Kulturele Revolutie door het chinese volk werd verjaagd. Mao Tsetoeng was zo trots op de prestaties van de arbeiders van Datjing dat hij het hele chinese volk zei: "Leert van de industrie van Datjing".

WANG IN DE HOOGSTE LEIDING

In april 1969 werd Wang Djin-Shi in de hoogste leiding van de Kommunistiese Partij gekozen, het Centraal Comité. Hij trok daaruit de konklusie dat hij nog harder moest werken, nog meer een voorbeeld voor zijn kameraden moest zijn. Zijn hart lag bij het volk. Hij leefde in een lemen hut en leefde sober met zijn gezin. Hij stelde nog hogere eisen aan zich zelf. Hij zette zich in voor het eenvoudigste werk.

Bij welke boorploeg hij ook kwam, hij werkte mee als een gewoon lid van die ploeg. Het zwaarste en het smerigste werk ging hij niet uit de weg, hij zocht het juist! Als er een zware klus moest worden opgeknapt, dan was hij ter plaatse. De arbeiders stelden tevreden vast: "Hij is één van ons".

"De man van staal" stierf op 15 november 1970 aan een maagzweer die te laat ontdekt was. Op zijn sterfbed, toen hij nauwelijks meer kon ademen, deed hij nog voorstellen over het werk op de olievelden van Datjing. Met tranen in de ogen zeiden zijn kameraden: "Maak je daar nu toch geen zorgen meer over".

Hij antwoordde: "Ik ben een kommunist, hoe zou ik me daarover geen zorgen kunnen maken? Ik heb nog niet genoeg gedaan voor de partij en voor het volk".

ZO'N MAATSCHAPPIJ MOETEN WIJ OOK HEBBEN

Dit is de triomfantelijke geschiedenis van de olievelden van Datjing in China en van de arbeider Wang Djin-Shi die tot enorme prestaties kwam. Waarom werken de mensen zo hard terwijl ze niet door een baas worden opgedreven? Waardoor zijn ze tot zulke prestaties in staat terwijl niemand ze daartoe probeert te dwingen?

Nee, inderdaad, onder het kapitalisme zou je zo iets nooit doen. Want alleen de aandeelhouders zouden er de vruchten van plukken. Maar in het socialisme worden de mensen niet uitgebuit en niet tegen elkaar opgezet. De arbeiders van Datjing werken aan een zaak die het hele volk ten goede komt. Daarom vergen ze alles van zichzelf en hebben ze wat voor mekaar over. In het socialisme veranderen de verhoudingen tussen de mensen. Ze staan kameraadschappelijk schouder aan schouder aan dezelfde taak. De steeds groeiende welvaart komt ten goede aan het hele volk. Daarom staat het socialisme ver boven het kapitalisme. Zo'n maatschappij moeten wij ook hebben.

"verrek maar met je nvv, voor jullie leid ik geen stakingen meer"

"Een jaar geleden was ik nog een enthousiast lid van het NVV", zo vertelt ons een kameraad uit Wageningen, een 34-jarige bouwvakker, actief in het organiseren van zijn mede-arbeiders in de buurten en op de bedrijven, via Arbeidersmacht in aanraking gekomen met de Kommunistiese Partij Nederland/ Marxisties Leninisties en lid geworden van de KPN/ML omdat het een revolutionaire partij is.

Het laatste jaar leidde hij twee stakingen voor de grote bonden. Hij zegt: "De eerste keer was vlak na de havenstaking, eind 1970 voor de 400 gulden. Ik werkte voor Kinkelder op het universiteitsterrein de Uithof in Utrecht. We waren al eens wezen praten met de jongens van de bouw naast ons. We zeiden: "Laten we maar eens beginnen om actie te voeren, laten we de boel maar plat gooien. Het was een prachtige stunt. De volgende morgen had de baas 370 kub beton willen storten. De betonwagens stonden te draaien en de pompen waren al gehuurd. We zeiden: ja baas, verrek maar, we staken. Ik werd door de jongens aangewezen als woordvoerder. Een kwartier later lag de HBM ook plat. Een dag later de IGB ook. Er kwam iemand van het NVV die eerst erg moeilijk deed, maar later zei: goed, we kunnen er toch wel achter staan.

Ik zei: "Verdomme jongens, laten we het zo houden als we het nou hebben. De eenheid is prachtig. We staan sterk." We zijn 4 dagen doorgestaan tot er een akkoord was.

In mei gingen we weer in actie. Iedere bouwvakker wist dat we zouden staken. Bij ons was het meteen weer hetzelfde. M'n maats zeiden: "Bel die kerel van de bond op, we gaan staken tot we gewonnen hebben".

Er kwam een man van het NKV, op zichzelf wel een geschikte vent. Ik kan er ook niks aan doen, zei hij. Eerst wilden ze niet dat we plat gingen. Er moest een halve dag over gebeld worden en toen stelden de bonden voor: per week drie dagen werken en twee dagen staken.

De jongens vroegen: wat vind jij ervan? Ik zeg: "Ik vind het kloten. Staken is staken en geen gedonder." Toen zijn we plat gegaan van begin tot eind. Zestien dagen hebben we niet gewerkt. Ik dacht toen al: wat is dat voor flauwekul met die prikakties? Waar betaal ik iedere maand een tientje kontributie voor? En toen kwamen ze met een akkoord dat nog onder de eis lag. Toen voelden we ons helemaal verlinkt en verraden. We hadden ons uitgesloofd voor niks. Ik had wel een half jaar of een jaar willen staken, als we maar aan goeie eisen hadden vastgehouden. Toen dacht ik: sterf maar met je bond, voor jullie leid ik geen staking meer.

De vakbonden zijn gewoon ondernemingen geworden. Het zijn net adders. In ons blad stond een keer een Philips-strijkijzer te koop bij de bond. Ledenprijs stond er bij, 33 gulden. Maar in de winkel koop ik dat strijkijzer ook voor 33 gulden. Het zijn gewoon schooiersinstellingen geworden.

Nou is er zogenaamd een breuk gekomen tussen het NVV en het NKV en CNV in de

metaal. Maar ik zie er nog van komen dat het NVV na een poppenkast ook toegeeft. Ze doen dat alleen omdat ze zich verplicht voelen om een beetje boven het NKV en het CNV uit te steken. Ze denken: laten we er maar eens op gokken. De stakingsuitkeringen halen we er zo weer uit met de ledenwinst. Daar gaat het ze tenslotte om. Die lui komen niet op voor de arbeiders, maar voor hun eigen standje. Volgens mij hoor je geen enkele illusie te hebben dat je hun leven beteren kunt. Ze staan kilometers van de arbeiders af. Ze proberen het alleen handiger te spelen.

En dat is erg genoeg, want we zullen het door de crisis nog zwaar te verduren krijgen. Bij Kinkelder ben ik er uit getrapt wegens die stakingen. Dat wist ik van tevoren wel en dat is ook helemaal niet erg. Toen ik weer een baas gevonden had, zei hij: ja, het gaat slecht in de bouw, f220 kan ik je niet geven, laten we maar f195 afspreken. Nou, ik moet nog zien dat ik het krijg. Per 1 januari hebben we offici-

Gesprek met een kameraad uit Wageningen

eel 6% loonsverhoging gehad. Dat moet 9 of 10 gulden erbij zijn. Maar door te knoeien met de premies hebben we maar 4 of 5 gulden gehad.

Ondertussen gaan de fusies maar door. Des te meer grootmachten komen er, met als gevolg dat je straks alleen nog maar bij minder bazen kunt gaan werken en nog minder te zeggen hebt. Maar daar staat tegenover dat de eenheid van de arbeiders ook steeds groter wordt. De verdeeldheid van de mensen, dat is zo jammer. Als we het allemaal eens waren en ons niet voor een tientje of vijftien gulden tegen mekaar op lieten zetten, dan was het zo bekeken met de kapitalisten. Dan waren ze al voor de bijl.

Vroeger stemde ik op de CPN of op de PvdA. Ik ben zelfs lid geweest van de CPN. Die hebben hier in Wageningen wel één sympathieke kerel. Maar die anderen zijn farizeeërs. Die werken bijvoorbeeld in een huurdersvereniging, die ieder moment van de dag zit te konkelen met de gemeente in plaats van de mensen in de buurt te organiseren. Je ziet ze alleen aan de deur als ze aan het eind van het jaar f3,50 kontributie komen halen. Dat kunnen geen kommunisten zijn, want die moeten in het belang van de mensen werken. Aan de PvdA heb je ook niets. Die hebben wel de naam, maar niet de daad. Er is geen goed funktionerende arbeiderspartij meer. Wel moeten er in de PvdA en de CPN nog veel goeie mensen zitten. Die moeten beseffen dat we een echte arbeiderspartij bitter nodig hebben om op de revolutie te koersen. De revolutie, daar kom je niet onder uit. De kwestie is dat je dat alle mensen moet duidelijk maken. Daarvoor moet je de mensen bereiken in buurten en fabrieken."

TUBBERGEN

De boeren vechten tegen de ondergang

Het oproer van de boeren in Tubbergen, vlak voor Kerstmis 1971, is overal in het land met instemming begroet. Boeren uit alle streken zien in het bikkelharde gevecht van hun twentse kollega's een voorbeeld. Een Zuid-Hollander schreef aan een krant: "De twentse boeren geven 'm van katoen, zo moeten wij het overal gaan doen".

Maar ook in de huiskamers van de arbeidersgezinnen werden de televisiebeelden van het oproer bekeken en koos iedereen voor de boeren. In de fabrieken was de strijd van de tubbergse boeren het gesprek van de dag. Met plezier werd het verhaal opgedist hoe de gehate politie met een gierspuit onder de drek werd gespoten. Niemand trok zich iets aan van de "verontrusting" en de "bezorgdheid" van de politici en de regering. Natuurlijk niet. Men had bewondering voor de vastberadenheid van de boeren uit Tubbergen, die een behoorlijk schok hebben toegebracht aan het apparaat dat de werkende massa's in Nederland onderdrukt. Dat de regering besloten heeft de ruilverkaveling van Tubbergen in ieder geval 1 jaar in de ijskast te zetten, bewijst wel hoe ze de schrik in de benen hebben!

"Wat is er nou erger, oorlog of ruilverkaveling?"

"WE DOEN ALLES SAMEN"

Begin januari. De sporen van het oproer zijn 14 dagen erna in Tubbergen nog niet uitgewist. De glas-in-lood ramen van het oude raadhuis, die allemaal werden ingegooid, zijn vervangen door gewone ruiten of stukken karton. De lichtbakken van de ANWB-wegwijzer zijn nog zwaar gehavend.

Buiten Tubbergen slingeren smalle weggetjes door het land. Om de paar honderd meter zie je een boerderij. Overal heerst een diepe stilte en er gaat een vredige sfeer van uit. Maar dat is slechts schijn, want in deze boerderijen wonen en werken de kerels die 2 weken eerder met hun harde vuisten duidelijk maakten dat ze zich niet willoos naar de slachtbank zullen laten brengen.

In het plaatsje Geesteren heeft de redactie van de Tribune een afspraak met een boer. We worden er door 6 boeren ontvangen. "We doen de laatste tijd alles samen", leggen ze uit, "dus we praten nou ook samen met de krant".

WE HEBBEN IN DE OORLOG VOOR NIKS ONZE OFFERS VOOR DE VRIJHEID GEBRACHT

Het zijn vriendelijke gastvrije mensen,

8

maar ze hebben een ijzeren wil. Hoewel ze vlak bij de grens wonen en verwant zijn met het duitse volk, vormden ze tijdens de bezetting een harde kern van het verzet tegen de nazi-fascisten. Wat er nu gebeurt met de ruilverkaveling vergelijken ze doorlopend met de oorlog. Daaruit besef je hoe diep de haat tegen de onderdrukkers van de boeren bij hen geworteld is.

"Wij zijn van nature heel gemoedelijk", zegt één van hen, "wij hadden in de oorlog een gezin van 12 kinderen en we hadden 17 onderduikers op de boerderij. Zo hebben we onze vrijheid bevochten. Er zijn er heel wat van ons in het verzet gevallen. Is het dan geen schandaal, als je nou ziet waarvoor je je leven gewaagd hebt? We leven onder een regelrechte diktatuur! Ze proberen de kleine boeren met geweld hun nek om te draaien".

Een ander vertelt hoe een klein meisje na de gevechten van 21 december aan haar moeder vroeg: "Mam, wat is er nou erger, oorlog of ruilverkaveling?"

RUILVERKAVELING IS GRONDROOF

Ruilverkaveling betekent dat de grond van de boeren in één pot wordt gedaan en opnieuw wordt verdeeld. De officiële instanties beweren dat de boeren hun grond dich-

ter bij huis kunnen krijgen en dat ze er dus alleen maar voordeel van hebben.

In werkelijkheid is het zo dat de grote boeren er land bij krijgen dat via de ruilverkaveling van de kleine boeren wordt geroofd. Daarnaast is de ruilverkaveling vaak alleen maar een middel voor gemeenten, provincies en het rijk om goedkoop grond in handen te krijgen voor uitbreidingsplannen, recreatieprojecten en grote wegen, die de boeren vaak afsnijden van hun grond.

Een groot gedeelte van de tubbergse boeren heeft geen enkel belang bij de ruilverkaveling. In grote gebieden ligt 80% van de grond aan één perceel. De afwatering is er 100%. Maar de gemeente Tubbergen heeft wel 500 tot 900 hectare grond nodig voor een recreatieplan.

De boeren zeggen: "Natuurlijk gunnen wij de stadsmensen wel recreatie. Maar niet over onze ruggen. De gemeente Tubbergen staat er financieel niet zo best voor en nou willen ze dat op ons verhalen".

Want nu is het ook nog eens zo dat de boeren een groot deel van de kosten moeten dragen. In Tubbergen ongeveer een derde van de totale kosten, dat is bijna 13 miljoen die de boeren in 30 jaar moeten aflossen. Een boer rekende ons voor: "Dat betekent een verzwaring van de lasten voor mij van

400 tot 750 gulden per jaar. Terwijl ik een kleiner bedrijf krijg. Het gros van de boeren gaat er regelrecht op achteruit. Daarom kun je ook gerust zeggen dat 80% van de boeren vierkant tegen is."

DE STEMMING IS BEDROEG

Desondanks zou de ruilverkaveling worden doorgevoerd. Iedereen die een stukje grond heeft moet er over stemmen. In Tubbergen waren bijna 3000 stemgerechtigden. Daaronder zijn 1200 boeren, die er dus werkelijk belang bij hebben. Maar onder de 1800 anderen zijn eigenaren van een villa of een zomerhuisje, daar zijn mensen bij die al jaren dood zijn of kinderen van 2 of 3 jaar, of ouders die voor de missie in Afrika zitten.

De wet die door de hoge heren is opgesteld, wil dat iedereen die niet komt stemmen, tot de voorstemmers wordt gerekend. De stemming was dus voor de tubbergse boeren, net zoals overal waar de ruilverkaveling wordt doorgedreven, bij voorbaat al verloren.

Is het een wonder dat deze gang van zaken de woede van de boeren wakker riep? Want de boeren zijn toch al het slachtoffer van een harde crisis. Terwijl de prijzen in de winkels steeds hoger worden opgedreven, ontvangen de boeren voor hun produkten nauwelijks meer dan 10 of 15 jaar geleden.

15 JAAR LOONSVERLAGINGEN

Een van de boeren in Geesteren zei: "Wij hebben al bijna 15 jaar achter mekaar loonsverlagingen. Voor 10 jaar terug kon je met 10 koeien en 10 fokzeugen op 15 hectare grond een goed bestaan hebben. Nu moet je 20-25 koeien hebben en 40 zeugen en dag en nacht pezen om je kop boven water te houden. De EEG en de grote bedrijven proberen ons van de kaart te vegen. Daarom willen ze de kleine boer z'n grond afnemen en hem onder de schulden jagen. Net zo lang dat hij er mee ophoudt".

DE OVERHEID ONDERDRUKT DE WERKENDE MASSA'S

De uitbarsting van de 21-ste december

kwam dus niet uit de lucht vallen. Eind juni 1971 hadden de boeren al een stemmingsvergadering over de ruilverkaveling onmogelijk gemaakt door de provinciaal bestuurder Schoemaker (KVP) de tent uit te jagen. De boeren organiseerden zich in een aktiekomitee. Eén van hen zegt: "Wij zijn van nature gewend om alles alleen te doen. Maar als we ons nou niet hadden voorbereid, hadden we niks kunnen klaarmaken. De eenheid is prima en daar hebben we heel wat van geleerd! Ik mag hier sinds de aktie graag wonen".

Het aktiekomitee sprak met de gemeente, de provincie en de minister. Overal werd duidelijk te verstaan gegeven dat de smeerlapperij van de ruilverkaveling niet mocht doorgaan en dat er wel eens dooien zouden kunnen vallen als dat wel gebeurde. "Hoe zit het nou, is de overheid er om voor onze belangen op te komen of om ons te onderdrukken?" vroegen de boeren. Het verloop van de gebeurtenissen gaf een duidelijk antwoord: de overheid is een apparaat in handen van de heersende klasse om de werkende massa's te onderdrukken, zowel de arbeiders als de boeren.

HITLER IN TUBBERGEN ?

Op 21 december zagen de boeren tot hun verbazing dat de tent waarin de stemming zou worden gehouden was omgebouwd tot een concentratiekamp. Er stonden hoge dranghekken en hijskranen, bewaakt door grimmige politie met karabijnen en honden. Speciale eenheden van de oproepolitie waren aanwezig om de boeren er onder te houden.

De boeren reageerden: "Is Hitler terug in Tubbergen? Is één Auschwitz nog niet genoeg?"

Weldra klonk het uit 1200 kelen: "Auschwitz, Auschwitz, Auschwitz."

De boeren besloten de tent af te sluiten om stemmers de toegang onmogelijk te maken. Dat lukte perfect. De grote industrieel, de textielbaron Van Heek die wel wilde stemmen, werd neergeslagen en toen hij bij zijn positieven kwam, nam hij ijlings de benen.

Verder verliep alles rustig, totdat tegen vijf uur burgemeester Schepers en de officier van justitie De Walle de politie op de menigte

loslieten. Ze konden hun verlies niet verkroppen en besloten "de orde" te handhaven, desnoods door de boeren de hersens in te slaan.

Dat was het begin van de grote gevechten. De politie gebruikte traangas, honden, gummi knuppels en bedreigde de menigte met geladen pistolen. De boeren vochten terug met brandbommen, tractoren, gierspuiten en hun vuisten. Oude mannen werden door de politie afgerost. In Tubbergen werden de mensen tot middernacht opgejaagd en in mekaar geslagen.

Ondertussen sneuvelden tientallen ruiten, kregen ook politie-agenten een pak slaag en werd het huis van de burgemeester in brand gestoken. Wachtmeester Klugt werd neergestoken, iets waarover de pers veel ophef maakte, waarbij ze vergaten te melden dat hij drie dagen later al weer in zijn tuin stond te werken. Maar al waren er doden gevallen, de boeren stellen terecht dat ze het grootste gelijk van de wereld hebben.

DE BOEREN ZIJN TROTS OP DE GELEVERDE SLAG

Ze zijn trots op de slag die ze geleverd hebben. Ze zeggen: "De burgemeester zegt dat hij zich voor ons schaamt. Hij mag blij zijn dat we hem die dag niet konden vinden, omdat hij zijn ambtsketen niet omhad. Anders had hij het niet overleefd. Zijn huis en het huis van Hemmer staan nog steeds (na twee weken) iedere nacht onder politiebewaking. Dat bewijst wel dat ze niet in hun recht staan, anders hoeven ze niet tegen het volk beschermd te worden."

Hemmer is de meest gehate man van de streek. Hij is voorzitter van de ruilverkavelingskommissie. De boeren zeggen van hem: "Als boer kon hij het niet redden. Daarom is hij over de nek van zijn kollega's omhoog geklommen. Hij zit overal in. Hij was jarenlang wethouder en zit zelfs in de Gasunie. Hij is voorzitter van de boerenbond. Toen er een nieuwe sekretaris nodig was, benoemde hij zijn neef die in het gekkenhuis zit. Ik denk dat zij de enige twee leden zijn, die over blijven bij de standsorganisatie."

Charges van de politie tegen de boeren van Tubbergen

De dag voor de stemming ging hij met twee motorpolitie voorop naar Almelo om onder te duiken. Die dag zat zijn zoon tussen de koeien te huilen, want die is het er helemaal niet mee eens. Zet dat maar gerust in de krant: die Hemmer zal niet oud meer worden".

Het komt er allemaal ijselijk rustig uit. Maar deze mannen menen wat ze zeggen en Hemmer is niet te benijden.

DE STRIJD GAAT DOOR

"We hebben het goed gedaan", zeggen de boeren, "in Tubbergen is de vertoning niet doorgedaan. Er zijn 27 stemmen uitgebracht. Nou zeggen ze dus dat meer dan 2900 voor de ruilverkaveling zijn, maar ik garandeer je dat de ruilverkaveling niet door gaat. En zo niet, dan is er toch geen ene firma die hier zijn machines naar toe durft te sturen. Hij zou best niet eens kunnen beginnen. De strijd die we nou begonnen zijn, zullen we doorzetten."

Tijdens de rellen heeft de politie films en foto's gemaakt om later nog boeren te kunnen vervolgen. De boeren houden er rekening mee, dat ze 's nachts van bed gelicht kunnen worden, net zoals in de oorlog. Ook arrestaties kunnen de inzet vormen van nieuwe strijd.

BOEREN EN KOMMUNISTEN

Is er een verklaring voor dat de boeren zo hardhandig zijn als ze in beweging komen? De oudste van de 6 boeren die we in Geesteren spraken wil er wel wat van zeggen. Hij is speciaal voor dit gesprek uit bed gekomen, waar hij nog niet uit was geweest sinds hij door de politie werd mishandeld toen hij op 21 december op zijn fiets stapte om naar huis te gaan. Hij zegt: "Wij kunnen niet staken zoals metaalarbeiders of bouwvakkers. De koeien moeten iedere dag gemolken worden,

daar kom je niet onder uit. Daarom kunnen we alleen in opstand komen".

Deze man herinnert zich ook de Tribune van voor de oorlog. "Is dat geen blad van de kommunisten?" vraagt hij. Ja, de Tribune is het blad van kommunisten. "Nou ja," zeggen de anderen "dat geeft niks hoor".

Eigenlijk denken ze dat kommunisten niet aan de kant van kleine boeren kunnen staan. In de Telegraaf stond bijvoorbeeld een stukje dat erg gunstig was over de Tubbergse boeren, maar daar stond ook in dat de oorzaak van alle ellende was het staats-socialisme dat er zogenaamd in Nederland heerst.

DE BOEREN MOETEN DE HANDEN IN ELKAAR SLAAN

Wij stellen dat zowel de arbeidersklasse als de massa van de boeren in Nederland wordt onderdrukt door het grootkapitaal. Het is de terreur van het grootkapitaal die op het ogenblik de arbeiders in de ellende van een nieuwe crisis stort. Het is de terreur van het grootkapitaal die de kleine boeren om zeep probeert te brengen. Deze terreur wordt uitgeoefend via figuren als Mansholt, die zich socialist noemen, maar het socialisme te schand te maken.

Het is logies dat de boeren goedkoper kunnen produceren als er grotere boerenbedrijven zijn. Een goede en goedkope produktie is in het belang van het hele volk, ook van de boeren zelf. De zaak is dat de boeren niet vermoord mogen worden zoals op het ogenblik gebeurt. Alleen op basis van vrijwilligheid kunnen de boeren zich aaneensluiten tot grotere bedrijven. Zoals de tubbergse boeren een eenheid hebben gesmeed om de ruilverkaveling de grond in te boren, zo kunnen ze ook vrijwillig de handen ineenslaan als grotere bedrijven in het belang van het volk zijn.

De grote boerenbedrijven die nu tot stand komen ten koste van de kleine boeren, zijn niet in het belang van het volk, maar in het belang van het grootkapitaal, van de grote boeren, de grote industrie die landbouwprodukten verwerkt en die landbouwmachines levert. Om onder de ijzeren wetten van het kapitaal uit te komen is het ook voor de boeren de enige oplossing dat het kapitalisme vernietigd wordt.

Sinds de revolutie van 1949 is China een socialisties land. Er leven miljoenen en miljoenen kleine boeren, die vroeger tot het merg werden uitgebuit door de grootgrondbezitters. De massa van deze boeren bezit nu nog een stukje grond voor eigen kweek. Daarnaast hebben in de dorpen de boeren de handen in elkaar geslagen zodat de meeste grond kollektief wordt bewerkt. Het resultaat is jaar na jaar overvloedige oogsten.

De prijzen die de boeren maken voor de produkten die ze aan de staat verkopen zijn in 20 jaar verdubbeld. Ondertussen zijn de prijzen van de landbouwmachines, die door de staat geleverd worden, gestaag gedaald. De prijs van kunstmest e.d. is met minstens eenderde gedaald. Dat alles is in het voordeel van de arbeiders in de steden en de dorpen die de levensmiddelen moeten kopen en in het voordeel van de boeren zelf.

De boeren in Nederland moeten hun strijd tegen de ware vijand richten: tegen het grootkapitaal en haar knechten in het overheidsapparaat. In die strijd zijn de boeren gedwongen om zich aaneen te sluiten om suksessen te halen. Zo kunnen boeren en arbeiders machtige bondgenoten worden. Zij zijn geen vijanden van elkaar, maar moeten vechten tegen hun gemeenschappelijke vijand: het kapitalisme. Daarom trekken de arbeiders partij voor de boeren van Tubbergen.

vecht voor het socialisme, vecht tegen de crisis

De crisis zet door. In 1971 is de werkloosheid verdubbeld. Vooral in december steeg het aantal werklozen met duizelingwekkende vaart, van bijna 90.000 tot 115.000. In Drente is de werkloosheid al bijna 10%. Het grootste aantal werklozen na de oorlog was tot nog toe 139.000 in 1952. Dat rekord wordt in februari/maart zeker 'verbeterd'. Dat betekent: de grootste werkloosheid sinds 27 jaar. De rijen voor de stempellokalen worden steeds langer. De pendelaars beginnen terug te komen uit Duitsland om deze rijen te versterken.

Het gaat om een internationale crisis. In de VS zijn er al sinds 1969 meer dan 5 miljoen werklozen. Engeland bereikte in januari een nieuw dieptepunt met meer dan 1 miljoen werklozen. Ook in Italië zijn er een miljoen arbeiders werkloos (4%). In Ierland is de werkloosheid al 9%. Over de hele wereld is de kapitalistische economie bezig in mekaar te storten.

De doorzettende crisis opent snel de ogen van de werkende massa's. Het wordt de arbeiders steeds duidelijker dat het onder het kapitalisme een enorme rotzooi is, waarvan de werkende massa's de dupe gemaakt worden. Zo word je

achter je vossen gezeten en gedwongen tot ploegendiensten en overwerk, zo sta je op straat! Die gang van zaken herhaalt zich steevast, waarbij de terugslagen alleen steeds harder worden. De kapitalisten spreken van 'verslapping', 'flauwte', of een 'depressie', maar wij noemen het een regelrechte crisis waar we op het ogenblik mee te maken hebben.

Vechten voor hogere lonen, vechten tegen de huurverhogingen, vechten tegen de ontslagen, steeds meer arbeiders vatten dat samen: We moeten maar eens met de mitrailleurs naar dat zootje in Den Haag. Voor de werkende massa's bestaat onder het kapitalisme geen welvaart of zekerheid die we onder het kapitalisme hebben is dat we vandaag of morgen weer voor de bijl gaan. In het kapitalisme kan dat ook niet worden opgelost. Voor de arbeiders is er maar één oplossing: Weg met de crisis, leve het socialisme! Als we vechten tegen de crisis, moeten we voor een andere maatschappij vechten, de socialistiese maatschappij.

In de strijd van de arbeiders spelen op dit moment drie grote organisaties een belangrijke rol. Dat zijn het NVV, de PvdA en de CPN. Laten

we eens zien of zij werkelijk voor de arbeiders opkomen en daarom nagaan wat ze tegen de crisis ondernemen.

"BLIJFT KALM EN HOUDT U AAN DE RICHTLIJNEN".

Het NVV heeft de metaalarbeiders met veel bombarie opgeroepen om de strijd aan te binden voor een 'goede CAO'. Over wat een goede CAO is hult het NVV zich echter in het diepste stilzwijgen. Er worden geweldige berekeningen opgezet, die waarschijnlijk de economie van de bond niet eens kunnen volgen. In ieder geval kan geen enkele metaalarbeider daaruit opmaken waar hij precies voor in strijd moet komen.

Het enige dat duidelijk wordt, dat is dat het om een paar kwartjes gaat. Wat dat betreft graaft het NVV zich ook al in. In Rotterdam werd een pamflet verspreid waarin letterlijk stond dat de metaalarbeiders niet alleen aan het geld moeten denken en niet in de eerste plaats voor zichzelf moesten vechten, maar deze keer voor de bond.

De bonden hebben in ieder geval al weten te bereiken dat het 'vakbondstientje' in de metaal met ingang van 1972 wordt verhoogd tot f15,-. Voor iedere metaalarbeider krijgen de bonden van de ondernemers nu f15 per jaar in plaats van f10. Dat scheelt weer een paar miljoen, die in ieder geval niet in de zak van de arbeiders kan komen. Welke diensten moeten de bonden nu weer bewijzen voor dit verradersgeld dat er ondanks de slechte economie kennelijk nog wel af kan?

De bonden hebben de opdracht gekregen de arbeiders opnieuw om de tuin te leiden. Het NVV doet dat handiger dan het NKV en CNV. Het NVV wil strijd leveren en dan met een paar kwartjes meer uit de bus komen om dat als een 'grote overwinning' te kunnen afschilderen. Wil het NVV de strijd? Op de kadervergadering van de Industriebond in Utrecht (15 januari) zei voorzitter A. Groeneveld: "Wij moeten u oproepen tot de strijd. Nu is de tijd gekomen om te tonen wie zij zijn." Hij sprak van 'barrikaden', maar bezwoor de arbeiders: "Blijf kalm en houdt u aan de richtlijnen."

STAKING BIJ DE GUSTO.

Waar die richtlijnen op neer komen: een show opvoeren, maar de ondernemers geen pijn doen. Op maandag 17 januari brak bij de Gusto in Schiedam spontaan een staking uit. De kaarten lagen er voor de arbeiders erg gunstig, en dat kun je van bijna geen enkel nederlands bedrijf meer zeggen. Half februari moest er een schip worden opgeleverd en 29 januari moest er één te water gelaten worden. Bovendien hadden grote groepen van arbeiders de vaste wil om de strijd aan te gaan. Maar het NVV liet zijn kader optreden om de mensen weer aan het werk te sturen en uitbreiding van de staking te verhinderen. Het resultaat: een enorme verdeeldheid onder de arbeiders, verbittering en woede. De reactie van de meest strijdbare: "Nou kun je verrekken ook."

Waarom maakt het NVV heibel met de konfessionelen als ze evenmin de strijd willen? Daar is maar één antwoord op mogelijk: ze jagen op ledenwinst en ze proberen zo verwarring en verdeeldheid te zaaien zodat ook de strijdwil van de metaalarbeiders, die op veel bedrijven wel degelijk aanwezig is, gebroken wordt. Het hele rookgordijn wordt opgetrokken om de goocheltruc met de paar kwartjes uit te halen en de arbeiders af te leiden van de problemen waar we werkelijk mee zitten. Dat zijn de problemen van de crisis.

De rode vakbond Arbeidersmacht heeft gesteld: we moeten vechten voor forse loonsverhogingen. Waarom? Omdat de crisis de schuld van de kapitalisten is en niet over de rug van de arbeiders mag worden opgelost! Zo wordt in de kern van de zaak doorgedrongen: het kapitalisme dat de krisissen produceert. Wat zegt echter het NVV?

Groeneveld in Utrecht: "De regering veroorzaakt de werkloosheid kunstmatig." Terwijl iedere arbeider op zijn klompen kan aanvoelen waar het heen gaat in de economie, schrijven de ekonomen van het NVV in het blad de Vakbeweging: "We moeten het echt niet zo zwart zien, in 1972 nog zal de economie weer aantrekken, het gaat heus niet zo slecht." Dat is de waarheid voor de arbeiders verdoezelen. Maar de arbeiders moeten de waarheid kennen, want de waarheid staat aan hun kant. Het NVV wil er helemaal niet aan dat we in een kapitalistisch land leven. Maar de wetten van het kapitaal laten zich niet verbergen. Onder het kapitalisme zijn de arbeiders overgeleverd aan de wet van vraag en aanbod. In de crisis ben je in de loonstrijd met handen en voeten gebonden. Werklozen kunnen niet staken. De-

genen die nog werk hebben, worden voortdurend bedreigd met de werklozen die aan de poort staan.

Onder dergelijke omstandigheden kan een vakbond wel blijven ouwehoeren over loonsverhogingen en procentjes, maar daar zijn de arbeiders niet mee gediend. De vakbond zal de beperktheid van de vakstrijd moeten erkennen en de aanval moeten richten op het kapitalisme zelf. Dat de arbeiders er zelf ook zo over denken wordt bewezen door Arbeidersmacht. In haar krant van januari wordt onomwonden gesteld: Crisis en kapitalisme gaan hand in hand. De verkoop van deze krant is met sprongen gestegen en de arbeiders zijn het er mee eens.

Het NVV is een gevaar voor de arbeiders. Hoe beter deze organisatie de schijn weet op te wekken van strijdbaarheid, hoe groter dat gevaar is. Het NVV probeert de arbeidersklasse bij de hand te nemen, een blinddoek voor te doen ('blijf kalm en houdt u aan de richtlijnen') en geboeid en wel op het schavot van de kapitalisten af te leveren.

CPN, HET KNECHTJE VAN HET NVV.

De CPN onmaskert zichzelf in deze tijd opnieuw door blindelings het NVV te volgen en de arbeiders op te roepen hetzelfde te doen. In het dagblad De Waarheid heeft over de toeren van het NVV nog geen enkele waarschuwing gestaan. In tegendeel.

Op 19 januari schreef de Waarheid dat de Gusto-staking een waarschuwing was aan het adres van de bazen. In werkelijkheid was het een waarschuwing aan de arbeiders over de doortraptheid van het NVV. Dat het zo is gelopen is trouwens mede te danken aan de CPN-ers in het bedrijf die trouw het NVV terzijde stonden om de staking de kop in te drukken.

Over de breuk tussen NVV en de konfessionele bonden roept de Waarheid de ene dag na de andere luid hoera. De ondernemers proberen via NKV en CNV een bedrog-CAO op te leggen aan de metaalarbeiders, schreef de Waarheid op 21 januari. Maar hoe zit het dan met een CAO die een paar kwartjes hoger uit komt? Is dat geen bedrog van de arbeiders? Natuurlijk, dat is zelfs een dubbel-bedrog. Ook een dergelijke CAO zal niks wezenlijks veranderen aan de feitelijke loonsverlagingen waarmee de arbeiders in alle bedrijfstakken worden gekonfronteerd.

Nu voert de CPN agitatie tegen de konfessionele bonden. "Aan de wieg van het CNV en NKV staat het slaafse dienstbetoon aan de ondernemers", stelt de Waarheid van 21 januari. Dat is waar, want zij zijn opgericht voor de belangen van de ondernemers en niet voor die van de arbeiders. Het NVV is van oorsprong een arbeidersbond. De CPN probeert het voor te stellen alsof dat zo gebleven is. Maar we zien dat het NVV nu net zo goed de belangen van de kapitalisten behartigt en zich ten doel stelt de arbeiders in het kapitalisme gevangen te houden. De CPN doet niets anders dan optreden als hulpje van de cipier.

DE CPN IS GEEN REVOLUTIONAIRE PARTIJ MEER

Daaruit volgt dat de CPN geen revolutionaire partij meer is. Dat blijkt ook uit de hele houding van deze partij ten opzichte van de crisis. In 1971 is eerst stelselmatig volgehouden dat het de ondernemers voor de wind ging, terwijl de voortekenen van de crisis steeds duidelijker werden. Nu wordt er wel wat gebromd over de chaos onder het kapitalisme, maar tot nu toe heeft de CPN met nog geen letter gewag gemaakt van het doel van de arbeidersstrijd: de socialistische maatschappij.

De CPN gooit de schuld op de regering en eist dat de regering de bedrijven redt. In november

klaagde de CPN-fractie in de gemeenteraad van Enschede dat de regering 'zomaar' bedrijven failliet liet gaan. Ook in de kamer laat de CPN-fractie zich door die gedachte leiden. Is het in het belang van de arbeidersklasse dat verrotte kapitalistische ondernemingen worden gered? Nee, de arbeiders moeten verder. Het belang van de arbeiders eist de opheffing van de loonslavernij, dat betekent de vernietiging van het kapitalisme.

Voor echte kommunisten is dat de kern van de zaak en zij zullen iedere gelegenheid aangrijpen om dat aan de massa van de arbeiders te verduidelijken, om haar strijd in revolutionaire banen te leiden. De huidige ontwikkeling van de crisis is een dergelijke kans en wel een levensgrote kans, want steeds meer arbeiders stellen spontaan het probleem van de revolutie. Het NVV gebruikt de strijdwil van de arbeiders niet om de strijd vooruit te brengen, maar maakt er misbruik van voor de ledenwinst en om de arbeiders om de tuin te leiden.

Zo maakt de CPN van de crisis geen gebruik om de strijd van de arbeiders tegen het kapitalisme te richten, maar maakt er misbruik van om eisen te stellen die het kapitalisme zelf buiten schot houden.

DE PVDA EN HET STEMVEE

Als het er met de CPN al zo voor staat, dan is het al bijna geen vraag meer wat we nog van de PvdA te verwachten hebben. Stelt de PvdA de revolutie aan de orde?

Nee! De PvdA stelt zelfs de crisis niet aan de orde. Het woord crisis is in die kringen nog niet in de mond genomen, want het mocht de arbeiders eens wakker schrikken.

De PvdA maakt zich wel "zorgen" over de werkloosheid. Half december werd al aangekondigd dat er een debat over moest komen in de kamer. Maar het is steeds uitgesteld. En nu hoeft het pas eind februari. In Den Haag is het voor niemand een geheim waarom dit debat door de PvdA wordt uitgesteld. De PvdA hoopt dat er dan nog zwaardere cijfers zijn, zodat ze nog meer munt uit de ellende van de arbeiders kan slaan.

Dat is allemaal politieke berekening. Voor de PvdA gaat het tenslotte om stemvee, want de problemen van de werklozen zijn de problemen van de kamerleden niet.

De PvdA eist van de regering Biesheuvel maatregelen tegen de werkloosheid. Natuurlijk bevordert de bestedingsbeperking van deze Colijn-regering de werkloosheid. Maar stel dat de regering geld in de bouw zou pompen. Dat betekent verdere prijsverhogingen en na verloop van tijd toch onherroepelijk het in mekaar klappen van de economie. Dat vergeet de PvdA erbij te zeggen. En dat moeten ze wel vergeten, want anders zouden ze duidelijk moeten maken dat de ijzeren wetten van het kapitaal de crisis veroorzaken en niet het geknoei van de regering. De ijzeren wetten van het kapitaal laat de PvdA liever buiten beschouwing want, als ze zelf aan de regering komt zal ze ook binnen het raam van deze wetten en de loonslavernij werken.

DE STORMLOOP TEGEN HET CAPITALISME

De houding van NVV, PvdA en CPN tegenover de crisis maakt duidelijk dat de arbeidersklasse van deze organisaties niks te verwachten heeft. Niks behalve misleiding en bedrog over het ware karakter van de crisis. De invloed van deze organisaties onder de arbeiders is een bedreiging voor het proletariaat. Daarom moet deze invloed bestreden en vernietigd worden.

JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera

INLEIDING

Twintig jaar lang zweeg de burgerlijke pers in Nederland over kameraad Joris Ivens als het graf. Hij had zijn vuist opgeheven tegen de heersende klasse door een film te maken tegen de koloniale oorlog in Indonesië. Ivens koos voor het volk en tegen de onderdrukkers, zoals hij zijn hele leven gedaan heeft.

Ivens is een revolutionair. Hij zegt: "In de eerste plaats ben ik revolutionair en daarnaast ben ik filmer". Een andere uitspraak: "Het is niet belangrijk om uitdrukking te geven aan wat Ivens te zeggen heeft. Het gaat er om wat het volk te zeggen heeft."

Omdat hij deze dingen ook w aar maakte, is Ivens voor de heersende klasse moeilijk te pruimen. Door het absolute doodzwijgen dat tot ongeveer 1968 in acht werd genomen, is zijn bekendheid in Nederland misschien minder groot. Maar voor vele miljoenen over de hele wereld is Joris Ivens de enige Nederlander die ze kennen.

Ivens is nu 73 jaar. Hij filmde tijdens de crisis van de dertiger jaren. Dat maakte hem brodeloos. Daarna zwierf hij over de hele wereld om zich met zijn kamera in dienst van de revolutie te stellen: Spanje, China, de Sowjet-Unie, Polen, Bulgarije, Cuba, Vietnam, Laos. Velen leerde hij het filmvak om de strijd van de volksmassa's te ondersteunen.

De zoon van een nijmegenese middenstander was een gretige leerling van de arbeiders. Zo werd hij een goed kommunist die het zijne heeft bijgedragen aan de wereldrevolutie. Het is van belang dat de Nederlandse arbeidersklasse kameraad Ivens in ere houdt en lessen trekt uit zijn rijke ervaringen.

De redactie van de Tribune sprak met Joris Ivens in Parijs waar hij een nog steeds zeer druk bezet leven leidt. Dit uitvoerige gesprek wordt weergegeven in een serie artikelen in de Tribune. Deze maand de tweede aflevering:
DE IMPERIALISTEN VALLEN AAN OMDAT ZE BANG EN ZWAK ZIJN.

„de imperialisten vallen aan omdat ze bang en zwak zijn”

Vanaf 1937 is het leven van Ivens verweven met de oorlog. Hij woonde destijds in de Verenigde Staten. Een jaar eerder was in Spanje de burgeroorlog uitgebroken door de opstand van de fascist Franco tegen de wettig gekozen arbeidersregering. Progressieve Amerikaanse schrijvers stichtten een fonds om films te laten maken over de inzet van de Spaanse burgeroorlog, waarvan de hele berichtgeving in de VS fascisties gekleurd is. Ivens vertrekt naar Madrid.

In een klein dorpje filmt hij waar het om gaat. Terwijl in de verte de kanonnen bulderen, bevloeden de arme boeren een stuk land zodat het een rijke oogst aan tomaten en meloenen levert. De bewoners van het dorp droomden er al jaren van dit land vruchtbaar te maken met het water van de Taag. Maar de grond was eigendom van enkele rijken die er een jachtterrein hadden en zonder pardon de boeren neerschoten die het waagden er op te komen. Nu zijn de rijken verdreven en het hele dorp werkt enthousiast om wat welvaart te brengen.

Ondertussen vechten de rijken aan de zijde van Franco. Aan het front vinden de verschrikkelijkste wredeheden plaats om het volk weer onder de knoet te krijgen. De film krijgt de naam Spaanse Aarde en wordt in de VS en in West-Europa vertoond. In Engeland knipt de censuur alle stukken over de openlijke en misdadige Duitse en Italiaanse steun aan Franco.

Ivens: "Het waren mijn eerste ervaringen aan het front. Het was een volksoorlog. Het hele volk streed voor zijn bestaan. Om zo'n film te kunnen maken moet je hetzelfde leven leiden als het volk, eten, slapen, dezelfde gevaren doorstaan. Dikwijls floten de kogels mij om de oren. Het verbaast me wel eens dat ik nog in leven ben.

Voor mij en voor veel oude kommunisten was de Spaanse burgeroorlog het begin van de Tweede Wereldoorlog. Het was de lucifer aan het kruisvat. Ik was bevriend met Dimitrov en kende de politiek van het eenheidsfront van de Komintern zeer goed. Het is ons niet gelukt om de as Berlijn-Tokio-Rome te verbreken, maar de massa-akties tegen het fascisme hebben wel degelijk invloed gehad, ook voor het op gang brengen van het verzet toen de invasies eenmaal hadden plaatsgevonden."

IVENS IN AZIË

In 1938 kwam van Ivens de film De 400 Miljoen uit. Die gaat over de vrijheidsstrijd van het Chinese volk tegen de Japanse bezetters. Daarvoor was een eenheidsfront gevormd, maar de leidende kern was de Kommunistische Partij onder leiding van Mao Tsetoeng. Op avontuurlijke wijze wist Ivens de kommunisten een oude kamera in handen te spelen. Deze kamera prijkt nu in een museum in Peking. Het geschenk van Ivens was de start van de Chinese filmkunst.

In de jaren 40-45 vocht Ivens actief met zijn filmkamera aan de kant van de geallieerden. Hij reisde met een Canadees konvooi over de oceaan voor een propagandafilm over de Canadese marine. (Action Stations 1943.) Uit journaalbeelden werd een film samengesteld over het Russische front. Op dezelfde wijze werd een film vervaardigd over de Japanse vijand, maar die werd verboden door

de Amerikaanse legerleiding omdat die geen aanval wenste op de Japanse keizer (!).

Na de Tweede Wereldoorlog komen er na 1965 nieuwe oorlogsfilms van Ivens: De Hemel, de Aarde (1965), De Zeventiende Breedtegraad (1968) en Het volk en zijn geweren (1969). Geweldige, indrukwekkende films over de vrijheidsstrijd van de volkeren in Zuidoost-Azië. De zeventiende breedtegraad werd gemaakt met een heel team van Vietnamezen die op die manier ook de filmkunst onder de knie kregen, zoals Ivens al eerder Cubanen, Chilenen en tientallen anderen inwijdde in de geheimen van zijn vak.

In Vietnam en Laos was Ivens samen met de eenvoudige maar heldhaftige boeren in de loopgraven te vinden. Samen lagen ze onder het vuur van de Amerikaanse agressors. Het enige verschil was dat het geweer van Ivens een kamera was. En misschien zijn leeftijd... 70 jaar. De films tonen niet alleen het geweld van de oorlog, maar ook onder de moeilijkste omstandigheden de opbouw van het socialisme door het volk. In de nationale vrijheidsoorlog zijn oorlog en revolutie nauw verweven.

Ivens heeft heel wat van de oorlog gezien en aan het lijf ervaren. Hij laat niet aan beide zijden de verschrikkingen zien om een preek te houden van: nooit meer oorlog. Nee, hij kiest onvoorwaardelijk voor de kant van het strijdende volk. Het geweld staat niet boven de klassenstrijd. Het ene geweld is het andere niet. De overwinning van de volkeren op het imperialisme is de

enige hoop dat er ooit vrede op de wereld zal zijn. Die overwinning kan alleen gewapenderhand bevochten worden.

WIE VECHT ER VOOR WIE AAN WELKE KANT ?

Ivens zegt daarover: "Het verschil, dat is het verschil tussen een rechtvaardige en een onrechtvaardige oorlog. Hoe vaak worden de zonen van de arbeiders en de boeren niet een oorlog in gedreven met foute voorstellingen? Zoals Het Vaderland, Het Dundoek van rood-wit en blauw, Het Huis van Oranje. En duizenden trappen erin omdat het zo diep geworteld is. Vanaf de kleuterschool wordt het erin gepompt. Maar in feite zouden alleen de zonen van de grootkapitalisten moeten vechten, want het is voor hun standje.

Maar die dingen veranderen. In het begin konden de Amerikanen in Vietnam met vrijwilligers vechten. Er moest een muur worden opgetrokken tegen de kommunisten. Het kommunisme, dat is de duivel, zeiden ze, zoals Hitler het al gezegd had. Vooral de piloten vochten met overtuiging, natuurlijk verbonden met materiële voordelen. Dat is nu helemaal aan het degenereren.

De imperialisten begonnen met troepen die ze vertrouwen konden, maar nu kunnen ze ze niet meer vertrouwen. Ze weigeren om in actie te gaan. Dat uit zich ook in de drugs. In een film zag ik een Amerikaanse soldaat

Strijd in de bevrijde gebieden van Noord-Laos.

die zijn geweer ontladde, de kogels eruit doet. Dan neemt hij zijn pijp met marihuana en blaast de rook in de loop. Daarna presenteert hij zijn geweer aan z'n drie kameraden.

Die jongens staan onder grote spanningen. Ze beginnen zich af te vragen: waar vecht ik voor? In iedere oorlog is dat de kernvraag: waar vecht ik voor? Daar is de Eerste Wereldoorlog op gestrand. Veel russiese regimenten kozen de zijde van de revolutie van de arbeiders en boeren. De jongens vroegen zich af: waar vecht ik voor, voor de tsaar en dat na de oorlog de banken weer gewoon hun gang kunnen gaan?

Wie vecht aan welke kant voor wie? Dat is de belangrijkste vraag in de oorlog. En dat moet je zien als een proces dat aan de gang is. De Amerikaanse soldaat van 1971 is niet meer de Amerikaanse soldaat van 1964.

IN DE VOLKSOORLOG WETEN DE MENSEN PRECIES WAARVOOR ZE VECHTEN

Dit geeft al aan hoe het aan de andere kant gaat. In de volksoorlog weten de mensen precies waarvoor ze vechten. Het is dan ook niet een beroepsleger dat voor hen vecht terwijl de burgers angstig wegschuilen in de schuilkelder. Het hele volk vecht. De soldaten en de burgers zijn niet te onderscheiden.

Een strijder die voor zijn eigen land vecht, die op zijn eigen grond staat, kan er natuurlijk veel meer achter staan dan iemand die gestuurd wordt door anderen en voor de belangen van de grote ondernemingen.

Het zijn ook altijd de imperialisten die aanvallen. In de Laos-film heb ik dat al gezegd: Veel mensen denken: o, die Amerikanen zijn sterk, die vallen overal aan! Maar als ze sterk waren hoefden ze niet aan te vallen. Ze zijn zwak en ze zijn bang, daarom vallen ze aan. Omdat China steeds sterker wordt proberen ze het te omsingelen. Omdat ze de controle over de grondstoffen kwijt raken vallen ze Vietnam aan.

Ook de volksoorlog ontwikkelt zich. De strijder van het bevrijdingsleger is ook veranderd tussen 1964 en 1971. Mao Tsetoeng was de eerste die de principes van de volksoorlog ontwikkelde. Maar generaal Giap van Vietnam kon verder gaan. De volksoorlog is op een hoger nivo gekomen. De Chinezen stellen dan ook: wij moeten onze lessen trekken van de volksoorlog in Vietnam. De Chinezen zijn bescheiden. Zij zeggen: een groot volk moet leren van wat het kleine heldhaftige volk van Vietnam bereikt onder leiding van zijn partij."

HET VOLK EN ZIJN GEWEREN

De Laos-film Het volk en zijn geweren, heeft vele duizenden over de hele wereld de oorlog in Zuidoost-Azië leren doorzien. Het is één van de hoogtepunten van het werk van Ivens. Hij legt er de massa-lijn bijzonder duidelijk in uit. Het bevrijdingsleger dat werkt volgens de principes: één worden met het volk; het volk één maken. Soldaten die met balladen en toneel de boeren het verloop van de strijd verklaren. Een vergadering van de staf van het leger onder leiding van Prins Souvanouphong over een bevrijd gebied. De prins vraagt naar de levensomstandigheden van de boeren: hebben ze te eten, hoeveel buffels hebben ze, moeten er landbouwwerktuigen heen, hoe kunnen we ze helpen? De mensen die veranderen omdat ze niet langer worden uitgebuit, maar gezamenlijk aan het socialisme kunnen gaan werken als ze bevrijd zijn en daarom een rotsvast vertrouwen hebben in zichzelf en in elkaar. Het vertrouwen in het volk: het volk zal de overwinning behalen.

Ivens heeft daarover geschreven: "Als we een tijdlang in een dorp filmden, leefden we samen met de boeren in hun strohuizen op palen. We leefden volgens de regels van het vier maal samen: samen leven, samen eten, samen werken, samen leren. Al filmend wordt ons contact met de mensen nauwer. Zij gaan zich zelfs zorgen maken over ons. "Wat gebeurt er met jullie als je met een re-

volutionaire film in Europa terug komt?" Zij vragen zich af of wij daarvoor in de gevangenis gestopt kunnen worden. Een anti-amerikaanse film zal ons vast in grote moeilijkheden brengen. Wij antwoordden op dergelijke vragen: "Ja, maar die moeilijkheden zijn minder spectaculair dan jullie je voorstelt. Het is niet de gevangenis die ons wacht, maar wel de censuur, de kwaadwillige pers, de onmogelijkheid van een vertoning in een openbare bioscoop."

REVOLUTIONAIR WORDT JE DOOR REVOLUTIE TE MAKEN

Ivens zegt: "Zelf wordt je natuurlijk ook gevormd in de strijd in dienst van de arbeidersklasse. Door er aan deel te nemen ben ik zelf ook gegroeid. Ik ben erg voor actie maar dat is niet genoeg. Je moet je ook ideologisch scholen. Lenin lezen enz. Het is niet genoeg om een arbeiderszoon te zijn. Een revolutionair wordt niet geboren, een revolutionair wordt je door revolutie te maken.

Ook in jezelf is er voortdurend een strijd tussen de twee lijnen, de burgerlijke en de proletariëse. Daarom moet je voortdurend met de praktijk van de revolutie verbonden blijven. Zeker zo iemand als ik, die niet uit de arbeidersklasse afkomstig is.

Toen Mao Tsetoeng in 1942 zijn rede uitsprak over literatuur en kunst in Yenan heb ik dat meteen onderkend als een uiterst belangrijk werk voor revolutionaire kunstenaars." (In dit werk stelt Mao Tsetoeng dat intellectuelen zich met het volk moeten verbinden om zich tot revolutionairen te ontwikkelen.)

Ivens weer: "Mao Tsetoeng heeft het marxisme-leninisme voortgezet en op een hoger nivo gebracht. Als je dat met de goeie instelling bestudeert is het heus niet zo moeilijk. Lenin heeft er al eens op gewezen dat de bourgeoisie zich verdedigt door allerlei dingen gekompliceerd te maken. Het marxisme-leninisme is niet zo moeilijk, maar veel intellectuelen hebben daar juist bezwaren tegen."

DE REVOLUTIE IS DE BELANGRIJKSTE TENDENS

Over de huidige situatie op de wereld zegt Ivens: "Het lijkt op de situatie van voor de

Tweede Wereldoorlog. Krisis, bewapening, spanningen tussen de staten. Het einddoel van de Chinese politiek is de wereldrevolutie. Dat betekent nog niet dat ze zich mengen in de binnenlandse aangelegenheden van de andere landen. Elk land moet zijn eigen weg vinden naar de revolutie.

China is enorm versterkt. Maar ze staan natuurlijk liever niet tegenover één front van de Verenigde Staten, Japan en de Sowjet-Unie. Daarom proberen ze dit kamp te splitsen. Toen bekend werd dat Nixon naar China zou gaan, was ik in China en werkte ik juist één week in een lokomotievenfabriek. De arbeiders begrepen het best. Eén van hen zei: "Wij hadden het in deze fabriek al lang verwacht. Nixon heeft nu aan onze deur geklopt, nu kunnen we praten vanuit een positie van kracht en sterkte".

Mao Tsetoeng heeft gezegd: het gevaar van een nieuwe oorlog blijft, maar de revolutie is de overheersende tendens. Het Chinese volk bereidt zich voor op een oorlog. Helemaal niet in paniek of bang voor de chantage met atoomwapens. Ze stellen rustig: we verdedigen wat we bereikt hebben en als de vijand komt zal hij verdrinken in de zee van de volksoorlog. Het volk in China is bewapend.

Maar de revolutie overheerst op de wereld. De kapitalisten moeten wel erg onrustig zijn: Arbeidersmacht in Rotterdam, wijnboerenstaking in Frankrijk, opstand in Angola, partizanen in Thailand, ontvoeringen in Zuid-Amerika. Vaak staan er kommunistische partijen aan de leiding. Soms gaat het nog om elementair massa-protest dat nog in goeie banen geleid moet worden om haar meer kracht te geven.

Alleen de wereldrevolutie kan de wereldoorlog voorkomen, dat is duidelijk. Daarom moeten alle revolutionaire krachten zich tot het uiterste inzetten.

Toen ik in China in die lokomotievenfabriek was werd de film De zeventiende breedtegraad voor 1600 arbeiders gedraaid. Het enthousiasme was geweldig. Ik heb gezegd: "Kameraden, ik zie wat jullie doen en daar ben ik erg blij om. Wij vechten tegen dezelfde vijand: het imperialisme".

wordt vervolgd in Tribune 3/72.

Joris Ivens met prins Soephanoevong. (Voorbereiding van de film "Het Volk en zijn Geweren").

Hoe zit het met het parlement?

Mijnheer,

Als lid van de PvdA zou ik gaarne willen reageren op het feit dat u via de weg arbeiders-revolutie de kommunistische maatschappij wilt bereiken. Om deze revolutie uit te voeren heeft u de massa's van de arbeiders nodig. Wanneer u nu de massa's achter u hebt, kunt u m.i. beter in de Tweede Kamer gaan zitten. Dan zal, aangezien de arbeidersklasse de grootste klasse is, de KPN/ML ook de grootste partij worden en kunt u alle maatregelen die u wenst via het parlement bereiken. Daarom begrijp ik ook niet waarom u de parlementaire democratie als een wapen in handen van de kapitalisten ziet. Op het ogenblik zijn de kapitalisten wel aan de macht, maar vergeet u niet dat dit niet aan de kapitalisten ligt, maar aan de arbeiders die op kapitalistische partijen als de VVD, DS '70 en de konfessionelen stemmen en daardoor de kapitalisten in hun heerschappij steunen.

Ik ben zeer nieuwsgierig naar uw antwoord.

B. J. B. Den Dolder.

DE TRIBUNE: De parlementaire democratie is een staatsvorm waaraan de briefschrijver een verkeerde betekenis hecht. Het zijn niet de stemverhoudingen in het parlement die bepalen of we al dan niet onder het kapitalisme leven. We hebben nu een rechtse regering omdat er teveel mensen op VVD, DS '70 e.d. hebben gestemd, maar na de oorlog zijn er aardig wat kabinetten geweest waarin de PvdA goed was vertegenwoordigd. In die tijd werden de arbeiders in de bedrijven net zo hard uitgebuit als nu.

We leven onder het kapitalisme omdat in Nederland op dit moment de kapitalisten nog

Vervolg van pagina 11.

De crisis is een goeie toetssteen. Wie voor de arbeiders opkomt kan het maar op één manier stellen: de crisis is een produkt van het kapitalisme, het belang van de arbeiders is vernietiging van het kapitalisme, alleen onder het socialisme als de arbeidersklasse aan de macht is krijgen we voortdurende vooruitgang zonder werkeloosheid en crisissen. Wie het anders stelt, is niet bezig de stormloop van de arbeidersklasse op het kapitalisme, maar probeert het kapitalisme in zijn moeilijkste tijden te redden. Voor wie het nog nodig was: NVV, CPN en PvdA gaan nu door de mand.

Het is de taak van de revolutionaire krachten van ons volk om dit aan de brede massa's duidelijk te maken. Daarbij moet de arbeidersklasse bewaard worden voor de aanval op het kapitalisme, dwz dat daarbij de revolutionaire partij versterkt moet worden. Die partij is de Kommunistische Partij Nederland/ Marxisties Leninisties. Alleen deze partij legt geen rookgordijn om de crisis en stelt onomwonden: weg met de crisis, leve het socialisme. De KPN/ML is een partij van werkers. Het is nodig dat nu alle revolutionaire krachten mee aan het werk gaan in de bedrijven en in de buurten, in de jeugd- en studentenorganisaties. Om de massa's van het volk voor de revolutie te winnen en de strijd op het juiste doel te richten.

aan de macht zijn, omdat ze de "vrijheid" hebben om de arbeiders in de fabrieken uit te buiten en de middenstanders te vertrappen. De kapitalistenklasse kan zich bij de uitoefening van haar macht bedienen van verschillende staatsvormen: de parlementaire democratie, het fascisme e. d.

Voor de arbeiders maakt dat een belangrijk verschil, maar in wezen staat in beide gevallen de uitbuiting van de arbeiders door de kapitalisten centraal. Op dit moment gebruiken de kapitalisten in Nederland de parlementaire staatsvorm om de arbeiders eronder te houden. Die staatsvorm berust op veel misleiding en minder geweld en dat het werkt wordt bewezen doordat vijftig jaar algemeen kiesrecht aan het wezen van de kapitalistische uitbuiting niets heeft veranderd. Op het moment dat de arbeiders die kapitalistische uitbuiting dreigen op te heffen maar nog niet sterk genoeg zijn om een reaktionaire staatsgreep te voorkomen, dan zal de kapitalistenklasse haar parlementaire masker wegwerpen en de fascistiese terreur instellen. Die staatsvorm berust op veel geweld en minder misleiding. Zo is het onlangs in Griekenland en Turkije gegaan.

De centrale vraag in de kwestie van de revolutie is het vraagstuk van de staat. Engels heeft daarover een erg interessant en leerzaam boek geschreven: "De oorsprong van het gezin, het partikulier eigendom en de staat." Lenin schrijft er uitvoerig over in Staat en Revolutie.

Onder de staat verstaan we het hele staatsapparaat van staand leger, ambtenarendom, politie, gevangenis, rechterlijke macht en wettenmakers. Dit apparaat is een produkt van de splitsing van de maatschappij in verschillende klassen. Toen er in de grijsze oudheid nog geen heersende en onderdrukte klassen waren, was er ook geen staatsapparaat nodig. Pas als er klassen ontstaan, waarvan de één de ander onderdrukt, komt er een staatsapparaat. De heersende klasse gebruikt de staat om zijn heerschappij te handhaven en de onderdrukte klasse onder controle te houden. In Nederland gebruikt de kapitalistenklasse het staatsapparaat, waarvan het parlement een onderdeel is, om de arbeidersklasse te onderdrukken. Het parlement is een masker om de diktatuur van de bourgeoisie te verbergen. In 1871 grepen de arbeiders van Parijs de macht. Zij kwamen tegenover het vraagstuk van de staat te staan. Door de revolutie door te zetten, veranderden zij ook het staatsapparaat. Zij kozen de Kommune, waarvan de leden per dag afzetbaar waren en een gewoon arbeidersloon verdienden. Zij stelden de ambtenaren onder controle van het volk en ook op een arbeidersloon. Zij schaften het staande leger af en bewapenden het volk. Door dergelijke revolutionaire maatregelen vestigden zij het begin van de diktatuur van het proletariaat.

Ook als de arbeiders de macht grijpen, hebben ze nog een staatsapparaat nodig. We stelden net: de staat is een orgaan van de klassenonderdrukking. Welnu, na de revolutie moeten de arbeiders de resten van de bourgeoisie verhinderen om opnieuw de macht te veroveren.

Daarom is er tijdens de overgang naar het kommunisme ook nog een staatsapparaat nodig. Maar het ziet er al heel anders uit en het is dan een wapen in handen van de meerderheid van het volk om de minderheid er onder te houden, in plaats van andersom. Naarmate de klassen afsterven, sterft ook de staat af. De parlementaire democratie verdoezelt de diktatuur van de bourgeoisie. Het is een democratie die de uitbuiting van de arbeiders door de kapitalisten niet ongedaan maakt. In zoverre is het een wapen in handen van de bourgeoisie. Dat blijkt ook uit de bovenstaande brief, waarvan de schrijver door de parlementaire schijn misleid is. Natuurlijk zit er ook een andere kant aan. Het is ook een wapen in handen van de arbeidersklasse. Onder de parlementaire democratie is het voor de arbeiders gemakkelijker om zich te organiseren. De partij van het proletariaat moet het parlement gebruiken als een tribune vanwaar ze zich richt tot het hele volk om de voosheid van het parlement aan te tonen en de weg naar de revolutie te wijzen.

Arbeiders schrijven de tribune

Van deze vrijheden moet de arbeidersklasse volop profiteren. Maar zij moet zich daardoor niet in slaap laten wiegen en illusies over de wettelijke mogelijkheden gaan koesteren. Aan de wetten ligt de kapitalistische uitbuiting ten grondslag. Als het kapitalisme werkelijk in het nauw gedreven wordt, moeten de arbeiders zich voorbereiden op geweld. In Nederland bijvoorbeeld stond de regering eind 1970 klaar het leger te laten optreden tegen de havenstaking in Rotterdam. De geschiedenis leert dat nog nooit een heersende klasse vrijwillig, vanwege een stembusuitslag of zo, van het toneel verdwenen is. Natuurlijk is het jammer dat er op het ogenblik geen revolutionaire arbeiderspartij in het parlement zit. Maar de verhoudingen in het parlement zijn slechts een graadmeter voor het bewustzijn van de arbeidersklasse. Wat dat aangaat hoeft men niet pessimistisch te zijn. De havenarbeiders van Rotterdam stemmen misschien op de PvdA, maar ze voerden in 1970 een machtige havenstaking door. De boeren van Tubbergen stemmen misschien op de KVP, maar ze wisten precies hoe ze de ruilverkaveling in de grond moesten boren. De kwestie is dat de nieuwe voorhoedepartij van de arbeidersklasse, de KPN/ML deze elementaire acties in georganiseerde revolutionaire banen moet leiden.

We hopen dat dit uitvoerige antwoord niet alleen de nieuwsgierigheid van de briefschrijver bevredigt, maar hem ook wat opheldering heeft gegeven. Als hij in de klassenstrijd werkelijk voor het belang van het proletariaat wil opkomen, zal hij opnieuw partij moeten kiezen.

proletariërs aller landen en onderdrukte volkeren verenigt u!

GANSCH HET RADERWERK STAAT STIL
ALS UW MACHTIGE ARM HET WIL.....

EEN EEUW STAKINGS- RECHT WORDT BEDREIGD

Krisis in Engeland Oorlog in Ierland

HET NVV EN DE STAKING

J
O
R
I
S
I
V
E
N
S

O
V
E
R

C
H
I
N
A

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune
door f9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

INHOUD

pag 2	Mededelingen en adressen van de KPN/ML
pag 3, 4, 5	Een eeuw stakingsrecht wordt bedreigd.
pag 6	Op 1 april is het weer zover: Huurverhoging!
pag 7	De engelse mijnwerkers voeren een rechtvaardige oorlog.
pag 8, 9	Het volk van Ierland vecht voor zijn vrijheid.
pag 10, 11	Nog nooit werd met zoveel strijd zo'n slechte CAO afgedwongen.
pag 11	NDSM-direktie beschermt het NVV
pag 12	Arbeidersmacht: Algehele prijs- en huurstop
pag 13, 14, 15	Joris Ivens over de Culturele Revolutie.

AFDELINGEN VAN DE KPN/ML

AMSTERDAM
Binnenvisserstraat 19 hs
ARNHEM
Postbus 2097
DEN HAAG
Vierhoutenstraat 45
EINDHOVEN
Postbus 706
ENSCHDEDE
Janninksweg 76
GRONINGEN
Kleine Badtstraat 4a
HEERLEN
Eikenderweg 97
HELMOND
Postbus 277
HENGELO
Populierenweg 38; tel. (05400)21922
LEIDEN
3e Gortestraat 85
NIJMEGEN
Aldenhof 8564; tel. (08800)42013
OSS
Postbus 203
ROTTERDAM
Postbus 1505; tel. (010)282834
UTRECHT
Postbus 2086
WAGENINGEN
Thorbeckestraat 354

Kursus marxisme leninisme door de KPN/ML

ALLE KURSUSAVONDEN
BEGINNEN OM ACHT UUR

ALMELO
Plaats: Speeltuingebouw de Riet, Dotter-
bloemstraat.

Datum: 10 maart

AMERSFOORT
zie inlegvel

AMSTERDAM
Plaats: Brakke Grond, Nes 53
Datum: 13 maart

ARNHEM
Plaats: Gebouw Rosendaalseweg 27
Datum: 3 maart

DELFT
Plaats: Ontmoetingscentrum,
M. Nijhofflaan 42
Datum: 7 maart

DEN BOSCH
Plaats: Jeugdcentrum 't Fust
Zuidwillemsvaart 2
Datum: 10 maart

DEN HAAG
Plaats: Zaal Musica, Delftselaan 2a
Datum: 1 maart, 15 maart

EINDHOVEN
Plaats: Café Corso, Vestdijk 17
Datum: 10 maart

ENSCHDEDE
Plaats: Gebouw Melkion, Raiffeisenstr.
Datum: 10 maart

GRONINGEN
Plaats: Café Radeholm, Herebinnensingel
39 - 41
Datum: 2 maart

HEERLEN
Plaats: Pancratiushuis, Nobelstr. 33
Datum: 10 maart

HELMOND
Plaats: Café de Beurs (van Vilsteren)
Markt 20
Datum: 3 maart

HENGELO
Plaats: Café 't Wilbert, Oude Bornseweg
Datum: 10 maart

LEEWARDEN
zie inlegvel

LEIDEN
Plaats: Café Kleine Burcht, Nieuwe Rijn 19
Datum: 1 maart, 15 maart

NIJMEGEN
Plaats: Gebouw de Burghardt,
Burghardt v. d. Berghstraat 114
Datum: 10 maart

OSS
zie inlegvel

ROTTERDAM
tel. 010-363605

SITTARD
Plaats: KWJ-gebouw, Kloosterplein 1
Datum: 3 maart

TEGELEN
Plaats: Vormingscentrum Fjoetsjer,
Sporstraat 21
Datum: volgens afspraak

UTRECHT
Plaats: Raadskelder (onder het stadhuis)
Datum: 10 maart

VENRAY
Plaats: Stadsschouwburg zaal 4
ingang achterzijde Jan Hensenstr.
Datum: 2 maart

WAGENINGEN
Plaats: Gebouw Arion, dr. Niemeyerstr. 6
Datum: 2 maart

ZAANDAM
zie inlegvel

ZUTPHEN
Plaats: 't Volkshuis, Houtmarkt 62
Datum: 10 maart

ZWOLLE
Plaats: de Link, Nieuwe Markt 17
Datum: 2 maart

KPN/ML in Den Haag

Ook in Den Haag is een afdeling opgericht van de Kommunistiese Partij Nederland/Marxisties Leninisties. Wij zijn bijzonder verheugd dat de partij nu ook in deze proletarische stad vertegenwoordigd is. Het is zonder meer een stap vooruit in de versterking van de revolutionaire partij. Wij wensen onze kameraden veel succes zodat ze er in zullen slagen de afdeling tot een snelle groei te brengen. Het adres in Den Haag is: Vierhoutenstraat 45.

ALLEEN IN EEN POLITIESTAAT BEMOEIT DE RECHTER ZICH MET STAKINGEN

EEN EEUW STAKINGSRECHT WORDT BEDREIGD

Het was in 1872 dat in Nederland een wet werd ingetrokken die de arbeiders het staken verbood. Deze wet stamde nog uit de franse tijd (1811) en verbood het de 'werklieden' om 'samen te spannen' met het doel te staken of op andere wijze hogere lonen af te dwingen. Iedere stakende arbeider kon 1 tot 3 maanden de bak in draaien, de kopstukken van een aktie zelfs 2 tot 5 jaar. Nadat een stakende spoorwegarbeider tot een bijzonder zware straf was veroordeeld, werd de regering door de protesten gedwongen deze wet op te heffen. Dat betekende voor de arbeiders feitelijk een wettelijke erkenning van vakbonds-vrijheid en stakingsrecht. Dit jaar is die historische gebeurtenis een eeuw geleden.

Donderdag 3 februari werd dit eeuwfeest in Amsterdam 'gevierd' door de president van de rechtbank, Mr. Stheeman. Er diende een kort

geding tegen de Industriebond NVV, die een staking in de metaal had aangekondigd. De advocaat van de ondernemers, Mr. Pels Rijcken vergeleek de vergaderingen van het NVV met die van de Nazi's in Neurenberg. Mr. Stheeman knikte eens en ging verveeld verder met poppetjes tekenen. Toen de twee partijen waren uitgepleit, werd de zitting een paar uur geschorst. De rechter verdween naar een restaurant om broodjes te eten. Hij kwam terug met de uitspraak dat het NVV op geen enkele wijze een staking mocht uitlokken of ondersteunen, op straffe van een dwangsom van f 1 miljoen per dag. Een sterk staaltje van klassejustitie. In de tekst van de Internationale staat het al: "De staat verdrukt, de wet is logen".

Door de vakbond het staken te verbieden, terwijl er in de Metaal niet eens een CAO was,

deed Mr. Stheeman een stap van meer dan een eeuw terug. Zijn uitspraak was zonder meer een nieuw hoogtepunt in de strijd van de heersende klasse tegen het stakingsrecht. De algemene reactie van de arbeiders was: "Je moet zo onderhand aan de baas gaan vragen of je alsjeblieft mag staken. Dit is je reinste diktatuur."

Deze stemming sloeg om in een krachtige stakingsbeweging, die de uitspraak van de rechterlijke macht bespottelijk maakte. Ondertussen hebben we echter met een gevaarlijke ontwikkeling te maken. Alleen in fascistiese landen, zoals Spanje en Griekenland, durft de heersende klasse de rechters op een dergelijke manier tegen de arbeiders in het veld te brengen. Daarna zetten ze het leger en de politie in en worden de leiders van de arbeiders in de kerkers geworpen. Volgens de

wet kan de nederlandse regering die maatregelen ook al nemen, maar die stap verder hebben ze tot nog toe niet durven doen.

RECHTERS HEBBEN GEEN BARST MET STAKINGEN TE MAKEN.

Van 1872 tot in 1942 de Nazi's ons land binnenvielen, was er voor de nederlandse arbeiders stakingsvrijheid. Sommige ondernemers probeerden wel een staking voor te stellen als kontractbreuk of als wanprestatie en probeerden van de arbeiders schadevergoeding te eisen voor de verliezen die ze tijdens een staking leden. Maar de rechterlijke macht heeft zich er al die tijd buiten gehouden. In 1907 werd de wet op het arbeidskontract in de kamer behandeld. Troelstra voerde het woord en hoewel minister van Raalte het niet helemaal met hem eens was, stelde deze toch: "Wij beschouwen de staking niet als een beëindiging van een dienstbetrekking, wel als een vorm van wanprestatie, maar als een prakties onaantastbare vorm van wanprestatie". In december 1928 zei de president van de rechtbank in Utrecht: "Wij menen in het algemeen het recht te moeten erkennen, in overeenstemming met de moderne maatschappelijke opvattingen, die haar weerklank vinden in de tegenwoordige jurisprudentie, dat de vakorganisaties zich ten behoeve van de werknemers mengen in de bedrijven van de werkgevers en dat zij dwang uitoefenen door staking en boycot".

Een jaar later zei de president van de rechtbank in Amsterdam: "De rechter die zich in arbeidskonflikten mengt, begeeft zich op een terrein dat het zijne niet is. Voor de rechter in kort geding is hier allerminst een taak te vinden".

Zij zeggen het wat formeel en met kronkels, maar wat ze bedoelen is duidelijk: rechters hebben geen barst te maken met stakingen en moeten er buiten blijven!

Dat was toen de algemene opvatting, zelfs van de heersende klasse. De enige belangrijke uitzondering was de wet tegen het staken van spoorwegpersoneel na de grote spoorwegstakingen van 1903.

De lonen worden bepaald door de machtsverhoudingen van de kapitalisten en de arbeidersklasse. De arbeiders gebruiken het wapen van de staking of van de opstand. De kapitalisten gebruiken het wapen van looninhouding, uitsluiting, de regering, de politie en het leger. De weg naar de gewelddadige onderdrukking van de arbeidersbeweging willen ze nu makkelijker maken door ook de rechterlijke macht in te schakelen.

PAS DE NAZI'S VERBODEN HET STAKEN WEER.

Pas toen de Nazi's in Nederland kwamen werd het staken weer bij de wet verboden. De rijksbemiddelaars kregen de bevoegdheid om de lonen vast te stellen. Stakingen werden zeer streng verboden. Dat heeft de arbeiders er niet van kunnen weerhouden om hun heldhaftige februaristaking en spoorwegstaking door te voeren. Maar voor het organiseren van deze stakingen heeft de arbeidersklasse veel van haar beste vertegenwoordigers verloren voor de vuurpeletons.

De fascistische boden de ondernemers de meest ideale omstandigheden die ze zich konden wensen. Het is duidelijk dat ze daar na de oorlog niet zo maar afstand van wilden doen. Zo bleef het Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen (BBA) van kracht, waarin de loonhoogte door de regering kon worden vastgesteld. Stakingen voor hogere lonen werden

WIJ STAKEN

OMDAT WIJ DAT WILLEN

zo automaties akties tegen de wet. Het BBA is geldig gebleven tot in 1970 de loonwet van Roolvink van kracht werd. Ook in die wet staat dat de regering CAO's verbindend kan verklaren, dat wil zeggen tot wet verheffen.

Deze maatregelen en bevoegdheden komen rechtstreeks voort uit het Nazidom. Ze zijn de stok achter de deur voor de meest brute terreur over de arbeiders, als ze niet langer met de gewone middelen in de hand kunnen worden gehouden.

STAKEN WORDT EEN "ONRECHTMATIGE DAAD".

De heersende klasse begon nu ook de rechterlijke macht tegen stakingen in het geweer te brengen. In 1955 riep het NVV een staking uit bij het roterdamse metaalbedrijf Hensen waar 4 jaar vruchteloos was onderhandeld over de erkenning van de ondernemingsraad. Op de eerste stakingsdag werd de bond voor de rechter gedaagd en bevolen de staking te breken op een dwangsom van f 50.000 per dag. De rechter noemde de staking een 'onrechtmatige daad'. Het NVV ging in hoger beroep, maar Hensen koos eieren voor zijn geld en de zaak werd verder niet via de rechter uitgevochten. De Eenheids Vakcentrale, die toen nog bestond voerde fel aktie tegen het vonnis. De EVC schreef: "Geen wonder dat er over het vonnis

van de rechter een storm van verontwaardiging opstak. De arbeiders van de koperslagerij van Wilton Fijenoord te Rotterdam, voorop de NVV- en EVC-leden, staakten een half uur. Uit talloze bedrijven regende het protesten. Daarmee gaven de arbeiders te kennen dat zij hun wettelijk stakingsrecht zouden hanteren als zij dat nodig achten. Geen prof. Romme met zijn worgwetten en zijn rechters mag er de arbeiders van weerhouden dit stakingsrecht te gebruiken en verdedigen."

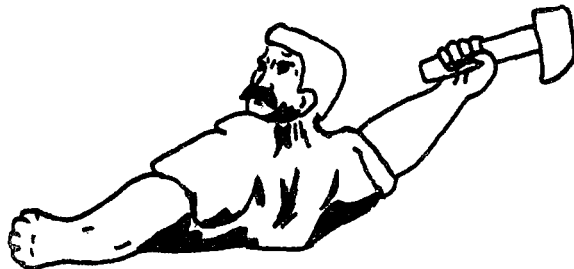
De heersende klasse ging in 1958 een stap verder. Toen werd een staking verboden in de havens tegen de schepen die onder zgn. 'goedkope vlaggen' voeren. Na twee jaar procederen leidde dit in 1960 tot een uitspraak van het hoogste rechtskollege, de Hoge Raad. Deze uitspraak wordt het Panhonlibco-arrest genoemd, naar die goedkope landen Panama, Honduras, Liberia en Costa-Rica. Daarin wordt vastgesteld dat staken een onrechtmatige daad is, waaraan ook de vakbonden zich schuldig maken als ze tot staking oproepen.

De Hoge Raad maakte maar één uitzondering voor een rechtmatige staking. Dat is als volgens de 'heersende rechtsovertuiging in redelijkheid van de werknemers niet kan worden gevergd de arbeid voort te zetten of bepaalde werkzaamheden te verrichten'. Daar kun je natuurlijk alle kanten mee uit. Stheeman, die zich op dit arrest beriep, had er in ieder geval geen moeite mee.

Neem een abonnement op

DE

TRIBUNE

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9 te storten op: Gironummer 2534761 t. n. v. P. J. van Zomeren te Nijmegen onder vermelding: abonnement Tribune.

RECHTERS BEMOEIEN ZICH STEEDS VAKER MET STAKINGEN

De laatste jaren bemoeien de rechters zich steeds vaker met stakingen. Op 14 december 1970 verbood mr. van Dijk, president van de utrechtse rechtbank, een staking van het NS-personeel tegen de loonstop van Roolvink. Op 4 februari 1971 kondigde mr. Reuder, president van de rechtbank in Rotterdam, een afkoelingsperiode van 1 maand af tegen de staking van het sleepbootpersoneel. In deze reeks aanslagen op het stakingsrecht, is die van mr. Stheeman ongetwijfeld de grofste.

Ondertussen hebben eind 1969 de ministers Roolvink en Polak een anti-stakingswet ingediend bij de Tweede Kamer. Na het vonnis van Stheeman lijkt de situatie rijp om deze wet er door te jagen (onder het mom dat het stakingsrecht moet worden vastgelegd). Er wordt ook al over gesproken dat deze wet deze zomer in behandeling komt.

DE ANTI-STAKINGSWET.

Deze wet is zondermeer een aanval op de positie van de arbeiders en een ondermijning van haar organisaties. Stakingen worden verboden als ze een politiek karakter hebben, als ze gericht zijn tegen wettelijk vastgestelde lonen en als het solidariteitsstakingen zijn. De bonden die de staking leiden moeten twee jaar bestaan en erkend zijn door de ondernemers. Als de onderhandelingen mislukken moet eerst een bemiddelingscommissie worden ingesteld en als dat ook mislukt moet de staking een week van tevoren aangekondigd worden. Bovendien heeft de rechter dan nog altijd de vrijheid om te beoordelen of de onderhandelingen wel serieus zijn gevoerd, of de staking opweegt tegen de gestelde doelen en of de schade die aan de kapitalisten wordt berokkend niet te groot is.

Als aan deze voorwaarden niet wordt voldaan kunnen stakende arbeiders worden veroordeeld tot schadevergoeding en tot gevangenisstraffen. Het is duidelijk dat deze anti-stakingswet erop gericht is de arbeidersklasse het machtige stakingswapen te ontrukken. Al vele jaren is het vast pandoer dat de arbeiders spontaan in actie moeten komen om verbetering van de door de bonden afgesloten CAO's af te dwingen. Als dan de anti-stakingswet wordt toegepast kunnen de leiders die naar voren komen, meedogenloos worden vervolgd door de justitie. Het enige

verweer daartegen zou zijn nog hardere acties van de arbeiders om hun leiders te beschermen. Maar de wetten liggen klaar om in de spannendste situaties de kapitalisten de kans te geven de arbeiders te beroven van hun leiding.

Deze anti-stakingswet heeft, net zomin als de uitspraak van Stheeman nog iets te maken met democratie. Dit past alleen in een politiestaat waar de heersende klasse naar het brute geweld grijpt om de arbeiders er onder te houden. Daarom is het van groot belang dat de arbeiders als één man het politieke recht verdedigen dat ze een eeuw geleden hebben verworven: het stakingsrecht.

DE BONDEN HEBBEN MEDE HET STAKINGSRECHT ONDERMIJND.

Wat betreft de bonden moet gezegd worden dat ze na de oorlog volop hebben meegewerkt om het stakingsrecht te ondermijnen. Ze hebben zich door de ondernemers en de regering laten gebruiken voor de wederopbouw, waarbij de belangen van de werkende massa's volkomen ondergeschikt worden gemaakt aan de belangen van het kapitaal, die dan met een mooi woord 'het algemeen belang' worden genoemd. Ze hebben zich laten gelijkgeschakelen zoals de vakbonden in een fascistiese staat worden gelijkgeschakeld. De bonden begonnen het stakingswapen zelfs geheel af te zweren. Bijvoorbeeld op het congres van de NVV-ambtenarenbond ABVA in 1955, waar werd gesteld: "Staking in het algemeen is een puberteitsverschijnsel van een samenleving, welke doende is haar maatschappelijke verantwoordelijkheid te ontdekken. Wij menen dat wij dit stadium voorbij zijn en dat de vakbeweging tot volwassenheid is gekomen, waarin de jaren van puberteit niet behoeven te worden vergeten, noch te worden betreurd, doch zeker niet te worden terugverlangd." Op het ogenblik staat er over stakingen niets vast in de wet. De uitspraken van de rechters worden dan ook in feite maar uit de lucht geplukt. Het zijn ook de bonden geweest die jarenlang hebben aangedrongen op een wettelijke regeling, waardoor die vonnissen gerechtvaardigd kunnen worden. Pas nu de bonden, met name het NVV, door de groeiende strijdwil van de nederlandse arbeiders worden gedwongen tot een andere opstelling, beginnen ze huiverig te worden van de anti-stakingswet. Wat ons betreft hoeft er aan die wet niet gesleuteld te worden. Iedere wettelijke regeling zal de macht van de kapitalisten versterken. Daarom moet

EEN BOER EN EEN DOMINEE

Het verhaal gaat dat in Drente boer Krelis tien jaar ploeterde en zwoegde om de woeste grond vruchtbaar te maken. Eindelijk beloofde zijn werk een overvloedige oogst. Op dat moment kreeg hij bezoek van de dominee, die hem zalvend toesprak: "Zie je wel Krelis, als je met God samen werkt, levert je arbeid vrucht op".

"Zeg dat wel dominee," was het antwoord van Krelis, "toen God het nog alleen moest doen was het hier nog maar een bende."

onomwonden geëist worden: vrijheid van staking, wanneer de arbeiders dat willen en onder leiding die ze zelf kiezen.

Geen ene rechter heeft zich daarmee te bemoeien. Dit standpunt is nog niet door de vakbond naar voren gebracht. Integendeel, de bonden hebben zich altijd bij de uitspraak van de rechter neergelegd en daarmee erkend dat hij iets te zeggen had in dit soort zaken. Dat blijkt ook nu weer. Na de uitspraak van Stheeman zegt Groenevelt van het NVV: "Wij zijn veroordeeld tot werkloos toezien. Wij zijn naar de publieke tribune verwezen." De bond gaat in hoger beroep op zoek naar een rechter 'met meer zin voor de werkelijkheid'.

Het is van belang dat nu de frontale aanval wordt geopend op de knechting van de arbeiders door de wet. De metaalarbeiders in Rotterdam en Amsterdam hadden dit zeker op het oog naast de looneisen. Tijdens de demonstratie op het Marconiplein in Rotterdam (10 febr.) werd gezongen: "Stheeman hondelul, Stheeman die moet zakjes plakken hahaha. Waar we heen gaan, Stheeman zal wel zien, ed."

In plaats van in hoger beroep te gaan, had het NVV wegens kunnen zoeken om de staking toch te ondersteunen en tegen iedere wettelijke inmenging te richten. Als ze dan die miljoenen dwangsom hadden durven opeisen, hadden we nog wel eens willen zien wie ze van het NVV kantoor had kunnen weghalen. Dan was er een andere situatie geweest dan nu, dat er aan de poort van Wilton Fijenoord in Schiedam wordt gekankerd dat de koffie die door het NVV aan de stakers geleverd wordt, betaald moet worden. En dat er dan een kaderlid in volle ernst bevoord: "Ja, de bond mag nou eenmaal niets doen, dan raken we een miljoen per dag kwijt!" De KPN/ML beschouwt als belang van de nederlandse arbeidersklasse: volledige stakingsvrijheid, intrekking van de anti-stakingswet! Weg met de klassenjustitie!

Chinees welvaartspeil

Ik lees in NRC Handelsblad van zaterdag 29 januari dat „als over dertig jaar de Chinese bevolking het huidige Amerikaanse welvaartspeil bereikt zal hebben, ... er daar zoveel auto's zullen rondrijden dat er op aarde niet voldoende brandstof en niet eens voldoende zuurstof zou zijn om de motoren te laten werken".

Dat is wat erg pessimistisch, en onwaarschijnlijk. In China is men, in tegenstelling tot in Japan en Rusland, helemaal niet van plan Amerika in te halen. Integendeel, als over dertig jaar de Amerikaanse bevolking het huidige Chinese welvaartspeil heeft bereikt, is er geen vuilte aan de lucht.

CHANG TIEN MING
Amsterdam

Deze ingezonden brief vonden we in NRC-Handelsblad.

STHEEMAN HONDELUL ! Stakers en hun vrouwen roepen leuzen voor het kantoor van Rijn-Schelde-Verolme (Marconiplein, Rotterdam).

**"ALS WE MET SCHERP MOETEN SCHIETEN,
DAN SCHIETEN WE MET SCHERP"**

1 April is het weer zover: HUURVERHOOGING

1 April is in Nederland een bijzondere dag. Mensen bedenken de ingewikkelste dingen om elkaar voor de gek te houden. Duizenden malen klinkt het op die dag: "1 april" en dan wordt er weer gelachen. Alleen de regering, die doet het anders. Die gaat op 1 april het hele volk werkelijk een loer draaien. Er is niemand die er om lacht. Integendeel: verbeter zijn de mensen aan het werk om ook de regering het lachen te laten vergaan.

Het is nu al het vierde achtereenvolgende jaar dat de regering de 6 % huurverhoging oplegt. In 1968 is het begonnen. Nu is het 1972 en ze proberen er nog een schepje bovenop te doen. Voor honderdduizenden huizen komt er een huurharmonisatie. Dat kan een huurverhoging betekenen van 10 tot 20 %, om de huurprijs van de oude huizen dichterbij die van de nieuwe te brengen. Dat wil zeggen: om alle huizen even onbetaalbaar te maken. Bovendien heeft de Kamer onlangs een wet vastgesteld, waarin de bescherming van huurders tegen huisuitzetting veel minder wordt.

De oorlog is al lang geleden. Ongeveer 7 miljoen Nederlanders hebben de leeftijd dat ze de oorlog nooit hebben meegemaakt. Maar de woningnood bestaat nog steeds. Ieder gezin kan zijn eigen voorbeelden geven van de ellende en het verdriet die door de woningnood veroorzaakt worden. Er zijn te weinig huizen en de huizen die er zijn worden onbewoonbaar gemaakt door stelselmatige huur-opdrijvingen. Van de tien Nederlanders zeggen er negen: hier moet een eind aan komen! Maar in het parlement wordt de ene wet na de andere vastgesteld die het nog beroerder maakt. Onze fijne volksvertegenwoordigers bedriegen ons al 27 jaar.

In de strijd tegen al deze wantoestanden staat het verzet tegen de huurverhogingen centraal. Huurverhoging is diefstal, weiger massaal de huurverhoging. Dat zijn de parolen van de buurten waarvan de bewoners zich georganiseerd hebben in de Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW).

UTRECHTERS EISEN EEN W. C.

In de utrechtse buurt Eerste Daalsedijk is het BHW-bestuur snel klaar met de huurverhoging van 6 % die daar dit jaar voor het eerst wordt doorgevoerd. "De huurverhoging, daar willen we niks over horen, die betaalt niemand" wordt er duidelijk gezegd. "En als we met scherp moeten schieten, dan schieten we met scherp."

In deze buurt wonen nog mensen die het zonder w. c. moeten stellen. Die hebben op een plaatsje een droogplee, altijd stank en vuiligheid die ziektes verwekt. Zo moeten mensen leven, nee, niet ergens in een afgelegen dorpje, maar midden in Utrecht, niet in de negentiende eeuw, maar in 1972.

De gemeente, die eigenaar is van een deel van deze huizen, wil ze opknappen en er een w. c. in aanbrengen. Voor die w. c. moeten de bewoners dan 13 jaar lang f 1,50 in de

week betalen. Dat is f 1000 voor het recht op een gewoon menselijk leven. Terwijl de huizen onlangs aan de bewoners te koop werden aangeboden voor f 500. Huizen die in 1898 gebouwd werden, waar ze 74 jaar huur voor opstrijken en die intussen al lang één bonk winst zijn geworden.

De woede van de buurtbewoners over dit schandaal spreekt vanzelf. Ze eisen verbetering van de woningen, niet als gunst, maar als een doodgewoon recht, dus zonder één cent huurverhoging. "Iedereen heeft recht om naar een gewone w. c. te gaan. Wij hoeven ons niet te schamen, maar de gemeente Utrecht moet zich diep schamen."

De buurt voert harde acties om zijn eisen af te dwingen. Op 30 oktober werd in het centrum van de stad een belangrijke verkeersader geblokkeerd door een barrikade zodat het verkeer volkomen in de knoop raakte.

Daarna begon de gemeente te praten, te praten, te praten... De ene uitnodiging volgde op de andere. Ondertussen probeerden ze de buurt te verdelen. Een hoge ambtenaar durfde te zeggen dat het BHW-bestuur de buurt niet vertegenwoordigde. Om deze leugen af te straffen tekenden alle buurtbewoners een verklaring die het beleid van het BHW-bestuur goedkeurde. Afgesproken werd dat geen enkele bewoner iets zou doen buiten dit bestuur om. Als de huisbaas moeilijkheden maakt, is het antwoord: dan moet je bij het bestuur zijn! Zo vormen de buurtbewoners een hecht blok.

Ook het bestuur zelf vormt een hechte eenheid. Wat gezamenlijk besproken wordt, wordt ook gezamenlijk uitgevoerd. Men zegt: "Je moet niet de gedachte hebben dat een dubbeltje toch nooit een kwartje wordt. In Nederland zijn het de arbeiders die de rijkdom produceren. Wij eisen niet meer dan waar we recht op hebben."

"WAT WE BEREIKT HEBBEN IS TE DANKEN AAN AKTIE"

Op vrijdag 18 februari schreef de gemeente een vergadering uit over de w. c.'s. Ze nodigden alle buurtbewoners uit, met voorbijgaan aan het bestuur. "Ze zoeken kennelijk moeilijkheden", was de konklusie van het bestuur. De uitnodigingen van de gemeente kwamen twee dagen voor de vergadering. Een dag later riep het BHW-bestuur de bewoners op om het woord te laten voeren door het bestuur en geen verdeeldheid te laten zaaien.

De vergadering werd een enorme demonstratie van de eenheid van de buurt. Vijftien buurtbewoners en het bestuur kwamen als één man voor hetzelfde standpunt op. De wethouders werden volkomen in het nauw gedreven.

Het bestuur: "Wat we bereikt hebben in de buurt, is bereikt met actie. Verschillende dingen hebben we afgedwongen, niet door konsessies, maar juist door de poot stijf te

houden. De gemeente probeert je maandenlang aan de praat te houden en dan dat door te voeren wat ze eerst al van plan waren. Als ze persé moeilijkheden willen kunnen ze die krijgen. Het is niet prettig om door de politie over je kop gehouden te worden, maar we zullen opnieuw in actie komen. Het godvergeten schandaal keert zich tegen de gemeente zelf."

EEN HUURVERHOOGING VAN 50 %

Een ander schandaal is aan het licht gekomen in een andere buurt, de Tweede Daalsedijk. Daar staan huizen van een onderneming van het pensioenfonds van de spoorwegen. Die onderneming is omgezet van een stichting in een NV, omdat een stichting nu eenmaal geen winst mag maken. Er worden opknappbeurten aan de huizen verricht die een huurverhoging van 35-40 gulden betekenen, dat is meer dan 50 %. De bewoners hadden deze opknappbeurt van de hand gewezen omdat velen het gewoon niet betalen kunnen en omdat anderen het niet betalen willen. Maar de onderneming begon de huizen toch op te knappen. Het is voorgevallen dat iemand thuis kwam van zijn werk en dat hij de steigerters in zijn slaapkamers aantrof.

Veel van deze bewoners werken bij de NS en worden daar bedreigd. Een vaste aanstelling of promotie gaat niet door, als ze de huurverhoging weigeren te betalen. Daar komt nog bij dat door de opknappbeurt de huizen onder de huurharmonisatie gaan vallen, zodat er nog eens een forse "wettelijke" huurverhoging bovenop komt.

Vijftien bewoners weigerden de huurverhoging voor de opknappbeurt te betalen. Ze zijn onmiddellijk bedreigd met processen en huisuitzetting. In een vergadering van de BHW werd duidelijk gemaakt dat het beste antwoord op deze bedreiging is dat nog meer mensen gaan weigeren de huurverhoging te betalen. De bouwonderneming is uitgenodigd voor een gesprek, maar heeft nog steeds niks van zich laten horen.

Het BHW-bestuur van de Eerste Daalsedijk heeft zijn volledige steun toegezegd aan de Tweede Daalsedijk. Bovendien wordt er hard gewerkt om nog voor 1 april de organisatie uit te breiden en te versterken in de buurten Ondiep en Betondorp. Hoe breder en harder de strijd tegen de verwaarlozing en tegen alle huurverhogingen, hoe sterker ieder voor zich komt te staan.

Een buurtbewoner zei: "Als je alleen bent, zetten ze je in een handomdraai op straat. Als iedereen meedoet maken ze je niks. Dan zijn de wetten die opgesteld worden om ons te plunderen, machteloos. Dan is onze wil de wet."

De BHW-buurtbesturen in Utrecht doen een beroep op de solidariteit van alle arbeiders in Utrecht en in heel Nederland: huurverhoging nee, weiger mee!

Engelse mijnwerkers voeren een rechtvaardige oorlog

Op 8 januari van dit jaar begonnen 280.000 engelse mijnwerkers te staken. De regering en de pers lachten er om: die arme mijnwerkers zouden immers toch niks bereiken. Vijf weken later lagen de kaarten heel anders: de noodtoestand werd afgekondigd, de regering in paniek en de kranten hysteries.

De machtige staking van de engelse mijnwerkers maakt over de hele wereld de tongen los. Ook in Nederland is deze staking het gesprek van de dag, meer nog dan de metaalstaking in eigen land, en wordt met bewondering de strijd van de engelse arbeiders gevolgd.

MIJNWERKERS HET KIND VAN DE REKENING

Al jaren zijn in Engeland de mijnwerkers het kind van de rekening. Sinds 1958 wordt de mijnindustrie gereorganiseerd. Het aantal mijnwerkers wordt teruggebracht van 700.000 tot 280.000. De lonen van de mijnwerkers, eens de hoogste die er door een arbeider te verdienen waren, kelderden. Van de mijnwerkers moeten er 80.000 van minder dan het minimumloon leven. Omdat ze vaak in kleine dorpen wonen, ver van de bewoonde wereld, zijn ze aan de mijn overgeleverd. Omdat veel mijnen niet meer gemoderniseerd worden, gebeuren er bijzonder veel ongelukken. Dat het mijnwerkersvak, ook afgezien van de ongelukken erg ongezond is, weet iedereen die de situatie in Limburg kent.

De achteruitgang in het mijnwerkersvak is het gevolg van de overschakeling op andere brandstoffen. Zo gaat dat onder het kapitalisme: vooruitgang voor het kapitaal, over de ruggen van de arbeiders.

In Engeland zijn de mijnen genationaliseerd. Ze zijn dus eigendom van de staat. Maar onder de verschillende regeringen - conservatieven of "socialisten" - is de achteruitgang van de mijnwerkers steeds doorgezet. Sommigen beschouwen nationaliseren als een socialistische oplossing. Dit voorbeeld uit Engeland leert dat het niet voldoende is om de bedrijven in handen van de staat te brengen, maar dat de staat in handen van de arbeiders moet zijn. In Engeland lost de regering gewoon het vuile werk voor de kapitalisten op.

IN ENGELAND ÉÉN MILJOEN WERKLOZEN

De mijnwerkers in Engeland staakten voor het laatst in 1926, toen er zes maanden niet gewerkt werd. Er worden nu geen procenten geëist, die de verschillen in loon steeds groter maken. De eisen verschillen van vijf tot negen pond naar gelang de laagte van het loon.

De regering was gewaarschuwd toen gedurende negen weken een overwerkboykot werd afgekondigd, die al veel produktie kostte.

Maar de conservatieve regering Heath wilde het been stijf houden. In de laatste jaren konden zo stakingen in de energiebedrijven en bij de posterijen gebroken worden. De regering verzekerde dat het geld er niet was, en wees dreigend naar de werkloosheidscijfers.

In Engeland zijn sinds 1969 meer dan een miljoen werklozen (op een totale bevolking van 57 miljoen). Er is een slepende economische crisis, net zoals in de VS. De regering dacht dat te verhelpen door de lonen te drukken. Maar nog steeds is er geen verandering: de bedrijven investeren niet, de geldontwaarding blijft doorgaan, de werkloosheid is niet verdwenen.

Postende mijnwerkers houden een vrachtwagenchauffeur tegen die kolen wil halen.

De mijnwerkers lieten zich hierdoor niet afschrikken en besloten hun gerechtvaardigde strijd aan te gaan. Tenslotte zijn de kapitalisten verantwoordelijk voor de economische moeilijkheden en niet de arbeiders.

Op de eerste de beste dag van de staking brak er in een mijn in Midden-Engeland brand uit. De direktie smeekte de mijnwerkers om de brand te bestrijden of in ieder geval een veiligheidsploeg door te laten. Dit werd vierkant geweigerd en dat was al een aanwijzing hoe hard de strijd zou worden.

HET KOLENTRANSPORT GEHEEL LAMGELEGD

Aanvankelijk werd er over de mijnwerkersstaking weinig ophef gemaakt. Er waren kolenvoorraden genoeg om alles nog 2 maanden gaande te houden. Maar de mijnwerkers vonden hiertegen een doeltreffend wapen: stakingspiketten. Niet alleen aan de mijnen werd gepost, maar ook bij de kolenvoorraden. Spoedig begonnen de transportbonden hun leden op te roepen om geen kolen meer te vervoeren. De mijnwerkers trokken naar de havens om het lossen van kolenboten te verhinderen. Ze hielden treinen tegen die kolen vervoerden. Zo werd langzaam maar zeker het gehele transport van kolen in het land lamgelegd. Zo knepen de mijnwerkers langzaam maar zeker de keel van de regering dicht.

Op een zeker moment lag 12 miljoen ton kolen in voorraad, die voor een deel gedolven werden in open groeven die door een andere maatschappij geëxploiteerd werden. Maar door te posten als tijgers verhinderden de mijnwerkers dat deze kolen naar de elektrische centrales en naar de bedrijven werden vervoerd.

Na vijf weken moest de regering Heath erkennen dat de ernstigste crisis sinds de oorlog was aangebroken. De noodtoestand werd afgekondigd. Het gebruik van elektriciteit moest ernstig worden beperkt. De straatverlichting werd uitgeschakeld. De stoplichten werkten niet meer. Er ontstonden files bij benzinepompen die bij gebrek aan stroom onbruikbaar waren geworden. Reklamelichten mochten niet meer aan. De huizen kwamen zonder licht en de kaarsen raakten uitverkocht. Gasflessen waren nergens meer te krijgen. Voedsel werd schaars, omdat het

in de fabrieken niet verpakt kon worden of lag te rotten in koelhuizen zonder stroom. Autofabrieken en textielfabrieken moesten het werk staken. Een firma klaagde dat zijn gokautomaten niet konden werken en dat er miljoenen schade werd geleden.

Een voorzichtige schatting is dat door de staking na 5 weken het engelse kapitaal een verlies van 800 miljoen gulden had geleden.

Ook partikulieren leden onder de gevolgen van de staking. Maar algemeen was de solidariteit met de mijnwerkers en met engelse onverstoorbaarheid droeg men het ongemak. Ondertussen probeerde Heath via de vakcentrale druk uit te oefenen op de mijnwerkersbond. De leider van de vakcentrale TUC weigerde daaraan mee te werken. Heath waagde het niet het leger in te zetten. De anti-stakingswet die in Engeland door de zogenaamde "socialistische regering Wilson werd doorgevoerd, bleek tegen de solidariteit van de mijnwerkers niet bestand. Andere wetten die het lamleggen van bedrijven verbieden, konden niet worden toegepast.

"Wie zou de 10.000 posters bij de gasfabriek in Birmingham moeten arresteren?", vroeg een krant zich wanhopig af. Na het succes bij de centrales, breidden de stakers hun aktie uit. Ze begonnen ook centrales plat te leggen die op olie stoken. Verder verschenen er posten bij de meest uiteenlopende bedrijven die kolen als brandstof gebruikten.

Op maandag 14 februari vonden er in Schotland grote vechtpartijen plaats met de politie, toen 2000 stakers bij een zeer grote centrale verschenen om de poorten te bezetten. De leider van de aktie verklaarde: "We komen morgen terug, en overmorgen, en de dag daarop weer. We zullen het winnen, ook al willen ze het leger hier net zo gaan gebruiken als tegen de mensen in Noord-Ierland."

Dinsdag 15 februari trokken 10.000 mijnwerkers door het centrum van Londen compleet met spandoeken, borden, banieren en muziekkorpsen. In kleine groepjes wist ongeveer 2000 man het Lagerhuis binnen te dringen, waar alle kamers, zalen en gangen door hen bezet werden.

HET LIJKT GEEN OORLOG, HET IS OORLOG

Bij het ter perse gaan van deze Tribune (19 februari) is de staking een nieuwe fase in gegaan. Een onderzoekskommissie van de regering heeft vastgesteld dat de mijnwerkers gemiddeld 45 gulden loonsverhoging moeten hebben. Dat is gemiddeld 17% terwijl de regering slechts 8% wilde betalen. De eisen van de mijnwerkers komen echter neer op ruim 20%. Nu gebleken was dat er wel geld is om te betalen, was de woede van de mijnwerkers, en hun vrouwen pas goed ontbrand. Ze hielden vast aan hun oorspronkelijke eisen. Een dag later ging de regering volledig door de knieën en was gedwongen de eisen van de stakers volledig in te willigen. In de week van 21 - 25 februari zouden de mijnwerkers stemmen over het bereikte akkoord.

Deze mijnwerkersstaking is een mijlpaal in de strijd van de engelse arbeiders na de Tweede Wereldoorlog. Het is een zware slag die wordt toegebracht aan het britse grootkapitaal.

Een verslaggever zei tegen een staker: "Het lijkt wel oorlog". Deze verbeterde hem: "Dit is een oorlog, tussen ons en het kapitaal." In die oorlog leverden de engelse mijnwerkers een prachtig bewijs van de macht van de arbeiders.

Bernadette Devlin.

"Plotseling draaiden de pantserwagens in de richting van de menigte. Voordat we goed en wel begrepen wat er gebeurde, begonnen de wagens op ons in te rijden. Naast mij hoorde ik iemand verschrikkelijk vloeken en toen zetten we het op een lopen. Achter ons begon het knallen. Ik sprong een portiekje in en zag hoe de engelse soldaten achter de pantserwagens oprukten en gericht op de mensen schoten. Op het plein zag ik een jongen een vreemde sprong maken en met bloedend hoofd neervallen. De zwijnen, ze waren onze jongens aan het vermoorden."

Zo beschrijft een ooggetuige het bloedige einde van de demonstratie in Londonderry in Noord Ierland. Het was zondagmiddag 30 januari. Britse beroepsmilitairen vermoordden in koelen bloede 13 demonstranten, merendeels jonge knapen. Zij stierven 18 of 20 jaar oud. Ze sneuvelen als verzetsstrijders van het ierse volk.

IERLAND ALS EEN KOLONIE VAN ENGELAND

De kranten en de televisie willen ons maar al te graag laten geloven dat het om een soort godsdienstoorlog gaat. Katholieken en protestanten die elkaar proberen uit te roeien alleen maar omdat ze katholiek en protestant zijn. In werkelijkheid gaat het om de strijd van het ierse volk tegen haar onderdrukkers en uitbuiters.

Engeland probeert al eeuwenlang Ierland tot de laatste druppel uit te persen. Daardoor is de geschiedenis van Ierland dikwijls in de vuurrode letters van het bloed geschreven. Het ierse volk heeft zich altijd dapper teweergesteld en de Engelsen pijnlijke nederlagen bezorgd.

Ierland was al eerder door Engeland veroverd, maar rond 1640 werd er een grote ierse opstand neergeslagen. Toen werd de grond van de kleine boeren door de Engelsen gestolen en in bezit gegeven aan de grootgrondbezitters uit Engeland. De Ieren moesten schandelijk hoge pachten betalen om de grond te

bewerken en dan was het meeste van de opbrengst nog voor de rijke heren. Toen kwamen in 10 jaar tijds 600.000 Ieren om van de honger.

Veel Ieren verdienden de kost in de wol- en zijde-industrie. Maar die industrie was een konkurrent van de industrie in Engeland en werd te gronde gericht. Het werd de Ieren verboden zelf handel te drijven met de andere koloniën van Engeland. Zo werden de Ieren straatarm gemaakt, terwijl ze wel een hoge belasting moesten betalen aan de engelse kerk.

De Ieren waren katholiek, maar de protestante engelse kerk was de enige die werd toegestaan.

IEREN ALS GASTARBEIDERS

In het jaar 1845 brak een verschrikkelijke hongersnood uit. Door de aardappelziekte werden de aardappels aangetast en oneetbaar. De Engelsen hadden de Ieren gedwongen om op grote schaal aardappels te verbouwen, zodat ze hun eigen arbeiders goedkoop voedsel konden aansmeren. In dat jaar stierven 300.000 Ieren van de honger. Ondertussen werd het weinige graan dat nog verbouwd werd, uitgevoerd. Want met de uitvoer konden de grootgrondbezitters meer winst maken, dus moesten de Ieren maar omkomen van ellende.

Friedrich Engels, de vriend van Karl Marx, schreef in die tijd een boek over de situatie van de arbeiders in Engeland. Daarin kun je lezen hoe de Ieren destijds precies hetzelfde werden gebruikt als nu de Turken en de Marokkanen in Nederland. Door de honger en de werkeloosheid gedwongen, staken veel ierse arbeiders over naar Engeland. Daar werden ze met hun gezinnen ondergebracht in de verschrikkelijkste varkenshokken. Omdat de Ieren geen keus hadden werkten ze vaak voor minder loon dan de engelse arbeiders. Zo gebruikten de engelse kapitalisten de Ieren om de lonen te drukken en zelf meer winsten te maken. Bovendien wisten ze op die manier

Het volk van Ierland vecht voor zijn vrijheid

Britse troepen op nachtelijke patrouille
in Belfast.

verdeeldheid te zaaien tussen de engelse en de ierse arbeiders.

Zo gebruiken de kapitalisten op het ogenblik nog steeds de buitenlandse arbeiders. Gedwongen door de ellende in Turkije of Marokko laten ze zich hier naar toe halen. De kapitalisten slaan er hun slag uit door de lonen te drukken en de verschillende groepen arbeiders tegen elkaar uit te spelen.

EEN VOLK KUN JE NIET STRAFFELOOS ONDERDRUKKEN

Maar een volk kun je niet straffeloos onderdrukken. Gedurende de hele vorige eeuw waren er in Ierland opstanden en oproeren. Telkens weer moesten de Engelsen met brutaal geweld ingrijpen om hun kolonie en hun winsten veilig te stellen.

Iedereen weet dat Engeland tot de Tweede Wereldoorlog het machtigste land van de wereld was. Overal op de aarde hadden ze hun bezittingen waar de volkeren wreed werden onderdrukt en uitgebuit. En de Engelsen dachten dat ze het voor het zeggen hadden. Precies zoals nu de Verenigde Staten proberen de wereld hun wil op te leggen.

Maar net zoals het Amerikaanse rijk begint in te storten door de heldhaftige strijd van het volk van Vietnam, begon eens de instorting van het Britse wereldrijk. Het eerste volk dat zich van de Engelsen wist vrij te vechten waren de Ieren.

In 1912 brak er een grote opstand uit. Op de paaszondag van 1916 opende het ondergrondse ierse leger, de IRA, een enorme aanval op de engelse bezetters. Deze opstand wisten ze nog neer te slaan. 19 commandanten werden gevangen genomen en ter dood veroordeeld. 19 dagen achter elkaar werd er 1 doodgeschoten. Rond 1920 waren er bijna meer engelse soldaten in Ierland dan Ieren. Als er geschoten werd grepen de Engelsen de kans om hele straten of arbeidersbuurten plat te branden.

Toch slaagden de Ieren erin zich vrij te vechten. Alleen in het Noorden wisten de oude kolonialisten zich te handhaven. Het noorden was het bolwerk van de industrie en de grootgrondbezitters en die kochten enorme wapenvoorraden in. Ze huurden soldaten en zagen kans zich van de rest van Ierland los te maken en onder Engeland te blijven. Natuurlijk is er niet één Ier die deze verdeling van het eiland ooit heeft erkend.

Noord-Ierland bleef dus feitelijk een kolonie van Engeland. Daar wonen de protestanten, de rest van de oude kolonialisten. Dat zijn ongeveer 1 miljoen mensen. Verder wonen er oorspronkelijke Ieren, die katholiek zijn, een half miljoen mensen.

DE ENGELSEN STUREN HUN LEGER

De Ieren in Noord-Ierland worden nog steeds door de Engelsen onderdrukt en uitgebuit. Bijna niemand van hen heeft stemrecht. Ze kunnen niet in overheidsdienst komen, behalve om wc's te schrobben. Ze mogen bijvoorbeeld ook geen winkeltje beginnen, behalve in hun eigen buurten.

Tot 1969 was het vrij rustig, maar toen kwam er een enorme campagne op gang voor de normale burgerrechten van de Ieren. In augustus van dat jaar kwam het tot enorme vechtpartijen. Er vielen doden. Toen kwamen de engelse troepen. Wie gedacht mocht hebben dat ze kwamen om de ierse minderheid te beschermen tegen de moordpartijen, kwam bedrogen uit. Gaandeweg werd duidelijk dat het engelse beroepsleger kwam om de belangen van de rijkelui te beschermen en de uitbuiting en de onderdrukking van de Ieren te laten doorgaan.

Toen kwam de strijd van het ierse volk pas goed op gang. Het ondergrondse leger, de IRA, stelde dat geen enkele britse soldaat het verdiende om Noord-Ierland levend te verlaten. In deze strijd krijgt de IRA de volle steun van het hele volk. Als de engelsen razia's houden gaat er een soort tamtam door de buurten als waarschuwing. De huisvrouw-

wen beginnen op de vuilnisemmers te slaan als alarm.

Andere vrouwen zaten op de stoepen en staken enorme scheldpartijen af tegen de soldaten. Als die hun geduld verloren en uit de pantserwagens kwamen, werden ze neergeschoten door ierse sluipschutters. Die vrouwen noemden ze "Petticoat-brigade".

De haat van de Ieren tegen het engelse leger is grenzeloos. Verleden jaar stond in de krant dat kleine kinderen liepen te dansen van vreugde toen een ernstig gewonde britse soldaat uit een pantserwagen werd gehaald.

KONCENTRATIEKAMPEN VOOR DE VRIJHEIDSTRIJDERS

Verleden jaar in augustus werd door de regering een zogenaamde "interneringsmaatregel" afgekondigd. Dat betekent dat ze zonder vorm van proces Ieren in het concentratiekamp kunnen douwen, precies zoals de nazi's dat deden. Het verzet van de bevolking was enorm. De terreur van de Engelsen werd steeds harder.

Zo werd er bijvoorbeeld een man doodgeschoten. Volgens de Engelsen had hij lopen schelden en waarschuwingen in de wind geslagen. Bovendien had hij een pistool in de hand. Maar deze vermoorde man bleek doofstom te zijn geweest en had nog nooit van zijn leven een vuurwapen aangeraakt.

De Ieren die in het concentratiekamp kwamen, werden zwaar mishandeld. De Engelsen verklaarden trots dat de hele leiding van de IRA was uitgeschakeld en dat nu de rust wel gauw zou terugkeren. Ondertussen dronk de hoogste commandant van de IRA midden in Belfast rustig een kopje koffie in een schoolgebouw. Hij liet zich fotograferen door de pers om te bewijzen hoe de Engelsen logen.

Vlak voordat de Engelsen het schoolgebouw binnenvielen, verdween de commandant spoorloos. Omdat hij geen uitbuiting is, maar voor de belangen van zijn volk opkomt is hij zo veilig als hij maar wil. Hij kan zich als een vis in het water bewegen. En de strijd gaat door.

BETAAL GEEN BELASTING EN HUUR

Onder leiding van de moedige jonge vrouw Bernadette Devlin is ondertussen een nieuwe campagne begonnen. De Ieren doen niet meer mee aan het openbare leven. Ze weigeren massaal de belasting en de huur te betalen. De regering moet machteloos toezien hoe op die manier het hele leven in de soep wordt gedraaid. Want de overheid krijgt geen geld meer en weet zich geen raad.

Bovendien wordt er steeds meer gestaakt. Fabrieken, hotels, postkantoren en openbare gebouwen worden opgeblazen. Kortom: er is een complete oorlog aan de gang. En dit is niet zo ver weg als Vietnam. Dit is in Europa, in steden en dorpen die erg veel van onze steden en dorpen weg hebben.

De strijd van een volk voor zijn vrijheid is niet te breken. Het kleinste volk is altijd nog groter dan het grootste leger dat door de kapitalisten op de been wordt gebracht. Ook na het bloedbad van Londonderry gaat de strijd van het ierse volk door. Op 10 februari werd de vijftigste britse soldaat doodgeschoten.

De geschiedenis van Ierland bewijst dat het onderdrukte volk de wapenen moet opnemen om zijn vrijheid te bevechten. Dat geldt overal. Eerst proberen de kapitalisten het met praatjes. Maar als de arbeiders of een volk de macht van het kapitaal dreigen te breken komen ze met een leger op de proppen. Dat geweld kan een volk alleen met geweld verslaan. Als de onderdrukte mensen van de wereld dat begrijpen en er naar handelen (zoals in Vietnam en Ierland) zal onherroepelijk eens het uur van de bevrijding slaan.

Nog nooit werd met zoveel strijd zo'n slechte CAO afgedwongen

Een arbeider, al jarenlang werkzaam bij de Gusto in Schiedam en dus echt wel wat gewend, verzucht tijdens de metaalstaking van februari: "Het is de vreemdste staking die ik ooit heb meegemaakt. Nog nooit is er met zoveel strijd zo'n slechte CAO afgesloten".

ZEVENTIEN DAGEN STAKEN VOOR 0,7 %

Zeventien dagen (4 tot 21 februari) werd er gestaakt in de grootste industriële bedrijven van het land. Op de hoogtij dagen van de staking door dertig- tot veertigduizend man. De kapitalisten leden gevoelige verliezen. De amsterdamse rechter kreeg goed lik op stuk. Maar wat is er bereikt, behalve deze krachtige waarschuwing aan de heersende klasse? Een CAO die 0,7 % hoger uitkomt dan de CAO die al voor de staking was bereikt! Daarom is de bijdrage van deze staking aan de strijd van de nederlandse arbeidersklasse een twijfelachtige zaak.

BONDEN WERKEN MEE AAN MATIGING

Verleden jaar begon het matigings-offensief van de regering. Het ging slecht in de economie, als de kapitalisten hun winst moesten behouden, zouden de arbeiders er voor moeten bloeden. Op 2 november kwamen de betrokken bonden overeen wat ze bij de onderhandelingen voor een metaal-CAO zouden eisen.

Er ontstond veel deining toen prof. Van den Beld van het Centraal Bureau voor de Statistiek beweerde dat deze eisen boven de matiging uitkwamen. De vakbonden, Groenevelt van het NVV voorop, vonden het een grove aantijging. Toen Van de Beld zijn woorden moest intrekken, zeiden de vakbonden tevreden: "Zie je wel, wij werken wel degelijk mee aan de matiging".

Vanaf dat moment zijn de eisen steeds verder afgebrokkeld. Op een verschil van ongeveer f 2 ontstond een "diepe" breuk tussen de konfessionele bonden en het NVV. De eersten tekenden een CAO, het NVV kondigde akties aan. Arie Groenevelt riep zijn leden op de barricaden. De Industriebond NVV wilde 100 bedrijven met prik-akties treffen. Er was 8,5 miljoen vrijgemaakt om de staking te financieren. Er zou worden begonnen met 24-uurstakingen bij Rijn-Schelde-Verolme en IHC-Gusto.

Veel arbeiders betwijfelden of het NVV er in zou slagen de mensen in beweging te krijgen voor haar eisen. Toen grepen de metaalbaronnen zelf in. Door een zogenaamd onafhankelijke rechter lieten ze vaststellen dat de staking verboden was. Onmiddellijk ging alles plat. De poorten werden bezet. Bij Wilton-Feyenoord in Schiedam verscheen het bekende dienstrooster aan de poort: 7 ploegen van 4 uur posten, iedere dag een dienst opschuiven.

HET DOEL VAN DE STAKING HING IN DE MIST

Het wonderlijke van die eerste dagen was de enorme vaagheid van het doel van de staking. Vernietiging van het vonnis van Stheeman, ja, dat leefde, maar het werd niet naar voren gebracht en verdween van het slag-

veld. Vijftig gulden schoon? Het werd op de achtergrond gedrongen! Toen er massaal werd gedemonstreerd op het Marconiplein in Rotterdam, kwam er geen samenvatting van hetgeen er onder de stakers leefde. Toen de mist in de tweede week begon op te trekken, werd er in feite alleen nog maar gestaakt voor de CAO en doorbetaling van de stakingsdagen.

NVV ZAT OP ROZEN

De leiding van het NVV had, gehoorzaam aan de rechter, zijn handen van de staking afgehouden. Het NVV zat gebakken. Van de Industriebond en van Arie Groenevelt werd geen kwaad woord gehoord. De alarmkretten van Groenevelt dat er nu wilde akties kwamen en dat maofsten en Arbeidersmacht stevige greep op de gebeurtenissen kregen, waren slechts bedoeld om de metaalbaronnen angst aan te jagen. Arbeidersmacht heeft niet eens geprobeerd om de leiding over te nemen. Alleen de loop van de gebeurtenissen zelf kon leiden tot de ontmaskering van het NVV.

De NVV-ers en de CPN-ers aan de poort hadden vrijwel overal de zaak stevig in handen. Dat maakte het onmogelijk dat verdergaande en duidelijker eisen door de massa van de metaalarbeiders naar voren werden gebracht.

De man van de Gusto, over wie we zojuist spraken, zegt: "Bepaalde kaderleden van het NVV gingen bij de poort staan en interviews afgeven aan de pers. Ik heb gezegd: 'Gaan jullie maar op de voorgrond. Het is tenslotte jullie staking en dan hoeven niet de anderen de kastanjes uit het vuur te halen. De kater van deze poppekast komt nog wel!'".

KONFESSIELE TUSSEN WAL EN SCHIP

Ondertussen raakten de konfessionele bonden tussen de wal en het schip, de plaats waar ze eigenlijk ook thuis horen. Zij zijn het die een CAO afsloten zonder het NVV er-

bij. Zij opperden het idee van een kort geding, dat de ondernemers natuurlijk toch wel zouden hebben aangespannen. Zij begonnen te jammeren over de zogenaamde terreur en de intimidatie aan de poorten, die de werkwilligen tegenhield. Zij vroegen tenslotte de ondernemers om de poorten te openen om werkwilligen binnen te halen. De konfessionele bonden zijn tenslotte door de bonden opgericht om de arbeiders van de strijd af te houden. Tijdens de staking waren er ondernemingsraadsverkiezingen bij de ADM, waarbij zowel NKV als CNV hun enige zetel verloren.

De vraag is: wijkt de rol van het NVV in dit theaterstuk van het jaar, hiervan wezenlijk af? Is het verschil tussen het NVV en de andere bonden het verschil tussen een goeie en een verradersbond of is dat verschil slechts f 2 ?

DE ORGANISATIE VAN DE ONDERNEMERS

De staking heeft ook een en ander aan het licht gebracht over de organisatie van de ondernemers. In de eerste plaats de zware boetes voor de ondernemers die een aparte CAO zouden durven afsluiten. Voor Rijn-Schelde-Verolme zou dat een boete van 4,5 miljoen aan de ondernemersorganisaties hebben opgeleverd.

Verder de uitkeringen die de metaalbaronnen krijgen uit hun "stakingskas". Elf gulden per gestaakt manuur. Dat is nog al wat en dat hebben ze allemaal overgehouden aan de winsten die ze uit de arbeiders persen.

ONDERHANDELINGEN VANAF HET BEGIN

Meteen na de uitspraak van Stheeman begon het NVV te onderhandelen met de ondernemers. Daarna zijn er doorlopend geheime en openlijke besprekingen geweest die dan weer door de een en dan weer door de ander getorpedeerd werden. Er werd gepraat over een nieuwe CAO voor meer dan een jaar. Er werd gepraat over een aparte CAO voor

Posten en pamfletten lezen in Rotterdam.

het RSV-koncern en voor IHC-Gusto. Dat laatste zou zo gek nog niet zijn geweest, want al jaren worden de CAO's afgesloten op de slechts-renderende bedrijven van een bepaalde bedrijfstak. De goedlopende bedrijven kunnen dan daardoor extra winsten binnenslepen. Maar al deze berichten verdwenen weer onder de tafel, zoals ook twee andere eisen onder de tafel verdwenen zijn: meer inspraak en verhoging van het vakbondstentje tot vijftien gulden. Dat hoeft trouwens niemand te spijten want dat zijn eisen, die wel in het belang van de bond, maar niet in het belang van de arbeiders zijn.

Op dinsdag 15 februari schenen de onderhandelingen "voorgoed" te mislukken. Verschillen waren er nu niet meer, want ieder was het er over eens dat bij de matige CAO die door de konfessionelen was afgesloten, slechts 0,7 % zou komen. Maar Groenevelt verklaarde: "Onze eisen zijn afgewezen, want dan zouden de stakers gelijk krijgen en de stakers mochten geen gelijk krijgen. De andere partijen wilden de stakers er buiten houden, maar wij niet. De stakers stellen eisen waaraan je niet voorbij kunt gaan. Er komt geen CAO meer. Verder wachten we geduldig op de uitspraak in hoger beroep over de vraag of we een staking mogen organiseren. We hebben de sterke verwachting dat er nu bedrijfsgewijze CAO's komen, die veel verder gaan dan wat de werkgevers vandaag wilden geven!"

Precies een dag later ging Groenevelt onmiddellijk akkoord met een ondernemersvoorstel om een "onafhankelijke" deskundige een uitspraak te laten doen, waaraan alle partijen en zich zouden binden. Door deze uitspraak kwam het minimum van de vakantietoeslag niet op f 1200 maar op f 1074.

Deze reuzenzwaai van woensdag 16 februari heeft veel over de grootspraak van het NVV duidelijk gemaakt. De volgende dag werd de stemming aan de poorten grimmiger. De Centrale Ondernemingsraad van RSV met NVV-ers en CPN-ers deed een oproep om het werk te hervatten, omdat het konflikt nu toch op één oor na was gevild. Maar in bijna geen enkel bedrijf werd aan deze oproep gevolg gegeven. "Wat hebben wij met de ondernemingsraad te maken", zeiden de posters van Wilton-Feyenoord, "we gaan door tot we de zaak zwart op wit hebben".

NU KOMT DE KATER

Nog nooit werd met zoveel strijd zo'n slechte CAO bereikt. Dat is de konklusie van de grote metaalstaking van februari 1972. Het juridiese steekspel over het stakingsrecht kan ongehinderd verder gaan. De CAO die door Groenevelt zelf "zeer matig" werd genoemd is met 0,7 % verbeterd. Al met al is aan de arbeiders op een zeer gewiekste manier de matiging opgelegd die de regering Biesheuvel wenst.

Sinds de havenstaking hebben de bonden de neiging om verder aan de strijdwil van de arbeiders tegemoet te komen. Om ze dan des te beter in de rug te kunnen aanvallen. We hebben het in de bouwstaking gezien. Met prik-akties die verdeeldheid zaaien werd een matige CAO afgesloten wat de bouwvakkers nu zuur opbreekt. Zeer strijdbare bouwvakkers haalden ontmoedigd hun schouders op en zeiden: nooit meer, zo staak ik nooit meer.

De metaalarbeiders zullen binnen 2, 3 maanden ook de rekening gepresenteerd krijgen van hun verraden strijd. Dan zal blijken wat ze er op tekortkomen. En dat terwijl de situatie om de strijd op te nemen zeker niet ongunstig was. Weliswaar is er een toenemende werkeloosheid in grote delen van het land, maar in Rotterdam en Amsterdam barsten ze op de werven nog van werk en zitten ze te springen om mensen.

Het resultaat wat de bonden bereiken op die manier: ontmoediging van de arbeiders en verlies van vertrouwen in het stakingswapen. Als ze dat bereikt hebben zullen ze hun diensten aan het kapitaal weer uitstekend vervuld hebben. En een stapje dichterbij hun ondergang gekomen zijn.

Met pamfletten aan de poort van de GUSTO (Rotterdam),

NDSM-direktie neemt het NVV in bescherming

Het gaat om een nieuwe vorm van optreden van het NVV. Die betekent niet dat het NVV plotseling voor de belangen van de arbeiders opkomt. Dit optreden moet zich in de praktijk voor de massa van de arbeiders onmaskeren, 'zo schrijft ons een kameraad van de NDSM in Amsterdam.

In het begin van de stakingsweken werd er bij de NDSM herhaaldelijk 's morgens gewerkt en 's middags, na de schaft, weer gestaakt. Een behoorlijke leiding ontbrak en het waren vooral enkele jonge arbeiders die begonnen te weigeren om zich voor het karretje van het NVV te laten spannen. Op woensdag 16 februari stroomde de NDSM leeg, nadat de zaak eindelijk goed was plat gelegd. Op de drukke verkeersweg voor het bedrijf ontmoette deze stroom stakers een demonstratie van zeker 1000 arbeiders van de ADM en Verschure die juist op weg waren om de NDSM plat te leggen.

Het was een enthousiaste ontmoeting en de menigte maakte aanstalte om de straat te bezetten. Het waren de NVV-ers die de stakers van de weg afstuurden. "Jongens, geen rotzooi". Zoals ze doorlopend aan het klieren waren geweest bij de poort als die bezet was, om te voorkomen dat de bezetting werkelijk hard zou worden. De NDSM bleef plat totdat donderdags de cen-

trale ondernemingsraad van Rijn-Schelde-Verolme (waar de NDSM ook in zit) een oproep deed het werk te hervatten. Vrijdag, 's morgens om 6 uur, was Klaas Veltman van de ondernemingsraad al present om de poort te openen. Met leugens dat de ADM en Verschure ook werkten, wisten ze de arbeiders aan de slag te krijgen. Maar dat genoege duurde kort. Toen de leugens ontkend werden ontstonden zeer felle discussies, waarbij de NVV- en CPN- leden van de ondernemingsraad werden uitgemaakt voor rotte vis. Met 700 man werd tenslotte opnieuw de poort bezet.

De direktie liet verklaren dat de posten naar huis konden gaan en dat er ook in het weekend geen ploegen op het terrein zouden komen. De direktie deed deze belofte gestand, kennelijk om de scherpe tegenstellingen onder de arbeiders te sussen en het NVV in bescherming te nemen.

De CPN-ers hebben zich die hele vrijdag nauwelijks op het werk durven vertonen. "CPN en NVV dekten elkaar in Amsterdam volkomen," schrijft onze kameraad, "maar tussen de kaders van beide organisaties ontstonden openlijke ruzies over de slappe vertoning, die kennelijk bedoeld is om de eerste tien jaar stakingen af te kopen."

De staking bij de NDSM (Amsterdam).

ARBEIDERSMAGHT:

Algehele prijs- en huurstop !

Waar vechten we eigenlijk voor? Over deze vraag bracht Arbeidersmaght in het begin van de metaalstakingen een belangrijk pamflet uit. In dit pamflet werd een bondige samenvatting gegeven van wat er leeft onder de arbeiders. In het hele land is het pamflet aan de poorten verspreid en ook in de streken waar niet gestaakt werd vormde het een belangrijke inbreng in de discussies van de arbeiders. Het programma van Arbeidersmaght bevat de doorbreking van de prijs - loonspiraal, waarover alle geleerden en ondernemers zo op hun kop staan. Het is de meest simpele oplossing: een algeheel verbod van prijs- en huurverhogingen.

Omdat het pamflet over zulke belangrijke dingen gaat en de zaken zeer duidelijk uiteenzet laten we hier de hele tekst volgen:

AKTIE TOT HET VONNIS VERNIETIGD IS

Een rechter uit Amsterdam probeert ons het staken te verbieden. Ons antwoord: een machtige stakingsbeweging van tienduizenden. Dit kan de belangrijkste staking sinds de oorlog worden. We staan niet alleen tegenover harde aanslagen op ons levenspeil. 135.000 collega's zijn werkloos. Daarom denken de ondernemers ons helemaal in de grond te kunnen boren. Ze treden het recht met voeten en laten een zogenaamd onafhankelijke rechter uitnaken dat de wet ons het staken verbiedt! De stakingen van de afgelopen dagen bewijzen dat de nederlandse arbeiders weten welke wapens wij hebben tegen deze vuiligheid. De uitspraken van de rechters worden steeds driester. Ze verboden de arbeiders van de NS mee te doen aan de 1 - uur staking van december 1970. In Rotterdam kondigden ze

een "afkoelingsperiode" af in de sleepbootstaking. Nu proberen ze zelfs de arbeiders via de vakbond het staken onmogelijk te maken. Tegen deze aanvallen van de klassejustitie op de arbeiders stellen we ons teweer. Voor Arbeidersmaght is de uitspraak van de rechter geen verrassing. Wij weten dat de regering, de politie en de rechters de nederige dienaars van het kapitaal zijn. Van die kant is voor ons nog nooit wat goeds gekomen, tenzij we het afdwongen.

Weg met de klassejustitie!
Aktie voor vernietiging van het
amsterdams vonnis!!

PRIJS- EN HUURSTOP

Ons gevecht gaat tegen de aanslagen op het levenspeil. De lonen drukken en de prijzen en huren opschroeven. Dat is de manier van de kapitalisten om hun grote winsten veilig te stellen. Door deze methode zijn wij gedwongen om steeds looneisen te stellen, alleen al om onze levensstandaard op hetzelfde peil te houden. Zodoende krijgen wij van de produktiviteitsstijging niets in het loonzakje. Om dit boerenbedrog te kamoufleren praten ze alsmaar over loon-prijsspiraal, terwijl het gaat om de prijs-loonspiraal! Ieder jaar worden de CAO's ingewikkelder om dit grote verschil in benaming te verdoezelen. Het enige wat wij krijgen is de schuld. De schuld van de inflatie. Van de inflatie zijn natuurlijk bejaarden, invaliden, weduwen, kleine zelfstandigen, werklozen enz. nog meer de dupe dan wij. Zij kunnen zich daartegen nauwelijks verdedigen. De ondernemers, de regering en al hun la-

keien maken er hun dagwerk van om deze noodlottige ontwikkeling op te lossen. Zij zijn daarbij nog steeds niet verder dan de oplossingen van Colijn. Is er werkelijk geen oplossing?

Natuurlijk wel! Arbeiders en huisvrouwen weten hoe eenvoudig het antwoord is. Namelijk een algehele prijs- en huurstop! Omdat het de ondernemers en de overheid zijn die de prijzen vaststellen, weten we ook meteen waar we moeten beginnen. Hen moet een absoluut verbod tot prijsverhoging worden opgelegd (desnoods door rechter Stheeman).

LONEN OMHOOG !

Natuurlijk moet zo'n prijsstop vergezeld gaan van een behoorlijke loonsverhoging. Want wij zijn de laatste tijd door de inflatie en premieverhogingen al genoeg tekort gekomen. Wij willen met een schone lei beginnen. Dat is een schadeloosstelling van de prijsverhoging plus een loonsverhoging voor de produktiestijgingen. Allerlei ingewikkelde konstrukties in de CAO's en dergelijke zijn dan overbodig. Iedereen weet dan waar hij aan toe is en aangezien de prijzen gelden voor iedereen is dit in het belang van het hele volk.

De ondernemers bazelen over de moeilijkheden in de ekonomie. Dat kan best waar zijn. Maar dat is hun zaak. Zij plukken de vruchten van het werk van miljoenen Nederlanders. Moeten wij er dan voor opdraaien als ze brokken maken? Wij zijn niet de renteniers, de aandeelhouders, de winstrovers. Wij zijn niet de schuld van overproduktie en bedrijfs-sluitingen. Dat is de schuld van hun eigen chaos-ekonomie, die niet in dienst staat van het volk, maar die gebaseerd is op het vullen van hun eigen brandkasten. Hoe zij hun problemen oplossen, zoeken zij zelf maar uit.

Het NVV noemt de metaal-CAO van de konfessionelen een "matig akkoord". Daar is iedereen het gloeiend mee eens. Maar dat wordt niet verbeterd met die paar gulden die het NVV meer eist. Wij eisen een verantwoorde loonsverhoging, verantwoord ten opzichte van ons gezin!

DE STAKINGSKASSEN KUNNEN OPEN

Het belang van bovenstaande eisen voor alle nederlandse arbeiders maakt het noodzakelijk dat inwilliging wordt afdwongen. Kan het NVV werkelijk zijn stakingskassen niet aanspreken? Arbeidersmaght meent dat dit - ondanks Stheeman - wel mogelijk is. En wel door op alle bedrijven solidariteitskomité's te vormen, onafhankelijk van het NVV-bestuur, zodat die er niet op aangekeken kunnen worden.

Aan deze solidariteitskomité's kan het NVV ook zijn solidariteit laten blijken door schenkingen te doen.

Na het vormen van zulke komité's wil Arbeidersmaght als eerste aktief steun verlenen, zowel organisaties als financieel. Het NVV en alle andere organisaties hebben zo alle kans om daadwerkelijke hulp te verlenen aan een door de rechter geprovoocerde staking.

Arbeidersmaght verspreidt pamfletten bij de Gusto (Rotterdam).

JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera

INLEIDING

Twintig jaar lang zweeg de burgerlijke pers in Nederland over kameraad Joris Ivens als het graf. Hij had zijn vuist opgeheven tegen de heersende klasse door een film te maken tegen de koloniale oorlog in Indonesië. Ivens koos voor het volk en tegen de onderdrukkers, zoals hij zijn hele leven gedaan heeft.

Ivens is een revolutionair. Hij zegt: "In de eerste plaats ben ik revolutionair en daarnaast ben ik filmer". Een andere uitspraak: "Het is niet belangrijk om uitdrukking te geven aan wat Ivens te zeggen heeft. Het gaat er om wat het volk te zeggen heeft."

Omdat hij deze dingen ook wáár maakte, is Ivens voor de heersende klasse moeilijk te pruimen. Door het absolute doodzwijgen dat tot ongeveer 1968 in acht werd genomen, is zijn bekendheid in Nederland misschien minder groot. Maar voor vele miljoenen over de hele wereld is Joris Ivens de enige nederlander die ze kennen.

Ivens is nu 73 jaar. Hij filmde tijdens de crisis van de dertiger jaren. Dat maakte hem brodeloos. Daarna zwierf hij over de hele we-

reld om zich met zijn kamera in dienst van de revolutie te stellen: Spanje, China, de Sowjet-Unie, Polen, Bulgarije, Cuba, Vietnam, Laos. Velen leerde hij het filmvak om de strijd van de volksmassa's te ondersteunen.

De zoon van een nijmegenese middenstander was een gretige leerling van de arbeiders. Zo werd hij een goed kommunist die het zijne heeft bijgedragen aan de wereldrevolutie. Het is van belang dat de nederlandse arbeidersklasse kameraad Joris Ivens in ere houdt en lessen trekt uit zijn rijke ervaringen.

De redactie van de Tribune sprak met Joris Ivens in Parijs waar hij een nog steeds zeer druk bezet leven leidt. Dit uitvoerige gesprek wordt weergegeven in een serie artikelen in de Tribune. Deze maand de derde en laatste aflevering:

DE BETEKENIS VAN DE KULTURELE REVOLUTIE VOOR DE HELE MENSHEID WORDT NOG STEEDS ONDERSCHAT.

De drie artikelen uit de Tribune over Joris Ivens zijn samengevat in een brochure, voor bestellingen: zie elders in dit blad.

DEEL 3 (SLOT):

"De betekenis van de kulturele revolutie voor de hele mensheid wordt nog steeds onderschat"

Het was in de jaren van de koude oorlog dat Joris Ivens eens zijn paspoort moest laten vervangen bij de nederlandse konsul in Praag. In die tijd werden tsjechiese grootgrondbezitters en kapitalisten, op de vlucht voor de revolutie, van de ene dag op de andere tot Nederlander benoemd, zodat ze met een nederlands paspoort de grens over konden. Maar tegenover Ivens maakte de konsul een hoop moeilijkheden. Er ontstond een heftige woordenwisseling, waarin Ivens tenslotte zei: "Er komt nog eens een tijd, dat u bij mij een paspoort moet aanvragen." Nu stelt Joris Ivens tevreden vast: "Ik ben als Nederlander geboren en die nationaliteit heb ik altijd behouden." Toch is hij om die nationaliteit lange tijd hartgrondig vervloekt. In 1945 vertrok Ivens naar Australië om van daaruit naar Indonesië te gaan. Hij had een kontrakt met de nederlandse regering om de opbouw van het zelfstandige Indonesië te filmen. Maar terwijl zijn vertrek naar de oude kolonie voortdurend werd tegen gehouden, landden de nederlandse troepen op Java om het indonesiese

volk opnieuw aan de nederlandse kolonialisten te onderwerpen.

Ivens maakte een eind aan het kontrakt met de regering. Toen in de haven van Sidney de indonesiese en australiese havenarbeiders nederlandse schepen begonnen te boycotten, maakte Ivens onder de moeilijkste omstandigheden de film *Indonesia Calling*. De film werd naar Indonesië gesmokkeld en in de dessa's vertoond om het indonesiese volk te bemoedigen met een blijk van internationale solidariteit.

De nederlandse pers begon een hysteriese campagne tegen de beroemde filmer. Hij was een landverrader en een kommunist. Daarna werd hij jarenlang doodgezwegen. Zo werd ook Ivens het slachtoffer van de koude oorlog. In die oorlog koos hij zonder aarzeling de zijde van het kommunisme. Hij vestigde zich lange tijd in Oost-Europa. Hier maakte hij films zoals: *De eerste jaren* (over de wederopbouw van Tsjecho-Slowakije, Polen en Bulgarije), *De vrede overwint de oorlog*, *De vriendschap zal overwinnen*, *De Wielerkoers van de vrede Warschau-Berlijn-*

Praag en Het lied der stromen (over een kongres van het Wereldvakverbond).

NIET MEER WELKOM IN RUSLAND.

Nu moet Ivens vaststellen: "Tegenwoordig ben ik niet meer welkom in Rusland en Oost-Europa. Ik heb gekozen voor de Volksrepubliek China. Ik ben een oude vriend van China. Ik voel me zeer verbonden met het chinese volk, zijn vrijheidsstrijd en de opbouw van het socialisme daar.

In 1937 ben ik voor het eerst in China geweest. Dat was de tijd van de vrijheidsoorlog tegen de japanse bezetters. Ik heb toen veel gezien en dat was het begin van mijn vertrouwen in de chinese kommunistiese partij, omdat ik zag dat die de zuivere lijn van het marxisme-leninisme uitvoerde.

Ik ben er toen pas terug gekomen in 1958. Toen heb ik er de film 'De Lente' gemaakt. Een jaar later was ik er weer en toen heb ik het verraad van Chroetsjow aan het chinese volk en de chi-

nese partij gezien. In een tijd van 24 uur werden alle russiese technici terug geroepen omdat China niet aan de leiband van Rusland wilde lopen. Ze namen alles mee, tot de blauwdrukken toe van de fabrieken en gebouwen die ze aan het bouwen waren.

Overal in het land stonden ruïnes, geen oude bouwvallen, maar bouwwerken die de Russen in de steek hadden gelaten. Dat was voor mij een grote schok. Natuurlijk was er al eerder een ideologische strijd tussen de twee partijen, maar het werd me veel duidelijker door de praktijk die ik daar zag. Gelukkig is het chinese volk niet bij de pakken gaan neerzitten, maar zijn ze juist op eigen krachten door gegaan. Maar in 1960 is mijn breuk met de Sowjet Unie geweest. Rond de jaren 50 had ik in Polen bijv. wel gemerkt hoe dat land ver onder de wereldprijs kolen moest leveren aan Rusland, terwijl Polen zelf zeer arm was, maar dan denk je: Dat zijn uitzonderingen. In die beginjaren heb ik dat misschien te veel geaccepteerd en ben ik er niet actief op uit geweest om die dingen te ontdekken. Maar achteraf is het toch beter dat ik niet, zoals zoveel artiesten, uit de partij ben gelopen en vervallen tot een soort individueel protest. Ik had dat, wat de ouwe kommunisten hebben, dat geweldige disciplinegevoel."

RUSSEN EN CHINEZEN IN KONGO.

In de loop van het gesprek komt Ivens op een ander voorbeeld van het russiese imperialisme. Hij vertelt: "In Kongo-brazzaville bouwden de Russen bij wijze van 'hulp' een enorm hotel aan de rivier. De russiese experts eisten huizen en goede voorzieningen terwijl het volk het nog slecht had. Dat was echt de houding van de oude kolonialisten. Daar tegenover hielpen de Chinezen de Kongolezen om fabrieken te bouwen. Dan komen er chinese arbeiders die dat werk goed kunnen. Ze leven sober en eten hetzelfde als het volk. Ze werken gelijk op met de kongoleese arbeiders en leren die de machines op te bouwen, te onderhouden en er mee te werken. Als het werk is afgelopen kunnen de Kongolezen op eigen kracht steunen en zijn de Chinezen vertrokken. Dat zag je in Algerije en Cuba ook, dat de Russen er op uit zijn hun macht uit te breiden, terwijl de Chinezen werkelijk het volk helpen."

IVENS IN EEN CHINESE FABRIEK.

In 1971 bracht Ivens opnieuw een bezoek aan China. Het vertelt daarover: "Eerst zouden we een paar weken blijven, maar het zijn 3 maanden geworden. We hebben door het hele land gereisd. Een week lang heb ik in een lokomotievenfabriek gewerkt. Gewoon samen met de andere arbeiders, acht uur per dag. Ik ken ook duitse en franse fabrieken. Het verschil dat meteen opvalt, is de volkomen ontspannen sfeer. Er zijn daar geen baasjes die buigen naar boven en trappen naar beneden. Je ziet geen mensen met stopwatches om de arbeiders op te jagen. Aan de muren hangen de muurkranten waarop kritiek wordt geuit of iemand wordt geprezen. De massa heeft zo steeds de mogelijkheid om zich te uiten tegenover de anderen en tegenover de partij. De arbeiders weten: Deze fabriek is van ons, van het hele volk. Ze staan daar niet voor de winst van een meneer Philips of zo. In het nationale economische plan wordt een bepaalde produktie voorzien en de arbeiders bekijken zelf of dat mogelijk is of welke maatregelen er genomen moeten worden om dat mogelijk te maken.

Je kunt je afvragen: Is dat doelmatig? Doelmatig onder het kapitalisme betekent: veel winst

voor de kapitalisten.

Doelmatig in China betekent: Komt er uit wat het volk wil en daar komt de faktor 'mens' om de hoek. Je kunt de arbeid in het socialisme niet afmeten naar de mentaliteit van het kapitalisme.

DE KULTURELE REVOLUTIE.

Voor de kulturele revolutie was het in China nog heel anders. Ik heb in 1965, vlak voor de Kulturele Revolutie, in Sjanghai 14 fabrieken bezocht. Overal kreeg je een directeur te spreken die trots de produktiecijfers liet zien. Het ging allemaal heel vriendelijk, maar je zag nooit een arbeider. De arbeiders werden ingedeeld in verschillende loongroepen en er kwam verdeeldheid. In een fabriek waren 1100 reglementen om de gang van zaken te regelen. De methoden van het revisionisme en van bureaucratie, zoals in de Sowjet Unie, werden overal doorgevoerd.

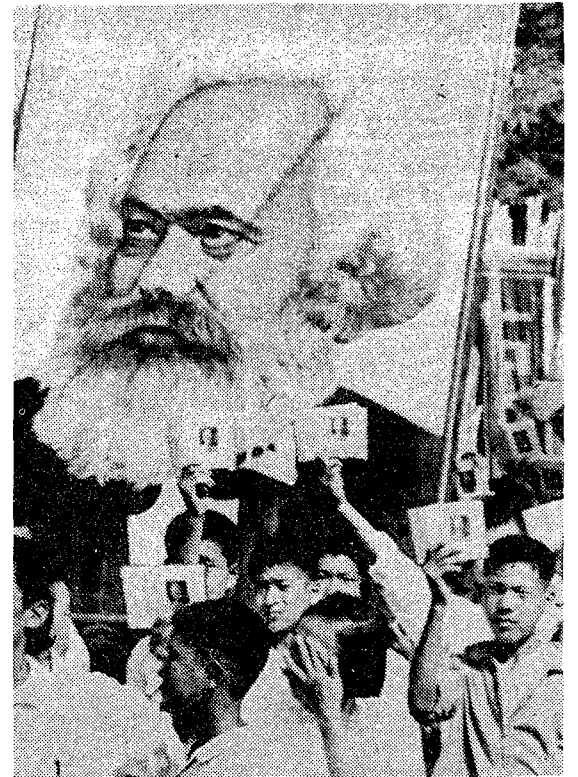
De partij begon zich terug te trekken van de massa. De partijleden kregen kleine voordelen zoals betere woningen. Het begon aan beide kanten in te roesten.

Daarom heeft Mao Tsetoeng de massa's opgeroepen om de partijcentra te bestormen en akties te ontketenen. In de Kulturele Revolutie en daarna is de massa gewapend om een herhaling te voorkomen. Door een intensieve studie van de filosofie en de gedachten van voorzitter Mao is het politieke nivo van alle mensen in China enorm verhoogd. Mao heeft met zijn geschriften het marxisme-leninisme voor de Chinezen begrijpelijk gemaakt. Het Rode Boekje is voor hen niet de laatste waarheid. Ze gebruiken het om van daaruit te gaan werken.

Door voortdurende discussie en het toetsen van het marxisme-leninisme aan de praktijk, is de ideologie van het socialisme in het chinese volk zeer diep geworteld. Met alle arbeiders in de fabriek kun je praten over de problemen van de produktie, over de politiek van de partij, over de politiek van de partij, over de buitenlandse politiek. Zo zie je hoe de theorie zich ontwikkelt tot een materiële kracht als de volksmassa's zich van haar eigen maken.

De fabrieken worden nu niet meer geleid door directeuren. Aan het hoofd staat nu een revolutionair komitee gekozen uit arbeiders, partijkaders en soldaten. Als iemand te laat komt krijgt hij geen boete of ontslag. Dan discussiëren zijn kollega's met hem: We hebben toch afgesproken dat we die en die produktie willen maken, nou dat lukt niet als jij alsmat te laat komt. Net zo lang dat de laatkomer ervan overtuigd is dat hij werkelijk op tijd moet opstaan. Zo worden de massa's in China door overtuiging geleid. De arbeiders worden niet gedwongen hun hele leven hetzelfde werk te doen. Als ze een paar weken aan een bepaalde machine staan, dan wordt er geruild en krijgen ze een andere plaats. De verhouding tussen de intellektuelen en de massa's is totaal veranderd. De studenten leren nu ook dat ze de wijsheid niet in pacht hebben en dat ze moeten leren van de massa's. Ik hoorde in een textielabriek dat er iets aan een machine verbeterd moest worden. Een arbeider stelde voor om er een eenvoudig bamboestokje in te zetten. De ingenieur was daar vierkant tegen. Zijn argument was: Aan een stalen machine hoort geen hout, dat staat niet in de boeken. Het antwoord van die arbeider: "Doe het nou maar en als het werkt dan komt het nog wel in de boeken." Kijk, die arbeider weet gewoon dat het gaat om de praktijk en niet om de boeken.

Ze vroegen mij in China om een film te maken over de Kulturele Revolutie. Ik heb gezegd: Dat moet ik allemaal nog ideologies verwerken. Het volk, de arbeiders en de partij zijn op een veel hoger peil gekomen en begrijpen het mar-

Een demonstratie tijdens de kulturele revolutie in China.

xisme-leninisme nu veel beter. Het gaat er niet om wat Joris Ivens van China vindt. Het gaat er om dat de partij en de massa's het socialisme weer serieus nemen. Misschien zijn jullie beter in staat om daar een film over te maken dan ik. China is fundamenteel veranderd. De betekenis van de Kulturele Revolutie op de ontwikkeling van het socialisme en van de hele mensheid, wordt nog steeds onderschat.

IVENS VOELT ZICH NAUW BETROKKEN BIJ HET MARXISME-LENINISME IN WEST-EUROPA.

Natuurlijk heeft Ivens als kommunist niet alleen belangstelling voor de ontwikkelingen ver van huis, in Vietnam of China. Hij voelt zich zeer nauw betrokken bij de groei van de marxisties-leninistische partijen en bewegingen in West-Europa. Van de CPN is hij al lang geen lid meer. "Toen met die geschiedenis rond Indonesië, hebben ze me al te verstaan gegeven dat ze dat niet prettig vonden," zegt hij, "maar dat is niet de reden dat ik er uit ben gegaan. Leden zijn mensen die de kontributie betalen en die mee doen aan het werk van de partij. Aan dat werk heb ik sinds 1935 niet meer kunnen mee doen doordat ik doorlopend in het buitenland was. Daarnaast is het waar dat de officiële kommunistiese partijen zijn vervallen tot revisionisme en de revolutionaire lijn niet meer aanhangen. Daarom moeten de arbeiders een nieuwe partij hebben. Het proletariaat vraagt om een partij!"

Graag zou Ivens nog eens een film in Nederland maken. Over de strijd van de nederlandse arbeiders. Achteraf gezien was de rotterdamse havenstaking van 1970 een goede gelegenheid geweest. "Dan was ik drie of vier weken bij een arbeidersgezin ingetrokken," zegt hij, "en samen met de havenarbeiders hadden we dan de film gemaakt. Dan had ik jullie meteen kunnen waarschuwen voor de zetten van de CPN om de staking te breken. De ervaring heeft me precies geleerd hoe de stellingen van revisionisten en kapitalisten in mekaar grijpen. Ik was er absoluut van overtuigd dat ze die, hoe heet hij ook weer, die Meis, er op af zouden sturen om te proberen de arbeiders weer in de normale banen te leiden."

IN DIENST VAN DE ARBEIDERSKLASSE IS ALLEEN HET BESTE GENOEG.

Dit is Joris Ivens. Grijs en vriendelijk, maar

strijdbaar, enorm energiek en iemand die zijn kommunistiese overtuiging nooit onder stoelen of banken zal steken. Hij zelf en zijn kamera zijn steeds instrumenten in handen van het volk geweest. Grote hotels en glimmende wagens, de schittering van Hollywood zijn voor hem nooit weggelegd geweest, ondanks zijn beroemdheid.

Hij wijst om zich heen in de sobere vertrekken van z'n etage van een vrij oud huis in het hartje van Parijs: "Dit is het rijkste dat ik ooit gehad

heb. Als je voor de zaak van de arbeiders werkt gaat het ook niet om geld of roem. Ja, ik ben wel bekend geworden. Ontzettend lang ben ik een pionier geweest. Nu pas komen er wat jonge filmers die hetzelfde willen, wat ik gedaan heb. Ik heb er altijd voor gezorgd dat ik mijn werk goed deed. Als je je in dienst van de arbeidersklasse stelt met je vak of met je kunst, moet je op het hoogste nivo werken. Een onscherpe foto van een staking, goed, dat is al wat. Maar als hij bovendien nog scherp is en die staking nog beter in beeld brengt, dan is

die kwaliteit ook een wapen in de klassenstrijd. Je verantwoording is veel groter dan wanneer je, laat ik zeggen, een psychologies drama van 3 of 4 mensen verfilmd. Hier werk je dramatisch met de grote dingen van de arbeidersklasse, van oorlog, van vrede. Dan moet je ook als artiest aan jezelf de hoogste eisen stellen, zoals een kommunist ook in het partij-politieke werk de hoogste eisen aan zichzelf moet stellen. Dan is alleen het beste goed genoeg."

(SLOT).

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

Bestelnummer 1.

MAO TSETOENG - Het Rode Boekje f 2
Het beroemde boekje met de citaten van voorzitter Mao Tsetoeng. Het bevat de kernpunten van de werken van deze grote marxist-leninist, die zo gemeengoed konden worden van de brede massa's van het chinese volk ten tijde van de Kulturele Revolutie. Een gids voor aktie van revolutionairen op de hele wereld. Daarom een belangrijke nederlandse vertaling.

2.
JORIS IVENS - Een revolutionair met een kamera. f 1
Een bundeling van de artikelen die in de Tribune verschenen naar aanleiding van een uitvoerig interview met Joris Ivens in Parijs. De befaamde nederlandse filmer over: kommunisme, de krisis van dertig, China, de kulturele revolutie, revisionisme, de volksoorlog in Zuidoost-Azië, over filmen, arbeiders en kunstenaars. Een unieke brochure, met foto's.

3.
MAO TSETOENG - Over de praktijk f 1
De glasheldere uiteenzetting van de marxisties-leninistiese theorie over de menselijke kennis. Mao zegt hierin: "Als men de theorie en de methoden van de revolutie wil kennen, moet men deelnemen aan de revolutie." De praktische ervaring is de grondslag van alle kennis.

4.
MAO TSETOENG - Over de tegenstelling f 1
Een belangrijk filosofies geschrift. Een revolutionaire methode om de dingen die ons omringen te begrijpen.

5.
STALIN - Over dialekties en histories materialisme f 1
De grondbeginselen van de marxistiese filosofie. Helder en overzichtelijk beschreven, zoals Stalin dat kon.

6.
OVER DE KWESTIE STALIN f 1
Drie jaar na zijn dood werd Stalin door Chroetsjow verguisd als een bandiet en een moordenaar. In dit boekje neemt men het van chinese zijde voor Stalin op. De wilde aanvallen op Stalin zijn alleen te verklaren, doordat de Russen de fundamentele principes van het kommunisme laten varen.

7.
LENINISME OF SOCIAAL IMPERIALISME f 1
Een belangrijk artikel uit de chinese pers bij de 100-ste geboortedag van Lenin. Hierin worden de principes van het marxisme-leninisme verdedigd tegen de vervalsingen van de nieuwe tsaren in Moskou.

8.
LENIN - Het imperialisme en de scheuring in het socialisme f 1
In dit boek wijst Lenin op het verband tussen het imperialisme en het verraad van de oude socialistiese partijen aan de revolutie. Door de overwinsten die de kapitalisten in de koloniën maken, kunnen ze hun agenten in de arbeidersklasse omkopen.

9.
LENIN - Uit "Staat en revolutie" f 1
Staat en revolutie is één van de belangrijkste werken van Lenin. In deze brochure enkele hoofdstukken uit dit boek. De staat is een onderdrukkingsapparaat van de ene klasse over de andere. De prole-

tariese revolutie moet het burgerlijke staatsapparaat vernietigen. Onder de diktatuur van het proletariaat begint de staat af te sterven. Het zijn deze problemen die Lenin aan de orde stelt.

10.
MARXISME-LENINISME KONTRA REVISIONISME f 1
Over het 23-ste kongres van de CPN (1970) verschenen vier artikelen in de Tribune, die toen nog Rode Tribune heette. Zij zijn verzameld in een brochure waarin het revisionisme van de CPN wordt behandeld.

11.
MAO TSETOENG - Het imperialisme en alle reaktionairen zijn papieren tijgers f 1
Mao Tsetoeng deed deze beroemde uitspraak om zowel de tijdelijke kracht als de uiteindelijke zwakte van het imperialisme te onderstrepen. In deze brochure zijn uit de werken van Mao passages verzameld, die deze uitspraak verduidelijken.

12.
MAO TSETOENG - Het systeem van het partijkomité versterken f 0,50
In de opbouw van de kommunistiese partij zijn op de verschillende nivo's de partijkomité's van doorslaggevende betekenis. Hoe die komité's op democraties-centralistiese wijze moeten funktioneren, beschrijft Mao in dit boekje.

13.
MAO TSETOENG - Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij f 1
Natuurlijk leven ook binnen de kommunistiese partij opvattingen die onjuist zijn en schadelijk voor de revolutionaire zaak. Deze brochure geeft een voorbeeld van het bestrijden van zulke opvattingen in een historische periode van de Kommunistiese Partij van China.

14.
DE KULTURELE REVOLUTIE in een chinesees dorp f 3
In het dorpje Dachai op het chinesees platteland bouwen eenvoudige boeren en kommunisten aan het socialisme. Om het sukses te kunnen voortzetten moet er met fouten en heimelijke vijanden worden afgevoerd. Dat gebeurde in de Kulturele Revolutie.

15.
DE KAPTALISTIESE EKONOMIE f 1
Wat zeggen marxisten-leninisten over arbeiders en kapitalisten, winst en uitbuiting, kolonialisme en imperialisme, oorlog en revolutie? Het staat in dit boekje over de politieke ekonomie van het kapitalisme. Eenvoudig en duidelijk.

16.
DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel I f 1

17.
DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel II f 1
Deze boekjes geven een samenvatting van de belangrijkste hoofdstukken uit Het Kapitaal van Marx.

* Hoe kunt u deze literatuur bestellen?
Gireer op nummer 2534761 t. n. v. P. J. van Zomeren, Nijmegen. Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen. De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

**Kapitalisties
vergif
in
ons
drinkwater**

**MOORD
OP
KOMMU-
NIST
IN
PARIJS**

SOCIALISME IN NEDERLAND ?

**Het fascisme zit niet
opgesloten in Breda**

Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML

Kommunistiese Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune
door f 9,- te storten op:

Gironummer 2534761

t. n. v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.

Onder vermelding: abonnement Tribune.

INHOUD

Juliana eiste gratie voor Willy Lages (pag. 2).

Het fascisme is niet opgesloten in Breda
("In Buchenwald voelde je de kracht van de
partij") (pag. 3, 4, 5).

Het kapitalisme vergiftigt het drinkwater
(pag. 6, 7).

Jacqueline Kennedy (pag. 7).

Pierre Overney: een nieuwe martelaar in de
strijd, slachtoffer van oplevend fascisme
(pag. 8, 9)

Het socialisme maakt een eind aan de uit-
buiting, ook in Nederland (pag. 10, 11).

Het bezoek van Nixon: een grote overwinning
voor volk en partij in China (pag. 12).

Studenten komen op voor de zaak van het
socialisme (pag. 13, 14).

Grootkapitaal eist grotere oorlogsinspanning
(pag. 14).

Marxisties-Leninistiese literatuur in de
Nederlandse taal (pag. 15).

AFDELINGEN VAN DE KPN/ML

AMSTERDAM
Binnenvisserstraat 19 hs

ARNHEM
Postbus 2097

DEN HAAG
Vierhoutenstraat 45

EINDHOVEN
Postbus 706

ENSCHDEDE
Janninksweg 76

GRONINGEN
Kleine Badtstraat 4a

HEERLEN
Eikenderweg 97

HELMOND
Postbus 277

HENGLO
Populierenweg 38; tel. (05400)21922

LEIDEN
3e Gortestraat 85

NIJMEGEN
Aldenhof 8564; tel. (08800)42013

OSS
Postbus 203

ROTTERDAM
Postbus 1505; tel. (010)282834

UTRECHT
Postbus 2086

WAGENINGEN
Thorbeckestraat 354

JULIANA EISTE GRATIE VOOR WILLY LAGES

Tijdens de Bijzondere Rechtspleging na de Tweede Wereldoorlog werden in Nederland 140 doodvonnissen uitgesproken. Slechts 39 doodstraffen werden ook werkelijk uitgevoerd. De gang van zaken doodstraf-gratie wordt zo vanzelfsprekend, dat mr. J. Zaaijer, procureur-fiscaal bij het Bijzondere Gerechtshof in Den Haag, weigerde om nog doodstraffen te eisen. In het proces tegen de leider van de Winterhulp, Carel Piek, zei mr. Zaaijer: "Als deze man zijn gerechte straf had gehad, dan had hij een dag na de oorlog aan een boom gehangen. Op het ogenblik wordt er echter wel recht gesproken, maar geen recht gedaan."

Hij zag er geen heil in om de doodstraf te eisen als bij voorbaat vast stond dat de regering gratie zou verlenen en eiste 12 jaar.

Ook in de processen tegen Fischer, Kotalla en Aus der Fünten werden geen doodstraffen meer geëist. Ze kregen levenslang. Een hogere rechtsinstantie, de Bijzondere Raad van Kassatie, veranderde deze vonnissen toch in doodstraffen. En toen maakte de regering er opnieuw levenslang van. In februari en december kregen deze drie gratie.

Ondertussen speelde ook de kwestie Lages. Willy Lages was chef van de SD geweest in Amsterdam. Hij kreeg de doodstraf en de regering wenste geen gratie te verlenen. Het was koningin Juliana, die destijds zwaar onder invloed stond van de gebedsgenezers Greet Hofmans, die de gratie van Lages doordreef. Tot twee maal toe zwichtte een kabinet-Drees voor het dreigement van de koningin dat ze zou aftreden als Lages geen gratie kreeg. Tenslotte kreeg ook deze oorlogsmisdadiger op 24 september 1952 gratie.

De grootste onverkwikkelijkheden deden zich met de bijzondere rechtsspraak na de oorlog voor, omdat er jaren gewacht werd met de processen en daarna nog zo lang dat het ten uitvoer brengen van de doodstraffen zeer aanvechtbaar werd. Ondertussen begonnen de kerken en de christelijke partijen, waarschijnlijk vanwege hun slechte geweten, te preken van barmhartigheid en geen kwaad met kwaad vergelden.

Ook de economische belangen van het grootkapitaal begonnen een rol te spelen. Een minister verklaarde kort na de oorlog: "Wat is de Rotterdamse haven zonder het Duitse achterland? We moeten er naar streven de verhoudingen tussen beide landen zo snel mogelijk te normaliseren."

In de Kamer werd in het begin van de jaren vijftig duidelijk gesteld: voor wie de doodstraf is omgezet in levenslang mag geen verdere gratie gegeven worden. Toch druppelden de oorlogsmisdadigers en landverraders één voor één de gevangnissen uit. Enkele jaren geleden zaten er nog vier in Breda. Toen kreeg Lages gratie van minister Samkalden omdat hij op sterven lag, maar in Duitsland knapte hij wonderlijk snel weer op. De lucht van de Heimat deed hem kennelijk goed.

Nu zitten we met de laatste resten van de "bijzondere rechtspleging" die met rechtspleging niet bijster veel te maken had. Fischer, Aus der Fünten en Kotalla zullen ongetwijfeld één voor één gratie krijgen en naar Duitsland vertrekken. De Leidse hoogleraar prof. Nagel, een fel burgerlijk anti-fascist, verklaarde zich vóór vrijlating omdat hij het fascisme zoals het hedendaags aan het daglicht komt, veel belangrijker

vindt. Onthullender is dat hij de voorgenomen vrijlating verklaart uit de verkillende betrekkingen tussen Nederland en Duitsland. De heersende mening in Duitsland is er steeds minder van overtuigd dat de Nazi's als beesten en barbaren zijn tekeer gegaan. Door de gevangenhouding van de "drie van Breda" krijgen anti-Nederlandse gevoelens steeds meer kans. Het is duidelijk dat de belangen van het Nederlandse grootkapitaal daar niet mee gediend zijn.

Diskussie- avonden voor tribune-lezers

De cursus Marxisme-Leninisme, die de KPN/ML ook in '71/'72 weer in vele plaatsen heeft georganiseerd, is in maart beëindigd.

In veel plaatsen worden als vervolg hierop door de Partij discussie-avonden gehouden, waarop gesproken wordt over de actuele politieke zaken van Nederland en van de wereld, over de organisatie van de arbeidersstrijd en dergelijke.

Deze avonden zijn speciaal bedoeld voor lezers van de Tribune. Over het hoe en wanneer van deze avonden worden plaatselijk mededelingen gedaan.

„In Buchenwald voelde je de kracht van de partij”

Het fascisme is niet opgesloten in Breda

Fischer, Aus der Fünten, Kotälla. De namen van de "drie van Breda" overheersten wekenlang het nieuws. In Duitsland stonden ze klaar om deze fascistiese oorlogsmisdadigers, die ze daar "krijgsgevangenen noemen, met forse staatspensioenen in te halen. In Nederland presteerde de regering de smerige grap om te proberen met hogere uitkeringen voor oorlogsslachtoffers en een nieuwe kliniek voor de behandeling van deze mensen, de vrijlating van de "drie" af te kopen.

Ondertussen laiden de emoties in debatten en protesten, in de kranten en op de televisie zo hoog op dat de waarheid in een dicht rookgordijn verborgen werd. Het verraad aan de anti-fascistische strijd van ons volk begint niet met de voorgenomen vrijlating van de "drie van Breda". Die is onmiddellijk in mei 1945 begonnen. Toen de ware verzetshelden, de gewone jongens uit de arbeidersbuurten van de grote steden, de eenvoudige boeren

uit Drente, de fabrieksmeisjes die de dapperste koeriersters waren, toen deze mensen weer in de modder getrapt werden. Toen de grootkapitalisten, die met de Duitsers gekollaboreerd hadden en er handenvol geld aan verdienden, het heft weer in handen namen. Toen de politici die de hele oorlog veilig en wel in Londen of in Gestel hadden gezeten, de kop namen van de dodenherdenkingen. Toen de gezagsaanbidders en de reaktionairen de plakettes met de namen van de gevallen begonnen te onthullen, terwijl de verzetsstrijders moesten verbergen dat ze aan het verzet hadden deelgenomen om weer een baan te kunnen krijgen. Toen de oude orde die tegen het fascisme niets ondernomen had, de uitbuiting en de onderdrukking van de werkende massa's herstelde, toen werd het verzet verraden. De voorgenomen vrijlating van de "drie van Breda" is slechts een laatste stap op deze weg.

Het fascisme zit niet opgesloten in de koe-

pelgevangenis van Breda. Het is in 1972 springlevend. In de veel grotere schurken die de leiding van de NAVO hebben. In degenen die Vietnam bombarderen. In de pleitbezorgers voor anti-stakingswetten en antirellenwetten. In de rechtbanken die menen stakingen en huurweigeringen met geweld te moeten bestrijden. Deze vijanden zijn veel gevaarlijker dan wat er ook met de "drie van Breda" gebeurt.

DE TRIBUNE laat hierbij een 60-jarige Haagse arbeider aan het woord over het verzet. Deze kameraad stamt uit een familie die al 7 of 8 generaties lang timmerlieden voortbracht. Zijn vader was een aanhanger van de SDAP. Zelf kwam hij via de jeugdorganisaties van sociaal-demokraten en anarchisten bij de CJB, de jeugdorganisatie van de CPN. Later werd hij politiek sekretaris van de CJB in Den Haag en lid van de CPN. Op dat moment begint zijn boeiende relaas.

"De kommunistiese partij was al voor de oorlog de harde kern van de strijd tegen het fascisme. We werkten erg hard om de organisatie te versterken. Ik herinner me dat er onrust was onder de jeugd van Oostvoorne. Daar gingen we dan op de fiets naar toe, met een tent bij ons om te kunnen overnachten. Om er propaganda te maken voor het communisme. Of in het dorpje Monster in het Westland, waar de jeugd uit wraak tegen de tuinders 's nachts de kassen openzette, zodat de sla bevroor. Daar moesten we dan heen om uit te leggen dat er betere manieren zijn om de strijd voor de belangen van de arbeiders te voeren.

Soms gingen we naar de Lutherse kerk waar ene dominee Krop vertelde dat de kommunisten in Rusland kinderlijkjes uit blik aten. Die gooiden we dan met tomaten van de kansel af. Of we bezetten in Den Haag of Monster zalen waar de fascistie zouden spreken. Heel wat vergaderingen van Mussert of de Van Rappardfascisten werden door ons overgenomen.

Het was een roerige tijd. De partij groei-

de. Veel arbeiders sloten zich aan. En in de dertiger jaren kwam er ook een stroom intellectuelen en studenten bij. Ik herinner me nog een meeting in Den Haag waar Lou de Visser voor duizenden mensen sprak en deze studenten waarschuwde: "Jullie moeten niet denken dat het opeens revolutie wordt nu jullie lid zijn geworden van de CPN. Het is een harde en taaie strijd".

In mei 1940 bezetten de fascistie ons land. De Visser, een groot redenaar, was toen al in de zeventig. Hij werd door de partij geïsoleerd want hij was als kommunist te bekend. Hij mocht dus nergens meer aan deelnemen. Toch namen de Duitsers hem gevangen en vermoordden ze hem. Voor ons waren ze bang. Veel leidende sociaal-demokraten zoals Drees hebben ze geen kwaad gedaan. Daar waren ze niet bang voor.

WERK VOOR DE WAARHEID

Het spreekt vanzelf dat de partij door de bezetting ontregeld werd. Maar in 1941 begon het verzet toch al op gang te komen. Als

ik op straat oude kennissen tegenkwam, vroeg ik: hoor je nog wel eens wat van de partij? God nee, was dan het antwoord. Iedereen was voorzichtig. Maar eind 1941 werd ik zelf door de illegale partij-organisatie benaderd voor bepaalde taken.

Het begon dat ik een illegaal distributieapparaat voor de Waarheid moest opbouwen. Dat groeide snel. De blaadjes doorgeven aan mensen die ze verkochten en die dan later weer afrekenden. Later werd ik ook koerier tussen de Waarheid, Vrij Nederland en Trouw om kopij en berichten over te brengen. Ik moest ook contacten onderhouden tussen vertegenwoordigers van de Komintern (de internationale kommunistiese organisatie met als hoofdzetel Moskou).

Tenslotte nam ik nog van iemand een wijk met ondergedoken Joden over. Ik moest zorgen voor bonnen en dergelijke. Dat was in de Spoorwijk, waar allemaal kleine arbeidershuisjes staan. Toch zaten er een stuk of 25 Joden ondergedoken, dat was een enorme prestatie van deze gewone mensen die er woonden! De schatrijke Joden lieten we er

Louis de Visser spreekt op een massameeting.

voor betalen. Met dat geld konden we de arme weer helpen.

DE VERZETSHULDEN WAREN DE ARBEIDERS

Op een zeker moment wilde een van die Joden zichzelf gaan aangeven omdat hij het niet langer volhield. Wij waarschuwden hem dat hij niet alleen zichzelf, maar de hele organisatie in gevaar zou brengen. Toen hij wilde doorzetten dreigden we hem te liquideren. Toen zag hij pas van zijn plan af.

Ik had trouwens niet geweten hoe ik hem uit de weg hed moeten ruimen. Maar één keer heb ik in de oorlog een pistool gedragen en achteraf bleek hij nog kapot te zijn ook. De liquidatiegroepen waren weer hele anderen. Die ruimden bijvoorbeeld Zondervan, de leider van de WA in Den Haag, uit de weg. Dat was een bijzonder belangrijke vorm van verzet die uit de geschiedenisboekjes wordt weggerukt. Dat was een soort vorm van een volksoorlog.

De grote verzetshelden, dat waren de arbeiders die op een gegeven moment op een steiger sprongen en opriepen tot een staking. Of koeriersters die met leeuwenmoed berichten overbrachten. Na 1943 werd dit steeds beter georganiseerd, maar toen zat ik al gevangen.

De illegale kommunistiese partij was de harde kern van het verzet. Vergeet de februaristaking niet, een van de grootste verzetsdaden uit de hele oorlogsgeschiedenis in Europa.

Maar god, wat namen we in het begin veel risico's. De moffen plakten bijvoorbeeld platen op met de kop van Stalin en het opschrift: Wereldvijand nr. 1. Daar plakten wij 's nachts papiertjes overheen: Wereldvriend nr. 1. Natuurlijk was het flauwekul om daar je leven voor te wagen. Een keer liep ik met een pot stijfsel in de zak een paar agenten tegen het lijf. Ga gauw kijken, zei ik, om de hoek zijn ze aan het plakken.

Of bij de evacuatie van Scheveningen, dat we met hele pakken stencils op onze nek, zo zwaar dat je er haast onder bezweek, dwars door Den Haag naar Scheveningen gingen. Als je dan moffen tegenkwam dacht je trots: man, je moest eens weten wat ik op mijn nek heb. Je speelde gewoon met je leven. Later gebeurde dat niet meer en kregen we veel scherpere instructies.

ARRESTATIE DOOR VERRAAD

Ruim een jaar heb ik het illegale werk kunnen doen. Op 9 februari 1943 belde 's mor-

gens om 6 uur een SD-er aan de deur bij mijn ouders. Het was een hollander, die met een keurige stem de naam van een vriend noemde en vroeg of ik even beneden kon komen. Ik liep zo in de val.

Een paar dagen later hadden ze een andere kameraad te pakken. Die rukte zich los op de Markt en vluchtte over de spoorlijn. Ze schoten op hem maar hij wist een zijstraatje in te vluchten. Daar stond een deur open omdat een vrouw de stoep aan het schrobben was. Hij holde door het huis en verborg zich in het kippehok. Daar stierf hij, door zeven kogels was hij doorboord. Maar ze hadden hem niet te pakken gekregen.

Later is gebleken dat we allemaal verraden zijn door een spion. Die was al in 1923 lid geworden van de partij en werkte voor een tientje in de week voor de politie. Zo dringen ze onze organisatie binnen en reken maar dat ze dat nog doen! En je moet niet denken dat het een stiekemer was. Nee, hij was een gewone behanger. Hij demonstreerde mee en kolporteerde als een van de besten. Hij was een vlotte jongen en een harde partijwerker.

In 1940 ging hij over naar de SD, ik geloof voor een tientje per kop. 73 Kameraden werden door hem aangebracht. Er zijn er maar een paar die het overleefden. Het hele Haagse partijbestuur ligt op de begraafplaats in Wassenaar. Je kunt het je bijna niet voorstellen dat zo iets mogelijk is. Na de oorlog heb ik nog tegen die verrader moeten getuigen. Hij kreeg de doodstraf. Maar later kreeg hij gratie en na een paar werd hij om gezondheidsredenen uit de gevangenis ontslagen. Weer een paar jaar later is hij gestorven.

REVOLUTIE IN BUCHENWALD

De Duitsers wisten alleen van mijn werk voor de Waarheid. De rest heb ik verborgen kunnen houden. Dat is het voordeel van een illegale organisatie. Je krijgt een opdracht en zonder vragen of wat dan ook, voer je die uit. Van elkaar wist je prakties niks. En wat je niet weet kun je niet vertellen.

Twee gevangnissen en drie concentratiekampen heb ik overleefd. In Nederland heeft Fischer me nog eens in mekaar geslagen omdat hij dacht dat ik een Jood was.

In december 1944 kwam ik vanuit Dachau in Buchenwald aan. Je moet je die concentratiekampen zo voorstellen dat er veel zelfbestuur was, omdat er niet genoeg SS-ers waren en omdat vele gevangenen betere bewakers waren dan de SS-ers zelf. Tussen verschillende groepen gevangenen was een harde strijd om de sleutelposities in het kamp.

In Dachau was de kommunistiese organisatie uitgeroeid door verraad. Daar zaten veel Poolse officieren op de sleutelposities en dat waren net zulke fascistes als de Duitsers zelf. In Buchenwald was het anders. Ik had al gehoord dat daar de illegale kommunisten de belangrijkste posities in handen hadden. In 1941 was er een soort revolutie geweest. Dat was de definitieve strijd tussen de politieke gevangenen en de beroepsmisdadigers om de macht. Het was een strijd op leven en dood, want daar beschikten ze ook over.

Op zekere dag werd een beroepsmisdadiger, die blokoudste was, meegenomen naar het wasruim waar hij werd opgehangen. Of een werkleider werd uit het raam gegooid nadat ze z'n nek gebroken hadden. De werkleider heeft er een eind aan gemaakt, riepen ze dan.

Vanaf die tijd waren de kommunisten de baas en is er binnen de gebouwen niet meer geslagen en is het eten altijd eerlijk verdeeld. Natuurlijk waren in laatste instantie de SS-ers de baas, maar de illegale kommunistiese organisatie voorkwam in ieder geval dat de gevangenen onder elkaar de ellende nog groter maakten.

Daarbij moesten verschrikkelijke beslissingen genomen worden. De ziekenboeg was bijvoorbeeld veel te klein. Soms kon je van de drie man er één redden en dan moest je beslissen welke twee er moesten sterven.

Ernstige zieken die toch het loodje moesten leggen werden niet opgenomen. Op dat bed kon je iemand neerleggen die daar op krachten kon komen en kansen had om te overleven.

ZONDER DE PARTIJ HAD IK NU NIET MEER GELEefd

In Buchenwald voelde je de kracht van de partij. Je wist niet wie het was, je wist niet wie de leiding had, maar je voelde een beschermende hand boven je en je wist dat dat de partij was.

Toen ik aankwam uit Dachau kreeg ik een seintje dat ik helemaal achteraan moest gaan staan bij de inschrijving. Je vroeg niks, maar je deed wat je gezegd werd. Vieren-twintig uur stond ik achteraan in de rij in de regen en de kou bij de inschrijving, nadat we drie dagen staande onderweg waren geweest met een trein.

Later bleek dat onze lading bestemd was voor de ondergrondse fabrieken in Dora waar V1 en V2's gemaakt werden. Daar kwam je

Een gelijkwiderde politieofficier.

niet levend vandaan. Toen ik aan de beurt was bij de inschrijving hadden ze er genoeg voor de fabriek en ik bleef in het kamp. Ik kwam in het dodenblok, maar ook daar werd ik uit gehaald en ik kreeg een baantje als matrassenhersteller. Zonder de partij zou ik het niet hebben overleefd, zonder de partij had ik hier niet meer gezeten.

Joris Ivens naar China

Op 15 maart is de Nederlandse cineast Joris Ivens vanuit zijn woonplaats Parijs naar de Volksrepubliek China vertrokken. Ivens zal 3 tot 4 maanden in China blijven om daar een film te maken over de opbouw van het socialisme na de Kulturele Revolutie. In Tribune 3/72 zei Ivens: "De betekenis van de Kulturele Revolutie voor de hele mensheid wordt nog steeds onderschat." Om deze enorme betekenis te verduidelijken is Ivens opnieuw aan een grootse opdracht begonnen. Ook de top van de Kommunistiese Partij China heeft Ivens laten blijken dat men een dergelijke film van Ivens bijzonder belangrijk zou vinden.

De drie artikelen die in de laatste Tribunes verschenen naar aanleiding van een interview met deze marxisties leninistiese filmer, zijn gebundeld tot een brochure. Kameraad Ivens heeft voor deze brochure een voorwoord geschreven, vlak voor hij naar China vertrok. (Hoe u deze brochure kunt bestellen, kunt u elders in deze Tribune lezen.)

Met Kerstmis 1944 zaten we bij elkaar: een Nederlander van de Komintern, een Drentse keuterboer die Engelse piloten had geholpen, een jongen van 18 die onderweg naar Zwitserland was gepakt en later is gestorven aan tbc, en ik dan. Op zeker moment kreeg de man van de Komintern een witbrood in handen gestopt. Zo'n man werd toch met ontzag behandeld omdat hij al zo veel voor de strijd van de arbeiders gedaan had. Tot op de laatste kruimel nauwkeurig hebben we dat brood onder ons vieren verdeeld. Het was een lekkernij.

Pas later, na de oorlog, ontdekte je wie er eigenlijk de leiding van deze illegale kommunistiese organisatie hadden. Dat waren vooral de Russiese, de Duitse en de Franse kommunisten geweest. Later ontdekte je ook dat zo'n Russiese kameraad in feite generaal van het Rode Leger was en dat een Fransman de leiding had gehad van de parlementsfraktie.

BUCHENWALD BEVRIJDT ZICHZELF

In februari 1945 werd ik ernstig ziek. Ik werd opgenomen met pleuritis in de ziekenboeg en verpleegd door een Nederlandse verpleger die ook kommunist was. In april kwam de bevrijding. Die aprildag is het meest opwindende moment van mijn leven geweest. Want Buchenwald bevrijdde zichzelf. Dat was een grootse daad die nog een keer de geweldige kracht van de kommunistiese partij bewees. Toen generaal Patton kwam, zat de SS achter slot en grendel en hadden de kommunisten alle wachttorens bezet.

Ik lag bij het raam en kon vanuit het bed de kampstraat overzien. De hele ochtend waren er Engelse vliegtuigen in de lucht. Om negen uur marcheerden enkele eenheden van de SS het kamp uit terwijl alle gevangenen binnen moesten blijven. 55.000 man zaten opgesloten in de gebouwen en het was doodstil. De spanning was verschrikkelijk, terwijl om je heen die laatste dag de mensen lagen dood te gaan.

Om 10 uur kwam er een alarm dat ik nog nooit eerder gehoord had. Een heel diep geluid. Dat is pantseralarm, zei iemand, de Amerikanen moeten in het dal zijn. Tussen ons en de Amerikanen lag het stadje Weimar.

Op zeker moment zie ik mensen over de kampstraat hollen. Gevangenen, maar met machinegeweren, karabijnen en patronenrollen. Het waren tientallen bewapende gevangenen. Er werd geschoten. Even later verschenen SS-ers met handen boven het hoofd in de straat. Wat later hoorde je een enorm gekraak door de geluidsinstallatie. En toen het: kameraden, de SS is gevangen genomen of gevlucht. Wij zijn vrij. Toen barstte het gejuich en geschreeuw los. Iedereen was plotseling in de straat. Zelf lag ik in mijn bed te huilen.

Het waren vooral de Russen en de Joegoslaven die de leiding hadden. Ze waren zeer gedisciplineerd. Ze bezetten de belangrijk-

De omheining van het concentratiekamp Buchenwald.

ste punten en legden een kordon om het kamp, voor het geval de moffen zouden terugkomen uit Weimar.

Later bleek dat ze inderdaad de opdracht hadden om het kamp op het laatste moment plat te branden en te bombarderen. Wat ook heel wonderlijk was, dat was dat die bewapende gevangenen binnen de kortste keren uniformjasjes droegen.

Pas om 7 uur kwamen de Amerikanen. Toen was het kamp al helemaal op orde. Wel lagen er duizenden lijken op stapels, want de laatste dagen was er geen eten meer geweest en was de brandstof op van de kramatie-ovens.

DE GEBRACHTE OFFERS WERDEN GEVOLGD DOOR EEN TWEEDE SLAG

Van allemaal die ik ken, heb ik het er het beste van af gebracht. Ik kan tenminste gewoon werken en zo. Maar dat wil niet zeggen dat je er helemaal van af bent. Hoe ouder je wordt, hoe meer het zelfs terug komt. De oorlog is nu 27 jaar geleden, en mijn arrestatie 30 jaar, maar ik droom nog zeker twee keer in de week dat er gebeld wordt, dat ze me komen halen. Dan schiet je overeind en dan dringt het langzaam door: oh nee, het is niet werkelijk waar.

Het grootste deel van het kommunistiese kader, het beste deel van de arbeidersklasse, is in de oorlog uitgeroeid. We hebben grote offers gebracht. Maar dat is het ergste niet. Je wist gewoon: als ik niet aan de goeie kant stond, dan zat ik hier niet in dit kamp!

De hardste klap kwam na de oorlog. Ik had geen Sowjet-Nederland verwacht, maar toch wel een meer sociale staat. Maar de heersende klasse is terug gekomen en sterker dan ooit! De fascisten leven onder ons en als het in hun kraam te pas komt zullen ze opnieuw de bloedige onderdrukking toepassen. Meteen na de oorlog maakten de reaktionairen zich meester van de macht. De geschiedenis van het verzet is vervalst. Het werd voorgesteld alsof het fascisme aan een natie gebonden was, alsof alleen de Duitsers fascisten waren. Maar dat is niet waar. Meteen na de oorlog hebben de Nederlanders bruto geweld gebruikt tegen Indonesië. Mijn vader zei: Drees heeft bloed aan zijn handen!

Dankzij de terreur tegen de ontwikkelingslanden (denk maar aan Vietnam, dat is nog veel verschrikkelijker dan wat wij hebben meegemaakt), kunnen ze hier de arbeiders door de grote winsten een bot toewerpen: een tweedehands auto of een vakantie in Spanje. Maar daar begint nu wel een eind aan te komen.

In 1956 ben ik uit de CPN gegaan. Toen kwamen de "onthullingen" over Stalin en toen wilde ik er niet langer bij horen. Ik heb trouwens het idee dat er meer kommunisten buiten de CPN lopen dan er in. Soms spreek ik nog wel leden van de CPN, zoals een districtsbestuurder hier in Den Haag. Een vriendelijke man met een keurig pak aan en dan denk ik: man, zou jij nou bouwvakkers kunnen toespreken en ze een beetje revolutionaire bezieling kunnen geven?

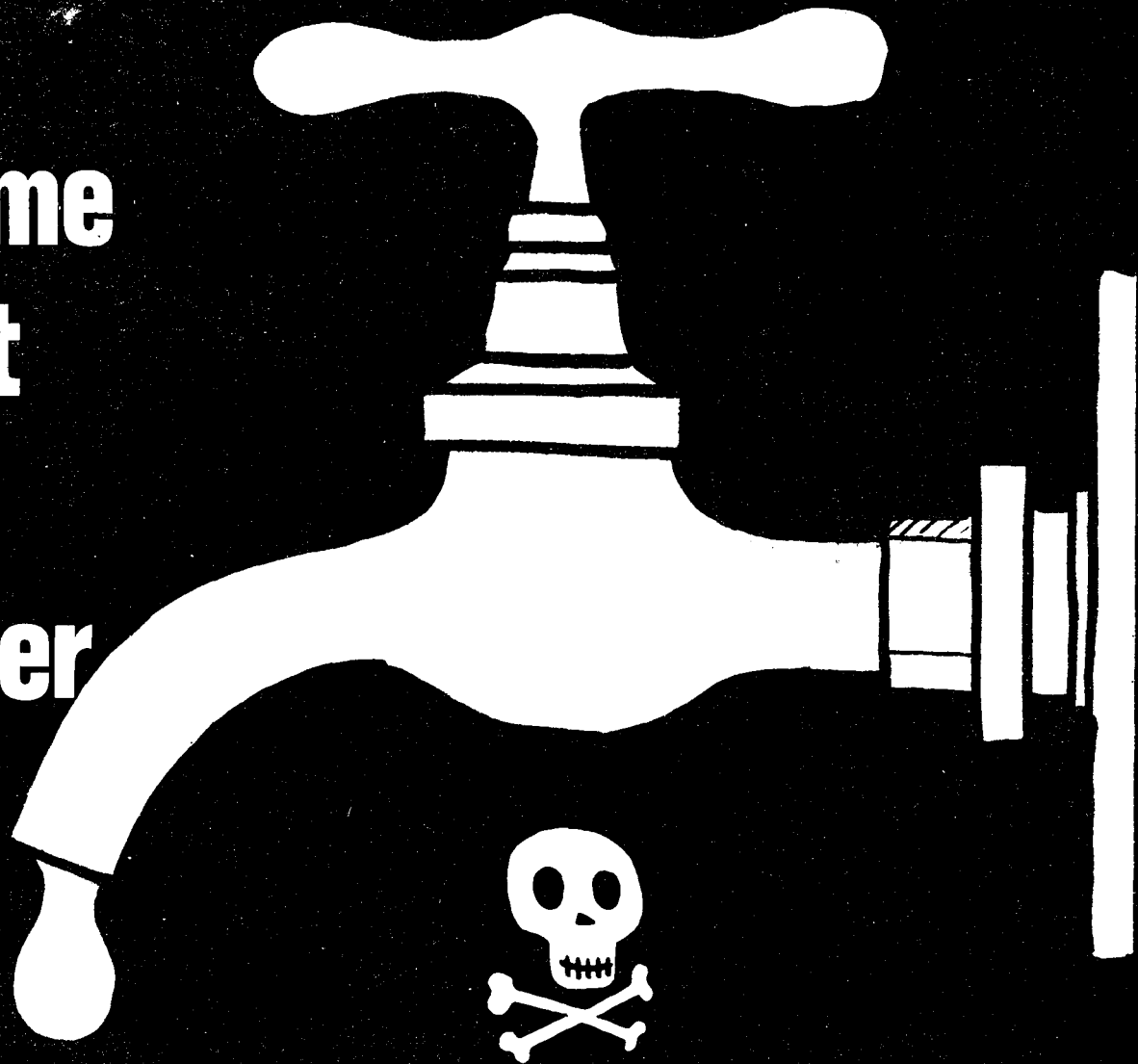
Het is goed dat er een nieuwe kommunistiese partij wordt opgebouwd, want uiteindelijk is de toekomst toch aan de arbeiders en het volk. Ze vragen me wel eens: als je alles van te voren geweten had, zou je het dan nog eens zo doen? Als ik aan die concentratiekampen denk, dan denk ik: nee, dat zou ik niet meer aankunnen. Maar als ik aan de strijd van de arbeiders denk tegen het kapitalisme, en tegen de meest brute vorm van het kapitalisme, het fascisme, dan kan ik me toch moeilijk afzijdig houden!"

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een jaar door fg te storten op gironummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen, onder vermelding: abonnement Tribune

Het kapitalisme vergiftigt ons drinkwater

Het water, dat uit de kraan komt, wordt in steeds meer steden en dorpen vies en bijna niet te drinken. Veel mensen denken, dat het niet anders kan. Maar het kan wél beter. Het is heel goed mogelijk dat elke Nederlander zuiver, lekker en gezond water uit de kraan krijgt. Omdat steeds meer mensen bang worden, dat er giftige stoffen in het drinkwater (dat uit de Rijn komt) achterblijven, beginnen ze in de winkel verpakt drinkwater te kopen. In Rotterdam is het een paar maanden geleden begonnen; daar betalen mensen voor een liter water duizend keer zo veel als ze normaal voor een liter uit de kraan hoeven neer te tellen. De ondernemers lachen zich rot. Eerst helpen ze het water vervuilen en dan verdienen ze nog lekker aan die vervuiling ook.

Dat wij in Nederland steeds viezer water moeten drinken of tegen duur geld water moeten kopen, komt alleen maar doordat we in een kapitalistisch geregeerd land leven, waar het niet zo belangrijk is, dat alle mensen goed drinkwater hebben, maar wél, dat de grootindustrie zoveel mogelijk verdient.

Over het vieze spelletje, dat de kapitalisten spelen met ons drinkwater, gaat dit verhaal.

GRONDWATER

In de Nederlandse bodem zit een enorme stoot zuiver drinkwater. In 1967 bijvoorbeeld werd er 900 miljoen kubieke meter grondwater opgepompt. In datzelfde jaar hadden alle waterleidingsbedrijven samen 750 miljoen kubieke meter nodig voor drinkwater en voor de kleinere industrie. Een eenvoudig sommetje leert, dat dus elke Nederlander van dat zuivere grondwater kon drinken en dat er dan nog een hele plas over was. Maar toch dronken in dat jaar ook al veel Nederlanders (Amsterdammers, Rotterdammers en andere

Randstadbewoners) volop water uit de Rijn. Hoe kan dat? Doodeenvoudig: die 900 miljoen kubieke meter grondwater werd niet door de waterleidingsbedrijven alleen opgepompt, maar ook door de grootindustrie, die zelf over eigen pompinstallaties beschikt. Bijna de helft van het grondwater (400 miljoen kuub) ging rechtstreeks naar de fabriek. Daar werd het kostelijke grondwater gebruikt voor allerlei zaken, waar die fabriek ook best gezuiverd Rijnwater voor konden gebruiken. Maar dat deden ze niet, want het oppompen van grondwater is makkelijker en minder kostbaar. En toevallig (of helemaal niet toevallig natuurlijk) mag elke fabriek in Nederland zonder toestemming grondwater oppompen. Maar als een drinkwaterbedrijf grondwater wil oppompen, moeten er eerst vergunningen aangevraagd worden.

Het resultaat is in elk geval duidelijk: terwijl er in de Nederlandse bodem water voldoende is om iedereen gezond en zuiver drinkwater te geven, moeten toch steeds meer mensen slecht smakend rivierwater drinken. Waarom? Omdat de grootindustrie ons goeie grondwater oppompt om hun machines te koelen. Een triester voorbeeld van kapitalistisch wanbeleid kun je amper bedenken: de machines zuipen helder grondwater en de mensen vies rivierwater.

RIVIERWATER

Het verhaal is nog niet uit. Want dat het water van de Rijn en de Maas zo vergiftigd is met allerlei stoffen, heeft ook maar één oorzaak. En dat is opnieuw: het kapitalistisch wanbeleid. Want terwijl iedereen langzamerhand weet, dat allerlei kostbare grondstoffen op onze planeet over enkele tientallen jaren op zijn, gaat de industrie in Frankrijk,

Duitsland en Nederland rustig verder met het weggooien van die kostbare stoffen in de Rijn en de Maas.

Omdat ze die stoffen in hun eigen productieproces toevallig niet kunnen gebruiken, smijten ze jaarlijks lood, koper, zink, chroom en kwik bij duizenden tonnen in de rivier.

In het socialistiese China worden de fabrieken zo ingericht, dat elke afvalstof weer gebruikt wordt om iets anders van te maken. Maar in ons kapitalistiese westen is dat te omslachtig. Op die manier kunnen de grootkapitalisten hun winsten niet hoog genoeg opschroeven. Het is veel goedkoper om alle afval gewoon in de rivier te smijten. Dat er langs de Rijn 20 miljoen mensen wonen, die dat vieze water als drinkwater moeten gebruiken, zal hen een zorg zijn. Sterker nog: ze dwingen staatsbedrijven zelfs om de Rijn te vervuilen. Dat blijkt in de Franse Elzas, waar de kali-mijnen enorme hoeveelheden zout overhouden bij hun kunstmest-productie. Dat zout zou best te gebruiken zijn als keukenzout. Maar omdat die mijnen staatsmijnen zijn en de zoutproductie in Frankrijk in handen is van partikuliere ondernemers, mag de Franse staat die partikulieren geen concurrentie aandoen door ook zout te gaan fabriceren. Dus zijn de kali-mijnen verplicht al het zout in de Rijn te dumpen, waardoor het rivierwater in Rotterdam af en toe bijna niet te drinken is.

VERPAKT WATER

En op dat laatste (dat het drinkwater bijna niet te drinken is) zitten de ondernemers precies te wachten. Want ook aan water kunnen ze geld verdienen, zo hebben ze ontdekt.

In Amerika is het begonnen. In dat grote voorbeeld van de Westeuropese kapitalisten,

zijn de rivieren natuurlijk ook ontstellend vervuild. Industrieën als Coca-Cola, Nestlé, Canada Dry enz. hadden al snel in de gaten, dat die vuile rivieren hen een lekkere cent winst op konden leveren. Ze wakkerden de angst bij de bevolking voor het vuile drinkwater nog een beetje aan en begonnen toen zelf verpakt drinkwater op de markt te brengen. Het bleek een reuze-zaak. In een paar jaar groeide het aantal fabrieken, dat verpakt drinkwater maakt, tot 700. De omzet bedroeg verleden jaar meer dan 100 miljoen dollar. Elk jaar stijgt die omzet met 20 % en de winsten zijn enorm. De aandeelhouders krijgen dividenden van 10 %. Om hun water aan de man te brengen, schrikken de heren industriëlen voor niets terug. Ze plaatsen advertenties met foto's, waarop uit de waterkraan gier stroomt, om elke Amerikaan toch maar zo snel mogelijk op verpakt drinkwater over te laten stappen.

Een paar maanden geleden, toen het water van de Rijn weer erg zout was, zagen ze ook in Nederland hun kans schoon. In Rotterdam en omgeving werden kartonnen pakken en flessen met drinkwater in de winkels verkocht. De mensen, die het betalen kunnen, kochten ze grif. Ook al moesten ze voor zo'n litertje verpakt water duizend keer zo veel betalen als voor een litertje water uit de kraan. De mensen, die het minder goed betalen kunnen, mogen nog steeds het vieze rivierwater drinken. Want de machines zuipen het grondwater immers op.

"We kunnen de milieu-vervuiling alleen maar tegengaan door een mentaliteitsverandering", zeggen de hoogleraren en industriëlen, die zich in de dure "Club van Rome" hebben verenigd. En dat is waar. Alleen gaat het om een andere mentaliteitsverandering dan zij bedoelen. Het gaat erom, dat de kapitalistische kanibalen-mentaliteit waarin mensen worden vergiftigd omwille van de winst, omslaat in een socialistiese mentaliteit. De kapitalistische mentaliteit kan alleen vernietigd worden als de macht van de kapitalisten en als het kapitalistische systeem vernietigd wordt.

Want het kapitalisme kan onze aarde niet beheren. Kapitalisme betekent: uitbuiten van de werkende massa's, het vergiftigen van oogsten (Vietnam), het verspillen van de kostbare grondstoffen voor volslagen overbodige apparaten en het verzieken van ons water en onze lucht.

Thomassen, burgemeester van Rotterdam, drinkt uit de giffbeker.

DE WEDUWE VAN EEN PRESIDENT DE VROUW VAN EEN MILJONAIR DE VRIENDIN VAN DE ZWAGER VAN EEN KONINGIN

Liefde maakt mooier dan geld

Na ruim drie huwelijksjaren heeft Jackie Onassis van haar Ari 120 armbanden, 300 colliers, 500 paar oorbellen en meer dan 1000 ringen cadeau gekregen. Per maand geeft Onassis 20.000 dollar uit aan juwelen en edelstenen. Thuis loopt zijn Jackie op met diamanten versierde pantoffels (120.000 dollar). Niet alleen Ari slooft zich uit om haar mooi te maken, zelf ligt de ex-weduwe soms acht uur achtereen onbeweeglijk op bed om een masker in te laten trekken en slaapt recht op als haar privé-kapster een dag vrij heeft. Toch staat ze nummer twee op de lijst van 's werelds Slechtst Geklede Vrouwen.

Tony toont blote Jacky

Lord (Tony) Snowdon en Jacky Kennedy raakten vorig jaar zo bevriend dat Tony nu beschikt over foto's van een zonnebadende blote Jacky. Dat hij ze aan vrienden laat zien, toont dat de vriendschap bij hem niet diep zit. Nadat Onassis zich bij koningin Elizabeth had beklagd, heeft de Engelse vorstin openlijk haar verontschuldigen aangeboden voor „het ongelofelijke gedrag" van lord Snowdon.

Berichten uit de EVA

Zo'n rebelse meid

Zo je weet, loopt het vrouwvolk in soorten op dit lojige wereldje rond.
Menigeen zit in dure kastelen met het mooiste textiel aan d'r kont.
Een prinses koopt met goud en juwelen nog een beetje aantrekkelijkheid.
Maar de enigste edelvrouw vind ik zo'n rebelse meid...

koor:

Zo'n rebelse meid,
zo'n rebelse meid
is een pareltje in de klassenstrijd,
want zij vuurt de vakbondsmen
bij een staking lekker an.
Menig meisje dee
aan de bonje mee,
maar er is plaats voor meer,
te allen tijd!
Geen demagoog
zo fel als 't oog
van zo'n rebelse meid.

Ja, d'r handen zijn hard van het werken.
En d'r jurk zit niet steeds zo het hoort.
Maar er klopt wel een hart in d'r donder
voor de mensen van haar eigen soort.
En de bloedzuigers krijgen de stuipen
als zij woedend wordt op z'n tijd,
want de zuiverste edelvrouw
blijft toch zo'n rebelse meid...

(Amerikaans arbeiderslied uit 1908)

PIERRE OVERNEY

Een nieuwe martelaar klassenstrijd, slachtoffer van oplevend fascisme

Tenminste zes buitenlandse arbeiders vielen verleden jaar in Frankrijk ten offer aan het oplevende rascisme en fascisme. Op een werf in Parijs bijvoorbeeld werd in november een Algerijn gevonden, opgehangen aan de verwarmingsbuizen. Zijn voeten raken de grond, zijn hals vertoont nauwelijks wonden, zijn achterhoofd is ingeslagen. Maar de konklusie van de politie is: zelfmoord door op-hanging. Een ander werd doodgeranseld door de politie op een parkeerplaats. Een derde werd van dichtbij met een geweer door het hoofd geschoten door zijn pensionhouder. Een naburige kafeehouder noemt het een "te-

rechtstelling" en er is kennelijk een goed georganiseerde bende aan het werk. Een vierde wordt neergeschoten omdat hij met een stel vrienden op straat loopt te zingen. Bij de Philipsfabrieken in Aubersvilliers wordt een Algerijnse arbeider doodgereden door een chauffeur die verklaart: "Ik had zin om een Algerijn te doden". Een andere Algerijn wordt samen met een vriend een kafe binnen gesleurd en gedwongen een rondje te betalen. De arme ziel heeft alleen kleingeld bij zich. Hij wordt ter plaatse doodgeslagen. Zijn vriend overleeft het door zich op te sluiten in de w.c.

meraden en bij zijn mede-arbeiders. Hij koesterde een diep gewortelde haat tegen de heersende klasse, die de arbeiders uitbuit en onderdrukt. In heel de fabriek was hij bekend. De arbeiders herinneren zich hem als iemand, die beter dan wie dan ook, de chefs belachelijk kon maken. Hij was populair en daarom waren ze bang voor hem. De CGT, de vakbond van de "officiële" kommunistiese partij, gaf zelfs een speciaal pamflet uit om hem te bekladden onder de Algerijnen. Ze werden daarin opgehitst om hem dood te slaan, maar Overney herwon hun vertrouwen door moedig en rustig met hen te praten en de leugens te ontmaskeren.

Twee chefs van Renault deden zich ten slotte voor als linkse synpatisanten en vroegen hem een La Cause du Peuple te koop. Toen hij daarop inging, werd hij wegens politieke aktiviteit ontslagen. Enkele weken later werd hij in dezelfde Renaultfabriek in koelen bloede vermoord.

Zijn ouders zeiden na het verschrikkelijke bericht: "Hij leefde volgens zijn beginselen en was er gelukkig mee. Hij wilde de wereld veranderen. Wat hij wilde was rechtvaardigheid. Wij zouden willen dat de zonen van iedereen zo waren. Dit moet helemaal openbaar worden, om te voorkomen dat ook de kinderen van anderen vermoord worden."

EEN NIEUW SYMBOOL VOOR DE STRIJD

De heersende klasse in Frankrijk laat meer en meer zijn democratische, parlementaire masker vallen en grijpt naar de brute terreur om de groeiende arbeidersbeweging meester te worden. Het fascisme is niet dood. Het leeft en steekt in steeds meer west-europese landen de kop op. In Parijs werd Pierre Overney er het slachtoffer van: een nieuwe naam, toegevoegd aan de lange rij martelaren voor de zaak van de arbeidersklasse, een nieuw symbool voor de strijd voor een betere wereld.

De reacties op de dood van Pierre Overney in de Franse kapitalistenklasse waren hysteries. De kranten verspreidden leugens en laster. Het geweten werd achter schreeuwende koppen opgeborgen. Men schreef dat het een schande was dat de Renaultfabrieken waren aangevallen door horden gewapende maoïsten. Men noemde Overney, die zijn hele leven op het land en in fabrieken had gewoond, een radikale student. De moordenaar Tramoni werd weliswaar ingesloten maar kreeg volop de kans te verklaren dat hij eerst in de lucht had geschoten. dat hij per ongeluk de trekker had over-

"JULLIE BROER IS GEDOOD"

De nieuwe kommunistiese beweging van Frankrijk, de maoïsten, georganiseerd rond het blad La Cause du Peuple (de zaak van het volk) besluit op vrijdag 25 februari een manifestatie te houden tegen het herlevende fascisme bij het Parijse metrostation Charonne. Om half drie die middag verschijnen er aktivisten bij de poort van Renault Billancourt om de arbeiders op te roepen aan deze manifestatie deel te nemen. Op dat moment verlaten duizenden arbeiders van de ochtendploeg het terrein.

Bij de poorten ontstaat gedrang tussen de bewakingsdienst van het staatsbedrijf Renault en de aktivisten. De laatsten hebben voor-zichtigheidshalve stokken meegenomen om zich te verdedigen. De dinsdag ervoor waren ze in een soortgelijke situatie plotseling aangevallen door een knokploeg in burger, gewapend met boksbeugels en bussen met bijtend zuur.

Dan komt Tramoni naar voren. Hij is de hoogste chef van de bewakingsdienst. De maoïsten kennen hem van gezicht, want hij fotografeerde hen altijd van achter het hek als ze aan de poort verschenen. Nu komt Tramoni naar voren en pakt zijn pistool. Hij richt het wapen, maar het weigert. Hij blijft kalm, gooit de patroon weg en richt het wapen opnieuw. Op dat moment staat hij vijf meter van Pierre Overney, 23 jaar oud, arbeider en aktivist. Overney staat er moederziel alleen. Hij zwaait met zijn stok, rukt zijn hemd open en roept: schiet dan! Tramoni schiet hem midden door het hart. Overney wankelt, doet één of twee passen naar voren en valt dood neer.

Een arbeider vertelde: "Tramoni handelde alsof het een oefening was. Het is een

kille moordenaar, die kerel. Hij haalt zijn pistool tevoorschijn alsof het een visitekaartje is."

Het was 10 voor 3 toen Overney vermoord werd. Tramoni bedreigd nog een fotograaf, die de moord fotografeerde: "Lazer op of ik leg je neer". Dan gaat hij terug de fabriek in, de arbeiders in bedwang houdend met zijn pistool.

Even is het doodstil. Dan roept een buitenlandse arbeider: "Ze hebben jullie broer vermoord". De aktivisten die buiten het terrein gesloten waren, forceren de poort en rennen terug. Er is geen twijfel mogelijk: Pierre Overney is dood.

De fabrieksgebouwen worden afgegrensd, maar de bewakingsdienst kan de arbeiders niet binnen houden. Een wilde, kmplete woede maakt zich van allen meester. De orde-dienst wordt tot in de gebouwen achtervolgd. In het buro van een chef wordt alles kort en klein geslagen, wat daarvoor in aanmerking komt. Sommige arbeiders spuwen hun chef in het gezicht, anderen slaan er op los. Enkelen huilden van woede. Een afrikaanse arbeider schreeuwt: "Zo kun je onmogelijk werken. Het is net als bij ons in Afrika. Je komt van je werk, je wilt twee dagen uitrusten en dan wordt er één van ons zo afge-maakt. Werken met een revolver in je rug, dat kan niet!"

HIJ WILDE DE WERELD VERANDEREN

Overney was een overtuigd kommunist met een rotsvast vertrouwen in de strijd van de arbeidersklasse. Hij kwam uit een arm landarbeidersgezin. Zelf was hij zijn hele leven jonge arbeider. Hij werkte onder andere bij Citroen en Renault. Altijd vol goede moed en aktief, was hij geliefd bij zijn ka-

ar in de ffer ne

scheldpartijen op de revolutionairen die volgens de PCF met de Franse machthebbers samenwerken om de rechtvaardige strijd van de arbeiders voor looneisen te breken.

P.C.F. : REVOLUTIE ? NEE !

Marchais, de leider van de PCF verklaarde openlijk: "Ik stel de vraag: gaat men weer opnieuw beginnen zoals in mei 1968? Ik antwoord: NEE, dat moet niet opnieuw beginnen."

Dit is een onthullend antwoord. In de grote mei-revolte van 1968 was het de PCF, die zich nog kommunisties durft te noemen, maar zijn naam te schande maakt, die de revolutionaire strijd brak. Terwijl 10 miljoen arbeiders staakten, de regering half gevluht was, de macht op straat in handen van het volk was, verhinderden de ordediensten van de PCF en van haar vakbond, dat vanuit machtige demonstraties een stormloop werd ontketend op de ministeries en andere openbare gebouwen.

De leider Séguy van de "kommunistiese" vakbond CGT liet toen een aantal uitspraken noteren die zonneklaar duidelijk maken dat deze "kommunisten" er helemaal niets meer aan gelegen is om de macht van het kapitaal te vernietigen en de macht van het proletariaat te vestigen.

Séguy zei: "Nee, de 10 miljoen stakende werkers eisten niet de macht, maar betere levens- en arbeidsvoorwaarden. Als wij ons hadden willen verheffen tot de generale staf van de revolutie, dan hadden we met één klap het kostbare kapitaal verloren van het vertrouwen dat de arbeiders aan de CGT hebben geschonken. De publieke opinie, geschokt door de ongeregelheden en gewelddadigheden en in verwarring gebracht door de dubbelzinnige houding en laksheid van de regering, heeft in de CGT de grote stabili-

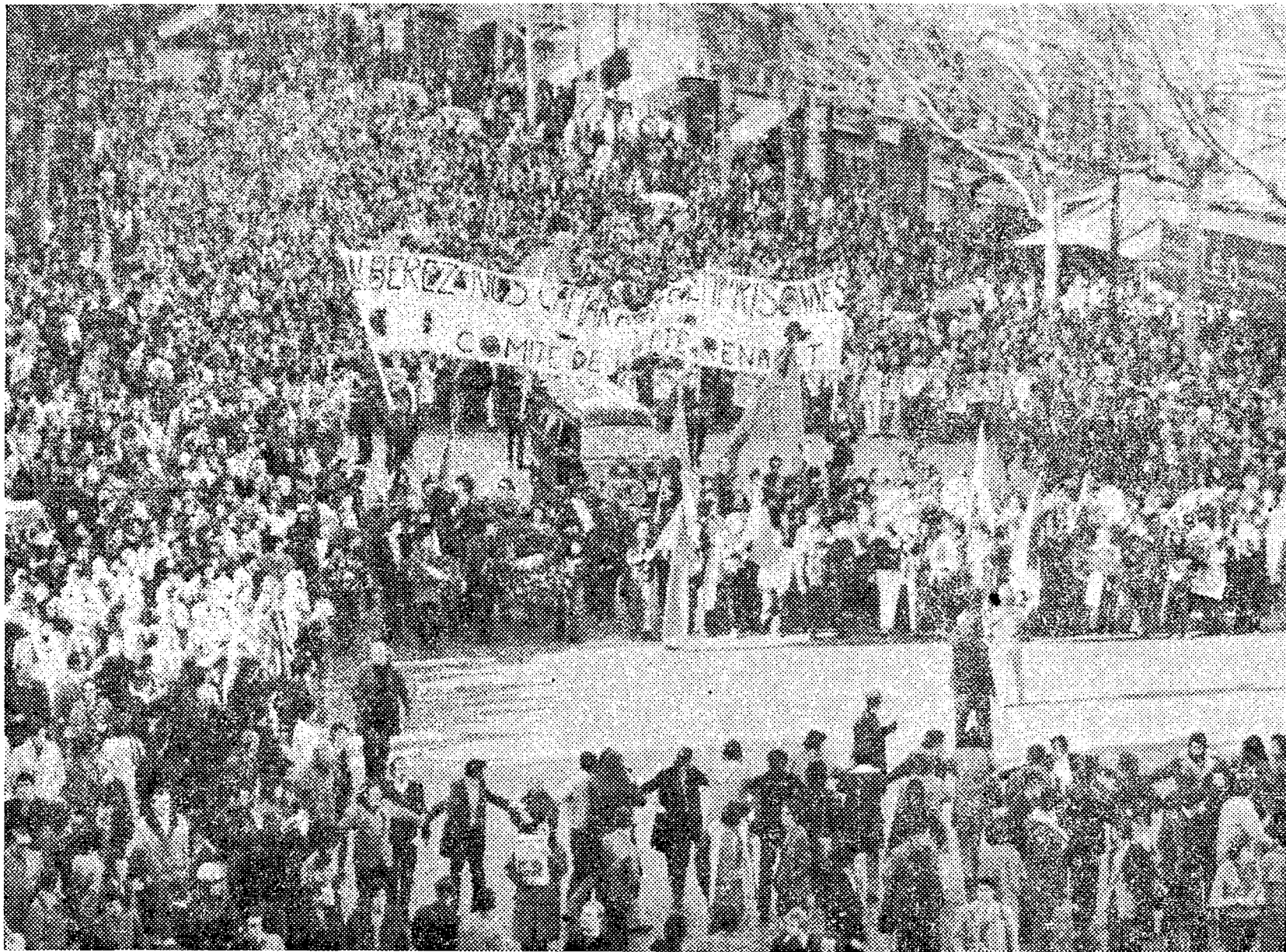
serende macht gezien, die de orde heeft helpen herstellen."

Van "kommunisten" van dit kaliber hebben de arbeiders weinig heil te verwachten als ze, zoals in Frankrijk, worden gekonfronteerd met harde aanslagen op het levenspeil en toenemende fascistiese terreur. Het zijn de revolutionairen, zoals Overney, die dit hebben ingezien en zich met leeuwenmoed inzetten voor het belang van de arbeidersklasse en de opbouw van een nieuwe, werkelijk revolutionaire partij.

100.000 MAN IN DE ROUWSTOET

Zich verbijtend van woede en spijt heeft de CGT moeten toezien hoe haar verderfelijke invloed op de arbeidersklasse tanende is. De arbeiders van Renault gaven gevolg aan de oproep om te staken tegen de moord op Overney, tegen het rascisme en fascisme. Naar schatting 100.000 mensen volgden de baar van Overney toen hij op zaterdag 4 maart begraven werd op het Parijse kerkhof waar eens de laatste strijders van de Kommune van Parijs (1871) sneuvelden. De regering had ongehoorde druk uitgeoefend op de ouders van Overney om hun zoon in hun platelandsgemeente te laten begraven. Geen enkele begrafenisondernemer in heel Parijs bleek bereid de begrafenis van de jonge revolutionair te verzorgen. Maar zijn kist werd gedragen door zijn kameraden en vele tienduizenden, waaronder zelfs sociaal-demokraten, volgden de baar. Het was de grootste revolutionaire manifestatie sinds mei 1968. De dood van Overney is voor duizenden het sein voor harde en onverbidde strijd tegen fascisme en kapitalisme. "Zijn bloed bezegelt de eenheid tussen de Franse en de buitenlandse arbeiders", zo werd gezegd. Achter de baar zong men de Internationale.

gehaald, dat hij ingesloten was geweest, dat hij uit noodweer handelde. In deze arbeidersvijandige en anti-kommunistiese campagne ging l'Humanité voorop, de meest verrotte van alle. Dit is het dagblad van de officiële Franse kommunistiese partij, de PCF, die al lang tot het revisionisme is vervallen en zich regelrecht als een agent van de bourgeoisie in de arbeidersklasse ontpopt. Geen woord van spijt over de dood van de jonge revolutionair. Nee, valse

Een stoet van tienduizenden mensen trekt door de straten van Parijs tijdens de uitvaart van Pierre Overney.

Het socialisme maakt een eind aan de uitbuiting, ook in Nederland

Onlangs sloot een 69-jarige arbeider zich aan bij de Kommunistische Partij Nederland / Marxisties Leninisties. Ondanks zijn leeftijd en het feit dat hij alleen met een stok (en dan nog maar moeilijk) kan lopen, zet hij zich enorm in voor het revolutionaire werk. Op buurtvergaderingen spreekt hij over de strijd tegen de huurverhogingen, hij verschijnt op de universiteit om studenten aan te vuren tot solidariteit met de strijd van de arbeiders, op openbare propaganda-avonden voert hij het woord om de mensen tot de strijd voor het socialisme aan te wakkeren.

Verleden jaar op een 1-mei-viering zei hij: "Ik zie hier vooral jonge mensen, en dat is prachtig. Zorg dat we op de barricaden komen. Want wij arbeiders zullen hoe dan ook de macht grijpen. En als ik het nog mag meemaken, dan loop ik voorop, als het moet met twee krukken."

Strijden voor het socialisme. Wanneer dat in Nederland voor alle arbeiders zo vanzelfsprekend was als voor deze bejaarde kameraad, dan was het met de heersende klasse zo bekeken. Dan legden de kapitalisten binnen de kortste keren het loodje. Maar alle arbeiders denken er niet zo over. Daarom is het de taak van de revolutionaire arbeiders met grote hardnekkigheid de verkeerde ideeën bij hun kollega's te bestrijden, ze mee te trekken in de actie en ze de weg te wijzen naar de bevrijding van uitbuiting en onderdrukking.

Onze kameraad zegt daarover: "Onze partij wordt meer en meer versterkt met jongere en oudere kameraden uit de arbeidersklasse die bereid zijn om te knokken en die

beginnen in te zien dat we naar het socialisme moeten. Zo moeten er duizenden arbeiders in Nederland zijn, die nog niet in de organisatie zijn opgenomen omdat het nog te veel aan leiding ontbreekt, omdat de juistheid van de revolutionaire lijn van de KPN/ML nog niet overal is doorgedrongen. Het is onze taak om in de bedrijven of waar dan ook contacten met deze mensen te zoeken. We moeten de uitbuiting bespreken. We moeten de directie gaan vragen wat er met de winst gebeurt, want wij maken die winst, daar doet de directeur niks aan. We moeten de wantoestanden bespreken en acties ontketenen. Wantoestanden zijn er zat in ieder bedrijf en in iedere buurt. De grootste wantoestanden van dit moment zijn naar mijn idee de huurverhogingen, de prijsopdrijving van gas, water en elektriciteit. Dat zijn aanslagen op de inkomsten van iedere arbeider. Ondertussen proberen ze je af te houden van de loonstrijd. Nog veel te veel wordt automatisaties genoeg genomen met loonsverlagingen die het gevolg zijn van de prijsverhogingen.

WAT HEB JE NOU BEREIKT ?

Ze zeggen wel eens tegen me: je bent nou een ouwe man en je hebt je hele leven geknokt (want ik heb altijd in de CPN gestreden, ik liep voor de oorlog al met de Tribune) en wat heb je nou bereikt? Wat we bereikt hebben is dat de arbeiders dat beetje schijnwelvaart gekregen hebben dat er nog is. Dat is aan onze strijd te danken en nergens anders aan. Dat wij onze offers ge-

bracht hebben, uitsluitingen uit bedrijven en de WW en zo, daaraan is het te danken dat we niet meer in dezelfde situatie leven als 50 jaar geleden. En ik wil er wel bij zeggen: als de strijd niet beter wordt dan hij nu is, dan kunnen we tot dezelfde tijd terugvallen, door al die verslechtingen die nu worden doorgevoerd.

Als ik gedacht had dat het allemaal zou kunnen zonder offers te brengen, dan was ik nou misschien ook wel ontmoedigd geweest. Als ik gedacht had dat het alleen om een loonsverhoging ging of tegen een huurverhoging, dan had ik er misschien zo onderhand ook wel de brui aan gegeven. Want er is op vele terreinen strijd en wat je op het ene terrein aan winst boekt, raak je soms op het andere terrein weer kwijt. Maar naar mijn idee is een werkelijke bevrijding van de arbeiders mogelijk. En daar vecht ik uiteindelijk voor.

Sommige mensen denken: er is altijd uitbuiting geweest en die zal er ook altijd wel blijven. Maar dat hoeft niet. Het hangt er van af wat er met de winst gebeurt. Komt die in de zakken van de directeuren, de trusts, van de couponknippers of de aandeelhouders? In Nederland komen steeds meer miljonairs. In de krant stond dat Nederland de best betaalde directeuren heeft van West-Europa. Het hoeft maar een beetje een bedrijf te zijn en ze verdienen al anderhalve ton. En verleden jaar zijn deze top-salarissen met 20 % gestegen. Dan kun je nagaan wat de aandeelhouders krijgen.

In een socialisties land wordt die winst helemaal gebruikt voor de arbeidersbevoeling en voor algemene voorzieningen. Daar

Stakende arbeiders bij de RDM (Rotterdam).

kan niemand er persoonlijk van profiteren, want daar profiteren alle mensen die werken ervan.

Het is de aard van de mensen dat ze alleen voor hun eigen hachje vechten, zeggen ze dan. Ja, dat is hier de aard van de mensen. Zo worden we gemaakt. Maar in een socialisties land werk je niet voor de baas, maar voor het algemeen belang en dat is het belang van alle werkers samen, dat is ook ieder zijn eigen belang. Dan komt er ook een hele andere mentaliteit. Als de mensen zich dan voor 100 % geven, dan is dat geen uitbuiting, maar dan is dat het gemeenschappelijk eigenbelang en dan is dat niet meer dan je plicht. In China, daar worden de arbeiders niet opgejaagd, maar daar werken ze uit zichzelf keihard. Omdat ze niet voor een uitbuitter, maar voor het socialisme werken.

Misschien hou je nog een tijdje echte saboteurs, en die moeten uit de maatschappij gesloten worden, als ze hun houding niet willen veranderen.

ZONDER BAZEN GAAT HET BEST

Sommigen denken: zonder bazen of zonder directeuren gaat het niet. Dat proberen ze je ook altijd wijs te maken, zelfs de vakbonden proberen dat. Maar het is niet waar. Zonder leiding gaat het niet, in een gezonde maatschappij is leiding nodig. Zonder leiding kan een bedrijf niet werken, ook niet in het socialisme. Je hebt goede leiders nodig. Maar het gaat erom: zijn die er in het belang van de arbeiders of in het belang van de trusts? Wij arbeiders kunnen uit onze eigen rijen de fabrieksleiders voortbrengen en wij zijn ook in staat om te controleren of ze de wil van het volk uitvoeren.

Bovendien zijn er in het kapitalisme veel bazen nodig, alleen al om de arbeiders op te jagen. Die kunnen in een socialisties land zo al worden afgeschaft.

Dat er arbeiders zijn die denken dat het zonder bazen en directeuren een janboel wordt, dat komt door hun gebrek aan zelfvertrouwen. De arbeiders zijn zich niet genoeg bewust van hun geweldige macht en van hun geweldige vermogen. De mensen zijn gewoon niet zelfbewust genoeg en weten niet wat ze allemaal wel kunnen.

DE PARTIJ IS ONMISBAAR

Hoe moeten we vechten? We moeten het gezamenlijk doen. Het hangt van onszelf af

en niet van 1 of 2 mensen. Want het is onherroepelijk een kwestie van macht tegen macht. Als wij het allemaal met mekaar eens zijn, dan zijn we veel en veel sterker dan de macht waar we tegen knokken. Op het ogenblik is er eigenlijk verrekke weinig strijd voor de situatie waarin we leven. Misschien dat die 150.000 werklozen schrik aanjagen. Maar, dat heb ik al gezegd, zonder offers kunnen we de strijd niet winnen. Die offers moeten we ook konsekvent nemen en we moeten opkomen voor de kollega's die uitgesloten worden van werk omdat ze strijdbaar zijn.

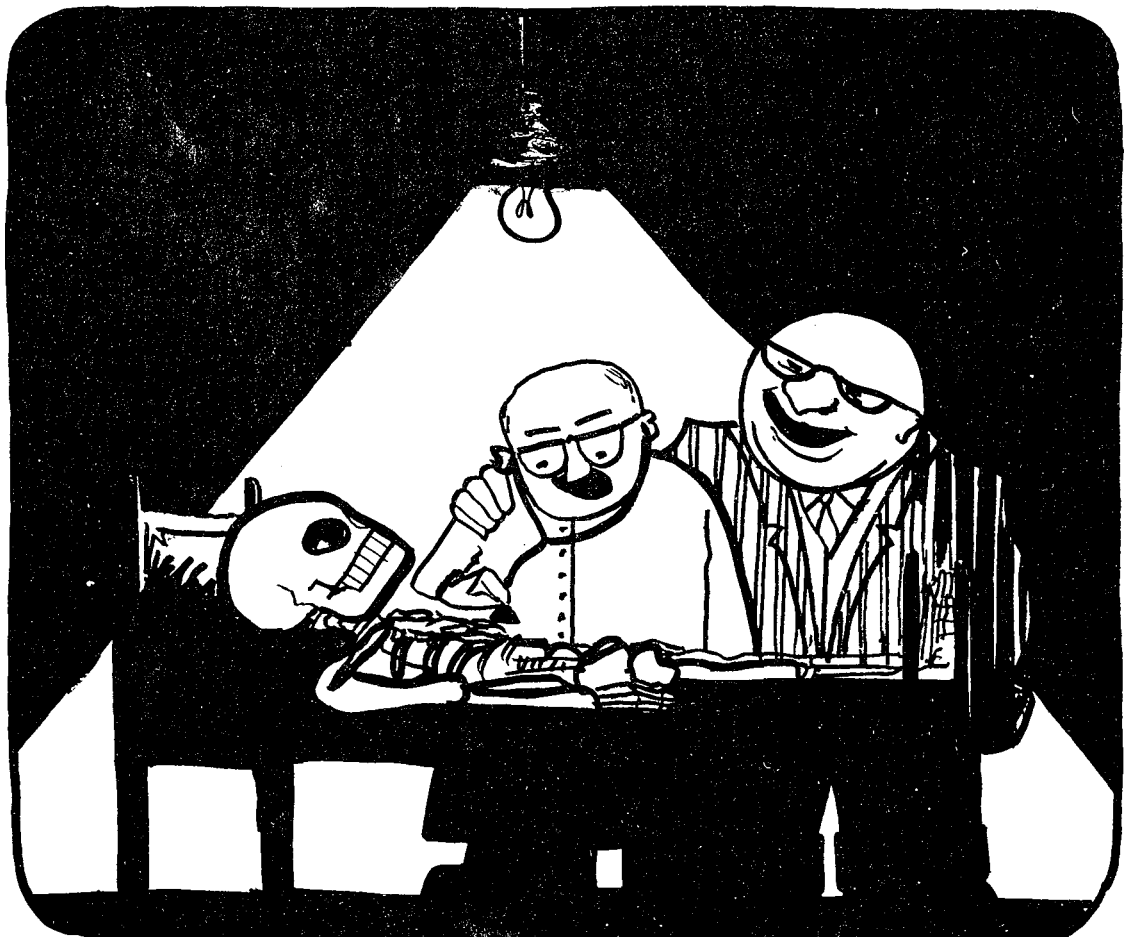
Als we iets bereiken in de strijd moeten we geen halt houden. We moeten steeds ver-

der, want als we onze strijd en onze organisatie laten verslappen dan pakken de kapitalisten beetje bij beetje terug wat we bevochten hebben. In die strijd hebben we onherroepelijk een partij nodig, een kommunistiese partij. De mensen vechten voor loonsverhogingen, tegen ontslagen, tegen huurverhogingen, de arbeiders vechten, de soldaten komen in beweging, de studenten roeren zich, de jonge arbeiders willen er ook wel tegenaan. Uiteindelijk hebben die allemaal één belang: de val van het kapitaal. De kommunistiese partij moet de strijd stap voor stap verder voeren totdat de arbeiders door een revolutie de macht grijpen. Er is een kommunistiese partij nodig om leiding te geven aan de strijd en om de strijd op al die terreinen samen te bundelen. Pas dan kan het hoofddoel worden bereikt.

Ik zie dat niet als een mooi ideaal dat nooit bereikt kan worden. Voor mij zijn Philips, Shell en Unilever geen reuzen waar je toch niks tegen kunt beginnen. Ik ben er vast van overtuigd dat Nederland een socialisties land zal worden. En dat vroeg of laat de hele wereld socialisties wordt.

Iedereen moet weten wat het kapitalisme betekent. Verleden jaar stierven op de wereld 30 miljoen mensen van de honger, dat is meer dan 80.000 per dag als ik het goed heb uitgerekend. Er is voedsel genoeg, maar de kapitalisten houden een eerlijke verdeling tegen. Die hebben geen boodschap aan andermans honger, alleen aan hun eigen winsthonger. Na 1945 is er nog geen vrede geweest. In geloof dat er in Vietnam in een maand tijds net zoveel bommen worden afgeworpen als in de hele oorlog. Dat kunnen ze nooit houden. Want waar verdrukking is, daar komt opstand, dat kun je in de hele geschiedenis zien.

Ook hier wordt de strijd steeds scherper. Ook hier heb je kans op een militaire dictatuur vooral als de strijd van de revolutionaire beweging hard groeit. Ook hier moet het socialisme komen. Het ligt aan ons zelf wanneer het er komt. Het zal vooral van de jonge arbeiders afhangen. Als die strijdbaar genoeg zijn, als die niet bang zijn om offers te brengen als die gebracht moeten worden, dan maak ik het misschien nog wel mee dat we een socialisties Nederland hebben.

„MORGEN WEER AAN HET WERK”

HET BEZOEK VAN NIXON:

Een grote overwinning voor volk en partij van China

Het bezoek van Nixon aan China is zonder meer een grote overwinning voor de buitenlandse politiek van de Volksrepubliek en van de Chinese kommunistische partij. Niet China, maar Nixon was gedwongen zijn politiek te veranderen. De halsstarrige pogingen, die de Verenigde Staten sinds 1949 ondernomen hebben om het bolwerk van het socialisme op de wereld te isoleren en te omsingelen zijn nu definitief en jammerlijk mislukt. Ook de politiek van de twee China's die gericht is op het verdelen van het land in twee staten, heeft een smadelijke nederlaag geleden. Nadat de Volksrepubliek in zijn rechten is hersteld in de Verenigde Naties, erkennen steeds meer landen de socialistische regering in Peking als enige vertegenwoordiger van het Chinese volk. Het is de groeiende kracht van China, die Nixon dwong om zijn gang naar Peking te maken.

Een trieste zaak voor het Amerikaanse grootkapitaal is ook dat 25 jaar anti-socialistische propaganda aan het instorten is. Het Amerikaanse publiek kreeg over China nooit iets anders voorgeschoteld dan "het gele gevaar", "de agressieve horden" en "het volk dat zucht onder de knoet van diktator Mao". Tijdens de reis van Nixon hebben de televisie-uitzendingen deze leugens onbarmhartig blootgelegd. Iedere Ameri-

Tsjoe En-lai.

Nixon.

Premier Tsjoe En-lai en Nixon op het vliegveld in Peking.

kaan kon met zijn eigen ogen aanschouwen dat Chinezen gewone mensen zijn, vriendelijk, maar vasthoudend aan hun principes. Dat er van half fascistiese politiediensten zoals in de VS zelf, geen sprake is. Dat de Chinezen, die 25 jaar geleden nog in een achterlijk, straatarm land moesten leven, er nu welvarend, goedgevoed en goed gekleed uitzien.

Nog belangrijker is dat het bezoek van Nixon een wig heeft gedreven in het front van de imperialistische grootmachten. Ten gevolge van de diepe crisis in het kapitalisme op de hele wereld stijgen de spanningen tussen de imperialistische landen. Dit is een reële dreiging van een nieuwe wereldoorlog. Voor de Volksrepubliek China en voor de zaak van de wereldrevolutie is het een kwestie van levensbelang dat de imperialisten zich niet alsnog aaneensluiten en zich gezamenlijk op China werpen. Men weet dat het grootkapitaal likkebaardend naar China kijkt: 700 miljoen mensen, wat een afzetmarkt, wat een winstmogelijkheid! Hoewel imperialistische agressie zou verdrinken in de zee van de volksoorlog in China, zou de revolutie een zware slag worden toegebracht als de imperialisten zich eensgezind op dit land zouden werpen. Daarom is het een zeer juiste politiek van de Chinese regering en de kommunistische partij om te trachten een wig te drijven in het kamp van de Verenigde Staten, de Sowjet Unie, Japan en West Europa. Hierbij moet herinnerd worden aan de situatie voor de Tweede Wereldoorlog toen het wereldbolwerk van het socialisme van destijds, de Sowjet Unie op soortgelijke wijze werd bedreigd, Stalin trachtte toen samen met Engeland en Frankrijk het fascistiese Duitsland te isoleren. Maar Engeland en Frankrijk, toen nog wereldmachten, gebruikten al hun smerige diplomatieke krachten om de Nazi's naar het oosten te drijven. Tenslotte sloot Stalin een niet-aanvals-

verdrag met Hitler, waardoor de Sowjet Unie twee jaar langer buiten de oorlog gehouden werd. In deze periode kon Rusland zich op de oorlog voorbereiden en werd de basis gelegd voor de uiteindelijke nederlaag van de Nazi's. Ook met deze historische les voor ogen moet stellen: Het bezoek van Nixon is een grote overwinning voor het Chinese volk en voor de kommunistische partij.

Bij sommigen is alleen de vraag opgedoken: Is China nu niet opgenomen in het rijtje van de grote mogendheden die onder elkaar de dienst proberen uit te maken op de wereld en de kleine landen aan hun regiem onderwerpen? Het is juist dat deze vraag wordt opgeworpen. De grote mogendheden proberen inderdaad onder elkaar de wereld te verdelen en de onderdrukte volkeren tot het uiterste uit te buiten. China doet daaraan niet mee. China bemoeit zich niet met de interne aangelegenheden van andere landen (ook niet van Vietnam of Noord Korea), zoals de Chinese Partij zich ook nooit mengt in zaken van de broederpartijen. China overheerst geen landen, zoals bijv. de VS of de Sowjet Unie (Egypte, India, Cost Pakistan en de landen van Oost Europa). De ontwikkelingshulp die China verleent berust niet op pogingen om invloed te verwerven en landen aan zich te onderwerpen. Als de Volksrepubliek China een fabriek of een spoorlijn bouwt in een afrikaans land bijv. dan probeert men de arbeiders van dit land te leren om het werk zelf te verrichten en als het karwei klaar is, blijven er geen Chinese controleurs achter. Dit is een prachtig voorbeeld van kameraadschappelijke hulp aan kleinere landen. Aan deze proletarische principes van de buitenlandse politiek blijft de Volksrepubliek China vasthouden, ook tijdens en na het bezoek van Nixon.

Studenten komen op voor de zaak van het socialisme

Honderdtwintig personeelsleden van de universiteit van Nijmegen kregen op donderdag 16 maart plotseling een dag vrijaf. Studenten hadden het belangrijkste bestuursgebouw bezet en lieten geen man binnen. Het was het prachtigste weer van de wereld en van het personeel was er dan ook niemand rouwig om deze zonnige vrije dag. Maar wat bewoog die studenten? Ze voerden twee leuzen: Onverkorte vrijheid van propaganda voor het socialisme en Geen maatregelen tegen revolutionaire studenten. Onder deze vlag werd een harde actie gevoerd. Het werk in het zenuwcentrum van de universiteit volkomen plat leggen, dat was nog niet eerder vertoond.

GEEN PARDON VOOR DE BURGERLIJKE WETENSCHAP

De groeiende crisis van het kapitalisme, maakt het noodzakelijk de greep van het kapitaal op de universiteiten te versterken. Daartoe worden via de regering allerlei maatregelen doorgevoerd, van verkorting van de studieduur tot een verhoging van het kollegegeld tot f 1000 (misschien zelfs f 3000). Vooral in de jaren 1968-'69 is er een heftige oppositie onder de studenten geweest: Ze eisten medezeggenschap en wensten veelal het behoud van hun oude bevoorrechte posities.

De kommunisten begonnen toen al te zeggen: "Het is niet erg dat de wetenschap nauwer aan de produktie wordt gekoppeld. Dat is in het socialisme ook het geval. Het gaat erom dat de produktie hier kapitalistisch is georganiseerd en dat die berust op uitbuiting en onderdrukking. Daar moeten de studenten tegen vechten. Dit betekent dat de studenten moeten vechten voor het socialisme. In die strijd lopen niet de studenten, maar de arbeiders voorop. Studenten die het socialisme willen, moeten op de universiteit voor de belangen van de arbeiders opkomen."

Zo is de MLS ontstaan, de Marxisties Leninistische Studentenbond. De MLS legt de nadruk op de strijd tegen de burgerlijke wetenschap onder het parool: geen pardon voor de burgerlijke wetenschap. Iedereen weet dat de wetenschappen zoals die aan de universiteit worden beoefend, in dienst staan van het kapitalisme. De studenten worden er met bourgeois-ideeën vergiftigd en opgeleid tot wetenschappers die dapper helpen bij het voortzetten van de kapitalistische uitbuiting. Zo leert een toekomstig arts wel pilletjes voorschrijven, maar niet om tegen een bijna invalide arbeider te zeggen: dat komt door dat jaagsysteem op de fabriek. Of een fragmentatiebom wordt aan de studenten voorgesteld als een technische prestatie in plaats van als een moordwerktuig tegen het Vietnamese volk. Of de crisis als een teruggang in de ekonomie ten gevolge van de hoge looneisen, in plaats van als een onvermijdelijk gevolg van de kapitalistische winsthonger en concurrentie. De universiteit is een bastion van de burgerlijke wetenschap en van de arbeidersvijandige moraal. Het is van groot belang dat dit door revolutionaire studenten aan de kaak wordt gesteld, zodat studenten en wetenschappers de kant van de arbeiders leren kiezen in de klassenstrijd.

POLITIEKE CENSUR TEGEN HET SOCIALISME

De MLS is begonnen met dergelijke acties te organiseren en kolleges van burgerlijke geleerden te verstoren om discussies uit te lokken over de inhoud van wat er gezegd wordt. Op 9 maart spraken enkele arbeiders, die lid zijn van de Kommunistiese Partij Nederland / Marxisties Leninisties in Nijmegen voor studenten over de crisis en het socialisme. Twee dagen eerder hing een student, die ook lid is van de KPN/ML, in het kapitale gebouw van wiskunde en natuurwetenschappen een affiche op voor deze avond.

Studenten klimmen door een raam het kuratorengebouw binnen.

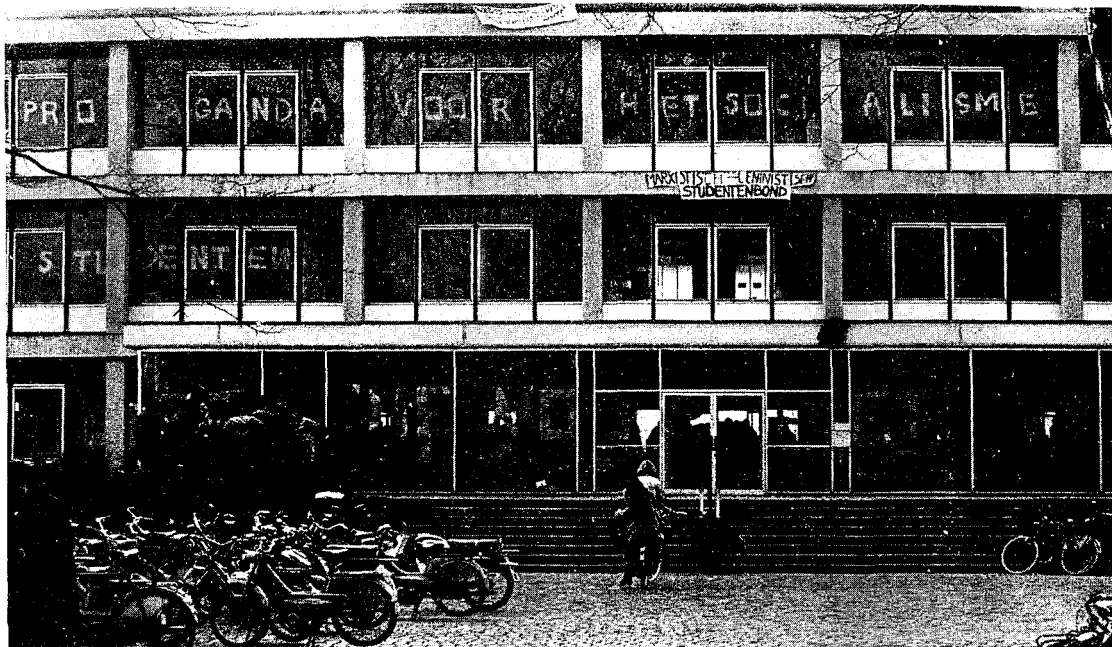
Ene prof. Levelt trok dit affiche onder zijn neus vandaan van het bord af en wilde het verscheuren.

Om een lang verhaal kort te maken: er ontstond een fikse ruzie waarin de student uiteindelijk tegen die geleerde zei: "Jij bent een enorme zeikert als dit pamflet er niet mag hangen. Jullie, met je zogenaamde democratie, zitten al jaren achter de schermen te konkelen en te intrigeren. Jij bent een grote reaktionair en een grote klootzak." Ongeveer 20 studenten die van dit voorval getuige waren, begonnen spontaan te applaudiseren.

De daaropvolgende dagen moest deze revolutionaire student steeds bij professoren komen die een trapje hoger stonden. De MLS begon de zaak te organiseren omdat het een geval van algemene politieke censuur betrof. Eén van de hoogleraren vertelde dat het MLS pamflet niet kon, want dan haalde je de politiek op de universiteit. Toen hij er op gewezen werd dat er enkele dagen tevoren op hetzelfde publikatiebord nog een pamflet van de NAVO hing, zei hij: "Ja, maar Nederland is tenslotte lid van de NAVO. En stel nou eens dat linkse extremistische groepen zoveel invloed krijgen dat ze een gevaar worden voor de samenleving, dan moeten we daar toch met alle middelen tegen in gaan?"

Dat was klare taal, en een compliment voor de MLS. De Studentenbond het reaktionaire tuig kennelijk op de gevoelige plaats te pakken. Vervolgens kreeg de student waarmee het allemaal begonnen was een seintje van iemand die het weten kon: "Ze zijn tot alles in staat. Ze willen je op alle mogelijke manieren van de universiteit af hebben. Ik ben helemaal geen sympatisant van jullie, maar dit is toch te bar. Prof. Levelt heeft gezegd: hij eruit of ik eruit. Als je niet voor ze kruipt, dan trappen ze je eraf."

Maar er is een beter middel om je recht te halen dan kruipten, dat is vechten. Ondertussen kwamen steeds meer gevallen aan het licht dat het op de wis- en natuurkunde faculteit verboden was pamfletten uit te delen,

De eisen van de studenten zijn achter de ruiten van het bezette gebouw geplakt.

kranten te verkopen, kollektes te organiseren voor de zaak van de revolutie. En mensen kwamen ook met voorbeelden dat revolutionaire studenten gepakt worden met mondelinge tentamens en dergelijke.

Daarom kwam de samenvattende eis naar voren: vrijheid van propaganda voor het socialisme en geen maatregelen tegen revolutionaire studenten.

De woede van de reaktionairen liep zo hoog op dat ene prof. De Vries, oog in oog met een delegatie van drie studenten, niks beters wist te doen dan te tieren, te schelden, te schoppen en te slaan. Deze "geleerde man" schopte een student een winkelhaak in zijn jasje. De studenten besloten zich te beheersen en sloegen (nog?) niet terug.

Door een juiste propaganda werden steeds meer studenten bij de zaak betrokken. Op maandag 13 maart besloot een vergadering van 100 man een ultimatum voor te leggen aan het hoogste bestuur van de universiteit: de kuratoren. Binnen een dag moest er worden toegezegd dat er volledige vrijheid van propaganda voor het socialisme zou zijn en dat er geen maatregelen zouden worden genomen tegen revolutionaire studenten. De heren voelden zich te goed om op deze kwestie in te gaan. Een dag later waren er al 200 studenten bij elkaar die besloten een hard antwoord te geven. Het bestuursgebouw van de kuratoren zou een dag worden bezet en het werk zou er onmogelijk worden gemaakt. Dit besluit werd stipt uitgevoerd.

BEZETTING VOORLOPIG OPGEGEVEN

Op de middag van de bezetting kwamen er in het bezette gebouw zeker 400 studenten bij elkaar. Ondertussen was prof. Levelt gedwongen op hetzelfde publikatiebord waar de zaak begonnen was, een brief op te hangen met de mededeling dat er geen studenten geschorst zouden worden en dat hij niemand had willen beledigen (hem was in het gezicht geslingerd dat hij de zaak van de arbeiders beledigde). De kuratoren kwamen met een verklaring dat er niets bekend was

Aktievergadering in het bezette universiteitsgebouw.

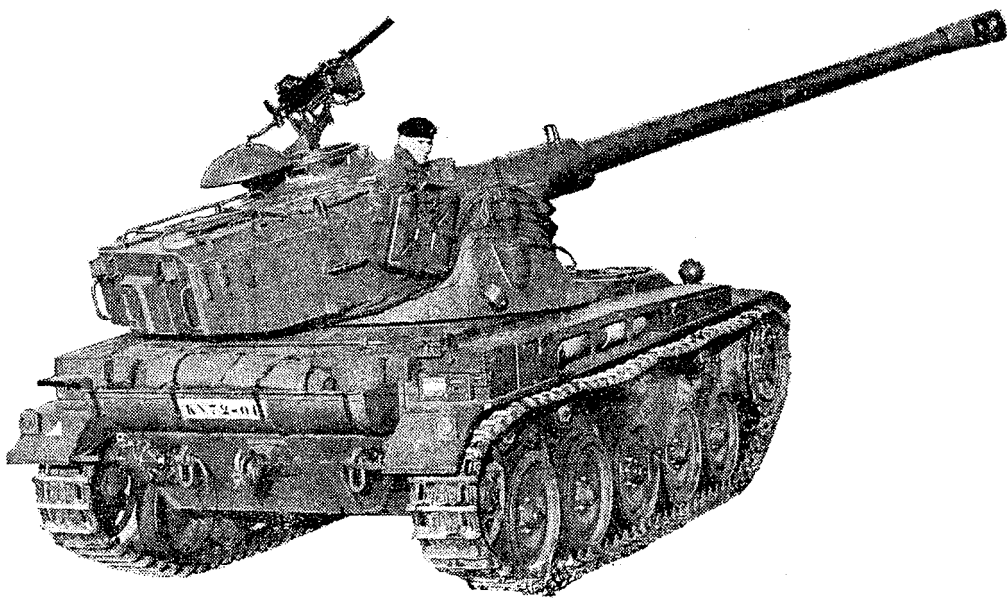
van censuur op de universiteit. De schrik voor deze actie zat er kennelijk wel in.

De MLS, die samen met enkele andere progressieve studentengroepen de leiding had, stelde dat de actie moest worden doorgezet en tot het eind toe worden afgemaakt. De meerderheid van de studenten besliste echter dat men op dit moment zo niet verder moest gaan, maar de actie voortzetten op de afzonderlijke fakulteiten. De MLS die waarschuwde tegen versplintering van de opgebouwde kracht, kreeg de volgende dag gelijk. Toen werden er allerlei groepen ingesteld, die in los verband allerlei plannen willen uitwerken. Te vrezen valt dat de actie (voorlopig) als een pudding in elkaar zakt.

Ondertussen zijn er wel tegemoetkomingen van het universiteitsbestuur afgedwongen waaruit de kracht van een goeie actie blijkt.

De MLS heeft een belangrijke winst geboekt. De aanval op de burgerlijke wetenschap zal de komende maanden worden verscherpt.

De onderdrukking van socialistiese denkbeelden op de universiteit wordt steeds harder, omdat die denkbeelden steeds krachtiger worden. De studenten moeten hier harde antwoorden op geven en doeltreffend te werk gaan, in plaats van het grenzeloze geouwehoer waarin al vele studentenacties verloren gingen. Om aan die strijd leiding te geven wordt een MLS opgebouwd waarvan de kracht schuilt in hun verbinding met de arbeidersklasse en hun gedisciplineerde hechte organisatie. Omdat dit in het belang van de arbeiders is kan de KPN/ML het werk van een studentenorganisatie als de MLS van harte ondersteunen.

grootkapitaal eist grotere oorlogs- inspanning

Het Colijnskabinet van Biesheuvel heeft de mond vol over matiging, maar wat ze zelf ondernemen is allerminst matig. De tarieven van PTT en NS worden stelselmatig opgeschroefd. Volgend jaar gaan de luister- en kijkgeden weer omhoog. De sociale premies drukken steeds zwaarder op de lonen. En dankzij de huurharmonisatie worden er dit jaar huurverhogingen geheven tot de 20% toe. Om maar eens wat te noemen.

De enigen waarvan geest wordt dat ze zich matigen, zijn de mensen die dat allemaal moeten betalen: de arbeiders.

Maar we hebben het nog lang niet gehad. De voorspellingen voor volgend jaar zijn dubbel zo somber als ze voor dit jaar waren. Onder-

tussen is er een commissie Van Rijckevorsel die in al deze achteruitgang moet bekijken of de regering niet meer moet uitgeven voor oorlogsvoertuig. Op het ogenblik bedragen de oorlogsausgaven ruim 4 miljard (dat is pakweg 80.000 woningen).

Een minderheid van deze commissie wil de defensie-uitgaven bezuinigen. De meerderheid wil er juist mee omhoog. Deze meerderheid bestaat uit: 5 beroepsmilitairen, een hoge van Buitenlandse Zaken (directie NATO-zaken), F. Goedhart (oud-kamerlid DS'70), Van der Beugel (oud-staatssecretaris Buitenlandse Zaken) en ... Van der Bent (directeur AKZO) en Bayen (directeur AMRO-bank).

De militairen en de grootkapitalisten weten het wel. Gaat de economie achteruit dan laat je de arbeiders er voor opdraaien en de grootindustrie stimuleer je met regeringsopdrachten voor oorlogstuig. Altijd in tijden van crisis verhogen de kapitalisten hun oorlogsinspanningen en vrijwel altijd leidt dit ook tot kleine of grote oorlogen. Dat is één van de zegeningen van het kapitalisme.

Wat hebben we aan dat wapentuig? Het is gewoon uitverkoop van grondstoffen en arbeidskracht want als het aan de werkende mensen ligt, die hebben er net zoveel baat bij als wanneer je al die miljarden meteen in zee zou storten. Onze vijanden vertoeven nu eenmaal niet over de grens, maar in ons eigen land. Dat zijn de lui die zich verrijken aan het pezen van de arbeiders en de ellende van de onderdrukte volkeren.

Marxisties-leninistische literatuur in de nederlandse taal

Bestelnummer 1.

MAO TSETOENG - Het Rode Boekje f 2
Het beroemde boekje met de citaten van voorzitter Mao Tsetoeng. Het bevat de kernpunten van de werken van deze grote marxist-leninist, die zo gemeengoed konden worden van de brede massa's van het chinese volk ten tijde van de Kulturele Revolutie. Een gids voor actie van revolutionairen op de hele wereld. Daarom een belangrijke nederlandse vertaling.

2.
JORIS IVENS - Een revolutionair met een kamera. f 1
Een bundeling van de artikelen die in de Tribune verschenen naar aanleiding van een uitvoerig interview met Joris Ivens in Parijs. De befaamde nederlandse filmer over: kommunisme, de crisis van dertig, China, de kulturele revolutie, revisionisme, de volksoorlog in Zuidoost-Azië, over filmen, arbeiders en kunstenaars. Een unieke brochure, met foto's.

3.
MAO TSETOENG - Over de praktijk f 1
De glasheldere uiteenzetting van de marxisties-leninistische theorie over de menselijke kennis. Mao zegt hierin: "Als men de theorie en de methoden van de revolutie wil kennen, moet men deelnemen aan de revolutie." De praktische ervaring is de grondslag van alle kennis.

4.
MAO TSETOENG - Over de tegenstelling f 1
Een belangrijk filosofies geschrift. Een revolutionaire methode om de dingen die ons omringen te begrijpen.

5.
STALIN - Over dialekties en histories materialisme f 1
De grondbeginselen van de marxistische filosofie. Helder en overzichtelijk beschreven, zoals Stalin dat kon.

6.
OVER DE KWESTIE STALIN f 1
Drie jaar na zijn dood werd Stalin door Chroetsjov verguisd als een bandiet en een moordenaar. In dit boekje neemt men het van chinese zijde voor Stalin op. De wilde aanvallen op Stalin zijn alleen te verklaren, doordat de Russen de fundamentele principes van het kommunisme laten varen.

7.
LENINISME OF SOCIAAL IMPERIALISME f 1
Een belangrijk artikel uit de chinese pers bij de 100-ste geboortedag van Lenin. Hierin worden de principes van het marxisme-leninisme verdedigd tegen de vervalsingen van de nieuwe tsaren in Moskou.

8.
LENIN - Het imperialisme en de scheuring in het socialisme f 1
In dit boek wijst Lenin op het verband tussen het imperialisme en het verraad van de oude socialistiese partijen aan de revolutie. Door de overwinsten die de kapitalisten in de koloniën maken, kunnen ze hun agenten in de arbeidersklasse omkopen.

9.
LENIN - Uit "Staat en revolutie" f 1
Staat en revolutie is één van de belangrijkste werken van Lenin. In deze brochure enkele hoofdstukken uit dit boek. De staat is een onderdrukkingsapparaat van de ene klasse over de andere. De prole-

tariëse revolutie moet het burgerlijke staatsapparaat vernietigen. Onder de diktatuur van het proletariaat begint de staat af te sterven. Het zijn deze problemen die Lenin aan de orde stelt.

10.
MARXISME-LENINISME KONTRA REVISIONISME f 1
Over het 23-ste kongres van de CPN (1970) verschenen vier artikelen in de Tribune, die toen nog Rode Tribune heette. Zij zijn verzameld in een brochure waarin het revisionisme van de CPN wordt behandeld.

11.
MAO TSETOENG - Het imperialisme en alle reaktionsairen zijn papieren tijgers f 1
Mao Tsetoeng deed deze beroemde uitspraak om zowel de tijdelijke kracht als de uiteindelijke zwakte van het imperialisme te ondersteunen. In deze brochure zijn uit de werken van Mao passages verzameld, die deze uitspraak verduidelijken.

12.
MAO TSETOENG - Het systeem van het partijkomité versterken f 0,50
In de opbouw van de kommunistiese partij zijn op de verschillende nivo's de partijkomité's van doorslaggevende betekenis. Hoe die komité's op demokraties-centralistische wijze moeten funktionieren, beschrijft Mao in dit boekje.

13.
MAO TSETOENG - Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij f 1
Natuurlijk leven ook binnen de kommunistiese partij opvattingen die onjuist zijn en schadelijk voor de revolutionaire zaak. Deze brochure geeft een voorbeeld van het bestrijden van zulke opvattingen in een historische periode van de Kommunistiese Partij van China.

14.
DE KULTURELE REVOLUTIE in een chinesees dorp f 3
In het dorpje Dachai op het chinesees platteland bouwen eenvoudige boeren en kommunisten aan het socialisme. Om het sukses te kunnen voortzetten moet er met fouten en heimelijke vijanden worden afge-rekend. Dat gebeurde in de Kulturele Revolutie.

15.
DE KAPITALISTIESE EKONOMIE f 1
Wat zeggen marxisten-leninisten over arbeiders en kapitalisten, winst en uitbuiting, kolonialisme en imperialisme, oorlog en revolutie? Het staat in dit boekje over de politieke ekonomie van het kapitalisme. Eenvoudig en duidelijk.

16.
DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel I f 1

17.
DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel II f 1
Deze boekjes geven een samenvatting van de belangrijkste hoofdstukken uit Het Kapitaal van Marx.

* Hoe kunt u deze literatuur bestellen?
Gireer op nummer 2534761 t. n. v. P. J. van Zomeren, Nijmegen. Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen. De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

DEZE MAAND NIEUW !!

18.
MAO TSETOENG - Bestrijdt het liberalisme +
Waar komen de juiste ideeën vandaan? f 1
In het boekje "Bestrijdt het liberalisme" keert Mao tsetoeng zich tegen de verkeerde houdingen die in de kommunistiese partij voorkomen, en die een gevolg zijn van het liberalisme. "Waar komen de juiste ideeën vandaan" is een schitterende bondige samenvatting van de marxistische theorie van de kennis. De juiste ideeën komen niet uit de lucht vallen en zijn de mensen niet aangeboren, ze ontwikkelen zich uit de praktijk.

19.
LANG LEVE DE OVERWINNING VAN DE DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT f 1,50

In 1871 grepen de arbeiders van Parijs de macht en wisten die gedurende enkele maanden te behouden. Het was voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid dat de diktatuur van het proletariaat werd ingesteld. De historische betekenis van deze revolutie is niet te overschatten. Marx trok er zijn lessen uit. Lenin paste ze toe op de Russiese revolutie en ontwikkelde ze verder. Mao Tsetoeng paste ze toe op de chinese revolutie en ontwikkelde ze nog verder. Toen de Kommune van Parijs een eeuw geleden was, verscheen er een groots herdenkingsartikel in de Chinese pers. Hierin worden de belangrijkste kwesties uitvoerig behandeld: de gewapende revolutie, de diktatuur van het proletariaat, het verdervoeren van de revolutie als de macht al gegrepen is. Dit artikel is vertaald en vormt een zeer belangrijke brochure.

de
tribune

5 72

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

**proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!**

**het schandaal
van ENKA:
het socialisme
is de enige
oplossing**

**hallo mijnheer
den uyl,
wat zijn
je handen vuil**

IN VIETNAM

**is het
socialisme
in opmars**

Jaargang 8, nummer 5.

Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML

Kommunistiese Partij Nederland
Marxisties Leninisties

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen:

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune
door f 9,- te storten op:

Gironummer 2534761

t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.

Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- Biesheuvel moet oprotten en de hele kapitalistenbende met hem (pag. 2).
- Het ENKA-schandaal - het kapitalisme ten voeten uit. (pag. 3, 4, 5)
- Van notenkraker tot revolutie (pag. 5)
- Onthullingen uit Limburg
"De afgedankte mijnpaarden hadden het beter dan wij" (pag. 6, 7)
- God en de V. S. (pag. 7)
- Opnieuw Vietnam (pag. 8, 9)
- Massale akties overal in het land: er ziet dynamiet in de huurweigering (pag. 10, 11).
- Burgemeester krijgt f 22.000,- (= 20%) loonsverhoging (pag 10).
- Nationalisme i. p. v. socialisme - De CPN verkoopt Groningen knollen voor citroenen. (pag. 12, 13).
- M. L.-literatuur in de Nederlandse taal. (pag. 14)
- Hallo, meneer den Uyl, wat zien uw handen vuil. (pag. 15).

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM	Binnenvissersstr. 19 hs.
ARNHEM	Postbus 2097
DEN HAAG	Vinkensteynstr. 50
EINDHOVEN	Postbus 706
ENSCHDEDE	Janninksweg 76
GRONINGEN	Kleine Badstr. 4a
HEERLEN	Eikenderweg 97
HELMOND	Postbus 277
HENGELÖ	Cronjéstr. 12 tel. 05400-21042
LEIDEN	zie inlegvel
NIJMEGEN	Aldenhof 8564 tel. 08800 - 42013
OSS	Postbus 203
ROTTERDAM	Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT	Postbus 2086.
WAGENINGEN	Cort v. d. Lindenstr. 23

biesheuvel moet oprotten en de hele kapitalisten- bende met hem

BIESHEUVEL ROT OP. Dat is ongetwijfeld de populairste leuze die een politieke partij op het ogenblik kan voeren. De regering is gehaat. Wie op een politieke vergadering voor de val van Biesheuvel pleit, kan rekenen op een donderend applaus.

Geruime tijd geleden schreven we al in de Tribune: de tijden van Colijn keren terug. Nu staat er dan zelfs een Colijn-achtige op het schip van staat.

Minister Nelissen heeft zijn begrotingsplannen opgesteld en meegedeeld dat er een tekort is van miljarden. "We moeten de buikriem aanhalen", heeft hij gezegd. We weten waar dat op uit draait: dat onze buikriem wordt aangehaald.

Steeds luider wordt er geroepen om een loon- en prijsstop. Wij zeggen: een prijsstop akkoord, maar met een loonstop moeten we wachten tot we de opgelopen achterstand van de laatste jaren hebben ingehaald. De regering gaat het precies andersom draaien. De loonstop zal men ongetwijfeld proberen door te voeren. De prijsstop alleen in naam.

Begin dit jaar zijn de prijzen gemiddeld iedere maand met 0,8 % gestegen. Dat belooft in totaal uit te komen op ongeveer 10 procent. Daar komen we zwaar op te kort met de afgesloten CAO's. Mogelijk dat de regering deze prijsexplosie volgend jaar gaat dempen. Maar dan nog blijven de kosten van het levensonderhoud stijgen.

Ze willen bepaalde belastingen verlagen, maar de BTW verhogen op de produkten die je dagelijks nodig hebt. Dat is in het voordeel van de goeie verdieneners en in het nadeel van de gewone man. Verder willen ze bijvoorbeeld haast maken met een milieubelasting op brandstofverbruik en met een heffing op parkeren langs de openbare weg. We hoeven er ook niet aan te twifelen dat ze volgend jaar weer zullen proberen de huurverhoging op te leggen, tarieven op te jagen enz.

Op alle mogelijke fronten is de aanval op het levenspeil van de werkende massa's geopend. Neem maar het voorbeeld dat de banken hun rente verlagen op salarisrekeningen ondanks het feit dat ze verleden jaar rekordwinsten boekten. De Giro verklaarde eerst aan deze verlaging niet mee te doen, maar overweegt nu toch zich aan te sluiten. Ze mogen natuurlijk het heilige partikuliere bedrijfsleven geen concurrentie aandoen.

We hebben het al eerder gezegd en we blijven het zeggen: de arbeiders zijn niet verantwoordelijk voor de crisis, daarom moeten we geen enkele aantasting van het levenspeil vrijwillig aanvaarden maar er tegen knokken!

De kapitalisten zijn trouwens niet in de aanval omdat ze sterk zijn maar omdat ze zwak zijn, omdat hun maatschappij doldraait zijn ze noodgedwongen in de aanval.

Op het ogenblik biedt het kapitalisme: bezuinigingen, bedrijfssluitingen, onzekerheid, schandalen, werkloosheid, aanslagen op het levenspeil van de massa's. Op het ogenblik

maakt het kapitalisme ook zelf duidelijk dat het niks beters te bieden heeft. De raad van de vakbondsbestuurders en de sociaal-demokraten is lange tijd opgevolgd: er is met de kapitalisten samengewerkt met de illusie dat er welvaart zou komen. En daar zitten we dan nu met de brokken. Waar blijft nou die mooie klassenvrede?

Het kapitalisme maakt er een chaos van. Het kan ook niet anders, want het volgt uit zijn eigen wetmatigheden. Voor ENKA-Breda bijvoorbeeld is er in deze maatschappijstructuur geen echte oplossing. De vakbonden doen nu wel net alsof de ENKA dat bedrijf sluit om de arbeiders te pesten, maar men kan gerust geloven dat het zou doordraaien als er genoeg winst te behalen was. Daar is de ENKA-direktie heus niet te beroerd voor. Op het ogenblik wordt er drifstig overleg gepleegd en houden de bonden de arbeiders in toom (net zolang tot er met een staking geen druk meer kan worden uitgeoefend). Straks komt de vakbond zelf uitleggen dat er inderdaad geen enkele andere oplossing mogelijk is.

Die andere oplossing is er wel. Die moeten we zoeken in een andere maatschappij, in de socialistiese maatschappij.

Het is niet genoeg als Biesheuvel eruit getrappt wordt en vervangen door Den Uyl. Biesheuvel moet eruit getrappt en de hele kapitalisten-bende met hem.

Het socialisme is geen verre toekomstmuziek. Er wordt iedere dag aan gewerkt in de bedrijven en in de buurten. Daar versterken de kameraden de KPN/ML als leidende kern van het Nederlandse proletariaat in de strijd voor het socialisme.

De afdelingen van de KPN/ML stellen deze kwestie aan de orde op openbare discussie-avonden. Bezoek deze avonden. In deze Tribune is vermeld hoe u contact met de afdelingen kunt opnemen.

HET ENKA-SCHANDAAL

het kapitalisme ten voeten uit

ENKA, een belangrijke pijler van de reus AKZO, ontslaat in heel Europa 6000 man. De direktie wil de fabrieken in Breda (1700 man) en Emmercompasuum (500 man) sluiten. Twee dagen na deze bekend making blijkt dat AKZO over 1971 een winst heeft geboekt van 184 miljoen gulden. De aandeelhouders krijgen 18% dividend. Wie een miljoen in dit bedrijf heeft zitten krijgt dus zo maar f180.000,- kado. Daar heeft de aandeelhouder niet voor hoeven werken, dat hebben anderen voor hem gedaan. De arbeiders die ontslagen worden omdat f184 miljoen winst niet genoeg en 18% dividend onvoldoende is.

HET ENIGE DAT BLEEF IS DE K VAN KAPITAAL

Vrijdagavond 7 april. In het gebouw 't Turfschip in Breda, heeft het NKV een vergadering uitgeschreven voor ENKA - personeel. Zeker 500 arbeiders in de zaal. De bonzen zitten achter de tafel. Die van het NKV en het CNV voeren het woord. Die van de Industriebond NVV houdt zijn mond, met als verontschuldiging dat deze bond in Breda te klein is.

De woede van de arbeiders is enorm. Misschien is in deze dagen, vaker dan ooit tevoren in Breda gevloekt: 't is de schuld van 't kapitaal.

Op de vergadering komen behalve de vakbondsleiders alleen ondernemingsraadsleden aan het woord. Als iemand iets zegt dat strijdbaar klinkt, ook al is het maar een beetje, dan barsten de mensen uit in een donderend applaus.

"We willen niet alleen een afvloeiingsregeling, maar ook smartegeld", zegt er één. Applaus.

Een ander zegt: "Een afvloeiingsregeling is voor ons nog steeds punt twee. We moeten eerst nog eens kijken of we met de besluiten van de direktie akkoord gaan." Langdurig applaus.

"We moeten een motie van wantrouwen indienen tegen het stelletje kapitaalbezitters dat deze ellende over ons brengt. Ze moeten zo gauw mogelijk ophoepelen. Donderend applaus en grote opwinding.

"Dit is een zaak die niet alleen ons aangaat, maar die alle nederlandse arbeiders aangaat." Applaus.

"Bakkenist is slecht voor hart en bloedvaten." Applaus.

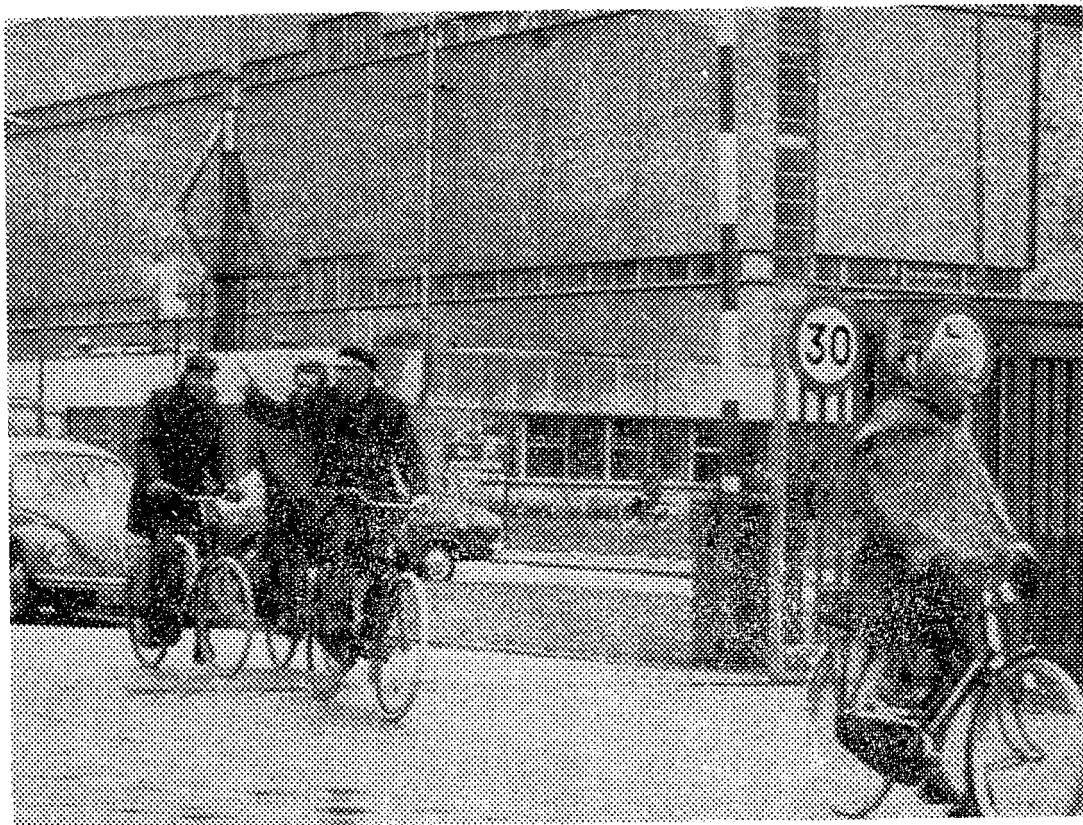
"Biesheuvel vindt het heus ook zo erg niet." Weer applaus.

"Als praten niet helpt, dan gebruiken we desnoods veel harder geweld." Oorverdovend applaus.

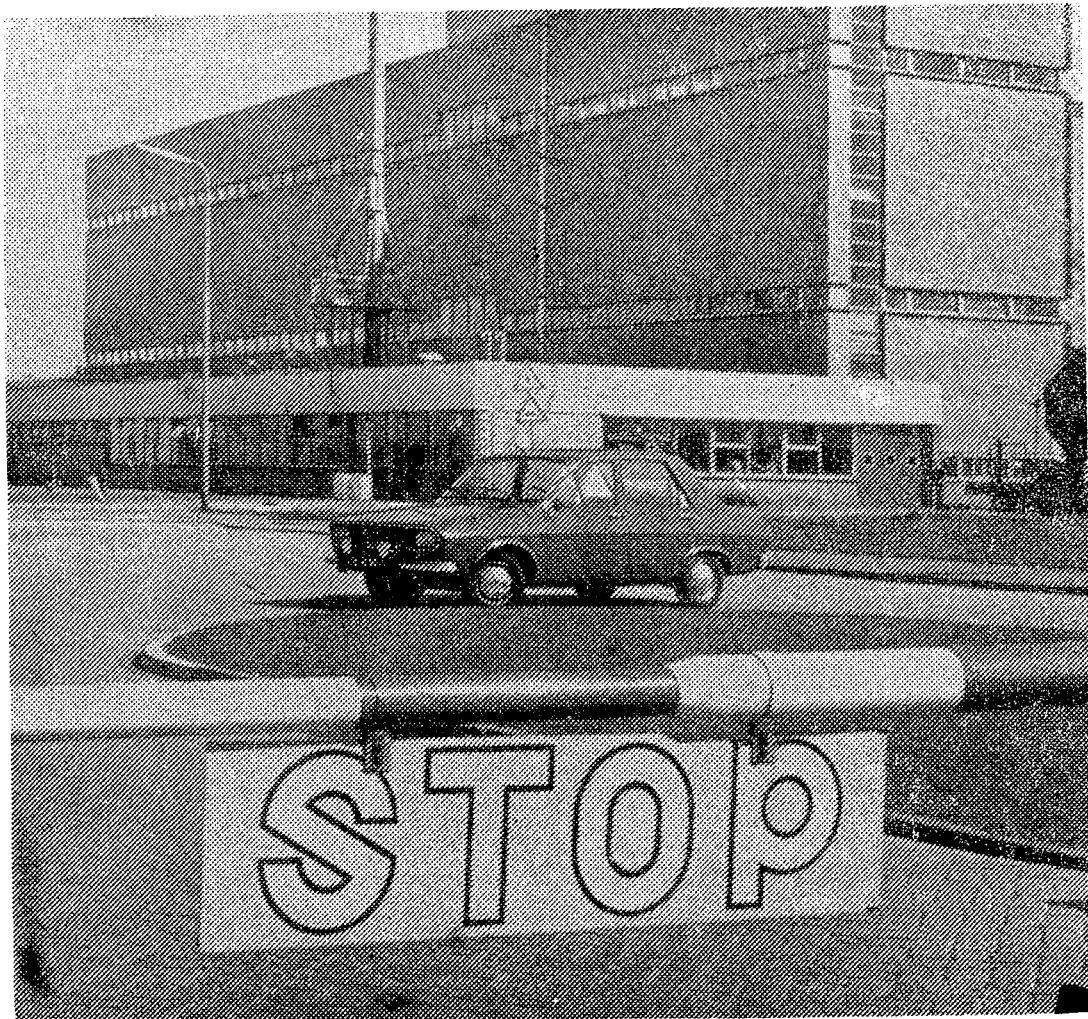
Ook elders blijkt de stemming overduidelijk. Tegen Pier Tania van Achter het Nieuws zegt een arbeider: "Eerst was het HKI (Hollandse Kunstzijde Industrie), toen AKU, toen ENKA en AKZO. Het enige dat gebleven is, is de K van Kapitaal."

Een ander vertelt aan de bar achter in de zaal: "Heb je de nieuwste slogan van Breda al gehoord? De drie van Breda eruit en Bakkenist erin."

De arbeiders van ENKA - Breda willen er tegenaan, daaraan is geen twijfel mogelijk. Menigeen heeft woedend zijn vuisten gebald. Maar tegen wie en tegen wat?

Nu en straks . . . Twee foto's van de ENKA-fabrieken in Breda

NKV - bestuurder Jansen zei: "Dat ging 100 jaar geleden zo, maar dat gaat nu niet meer." Een pijnlijke vergissing, want juist op dat moment was iedereen er getuige van dat het, als het erop aan komt, nog net zo gaat als 100 jaar geleden. Het kapitalisme heeft geen menselijk gezicht gekregen. De georganiseerde macht van de arbeiders heeft in het verleden bepaalde verworvenheden afgedwongen. ENKA - Breda vormt een bewijs dat deze verworvenheden bedreigd worden, zolang het kapitalisme zelf nog bestaat. Deze gang van zaken zit besloten in de ijzeren wetten van het kapitaal zelf.

Eind maart, begin april regende het in ons land opnieuw aankondigingen van reorganisaties, bedrijfssluitingen en ontslagen. De ENKA geeft een schoolvoorbeeld van het ware karakter van het kapitalisme. Als roofdieren hebben de kapitalisten zich op de chemiese bedrijven gestort toen daar grote winsten te behalen leken. Als gekken hebben ze de arbeiders opgedreven in de produktie. Meer, harder, vlugger, was het devies. In het achterhoofd hadden ze maar een gedachte: tel uit je winst, zorg dat je er zelf zo veel mogelijk van meepikt.

Het resultaat: Overproduktie. Dat wil zeggen: Overproduktie volgens kapitalistische beginselen. ENKA bijvoorbeeld produceert kunstvezels. Op de halve wereld lopen mensen in lompen en hebben gebrek aan kleren om zich tegen de weersomstandigheden te beschermen. Toch moet de ENKA in Breda en Emmercompascuum sluiten. Overproduktie in het kapitalisme betekent niet dat iedereen is voorzien, maar dat er voor de beleggers niet meer genoeg winst te behalen is. (Omdat miljoenen te weinig geld hebben om te kopen).

Volgens 'onverdachte' bronnen (het ondernemersblad NRC/Handelsblad) werd de laatste jaren voor 8 miljard gulden in de chemiese sector geïnvesteerd. Daarvan is nu 5 miljard niet rendabel meer. Een kwart van de machines in deze sector staat te verroesten. De overcapaciteit bij ENKA is 20 %.

Het Bredase bedrijf van ENKA werd in 1966 splinternieuw geopend door minister Den Uyl (ja, dezelfde). Er is voor 150 tot 200 miljoen in geïnvesteerd, nog afgezien van wegen e.d., die ten behoeve van het bedrijf werden aangelegd van onze belastingcenten. Tot op het laatste moment zijn er kostbare machines afgeleverd. Een half jaar geleden nog werden Spaanse arbeidskrachten aangevoerd. Een arbeider vertelde ons dat er in 1971 alleen al op dit bedrijf 25 miljoen winst was geboekt.

De sluiting en konsentrasie van de ENKA-bedrijven is nog maar het begin van de reorganisaties bij het AKZO-koncern. Zelfs een dergelijk mammoetbedrijf, met vele oud-ministers zoals De Quay en enkele Duitsers - voormalige financiers van Hitler - aan de top, moet zich indekken tegen de storm die de kapitalistische economie teistert. Over de brandkasten van de heren hoeven we ons geen zorgen te maken, maar wel over de chaos die de kapitalisten erin de maatschappij van maken. Want deze chaos proberen ze op de ruggen van de arbeiders te laten neerkomen. Opnieuw bewijzen de kapitalisten dat ze niet bij machte zijn de maatschappij te besturen, dat ze er een grote puinhoop van maken.

De kommunisten hebben altijd op het onvermijdelijke resultaat van de kapitalistische economie gewezen: chaos en ellende voor de arbeidersmassa's. Zij stellen daar tegenover de economie van het socialisme: een planmatige produktie en een planmatige groei, niet in dienst van de aandeelhouders, maar in dienst van het volk. Zij wijzen ook de weg naar het socialisme: de strijd van de arbeidersklasse tegen de kapitalistenklasse om de staatsmacht. Bij de strijd om de macht is

NKV-bestuurder Jansen: pijnlijke vergissing

de leidende kern van het volk de kommunistische partij. De KPN/ML is een partij die aan deze principes vast houdt.

WAT DOEN DE BONDEN ?

In feite zijn deze zaken aan de orde in Breda, Emmercompascuum en in ons hele land. Dit is het kapitalisme ten voeten uit. In 1972 staat het weer eens in zijn volle weerzinwekkende gedaante voor ons.

De heren Jansen (NKV) en Drabbe (NVV) hebben veel heisa gemaakt over de manier waarop het AKZO-bestuur de voorgenomen ontslagen wereldkundig maakte. Zij eisten inspraak voor het personeel, dat wil zeggen: met name voor de bonden.

Donderdag 13 april werd bekend dat de vakbonden samen met de AKZO-direktie aan het zoeken zijn naar een 'beter' plan. Maar wat betekent 'beter'? Een beter plan voor de kapitalisten is dat er een oplossing wordt gevonden met een nog grotere rentabiliteit. Een beter plan voor de arbeiders betekent dat er geen man ontslagen wordt en dat integendeel de lonen verhoogd wor-

Bakkenist: slecht voor hart en bloedvaten

den.

De vakbonden blijven binnen de grenzen van het kapitalisme. Ze verwijten de ENKA-direktie een verkeerde gok op de markt, dus feitelijk dat ze geen goeie kapitalisten zijn. Ze zeggen dat het bedrijf pas mag sluiten als gebleken is dat het helemaal niet anders kan.

Op dezelfde wijze werkten de vakbonden de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid onder tafel bij het voorstel van NKV-Breda om het bedrijf door de arbeiders zelf te laten voortzetten. Het bedrijf zou dan moeten deelnemen aan de konkurrentieslag tussen de chemiese bedrijven. Dat zijn kapitalistische bedrijven, gegrondvest op de uitbuiting van de arbeiders. Om in dit systeem te kunnen meedraaien moet 'het ENKA - Breda van de toekomst' zich blijven schikken naar de wetten van de konkurrentie, dezelfde wetten die nu de AKZO-direktie tot sluiting brengen.

Het NKV - plan maakt er geen geheim van: eerst moeten de niet rendabele takken van het ENKA-bedrijf worden afgesneden en dan moet de rest verder gaan. Men kiest dus voor laten we zeggen, 800 in plaats van 1700 ontslagen. Dat is natuurlijk beter, maar wat we nodig hebben zijn arbeidersleiders die niet de keus stellen tussen 800 of 1700 ontslagen, maar tussen een kapitalistische en een socialis-tiese maatschappij.

KAPITAAL EN ARBEID STAAN LIJN-RECHT TEGENOVER ELKAAR

De bonden laten zichzelf bij de neus nemen en leiden anderen om de tuin met het sprookje dat kapitaal en arbeid gelijke belangen hebben: het algemeen belang. Het meest volmaakt kwam dit tot uitdrukking in de motie van de ondernemingsraad van Ketjen (ook onderdeel van het AKZO-koncern): "Het bestuur van ENKA is niet voldoende attent geweest om een dergelijk echec te voorkomen. Het heeft er blijk van gegeven niet in staat te zijn de belangen van de onderneming en het personeel in die mate te behartigen, dat de continuïteit van de onderneming en de werkgelegenheid gewaarborgd zijn."

Waarschijnlijk is het bestuur van de AKZO een uitstekende zaakbehartiger voor de aandeelhouders. Maar dit betekent tevens dat dit bestuur in de verste verte niet in staat is de belangen van het personeel te behartigen. Kapitaal en arbeid zijn niet te verzoenen, zij staan lijnrecht tegenover elkaar, dat is het wezen van het kapitalisme.

Natuurlijk is een vakbond geen kommunistische partij. En natuurlijk is het socialisme ook niet als een donderslag bij heldere hemel te verwezenlijken. Maar ook de strijd voor de dagelijkse belangen kun-

Een van de fabrieken van ENKA-Glanzstoff

als het volk zelf het beheer neemt over de produktiemiddelen.

Daarvoor moet de macht van de arbeiders georganiseerd worden tot een frontale strijd tegen het kapitalistendom. Iedere gebeurtenis moet worden aangegrepen om te tonen waar de problemen van de arbeiders werkelijk vandaan komen en waar de haat van de hele arbeidersklasse zich werkelijk op moet richten. Wat er in Breda is wakker geschud moet gebruikt worden en niet onderdrukt.

Na afloop van de vergadering in Breda zei een arbeider: "Ik ben 20 jaar lid van de bond en ze hebben me vaak geholpen. Pas nog in een kwestie met de huisbaas. Maar nou gaat het niet om mij alleen, maar om 1700 man en nu is het één en al machteloosheid wat de klok slaat."

Een NVV - distriktsbestuurder zei (ook niet in het openbaar): "Zo'n vergadering is nou precies goed om de mensen hun woede te laten bekoelen en er niks uit te laten komen. Je schaamt je gewoon."

In de eerste dag van de week daarop zette het NKV alle zeilen bij om spontane akties van het ENKA Breda-personeel de kop in te drukken. Natuurlijk is er voor het ENKA personeel nog heel wat te bereiken, vooral nu de AKZO van een staking nog erg veel pijn zal voelen. Maar daarvoor zijn daden nodig in plaats van woorden. De arbeiders mogen niet aarzelen om eensgezind de bonden voorbij te lopen. Ook het resultaat van die aktie zal echter bedreigd worden zolang het kapitalisme zelf bestaat. Daarom moet uit de nood van ENKA Breda en Emmercompascuum een versterkte strijd geboren worden die verder gaat: WEG MET DE KRISIS, LEVE HET SOCIALISME ! Zo worden de zaken niet gesteld door de vakbonden of door Den Uyl. Zo wordt de zaak gesteld door de KPN/ML, de revolutionaire arbeiderspartij !

nen we niet goed voeren onder leiding van figuren die de ware aard van de problemen niet ontrafelen maar verhullen.

In dit geval bijvoorbeeld moet de verantwoordelijkheid voor de hele gang van zaken gelegd worden bij het kapitalistische wanbeheer van de economie. Dat betekent dat de kapitalisten ook de gevolgen moeten dragen en niet de arbeiders. Dat betekent: behoud van het volle loon als nog belangrijker eis dan behoud van werk, want als Breda straks barst van de werklozen zullen er heus wel

wat bedrijfjes op af komen, die graag gebruik maken van de goedkope arbeidskrachten.

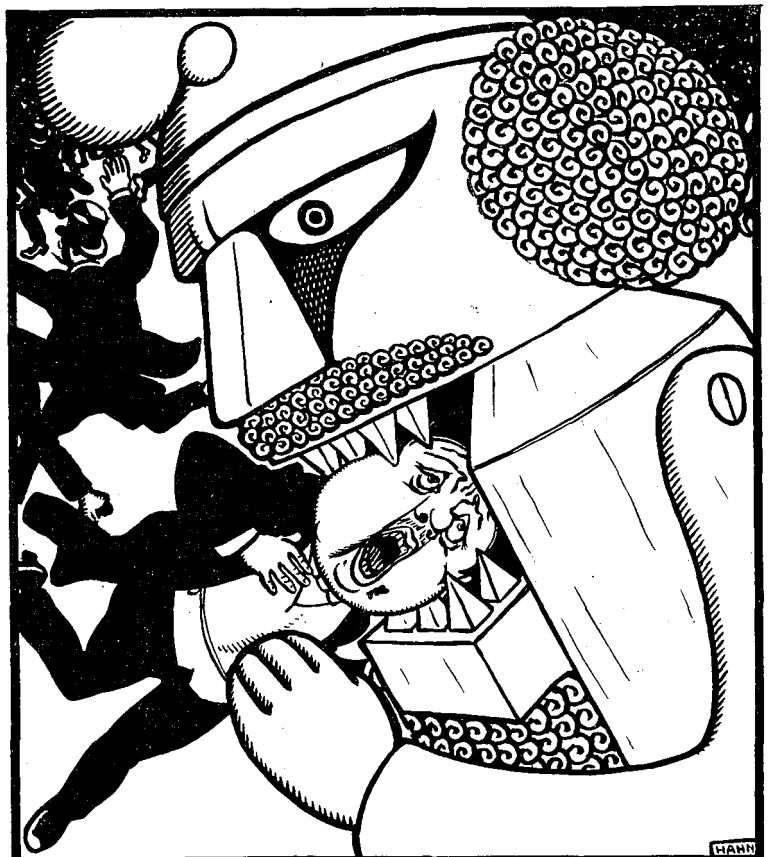
De theorie dat kapitalistische bedrijven werkgelegenheid brengen is opnieuw naar het rijk der fabelen verwezen. Kapitalistische bedrijven zijn objecten van spekulanten. Als het is afgelopen met de winst, dan is het afgelopen met het werk. Deze wetmatigheid kan alleen worden opgeheven als het kapitalisme zelf wordt opgeheven,

van notenkraker tot revolutie

Een Arnhemse socialist-van-huis-uit stuurde een gedicht naar de krant. Onder indruk van de oplevende klassenstrijd schrijft hij een lofdicht op de oude Notenkraker, het satiries blad van de vooroorlogse SDAP. Maar na al de evolutie-ideeën, die daaruit gekomen zijn, gaat hij nu verder naar: revolutie ! Lees zelf:

We zeggen in deze dagen vaker,
Hadden we nog maar de Notenkraker.
't Is jammerlijk bij velen onbekend,
Hoe in vroegere jaren misstanden werden neergepend.
Maar niet alleen in woorden,
't Ging in zware harde lijnen,
Denk nu eens aan Biesje en de zijnen,
Ze zouden vullen pagina's met spottende platen,
Over die troep die zo zielig over de beeldbuis staat te blaten.
Heeft de tekenaar van deze tijd,
Alleen maar interesse voor een blote meid?

Nu laat het kapitaal weer blijken,
Hoe ze bij geen winst gaan over lijken.
In hun onmacht met een moeilijke conjunctuur,
Maken ze het leven van duizenden zuur.
Die ouwe Notenkraker zou ze kraken,
Maar niet om de lezers te vermaken.
Als Leen op de beeldbuis zingt (allemaal):
Het is de schuld van het Kapitaal,
Daar alleen mee heb ik geen vree,
Maar geef daarom het volgende idee:
Verzamelt u in een partij of bond
En maak door eendrachtig willen de maatschappij gezond!
En als wij te lang hebben geloofd in de evolutie,
Dan volgt de klemmende vraag: revolutie?

Eerste prent in De Notekraker: Ons Program

ONTHULLINGEN UIT LIMBURG

"de afgedankte mijnpaarden hadden het beter dan wij"

Dit is een artikel over de gezondheidszorg voor arbeiders. Het werd samengesteld uit talloze gesprekken die een verslaggever van de Tribune voerde met mijnwerkers in en rond Heerlen. Het is een schokkend verhaal, over de volksgezondheid in een land waar de machthebbers alleen kunnen rekenen in 'winst' en 'verlies'-cijfers. Kapitalisme is moord, zo luidt een bekende leuze. Men overtuige zich zelf.

VIER DODEN IN EEN JAAR

De verklaring van een mijnwerker: "Op de plaats waar ik werk, bovengronds, zijn verleden jaar zeker vier dodelijke ongevallen gebeurd. Allemaal ongeveer op dezelfde plaats. Een Spanjaard is verongelukt in een kolenbreker. Daar worden die grote koolblokken kapot gemaakt tussen twee geweldige tandwielen. Hij had een kabel om zijn arm en plotseling kwam die kabel vast te zitten. Hij draaide de kabel vaster om zijn arm om hem los te trekken, maar hij werd zelf meegesleurd. Eerst zijn armen en toen zijn hoofd. Een Marokkaan die zat te poetsen werd op de schacht door een trein gegrepen en even later ging door een grijper zijn kop te pletter.

Kerk en kapitaal zijn niet van elkaar los te denken. Zo hield Jezus zelf de mijnwerkers eronder.

Een Limburger bleef boven in de hal achter een stuk ijzer haken, hij viel door een gat en kwam onder in een wagentje terecht. Het wagentje denderde verder met het lijk. Nog een vierde kreeg zijn hoofd geplet, toen hij in een wagon zat te werken. Een hele hoop anderen zijn er levenslang invalide geworden. Dat is wat ik zelf heb meegemaakt in een jaar tijd. Dan kun je op je vingers natellen wat dat betekent voor een bedrijf als de mijn met zijn duizenden mijnwerkers en waar zo slordig wordt omgesprongen met de veiligheidsvoorschriften. Onderin is het altijd jagen; er moeten kolen gemaakt worden. De bazen kijken eerst naar de kolen en dan pas naar de mensen."

Een jonge mijnwerker vertelt: "Wij moesten per sjiecht 40 stijlen verplaatsen, roven en stutten. Als je dat klaar wilt krijgen moet je wel de hand lichten met de veiligheidsvoorschriften. Officieel moet je je houden aan de veiligheid, maar als je een fatsoenlijke boterham wilt verdienen, ben je wel gedwongen om meer risico te nemen.

Ik heb zelf ook wel eens een ongeluk gehad. Ik raakte met mijn kop klem tussen twee kappen. Zes gaten hier. Ik heb ook een stukje van mijn pink af. Toen dat gebeurde heb ik onderin een verbandje gelegd en ben naar boven gegaan. Dat was 's nachts en de dokter wilde niet komen. Het duurde tot de volgende dag 1 uur voordat de wond gehecht werd. En dat hebben ze nog zo lomp gedaan, dat er een plat stompje aan mijn pink kwam. Dat heb ik nu zelf weggekregen door het jarenlang te masseren. Ik kreeg niks vergoed van de rijksverzekeringsbank, want dat krijg je alleen als er een lid van je vinger af is en bij mij hadden ze het botje laten zitten."

"Hou me op over die mijnartsen", zei één van de oudere mijnwerkers, "dat zijn geen dokters, dat zijn slagers. Ze zijn er niet om je beter te maken. Ze zijn ervoor om te zorgen, dat je zo vlug mogelijk weer aan het werk bent. Ik heb het vroeger meegemaakt op de Willem Sophie, dat een kompel zijn vinger verbrijzelde. Hij ging naar de dokter en die amputeerde de vinger en zo kon hij na vier weken weer werken. Als hij de vinger had laten zitten en zo laten genezen dan had het minstens zes weken geduurd."

Het blijkt, dat ook de mijnartsen zich laten gebruiken door de bazen in hun zucht naar meer winst. "Je moet eens naar de verbandkamer op de mijn gaan en daar eens luisteren wat die mijnwerkers te vertellen hebben. Dan zul je wat horen", vertelde een van de mijnwerkers. "Je moet al

met je kop onder je arm komen, als je de ziekenkaart wilt krijgen. Zolang je nog bewegen kunt en zolang er nog wat met jou te verdienen valt, sturen ze je aan het werk."

"IK MOEST ALLEEN MAAR KOMEN, WERKEN KON IK NIET MEER"

Een bovengronder van ongeveer vijftig jaar: "Bij het werk kreeg ik een ploegketting tegen mijn arm. Ik ben daar een paar keer voor geopereerd en ze hebben toen ijzeren plaatjes in mijn arm gezet. Toen ik geen pijn meer had, zeiden de dokters, dat ik maar weer moest gaan werken. Mijn oude werk kon ik niet meer doen en daarom werd ik onderhoudsman. Ik moest poetsen en dweilen, het gras maaien. Na een tijdje kreeg ik weer last van mijn arm; het bleek dat de dokters verkeerd geopereerd hadden. Nu is mijn arm van binnen aan het rotten. Maar dacht je dat ze daar iets aan deden? Ze zeiden, dat ik na verloop van tijd toch 'volledig arbeidsongeschikt' zou worden. Ik kreeg toen nog wat pillen om de pijn te stillen. Maar door die pillen en poeiers zijn mijn maag en mijn nieren nu ook al helemaal van streek.

Al die tijd dat ik ziek was, moest ik toch naar het werk, ook al viel ik er bij neer. Ik moest alleen maar komen, werken kon ik gewoon niet meer. Aan het eind van het liedje krijg ik nu een wao-uitkering van 600 gulden per maand. Daar moet ik met mijn vrouw en drie kinderen van leven. Weet je waarom die dikkoppen mij nog zo lang hebben laten werken? Nee, niet uit liefdadigheid, want zo zijn ze niet. Al die jaren dat ik nog op de mijn gezeten heb, hebben ze nog regeringssubsidie voor mij gevangen. Ze gebruiken je zolang ze kunnen. Tot je geen druppel leven meer in je lijf hebt."

MIJNWERKERS STIKKEN IN HET STOF

"Mijn ome Jan heeft 25 jaar onderin gewerkt", vertelt één van de laatste jonge mijnwerkers, "hij heeft 100 procent stof. Als het een beetje mistig is, hangt hij met zijn kop uit het raam. Hij kan helemaal niks verdragen en is ontzettend sjachereinig. Dat zijn ze allemaal, dat zijn ze allemaal, die kompels met stoflongen. En stoflongen hebben ze prakties allemaal. Ik zelf ook. Al toen ik op keuring moest voor militaire dienst. Toen bekeek de dokter mijn longfoto en zei: "Mijnwerker zeker?" Toen zat ik pas een paar jaar onderin."

We hebben ook gesproken met een voorman schiethouwer. Hij moest stoppen met werken omdat hij stoflongen had. Maar het heeft jaren geduurd voordat hij voor 100 percent invalide verklaard werd. Al die tijd stond hij op 50 percent van zijn loon, terwijl hij vaak ziek was. Eindelijk werd hij in 1964 invalide verklaard en met een uitkering van 500 gulden aan de kant geschoven.

"Nu kan ik helemaal niks meer doen door die silicose. Ik kan er niet meer uit, daarom moeten de kinderen altijd bij mij op bezoek komen. Geld voor een taxi heb ik niet.

Ik heb 22 jaar ondergronds gewerkt. Ik was steenhouwer en dan heb je te maken met lei, blauwe steen en zandsteen. In de laatste twee zitten zuren en die tasten de longen aan. Het steenstof wordt hard en zet zich vast op de longblaasjes. Zo krijg je veel te weinig zuurstof, je kunt je longen niet meer bewegen. Het is alsof je tussen een bankschroef zit. De dokter kan alleen maar wat geven om de pijn te verzachten. Nou heb ik er nog bronchitis bij en nu moet ik drie keer in de week naar het ziekenhuis. Maar omdat ik een taxi niet betalen kan, moet ik met de bus. Laatst moest ik een half uur op de bank liggen om bij te komen. Ik krijg vaak aanvallen. Plotseling word je dan 's nachts wakker en dan is de lucht weg. Ik heb daarvoor belgische tabletten gekregen, die binnen 30 seconden werken. Maar was een keer zo ver weg, dat mijn vrouw ze in mijn mond moest stoppen. Nu heb ik thuis een zuurstofapparaat, anders had ik tot aan mijn dood in het ziekenhuis moeten blijven."

VOOR DIE VAKBONDEN GEEF IK NOG GEEN PIJP TABAK

"Ik was dus voor 50 percent invalide verklaard", vertelt nog steeds de schiethouwer. "Maar veel had ik er nog niet aan. Want op de mijn trokken ze zich daar niks van aan en wilden mij rustig toch weer ondergronds sturen. Toen ben ik naar de bond gegaan, maar daar zeiden ze, dat ze me niet konden helpen, omdat ik te weinig dienstjaren had. In die tijd moest je minstens 62 percent stof hebben om bovengronds geplaatst te worden met behoud van loon. Dus toen was ik weer overgeleverd aan die mijnartsen. Het gevolg is dat ik heb moeten werken totdat ik helemaal kapot was. Ze zeggen dat het hier zo goed is met sociale wetten. Man, het is hier een sociale rotzooi."

Er zijn nog veel mijnwerkers die je eenzelfde verhaal kunnen vertellen. Een gepensioneerd koppel vertelt ons de ellendigheid die hij heeft beleefd met zijn stoflongen.

"Op de mijn hebben ze jarenlang volgehouden dat ik maar 30 percent stof had. Maar als ik vroeg of ik ook de foto's mocht zien, dan kon dat niet. Toen ben ik uiteindelijk een keer naar Duitsland gegaan en daar heb ik op eigen rekening foto's laten maken en die mocht ik ook zien. Het bleek dat ik al meer dan voor 60 percent onder stof zat. Jarenlang heb ik hier geknokt met de vakbonden om hier iets aan gedaan te krijgen. Maar niks. Ik ben bij alle drie de bonden geweest. Ik ben in totaal 36 jaar georganiseerd geweest, maar ik geef er geen pijp tabak voor, voor heel die troep van die vakbonden.

Je hebt wel een mogelijkheid om in beroep te gaan tegen een beslissing van een

mijnarts, maar al die tijd dat je zaak in behandeling is krijg je geen uitkering, dan moet je leven van een klein voorschot. En trouwens dat beroep haalt ook niks uit, want dat is allemaal één pot nat. In Heerlen op het ziekenhuis kom je in dat beroep dikwijls bij dezelfde arts terecht, of bij een van zijn vriendjes. Als je dan verder gaat naar Roermond, merk je dat ze daar allang weten, dat je een lastige jongen bent en dan word je beroep weer afgewezen. Dan kun je nog naar Utrecht en daar is het weer hetzelfde en intussen gaan er jaren overheen en zit je met een paar hongercementen te kijken. Het liefste zouden ze je kapot laten gaan, want dan kost het hun geen geld meer.

En dan te bedenken dat je daar je hele leven gewerkt hebt voor die lui. Je kreeg elke dag een bepaald stuk aangemeten en dat moest er op het eind van de sjecht uit zijn, anders vloog je de straat op. Ik was 's avonds vaak zo moe, dat ik thuis met mijn neus in de soep viel. Zo moe. Vraag maar aan mijn vrouw. Er zijn heel wat kollega's van mij gestikt aan stof, één zit er al drie jaar in een zuurstofmasker. Mijn ouwe heer is op zijn 41-ste jaar afgekeurd, dat was in '35. Hij was helemaal kapot van stof en zenuwen. De bonden hebben niks gedaan voor ons. Ze waren er, dat is alles. Ze hebben de belastingpapiertjes ingevuld, maar ze hadden geen tijd om tegen de hoge heren in te gaan. Je had een hogeschool, ja een dubbele hogeschool nodig om die bondsbestuurders te kunnen volgen.

HET LIEFSTE ZOUDEN ZE ONS TEGEN DE MUUR ZETTEN

Er zijn erg veel mijnwerkers die de ellende van het mijnbedrijf nog elke dag aan den lijve ervaren. De mijnen gaan sluiten en de politiek van de bazen is erop gericht om nog zoveel mogelijk geld te slepen uit het zaakje. Aan de ene kant strijken ze via regeringssubsidie onze belastingcenten op. In totaal zijn er al 650 miljoen gulden in de mijn verdwenen. Wat er ook met dat geld gebeurd mag zijn. Het is in elk geval niet ten goede gekomen aan de limburgse arbeiders. Zij worden elke dag bestolen door diezelfde bazen. De pensioenen stijgen niet omdat "er geen geld is". De kerstgratifikatie wordt niet gegeven, het vakantiegeld wordt besnoeid, allemaal omdat "het slecht gaat met de mijn".

Een mijnwerker: "Het pensioen wordt opgebouwd uit een basisbedrag en daarbij allerlei toeslagen. Van dat kale pensioen kan niemand leven, want dan zou ik niet meer dan 150 gulden in de maand krijgen. De rest wordt berekend naar het aantal dienstjaren en zo. Maar die toeslagen kunnen ze elk ogenblik naar beneden schroeven, je krijgt geld zolang de voorraad strekt. Als de heren zeggen, dat er geen geld meer is, dan kunnen wij verrekken. Met de kerstgratifikatie gaat dat op dezelfde manier. Die wordt betaald uit de hulpkas en de hulpkas wordt gespekt met de boetes die op de mijn worden uitgedeeld. Als er geen geld in die kas is, dan ook geen kerstgratifikatie."

De ellende met de uitkeringen aan invaliden is al even groot. Die uitkering loopt via de mijn. Als je een hogere wao-uitkering krijgt, gaat je pensioen naar beneden. We spraken met een man die zei: "Ik ben pas voor 100 percent invalide verklaard, maar ik krijg daardoor 400 gulden per maand minder dan toen ik nog voor 70 percent invalide was. Ze hebben gewoon mijn pensioen van 600 naar 200 gulden laten zakken. Daar heb ik dan mijn hele leven voor gesjouwd voor die heren. Daardoor ben ik nu lichamelijk aan het eind, helemaal kapot. Het zijn de dikkoppen weer die daar profijt van trekken."

Een oude man van bijna tachtig jaar, die veertig dienstjaren heeft in de mijn, wijst ons de wei aan waar vroeger de mijnpaarden liepen. "Als een paard werd afgedankt, dan werd het naar boven gehaald en dan maakten ze het niet af, maar dan gunden ze het een rustige oude dag op die wei daar. Maar wij worden nog slechter behandeld dan die paarden vroeger. Zolang we leven, proberen de bazen van ons te plukken. We krijgen een pensioen, dat net genoeg is om niet van te sterven. Op vakantie gaan kunnen we er niet van, terwijl ik er nu de tijd voor heb. Vroeger niet, want toen hebben we zelfs op zondag gewerkt "om het vaderland op te bouwen". Dat is flauwe kul, we hebben alleen de mijnbazen stinkend rijk gemaakt. Elke cent die ze nu nog aan ons moeten geven is hen te veel. Het liefste zouden ze ons een voor een op het kantoor roepen en een spuit geven."

"Als ze het durfden", zegt een andere oude mijnwerker, "zouden ze ons allemaal tegen de muur zetten."

GOD EN DE VS

Een reaktionaire katholieke priester verlaat Cuba na de revolutie. In Havana stapt hij op de boot naar de VS. Met een dramatische gebaar keert hij zich nog eens om en zegt tegen een schildwacht: "Arm Cuba, zo ver van God." "Ja", zegt de schildwacht, "en zo dicht bij Amerika."

opnieuw

Het offensief dat met Pasen van dit jaar door het Bevrijdingsfront van Vietnam werd ingezet, doet over de hele wereld de harten van miljoenen sneller kloppen, uit solidariteit met het vietnamese volk, dat aan de spits van de revolutionaire krachten van de wereld zijn strijd levert en ongelofelijke offers brengt.

Wij zijn nauw verbonden met de strijd van het volk van Vietnam. Het is een handjevol machthebbers van industrie en banken, dat op de macht over de rijkdommen van de hele wereld belust is. Deze lieden zijn het die de "arme" landen proberen te wurgen. Zij zijn het die aansturen op een nieuwe wereldoorlog. Zij brengen met hun winsthonger de economische crisis voort, die ze op de nek van het werkende volk proberen af te wentelen.

Een nederlaag van deze machthebbers in Vietnam, is een nederlaag van de machthebbers in de VS, maar ook in Nederland. Waar ook ter wereld deze imperialistische machten worden verzwakt, is dat een overwinning voor de zaak van alle volkeren. In Vietnam wordt een historische overwinning bevochten.

Het vietnamese volk levert een geweldige bijdrage aan de strijd voor het socialisme over de hele wereld. Wat is onze bijdrage aan de strijd van het volk van Vietnam? Daarop is slechts één antwoord mogelijk: onze steun leveren we door in Nederland de strijd voor het socialisme te verheugen. Door hier in Nederland, in de bedrijven en in de arbeidersbuurten, de macht van het kapitaal te verzwakken, de macht van het volk te versterken en koers te zetten op de arbeidersrevolutie!

In Vietnam toont de heersende klasse zijn ware gezicht: brute terreur, gewetenloze moord! Liederen die krokodillentranen huilen om het leed in Vietnam en hier daadwerkelijk het kapitalisme overeind houden, zijn huichelaars! Zij betuigen hun spijt om de gevolgen, maar bestendigen de oorzaken van de oorlog. Werkelijke solidariteit met de zaak van het vietnamese volk kan hier iedereen tonen die zijn krachten inzet in de strijd voor het socialisme. Versterk de revolutionaire kracht van de nederlandse arbeidersklasse, versterk de rijen van de KPN/ML!

VIETNAM TOONT HET WARE GEZICHT VAN DE HEERSENDE KLASSE: MOORD EN TERREUR

Waarom schrikken de VS voor geen enkele misdaad terug als het om Vietnam en zijn buurlanden gaat?

Zuidoost-Azië is rijk aan rubber, tin, olie, wolfram, mangaan, ijzererts, en steenkolen. Het produceert grote hoeveelheden kopra, kokosolie, suiker, thee, koffie, tabak en specerijen. Daarom is Vietnam al langer dan een eeuw het doelwit van westerse grootindustriëlen, die het op deze rijkdommen voorzien hebben.

In 1953 verklaarde president Eisenhower van de VS openhartig: "Laten we nu eens aannemen dat we Indo-China zouden verliezen. Als Indo-China ons ontgaat zal het tin en wolfram, waarop we zoveel prijs stellen, niet meer komen. We streven naar de goedkoopste manier om te verhinderen dat er iets verschrikkelijks gebeurt - het verlies van onze mogelijkheid te krijgen wat we

willen uit de rijkdommen van het indochinense grondgebied en Zuidoost Azië."

Tientallen jaren hebben de Vietnamezen ruim hun deel gehad van de koloniale ellende: hongersnood, bittere armoede, politieke terreur en slavernij, terwijl de rijkdommen verdwenen naar de buitenlandse kapitalisten. Het kan niemand verbazen dat een volk dan zijn vrijheid begint te eisen en naar een betere maatschappij streeft. Maar de roep om rechtvaardigheid werd beantwoord met bommen. Het verlangen naar onafhankelijkheid werd beloofd met de meest barbaarse oorlog van de moderne geschiedenis.

EEN BARBAARSE OORLOG

"Dit is de meest misdadige en meest barbaarse oorlog, sinds Hitler met zijn benden Europa overviel". Deze uitspraak over de vietnamese oorlog komt niet van kommunistische zijde. Zij stamt van de liberale Amerikaanse presidentskandidaat McGovern. De leugens en de wreedheden van de oorlog die de VS tegen Vietnam voeren, kennen inderdaad in de geschiedenis hun weerga niet.

Een voorbeeld van de leugenachtigheid waarvan de heersers van de VS zich bedienen in een laatste armzalige poging om hun eigen volk en de wereld te bedriegen: naar aanleiding van het Paasoffensief van de bevrijdingslegers dit jaar, liet het Witte Huis verklaren dat hier sprake was van een "invasie van Noord Vietnam" naar het Zuiden en van een "grove overtreding van de akkoorden van Genève."

Het akkoord van Genève werd in 1954 gesloten. Van 1940 tot 1945 voerde het vietnamese volk onder leiding van de Kommunistische Partij een vrijheidsstrijd tegen de Japanse fascistten. Daarna werd de vrijheid opnieuw verkracht door de franse kolonialisten, die echter na 9 jaar jammerlijk verdronken

in de zee van de volksoorlog. De VS betaalden in 1954 al 80 % van de franse oorlogskosten. Nixon, destijds vice-president onder Eisenhower opperde het idee van het gebruik van atoombommen tegen 'het gevaar', maar de Fransen kapituleerden.

In Genève werd vastgesteld dat er sprake is van één ondeelbaar Vietnam, wat dat betreft kan er dus helemaal geen sprake zijn van een invasie. Tijdelijk zouden de verzetstroepen zich terugtrekken in het noorden en de Fransen in het zuiden. In juli 1956 zouden er in beide delen algemene verkiezingen worden gehouden en zou het land worden herenigd.

Het land dat het akkoord van Genève nooit ondertekende, was... de Verenigde Staten. De VS verhinderden ook dat de afgesproken verkiezingen ooit gehouden werden. Vrijwel openlijk werd verklaard dat deze verkiezingen zouden eindigen in een grootse overwinning voor de kommunistische partij van Ho Tsj Minh. De verkiezingen werden afgelast in naam van de democratie, in werkelijkheid natuurlijk in naam van de heilige partikuliere kapitalistische ondernemingen. In het zuiden werden dictators in het zadel geholpen die naar de pijpen van het Amerikaanse kapitaal dansten.

Door Saigon werden kranten en partijen verboden die de regerende klik niet welgevallig waren. De landhervormingen, die door de kommunisten waren doorgevoerd, werden ongedaan gemaakt en de absolute macht van vier of vijf families, die kropen voor het buitenlandse kapitaal, werd hersteld. Duizenden leden van het oude bevrijdingsleger werden vermoord. De eerste konzentratiekampen voor boeren werden ingericht.

Toch duurde het tot 1960 voordat de oude bevrijdingskrachten, die in het zuiden ontbonden waren, zich hergroepeerden in het Nationale Bevrijdingsfront. Opnieuw was het vietnamese volk gedwongen het geweer op te nemen om zich een weg naar de vrijheid te vechten. Voor argumenten en redelijkheid was de heersende klik niet gevoelig gebleken. Dit geeft in het kort aan hoe huichelachtig de Amerikaanse regering is als ze zich voor het forum van de wereld beroept op officiële akkoorden, zoals die van Genève, die door haarzelf met voeten zijn getreden.

Dergelijke voorbeelden zijn er in veelvoud te geven. Bijvoorbeeld het incident in de golf van Tonkin, 1965, toen twee Amerikaanse oorlogsbodems werden beschoten door vietnamese vaartuigen. Dit was voor Johnson de aanleiding voor grootscheepse bombardementen op de open steden van Noord Vietnam. In werkelijkheid blijkt dit incident in de Golf van Tonkin nooit plaats gevonden te hebben.

ONVOORSTELBARE GRUWELN

De gruwelen die door de Amerikanen en hun vietnamese marionetten worden bedreven, tarten het menselijke voorstellingsvermogen.

Een jonge vietnamese vrouw vertelde: "Ik werd in een bus gearresteerd toen ik met passagiers sprak. In 1956 werden de mensen overal in het zuiden militair in bedwang gehouden. Er werden hele regimenten tegen het volk ingezet. Iedereen die vroeger bij het verzet was geweest werd vervolgd. Zelfs mensen die over de verkiezingen spraken werden gearresteerd.

vietsnam

Mensen die de Internationale Kontrôlekommissie trachtten te benaderen om over geweldsdaaden te spreken, werden onmiddellijk gearresteerd. Tienduizenden kwamen in de gevangenis. Daar had je geen plaats om te zitten of te liggen. Je moest de hele nacht blijven staan. Er werden mensen zonder proces tot zes jaar celstraf veroordeeld. Ik kreeg vele jaren zonder ook maar te zijn berecht.

Giftige slangen werden in de vagina's van vrouwen gezet. Ze hadden een afschuwelijke dood. De autoriteiten gebruikten gebroken flessen om in de vagina's van vrouwen te wringen. De vrouwen verloren het bewustzijn en stierven gewoonlijk.

De bewakers gebruikten ijzeren spijkers die ze de gevangenen onder al hun nagels staken. Dan verbonden ze de vingers, doopten ze in benzine en staken ze aan.

De eerste dag werd ik bij de geheime politie geroepen. Er werd me niks gevraagd. Ik werd gewoon acht uur lang geslagen. Mijn voeten werden bij elkaar gebonden en ik werd ondersteboven aan een haak aan het plafond gehangen.

Toen ik eindelijk werd afgehaakt kon ik niet meer staan. Ze trokken al mijn kleren uit en bonden me naakt op een tafel vast. Ze legden een dunne lap over mijn mond en neus. Ze duwden een rubberslang in mijn mond en goten daar water door naar binnen. Ik kon niet ademen en moest wel slikken. Mijn maag werd al maar dikker. Eerst was het enkel water. Toen deden ze er vissaus, toen zeep en toen een heel sterk desinfectiemiddel door dat brandde.

Ik verloor het bewustzijn. Toen ik bijkwam stonden ze op mijn buik te drukken en hard aan mijn hoofd te schudden. Uit mijn mond en neus kwam water. Het stroomde over de vloer van de kamer.

Toen bonden ze me zo vast dat ik mijn hoofd niet kon verroeren. Er begonnen ijskoude waterdruppels midden op mijn voorhoofd te vallen. Dat ging uur na uur door. Toen ik op het punt stond bewusteloos te raken, hoorde ik ze tegen mij zeggen: we zullen je voor het leven invalide maken. Inderdaad heb ik sinds mijn vrijlating tot nu toe last van hartgebreken, en aanvallen van een ziekte waardoor het zenuwstelsel permanent wordt aangetast."

Zo gaat het relaas van deze vrouw nog bladzijden lang verder. Zo kunnen honderdduizenden mannen en vrouwen van Zuid-Vietnam hun relaas doen. De zeven miljoen boeren van het land werden bijvoorbeeld van hun dorpen verdreven naar omheinde en bewaakte kampen, die alleen te vergelijken zijn met konsentratiekampen.

Jonge mannen werd de buik opengereten. Zwangere vrouwen werden doodgeschoten. Babys werden tegen een muur doodgeslagen. Kleine kinderen levend begraven door de Amerikaanse soldaten. Hele dorpen werden uitgeroeid.

VIETNAM VERNIETIGEN OM HET TE KUNNEN "BEHOUDEN"

In de Mekongdelta sprak een Amerikaanse kapitein eens de historische woorden: "We moeten het dorp vernietigen om het te kunnen behouden". Deze tactiek werd door de Amerikaanse presidenten Kennedy, Johnson en Nixon overgenomen ten aanzien van het hele land.

Vietnam veranderde in een groot proef-

terrein voor de Amerikaanse oorlogsmachine. Ten bate van de generaals en de enorm winstgevendende wapenindustrie werden hier de nieuwste vindingen uitgeprobeerd. Dit is alleen te vergelijken met de oorlog in Spanje die door Hitler werd gebruikt om zijn troepen en wapens voor te bereiden op een nieuw soort oorlog, zoals de Tweede Wereldoorlog zou worden.

De Amerikanen gebruikten volop chemiese wapens, om de oerwouden te ontbladeren, de oogsten te vernietigen en de mensen te doden. De nieuwste gassen werden toegepast. Satelieten op 80 km. hoogte, onbemande verkenningstoestellen en de nieuwste elektroniese apparatuur werden gebruikt om de vrijheidsstrijders op te sporen.

In plaats van de atoombom, die echter steeds achter de hand werd gehouden, werden nieuwe wapens ingevoerd, die door deskundigen nog verschrikkelijker worden genoemd. Bijvoorbeeld fragmentatiebommen. Het eerste type van deze bom bestond uit een grote moederbom die op 1 km. hoogte uit elkaar spat in 640 kleinere bommen (tennisballen) die uitzwermen en op hun beurt op de grond uit elkaar spatten in ieder ongeveer 300 stalen kogeltjes van een halve centimeter doorsnede. Deze dringen in het menselijk lichaam, in de hersenen, in de organen, in de ruggewervel. Ze zijn nauwelijks op te sporen en moeilijk operatief te verwijderen, zodat ze of de dood of ernstige verminkingen veroorzaken. Deze wapens zijn alleen te gebruiken op mensen en dieren.

Van deze bommen werden twee typen ontwikkeld. Bij het derde type werden de stalen kogels vervangen door stalen naalden, met kleine stabilisatievinnen. Onlangs toonde een Amerikaanse senator het nieuwste van het

nieuwste. De fragmentatiebom met plastic naalden. Deze hebben het 'voordeel' dat ze met röntgenstralen absoluut niet meer in het lichaam kunnen worden opgespoord.

Een Amerikaanse piloot gaf aan welke doelen bestookt moesten worden vanuit de lucht: allereerst de ziekenhuizen, dan de scholen en de kerken (bij voorkeur op zondagmorgen), dan de andere grote gebouwen.

VIETNAM IS GEEN TWEEDE SPANJE

Maar Vietnam is geen tweede Spanje. Hitler kon na de Spaanse burgeroorlog de illusie hebben dat zijn fascistiese benden onverslaanbaar waren. Maar de benden van de VS zijn in Vietnam verslagen door een klein heldhaftig volk. De bevrijde gebieden worden zowel in Vietnam, als in de buurlanden Laos en Cambodja, waarheen de VS de oorlog hebben uitgebreid, steeds groter. Hier wordt het socialisme opgebouwd: er wordt een eind gemaakt aan uitbuiting en ongelijkheid. Ondanks de oorlogsomstandigheden wordt een socialistiese industrie opgebouwd. Het land wordt verdeeld onder de boeren. Men zorgt voor uitstekend onderwijs en een prima gezondheidszorg. Doordat de bevrijdingstroepen zich volledig vereenzelvigen met de belangen van het volk, kunnen ze in het volk bewegen als vissen in het water. Het vietnamese volk weet waarvoor het vecht: voor zijn eigen grond, voor zijn eigen vrijheid. Onderwijl sluipt in het kamp van de vijand de twijfel. Veel Amerikaanse soldaten weigeren dienst en doden hun eigen meerderen. Ze verrekken het deze smerige oorlog te voeren voor de winsten van een handjevol profiteurs dat hoog en droog in de VS zit. Met het Paasoffensief desertterden duizenden zuidvietnamezen en sloten zich bij het Bevrijdingsfront aan.

De Amerikaanse imperialisten, die dachten de hele wereld aan zich te kunnen onderwerpen, hebben een steen opgetild om hem op hun eigen voet te laten vallen. Slechts één kracht is onoverwinnelijk: de kracht van het volk, zeshonderdduizend Amerikaanse soldaten waren niet genoeg om de kracht van het vietnamese volk te breken. Nu worden de grondtroepen teruggetrokken en de corrupte dictators van Saigon worden volgepompt met dollars en wapens om Nixon's plan te laten slagen: een oorlog van Vietnamezen tegen Vietnamezen.

Het Paasoffensief heeft in ieder geval al duidelijk aangetoond dat deze plannen volkomen mislukt zijn. Nieuwe Amerikaanse grondtroepen worden aangevoerd uit Japan. De bombardementen die sinds jaar en dag worden uitgevoerd, worden nog eens verhevigd. In Vietnam vallen per jaar meer bommen dan in de hele Tweede Wereldoorlog.

Een gangster uit de vorige VS regering zei eens: "We moeten ze naar het stenen tijdperk bombarderen." Nixon en zijn misdadige klik is geen haar beter. Dit is het smerige gezicht van de heersende klasse. Terreur en moord. Omdat een volk niet wenst te werken voor de brandkasten in New York, Chicago, Londen, Parijs en Amsterdam. Omdat een volk zijn eigen lot wil bepalen.

Tegenover deze terreur stelt het heldhaftige vietnamese volk de onoverwinnelijke volksoorlog. Daarom zullen de oorlogsmisdadige rovers hun afstraffing en nederlaag niet ontgaan.

massale akties overal in het land

er zit dynamiet in de huurweigerings

Er zit dynamiet in de woningnood. Sinds de oorlog zijn 27 jaar verstreken. Al die 27 belofde de ene na de andere regering de oplossing van het woningprobleem. Maar in 1972 is het schandaal groter dan ooit. Terwijl er van alle kanten aan de arbeiders wordt getrokken om zich te matigen in de looneisen, worden de huren harder opgejaagd dan ooit tevoren. Voor niet minder dan 1.100.000 woningen, geldt dit keer niet alleen de "normale" 6% huurverhoging, maar ook de huurharmonisatie. Voor meer dan een miljoen huizen in Nederland worden dit jaar huurverhogingen van 15 tot 20% opgelegd.

Het antwoord van de huurbewoners laat dan ook niet op zich wachten. De massale weigering van de huurverhoging, overtreft die van alle voorgaande jaren. De felste slag tegen de aanslagen op ons levenspeil wordt op het ogenblik op het huurfront geleverd. Daarom is het belangrijk dat dit front sterker en sterker wordt.

Het volk eist voldoende en betaalbare woningen. Het volk vindt dit een volkomen vanzelfsprekende zaak. Een behoorlijk dak boven je hoofd is toch een eerste levensbehoefte? Maar de ene na de andere regering faalt om deze vanzelfsprekendheid ook waar te maken. Wat is er zo verrot in deze maatschappij dat er al sinds jaar en dag geen huis meer gebouwd wordt dat voor iemand, die fatsoenlijk met zijn eigen handen de kost verdient, betaalbaar is? Het is bekend dat de woningbouw het

voorwerp van grove geldspekulatie is. De prijzen van de bouwgronden worden door speculatie opgedreven. De rente op het bouwkapitaal is door de regering losgelaten en meer dan verdubbeld. De bouwondernemingen maken fabelachtige winsten, en betalen dividenden uit aan de aandeelhouders tot 25% toe.

Maar bovendien hebben de kapitaalbezitters de absolute vrijheid om zelf uit te maken of ze al dan niet geld in een bouw zullen steken. Aan kantoren, hotels, openbare gebouwen, winkels en miljoenenbungalows daarom geen gebrek. Daar kunnen ze genoeg munt uitslaan.

Op het ogenblik verkeren we in de situatie dat er wel pereridure huizen worden gebouwd. Deze zijn echter nauwelijks bewoond te krijgen vanwege de huren. Van een amsterdamse makelaar werd onlangs bekend dat hij enkele tonnen had uitgegeven aan advertenties en nog slechts drie flats van een heel blok bewoond kreeg.

Daarom wil de regering de huren van de oude arbeidershuizen optrekken naar het peil van de nieuwe. Om de mensen te dwingen de huren van de nieuwbouw op te brengen. De bouwondernemers houden zich beleefd aanbevolen. Voor Udink zal er ongetwijfeld een vet kommissarissenbaantje aan vast zitten bij een bouwfirma, als hij eenmaal mislukt is, precies zoals het zijn voorganger Schut is vergaan.

STORM VAN PROTEST

Het verzet tegen deze knevelarij is aangewakkerd tot een ware storm. Uit alle hoeken van het land kwamen de protesten. Tienduizenden en nog eens tienduizenden maakten bekend dat ze er niet over dachten de huurverhoging te betalen. Om de meest uiteenlopende redenen. Klachten over de bewoonbaarheid van de woning en klachten over het onderhoud bijvoorbeeld. Maar ook gewoon vierkant: ik betaal zat, ik laat me verder niet plukken, ik heb NEE tegen deze huurverhoging gezegd en dat zal ik blijven zeggen. En ze hebben het hart niet in het lijf om mij uit huis te zetten, want dan zullen we nog wel eens zien wie er nou echt de baas is in de buurt.

Welke reden nou ook uiteindelijk de doorslag heeft gegeven, deze golf van verzet tegen de huurverhoging is niet los te zien van de algemene situatie waarin we verkeren. Het kenmerk van die situatie is dat we er steeds meer op achteruit gaan. De huren kunnen niet worden losgemaakt van de lonen. Nu de lonen worden gedrukt, de prijzen worden opgejaagd en de belastingen omhoog geschroefd, brokkelt het levenspeil van de massa van het volk af. De huren hebben daar een belangrijk aandeel in. Omdat iedereen van de huurverhoging te lijden heeft is de huurverhoging een goed organisatiepunt in de buurten, zowel de oude als de nieuwe. Tegen de huurverhoging is de macht van de buurtbewo-

burgemeester krijgt f22.000 (20%) loonsverhoging

De nationale huurbaas Udink heeft in de Kamer verklaard dat de burgemeesters voor hun ambtswoningen geen huurharmonisatie krijgen. Wettelijk is vastgesteld dat van burgemeesters (en andere hoge ambtenaren) slechts 12% van hun salaris aan huur voor ambtswoningen mag worden gevorderd.

In Mijdrecht wordt een groot herenhuis afgebroken dat verleden jaar nog voor meer dan f 10.000 was opgeknapt als burgemeesterswoning. Ondertussen is er een nieuwe burgemeester gekomen. De gemeenteraad is akkoord gegaan met zijn voorstel om een nieuwe ambtswoning te bouwen voor een half miljoen gulden! Deze man verdient slechts f 45.000 per jaar en hij kan voor dit huisje dus niet meer dan f 450 huur in de maand betalen.

Burgemeester de Graaf van Nijmegen verdiende verleden jaar f 110.120. Dit jaar krijgt hij (je kunt rustig "krijgen" zeggen, want zo'n man doet er tenslotte niks voor) f 131.804. Dat is een loonsverhoging van f 22.000, oftewel twee maal het jaarloon van een arbeider. In procenten uitgedrukt krijgt deze burgemeester er 20% bij. Van hem wordt slechts 1/8 van de loonsom als huur geëist. Van een arbeider vordert men ongeveer 1/4 van zijn loon als huur.

U ziet: we hebben het nog niet allemaal even slecht.

Demonstratie in Nijmegen van de Bond van Huurders en Woningzoekenden

Demonstratie in Nijmegen van de Bond van Huurders en Woningzoekenden

ners te organiseren en dat is bitter noodzakelijk ook want huuradvieskommissie en kantonrechters zijn alleen doekjes voor het bloeden, die bieden ons geen werkelijke bescherming, maar sturen juist de deurwaarder op ons af. Huurverhoging is diefstal, zo maken de praktijken van regering, bouwkapitaal en huisjesmelkers steeds meer mensen duidelijk. Het is een zeer explosieve leuze. Hij geeft aan dat de mensen de struikroverij zat zijn, dat ze misselijk zijn van het 'recht', waaraan de regering en het bouwkapitaal hun optreden proberen op te hangen en dat ze zich hun eigen recht wensen te verschaffen.

PvdA EN CPN DE BUURT IN

Nu er beweging is in de buurten storten allerlei organisaties en partijen zich er bovenop om zich er meester van te maken. De PvdA, de CPN en hier en daar de PSP werkten eendrachtig samen om de strijd van de buurtbewoners op te vangen in huurdersverenigingen. Plotseling verschenen er kamerleden van de zogenaamde "linkse" partijen in de buurten om hun bezorgdheid te laten blijken, te laten voelen dat ze met de huurders meelevden, en vooral om tot kalmte te manen.

Zo beleefde Hans van den Doel een afgang in Nijmegen, waar hij gekonfronteerd werd met leden van de KPN/ML, die aan de Bond van Huurders en Woningzoekenden meewerken. Van den Doel had geen andere keus dan van het een na het ander toe te geven dat de volksvertegenwoordigers gefaald hadden en zich volksverlakkers hadden getoond. Hij bracht wel tegen de BHW in het veld dat die te radikaal zou zijn en de buurtbewoners in gevaar brengt.

Daaruit blijkt wel een grenzeloos wantrouwen in de macht van de buurtbewoners, of zelfs een angst voor deze macht. Overgeleverd aan de wetten van de regering Biesheuvel en haar voorgangers zijn de buurtbewoners permanent blootgesteld aan oplichting. De PvdA en de vele anderen die in de buurten zichzelf op de voorgrond stellen, willen de mensen afzonderlijk door de "mazen" van de wet smokkelen. De BHW stelt daar tegenover: De woningnood is geen probleem van de mensen afzonderlijk, maar van alle mensen samen. In de strijd daartegen moeten we de mensen niet verdelen, maar juist aanéensmeden tot een krachtige organisatie. Want achter de wetten van Schut en Udink

staat het machtige bouwkapitaal en ons uiteindelijk doel is de macht van dat kapitaal te vernietigen omdat er anders nooit een einde aan de woningnood kan komen.

Het is een lange weg die we voor ons hebben. In dit licht moet ieder voorval in de buurt, maar vooral de weigering van de huurverhoging, gebruikt worden om de organisatie van de buurtbewoners te versterken.

De afgang van Van den Doel in Nijmegen was compleet toen één van onze partijleden hem toevoegde: "Man, je zit nou al iedere dag je onmacht in de Kamer te bewijzen, je hoeft hier niet naar toe te komen om dat nog eens te doen."

De CPN beleefde overigens in de Tweede Kamer zelf een afgang met een motie van Van 't Schip tegen de huurharmonisatie. Hoe werd deze huurverhoging aan de kaak gesteld? Wel, volgens deze "kommunist" hadden de huurders geen inspraak gehad bij de vastgestelde huurverhogingen en moesten huurders en verhuurders meer tijd krijgen voor overleg. Vandaar het verzoek om uitstel van de doorvoering van de huurverhoging.

Wat trouwens te zeggen van de limburgse vakbonden die protest aantekenden tegen de wijdverbreide huurakties, omdat het volgens hen volkomen gerechtvaardigd was dat het verschil tussen oude en nieuwe huizen werd weggewerkt, in die zin dat de huren van de oude huizen op het peil van de nieuwe worden gebracht in plaats van andersom.

BHW, EEN GOEDE ORGANISATIE

Veel groepjes treden de buurtbewoners in de weg als zij werkelijk in verzet komen. Woordvoerders van CPN - PvdA en PSP bepleiten vaak aanpassing aan de wetten van het kapitaal. Maar het zijn juist de wetten van het kapitaal die de woningnood veroorzaken.

Van de organisaties van de buurtbewoners die wij kennen is de BHW de beste. Deze Bond van Huurders en Woningzoekenden verhult niet dat het bouwkapitaal en het kapitalisme de woningnood veroorzaken, maar stelt dit aan de kaak waar dat mogelijk is. De BHW gaat er ook konsekwent van uit dat de beste bescherming van de buurtbewoners tegen gerechtelijke onderdrukkingsmaatregelen, de macht van de buurt zelf is.

In de buurten is de leiding van de afdeling in handen van een buurtcomité, dat de meest strijdbare buurtbewoners omvat en de buurt zeer goed kent om de wil van de bewoners uit te voeren.

De BHW groeit voorspoedig en dat kan er alleen maar op wijzen dat er in de buurten behoefte is aan een dergelijke organisatie. Op 25 maart werden in Nijmegen en Oss grote demonstraties gehouden tegen de huurverhoging onder leuzen als: Geen huurharmonisatie, maar loonharmonisatie; Geen loonstop, maar prijs- en huurstop. In steden als Arnhem en Utrecht kent de BHW een stormachtige ontwikkeling. In Heerlen, Helmond, Eindhoven, Groningen, Hengelo, Enschede, Rotterdam, Amsterdam en noem maar op, breidt het werk van de Bond zich uit.

Het probleem bij de organisatie van de strijd in de buurten is het gebrek aan vertrouwen in eigen kracht dat bij sommigen aanwezig is. "Dat komt van de regering, daar doe je niks aan. De hoge heren zorgen toch wel dat ze binnen zijn, maar een dubbeltje zoals jij en ik, wordt nooit een kwartje. Die eenheid, ja dat is mooi, maar die bereik je niet." Zo praten sommigen.

Het is inderdaad waar dat de woningnood diep in deze maatschappij verankerd zit. Dat betekent echter dat ook de strijd tegen de woningnood tot het uiterste zal moeten gaan. Natuurlijk komt de macht van de buurtbewoners voor die strijd niet uit de lucht vallen. Daar moet werk voor verzet worden. Daar is vertrouwen, moed en doorzettingsvermogen voor nodig. Maar wie weigert er terug te slaan, als ze proberen hem het vel over zijn oren te halen?

In de wageningse wijk Nude dichtte een BHW-lid:
Wij weigeren de verhoging van de huur
want de huur wordt ons te duur
De prijzen stijgen als een gek;
de hoge heren lijden geen gebrek
Al dat gekonkel en gejat,
dat zijn wij Nude-bewoners zat
Onze centen verdienen we zuur-
kom niet aan mij en kom niet aan mijn buur.

VERSTERK DE STRIJD TEGEN DE WONING-
NOOD
VERSTERK DE WEIGERING

nationalisme in plaats van socialisme de cpn verkoopt groningen knollen voor citroenen

"Wat is het verschil tussen ons en een kolonie? Hier gebeurt precies hetzelfde als in de koloniale gebieden. Men legt beslag op de grondstoffen en de bevolking kan er naar fluiten."

De "kolonie" waarover hier gesproken wordt, is de provincie Groningen. De uitvinder van deze splinternieuwe kolonie is de CPN. De man die de woorden uitspreekt wordt in de burgerlijke pers vriendelijk De Koning van Groningen genoemd. Hij heet Fré Meis en hij geniet een zekere faam.

Voor sommigen is Fré Meis het visitekaartje van het kommunisme in Nederland. Sommigen denken ook nog dat Groningen een bastion is van de CPN, een partij die voor kommunisties doorgaat, omdat zij zich nu eenmaal kommunisties noemt. Het "volkskongres", dat op zaterdag 15 april in de Korenbeurs van de stad Groningen werd gehouden, bood ons een goede gelegenheid om een en ander aan de werkelijkheid te toetsen.

DE WINST IS HET ENIGE DAT TELT

De Groningers hebben zo hun problemen, zoals ook andere Nederlanders die hebben. De Groninger arbeiders en boeren worden gekonfronteerd met de crisis, en dat is een konfrontatie met het kapitalisme, net zoals in de rest van Nederland. Het enige verschil is dat het kapitalisme er voor Groningen nog een schepje bovenop doet.

Het is bekend dat voor de kapitalist maar één ding telt: de winst. Voor die winst is de plaats waar hij zijn bedrijf vestigt van groot belang. De nabijheid van grote havens, goede wegen, spoorlijnen en vliegvelden betekent lage transportkosten van grondstoffen en produkten. De nabijheid van andere fabrieken, bedrijven en kantoren maakt onderlinge verbanden goedkoop. De nabijheid van grote massa's mensen vergemakkelijkt de afzet.

Beknopt betekent dit dat vestiging in Rotterdam in negen van de tien gevallen meer winst betekent dan vestiging in Stadskanaal. Daarom investeren de kapitalisten in het westen een veelvoud van wat ze in Groningen investeren. Daarom is er in sommige streken van ons land een veel grotere werkloosheid dan in andere. Dat geldt trouwens niet alleen voor Groningen, maar ook voor Drenthe, Twente, Limburg en delen van Gelderland, Brabant en Zeeland. De oorzaak van het ontstaan van "rijke" en "arme" gebieden binnen de landsgrenzen, zit hem dus in het feit dat de partikuliere winst de spil van de economie is. Dat wil zeggen: in het feit dat de kapitalisten de macht hebben. Daarmee is meteen gezegd dat de enige oplossing voor dit probleem het socialisme is.

ALLEMAAL VOOR HET SOCIALISME, OF GRONINGEN TEGEN DE REST ?

Daarom was het niet vreemd om te ver-

wachten dat het Volkskongres in Groningen iets te maken zou hebben met socialisme. Het Volkskongres werd georganiseerd door de gezamenlijke aktiekomite's van de provincie Groningen. Het is geen geheim dat in werkelijkheid de CPN de touwtjes van dit kongres in handen had.

In heel Nederland, maar in Groningen in het bijzonder, zijn de omstandigheden rijp voor een harde propaganda tegen het kapitalisme en voor het socialisme. Maar hoe gunstiger de voorwaarden zijn, hoe verder de CPN blijkbaar het socialisme onder de tafel schuift.

De Groningers wordt door de CPN als oplossing voor hun problemen niet het socialisme voorgesteld, maar het nationalisme. Groningen wordt afgeschilderd als een kolonie, te vergelijken met Suriname. Eén stap verder en de CPN stelt als strijddoel voor de Groningers de nationale zelfstandigheid. Niemand in Nederland (Groningen inbegrepen) neemt dat serieus, behalve kennelijk de CPN. Kommunisten roepen op tot de strijd van de hele Nederlandse arbeidersklasse voor een betere maatschappij, voor het socialisme. Maar de CPN roept op tot de strijd van alle Groningers tegen de rest van Nederland. Meis spreekt doorlopend over "onze mooie provincie", "wij beschikken over enorme bodemschatten", "wij moeten het samen doen" en dergelijke.

BODEMSCHATTEN

De bodemschatten spelen in Groningen een belangrijke rol. Op het aardgas wordt dit jaar een winst verwacht van meer dan twee

Fré Meis opent het "Volkskongres"

miljard. Voor tweederde verdwijnt dit enorme bedrag in de staatskas, voor de rest naar de grote aardoliemaatschappijen, die zich hebben verenigd in de NAM. Het spreekt vanzelf dat de rijkdommen van een land aan alle werkende mensen ten goede moeten komen. Onder het kapitalisme zijn het echter de kapitalisten die er hun slag uit slaan. Het profijt van het Nederlandse aardgas wordt ons hele volk door de neus geboord.

Nee, zeggen Meis en de CPN, dat aardgas wordt de Groningers door de neus geboord. Letterlijk verlangt Meis: "Als een klein deel van deze winst naar onze provincie terug vloeit is dat genoeg om de streek tot ontwikkeling te brengen."

Een ander aspect dat aan de orde komt is de rol van de regering. De regering is het uitvoerend comité van de heersende klasse. Zolang de kapitalisten de staatsmacht in handen hebben, regelt de regering de zaken in het belang van de kapitalisten. En niet voor het hele volk, zoals ze zelf zo graag beweren. Daarom maken kommunisten van iedere mogelijke kans gebruik om de rol van de staat uit te leggen en duidelijk te maken dat het in de strijd van de arbeiders uiteindelijk gaat om de staatsmacht en om revolutie.

Nee, zeggen Meis en de CPN, over het karakter van de regering zwijgen we. Op het Volkskongres wordt natuurlijk wel (en terecht) de val van Biesheuvel geëist, maar verder wordt klakkeloos verlangd dat "de" regering de exploitatie in handen neemt van de kalium- en magnesiumvelden in Groningen.

Het volkskongres bijeen

HET BREDE CPN-FRONT IS KRACHTELOOS

Tenslotte de vraag: hoe strijden kommunisten? Het socialisme is niet alleen de zaak van de arbeidersklasse. Bijvoorbeeld ook boeren, middenstanders en intellectuelen hebben belang in de strijd voor het socialisme en kunnen daarin hun aandeel leveren. Het is een belangrijke taak voor de kommunistische partij om vanuit de arbeidersklasse de brug naar deze andere groepen te slaan. Daarbij staat echter de leidende rol van de arbeidersklasse voorop. De arbeiders zijn het die het meest frontaal de kapitalisten staan en die de moed, de kennis en de discipline kunnen opbrengen om de leidende kracht te zijn.

Nee, zeggen Meis en de CPN, in Groningen gaat dat heel anders. Daar moet een breed front komen. Een front van arbeiders, studenten, middenstanders, boeren "en desnoods ook ondernemers" (zoals Meis zei), samen één grauwe, kleurloze massa. Hier wordt een eenheid nagestreefd zonder enig principe. Eenheid is niet langer een middel om het socialisme te verwezenlijken, maar een doel op zichzelf, waarbij het socialisme achter de horizon verdwijnt. Vier uur lang werden er op het Volkskongres redevoeringen afgestoken. Woorden als socialisme en kapitalisme kwamen er nauwelijks in voor. Slechts één spreker had het over de "klassenstrijd" en dat was de vrouw van de vroegere studentenleider Regtien.

HET NATIONALISME ONDERDRUKT DE ARBEIDERS

De CPN schept in Groningen een tegenstelling die er niet is: de tegenstelling tussen Groningen en de rest van het land. Daardoor wordt de tegenstelling die er wel is verdonkeremaand: de tegenstelling tussen de arbeiders en de kapitalisten.

Openlijk werd gesteld (over de strokarton) "Wij hebben dezelfde belangen als de directies van de kleine en middelgrote bedrijven." Dit betekent de totale onderwerping van de belangen van de arbeiders aan die van het kapitalisme. Als arbeiders "dezelfde belangen" hebben als de kapitalisten, komt het er altijd op neer dat ze zich moeten schikken in de scherpste uitbuiting om de "werkgelegenheid" te redden, of gewoon vanwege het "algemeen belang" van de provincie.

Het Groningse nationalisme van de CPN is reaktionair. Met soortgelijk Limburgs nationalisme werden tot voor kort de mijnwerkers door kerk en kapitaal onder de duim gehouden. Het is geen toeval dat een Limburgse arbeider Fré Meis vergeleek met de beruchte katholieke vakbondsleider Frans Dohmen.

HET KAPITALISME DE WERELD UIT

De CPN laat de oorzaak van de Groningse achterstelling feitelijk in het midden. De re-

gering weigert de streek tot ontwikkeling te brengen, zegt Meis. Net alsof de regering een willekeurige antipathie heeft tegen Groningers, zo sterk dat zij de bedrijven tegenhoudt om zich in Groningen te vestigen en over de nek van de Groningers winsten te behalen. Maar de oorzaken van de onderontwikkeling van Groningen en andere gebieden liggen in de kern van het kapitalisme: in het feit dat de winsten de spil vormen van de economie.

Daarom is het ook waanzin om de Groningers voor te spiegelen dat hun probleem in dit systeem werkelijk kan worden opgelost. Natuurlijk kan er wel wat aan worden gesleuteld, maar onder oplossen verstaan we iets anders.

Limburg is het afschrikwekkende voorbeeld. Hier pompte de regering in minder dan 6 jaar tijds meer dan 650 miljoen gulden in. Het resultaat: fabrieken met in totaal slechts 1600 arbeidsplaatsen waarvan de een na de ander weer over de kop gaat.

Het kapitalisme is niet bij machte om dit soort problemen de wereld uit te helpen. Daarvoor moet het kapitalisme zelf de wereld uit geholpen worden. Daarvoor is het op zijn beurt noodzakelijk dat de arbeidersklasse een werkelijk kommunistische partij versterkt, zoals de KPN/ML, die vasthoudt aan de kommunistische principes.

CPN STELT OOK IN GRONINGEN WEINIG VOOR

In plaats van te vragen wat het verschil is tussen een kolonie en Groningen, had Fré Meis zich beter kunnen afvragen wat het verschil is tussen kommunisten en de CPN. Dat is een verschil van dag en nacht. Kommunisten proberen niet het volk knollen voor citroenen te verkopen, zoals de CPN in Groningen tracht te doen. Alle propaganda van "De Waarheid" en andere burgerlijke kranten ten spijt, is er ook geen schijn van kans dat de Groningers in dit bedrog trappen. Het Volkskongres zelf bood daar het bewijs van. De opkomst was 800 tot 1000 man, zeker voor de helft studenten en voor de rest bijna allemaal mensen die al lang tot de CPN-aanhang behoren en die ook van buiten de provincie waren opgetrommeld. Ten hoogste blijft er een magere 10 procent over van de kongresgangers die door de nieuwe CPN-koers zijn gevangen. Maar dat is nog hoog geschat.

Ook het verloop van het kongres was niet erg verheffend. Het kongres applaudiseerde met veel discipline. Niet alleen voor aanvallen op Biesheuvel, op de schandalige militaristische plannen voor de provincie en op de grote monopolies die ver weg zijn. Maar ook voor een onderwijzeres die uitlegde dat een kind van drie jaar te jong is voor de kleuterschool. Voor een langharige arts die een reaktionair psychologisch verhaal ophing over ontstagen en de gevolgen daarvan voor de geest. En voor een hippe hoogleraar die

wat leuterde over de positie van de universiteit en de 'gelukkige omstandigheid' dat de universiteit in Groningen problemen genoeg kan vinden voor studie.

Maar het was zelfs van deze zaal te veel gevraagd om enthousiast te blijven voor dit soort breiwerk over de problemen van Groningen. In de middag maakte een zeer mattemstemming zich van de kongresgangers meester. Aan het eind nam Meis niet eens meer de moeite de tekst van een resolutie voor te lezen. Die resolutie vatte samen wat er allemaal gezegd was, en hij nam maar aan dat ie was aangenomen. Daarna stroomden de mensen naar buiten om een tamme demonstratie te houden.

Het is nogal duidelijk. Zelfs in Groningen is de CPN niks anders dan bluf en nauwelijks in staat een veer voor de mond weg te blazen. Dat kan ook niet anders met zo'n verraderlijke politiek. Het is tijd dat er ook in Groningen iets beters in de plaats komt voor deze verlopen partij en andere partijen die misschien nog wel meer invloed hebben onder de arbeiders.

vietcong

De Verenigde Staten probeerden de guerrilla-beweging in Vietnam te kleineren door er de naam Vietcong (Vietnamese kommunistjes) aan te geven. Met de term 'kommunisten' wilden de machthebbers het publiek in de VS angst aanjagen. Later ontdekten ze tot hun schrik dat de kommunisten in ZO-Azië een zeer goede naam hebben. Door deze naam te gebruiken versterkten de Amerikanen de gevoelens in ZO-Azië dat juist de kommunisten de meest consequente verdedigers zijn van nationale zelfstandigheid en sociale rechtvaardigheid (deze gevoelens komen overigens met de werkelijkheid overeen).

Toen de Amerikanen hun blunder beseften hebben ze tevergeefs geprobeerd een nieuwe naam voor de Vietcong uit te vinden. In juni 1962 schreef een regeringsburo een prijsvraag uit voor een nieuwe naam voor het Nationale Bevrijdingsfront van Vietnam. In die prijsvraag stond dat "kommunist niet het soort naam is om bij de ongeletterden in dat land haat op te wekken." Er werd een hoge prijs uitgelooft voor een "gemeenzame boerenterm die afschuw en belachelijkheid inhoudt." In Zuid Vietnam zijn de enige namen die hieraan voldoen "Fransen" en "Amerikanen". Vandaar dat deze prijsvraag uitliep op een mislukking.

(Ontleend aan Russell - Oorlogsmisdaden in Vietnam)

Marxisties-leninistische literatuur in de nederlandse taal

Bestelnummer 1

MAO TSETOENG - Het Rode Boekje f 2
 Het beroemde boekje met de citaten van voorzitter Mao Tsetoeng. Het bevat de kernpunten van de werken van deze grote marxist-leninist, die zo gemeengoed konden worden van de brede massa's van het Chinese volk ten tijde van de Kulturele Revolutie. Een gids voor actie van revolutionairen op de hele wereld. Daarom een belangrijke Nederlandse vertaling.

2.
 JORIS IVENS - Een revolutionair met een kamera f 1
 Een bundeling van de artikelen die in de Tribune verschenen naar aanleiding van een uitvoerig interview met Joris Ivens in Partij. De befaamde Nederlandse filmer over: kommunisme, de crisis van dertig, China, de kulturele revolutie, revisionisme, de volksoorlog in Zuidoost-Azië, over filmen, arbeiders en kunstenaars. Een unieke brochure, met foto's.

3.
 MAO TSETOENG - Over de praktijk f 1
 De glasheldere uiteenzetting van de marxisties-leninistische theorie over de menselijke kennis. Mao zegt hierin: "Als men de theorie en de methoden van de revolutie wil kennen, moet men deelnemen aan de revolutie". De praktische ervaring is de grondslag van alle kennis.

4.
 MAO TSETOENG - Over de tegenstelling f 1
 Een belangrijk filosofies geschrift. Een revolutionaire methode om de dingen die ons omringen te begrijpen.

5.
 STALIN - Over dialecties en histories materialisme f 1
 De grondbeginselen van de marxistische filosofie. Helder en overzichtelijk beschreven, zoals Stalin dat kon.

8.
 LENIN - Het imperialisme en de scheuring in het socialisme f 1
 In dit bork wijst Lenin op het verband tussen het imperialisme en het verraad van de oude socialistiese partijen aan de revolutie. Door de overwinsten die de kapitalisten in de koloniën maken, kunnen ze hun agenten in de arbeidersklasse omkopen.

9.
 LENIN - Uit "Staat en Revolutie" f 1
 Staat en Revolutie is een van de belangrijkste werken van Lenin. In deze brochure enkele hoofdstukken uit dit boek. De staat is een onderdrukingsapparaat van de ene klasse over de andere. De proletariëse revolutie moet het burgerlijk staatsapparaat vernietigen. Onder de diktatuur van het proletariaat begint de staat af te sterven. Het zijn deze problemen die Lenin aan de orde stelt.

10.
 MARXISME-LENINISME KONTRA REVISIONISME f 1
 Over het 23-ste kongres van de CPN (1970) verschenen vier artikelen in de Tribune, die toen nog Rode Tribune heette. Zij zijn verzameld in een brochure waarin het revisionisme van de CPN wordt behandeld.

12.
 MAO TSETOENG - Het systeem van de partijkomité's versterken f 0,50
 In de opbouw van de kommunistiese partij zijn op de verschillende nivo's de partijkomité's van doorslaggevende betekenis. Hoe die komité's op democraties-centralistiese wijze moeten funktioneren, beschrijft Mao in dit boekje.

13.
 MAO TSETOENG - Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij f 1
 Natuurlijk leven ook binnen de kommunistiese partij opvattingen die onjuist zijn en schadelijk voor de revolutionaire zaak. Deze brochure geeft een voorbeeld van het bestrijden van zulke opvattingen in een historische periode van de Kommunistiese Partij van China.

14.
 DE KULTURELE REVOLUTIE in een Chinees dorp f 3
 In het dorpje Dachai op het Chinese platteland bouwen eenvoudige boeren en kommunisten aan het socialisme. Om het sukses te kunnen voortzetten moet er met fouten en heimelijke vijanden worden afgerekend. Dat gebeurde in de Kulturele Revolutie.

15.
 DE KAPITALISTIESE EKONOMIE f 1
 Wat zeggen marxisten-leninisten over arbeiders en kapitalisten, winst en uitbuiting, kolonialisme en imperialisme, oorlog en revolutie? Het staat in dit boekje over de politieke ekonomie van het kapitalisme. Eenvoudig en duidelijk.

16.
 DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel I f 1

17.
 DE KAPITALISTIESE PRODUKTIEWIJZE deel II f 1
 Deze boekjes geven een samenvatting van de belangrijkste hoofdstukken uit Het Kapitaal van Marx.

18.
 MAO TSETOENG - Bestrijdt het liberalisme +
 Waar komen de juiste ideeën vandaan? f 1
 In het boekje "Bestrijdt het liberalisme" keert Mao Tsetoeng zich tegen de verkeerde houdingen die in de kommunistiese partij voorkomen, en die een gevolg zijn van het liberalisme. "Waar komen de juiste ideeën vandaan?" is een schitterende bondige samenvatting van de marxistiese theorie van de kennis. De juiste ideeën komen niet uit de lucht vallen en zijn de mensen niet aangeboren, ze ontwikkelen zich uit de praktijk.

19.
 LANG LEVE DE OVERWINNING VAN DE DIKTATUUR VAN HET PROLETARIAAT f 1,50
 In 1871 grepen de arbeiders van Parijs de macht en wisten die gedurende enkele maanden te behouden. Het was voor het eerst in de geschiedenis van de mensheid dat de diktatuur van het proletariaat werd ingesteld. De historische betekenis van deze revolutie is niet te overschatten. Marx trok er zijn lessen uit. Lenin paste ze toe op de Russiese revolutie en ontwikkelde ze verder. Mao Tsetoeng paste ze toe op de Chinese revolutie en ontwikkelde ze nog verder. Toen de Kommune van Parijs een eeuw geleden was, verscheen er een groots herdenkingsartikel in de Chinese pers. Hierin worden de belangrijkste kwesties uitvoerig behandeld: de gewapende revolutie, de diktatuur van het proletariaat, het vervoeren van de revolutie als de macht gegrepen is. Dit artikel is vertaald en vormt een zeer belangrijke brochure.

20.
 MAO TSETOENG - Laten wij onze studie hervormen f 1
 In mei 1941 verrijkte Mao Tsetoeng het marxisme-leninisme met een brochure over problemen van onderzoek en studie. Hierin richt hij zich tot de partij met een oproep tot gewetensvolle studie van het marxisme-leninisme en de konkrete situatie van de Chinese revolutie.

21.
 MLS - Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap f 1
 In deze brochure wordt kernachtig uitgelegd wat de Marxisties Leninistiese Studentenbond is en haar taak in de strijd voor het socialisme: het bestrijden van de burgerlijke anti-proletariëse wetenschap op de universiteit.

22.
 BEKNOPTTE GESCHIEDENIS VAN DE KOMMUNISTIESE PARTIJ VAN CHINA f 1,50
 In 1971 bestond de KPCh 50 jaar. De juiste lijn van een partij komt niet uit de lucht vallen, maar ontwikkelt zich in tegenstelling tot en in strijd met de onjuiste lijn. In dit artikel wordt in de roemrijke historie van de KPCh de strijd van de twee lijnen nagegaan, tot na de Kulturele Revolutie.

De brochures nr. 6 (Over de kwestie Stalin) en 11 (Het imperialisme en alle reaktionairen zijn papieren tijgers) en 7 (Leninisme of sociaal-imperialisme) zijn uitverkocht, maar worden binnenkort herdrukt.

* Hoe kunt u deze literatuur bestellen?
 Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren, Nijmegen. Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen. De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

hallo, meneer den uyl, wat zijn uw handen vuil

Op 17 september 1965 verklaarde drs. J. den Uyl, destijds minister van economische zaken in het rooms-rode kabinet Cals, in Haarlem het een en ander over de mijnsluitingen. Hij zei: "Ik acht het niet verantwoord tot sluiting van de mijnen en derhalve tot het doen afvloeien van belangrijke aantallen werknemers over te gaan - ook al zou dit economies gezien misschien gerechtvaardigd zijn - indien niet tegelijkertijd door een weloverwogen plan in de desbetreffende streken nieuwe gelijkwaardige werkgelegenheid wordt geschapen."

Dit is de langste zin die er sinds jaren in de Tribune heeft gestaan, maar het is de moeite waard om je er even door heen te worstelen. Het gaat om het scherpe en pijnlijke contrast tussen wat Den Uyl beweert en wat er in werkelijkheid op volgt.

Vier maanden na deze uitspraak, op 17 december, deed excellentie Den Uyl in de stadsschouwburg van Heerlen zijn sluitingsplannen geheel uit de doeken en bood hij zijn Mijnota aan. Limburg werd zo'n prachtige toekomst voorgespiegeld dat zelfs de bisschop van Roermond, mgr. Moors, er de tranen van in de ogen kreeg. Duidelijk ontroerd stelden de hoogwaardigheidsbekleders tesamen vast dat Limburg "schoon" zou blijven (of worden) en dat er op iedere mijnwerker een koe met gouden horens stond te wachten.

Sinds 1966 blijkt hoe het werkelijk toegaat met de mijnsluitingen. De ontslagen vallen zo dat de mijnwerkers hun pensioen gedeel-

telijk verloren zien gaan en de bazen zich in de handen kunnen wrijven. De pensioenen zijn schandelijk laag. De huren van de huizen, die ook eigendom van de mijn zijn, worden enorm opgedreven. De mijnen vangen subsidies en daarmee slaan ze aan het spekuleren in bouwgrond. Nieuwe bedrijven worden opgezet om uit de belastingpot staatsgelden te vangen en na verloop van tijd weer failliet te gaan. Alleen door een pendel van ruim 9000 arbeiders naar Duitsland wordt het werkloosheidscijfer van Limburg gedrukt. In een volgende Tribune gaan we hier uitvoeriger op in.

Nu loopt er een lijntje van Limburg naar Breda. Het gaat om meer dan 180 mijnwerkers die zich lieten omscholen voor ENKA-Breda, die pas goed en wel de kosten van de verhuizing hebben afbetaald en die nu weer op straat dreigen te komen. Want ENKA-Breda gaat sluiten.

Het was op 20 april 1966 dat dezelfde Den Uyl een toast uitbracht op de toekomst van het ENKA bedrijf in Breda. Hij had het persoonlijk geopend. Het was een schitterende plechtigheid geweest met talloze prominenten en Den Uyl, zich socialist noemend, in het middelpunt.

Den Uyl was vol lof over de werkgelegenheid die ENKA (toen nog AKU) in Tilburg bood. Hij zei onder andere: "De AKU verricht hier baanbrekend werk. De AKU verschaft duizenden werkenden arbeidsvreugde. In ieder geval is het streven aanwezig om hen arbeidsvreugde te verschaffen." (Bij dezelfde gelegenheid verklaarde de president-directeur van de AKU, mr. Meijnen: "Het gevaar van overcapaciteit, dat nogal eens voorkomt, is hier niet aanwezig. Dit projekt zal zichzelf rechtvaardigen.")

Over de uitbundige arbeidsvreugde bij ENKA-Breda hoeven we nu niet uit te wijden.

Den Uyl is nu geen minister meer. Hij leidt de PvdA in de Kamer. De kapitalisten hebben hem eigenlijk maar mooi voor joker gezet. Beide keren deed Den Uyl een vrien-

Minister Den Uyl opent persoonlijk het ENKA bedrijf in Breda

delijke uitspraak over het kapitalisme: hoe mooi het wel niet allemaal zou worden. En beide keren werd hij hardhandig in zijn hemd gezet. De meeste mensen zouden reageren: "Dat kapitalisme is toch een stuk rotter dan ik gedacht had". Maar Den Uyl gaat vrolijk door. Hij blijft zelfs bereid de regering over te nemen op het moment dat er miljarden tekorten zijn. Over het kapitalisme blijft hij optimistisch: een vleugje inspraak hier, een beetje controle daar, zegt hij, en dan is de toekomst weer net zo rose als toen, op 17 december 1965 in de stadsschouwburg van Heerlen.

De meeste mensen worden met schade en schande wijs. Den Uyl niet. Die wordt met schade en schande onwijs. Gelukkig maar dat zo'n man ergens opgeborgen is waar hij geen kwaad kan: in de Kamer, in de leiding van de grootste politieke partij van Nederland.

mis mies

Zaterdag 8 april, tien voor half-negen, tijd voor "een van de acht" van Mies Bouwman. Een van de deelnemers is een 60-jarige arbeider.

Mies: "Wat doet u zoal overdag?"

"Ik zit op een vorkheftruck, kratten limonadeflessen en zo."

Mies: "En is dat leuk?"

"Nee, dat is helemaal niet leuk, Zenuwslopend en gevaarlijk werk, dat is het."

Mies: "He gut, wat is dat nou naar, kunt u dan niks anders gaan doen?"

"Nee."

Mies: "Dat vind ik nu echt naar hoor, dat u de hele dag iets doet wat u niet leuk vindt. Misschien kunt u best wel wat leukers vinden. Heeft u ook nog hobbies?"

"Ja, maar van die dure en daar heb ik geen geld voor."

Mies: "Hoor nou es, hahaha."

"Paarden en auto's."

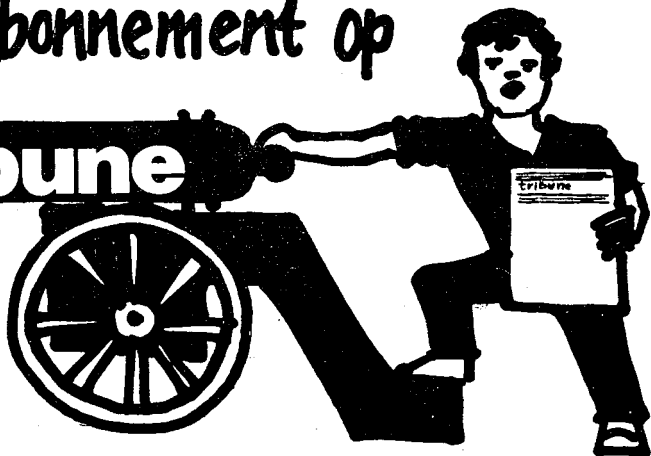
Mies: "Maar kunt u dan niet met iets goedkopers beginnen? Postzegels of zo?"

Als Mies het hier voor het zeggen had, dan was het wel bekeken. Allemaal met plezier werken voor de portemonnee van de baas en een goedkope hobby om ook thuis geen zorgen te krijgen, over de huisbaas bijvoorbeeld. De goedkoopste hobby blijft toch maar televisiekijken!

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een
jaar door fg te storten
op gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te
Nijmegen, onder vermelding:
abonnement Tribune

de tribune 672

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!

BIES- HEUVEL VERDWIJN

Vietnam nachtmerrie voor de USA

hoe links is groeneveld

de langdurige staking bij Pelger in emmen

AKZO altijd in oorlog met de arbeiders

de tribune

Jaargang 8, nummer 6.

**Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML**

**Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

**Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen**

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- M. L.-literatuur in de Nederlandse taal, pag. 2
- Oorlog of 'vrede' - Altijd vecht de AKZO tegen de arbeiders pag. 3 en 4
- Zoekt u werk? pag. 4
- Milieukties moeten uitgaan van het belang van de werkende bevolking pag. 5 en 6
- Hemel en hel pag. 5
- De KPN/ML is het antwoord op de crisis van Biesheuvel pag. 7
- Dien Bien Phoe, een nachtmerrie voor alle reaktionairen pag. 8 en 9
- Udink organiseert de woningnood, de BHW de buurtbewoners pag. 10
- "Krantenfusie" Arbeidersmacht en Tribune pag. 11
- Arie Groenevelt als bliksemafleider in de loonstrijd pag 11 en 12
- De langdurige staking bij Pelger in Emmen pag. 13 en 14
- Wat is de KPN/ML? Wat doen haar leden? pag. 15

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM	Binnenvissersstr. 19 hs.
ARNHEM	Postbus 2097
DEN HAAG	Vinkensteynstr. 50
EINDHOVEN	Postbus 706
ENSCHEDÉ	Janninksweg 76
GRONINGEN	Kleine Badtstr. 4a
HEERLEN	Schaesbergerweg 95
HELMOND	Postbus 277
HENGÉLO	Cronjéstr. 12 tel. 05400-21042
LEIDEN	Alexanderstr. 17
NIJMEGEN	Aldenhof 8564 tel. 08800 - 42013
OSS	Postbus 203
ROTTERDAM	Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT	Postbus 2086
WAGENINGEN	Cort v.d. Lindenstr. 23

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

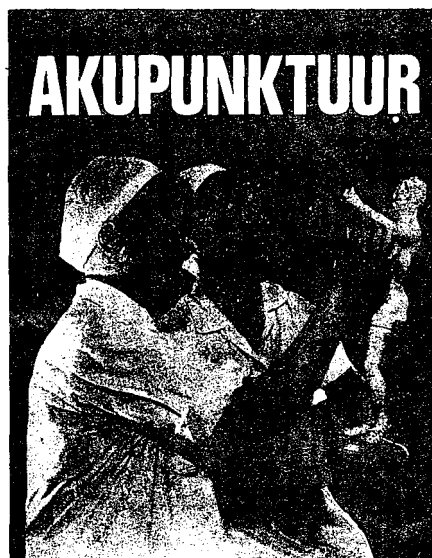
Bestelnr.	Prijs	
1		19 Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag f1,50
2	f2,-	20 MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen. f1,-
3	f1,-	
4	f1,-	
5	f1,-	
6	f1,-	
8	f1,-	
9	f1,-	21 Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap. f1,-
10	f1,-	22 Beknopte geschiedenis van de kommunistiese partij van China f1,50
12	f0,50	23 Akupunctuur, de chinese methode van verdoven zonder narcose. f1,-
13	f1,-	
14	f3,-	
16	f1,-	
17	f1,-	
18	f1,-	

De boekjes nr. 7 (Leninisme of sociaal imperialisme), nr 11 (Het imperialisme en alle reactionairen zijn papieren tijgers) en nr. 15 (De kapitalistiese ekonomie) zijn uitverkocht maar worden binnenkort herdrukt.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN?
Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren, Nijmegen.
Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen.
De verzendkosten bedragen f0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

deze maand nieuw!

VERDOIVING ZONDER NARKOSE

Bestelnr. 23 Prijs f1,-
AKUPUNKTUUR, verdoving zonder narcose.
In het oude China was reeds de methode bekend om pijnen weg te nemen en kwalen te genezen door op bepaalde plaatsen lange naalden in het lichaam te steken. Omdat deze methode door de officiële wetenschap niet 'erkend' werd, raakte de akupunctuur enige tijd in de vergetelheid. In het nieuwe China echter wordt de moderne mediese wetenschap met de oude volkskennis gekombineerd. Eerst smalend, later verbijsterd, zagen de westerse geleerden toe hoe met de akupunctuur in het socialistiese China opzienbarende suksessen worden behaald. Zeer suksesvol zijn de Chinese medici met het gebruik van akupunctuur als verdoving bij zware operaties, waarbij de patiënten volledig bij bewustzijn blijven. De mogelijkheden van deze methode zijn op dit moment in China onderwerp van diepgaande studie. In dit boek o.a. een beschrijving van de toepassing van akupunctuur bij hersenoperaties.

oorlog of 'vrede'-altijd vecht de AKZO tegen de arbeiders

De beslissing tot de 2200 Enka-ontslagen in Breda en Emmercompascuum is onder andere genomen door een man die als oorlogsmisdadiger veroordeeld is. Zijn naam is: Hermann J. Abs, superbankier en topbestuurder van talloze wereldconcerns, waaronder de Akzo. Onlangs viel de naam van deze Duitser voor de VPRO-televisie, toen de grote baas van de Akzo, jonkheer Kraijenhoff op een allervriendelijkste manier werd geïnterviewd. Kraijenhoff zei dat Abs zich voor de onderneming erg verdienstelijk maakt en dat hij ook in de oorlog veel goed werk had gedaan. Verder werd er overheen gekeveld.

Ondanks al dat "goede werk", is het een onuitwisbaar feit dat Hermann Abs in Joegoslavië tot 15 jaar dwangarbeid werd veroordeeld wegens oorlogsmisdaden. Hij heeft er nog geen dag van uitgezeten.

Abs behoorde tot het beruchte groepje financiers van Hitler. Zijn naam staat in het rijtje van o. a. Flick, Thyssen en Krupp, de oorlogszuchtige grootindustriëlen, die Hitler aan de macht brachten. Gedurende de oorlog was Abs directeur van de Duitse Bank, één van de knooppunten van het fascistiese grootkapitaal. Vanuit deze kringen werd Hitler aangespoord en toegejuicht in de barbaarse oorlog.

Niets was hem liever dan dat de Europese arbeidersbeweging gewapenderhand te lijf werd gegaan. Schatten verdienden deze heren aan de oorlogsindustrie. Miljardenwinsten streken ze op van de grondstoffen en machines die uit heel Europa en vooral Rusland werden weggeroofd. Handenvrijvend profiteerden ze van de goedkope arbeidskrachten die door de SS werden geknecht. Meer dan 20 miljoen mensen werden vanuit het oosten naar Duitsland op transport gesteld. Daar verrichtten ze slavenwerk tot ze er dood bij neervielen.

In de Glanzstoff-fabrieken in Wuppertal bijvoorbeeld werden duizenden Russiese en Poolse kinderen gedwongen tot arbeid onder onbeschrijflijke omstandigheden. Talloze kinderen van negen tot veertien jaar vonden er de dood. Glanzstoff was al van ver voor de oorlog nauw verbonden met de AKU. In de tijd van de gewetenloze kindermoord zat Abs er in de raad van toezicht.

DE ONGEKROONDE MINISTER VAN FINANCIËN

Nog steeds worden Hitler en het fascisme als min of meer toevallige verschijnselen afgeschilderd in de geschiedenisboekjes en de herdenkingsartikelen in de pers. De heersende klasse heeft er dan ook alle belang bij om te verbergen dat Hitler geen toeval was, maar een produkt van het grootkapitaal (in dit geval het Duitse), dat op zoek is naar superwinsten. Enkele grote naties moesten hangen, maar de lieden die het nazisme hadden mogelijk gemaakt, gingen vrijuit.

Onmiddellijk na de bezetting werd Abs bijvoorbeeld door de Amerikanen en de Engelsen in zijn oude machtsposities hersteld. Als chef van de Duitse Bank verwierf hij zich spoedig de faam van de "ongekroonde minister van financiën van Bonn". Hij was één van de drijvende krachten van de wederopbouw van het Duitse kapitalisme, dat Duitsland weldra tot een nieuwe agressieve macht ontwikkelde.

In de oorlog had Abs al een dikke vinger

in de pap bij IG Farben, de onderneming die zijn winsten o. a. boekte aan het gas waarmee miljoenen Joden werden geliquideerd. Op de puinhopen van dit bandietenconcern bouwde Abs later de chemiekoloss BASF.

Toen de AKU en Glanzstoff beide werden ondergebracht in de Akzo, nestelde Abs zich ook hier in de raad van commissarissen, ongetwijfeld om zijn zegenrijk werk voort te zetten.

Abs is niet alleen verbonden met de Akzo, maar ook met alle andere Nederlandse financiële grootmachten. Zijn naam duikt ook op in de geschiedenis van Unilever. Voor de Shell bemoeit hij zich met een dochteronderneming in Duitsland van het mammoetbedrijf. Verder bezit Abs een sleutelpositie in de Westduitse staal- en elektrotechniese industrie. In die functie speelt hij een belangrijke rol bij de verdeling van de NATO-bewapeningsorders onder de grote monopolies, waarbij Philips in de voorste rijen staat te dringen.

de inlijving van Oostenrijk bij het groot-duitse rijk, omdat daardoor de AKU-ondernemingen in Oostenrijk in de nationale duitse ekonomie werden opgenomen. In 1937 verleende Hitler aan deze Fentener van Vlissingen de Orde van Verdienste.

Fentener van Vlissingen was een belangrijke schakel bij de geheime onderhandelingen, die in 1939 in Amsterdam werden gevoerd door Duitse en Amerikaanse grootindustriëlen over de uitwisseling van patenten, het verdelen van de oorlogswinsten en het onderhouden van kontakten gedurende de wereldoorlog.

Zowel vóór, als tijdens de oorlog zette Fentener van Vlissingen zich ijverig in voor de nazi-propaganda. Hij hielp de Duitsers bij hun pogingen in Nederland een burgerlijk bewind te installeren en werd gekescherend "stadhouder Frederik Hendrik" genoemd.

Dezelfde Frederik Hendrik Fentener van Vlissingen werd na de oorlog door de regering belast met de zuivering! Men kan wel

Op 6 mei demonstreerden 2000 arbeiders in Breda tegen de plannen van de AKZO.

HET ZWARTE VERLEDEN VAN AKZO

Zoals van ieder groot concern, is ook over het zwarte verleden van de AKU nog wel het één en ander meer te zeggen. Langer dan een halve eeuw was F. H. Fentener van Vlissingen de grote man van de AKU. Toen in 1933 Hitler aan de macht kwam, schreef hij in het AKU-jaarverslag: "Wij hopen en verwachten zeker, dat het de nieuwe Duitse regering, die toch naast de politieke ook de ekonomiese wederopbouw van Duitsland in het vaan van de nationale wedergeboorte heeft geschreven, zal gelukken de grondslagen van en bestaansvoorwaarden ook voor onze industrie in stand te houden." Welnu, met behulp van Gestapo en SS is dat best gelukt. Fentener van Vlissingen was in die tijd al innig bevriend met de Hitler-financiers, waaronder Abs. In 1935 hielp hij bij de oprichting van de Ruhrbenzin AG, die de luchtmacht van Keulen aan de brandstof voor de veroveringsoorlogen moest helpen. Hij was ongetogen over

nagaan hoe grondig de kringen van de Nederlandse grootindustrie gezuiverd zijn. De kontakten met de Hitlerfinanciers in Duitsland waren dan ook spoedig hersteld.

Het grootkapitaal dat de oorlog had veroorzaakt en dat zich van de nazi's bediende, kon deze periode tevreden afsluiten. Nadat het miljardenwinsten had geboekt bij de vernietiging van Europa, lagen nu de vette winsten in het verschiet van de wederopbouw. Oorlog of "vrede" - in alle gevallen over de ruggen van het volk.

REGERING BELOONT KOLLABORATIE

Het was wel een hard gelag voor de AKU-top, dat na de oorlog Amerikaanse en Engelse kapitalisten de kans schoon zagen om beslag te leggen op de AKU-rijdommen als vijandelijk (Duits) vermogen. Met veel onderhandelen werd dit vermogen terugverworven, maar de AKU moest toch een flinke veer laten.

Toen kwam de regering Beel-Drees op de

proppen. Zij kon het niet aanzien dat de kapitaalbezitters zo moesten bloeden. In 1951 betaalden ze aan Fentener van Vlissingen en zijn bende f 31,75 miljoen uit de schatkist. Zo werden de kollaborateurs voor de samenwerking met de nazi's beloond met het geld van de Nederlandse belastingbetalers.

De verantwoordelijke minister van financiën in dat kabinet was prof. J. v. d. Brink voor de KVP. Een jaar nadat het zaakje geregeld was, werd hij opgenomen in de raad van commissarissen van de AKU. Tegenwoordig is hij president-kommissaris van de Akzo terwijl hij inmiddels ook directeur van de Amro-bank is geworden. Ook prof. Beel is ondertussen kommissaris van de Akzo geworden. Zij verkeren in het goede

De demonstratie trekt over de Grote Markt in Breda.

gezelschap van oud-premier de Quay (KVP) en oud-minister Scholten (CHU) terwijl de oudminister van oorlog voor de AR, Meijnen pas onlangs van de lijst is afgevoerd. Allemaal arbeidersvijanden en anti-kommunisten, die hun sporen hebben verdiend.

Dit is een voorbeeld van de vaste greep die de grote monopolies hebben op het staatsapparaat. De buiten- en binnenlandse politiek, het economies beleid en de wapeningsorders van de regering weten de grootindustriëlen op een simpele wijze naar hun hand te zetten. Af en toe komt er een topje van de ijsberg boven, zoals in het bovenstaande geval.

GELEGALISEERDE GANGSTERMETHODEN, OOK IN VREDESTIJD

Maar de heren beperken hun gelegaliseerde gangstermethoden niet tot oorlogstijden. Fentener van Vlissingen werd voor de oorlog algemeen beschouwd als de rijkste man van Nederland. Hij vergaarde zijn kapitaal met name in de krisistijd over de ruggen van de werkende massa's.

In 1929 werkten bij de AKU in Nederland nog 8000 arbeiders. Nauwelijks twee jaar later was dit aantal teruggebracht tot de helft. Maar de produktie van de kunstzijde was ondertussen wel opgevoerd. Niet alleen door ontslagen bespaarde de AKU. In 1929 werden ook loonsverlagingen doorgevoerd.

De verhoging van de produktie vond plaats dankzij het doorvoeren van beruchte jaagsystemen voor hen die hun baan behielden. In 1936 waren de loonkosten per kilogram kunstzijde nog slechts 30 % van wat ze in 1929 waren. Al deze verslechtingen werden doorgevoerd onder het mom dat ze het uiterste middel waren om het bedrijf en de werkgelegenheid te redden. Toch was het juist in deze tijd dat Fentener van Vlissingen zijn enorme rijkdommen vergaarde.

Ook na de oorlog werd de genadeloze jacht naar winst door de AKU onverminderd

voortgezet. Terwijl de regering (met de PvdA) en de vakbonden de lonen laag hielden, werd een begin gemaakt met een nieuwe expansie. Men zocht de gebieden uit met de laagst mogelijke lonen. In Emmen bijvoorbeeld werkten de arbeiders na de oorlog anderhalf jaar lang zonder zelfs een voorlopige loonregeling. Met werkweken van 48 uur (elders waren ze 40 of 44 uur) en uiterst minimale lonen wist het bedrijf extra winsten in de wacht te slepen. Pas na felle stakingsacties in 1953 werden de lonen enigszins opgetrokken en de werkweken verkort.

BEDRIJFSSLUITING IN BREDA

Op het ogenblik is de Akzo in het nieuws

door de voorgenomen bedrijfssluitingen in Breda en Emmercompascuum. De geschiedenis van het bedrijf in Breda gaat terug naar 1919. De AKU had enorme oorlogswinsten geboekt (ook toen al) en betaalde in 1919 de aandeelhouders een dividend uit van niet minder dan 92½ %. Dat bracht andere kapitalisten op het idee ook zo'n voordelig zaakje te beginnen.

In Breda stichtten ze de Hollandse Kunstzijde Industrie, die in 1921 in bedrijf kwam. De grootste aandeelhouder was de Belgiese financier Löwenstein. De AKU opende op dit bedrijf de aanval. In 1928 ruimde Löwenstein het veld, door onderweg van Londen naar Brussel onder onopgehelderde omstandigheden uit het vliegtuig te stappen toen dat nog boven het Kanaal vloog. De AKU en Glanzstoff namen zijn aandelen en de HKI over.

In 1966 werd in Breda de splinternieuwe vestiging van de Enka geopend, die men nu wil gaan sluiten omdat de 18 % dividend, die de aandeelhouders over 1971 kregen toegestopt, kennelijk nog niet genoeg is. Ondertussen wordt er wel een nieuw bedrijf geopend in Schotland, waar door de enorme werkloosheid de arbeidslonen gedrukt worden.

De grifheid waarmee de Akzo-leiding de vakbonden inzicht geeft in de boeken om een nieuw plan voor Breda op te stellen, doet vermoeden dat ze zich erg zeker voelt van haar zaak.

Tegen dit soort praktijken zijn de zoete broodjes van de vakbonden dan ook niet opgewassen. Om deze vuiligheid uit de wereld te helpen moeten we verder dan alleen de eis dat het bedrijf niet gesloten mag worden. Hier helpt alleen de vernietiging van het kapitalisme en het ontrukken van alle macht aan de Abs's, de Kraijenhoff's en de Bakkenisten.

De geschiedenis bewijst dat de kapitalisten voor geen enkele misdaad terugschrik-

zoekt u werk?

Het arbeidsburo in Den Haag heeft een kantoor ingericht in V&D. Alle aangeboden banen zijn er netjes opgeborgen in mappen, waarin je zelf kunt grasduinen. Een kameraad nam twee gratis fotokopietjes mee.

Baan nummer 1: Hageraats konstruktiebedrijven zoekt een bankwerker voor klein konstruktiewerk. Ervaring vereist. Verdiensten: f 180 in de week.

Baan nummer 2: De voorzitter van de Tweede Kamer der Staten Generaal zoekt een griffier. Verdiensten: f6509 in de maand.

Dat is pas democratie. Beide functies worden in dezelfde eenvoudige mapjes aan de man gebracht bij V&D. Een kniesoor die dan nog over dat loonverschil valt. Een griffier is toch ook maar een mens?

ken om hun winsten te vergroten. Voor bedrijfssluitingen, massa-ontslagen en andere vormen van terreur tot zelfs de oorlog toe, draaien ze hun hand niet om als de winst in het geding is. Voor de kapitalisten is het in feite altijd oorlog: oorlog tegen de arbeidersklasse. De gewapende strijd ligt in het verlengde van de ondernemerspolitiek en vloeit daar logies uit voort.

Tegen deze oorlog is alleen het revolutionaire kruid gewassen van de arbeidersstrijd. Onder leiding van een revolutionaire partij die geen fabeltjes verkoopt over de vreedzame samenwerking tussen arbeiders en kapitalisten. Met figuren als Abs en Kraijenhoff valt niet te praten, die moeten van hun macht beroofd worden.

Daarom: weg met het kapitalisme, leve de KPN/ML.

(Feitelijke gegevens ontleend aan F. Baruch: Grote macht in een klein land

Braunbuch Kriegs- und Naziverbrecher in der Bundesrepublik.)

Jhr. Krayenhoff: complimentjes voor oorlogsmisdadiger.

centraal aktiekomitee rijmond:

milieu-akties moeten uitgaan van belangwerkende bevolking

Al eerder schonk de Tribune aandacht aan het probleem van de milieuverontreiniging, zoals dat vooral in het waterweggebied speelt. Dat was eind verleden jaar, na de grote smog en de anti-smog-stakingen bij de scheepswerven Gusto en Wilton. In dit nummer besteden we aandacht aan het werk van het Centraal Aktiekomitee Rijnmond, een van de weinige comité's onder de talloze groepjes die zich met het milieuprobleem bezighouden, die uitdrukkelijk uitgaan van de belangen van de werkende bevolking. Te recht beschouwt het CAR de vergiftiging van het milieu en al wat daarmee samenhangt als een direkt gevolg van de bestaande produktiewijze: produktie omwille van de winst voor enkelen, niet voor de behoeften van het volk.

STINK ER NIET IN

Het CAR heeft afdelingen in alle woongebieden van het Waterweggebied. Op die manier kan het aktiekomitee steeds op konkrete situaties reageren en nauw aansluiten bij de bevolking. Want dat staat bij de leden van het CAR voorop: resultaten kunnen slechts bereikt worden door het georganiseerde en gezamenlijke optreden van de bevolking. Daarom moet het aktiekomitee nauw met die bevolking zijn verbonden. Naast de afdelingen kent het CAR de werkgroepen, die regionale Rijnmond-taken vervullen.

De "werkgroep huurverhoging" organiseert in Schiedam, Vlaardingen en Maasvluis de strijd tegen de huurverhoging. Dat gaat onder de leus: "Stink er niet in - weiger de huurverhoging - tot Rijnmond weer schoon is - ook stank of lawaai is een reden om huurverhoging te weigeren".

En het gaat erg goed met die aktie. Bijzonder veel mensen weigeren dit jaar de huurverhoging en laten op die manier zien, dat ze er genoeg van hebben in de stank en de rotzooi te werken en te wonen, en daar nog duur voor te moeten betalen ook - een extra reden dus om de huurverhoging, die zowieso diefstal is, niet te betalen.

SHELL-CHANTAGE

Daarnaast is er een "werkgroep bedrijven" die bij elke aktie tegen de overlast van een of ander bedrijf, de mensen op het bedrijf zelf bij de aktie probeert te betrekken. Want de direkties van die bedrijven (Shell bijv. of Windmill) proberen telkens verdeeldheid te zaaien tussen de arbeiders op het bedrijf en de omwonende bevolking. Alsof die niet allebei hetzelfde belang hebben - zuivere lucht en water en geen stank, alsof het niet precies dezelfde mensen zijn.

De direkties plegen steeds openlijker chantage door te dreigen met de werkgelegenheid. Heel bont maakte Shell-direkteur Montijn het onlangs. Hij zei, bij een bezoek van Vlaardingse gemeenteraadsleden aan Shell-Pernis, het volgende: "Als het pakket van eisen (tegen de milieuverontreiniging, red.) ons te zwaar wordt, zullen we zeker

niet schromen om desnoods onze hele Pernisvestiging stil te leggen. Elders in de wereld zijn nog plaatsen genoeg waar wij ongemoeid zullen kunnen produceren en de Nederlandse overheid zal zich goed voor ogen moeten houden dat de gevolgen ook voor haar verantwoordelijkheid komen. Die gevolgen zijn bijvoorbeeld wat ons Pernisse aandeel betreft: 6000 werknemers en nog eens evenveel bij de, voornamelijk van ons afhankelijke bedrijven".

Dat dit geen loze dreigementen zijn, blijkt wel hieruit, dat de Shell zijn investeringen van vele miljoenen in Carrington (Engeland) heeft gehalveerd. Twintig procent van de Engelse Shell-arbeiders daar komt op straat te staan, terwijl de produktie van Carrington naar Pernis wordt overgeheveld - allemaal omdat er in Engeland wél, en in Rijnmond géén eisen worden gesteld aan de vervuilers.

En de regeringen en stadsbesturen, "onze" volksvertegenwoordiging, dansen telkens naar de pijpen van de Shell: de Shell-Moerdijkvestiging is doorgestaan buiten de wet

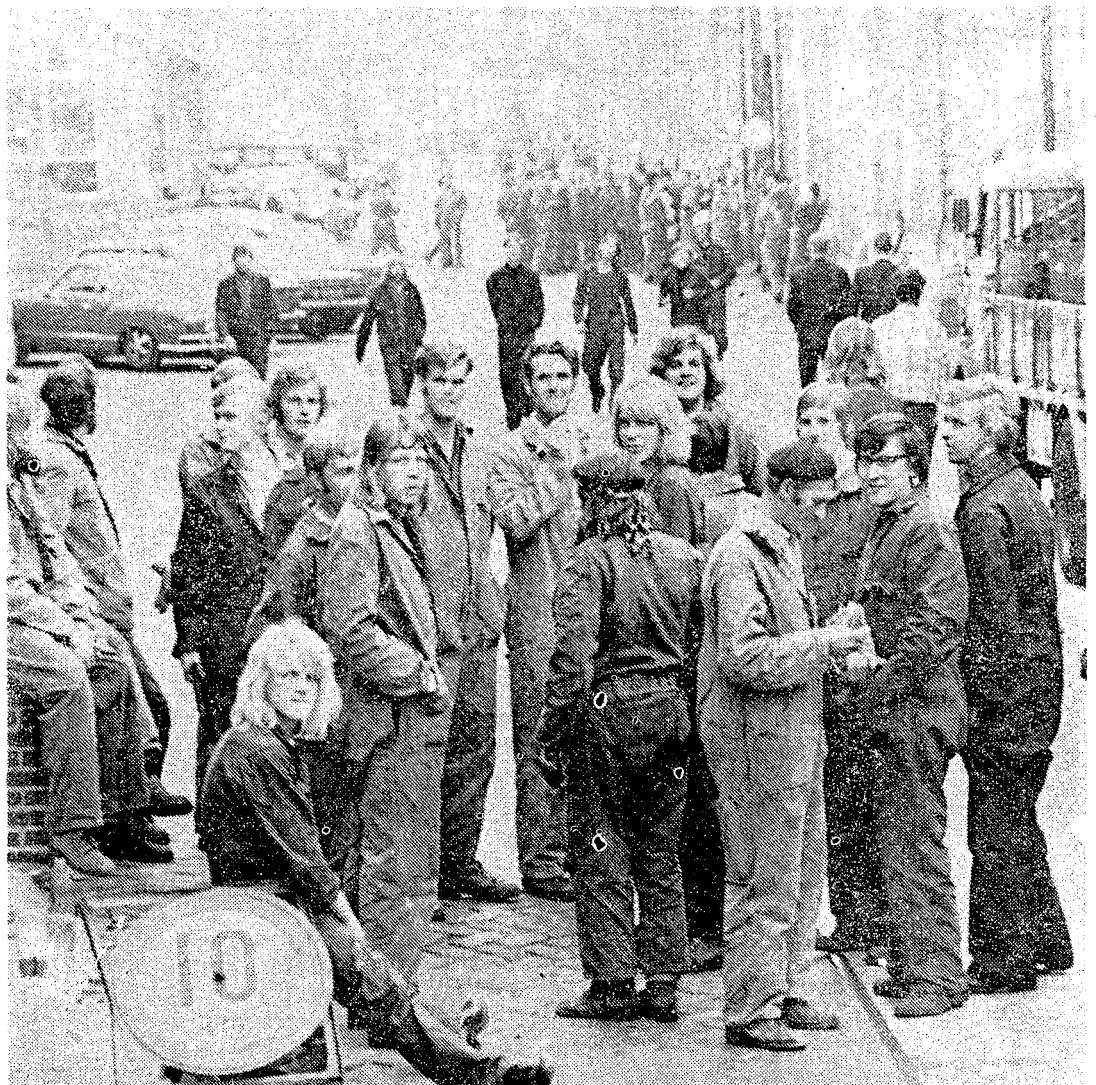
om, maar wel met 100 miljoen van onze belastingcenten: de pijpleidingenstraat naar het zuiden wordt door de Tweede Kamer gejaagd, "omdat de Shell haast heeft" (minister Drees). De Shell is al van tevoren met het graafwerk begonnen, zonder dat daar iets tegen gedaan is. Zonder toestemming van de gemeente Rotterdam heeft de Shell een gedeelte van de petroleumhaven gedempt, om op die plaats te gaan uitbreiden - de goedkeuring kwam achteraf. De vervuiling van de Biesbos is een direkt gevolg van de Shell-Moerdijkvestiging. "Onze" regering verhoogt de aardgasprijzen, omwille van de belangen van de Shell (die een miljoen kubieke meter aardgas per dag omzet).

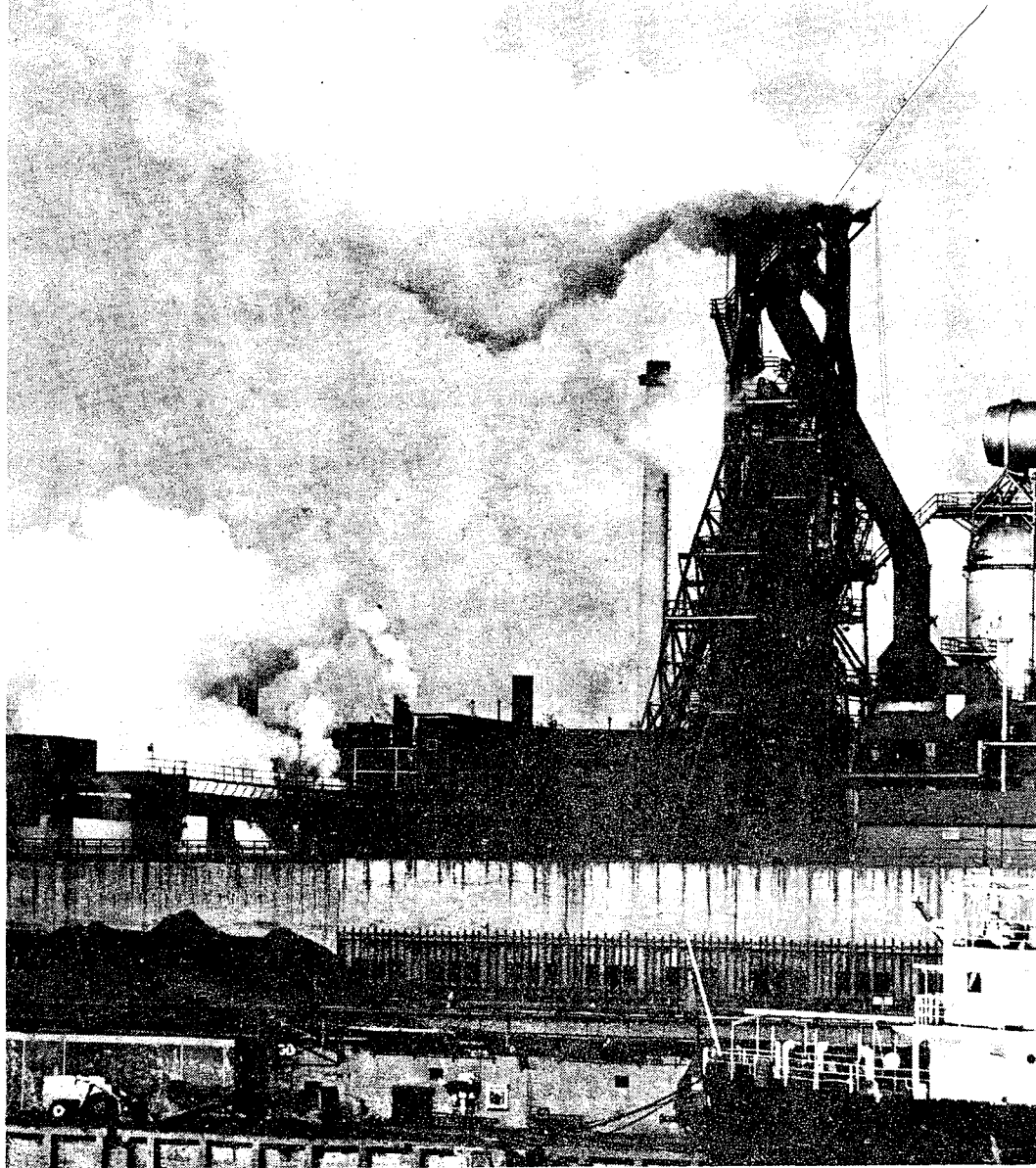
Al deze zaken staan duidelijk op een rijtje in een felle "open brief" die het CAR onder de bevolking heeft verspreid.

GEEN GIF IN ONS VISWATER

Het verzet op de bedrijven in Rijnmond groeit. De anti-smog-stakingen vorig jaar

Arbeiders bij de Gusto (Schiedam) staken tegen de ernstige luchtverontreiniging.

bij Gusto en Wilton waren een eerste duidelijke waarschuwing van de arbeiders aan de grote vervuilers. Ook het kleine dagelijkse verzet neemt toe. Zo weigeren de arbeiders van de Vlaardingse kunstmestfabriek Windmill (ook wel "Stinkmill" genoemd) herhaaldelijk giftige rommel in het water te lozen, ze willen hun eigen viswater niet verzieken. Zo zullen de arbeiders op de bedrijven steeds meer het centrum gaan vormen van de strijd tegen de vergiftiging van ons water en onze lucht.

De onderwijswerkgroep van het CAR, die bestaat uit scholieren en onderwijzers, geeft op de scholen voorlichting over de milieuverontreiniging. Ook dat is een belangrijke zaak, want bedrijven als de Shell gaan er meer en meer toe over om beroepskrachten op te leiden, die aan de onderwijsinstellingen propaganda moeten maken voor de Shell en de vervuiling moeten goedpraten.

Tenslotte kent het CAR nog een propagan-

dawerkgroep, die de interviews en dergelijke met de pers verzorgt en de publikaties van het aktiekomité verzorgt. Ook brengen zij het standpunt van het CAR naar voren op vergaderingen, waar de belangrijke mannen van Nederland hun zegje komen doen over de milieuvergiftiging. Onlangs was er zo'n vergadering in Rotterdam met Mansholt. Die heeft ook al mooie plannen verzonnen tegen de vervuiling, de arbeiders moeten wel betalen natuurlijk. Mansholt kwam praten over "demokratie". Die demokratie is zeker iets voor een verre toekomst, want de leden van het aktiekomité mochten er niet eens in.

MILIEUPROBLEMEN IN DEZE MAATSCHAPPIJ

De praktijk van een aantal jaren strijd tegen de milieuverontreiniging heeft het Centraal Aktiekomité Rijnmond een aantal belangrijke inzichten opgeleverd. Namelijk dat de milieuverontreiniging geen verschijnsel apart is dat losstaat van de rest van het maatschappelijk gebeuren, maar een direkt gevolg van de bestaande produktiewijze: een produktiewijze waarin de ontwikkeling wordt bepaald door de grote bedrijven die niet produceren voor de behoeften van de bevolking, maar voor de superwinsten van een kleine groep. De stoffen die door de bedrijven worden geloosd en die nu ons milieu vergiftigen, zijn vrijwel allemaal nog bruikbaar als grondstof voor bepaalde produkten. In een maatschappij, waarin de behoeften van het volk centraal staan, zou kostbare grondstof niet worden weggegooid en het milieu ermee

vergiftigd. In zo'n maatschappij zouden alle stoffen en materiaal, die nu zo maar worden geloosd, prima bruikbaar zijn om in allerlei behoeften te voorzien. Zo gebeurt dat in een land als China, waar de arbeiders en boeren de kapitalisten hebben verjaagd om zelf de macht over te nemen.

In de huidige Nederlandse maatschappij is dat wel even anders. Om de afvalstoffen als grondstoffen te kunnen gebruiken in een nieuw produktieproces zijn er extra investeringen nodig. Maar als het rendement op die investeringen voor de heren, die superwinsten gewend zijn, niet hoog genoeg is, staat hun besluit vast. Dan worden de vaak kostbare grondstoffen op een water- en luchtverpestende manier geloosd. Om maar één voorbeeld te noemen: vele duizenden tonnen gips verdwijnen wekelijks in het water - terwijl gips een belangrijke grondstof is voor de woningbouw - terwijl er een schrijnende woningnood is.

Daarom zeggen de medewerkers van het CAR, dat we het milieuprobleem niet in een eng kader moeten zien, en dat de strijd tegen de vergiftiging van het milieu onderdeel is van een totale sociale strijd: de strijd tegen een produktiewijze, die wordt geregeerd door de winsthonger van een kleine groep, die over lijken gaat om zijn honger te stillen.

De CAR-medewerkers wijzen in dit verband op de overeenkomst van de milieuvervuiling met het Akzo-schandaal. Daar worden hypermoderne fabrieken gesloten en worden duizenden arbeiders op straat geschipt, omdat er op hen niet genoeg winst te maken valt. En zoals de Akzo zijn arbeiders de poort uit schopt, zo sturen bedrijven als Shell, Gulf, Windmill enz. allerlei stoffen de afvoerpip uit, niet omdat ze onbruikbaar zijn, maar omdat er niet genoeg winst op te maken valt.

LUCHT EN WATER HET VOORWERP VAN SPEKULATIE

In de strijd tegen het milieuprobleem beschouwt het CAR zichzelf als een instrument in handen van de bevolking, om een georganiseerd en kollektief optreden mogelijk te maken. Dat die strijd de komende jaren een belangrijke plaats zal innemen in de algehele strijd van de werkende bevolking tegen de verslechtering van het levenspeil, is de laatste weken wel duidelijk geworden: minister Stuyt heeft aangekondigd, dat het water aanzienlijk duurder zal worden. De Utrechtse bevolking is een "milieubelasting" van f 50 per gezin per jaar aangekondigd, werkgeversvertegenwoordigers bazuinen rond, dat er bij bestrijding van de milieuvervuiling minder huizen gebouwd kunnen worden. En of het nu ondernemers zijn, of ministers (zoals Stuyt en Udink), of sociaal-demokraten (zoals Mansholt en Den Uyl), in koor zingen ze allemaal één lied: de winsten mogen niet worden aangetast, die blijven privé, maar de lasten worden gesocialiseerd. Die moeten worden opgebracht door de werkende bevolking. Dikwijls worden de milieuproblemen gebruikt om de mensen de stuipen op het lijf te jagen en aan te praten dat we ons moeten verzoenen met "minder welvaart". Dat is natuurlijk in het belang van de bestaande kapitalistische maatschappij, die de vervuiling produceert.

Water en lucht worden een handelswaar, je moet er voor betalen anders kun je krepereen. Een bedrijf als Meneba (grondstoffen voor bakkerijen) dat met overproduktie kampt, investeert nu in de milieu-industrie. De beleggingsmaatschappij Robeco, met een minister Witteveen aan het hoofd, investeert ook al in zuiveringsinstallaties. De tijd is voorbij dat gezonde lucht en water zo overvloedig aanwezig waren, dat ze gemeenschappelijk eigendom van iedereen waren. Zelfs lucht en water zijn nu het voorwerp geworden van kapitalistische spekulatie. Als de kapitalisten hun zin krijgen kunnen we voortaan duur betalen voor lucht en water, aan dezelfde klik die omwille van de winst en de dividenden het milieu verpest!

hemel en hel

Wijsheid uit de wijk: Geloof jij niet in hemel en hel? Nou ik wel, alleen niet daar boven, maar gewoon hier beneden. De hemel voor de rijken en de hel voor de armen.

DE KPN/ML IS HET ANTWOORD OP DE KRISIS EN BIESHEUVEL

Onafzienbaar is de omvang van de verslechtingen, die door het krisiskabinet Biesheuvel worden doorgevoerd. Er komt geen eind aan de reeks maatregelen, die worden getroffen om de regeringsuitgaven uit de zak van de volksmassa te betalen.

Biesheuvel zal de BTW verhogen. Dit is de smerigste belasting die er bestaat. Ze drukt het zwaarst op de produkten die ieder gezin dagelijks nodig heeft. Daardoor treft de BTW de gewone man verreweg het hardst.

Uit een geheim rapport blijkt dat de sociale premies, die van het loon worden ingehouden, aanzienlijk worden verhoogd.

Door de werkloosheid zien de concerns bijvoorbeeld de kans schoon voor wettelijke maatregelen tegen het ziekteverzuim.

Udink kondigt huurverhogingen aan, die er op neer komen dat de huren in twee jaar bijna 50 procent omhoog gaan.

De schoolgelden vliegen omhoog. Er komt een milieuheffing op het verbruik van brandstof (benzine). Het water gaat een veelvoud kosten van de huidige prijs. De PTT-tarieven werden in twee jaar 50 tot 100 procent verhoogd. De tarieven van het openbaar vervoer in één jaar 25 procent. De regering drijft niet alleen haar eigen prijzen op, maar indirect ook die van talloze ondernemingen.

HET AARDGAS

Op deze mest bloeien de schandalen welig. Het aardgas bijvoorbeeld. Sinds de ontdekking van ongelooflijke bodemrijksdommen is het Nederlandse volk niet merkbaar rijker geworden, in tegenstelling tot de Shell en de buitenlandse oliemaatschappijen. Enorme campagnes zijn gevoerd om het aardgas populair te maken. Nu voor miljoenen verbruikers de weg terug is afgesneden, worden de prijzen genadeloos opgedreven.

Plotseling hebben de deskundigen ontdekt dat er schaarste van aardgas dreigt. Het goedkope Groningse aardgas gaat naar landen in heel Europa. De Nederlandse verbruiker kan het straks stellen met het dure Noorse aardgas. Hoe verder van Groningen, hoe goedkoper het gas. In Noord-Frankrijk betalen de verbruikers slechts de helft van wat een Nederlander betalen moet. Zo draait het Nederlandse volk op voor de buitenlandse concurrentiepositie van de monopolies. De inkomsten voor de Nederlandse staat uit het aardgas worden dit jaar geschat op ruim een miljard gulden.

HET GELD GAAT NAAR DE MONOPOLIES

Waar blijft al dit geld? We kunnen moeilijk aannemen dat het uit onze zak wordt geklopt om het ons op een andere manier weer terug te geven. Dat blijkt ook niet uit de feiten. Op de woningbouw bijvoorbeeld gaat de regering volgens de plannen van Udink in 1976 1,5 miljard besparen. In alle mogelijke en onmogelijke gebieden wordt het bezuinigingsmes gezet.

Alleen defensie en ontwikkelingshulp ja, die krijgen hun deel! Dat de bewapeningsuitgaven de grote monopolies ten goede komen is duidelijk. Maar ook de ontwikkelingshulp (in 1973 van 800 naar 1100 miljoen gulden) is een subsidie aan het vaderlandse bedrijfsleven. Veelal "krijgen" de arme landen dit geld immers op voorwaarde dat ze er bestellingen van doen bij een Nederlandse fir-

ma, die dan de meest schandalige afzettersprijzen kan rekenen. Deze koloniale politiek zit de Nederlandse kooplui en ondernemers sinds de ontdekking van Indië in het bloed.

Het komt er op neer dat de Nederlandse staat de ondernemers financiert uit de zak van de belastingbetaler, terwijl tussen de bedrijven door ook de onderdrukte volkeren nog even worden gekneveld.

GEEN MATIGING, MAAR LOONSVERHOOGING

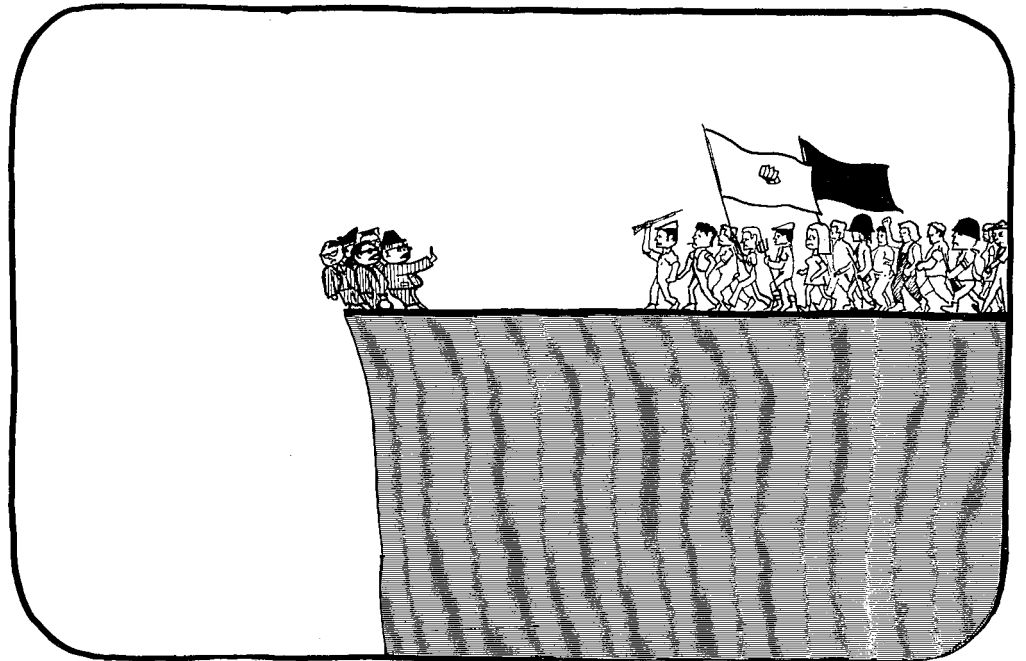
De regeringspolitiek berust op de crisis in het kapitalisme. Ze dient de belangen van de kapitalisten en de spekulanten. De regering is slechts het uitvoerend comité van de kapitalistenklasse. De regering dient er voor om de gevolgen van de crisis op het volk af te wentelen, in plaats van op de ware schuldigen: de kapitalistenklasse. Het is niet voor niets dat de regering nu van alle kanten wordt gemaand om een loonstop door te voeren.

Hoe is de regering in staat om haar taak uit te voeren? De voortdurend stijgende werkloosheid wordt gebruikt om te trachten de arbeiders de mond te snoeren. Daarbij komt dat de strijdorganisaties die de arbeiders op het moment hebben, op geen enkele manier tegen de nieuwe omstandigheden zijn opgewassen. Figuren als NVV-voorzitter Ter Heide, die trots verklaren dat de loonkosten dit jaar zijn gebleven binnen de wensen van de kapitalisten, zijn geen knip voor de neus waard en leveren ons ongewapend uit aan de terreur van het kapitaal.

GEEN KLASSENVREDE, MAAR KLASSENSTRIJD

Maar we moeten verder. De crisis is het onvermijdelijke resultaat van de kapitalistische chaos-ekonomie, die het belang van de brandkasten van enkelen dient. De onvoorstelbaar brutale verslechtingen die Biesheuvel wil doorvoeren, zijn eveneens het resultaat van deze chaos. In de huidige tijd onthult het kapitalisme zijn ware gedaante. Het is geen broederlijke samenwerking van kapitaal en arbeid, van kapitalisten en arbeiders. De kapitalisten kunnen niets bereiken of het is over de nek van de arbeiders. Het is met name in tijden van crisis dat dit inzicht massaal baan breekt. Want wat Biesheuvel doet is immers niets anders dan namens de kapitalistenklasse de oorlog aan de arbeiders te verklaren. Waar blijven de sociaal-demokraten van het slag Den Uyl nou, die sinds de oorlog de vreedzame samenwerking hebben gepredikt? Vijftientig jaar hebben ze hun smoesjes kunnen verkopen en waar loopt het nu op uit? Werkloosheid, bedrijfssluitingen, feitelijke loonsverlagingen.

Het belang van de arbeidersklasse is geen klassenvrede, maar klassenstrijd. De enige oplossing van de huidige problemen is het vernietigen van het kapitalisme. De arbeiders moeten hun heerschappij vestigen en daarvoor moet een revolutionaire strijd gestreden worden. De KPN/ML verkoopt geen praatjes over het lieflijke karakter van het kapitalisme. De KPN/ML probeert ook niet

HET ANTWOORD OP DE KRISIS

Zulke leiders moeten zo snel mogelijk aan de kant worden gezet. Tegen de bikkeldharde politiek, die Biesheuvel moet voeren om het kapitalisme te redden, is de jarenlange argeloosheid en halfzachtheid van de bonden bij lange na niet opgewassen. De rechtvaardige eis van dit moment is: Volledige prijs- en huurstop; geen loonstop zonder schadeloosstelling voor de opgelopen achterstand van de laatste jaren. Vecht tegen de aanslagen op het levenspeil, vecht voor vakbonden die dit gevecht aankunnen. Versterk Arbeidersmacht.

*e verheimelijken dat het een harde strijd zal zijn. Het is uiteindelijk geen strijd om een tientje meer of minder loon, maar de strijd om de macht.

Het einde van de klassenvrede betekent het begin van een nieuw tijdperk. De oude arbeiderspartijen, die de klassenvrede en het parlementarisme prediken, beantwoorden niet aan de eisen die de nieuwe tijd stelt. Aan die eisen beantwoordt alleen een partij die fris en eerlijk opkomt voor zijn revolutionaire principes. Neem je posities aan het front in, versterk de KPN/ML!

generaal giap over de onoverwinnelijke volksoorlog in vietnam

dien bien phoe. een nachtmerrie voor alle

De zon is nog niet op, als in de vroege ochtend van de achtste mei 1954 de laatste stellingen van de Franse vesting DIEN BIEN PHOE onder de voet worden gelopen. Het volksleger van Vietnam behaalt een historische overwinning. Gedurende het hele offensief van '53-'54 zijn al meer dan 100.000 Franse soldaten uitgeschakeld. Hier in Dien Bien Phoe, wordt het lot van het bezettingsleger, een half miljoen man sterk, definitief bezegeld.

De Vietnamese vlag wappert boven Dien Bien Phoe.

De Franse kolonialisten aanvaardden hun nederlaag en trekken zich uit het vroegere Indo-China terug. Hun rol zal worden overgenomen door de Amerikanen, maar de faam van Dien Bien Phoe verspreidt zich over de hele wereld. Deze naam wordt een nachtmerrie voor de imperialisten en reaktionairen van alle landen. Niet voor niets vragen zij zich nu angstig af of de Amerikanen en hun Zuid-Vietnamese marionetten een tweede Dien Bien Phoe beleven.

In de moderne geschiedenis van de mensheid is Dien Bien Phoe een monument, een monument voor de onoverwinnelijkheid van een volk, dat een rechtvaardige oorlog voert. Tevens een waarschuwing aan de imperialisten die menen dat ze de wereld aan zich kunnen onderwerpen. Dat hun onrechtvaardige oorlogen hen naar een gewisse nederlaag leiden.

De befaamde Franse generaals en hun Amerikaanse adviseurs waren helemaal lyries over Dien Bien Phoe. Ze beschreven het als een "onneembare vesting, de sterkste basis van Indo-China, een ideaal slagveld". Zelfs toen de machtige aanvalsgolven van het volksleger hun zelfvertrouwen aan het wankelen brachten weigerden ze hun leger terug te trekken. Generaal Cogy zei: "Dien Bien Phoe moet ten koste van alles verdedigd worden. Terugtrekken zou het moreel van de troepen ondermijnen, die zich verheugen in het vooruitzicht van een glorieuze verdedigingsslag".

Geen wonder dat de Franse ondergang bij Dien Bien Phoe als een diepe schok door de officiële westerse wereld ging. Welke factoren waren bepalend voor het verloop van deze veldslag? Generaal Giap, opperbevelhebber van het volksleger en lid van het Centraal Comité van de Kommunistische Partij van Vietnam, heeft er zijn belangrijkste geschriften aan gewijd. Deze vormen een uitbreiding van de militaire werken, die de grote revolutionair Mao Tse-toeng over de volksoorlog heeft geschreven.

De onderstaande samenvatting van Giap's

beschouwing maakt tevens duidelijk waarom nu de Amerikanen hun Dien Bien Phoe beleven, tenzij ze opnieuw willen proberen het Vietnamese volk geheel uit te roeien.

EEN BELEGERING VAN 55 DAGEN

Dien Bien Phoe ligt in het uiterste noorden van Vietnam, dicht bij de grenzen met China en Laos. Het is een moeilijk toegankelijke, bergachtige en beboste streek. In de herfst van 1953, in het achtste jaar van hun koloniale oorlog, wilden de Fransen het volksleger de doorslaggevende nederlaag toebrengen. Daartoe werd onder andere Dien Bien Phoe door keurtroepen en parachutisten veranderd in een uitgestrekte uitgangsbasis, met een bezetting van 16.000 man.

In tegenstelling tot de bedoelingen van de Fransen, waren het de Vietnamezen die doorlopend het initiatief hadden en langzaam maar zeker Dien Bien Phoe in een wurgende greep namen. Deze vesting bood hen de gelegenheid om de hoofdmacht van de bezetters een beslissende slag toe te brengen.

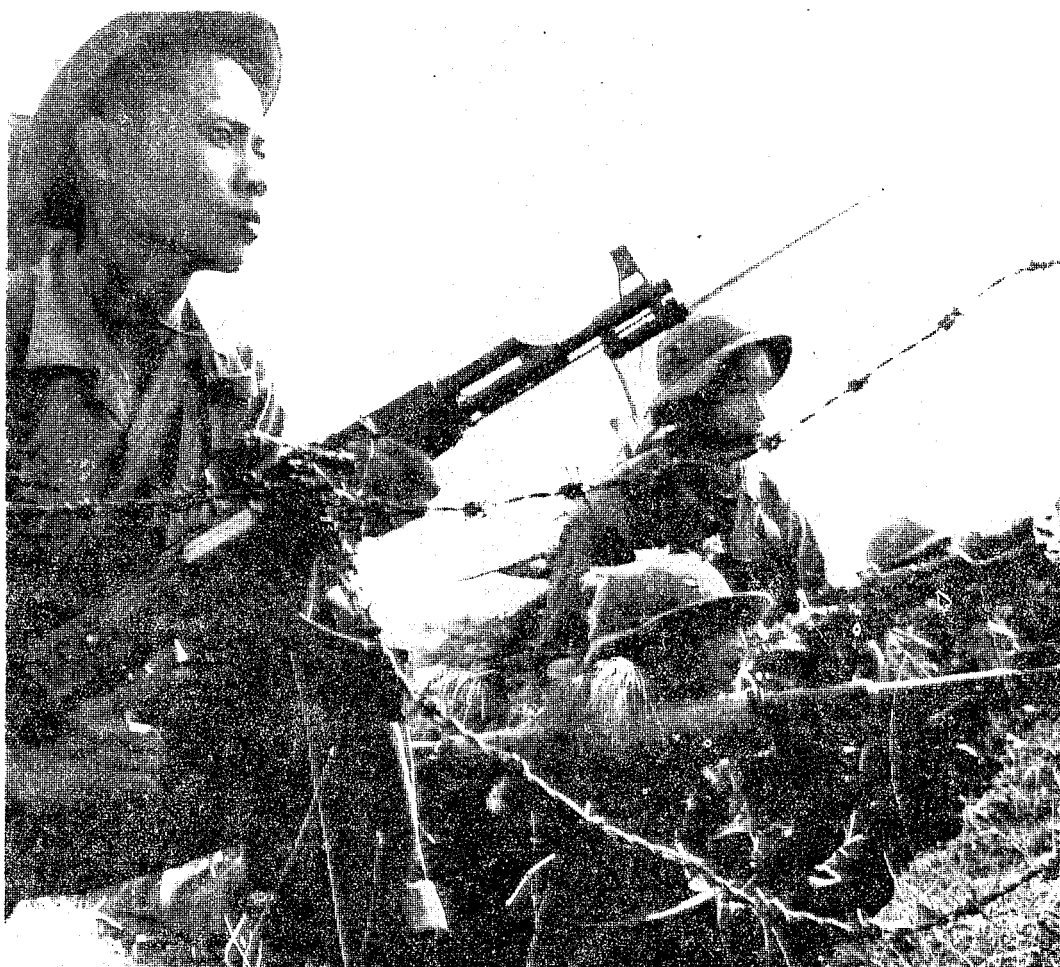
De belegering duurde 55 dagen. Geduldig groeven de Vietnamezen loopgraven en tunnels met een gezamenlijke lengte van honderden kilometers. De lasten werden vervoerd op vrachtwagens, fietsen, in kleine bootjes of op de blote schouders. Heuvel voor heuvel werd veroverd en veranderde van een Franse in een Vietnamese stelling. Toen de hooghartige Franse generaals eindelijk erkenden, dat ze het tegen het Vietna-

mese volk moesten atleggen, was het te laat. Toen lag het vliegveld, de enig overgebleven verbinding met de buitenwereld, al onder vuur van het volksleger. Begin mei, nu 18 jaar geleden, werden de laatste stormlopen ingezet.

EEN ONVERMIJDELIJKE NEDERLAAG

De konklusie van generaal Giap: "Hoewel ze hun best deden hun strijdmacht uit te breiden tot bijna een half miljoen man, hoewel ze honderdduizenden soldaten opofferden, hoewel ze 2.688 biljoen francs aan deze smerige oorlog uitgaven, hoewel ze een reeks hulpbronnen en een grote hoeveelheid bloed van het Franse volk verspilden, hoewel ze in Frankrijk 20 regeringen en in Indo-China 7 hoge kommissarissen en 8 legerkondanten naar huis stuurden, ontwikkelde hun agressie-oorlog zich ongelukkig, kregen ze teleurstelling op teleurstelling te verwerken, en begonnen ze de ene blunder na de andere. Een onvermijdelijke ontwikkeling, omdat de oorlog die door de Franse kolonialisten gevoerd werd, een onrechtvaardige oorlog was. In deze oorlog vond de vijand de onuitputtelijke energie van een heel volk tegenover zich. En daarom kon geen enkele Franse generaal - hoe bekwaam ook - het Franse expeditieleger behoeden voor de nederlaag. Evenmin kon een machtig wapen hun situatie verbeteren, kanonnen noch tanks of zware bommenwerpers en zelfs niet de Amerikaanse atoombommen".

Het bevrijdingsfront verovert Quang Tri.

reaktionairen

HET FRONT IS OVERAL

De Franse kolonialisten waren er op uit het Vietnamese volk aan zich te onderwerpen om zich van de natuurlijke rijkdommen van Vietnam en goedkope arbeidskrachten te bedienen. Daardoor raakten ze echter in tegenstellingen verstrikt die voor hen onoplosbaar waren. Hoewel ze wisten dat ze hun hoofdmacht niet mochten versplinteren, hadden ze geen keus.

Op iedere weg, in ieder dorp dat ze veroverden, moesten ze een bezettingsmacht achterlaten. Het front was overal waar ze zich vertoonden. Ten aanzien van het Franse leger werd "iedere Vietnamese een soldaat, werd ieder dorp een fort, werd iedere partijcel en ieder dorpsbestuur een leger-staf".

Aan de andere kant was het volk voor het volksleger, wat het water is voor een vis. Het volksleger is een kind van het volk, gevormd uit arbeiders en boeren onder leiding van de kommunistiese partij. Het neemt geen naald of draadje garen van het volk. In de bevrijde gebieden waren het de soldaten van het volksleger die hielpen bij de aanleg van wegen, bij bevoeiingswerken en ontginningswerkzaamheden. Waar het volksleger kwam werden de grootgrondbezitters verjaagd. De grond kwam aan hen die het bewerken.

DE FRANSEN LEVERDEN ZELF DE WAPENS

Iedere dag verzwakte zo de positie van de Fransen. Hoe groter het gebied dat ze tijdelijk bezet hielden, hoe zwakker hun positie werd. De versnipperde krachten stonden onophoudelijk bloot aan de aanvallen van het volksleger. Overal waar de Fransen zwak waren, werden ze in de pan gehakt. Overal waar ze tijdelijk sterker waren, trok het volksleger zich terug om zijn krachten te sparen en slechts daar in te zetten waar winst verzekerd was.

Dit is de taktiek die de volksoorlog onoverwinnelijk maakt. Terwijl de krachten van de vijand dag na dag worden gesloopt, worden de krachten van het volk dag na dag versterkt. Daarom gingen de Fransen bij voorbaat hun ondergang tegemoet, hoewel ze machtig en onverslaanbaar leken. Daarom was de overwinning aan het Vietnamese volk, hoewel het in het begin ten strijde trok met messen, knuppels en pijl en boog.

De wapens werden stuk voor stuk op de Fransen veroverd. Omdat de verbindingen met bevriende landen waren afgesneden, waren het de Fransen zelf die het Vietnamese volk van wapens voorzagen. Ook toen in een latere fase een eigen wapenindustrie op gang werd gebracht, waren nog de Fransen de belangrijkste wapenleveranciers.

Van de beweeglijke, ongrijpbare guerrillataktiek, werd pas afgestapt bij Dien Bien Phoe. De Vietnamezen stonden toen voor de keus om onder geheel nieuwe omstandigheden een poging te doen de vijand in enkele dagen onder de voet te lopen of om geduldig

Weet je wat het verschil is tussen de elitetroepen en de gewone soldaten van Zuid-Vietnam?
De elitetroepen kunnen harder rennen!

De overhaaste vlucht van de Thieu-troepen uit Quang Tri

en voorzichtig te werk te gaan. Het centraal comité van de kommunistiese partij koos tenslotte voor het laatste, omdat de voorwaarden voor een succesvolle open konfrontatie, nog niet uit de praktijk gebleken waren.

DE KOMMUNISTIESE PARTIJ

De beslissende faktor in de vrijheidsstrijd noemt Giap de leiding van de kommunistiese partij, officieel de Werkerspartij van Vietnam geheten. Deze partij berust op een hecht verbond van arbeiders en boeren en geeft nog immer onwankelbaar leiding aan de nationale bevrijdingsoorlog. Onder de twee leuzen: voor de onafhankelijkheid van het vaderland; het land aan de boeren!, mobiliseerde de partij onder voorzitterschap

Ondergrondse werkplaats (draaierij) in Vietnam.

van Ho Tsji Minh het gehele Vietnamese volk.

Alleen de kommunistiese partij was en is in staat om op een juiste wijze leiding te geven aan de strijd van het Vietnamese volk. De partij baseert zich op de beginselen van het marxisme-leninisme. Dat leert: "De geschiedenis van alle vroegere maatschappijen, is de geschiedenis van de klassenstrijd". Deze strijd kan of een politieke vorm, of een gewapende vorm aannemen, waarbij de gewapende vorm niets anders is dan de voortzetting van de politieke strijd.

De krachtsverhoudingen aan het begin van de vrijheidsoorlog leerden de partij ook dat het een langdurige volksoorlog moest worden. Daarom stortte ze het volk niet in wilde avonturen, maar leidde ze het op het aanvankelijk zo smalle pad van de overwinning. Op basis van dit leiderschap werd het Vietnamese volk tot een onoverwinnelijke eenheid gesmeed. Hardnekkig geduld, een ijzere discipline, een schitterende moed en een onwankelbaar vertrouwen in eigen kracht, dat zijn de geheime wapens waarmee het Vietnamese volk de Franse agressors heeft verslagen.

NIET DE NIXON'S, MAAR DE VOLKEREN ZIJN WERKELIJK MACHTIG

Noch het kapitaal, noch het leger, noch de modernste wapens, kunnen de imperialisten en de reaktionairen voor de ondergang behoeden. De macht berust niet werkelijk bij de miljardairs en de monopolies, maar bij de volksmassa's. Dat is de historische les die het Vietnamese volk, als voorpost van de wereldrevolutie, aan de wereld leert.

Alleen voor de imperialisten en de reaktionairen zelf, is deze les onmogelijk te begrijpen. Om hun uitbuiterspraktijken te handhaven moeten ze naar steeds hardere terreur en steeds grovere onderdrukking grijpen. Maar juist daardoor brengen ze de revolutie voort en trekken ze de strop, die ze om hun eigen nek hebben gelegd, steeds vaster aan. Of, om de woorden van Mao Tsetoeng te gebruiken: "De steen die de Nixon's opbeuren om de volkeren te onderdrukken, kan slechts hun eigen voeten vermorzelen."

UDINK ORGANISEERT DE WONINGNOOD DE BHW DE BUURTBEWONERS

Als Udink achter de regeringstafel in de Tweede Kamer zit, ziet hij er zo' onschuldig uit. Een beetje onbenullig zelfs. Misschien is het uit minachting voor het parlement dat hij doorlopend zit te grijzen, maar soms krijg je ook het idee dat hij niet helemaal wijs is. Hij lijkt nog het meest op een puber die de weg niet weet. Zijn hoofd heeft altijd een knalrode kleur, alsof hij aan de lopende band op vieze spelletjes wordt betrapt.

Minister Udink - vieze spelletjes.

Nou kan dat laatste wel waar wezen, want wat Udink met de huurders uithaalt, zijn inderdaad vuile spelletjes. Maar de rest is bedrieglijke schijn. Udink is echt wel bij zijn verstand en een uitstekend zaakwaarnemer voor het Nederlandse bouwkapitaal en de Nederlandse beleggers. Vanuit die hoek kreeg hij dan ook een dankbaar applaus toen hij onlangs zijn nieuwe plannen lanceerde om de woningnood op te voeren. De profiteurs van de woningnood prezen Udink om zijn "moed" en verwachtten dat er een meer "gezonde" situatie in de bouwwereld zal ontstaan.

Gezond, voor de spekulanten dan waarschijnlijk. Het is niet zo moeilijk te voorspellen dat de massa van de huurders aan Udinks plannen weinig plezier zal beleven. De regering gaat de woningnood opvoeren door de subsidies op de woningbouw af te breken. Daardoor zullen de krankzinnige nieuwbouwprijzen nog krankzinniger worden. Maar geen nood, de huren van de oudbouw worden gewoon tot bijna hetzelfde peil opgetrokken! Het programma van de huurharmonisatie wordt versneld doorgezet. Voor 1 januari 1975 kunnen alle huurders als extra-tje een huurverhoging van 20 % verwachten.

Udinks plannen zijn voor de beleggers bovendien zeer gezond omdat hij de exploitatie van een nieuw huis garandeert voor minstens 10 jaar. Is er in die jaren winst, dan komt dat vanzelfsprekend aan de kapitaalverschaffer. Is er verlies, dan past de regering dat bij van onze belastingcenten.

HUURSUBSIDIE TIJDELIJKE ZAAK

De regering trekt zich min of meer terug van het terrein van de woningbouw en laat het volledig over aan het partikulier initiatief. Nou is het precies dit partikuliere kapitalistische initiatief dat aan de wieg van de woningnood staat. Arbeidershuizen zijn op zichzelf niet zo'n interessante belegging voor kapitaalbezitters. De arbeiders kunnen nu eenmaal niet zulke hoge huren bekostigen, tenzij ze ertoe geprest worden door een enorm gebrek aan huizen. Daarom valt het licht te voorspellen dat nu Udink ruim heen gaat aan de spekulanten 1. de woningen

schaars zullen blijven 2. de huren nog verder worden opgedreven.

Dat sluit de kans niet uit dat Udink bij de volgende verkiezingen zal pronken met de overwinning op de woningnood omdat er huizen leeg staan. Ook in de crisis van de jaren '30 stonden tienduizenden huizen leeg, omdat de arbeiders het te ellendig hadden om ze te huren.

Maar hiermee is het plan van Udink nog niet rond. Daar is ook nog de veelbesproken huursubsidie waar Hans van den Doel (pvda) ook zo'n campagne voor gevoerd heeft. Is de huur meer dan 1/6 van je loon dan kun je huursubsidie aanvragen. Nu wordt de huursubsidie alleen bij wijze van overgangsmaatregel gegeven, dus om te wennen aan nog slechtere tijden. Bovendien worden zo de mensen één voor één aan de "moderne armenzorg" overgeleverd. De bedoeling van Udink is kennelijk om het verzet van de buurtbewoners te versplinteren, juist nu ze zich beginnen aan te sluiten in een stabiele organisatie.

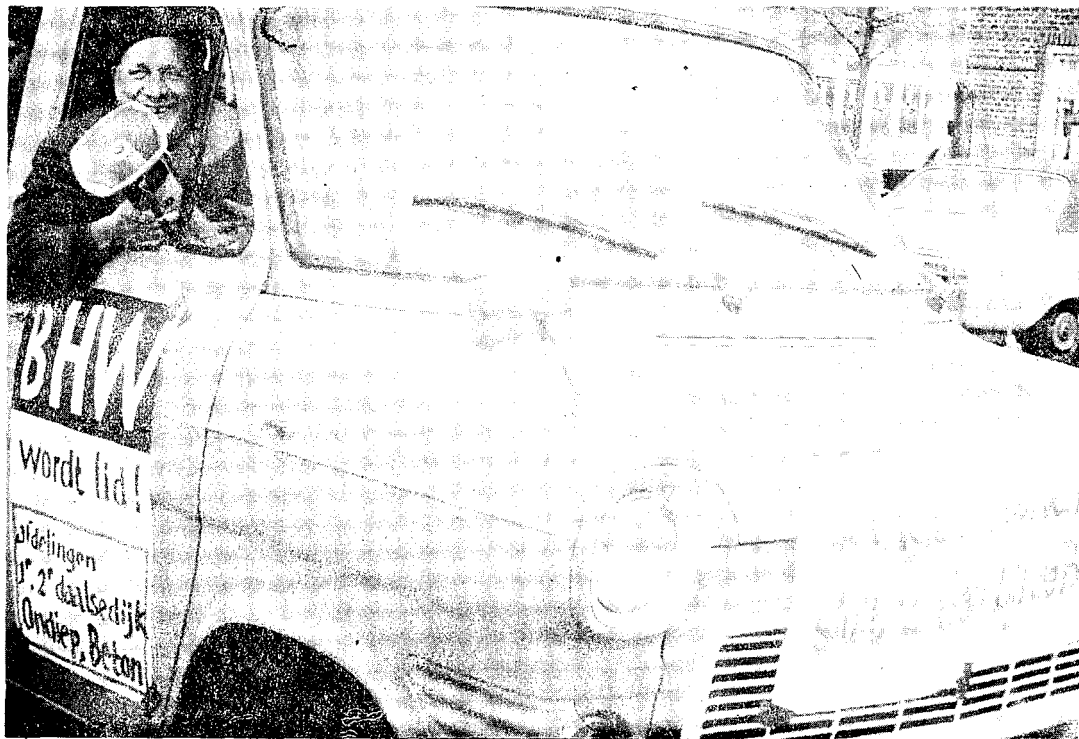
Afgezien daarvan is de huursubsidie maar een druppel op de gloeiende plaat. Tijdelijk zouden 300.000 gezinnen een subsidie van minder dan f100,- per maand kunnen krijgen. Dat zou de regering een slordige 300 miljoen per jaar kosten. Terwijl volgens de huidige regeling in 1976 voor de woningbouw 1800 miljoen moet worden uitgetrokken. Zo ziet dit kabinetskabinet kans om maar liefst anderhalf miljard gulden te besparen, juist op de woningbouw.

OVERWINNING IN UTRECHT

In de krant van de Bond van Huurders en Woningzoekenden worden Udinks plannen fel aangevallen als één van de hardste aanslagen op het levenspeil door de regering Biesheuvel. De buurtbewoners worden opgeroepen reeds nu de strijd tegen de 20 % huurverhoging op te nemen door de organisatie te versterken van de huurverhogingsweigering van april j. l.

Overigens meldt het meinumner van dit blad een overwinning van Utrechtse buurtbewoners op Udink. In oktober barrikadeerden bewoners van de Eerste Daalsedijk een

BHW-Utrecht in actie.

belangrijke verkeersader in het centrum van de stad. Ze eisten verbeteringen aan hun huizen. De belangrijkste eis: Fatsoenlijke waterklosets in plaats van de droogplees. Zonder huurverhoging wel te verstaan, omdat de huizen al dubbel en dwars waren afbetaald.

De gemeente, onder aanvoering van wethouder Hartevelde (pvda) deed alles om de strijd van de buurtbewoners te breken. Ze probeerden de organisatie te ondermijnen door de buurtbewoners één voor één aan te pakken en door roddels te verspreiden. Ze probeerden de mensen aan de praat te houden met de ene kommissie na de andere. Ze probeerden tweespalt teweeg te brengen tussen het buurtbestuur van de BHW en de buurtbewoners.

Al deze pogingen liepen stuk op de onverzettelijke strijdbaarheid, eenheid en discipline van de buurt. Tenslotte hevelde de gemeente de zaak ten einde raad over naar het ministerie. In april werd opnieuw een ultimatum gesteld en bedreigd met een nog hardere actie. Op het laatste moment, maar nog net op tijd, ging de gemeente door de knieën. Enkele dagen later kwam het bericht dat de minister toestemde in het bouwen van de wc's zonder huurverhoging. "Deze overwinning is te danken aan moedige strijd en vertrouwen in eigen kracht", zo konkludeert de BHW - krant. "Het buurtbestuur heeft eenheid in de buurt weten te smeden en de buurt is als één man achter het bestuur blijven staan. Als dit voorbeeld landelijk navolging vindt, komen grotere overwinningen binnen ons bereik."

"Dit is hard nodig", zo wordt in de BHW - krant gesteld, "want uiteindelijk schijnt Udink het te willen laten aankomen op een harde botsing. Dan gaat het om de vraag wie er nou eigenlijk de sterkste is in dit land."

Utrecht gaf een voorbeeld aan het hele land. Daarbij gaat het niet in de eerste plaats om de eisen in dit konkrete geval, maar om de manier van organiseren!

De BHW - krant meldt trouwens ook dat er dit jaar zo'n 200 miljoen bakstenen zullen worden vernietigd om het "prijzbederf" tegen te gaan. En de bouwkosten en de huren maar stijgen!

konklusie van een open discussie:

arie groenevelt bliksemafleider in de loonstrijd

In rekordtijd is de naam van Arie Groenevelt een begrip geworden. Hij riep de metaalarbeiders op de barrikaden. Met strijdlustige en vinnige commentaren tegen de ondernemers wist de nieuwe vakbondsleider snel de indruk te wekken dat de Nederlandse arbeiders er wat hem betreft tegenaan konden.

Menigeen is zich dan ook gaan afvragen of Arie Groenevelt niet de man is die de vakbeweging eindelijk in nieuwe banen zal leiden. En wie zou er niet verheugd zijn als deze verwachting bewaarheid werd? De strijd tegen de verslechtingen zou er immers op dit moment heel wat beter voor staan als de vakbonden resoluut de kop zouden nemen. Als de bonden weer zouden veranderen in de oude strijdorganisaties, in plaats van een blok aan het been van de strijdbare arbeiders te zijn.

ARBEIDERSMACHT

Natuurlijk is er alle reden om voorzichtig te zijn met een oordeel over Groenevelt. Al vaak genoeg zijn we bedrogen uitgekomen met vakbondsleiders die het principe aanhangen van "strijd in woorden, verraad in

daden". Bovendien legde de Industriebond NVV zich wel wat erg mak neer bij het vonnis van Stheeman en was de uitkomst van de grote metaalstaking slechts een winst van 0,7 %. Voor Arbeidersmacht was dat aanleiding om een snerend artikel te schrijven over geheim agent 00,7 % Arie Groenevelt. Bovendien blijkt uit deze Tribune ook dat het verloop van de staking bij Pelger niet bepaald pleit voor de moed van het NVV-kader.

Maar het feit blijft, dat de Industriebond binnen het hele NVV de meest linkse positie inneemt. Terwijl mensen, die het weten kunnen, volhouden dat binnen de Industriebond Groenevelt op zijn beurt tot de linker-vleugel behoort. Omdat we mogen aannemen dat ook Arie Groenevelt het ijzer niet met handen kan breken, waren we dus toch gebrand op het antwoord op de vraag: hoe links is Arie Groenevelt nou in werkelijkheid? De gelegenheid tot een open debat met deze veelbesproken man deed zich voor op 4 mei in Nijmegen.

"DE ROTTIGE CENTEN"

Het betoog dat de vakbondsleider op uitnodiging van een studentenorganisatie hield, begon met een korte historische inleiding. Sinds de oorlog hingen de vakbonden een politiek aan van "harmonie" met het kapitaal. Toen bleek dat de massa van de arbeiders deze harmonie niet zag zitten, werden de bonden gekonfronteerd met ledenverlies en was het de voorloper van de Industriebond NVV die de stoot gaf tot een nieuwe tactiek, de tactiek van het "konflikt".

De inzet van dit konflikt werd vastgesteld tijdens een kongres in 1962, dat werd gehouden onder het fraaie motto: met hand en

hart in het bedrijf. Het was de eerste aanzet tot het zogenaamde bedrijvenwerk, waarbij de vakbonden trachtten om op bedrijfsniveau inspraak en medezeggenschap te krijgen.

Groenevelt: "Van toen af is er stelselmatig gewerkt aan een proces van medezeggenschap en beïnvloeding in de bedrijven. Het is een proces om verandering aan te brengen in het denken van de leden. In plaats van de weerstandskas te versterken begonnen we de geestelijke weerbaarheid op te voeren. Het geld hadden we nodig om mensen aan te trekken van sociale akademies en andere akademies gevormden, want dit veranderingproces is een zeer moeizaam proces."

De jongste metaalstaking zag Groenevelt voorlopig als het hoogtepunt van dit proces, want bij de afgesprongen CAO-onderhandelingen was de medezeggenschap een van de breekpunten.

De grote man van de Industriebond liet er geen twijfel over bestaan wat er op dit moment centraal in het vaandel van de bond staat: "De Industriebond zal zijn aandacht de komende jaren minder richten op het rottige geld dan op het bewustmaken van de arbeiders van hun eigen arbeidssituatie. Als onze tactiek zich alleen zou moeten richten op materiële zaken, kan de vakbeweging voorlopig wel ophouden".

Om de kritiek op de leiding van de bonden bij voorbaat te ontzenuwen, stelde Groenevelt herhaaldelijk dat het de vakbond grote moeite kost om de arbeidersmassa voor dit soort eisen in beweging te brengen en dat het dus niet aan haar geweten kan worden. Tenslotte bracht hij naar voren dat de strijd voor de medezeggenschap moest uitmonden in een nieuwe maatschappij, die zou berusten op vormen van arbeiderszelfbestuur. ➤

"krantenfusie" arbeidersmacht en tribune

Met ingang van dit nummer is in de Tribune de Arbeidersmachtkrant opgenomen.

Sinds de havenstaking van 1970 is Arbeidersmacht opgebouwd tot een landelijke strijdorganisatie. Haar terrein is de strijd om de lonen en tegen de werkloosheid, hetzelfde terrein als van de officiële bonden dus. Helaas blijft de noodzaak bestaan om de slapheid, de halfslachtigheid en zelfs de verraderlijkheid van de houding van de bonden aan de kaak te stellen. En om de strijdbare arbeiders die in of buiten de bond machteloos staan, een organisatie te bieden.

Het bestuur van Arbeidersmacht stelde zich een voortdurende verbetering van haar strijdorgaan ten doel. Bovendien bleek het meer en meer noodzakelijk om artikelen van meer algemene politieke strekking te plaatsen. Het probleem van de werkloosheid is bijvoorbeeld niet aan te pakken zonder dat het kapitalistische systeem zelf aan de orde wordt gesteld.

In die ontwikkeling viel het oog op de Tribune. Ook de Tribune besteedt uitvoerig aandacht aan de dagelijkse strijd van de Ne-

ARBEIDERSMACHT

derlandse arbeidersklasse. Dit blad gaat alleen nog een stapje verder, propageert de revolutie als enige afdoende oplossing voor

de problemen van de arbeidersklasse en de KPN/ML als leidende kracht in die revolutionaire strijd. Het Arbeidersmachtbestuur kwam tot de konklusie dat de krant van haar organisatie uitstekend in het kader van de Tribune zou passen. Het Centraal Comité van de KPN/ML was met dit voorstel tot bundeling van krachten snel akkoord.

Het onderscheid tussen de KPN/ML en Arbeidersmacht blijft in organisatorische opzichten gewoon bestaan. Arbeidersmacht richt zich op de vakstrijd. De inzet voor de KPN/ML is de politieke macht. Zodra de strijd dat nodig maakt, zal Arbeidersmacht verschijnen met zijn eigen pamfletten of uitgaven.

De inbreng van Arbeidersmacht in de Tribune is herkenbaar aan de AM-vignetten. Met Arbeidersmacht kan contact worden opgenomen via de adressen van de KPN/ML-afdelingen, tenzij op inlegvellen of dergelijke anders staat vermeld.

WIE MOET WIE OP SLEEPTOUW NEMEN?

Een ontuchtend betoeg, dat valt te begrijpen. Leden van de KPN/ML begonnen aan de hand van de feiten aan te tonen dat net de arbeidersmassa is, die telkens weer in de strijd de vakbondsleiding als struikelblok op haar weg ontmoet, in plaats van andersom.

In de metaalstaking van 1970, in het Waterweggebied bijvoorbeeld, liet de bond van Groenevelt de stakers in de kou staan. Distriktbestuurder Schravenmade ging toen van het ene stakende bedrijf naar het andere om te vertellen dat er overal gewerkt werd en wist zo de arbeiders te bewegen hun strijd op te geven. Ook in de metaalstaking van 1972 waren het de NVV(en CPN)-kaders die zich tot het uiterste inspanden om de strijd binnen de perken te houden en een werkelijk harde konfrontatie met het kapitaal te voorkomen. Zo verhinderden zij dat een machtige demonstratie van NSDM- en Verschurearbeiders in Amsterdam een belangrijke verkeersader zou blokkeren.

Groenevelt op de barrikaden.

Pas na herhaald aandringen wilde Groenevelt op deze voorbeelden ingaan en toen was zijn reactie: "Die leugens over Schravenmade vertelt Arbeidersmacht nu al twee jaar rond". Daarmee maakte hij zijn eigen distriktbestuurder tot leugenaar, want die had het verhaal van zijn tocht persoonlijk in geuren en kleuren aan het Algemeen Dagblad verteld.

Ook over Pelger in Emmen brachten onze

Een mijnwerker kwam nog eens over de aloude mijnpaarden te praten.

"De paarden" zei hij, "hadden het beter dan wij. Zij kregen de boterhammen van de mijn, wij moesten ze zelf meebrengen.

Voorals de oude paarden waren trouwens erg slim. Die kon je niet belazeren. Als een vracht hun te zwaar was, dan lieten ze hem staan. Als je bijvoorbeeld meer dan 10 wagentjes achter elkaar hing, vertikte hij het te trekken. Iedere keer als een ketting werd strakgetrokken hoorde je een tik. Het paard telde de tikken en als het er meer dan 10 waren, hield hij op staande voet op met trekken. Dan kwam hij geen meter meer van zijn plaats. In die tijd was er nog weinig verzet onder de arbeiders. Daarom dacht ik wel eens dat de mijnpaarden klassebewuster waren dan hen die ze moesten leiden."

kameraden naar voren dat het de NVV-kaders zijn die de stakers proberen af te remmen. In plaats van op deze feiten in te gaan werd Groenevelt woedend: "Dat zijn allemaal leugens, allemaal leugens, die moet u maar in uw blaadjes zetten". (Elders in deze Tribune kan men lezen dat we deze raad hebben opgevolgd en zelf konkluderen wie zich van leugens bedient om zich te rechtvaardigen).

Blijft dus overeind staan dat sinds jaar en dag de strijdbare arbeiders de bonden als obstakel, in plaats van als steun ervaren en de vakbondsleiders op sleeptouw moeten nemen in de strijd tegen het kapitalisme. Daarin is ook bij Pelger nog geen verandering gekomen. Het is voor Groenevelt dan ook een onmogelijke opgave om aan te tonen dat het andersom is. Daarvoor moet hij de waarheid geweld aandoen en de arbeidersmassa beledigen.

GROENEVELT EN DE AKADEMICI

Waarom slagen de NVV-Industriebond en

Groenevelt er niet in om de arbeiders te mobiliseren op hun eisen? We vroegen hem of hij dacht dat de mensen van medezeggenschap de huurverhoging kunnen betalen. Om onbegrijpelijke redenen wond Groenevelt zich toen pas echt op en beschuldigde hij ons van "onzindelijk diskussiëren".

Toch is dit de kwestie waar het om gaat. Wat betekent medezeggenschap als de wetten van het kapitalisme blijven bestaan? Vraag het aan de arbeiders van Enka-Breda. Het kan er in het beste geval op neerkomen dat ze zelf hun lonen mogen verlagen of dat ze zichzelf op straat mogen gooien. Van deze lastige beslissingen worden de kapitalisten dan bevrijd, maar zij zijn het wel die er van blijven profiteren. Het is dan ook niet verwonderlijk dat Groenevelt en de zijnen een beroep moeten doen op sociale werkers en academici om te trachten deze ideeën aan de arbeiders op te dringen. Hij deed een beroep op de studenten om later geen goed betaalde baan in het bedrijfsleven te nemen, maar (een goed betaalde baan) in de vakbeweging. Hij gaat er kennelijk van uit dat de "domme massa" nog bewust gemaakt moet worden van uitbuiting en onmondigheid. Daar moeten dan de studenten voor opdraven. Kennelijk gaat Groenevelt er van uit dat de juiste ideeën over het kapitalisme en de strijd daartegen van de universiteit komen, in plaats van uit de fabrieken. Overigens worden zo ook de studenten misleid met de misvatting dat ze op die manier hun aandeel kunnen leveren in de strijd tegen het kapitalisme. Om dat werkelijk te kunnen doen moeten studenten allereerst ervaren wat de praktijk van het kapitalisme en de arbeidersstrijd is. Dat betekent dat ze in de eerste plaats van de arbeiders moeten leren, in plaats dat de arbeiders hun als leermeesters moeten aanvaarden.

GEEN MEDEZEGGENSCHAP, MAAR ZEGGENSCHAP

Groenevelt's verzekeringen dat het de taak van vakbondsleiders is "om de zaken langs de weg van de redelijkheid op te lossen" en dat de vakbeweging "de huidige produktiewijze aanvaardt en alles wat daaraan vastzit" kwamen nauwelijks meer als een verrassing.

De medezeggenschap van Groenevelt kan het kapitalisme niet werkelijk om zeep helpen. Kijken we maar naar Joegoslavië, waarvandaan het begrip "arbeiderszelfbestuur" is ingevoerd. In dit zogenaamde "socialistische" land zijn op het ogenblik één miljoen werklozen, terwijl 600.000 Joegoslaven in West-Europa tewerk gesteld worden.

Een kruising van socialisme onder de macht van de arbeidersklasse en kapitalisme onder de macht van de kapitalistenklasse, bestaat niet. De problemen van de arbeiders worden niet opgelost met medezeggenschap, maar slechts door het bevechten van de absolute zeggenschap over de maatschappij.

Nu hoeven we van Arie Groenevelt niet te verwachten dat hij de doelstelling van de diktaatuur van het proletariaat in de statuten van de bond opneemt. Daar is het strijdpark van de bond te beperkt voor. Daar is een algemene politieke strijd voor nodig onder leiding van de kommunistische partij. Wat we wel van Groenevelt mogen eisen is dat de bond werkelijk de strijd voor de dagelijkse belangen van de arbeidersklasse voert. Wat we juist in deze tijd nodig hebben, is geen soort Rode Kruis met inspraak, maar een werkelijke strijdbond!

Wat dat betreft is het zonder meer een teleurstelling om Groenevelt met diepe minachting te horen spreken over de "rottige centen" en "de materiële eisen". Let wel: dit gebeurt op het moment dat het Nederlandse volk wordt blootgesteld aan de ene aanslag op het levenspeil na de andere. Het belang van de arbeidersklasse eist nu een verscherpte strijd voor loonsverhoging en tegen de verslechtering.

Dat is ook de strijd die de kapitalisten het meest vrezen, want als ze de gevolgen van de crisis niet op het volk kunnen afwentelen, zal hun heerschappij wankelen! Daarom past het spugen op de "rottige centen" precies in het straatje van de ondernemers.

Als Groenevelt deze strijd van de hand wijst, en daar was hij duidelijk over, dan is het jammer, maar dan moeten we vaststellen dat ook Groenevelt met zijn hele medezeggenschap fungeert als bliksemafleider voor het kapitalisme. Hoe je het ook wendt of keert: dan neemt hij het kapitalisme in bescherming, in plaats van de pijlen te richten op zijn Achillespees. Dat maakt Groenevelt nog niet tot de belangrijkste vijand van de arbeidersklasse, maar wel tot een obstakel voor een eensgezinde strijd tegen de crisis. Dan vertoef Groenevelt, ondanks zijn grootspraak, niet in de voorhoede, maar in de achterhoede van de arbeidersklasse. Zolang zijn ideeën daar invloed hebben is het dan ook onze taak om ze te bestrijden.

EEN BITTERE GRAP

Toen Arie Groenevelt na de discussie ijlings uit Nijmegen vertrok, stonden enkele kameraden wat na te praten, toevallig precies voor zijn auto, een vrij nieuwe Ford Taunus 1600 L. "Kijk maar goed naar die wagen" zei hij, "dan kun je schrijven hoe rijk ik het heb. En deze wagen is natuurlijk alleen nog maar voor dit soort gelegenheden. Als ik met de ondernemers ga praten heb ik zo'n zilvergrijze cadillac." Waarschijnlijk was het een grapje, maar het klonk wel bitter. Groenevelt is er kennelijk nog niet aan gewend om af te gaan, maar als hij niet tot betere inzichten komt zal die tijd nog wel komen.

de langdurige staking bij pelger in emmen

In de negende week van de staking bij Pelger in Emmen komt het tot een openlijke uitbarsting tussen de stakers en de Industriebond NVV. Zoals al meer dan 40 ochtenden, werd er die morgen gepost bij het kleine metaalbedrijf op het industrieterrein. De onderkruipers werden uitgejouwd, de bedrijfsleiders en de direktie uitgescholden. Een enkele maal leek het alsof de opgekropte spanning zich zou ontladen in een vechtpartij.

De stemming is bitter en hard. Niet alleen tegen de direktie van het bedrijf, maar langzamerhand ook tegen de bond. De stakers hebben het gevoel dat niet alle gewicht in de strijd wordt gegooid. Nu de partijen al negen weken onbeweeglijk tegenover elkaar staan, worden ze ongeduldig. Ze willen de direktie mores leren en ze menen dat ze daartoe in staat zijn.

Enkele uren later in de nieuwbouwwijk Angelslo. Daar is in het wijkgebouw de Marke het aktiecentrum ingericht. Iedere dag worden daar de boterhammen opgegeten, terwijl er een spelletje wordt gekaart en de situatie wordt besproken. Deze keer flitsen plotseling harde verwijten door de zaal. De beschuldigingen zijn gericht aan het adres van Ton Langebeek, distriktbestuurder van de Industriebond. Ze hebben genoeg van zijn jeugdleiders-verhaaltjes.

Aaiko Platje, de stakingsleider die de mensen zelf gekozen hebben, is één van de woordvoerders.

"Zo gaat het niet langer" wordt er geroepen, "de taktiek van de bond leidt nergens toe. We moeten ophouden met praten en onze macht laten zien. Dan gaan ze wel door de knieën".

Woedend wordt de bond verweten dat ze geen enkele poging onderneemt om de solidariteit van andere arbeiders in Emmen om te zetten in aktie. Langebeek beweert dat het met die solidariteit niet zo'n vaart loopt, dat het meer enkelingen zijn die hun steun aan de stakers komen betuigen. Dat komt hem duur te staan: "Als jij beweert dat de jongens van Enka, Danlon en de Drentha niet solidair zijn, dan bedoel je toch zeker de kaderleden van de bond daar? Het is bekend dat zij alles doen om de mensen tegen te houden. Lui uit de nachtploeg van de Enka zijn zelf komen vertellen dat er veel onvrede is en dat ze aktie willen om onze strijd te ondersteunen. Ze zeggen dat er voor een demonstratie minstens 700 man op de been zouden komen. Ze willen ook wel plat, als de bond er maar toe oproept. Die daar hebben nog vertrouwen in de bond".

"LAAT JE FANTASIE WERKEN"

Dit speelde zich af op maandag 8 mei. Langebeek hield voet bij stuk: geen uitbreiding van de aktie, geen poging om de kapitalisten in Emmen de macht van de arbeiders te laten voelen. Als de kollega's hun solidariteit tot uitdrukking wilden brengen, moesten ze "hun fantasie maar laten werken". Daarmee greep Langebeek terug op een uitspraak van bondsvoorzitter Groenevelt op 12 april. Hij riep op tot solidariteit in heel Emmen en omgeving, als het maar geen langdurige stakingen waren, want dat zette volgens Groenevelt geen zoden aan de dijk, en als de akties maar geen strafrechtelijke gevolgen zouden hebben. De arbeiders moesten hun fantasie laten werken.

Veel bleef er dus niet over, maar twee dagen later hadden ze toch een mogelijkheid gevonden. In de middagpauze komen altijd tientallen arbeiders van omringende bedrijven meeposten. Op vrijdag 14 april trokken ze het bedrijf van Pelger binnen, zogenaamd om te solliciteren, een kortstondige bezetting eigenlijk. Die maandag daarop wilden ze de aktie nog massaler herhalen. Toen de eersten hun voeten op het hek zetten maakte zich echter ene Jan de Jong bekend als hoge vakbondsbestuurder. Hij vreesde politie-optreden en verhinderde de aktie, hoewel die toch fantasievol genoeg was. Toen al zette dit optreden veel kwaad bloed en verzonden de stakers een protestbrief naar het hoofdbestuur van de bond.

EEN TIRAN ALS DIREKTEUR

Vrijdag 10 maart was de eerste stakingsdag. Ongeveer twee jaar geleden deed ene L. Bood zijn intrede in de Pelger-direktie. De arbeiders noemen hem een regelrechte tiran. Hij komt uit Berkel-Rodenrijs bij Rotterdam, waar hij ook nog een handelsonderneming drijft.

De situatie in het bedrijf verslechterde aanhoudend. Bij de laatste CAO-onderhandelingen wensten de arbeiders dat er een eind gemaakt werd aan de kolossale loonverschillen in het bedrijf. Bovendien werd de eis ingebracht van een ondernemingsraad in het bedrijf, dat ruim meer dan 100 arbeiders telt. Aaiko Platje werd gekozen tot aktieleider. De bond was er niet zo happig op om hem te aanvaarden, omdat zijn vader voor de CPN raadslid is en omdat ze Platje niet kenden van hun kaderkursussen. Na enig geharrewar werd Platje ook door de bond erkend.

De direktie wakkerde het vuur aan door Platje te verbieden in de pauzes in de kantine te spreken en door hem tenslotte te ontslaan. Na enkele dagen gingen 35 arbeiders en 9 leerlingen in staking, omdat ze Platje terugwilden in het bedrijf. Samen vormen die 45 bijna de hele produktieploeg.

De politie beschermt onderkruipers.

DE ENE KOMMISSIE NA DE ANDERE

De verwickelingen die zich sindsdien hebben voorgedaan, zijn te veel om op te noemen. Pelger probeerde bijvoorbeeld onderkruipers te krijgen via het uitzendburo Werkplan uit Groningen. Nadat het uitzendburo zich onder druk van de bond terugtrok, zorgden de arbeidsburo's van Assen en Groningen ervoor dat dezelfde mensen bij Pelger in vaste dienst kwamen. Daar verdienen ze f 265 schoon, zeker f 100 meer dan het gemiddelde loon van de stakers. "Terwijl wij er geen vijf gulden bij kunnen krijgen", zeggen de stakers.

ARBEIDERSMAGT

De ene kommissie na de andere werd ingeschakeld om zijn "goede diensten" te bewijzen. De ondernemers van Emmen vrezen het overslaan van de onrust en oefenden druk uit op Bood om toe te geven. Maar de FME, de landelijke organisatie van metaalbaronnen, schijnt Bood juist weer aangespoord te hebben om niet te zwichten, omdat ze het bedrijvenwerk van het NVV wilden treffen.

Ook de vakcentrale NVV bemoeide zich op hoog nivo, maar achter de schermen, met de kwestie. In ieder geval bleef Bood bij zijn standpunt. Hij beweerde zelfs trots dat het bedrijf na de staking beter loopt dan ervoor. Waarschijnlijk vanwege de grote voorraden, die trouwens niet veel goeds voorspellen voor de positie van het bedrijf. Misschien ook voelde Bood zich gesterkt door de werkloosheid, als vanouds in Drenthe erg hoog, en in Emmen zelfs boven de 10 %.

DE POLITIE SLAAT ER OP LOS

Vrijdag 21 april sloeg de vlam pas goed in de pan. In alle vroegte verzamelden zich zeker 500 arbeiders om voor de poort van Pelger te demonstreren. Zonder enige aanleiding werden ze overvallen door een politiemacht, die er aan alle kanten op los knuppelde.

Een staker vertelt: "Die kozen meteen de kant van het kapitaal. Er werd niet naar gekeken of het vrouwen of kinderen waren. Ze timmerden er maar op. De sekretaresse van de vrouwenbond werd bedreigd. Haar man ging voor haar staan. Ik heb zelf gezien hoe ze eerst hem neersloegen en vervolgens haar het ziekenhuis in knuppelden.

De politie tinnert erop bij de grote demonstratie voor de poort van Pelger.

Sommigen werden achtervolgd tot op het terrein van de Danlon, hiernaast. De meisjes van de kousenfabriek, die net uit de bus stapten, kregen er ook van langs. We waanden ons werkelijk in Spanje. De gemeenteraad heeft dat politiebeleid nog goedgekeurd ook. Alleen de CPN stemde tegen. Volgens de burgemeester was eerst de politie aangevallen. Ze dwingen je gewoon om helemaal naar links door te slaan. Ze schelden maar op de kommunisten, maar ze vergeten dat ze zelf kommunisten van je maken. Volgens mij hebben ze hier maar één doel: De arbeiders zo diep mogelijk door het slijk sleuren."

Overigens was de kommissaris van politie het er helemaal niet mee eens dat zijn mensen de kant van de ondernemers kozen. "De meeste leden van mijn korps zijn zelf lid van het NVV, dus hoe kan dat nou?". vroeg hij. Maar de kloppartij bevestigde alleen wat de arbeiders altijd al ervaren hebben: De politie is een instrument in handen van de heersende klasse.

Ook bij Pelger was dat al eerder gebleken toen directeur Bood met zijn Renault 16 op de stakers was ingereden. Dat gebeurde onder ogen van de politie. De politiemensen bevestigden ter plaatse dat Bood wel erg gewelddadig te werk was gegaan.

Een paar uur later echter werd op het hoofdburo officieel bekend gemaakt dat er helemaal niets aan de hand was geweest en dat er geen sprake van was dat Bood vervolgd zou worden.

De houding van Bood, het optreden van de politie en de ronduit vijandige berichtgeving in de plaatselijke krant, wekten een grote woede op onder de stakers en hun kollega's van andere bedrijven. Velen wilden nu niets liever dan er hard tegenaan om de kapitalisten in het stof te doen bijten.

Waarom gebeurde dat niet? De Industriebond voerde aan dat deze vergaande solidariteit slechts door enkelen werd opgebracht. Maar is het niet de taak van de bond om

voorop te marcheren, in plaats van achter in de arbeidersmassa te bungelen?

EEN BLIK ACHTER DE SCHERMEN VAN DE BOND

Onthullend was wat dat betreft de kadervergadering van de Industriebond NVV op woensdagavond 26 april. In het peperdure hotel Overcingel tegenover het Asser station kwam toen de distriktsraad van Drente van deze bond bijeen. Een verslaggever van de Tribune zag kans op deze besloten vergadering aanwezig te zijn, zodat we onze lezers exclusief verslag kunnen doen van wat zich achter de vakbondsschermen bij Pelger afspeelde.

stuur beslissen en dat is voorlopig nog niet aan de orde.

Het meest onthullend waren nog wel de opmerkingen die we noteerden over het politie-optreden. De strijd lust van de Pelgerstakers klonk in deze zaal beslist niet door. Iemand zei: "Wij moeten niet opnieuw met de politie gaan vechten, als de politie niet zo verstandig is, laten wij dan zo verstandig zijn om de politie uit de weg te gaan."

De voorzitter van de Industriebond Emmen zei: "Er moet zo snel mogelijk een oplossing komen voor deze zaak, hoe dan ook. We zitten nu al tot onze nek in de problemen. Daarom moet het aktieterrain in geen geval verbreed worden. We moeten van deze zaak af. Die doet ons geen goed meer. Ik stel mijn kader niet langer beschikbaar om door de politie te worden neergeknuppeld."

Langebeek antwoordde: "Daar ben ik het mee eens, vanaf maandag hebben we dan ook kalm aan gedaan."

STRIJD OP TWEE FRONTEN

Terwijl het bij Pelger werkelijk om een belangrijk stuk strijd gaat, verzandde deze vakbondvergadering in lauwe discussies. De kaders bezwoeren elkaar toch geen verdere risico's te nemen. Van de ongeveer 30 aanwezigen, waren er slechts twee die zich heftig tegen deze gang van zaken verzetten.

Het verloop van deze besloten vergadering is waarschijnlijk de verklaring waarom de staking bij Pelger op zo'n zacht pitje is blijven staan. De distriktsraad van de Industriebond behoort beslist niet tot de rijen van de strijd lustige arbeiders, in tegenstelling tot de meeste jongens van Pelger. Als de kapitalisten een bond zo makkelijk angst aan kunnen jagen met een beetje politiegeweld, zullen ze nog menige staking rauw lusten.

Het kon natuurlijk niet uitblijven dat de verraderlijke houding van de bond ook aan de stakers zelf duidelijk werd. In de aanhef van dit artikel kwam dat al tot uitdrukking. Hoewel de staking op dit moment (12 mei) nog voortduurt, is al wel gebleken dat de stakers van Pelger in de Industriebond NVV nog steeds geen betrouwbare leiding hebben gevonden. De stakers zien zich zo gekonfronteerd met een strijd op twee fronten: één tegen het kapitaal en één om de leiding van de bond naar hun hand te zetten. Daarom: een saluut aan de moedige stakers in Emmen! Vijfenvierzig man sterk, waaronder veel jongeren, doen ze een belangrijke ervaring op voor de hele Nederlandse arbeidersklasse.

Slechts twee leden drongen aan op het uitbreiden van de aktie. Ze brachten naar voren dat de strijd bij Pelger van belang is voor alle Nederlandse arbeiders omdat het gaat om de bescherming van een aktieleider.

Voor het NVV zelf was dat belang nog groter. Tenslotte was Platje een bedrijfskontaktman van de bond en zet met name de Industriebond alles op het zogenaamde "bedrijvenwerk". Als hier een nederlaag werd geslikt, zouden de ondernemers in het hele land er moed uit putten.

Bondssekretaris Jan de Jong uit Amsterdam torpedeerde deze pogingen om de strijd op te voeren. Binnen een half uur beweerde hij met evenveel hartstocht dat Pelger een landelijke zaak was, als dat de betekenis van deze zaak niet overtrokken moest worden en dat de Industriebond wel een betere plaats kon vinden voor een beslissende krachtmeting.

"In het westen", zei hij, "zeggen de arbeiders dat ze in Emmen ook niet meegeestakt hebben voor de CAO. Nu moeten ze het in Emmen ook maar zelf opknappen. Deze kwestie leeft echt niet in de rest van het land."

Misschien heeft Jan de Jong gelijk als hij spreekt over de massa van de Nederlandse arbeiders, dat is moeilijk te beoordelen. Maar over zijn eigen kader vertelde hij beslist de waarheid niet. Juist die zaterdag en zondag was er op de Veluwe een scholingsweekend geweest voor NVV-kader van Verschure en de NSDM. Daar was de mening van deze bedrijfskontaktmannen gepeild en die waren wel degelijk bereid gebleken om de zaak Pelger metterdaad te ondersteunen. Dat werd verzwegen.

Verder kwam een voorstel aan de orde om twee NVV-leden bij Pelger onmiddellijk te royeren. Dat betrof twee voorlui, die iedere morgen met een auto vol onderkruipers het terrein op reden. De verontwaardiging van de stakers daarover laat zich denken. Royement lijkt dan ook vanzelfsprekend. Nee, zei de Jong, dat moet het bondsbe-

wat is de kpn/ml? wat doen haar leden?

Op bijna iedere pagina van de Tribune komt de KPN/ML ter sprake. Erg verwonderlijk is dat niet, want de Tribune wordt uitgegeven door de Kommunistische Partij Nederland / Marxisties Leninisties. Natuurlijk doet die partij meer dan alleen de Tribune uitgeven en verspreiden.

De naam zegt het al: de KPN/ML baseert zich op het marxisme-leninisme. De arbeiders en onderdrukte volkeren van vele landen vechten voor hun bevrijding, niet alleen in deze tijd, maar soms al tientallen jaren lang. In deze strijd worden grote overwinningen afgewisseld door ernstige tegenslagen, maar sinds de Tweede Wereldoorlog is de revolutie de overheersende tendens op de wereld. Een schat aan ervaring is in deze strijd verzameld en we zouden onwijs zijn om die gedachtenloos naast ons neer te leggen. Daarom maken we gebruik van de geschriften van Marx, Engels, Lenin, Stalin en Mao Tsetoeng, de belangrijkste samenvattingen van de strijdervaring van de massa's. De KPN/ML neemt het marxisme-leninisme als een leidraad voor actie en in die zin zou je deze partij een revolutionaire arbeiderspartij van de oude stempel kunnen noemen.

Dat het marxisme-leninisme, verrijkt met het denken van Mao Tsetoeng, een betrouwbare leidraad is, wordt doorlopend door de praktijk van het leven zelf bevestigd. Dat de kapitalistische economie tot een steeds grotere chaos leidt, werd al door Marx gesteld. Wie enkele jaren geleden over een terugkeer van de dertiger jaren zou hebben gesproken, werd uitgelachen. Nu toont de ontwikkeling van het kapitalisme zelf aan, dat de kapitalisten volkomen verstrikt zitten in de tegenstellingen van hun produktiewijze en dat ze het volk slechts de ene crisis na de andere te bieden hebben.

Het marxisme-leninisme stelt ook dat aan deze gang van zaken alleen een eind kan worden gemaakt door het kapitalisme te vernietigen en het socialisme op te bouwen. Dat betekent dat de heerschappij van de kapitalistenklasse over de maatschappij, moet worden vervangen door de macht van de arbeidersklasse. Zo lang de ene groep mensen wordt uitgebuit door de andere kan er geen vrede zijn in de maatschappij. Deze komt alleen op een hoger nivo door de klassenstrijd. Ook dit principe wordt door de huidige omstandigheden als juist bewezen.

Want waar blijven de partijen nu, die sinds de oorlog de vreedzame samenwerking tussen kapitalisten en arbeiders prediken? De kapitalisten zelf hebben deze illusie aan diggelen geslagen, omdat ze de crisis alleen kunnen oplossen door de laars op de nek van het volk te zetten.

Bovendien leert het marxisme-leninisme dat nog nooit in de geschiedenis een heersende klasse vrijwillig het veld heeft geruimd. Als uiterste middel zullen ze naar geweld grijpen om te trachten overeind te blijven. Zelfs bij een nog vrij kleine staking zoals bij Pelger in Emmen laten ze er door de politie op los slaan, laat staan als hun macht werkelijk wankelt. Dit betekent dat uiteindelijk alleen de revolutie een oplossing biedt.

Natuurlijk kan een revolutionaire partij gebruik maken van het parlement om de parlementaire zool aan de kaak te stellen en het parlement te gebruiken als tribune voor haar propaganda. Maar niet in het parlement wordt de zaak beslist als het er op aankomt. Tegen de macht van leger, politie, rechtbanken en gevangenissen is in laatste instantie alleen de macht opgewassen die het volk op straat kan tonen.

HET MASSAWERK

Natuurlijk is het niet genoeg als duizenden of zelfs tienduizenden partijleden of Tribunelezers van de juistheid van het bovenstaande overtuigd zijn. Het socialisme is een zaak van de miljoenenmassa's. Daarom werken de leden van de KPN/ML erg hard en energiek in de fabrieken en de wijken om steeds meer mensen van die juistheid te overtuigen. Alleen de praktische ervaring die in actie wordt opgedaan kan massaal duidelijk maken dat problemen als de woningnood, lage lonen en werkloosheid, niet onder het kapitalisme op te lossen zijn.

Bovendien is het wel zo belangrijk dat groeiende acties het vertrouwen in eigen kracht van de massa's versterken. Het probleem is misschien niet zozeer dat het Nederlandse volk de maatschappij niet radikaal omver zou willen gooien. Vaker krijg je te horen: "Dat lukt toch nooit, tegen de grote heren valt niet te vechten en een dubbeltje wordt toch nooit een kwartje". Alleen door stap voor stap strijdbare organisaties op te bouwen kan het vertrouwen van de massa worden hersteld.

Maar niet alleen daarom is het belangrijk dat de leden van de KPN/ML de partij hecht doen wortelen in de arbeidersklasse. De partij is geen betweter die wel zal uitmaken wat goed is voor het Nederlandse volk. Dat zou trouwens niet kunnen en niet aanvaard worden, want zulke partijen zijn er al genoeg. Ook de partij kan de juiste lijn alleen ontwikkelen aan de hand van de praktische strijd.

We leven niet in China maar in Nederland, niet in 1930, maar in 1972. De KPN/ML kan de problemen van de revolutie alleen oplossen door met beide voeten in de werkelijkheid van vandaag te staan. Daarom is de KPN/ML niet alleen een arbeiderspartij en een strijdorganisatie van de oude stempel, maar ook een moderne partij, die een antwoord geeft op de vragen van vandaag. Juist het feit dat de oude partijen zijn vervallen tot vreedzame verkiezingsmachines, maakt het noodzakelijk om de KPN/ML op te richten. Ook dat is trouwens een principe van het marxisme-leninisme om altijd uit te gaan van de concrete situatie en de "leer" niet te hanteren als een receptenboek.

LEVE HET SOCIALISME

Het is de taak van de leden van de KPN/ML om door voortdurende discussie en door voorop te lopen in de actie, te leren van de massa en zelf de massa te onderwijzen. Het werk van de leden wordt met voortdurende scholingen ondersteund.

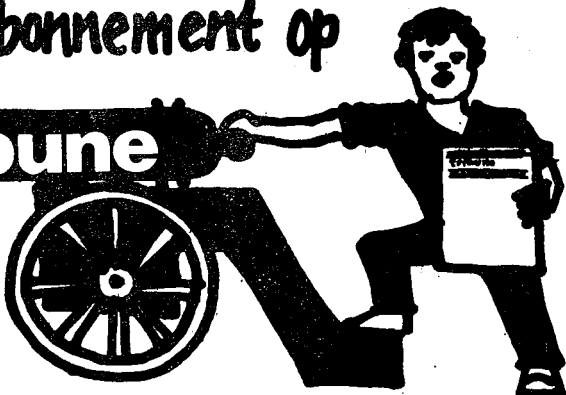
Het organisatieprincipe van de partij is het democraties centralisme. Dat wil zeggen dat de democratie binnen de partijgelederen in dienst staat van de discipline naar buiten. Zowel de leden als de leiding van de partij zijn aan deze discipline onderworpen. Juist de discipline maakt de kracht van de partij tot een veelvoud van de kracht van alle leden afzonderlijk.

Steeds meer mensen in Nederland raken er van overtuigd dat alleen strijd tegen de huurverhogingen en massa-ontslagen en voor loonsverhogingen, uiteindelijk geen afdoende oplossing biedt, omdat de verworvenheden van de arbeidersklasse onder het kapitalisme nooit veilig gesteld zijn. Aan die mensen geeft de KPN/ML een doel, dat veel inspanning en veel strijd waard is: het socialisme!

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een
jaar door fg te starten
op gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te
Nijmegen, onder vermelding:
abonnement Tribune

WILT U MEER WETEN OVER DE KPN/ML ?

Wilt u meer weten van de problemen die in de Tribune worden aangesneden? In veel steden organiseert de Partij regelmatig discussie-avonden, waarover u inlichtingen kunt krijgen bij de afdelingen die in de Tribune vermeld staan.

Wilt u soms meteen aan het werk?

Onze afdelingen hebben werk genoeg!

Kritiek of aanvullingen op artikelen uit de Tribune zijn altijd welkom in postbus 428 Nijmegen.

de
tribune

7 72

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

**proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!**

NIXON

de Hitler van deze tijd

**KOMMUNISTIESE ARTSEN
IN ANTWERPEN**

**De sociaal-democratie
probeert opnieuw het
kapitalisme te redden**

**Roet in het eten van
de VMF-direktie**

**MEER WINST UIT
MINDER MENSEN**

**GEEN PIEK VOOR
DE NAVO-KLIEK**

de tribune

Jaargang 8, nummer 7.

**Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML**

**Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

**Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen**

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune
door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- * Philips: gevaarlijke liefde voor het vaderland pag. 3
- * Nixon de Hitler van deze tijd, pag. 5
- * De beste ontwikkelingshulp is de revolutionaire strijd pag. 7
- * De sociaal-demokratie probeert opnieuw het kapitalisme te redden, pag. 8
- * Kommunistiese artsen dienen het volk en niet het kapitaal, pag. 12
- * Ontslagplannen VMF in Utrecht voorlopig verijdeld door akties, pag. 14
- * Meer winst uit minder mensen, pag. 15
- * Ingezonden brieven, pag 15

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM Binnenvissersstr. 19 hs.
ARNHEM Postbus 2097
DEN HAAG Vinkensteynstr. 50
EINDHOVEN Postbus 706
EMMEN Postbus 137
ENSCHDE Janninksweg 76
GRONINGEN Kleine Badstr. 4a
HEERLEN Schaesbergerweg 95
HELMOND Postbus 277
HENGELO Cronjéstr. 12
tel. 05400-21042
LEIDEN Alexanderstr. 17
NIJMEGEN Aldenhof 8564
tel. 080 442013
OSS Postbus 203
ROTTERDAM Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT Postbus 2086
WAGENINGEN Cort v.d. Lindenstr. 23

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.		Prijs	
1	MAO TSETOENG, het Rode Boekje.	f 2,-	
2	JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera.	f 1,-	
3	MAO TSETOENG, Over de praktijk.	f 1,-	
4	MAO TSETOENG, Over de Tegenstelling	f 1,-	
5	STALIN, Over dialekties en histories materialisme	f 1,-	
6	Over de kwestie STALIN	f 1,-	
8	LENIN, Het imperialisme en de scheuring in het socialisme	f 1,-	
9	LENIN, Uit "Staat en Revolutie"	f 1,-	
10	MARXISME-LENINISME kontra Revisionisme	f 1,-	
12	MAO TSETOENG, Het systeem van de partijkomitee's versterken	f 0,50	
13	MAO TSETOENG, Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij	f 1,-	
14	De KULTURELE REVOLUTIE	f 3,-	
15	De kapitalistiese ekonomie	f 1,-	
16	De kapitalistiese produktiewijze, deel I	f 1,-	
17	De kapitalistiese produktiewijze, deel II	f 1,-	
18	MAO TSETOENG, Bestrijdt het liberalisme + Waar komen de juiste ideeën vandaan?	f 1,-	
19	Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag	f 1,50	
20	MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen	f 1,-	
21	Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap	f 1,-	
22	Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China	f 1,50	
23	Akupunktuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose	f 1,-	
24	De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme	f 1,-	

De boekjes nr. 7 (Leninisme of sociaal imperialisme) en nr. 11 (Het imperialisme en alle reactionairen zijn papieren tijgers) zijn uitverkocht maar worden binnenkort herdrukt.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN?

Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren, Nijmegen.
Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen.
De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

deze maand nieuw!

bestelnr.
24

de tribune

en de
kpn/ml

in de strijd
voor het
socialisme

DE TRIBUNE EN DE KPN/ML IN DE STRIJD
VOOR HET SOCIALISME f 1,-

Wij vechten al zo lang voor een eerlijk deel van de welvaart die we met onze eigen handen produceren. Maar telkens opnieuw blijkt dat we soms wel een graantje kunnen meepikken, maar dat zelfs dat graantje ons weer ontnomen kan worden. Welke koers moeten de arbeiders in hun strijd varen om aan deze gang van zaken een eind te maken en hun belangen voorgoed veilig te stellen? Het socialisme, ja, dat is gemakkelijk gezegd, maar hoe krijgen we dat? Natuurlijk hebben uiteindelijk niet Biesheuvel en Bakkenist het voor het zeggen, maar de arbeiders. Maar hoe krijgen we de eenheid georganiseerd die nodig is om de macht van die heren te breken? Wat is op dit moment de taak van de kommunisten in deze strijd, waarom kunnen ze vertrouwen op de eindoverwinning?

Deze vragen worden beantwoord in het bovenstaande boekje. Daarin wordt de betekenis van de Tribune als arbeidersblad en de KPN/ML als arbeiderspartij beknopt en helder uitgelegd. Eigenlijk verplichte kost voor alle Tribunelezers en sympatisanten.

Philips' gevaarlijke liefde voor het vaderland

Terwijl het krisiskabinet Biesheuvel de ene bezuiniging na de andere aankondigt, is er een grote campagne gaande om de oorlogsuitgaven te verhogen. De nederlandse oorlogsindustrie, met zulke stevige steunpunten als Philips, Shell, Akzo en Fokker, aast op opdrachten. Opdrachten die moeten worden betaald met het belastinggeld, dat het volk uit de zak wordt geklopt.

Het is voor de regering niet altijd even gemakkelijk om te beslissen hoe dit zuurverdiende geld precies moet worden weggesmeten. Zo is er het schandaal met het luchtdoelgeschut. Er wordt nieuw luchtdoelgeschut aangeschaft bestaande uit Zwitserse Oerlikonkanonnen op Duitse Leopardtanks. Philips heeft hier een dikke vinger in de pap, want de dure radarapparatuur wordt geleverd door haar dochter Hollandse Signaalapparaten. De kosten zouden f 560 miljoen bedragen. In december onthulde Het Vrije Volk dat de werkelijke kosten minstens eens zo hoog uitvielen. Minister de Koster ontkende ten stelligste dat dit waar was. Maar in mei becijferde hij zelf dat het projekt f 1200 tot 1300 miljoen vergt. Minister Nelissen stelde voor om zes jaar lang jaarlijks 100 miljoen extra voor "defensie" uit te trekken. Inmiddels is er heibel in de top van het leger, omdat enkele generaals onthulden dat gelijkwaardig oorlogstuig in de VS voor de helft van het geld kan worden aangeschaft.

In mei bracht ook NAVO-chef Luns een bezoek aan ons land om te vertellen dat de soldij voor de dienstplichtigen veel te hoog is. Door daarop te besparen zou er nog meer wapentuig kunnen worden gekocht. Luns zei tussen neus en lippen door dat de oorlogsuitgaven eigenlijk moesten worden verhoogd van 4 tot 8 of 9 % van de begroting. Hij is tenslotte niet voor niets getrouwd met ene baronesse van Heemstra, een telg uit de rijke Shell-familie.

In deze campagne passen ook de pogingen om de tegenstanders van de oorlogsbegroting verdacht te maken. In de Eerste Kamer noemde Van Riel (VVD) onlangs de soldaten die in verzet zijn tegen het leger niet alleen "apen met scheermessen", maar ook "potentiële landverraders". Het is toch roerend dat deze spreekbuis van het grootkapitaal zich zo'n zorg maakt over de toekomst van het "zelfstandige vaderland". We zullen hem daarbij een handje helpen en hem wijzen uit welke hoek hij het landverraad werkelijk kan verwachten. We zullen daarvoor rondkijken in de kring van zijn eigen makers, bij Philips bijvoorbeeld.

BRABANT, LIMBURG EN PHILIPS VOOR DE NAZI'S

In 1940 was de verdediging van het vaderland een hachelijke zaak. De heersende klasse in de kapitalistische landen hadden weinig bezwaren tegen Hitler, zo lang de fascisten hun blik op het kommunistiese Rusland gericht hielden. Maar nu werd het duidelijk dat de nazi's hun zinnen ook op het westen hadden gezet.

Philips was zeer goed op de hoogte van de plannen van Hitler. Op de ambassade in Berlijn

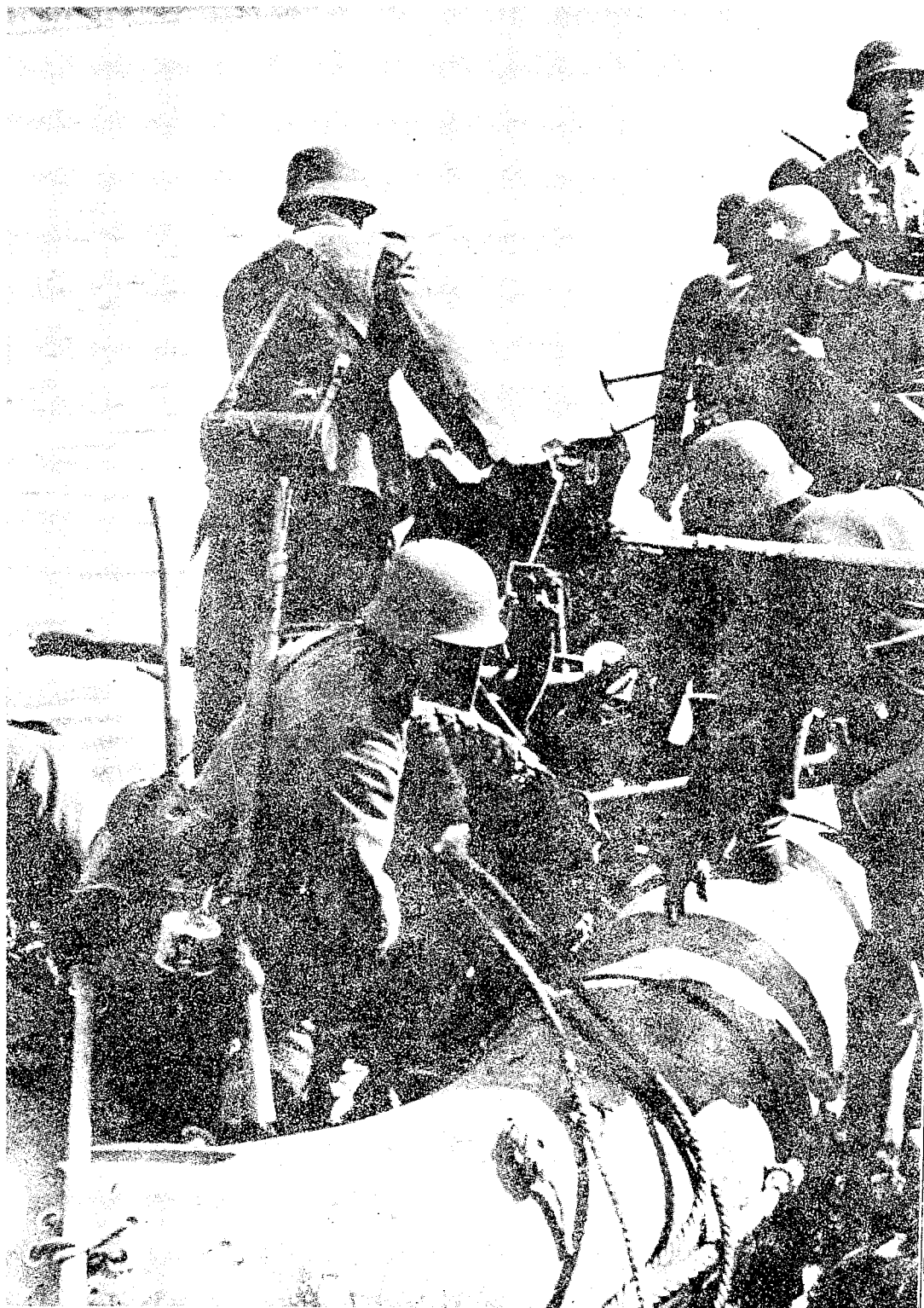
zat een zekere kapitein Sas, tot 1938 militair adviseur van Philips. Deze Sas, later nauw betrokken bij het huis van Oranje, onderhield intieme relaties met de Duitse geheime dienst.

Toen de Duitse dreiging steeds duidelijker werd, ontstonden in de top van het Nederlandse leger grote spanningen over de landsverdediging. In januari 1940 werd Philips-direkteur Otten benaderd door de Nazi's met de vraag of Nederland de Duitse troepen doorgang zou verlenen door Limburg voor een aanval op België

en Frankrijk. Otten vergaderde in die jaren bijna wekelijks met leden van de regering, in het bijzonder met de minister van buitenlandse zaken Van Kleffens.

Langzaam maar zeker werd de inzet van het konflikt in het Nederlandse militaire apparaat de verdediging van Limburg en Brabant, het hart van het Philips-koncern. De opperbevelhebber van het leger, generaal Reynders, wenste de verdediging op te bouwen in de Peellinie, dicht bij de Duitse grens.

Duitse troepen trekken vrijwel ongehinderd door de Peellinie (1940 in de omgeving van Eindhoven).

Ir. Frits Philips ontvangt oud-nazi generaal Hausinger, ondanks vele massamoorden commandant van de NAVO-troepen (1957 in Hengelo).

Het vasthouden aan deze plannen betekende in januari 1940 het ontslag van generaal Reyners. Wie moest hem opvolgen? Philips-directeur Otten liet tegenover van Kleffens de naam van generaal Winkelman vallen. Deze was op dat moment 64 jaar oud en reeds in 1934 uit aktieve dienst verdwenen. Maar daar stond tegenover dat hij in 1938 militair adviseur van Philips was geworden. Dat was kennelijk voldoende om generaal Winkelman tot opperbevelhebber te benoemen.

Toen op 10 mei 1940 de Nazi's ons land binnenvielen, werden vrijwel zonder gevechten de zuidelijke troepen teruggetrokken in het noorden van Brabant. Dit gebeurde in de grootst mogelijke wanorde. Zo vielen Limburg en Brabant bijna zonder slag of stoot in handen van de fascistiese troepen, die ook de Moerdijkbruggen al veroverd hadden en zo zeer snel richting Rotterdam konden oprukken.

De Philipsvestigingen kwamen onbeschadigd aan de Nazi's. Ze kregen onbelemmerd toegang tot de Belgiese en Franse noordflank. Bovendien werd de Nederlandse legermacht vrijwel onbereikbaar voor Engelse en Franse hulp-troepen.

De opzet van de Nederlandse kapitalisten was waarschijnlijk alleen Utrecht en Noord- en Zuid-Holland voor bezetting te behoeden en vandaaruit handel te drijven met de oorlogvoerende partijen. Dat had in de Eerste Wereldoorlog ook miljarden oorlogswinsten opgeleverd.

Deze keer beslisten de Duitsers anders. Ze bezetten heel Nederland. Terwijl aan de Grebbelinie nog enkele honderden jongens werden opgeofferd, werd de zuidflank zonder meer aan de fascistiese prijsgegeven, zodat de Nazi's toch al in de vesting Holland konden doorstoten. Misrekening? Of landverraad?

PHILIPSPRODUKTIE IN HET KAMP VUGHT

Hoewel Eindhoven al op 10 mei bezet was, vertrok van daar op 13 mei nog een groep van 25 topbestuurders van Philips. Op de Nieuwe Waterweg werden ze opgepikt door een speciaal gezonden Engelse torpedoboot die hen naar Engeland bracht. Andere topbestuurders, waaronder ir. Frits Philips, bleven achter om vanuit Nederland het concern verder te besturen.

Dat hebben ze voortreffelijk gedaan. Over de jaren '39-'45 ontvingen de aandeelhouders

een totaal dividend van 18%. Over de preferente aandelen (familie Philips zelf) werd 35% dividend uitgekeerd. Er werden rekordwinsten geboekt, ondanks de grote giften die Philips schonk aan de "Winterhulp" (in 1942 f227.000 en in 1943 f 350.000.)

Aan het begin van de oorlog had Philips ruim 15.000 man personeel, aan het eind 21.500. Philips leverde een belangrijk aandeel in de oorlogsinspanningen van de Nazi's, tot aan het einde toe. Hoe belangrijk de fascistiese barbaren dit vonden blijkt wel uit het feit dat zij het Philips toestonden om fabrieken in te richten in het concentratiekamp Vught. Daar moesten de gevangenen minstens 10 uur per dag voor Philips werken, zondags de halve dag.

Baruch (Grote macht in een klein land - 1962) schreef dat zo Nederlandse verzetsstrijders, politieke gevangenen en joodse mannen, vrouwen en kinderen terecht kwamen aan de lopende band van Philips. Aan een aparte band vervaardigden joodse vrouwen en meisjes knijpkatten. Hun werd verteld dat ze niet naar Auschwitz zouden gaan als ze hard werkten. Ze maakten 800 knijpkatten per dag, tegen de andere gevangenen 500. Het is duidelijk dat, hoe harder de jodinnen werkten, hoe eerder ze voor de arbeid ongeschikt werden en in de gas-kamers terecht kwamen.

De Philipsglorie van Vught werd bewonderd door de SS-ers Himmler en Rauter die er persoonlijk een bezoek brachten. In de VS werd in de oorlog bijna een schandaal gemaakt over de talloze contacten die Philips met de Nazi's onderhield. Dat was om te verhinderen dat Philips nog verder op de Amerikaanse markt zou doordringen. Het schandaal werd in de kiem gesmoord omdat Philips zelf kon wijzen op de nauwe contacten die de Amerikaanse konkurrent General Electric werden onderhouden met de AEG in Berlijn tot in 1941 toe.

ONZE VIJAND ZIT NIET IN HET BUITENLAND

Toen ir. Frits Philips begin 1970 afscheid nam van de leiding van het concern, liet hij zich door de Telegraaf afschilderen als "verzetsheld". Het bijzondere van dit soort verzetshelden is dat ze er zo goed vanaf gekomen zijn. In tegenstelling tot duizenden kommunisten en andere gewone arbeiders en boeren, hebben ze hun "verzet" niet met de dood bekocht. Hun

werd geen haar gekrenkt: ze zijn er zelfs rijker van geworden. Men kan er moeilijk onderuit dat de Philipsvorm van verzet (de uitlevering van Brabant en Limburg aan de Nazi's en het volop produceren voor de vijand) de fascistiese zeer welgevallig moet zijn geweest.

Terwijl de fascistiese storm over Europa raasde, een spoor van verwoesting en lijken achterlatend, rinkelden de kassa's voor de grote industrielen, voor Krupp en Philips. Terwijl aan het front miljoenen het leven lieten, speelde aan beide zijden het kapitaal zijn spel. Zo werden in de Duitse steden de volkswijken met grote precisie platgebombardeerd hoewel de chemiese, olie- en staalindustrie, het hart van de oorlogsmachine, gespaard bleef voor de aandeelhouders.

Het grootkapitaal heeft geen vaderland. Het kan onmogelijk in het perk treden voor de onafhankelijkheid van Nederland, want het heeft deze onafhankelijkheid al lang verkwanseld op de effectenbeurzen van Londen en New York. Via de NAVO en de EEG, via de internationale concerns zoals Philips, Shell, Unilever, Akker, Hoogovens, Akzo en noem maar op, wordt er over Nederland beslist vanuit de VS en West-Duitsland.

Door mensen als Van Riel wordt "het vaderland" dan ook alleen van stal gehaald als het zo in hun kraam te pas komt. De oorlogsuitgaver hebben niets met "het vaderland" te maken. Ze zijn alleen goed ter vergroting van de oorlogswinsten van een internationale gangsterbende. De wapens dienen om over de ruggen van het volk andere kapitalisten te bestrijden of om de arbeidersbeweging te lijf te gaan. Daarom verzuchtte van Riel: "Denkt ooit iemand er nog wel eens aan dat het leger ook moet kunnen ingezet tegen binnenlandse onlusten en revolutionaire bewegingen?"

Van Riel heeft een vooruitziende blik. Als de crisis zich doorzet kunnen onlusten en revolutie niet uitblijven. Over de hele wereld verdiept zich de crisis van het kapitalisme en imperialisme. De chaos die het kapitaal over de wereld verspreidt, wordt steeds groter. Miljarden voor oorlogstuig zullen deze chaos niet verhelpen, maar vergroten. Om er een eind aan te maken moet het kapitalisme vernietigd worden. De grootste vijand van het Nederlandse volk staat niet buiten onze grenzen! Het is de kapitalistenklasse in eigen land, met figuren als Van Riel en Philips die zelfs met de duivel zouden heulen als er winst uit te slaan was. Geen enkele geschiedvervalsing kan de gewetenloosheid van de kapitalistenklasse uitwissen.

LEVE HET SOCIALISME -

GEEN PIEK VOOR DE NAVO-KLIEK !

KPN/ML nu ook in Emmen

In Emmen is een nieuwe afdeling opgericht van de Kommunistiese Partij Nederland / Marxisties Leninisties. Gezien de grote werkloosheid in Emmen en recente gebeurtenissen zoals bij ENKA-Emmercompascuum en Pelger-Emmen is er voor onze nieuwe kameraden heel wat werk aan de winkel. Daarbij kunnen ze aansluiting vinden bij de strijdbare traditie van de Drentse arbeiders, die al heel wat slagen van het kapitaal te verduren hebben gehad. Met de nieuwe afdeling kan contact worden opgenomen via Postbus 137 in Emmen.

De misdaden van de SS verbleken bij wat er in Vietnam gebeurt

Het 15-jarige meisje Nguyen Thi Tan werd gedood door een Amerikaanse splinterbom.

NIXON IS DE HITLER VAN DEZE TIJD

"Wij beschouwen Nixon als de grootste misdadiger die de wereld ooit heeft gekend. Hij is zelfs erger dan Hitler. Wie heeft ooit in de geschiedenis een klein land met een vergelijkbare hoeveelheid bommen bestookt, hoewel dit land nooit de geringste onvriendelijke daad heeft begaan tegen het land van de agressor?"

Op 18 april jl. werd dit in Parijs gezegd door Ly Van Sau, de woordvoerder van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam. In het weekeinde van 15/16 april vonden ongekend heftige terreurbombardementen plaats op de bevolking van Hanoi en Haiphong in Noord-Vietnam. Honderden burgers vonden de dood toen woonwijken, ziekenhuizen en markten werden aangevallen door de wreedste oorlogsmachine die de geschiedenis tot nu toe heeft voortgebracht. Bommen die zijn vervolmaakt voor de vernietiging van het menselijk leven werden op de dichtstbevolkte wijken van de steden gegooid.

Om 1 uur die zondagnacht begon een bombardement op een arbeidersbuurt in Haiphong, waarbij straat voor straat met de grond werd gelijk gemaakt.

Trots hebben de Amerikaanse oorlogsmisdadigers later bekend gemaakt dat ze nu met behulp van laserstralen in staat zijn om bommen op een meter nauwkeurig naar het doel te leiden. Daarmee sluiten ze dus zelf een beroep op "vergissingen" uit.

Net als bij de bombardementen die president Johnson van 1965 tot 1968 op Noord-Vietnam liet uitvoeren, is het doel van Nixon de massamoord op de Vietnamese bevolking. Nixon handelt uit blinde woede over het zegevierende offensief van het Bevrijdingsfront in Zuid-Vietnam. Het gaat om wraakacties, des te driester al naar gelang de nederlagen van de Amerikanen en hun handlangers smadelijker worden. Zo werden moordpartijen van de SS destijds ook

opgevoerd naar mate hun onvermijdelijke ondergang dichterbij kwam.

De militaire betekenis van de bombardementen op het noorden van Vietnam is gering. De grond onder de voeten van het korrupte aenaarsbewind in Saigon wordt niet weggetrokken door noordelijke troepen maar door de vrijheidsstrijd van het ene ondeelbare Vietnamese volk. De VS-marionetten missen ten ene male de kracht om deze vrijheidsstrijd te keren.

"Het leger van Saigon", zo zei Ly Van Sau, "is een tijdbom die op een zekere dag zal exploderen in het gezicht van het VS-Thieu kommando. Hoe zou dit kunnen worden voorkomen door de bombardementen op het noorden? Hoe kunnen deze bombardementen bijvoorbeeld de vrijheidsbeweging in de Mekongdelta voorkomen, waar de patriotten bij tienduizenden in opstand zijn gekomen en de macht hebben gegrepen, dikwijls met medewerking van de plaat-

selijke militie, die officieel onder het bevel van Saigon staat".

ERNSTIGE OVERSTROMINGSRAMPEN DREIGEN.

Een franse hoogleraar, de geograaf Yves Lacoste, heeft gewaarschuwd dat 15 miljoen Vietnamezen worden bedreigd met de verdrinkingsdood door de Amerikaanse bombardementen tegen het dijkenstelsel.

Het gaat om de uitgestrekte vruchtbare laagvlakte bij Hanoi en Haiphong in het noorden, een dichtbevolkt gebied. Dit gebied wordt doorsneden door verschillende grote rivieren. Door een eeuwenlang proces van aanslibbing liggen deze rivieren meters hoger dan de vlakte zelf. Eén van de grootste rivieren is de Rode Rivier, die vijf tot zes meter boven het omringende land stroomt.

Tegen het gevaar van overstromingen hebben de Vietnamezen in de loop der tijd duizenden kilometers zee- en rivierdijken aangelegd. De laatste weken staat dit vitale dijkenstelsel bloot aan onophoudelijke aanvallen van Amerikaanse bommenwerpers.

De bommen hoeven niet eens op de dijken zelfs gegooid te worden. Als ze in de omgeving van de dijken in de slibmassa ontploffen, worden de dijken toch ondermijnd. De uitwerking van enkele Amerikaanse superbommen staat gelijk aan een hevige aardbeving. Wanneer arbeiders en boeren de dijken proberen te verstevigen worden ze belaagd met splinterbommen.

Dit alles betekent dat het dijkenstelsel op de belangrijkste punten ernstig wordt verzwakt. Wanneer over enige tijd het regenseizoen aanbreekt, zullen de tropische regenstromen woeste watermassa's van de hoge bergen omlaag jagen. Als de dijken onder deze druk bezwijken, zal Richard Nixon ongetwijfeld de eerste zijn om te verklaren dat buitengewone natuurlijke omstandigheden de ramp hebben veroorzaakt.

Dergelijke door bombardementen voorbereide overstromingen hebben eerder op kleinere schaal plaatsgevonden o.a. in 1966. Nu worden 15 miljoen mensenlevens bedreigd en loopt de voedselvoorziening van het hele noorden gevaar.

STREVEN NAAR VRIJHEID ALS "MISDAAD".

De "misdaad" van het vietnamese volk is dat het zich wil bevrijden van de buitenlandse overheersing en dat het vrijelijk over zijn eigen rijkdommen en de vruchten van zijn eigen arbeid wil beschikken. Reeds dertig jaar wordt het volk door oorlog geteisterd omdat het zich ten doel heeft gesteld het juk van buitenlandse en binnenlandse onderdrukkers af te werpen. Sinds 1965 heeft de inmenging van de VS in deze zaak onvoorstelbaar misdadige vormen aangenomen.

Onder voorwendsels die één voor één later op leugens bleken te berusten, werd een uitroeiingsactie van het vietnamese volk op touw gezet. Geen enkele internationale regel werd door de bandieten in Washington en Saigon gerespecteerd, integendeel: Ze werden allen met voeten getreden. De bevolking werd geterroriseerd, in concentratiekampen opgesloten, blootgesteld aan misdadige acties ter land of uit de lucht. Het land werd bijna meter voor meter met bommen omgeploegd. De bossen en gewassen werden vernietigd. In hele landstreken werd ieder menselijk, dierlijk en plantaardig leven onmogelijk gemaakt. De wetenschappen werden ingeschakeld om nog verschrikkelijker wapens en uitroeiingsmethoden te bedenken. Vietnam werd het proefterrein van de vernietigingswetenschappen waar de nieuwste vondsten werden uitgetoetst die de Amerikaanse oorlogshitlers

misschien ooit in een nieuwe wereldoorlog hopen te gebruiken.

En dit alles uit naam van de "Westerse beschaving in de heilige kruistocht tegen het barbaarse kommunisme. Desondanks heeft Nixon het vietnamese volk niet weten te verslaan. Het huidige offensief van de bevrijdingsfront lijkt onverminderd voortgang te vinden, hoewel de censuur via de westelijke pers andere berichten verspreid. Het is niet uit kracht dat de VS hun toevlucht nemen tot steeds grotere beestachtigheden, maar uit zwakte. Het is niet omdat ze de overwinning in het verschiet zien, maar omdat ze de wrange smaak van de nederlaag in de mond krijgen.

DE OORZAKEN VAN BARBAARSE GEBEURTENISSEN.

In en na de Tweede Wereldoorlog dachten velen dat alleen de Duitsers schurken waren. Later pasten de Nederlanders in Indonesië echter dezelfde methoden toe. En de Engelsen in Cyprus, de Fransen in Algerije, nu de Amerikanen in Vietnam. Oorlogsmisdaden zijn niet aan een bepaalde natie gebonden. Waar hun posities wankelen, veranderen de imperialisten van alle landen in gangsters die god noch gebod erkennen als het erom gaat om volkeren te knevelen en aan hun belangen te onderwerpen.

In Neurenberg werden enkele Duitse oorlogsmisdadigers berecht, hoewel de kapitaalbezitters die Hitler aan de macht brachten buiten schot bleven. De Amerikaanse aanklager Robert H. Jackson zei bij dat proces: "Wanneer wij geen kans zien de oorzaken van deze barbaarse gebeurtenis weg te nemen en herhaling te voorkomen, mag men wel met recht voorspellen dat het deze twintigste eeuw wellicht nog zal gelukken onze beschaving de genadeslag toe te brengen".

Slechts een kwarteeuw later beginnen de onbeschrijfelijke misdaden van de nazi's al te verbleken. Ze zijn reeds overtroffen omdat de wetenschap, die de vooruitgang zou moeten dienen, dienstbaar wordt gemaakt aan de belangen van enkele kapitaalsgroeperingen en de mensen niet tot een zegen, maar tot een verdoemenis strekt. Jackson en de zijnen zijn er niet in geslaagd de oorzaken van de barbaarse gebeurtenissen weg te nemen en herhaling te voorkomen. Dat

kan alleen de socialistische wereldrevolutie, die de kapitalistische en imperialistische machthebbers verjaagd om in alle landen van de wereld de macht van het volk te vestigen, door het systeem dat berust op uitbuiting en onderdrukking te vervangen door een systeem van samenwerking en vrede.

In de strijd voor een rechtvaardige wereld staat het heldhaftige Vietnamese volk in de voorhoede. Het vangt op dit moment de hardste slagen op, maar is op weg naar een overwinning die de hele wereld ten goede zal komen.

De Nederlandse regering is nog steeds een zwijgende medeplichtige aan de oorlogsmisdaden in Vietnam en dat wordt haar door het parlement mogelijk gemaakt. Een dergelijke regering en een dergelijk parlement zijn een schande voor het Nederlandse volk. Maar niet alleen deze regering en dit parlement moeten weggejaagd worden, uiteindelijk gaat het om het hele verdorven kapitalistische systeem. Daadwerkelijke steun aan het volk van Vietnam, betekent strijden voor het socialisme in Nederland.

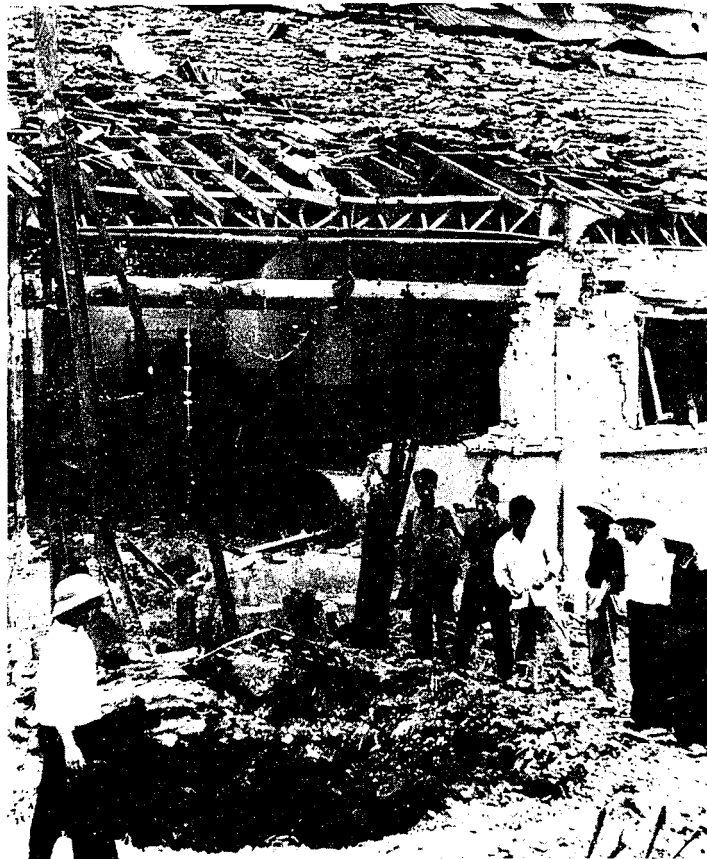
REAKTIONAIRES ZIJN PAPIEREN TIJGERS

Als de reeds genoemde Amerikaan Jackson de normen van het proces in Neurenberg in zijn eigen land zou toepassen, moet hij de doodstraf tegen zijn eigen president eisen.

Hitler, Goebbels en Goering leken machtig, maar hun "eeuwig durend rijk" duurde slechts 12 jaar. In 1945 bleef hun niets anders over dan zelfmoord te plegen. Von Ribbentrop, Seyss-Inquart, Keitel, Jodl en anderen werden na Neurenberg opgehangen hun lijken verbrand en de as aan de wind prijsgegeven.

Niet de Hitlers en de Nixons zijn onoverwinnelijk, maar de volksmassa's. Zoals Mao Tsetoeng zei: "Alle reaktionairen zijn papieren tijgers. De reaktionairen zien er angstaanjagend uit, maar in werkelijkheid zijn ze niet zo machtig. Op lange termijn gezien zijn niet de reaktionairen, maar is het volk werkelijk machtig".

In 1958 reeds schilderde Mao Tsetoeng de toekomst van de Amerikaanse imperialisten: "Als de Amerikaanse monopolie-kapitalistische groepen door gaan met hun politiek van agressie en oorlog, komt onherroepelijk de dag waarop ze door de volkeren van de hele wereld zullen worden opgehangen. Hetzelfde lot wacht de medeplichtigen van de Verenigde Staten".

Een bomkrater midden in de vismarkt van Haiphong (16 april 1972).

De beste ontwikkelingshulp is de revolutionaire strijd

Ondanks ontroerende menslievende verhalen die in directiekamers, krantekolommen en parlementsgebouwen worden afgestoken over ontwikkelingshulp, is er sprake van een voortdurende verscherping van de uitbuiting van de ontwikkelingslanden. De laatste tientallen jaren is de positie van de ontwikkelingslanden doorlopend slechter geworden.

Deze landen zijn afhankelijk van de prijzen van de grondstoffen, die door de imperialistische concerns worden gewonnen. Anderzijds zijn ze voor afgewerkte produkten aangewezen op de imperialistische landen, waar de grondstoffen worden verwerkt. Onder de imperialistische landen verstaan we: de VS, de Sovjet-Unie, Japan en de EEG.

Sinds de Tweede Wereldoorlog dalen de gemiddelde prijzen van de grondstoffen aanhoudend, terwijl de prijzen van de fabrikaten stijgen. Columbia kon bijvoorbeeld in 1954 voor de prijs van 14 zakken koffie een jeep kopen, nu is dat 43 zakken koffie. De uitvoer van één ton kakao was in 1960 nog voldoende voor de aankoop van een traktor. Nu is daar vijf ton kakao voor nodig.

Doordat de handel in handen is van de grote monopolies en de imperialistische blokken naar believen tolmuren optrekken, zijn de ontwikkelingslanden overgeleverd aan de wolven. Bovendien beheersen de imperialistische landen de wereldzeeën met hun handelsvloeden. De ontwikkelingslanden moeten voor hun transport woekerprijzen betalen. Deze ontwikkelingslanden zijn des te kwetsbaarder omdat hun economie al ten tijde van het kolonialisme afhankelijk is gemaakt van één of twee exportprodukten.

De imperialistische terreur wordt versterkt met zogenaamde ontwikkelingshulp. De renten die op leningen worden geheven zijn je reinste woeker. Veel ontwikkelingslanden zijn alleen al voor het aflossen van de schulden en de renten aangewezen op nieuwe leningen. Deze leningen worden onttrokken aan het belastinggeld, dat in de imperialistische landen aan de volksmassa's wordt ontstolen.

De leningen worden gebruikt om de greep op de ontwikkelingslanden te versterken en ze te dwingen hun economie en binnen- en buitenlandse politiek naar de pijpen van het grootkapitaal te laten dansen. In de ontwikkelingslanden wordt hun wil uitgevoerd met behulp van een kleine heersende klasse van grootgrondbezitters en de beampten van de monopoliebedrijven.

Ook van de monetaire maatregelen van de imperialistische landen zijn de ontwikkelingslanden de belangrijkste slachtoffers. Door de devaluatie van de dollar steeg de gezamenlijke schuld van de ontwikkelingslanden op één dag met 2,5 miljard dollar, terwijl hun deviezen 600 miljoen dollar minder waard werden.

Achter deze cijfers gaat een diepe afgrond van ellende schuil. Massale werkloosheid, bittere armoede en hongerdood. In 1971 stierven op de wereld 30 miljoen mensen van honger, terwijl één miljard mensen (één van iedere drie wereldburgers) ondervoed waren.

Voedsel was er genoeg, maar als je niet betalen kunt ben je onder het imperialistische wereldsysteem gedoemd om te sterven.

Is het de kracht van het imperialistische systeem dat het zich deze uitbuiting kan permitteren? Nee, het is zijn zwakte, want de wetmatigheden van het kapitalisme voeren het naar de afgrond. De bevrijdingsbewegingen in de ontwikkelingslanden versterken zich van dag tot dag. Het volk van Vietnam staat in de frontlinie en de wereldrevolutie vindt een consequente ondersteuning in de Volksrepubliek China.

Nu de imperialisten ondanks de plundering van de ontwikkelingslanden zelfs geen kans zien om in hun eigen landen orde op zaken te stellen, slaat hen de angst om het hart. Ze proberen de massa's medeplichtigheid aan te praten aan deze uitbuiting en zeggen dat "wij"

ons moeten matigen om anderen meer van de koek te gunnen. Met "wij" bedoelen ze dan voornamelijk de arbeidersmassa's, want zelf kennen ze geen matiging. Om een vals schuldbewustzijn op te wekken organiseren ze af en toe grootse kollektes, waarvan de opbrengst bijvoorbeeld door de reaktionaire grootgrondbezitters van India en Pakistan gebruikt worden voor de oorlogvoering.

De arme landen worden niet uitgebuit door de Nederlandse arbeiders. De Nederlandse industriëlen, ja, die werken er volop aan mee. Daarom kan onze bijdrage aan de strijd tegen de plundering van de ontwikkelingslanden slechts bestaan uit de vernietiging van het kapitalisme in het hol van de leeuw. De beste ontwikkelingshulp die een Nederlander kan geven is het versterken van de revolutionaire krachten in Nederland.

de pers wordt gelijkgeschakeld uit onze zak

De gelijkschakeling van de pers is in Nederland een nieuwe fase ingegaan. De regering heeft maatregelen aangekondigd om het leven van noodlijdende kranten te verlichten, hetgeen zou moeten gebeuren uit de luister- en kijkgelden. Gewoon een extra belastingverhoging. Sinds enige jaren wordt er veel ophef gemaakt over de problemen bij de krantenconcerns. Toch is er niets anders gaande dan het normale proces in het kapitalisme: De grote vreten de kleintjes.

De verscheidenheid van de pers is in gevaar, zo roepen parlementariërs van alle partijen. Nou is dat onzin, want Unilever brengt onder vele verpakkingen margarine op de markt en Dobbelman zeep. Maar dat is het juist, zeggen ze dan, een krant is geen pak zeep. Dat is dan toch een drogreden, want in het kapitalisme zijn alle produkten hetzelfde: Kranten of zeep of napalmbommen. Het maakt natuurlijk wel verschil als je het op je lijf krijgt, maar voor de kapitalisten zelf is het allemaal hetzelfde: Een middel om winst te maken.

De politieke partijen koppelen het voortbestaan van verschillende kranten aan het voortbestaan van de democratie. Om de veelgeprezen persvrijheid te "redden", worden de kranten onder financiële controle van de staat geplaatst. Het is net alsof je iemand uit het water redt om

hem naar de gaskamer te brengen. Maar goed, het parlement heeft zijn democratische masker weer opgezet en omdat we onder een vreemd soort democratie leven kun je dan vreemde sprongen verwachten.

Afgezien van dit alles willen we er toch nog even op wijzen dat volgens alle voorstellen die zijn gedaan de Telegraaf (die verleden jaar een winst boekte van 15 miljoen) de grootste steun krijgt.

De regering wil deze gelijkschakeling financieren uit een verhoging van de luister- en kijkgelden met ongeveer 50% (tot f130,-). De vermindering van advertentieinkomsten voor de kranten wordt geweten aan de Ster-reklame, waar geen mens ooit omgevraagd heeft. Ons wordt dus een belastingverhoging aangekondigd:

- Om de Ster-reklame te financieren;
- Om de gelijkschakeling van de pers te bekostigen.

We kunnen onze lezers verzekeren dat de TRIBUNE zich niet laat gelijkgeschakelen. We verbinden ons met de arbeidersklasse en niet met het staatsapparaat. Ons blad is dan ook geen winstobject, maar een wapen voor het socialisme. Zo'n blad wordt in stand gehouden door de lezers zelf en niet door Biesheuvel.

De sociaal-demokratie probeert opnieuw het kapitalisme te redden

Al ten tijde van Troelstra liefden de sociaal-demokraten de gedachte van de socialistiese revolutie varen. In plaats daarvan stelden ze hun hoop op het kapitalisme. Niet door de strijd om de macht en door de omwenteling, maar door geleidelijke hervormingen zouden we een betere wereld krijgen. Door veranderingen binnen het systeem zou de kapitalistische produktiewijze dienstbaar gemaakt kunnen worden aan de belangen van het volk. Daarom verwisselde de sociaal-demokratie de klassenstrijd voor een theorie van klassen-samenwerking.

Door haar invloed onder de arbeiders wist de sociaal-demokratie grote delen van de arbeidersklasse af te houden van de revolutionaire strijd. Door misleiding over het ware karakter van het kapitalisme, zagen de sociaal-demokraten kans een grote verdeeldheid onder de arbeidersklasse tot stand te brengen. Zij zijn het geweest die in Nederland het kapitalisme veilig door twee wereldoorlogen en de crisis van de dertiger jaren loodsten.

Ondanks alle fraaie beloftes van de jaren vijftig en ondanks alle hervormingen bevindt het kapitalisme zich op dit moment in een economische en morele crisis, die steeds heviger wordt. De situatie op de wereld en in eigen land, maakt steeds meer mensen duidelijk dat het kapitalisme verrot is en niet in staat het welzijn van de massa te verzekeren. Dit bestempelt tevens het failliet van de sociaal-demokratie.

De politieke erfgenamen van Troelstra in PvdA en NVV echter weigeren lering te trekken uit hun schade en schande. Juist nu het kapitalisme door zijn eigen ijzeren wetmatigheden opnieuw in het nauw is geraakt, werpen de sociaal-demokraten zich weer op als redders van dit verdorven systeem. Juist nu het kapitalisme zelf de machteloosheid en verraderlijkheid van de hervormingspolitiek aan de kaak stelt, maakt de sociaal-demokratie zich op om met nieuwe hervormingen de onafwendbare ondergang van de kapitalistische maatschappij uit te stellen.

VAKBONDEN MOETEN DE ARBEIDSVREDE GARANDEREN

De inzet van het politieke steekspel in Nederland is op het ogenblik de oplossing van de economische moeilijkheden, met name het bestrijden van de geldontwaarding. Terwijl politieke leiders, vakbondsbonzen, ondernemers en economische geleerden, elkaar met allerlei uitlatingen om de oren slaan, wordt verwarring

gezaaid en een rookgordijn opgetrokken om de werkelijke problemen buiten schot te houden.

De inflatie is het resultaat van de enorme regeringsuitgaven (met name oorlogsuitgaven) en de prijsopdrijving door de ondernemers om de winsten te vergroten. De algemene economische problemen worden veroorzaakt door de kapitalistische jungle van winstbejag, concurrentie en overproduktie aan de ene kant met uitbuiting en onderdrukking aan de andere kant.

Het kapitalisme probeert de volle last van zijn crisis af te wentelen op de schouders van de hele werkende bevolking. In de industrie is een versneld proces van sanering, reorganisatie en concentratie gaande. Maar de sperpunt van deze smerige politiek wordt op het ogenblik gericht op de lonen. De campagne voor "matiging", die verleden jaar al een hysterische hoogte bereikte, gaat zijn tweede bedrijf in. Daarbij wordt de "matigheid" als een edele morele eigenschap voorgesteld.

In hun anti-inflatie-voorstellen eisen de ondernemers dat de lonen worden gedrukt, dat er harder gewerkt wordt en dat er meer vrouwen worden ingeschakeld in het arbeidsproces. De regering bekijkt het iets gematigder en probeert met onderhandelingen een zogenaamd "sociaal kontrakt" van de vakbeweging los te krijgen. Dit betekent dat de vakbeweging, in ruil voor bepaalde afspraken, voor volgend jaar de arbeidsrust moet garanderen, kortom dat ze de arbeiders rustig moeten houden. KVP-fraktieleider Andriessen wond er geen doekjes om en stelde dat de "vakbeweging met keiharde garanties" moest komen.

INKOMENSPOLITIEK ALS REDDER IN DE NOOD

Opnieuw worden de vakbonden dus gebruikt als organisaties om de strijd van de arbeiders te onderdrukken in plaats van voor de belangen van de arbeiders op te komen. En de vakbonden zelf? Ze laten zich dit rustig aanleunen. Ook zij zijn bereid tot een "sociaal kontrakt" om de huid van de arbeiders te verkopen. Nog steeds kijken ze meer naar wat de kapitalisten kunnen missen dan naar wat de arbeiders nodig hebben (en produceren!). Nog steeds maken ze zich grotere zorgen om de "nationale" (kapitalistische) economie dan om de economie van het arbeidersgezin.

Het NVV is bereid tot nationale afspraken en tot loonmatiging, alleen onder voorwaarden die algemeen "hard" worden genoemd. Deze voorwaarden liggen in de sfeer van de algemene voorzieningen. De vakbeweging eist een belas-

tingverhoging die neerkomt op gemiddeld f 800 per gezin.

Nu is het ongetwijfeld de bedoeling dat deze belastingverhoging in het kader komt van een "rechtvaardiger verdeling" van de inkomens. Een andere inkomenspolitiek wordt aangevoerd als de enige mogelijkheid om de volksmassa koest te houden. Nou valt er inderdaad heel wat inkomen rechtvaardiger te verdelen, maar in de inkomensverschillen zit het hem niet. De ellende van het kapitalisme is niet dat er inkomensverschillen bestaan (die zullen in het socialisme ook nog wel enige tijd voorkomen), maar dat de produktie geschoeid is op de winsthonger van enkele kapitaalbezitters in plaats van op de belangen van het volk. Zo lang dit buiten schot gehouden wordt bestrijdt men ten hoogste de pijn, maar niet de kwaal, laat staan de oorzaken van de kwaal.

DEN UYL: ALLEEN IK KAN DE LONEN MATIGEN

Ondertussen maakt de PvdA zich klaar om een nieuwe regering te vormen. Het cynisme van deze pogingen is dat de stoottroepen in de PvdA bestaan uit de figuren die zich nog maar kort geleden als uiterst radikaal aan het volk voordeden.

Enkele jaren geleden noemde de vertegenwoordiger van Nieuw Links zijn oudere partijgenoten "ministiergeil", "lintjesjagers" en "gezagsaanbidders". Dat kon hij overigens doen zonder uit de partij geroyeerd te worden. Destijds hadden ze in Nieuw Links de mond vol over de strijd tegen het kapitalisme, nu zijn zij het meest belust op ministerszetels en proberen ze de PvdA met de KVP in de regering te loodsen om voor het kapitalisme het vuile werk op te knappen.

Een paar maanden terug waren het Marcel van Dam (ombudsman) en Han Lammers (wethouder van Amsterdam) die een lans braken voor de samenwerking met de KVP. Daarna bracht van der Louw (partijvoorzitter) een bezoek aan KVP-voorzitter De Zeeuw. Hans van den Doel (kamerlid) liet zich ontvallen: "De PvdA moet zo snel mogelijk met de KVP regeren." Maar Jan Nagel (partijbestuurder) verklaarde openlijk dat Den Uyl beter pas op Prinsjesdag de plaats van Biesheuvel in kon nemen. De Nieuw Linkers maken het zo gortig dat hun (oudere) partijgenoot C. Egas hen aanviel als "redders van het kapitalisme, die geen belang meer hebben bij de omwenteling en missionarissenwerk verrichten voor de burgerlijke kapitaal-

TROELSTRA

.... geen revolutie, maar hervormingen ...

talistische orde". (Volkskrant 27 mei.)

Den Uyl zelf prees zich aan als regeringschef omdat zijn regering de enige zou zijn die de loonstijging kan beperken, daar ze de steun van de vakbeweging geniet. Daarmee bedoelt Den Uyl dat alleen een "progressieve" regering in staat is de last van de crisis af te wentelen op het volk zonder de opstand te verwekken waar Biesheuvel mee bezig is. Het is duidelijk dat deze uitspraken van Den Uyl niet gericht zijn tot de massa, maar tot de grootkapitalisten van Shell, Unilever, Akzo en Philips. Den Uyl weet ook wel dat in het huidige Nederland buiten de wil van deze lieden geen enkele regering tot stand kan komen.

LOONSTIJGING AFKOPEN MET MEDEZEGGENSCHAP

Op de partijraad van de PvdA in Utrecht (27 mei) zei Den Uyl nog iets anders. "De werknemers", zei hij, "zullen slechts bereid zijn afstand te doen van loonstijgingen (!), indien zij de kans krijgen om mee te oordelen en te beslissen over de bestemming van de winsten en over de investeringen."

Daar stuiten we op een tweede aktiepunt dat wordt aangevoerd om het kapitalisme te redden: de democratisering van de bedrijven. Als we Den Uyl's verklaring vertalen dan bedoelt hij eigenlijk: je kunt de gevolgen van de crisis alleen op de nek van het volk leggen door te proberen de arbeiders zelf verantwoordelijk te maken voor die maatregelen. Daarom is het geen toeval dat de democratiseringskampagne juist in deze tijd door vakbonden en PvdA wordt opgevoerd.

WE KUNNEN DE KAPITALISTEN MISSEN ALS KIESPIJN

Ten grondslag aan de "medezeggenschap" en "inspraak" ligt niet de strijd tegen het kapitalisme maar de poging om het kapitalisme te vervolmaken en om haar bestaan te rekken. Om hierop verder in te gaan geven de Hoogovens ons het voorbeeld van de zogenaamde "werknemerskommissarissen". In de Raad van Kommissarissen van Hoogovens zijn twee ondernemingsraadsleden en twee vakbondsfiguren gekozen. (Tussen twee haakjes, verleden jaar kregen de kommissarissen van Hoogovens boven hun "normale vergoeding" de man een winstuitkering van een kwart miljoen gulden. Toen er protesten kwamen, zei de direktie dat men niet

DEN UYL

.... alleen ik kan de lonen matigen

moest overdrijven, na aftrek van de belastingen zouden er van dit formidabele bedrag immers slechts ... f 70.000 over blijven).

Tot de nieuwe kommissarissen behoort Kloos, oud voorzitter van het NVV, lid van de PvdA, voorzitter van de VARA, enige tijd geleden als een ernstig kandidaat voor het premierschap beschouwd. Over zijn opvattingen heeft Kloos een boek geschreven "Het achterste van de tong", waarin hij meer zijn achterste dan zijn tong laat zien. Bovendien putten we uit zijn verklaringen in een interview in NRC/Handelsblad van 10 juni.

Kloos beschouwt de onderneming als een soort samenwerkingsorgaan van kapitalisten en arbeiders. Hij beschouwt de kapitalisten niet als zijn vijanden, maar als zijn tegenspelers. Zijn grote ideaal is de "faktor arbeid" en de "faktor kapitaal" (je wordt er misselijk van) met elkaar in "evenwicht" te brengen.

Als werknemerskommissaris leutert hij: "Ook de belangen van de kapitaalverschaffers moeten bij ons veilig zijn, wie die kapitaalverschaffers ook zijn. Ze hebben recht op beloning, want ze hebben een stuk van hun vermogen in het bedrijf gestoken. Kapitaalverschaffers lopen een groot risico. De inbouw van een sterk sociaal element mag niet ten koste van de onderneming gaan."

In de eerste plaats is dit leugenachtig, want het risico dat kapitaalverschaffers lopen is niet

HITLER

.... algemeen welzijn gaat boven partikulier welzijn

KLOOS

.... kapitaalverschaffers zijn mij heilig ...

zo bar groot, behalve dan dat in hun eigen systeem de kleintjes gevreten worden door de groten. In de tweede plaats zit hier een belangrijke filosofie achter: de kapitalisten hebben de arbeiders nodig én de arbeiders de kapitalisten. Nu is het waar dat de kapitalisten de arbeiders niet kunnen missen. Het kapitaal waarover zij beschikken is enkel en alleen het produkt van de noeste arbeid van vele generaties arbeiders. Maar het is beslist niet waar dat alleen kapitalisten in staat zijn dit kapitaal te beheren. In het socialisme voert het volk zelf, onder leiding van haar beste vertegenwoordigers, het beheer over de vruchten van haar werk. Dat is de enige garantie dat de arbeid van miljoenen en miljoenen niet ondergeschikt wordt gemaakt aan de belangen van enkele tientallen grote aandeelhouders, maar aan het volk zelf ten goede komt. Alleen de ondernemers menen dat met het overwinnen van hun chaos-ekonomie de wereld zal vergaan. "Na ons de zondvloed", is dan ook de kapitalisten ... en Kloos op het lijf geschreven. In werkelijkheid kunnen we de kapitalisten niet alleen missen, maar zijn ze ook een gevaar voor de mensheid geworden.

WERKNEMERSKOMMISSARIS KLOOS OVER TE HOGE LONEN

Kloos is niet alleen van mening dat de macht tussen arbeiders en kapitalisten gedeeld kan worden, hij meent ook dat het schadelijk is als de arbeiders te veel macht hebben. In zijn boek haalt hij voorbeelden aan van bedrijfstakingen waar de vakbond "te sterk" was, zodat er lonen werden bedongen die de bedrijfstaking naar de ondergang voerden. Zo groeven de arbeiders hun eigen graf, zegt hij.

Ook dat is onjuist. Als bedrijven kapot gaan is dit niet het gevolg van hoge lonen, maar van de kapitalistische concurrentie. Zo wordt dan ook niet bewezen dat de lonen te hoog kunnen oplopen, maar dat het kapitalistische systeem de arbeiders geen welvaart kan verzekeren. Dus dat niet in één bedrijfstaking, maar in alle bedrijven en uiteindelijk in het hele land, over de hele wereld de arbeiders hun wil aan de kapitalisten moeten opleggen, d.w.z. het kapitalisme vernietigen en vervangen door het socialisme.

Mogen we aannemen dat de denkbeelden van Kloos op foute inzichten berusten en niet aan zijn goede bedoeling twijfelen? Nee, want Kloos zou beter moeten weten! Zelf was hij president-kommissaris van de NV de Arbeiderspers toen deze in vier jaar tijds geliquideerd

werd. Hier waren alle commissarissen werknemerscommissarissen en hadden personeelsleden (onder strikte geheimhouding) volop inspraak. Dat alles nam niet weg dat het bedrijf naar de knoppen ging, dat het ontslagen regende (met name van oudere arbeiders) dat de lonen werden gedrukt en dat het bedrijf tenslotte moest worden overgeleverd aan de concurrentie.

Dat Kloos desondanks vasthoudt aan zijn ideeën over het kapitalisme, bewijst dat hij niet te stom is om de werkelijkheid te begrijpen, maar dat hij zijn kaarten openlijk op het kapitalisme heeft gezet. Het is niet erg waarschijnlijk dat Kloos ooit tot de rijen van de arbeidersklasse heeft behoord, maar in ieder geval is hij nu een konservatief, die het kapitalisme wil beschermen tegen de vooruitgang.

STAATSKAPITALISME IS GEEN SOCIALISME, MAAR KAPITALISME

Wetend dat het Nederlandse volk de chaos beu is en naar een radicale oplossing verlangt, beweert Kloos dat we al in een soort socialisme leven. Hij zegt dat de vrijheid van de ondernemers door de staat al zo aan banden is gelegd dat we moeten spreken van een mengvorm van kapitalisme en socialisme. Dit is de derde reddingsboei die de sociaal-demokraten het kapitalisme toewerpen: het vergroten van de staatsinvloed.

De samenwerking tussen de "faktor arbeid" en de "faktor kapitaal" is, zoals we hebben gezien, basisfilosofie van de actie voor medezeggenschap. In deze filosofie zien de sociaal-demokraten de kapitalisten niet alleen als winstmakers, maar ook als werkgevers. Zo heeft het NVV zich onsterfelijk belachelijk gemaakt door bezwaar te maken tegen de overname van Erdal door een Amerikaans concern omdat het er niet van overtuigd is dat hierbij de belangen van de werkgelegenheid voorop staan. Nee, dank je de koekoek, deze belan-

gen staan in het kapitalisme nooit voorop! Het kapitalisme kent slechts één criterium: het rendement voor de aandeelhouders.

Om het inzicht van de arbeidersklasse in het ware karakter van het kapitalisme te vertroebelen, trekken de sociaal-demokraten deze filosofie door tot op staatsniveau. Boven de ondernemingen zou dan het staatsapparaat staan als super-samenwerkingsorgaan tussen kapitaal en arbeid.

Als de ENKA gaat sluiten in Breda en in Emmercompascuum, als de KNTU in grote moeilijkheden verkeert, staan de vakbonden en de PvdA (plus de CPN, het nieuwste soort sociaal-demokraten) in de eerste rij om een beroep te doen op regeringsteun. De ondernemers willen natuurlijk niets liever dan dat noodlijdende bedrijven met belastinggeld verder worden gefinancierd terwijl zij hun kapitaal in winstgevendere projecten beleggen.

Dit past volkomen in de misleidende propaganda die de sociaal-demokratie al tientallen jaren voert op het punt van het staatsapparaat. Van oudsher menen ze dat het voldoende is bedrijven te nationaliseren en de staatscontrole in het economische leven te versterken om het socialisme te vestigen. Nu VVD-minister Langman voorstelt om de ondernemingen via belastingheffing te dwingen buiten de randstad te investeren, juicht Van den Doel (in de Volkskrant) dat een liberale minister het socialisme alweer een stap dichterbij brengt. Is het geen wonder, verzucht hij. Nee, een wonder is het niet, want het is geen stap naar het socialisme.

De centrale kwestie is: wie heeft het staatsapparaat in handen, de kapitalisten- of de arbeidersklasse? Een eeuw geleden al stelde Marx dat dit de centrale kwestie is in de strijd tussen arbeiders en kapitalisten. Na een eeuw zijn de sociaal-demokraten er nog niet wijzer van geworden.

De PTT en de Spoorwegen zijn bedrijven waar

de staat een dikke vinger in de pap heeft. Wie zou in ernst durven beweren dat de arbeiders van deze ondernemingen het wezenlijk beter hebben dan die van Philips of de Akzo? Het gaat erom dat de staat een instrument is in handen van de hele klasse om de andere te onderdrukken. In Nederland gebruiken de kapitalisten het staatsapparaat om de arbeiders onder de duim te houden. Na de revolutie zal het proletariaat (de grote meerderheid van de bevolking) het staatsapparaat gebruiken om de kapitalisten (de kleine minderheid) eronder te houden. Het staatsapparaat staat niet boven de klassen, maar is een instrument in de klassenstrijd, niet omdat kommunisten dat zo graag willen, maar omdat het zo is. Foute inzichten over het wezen van de staat hebben voor de arbeiders bewezen altijd de meest ernstige gevolgen gehad.

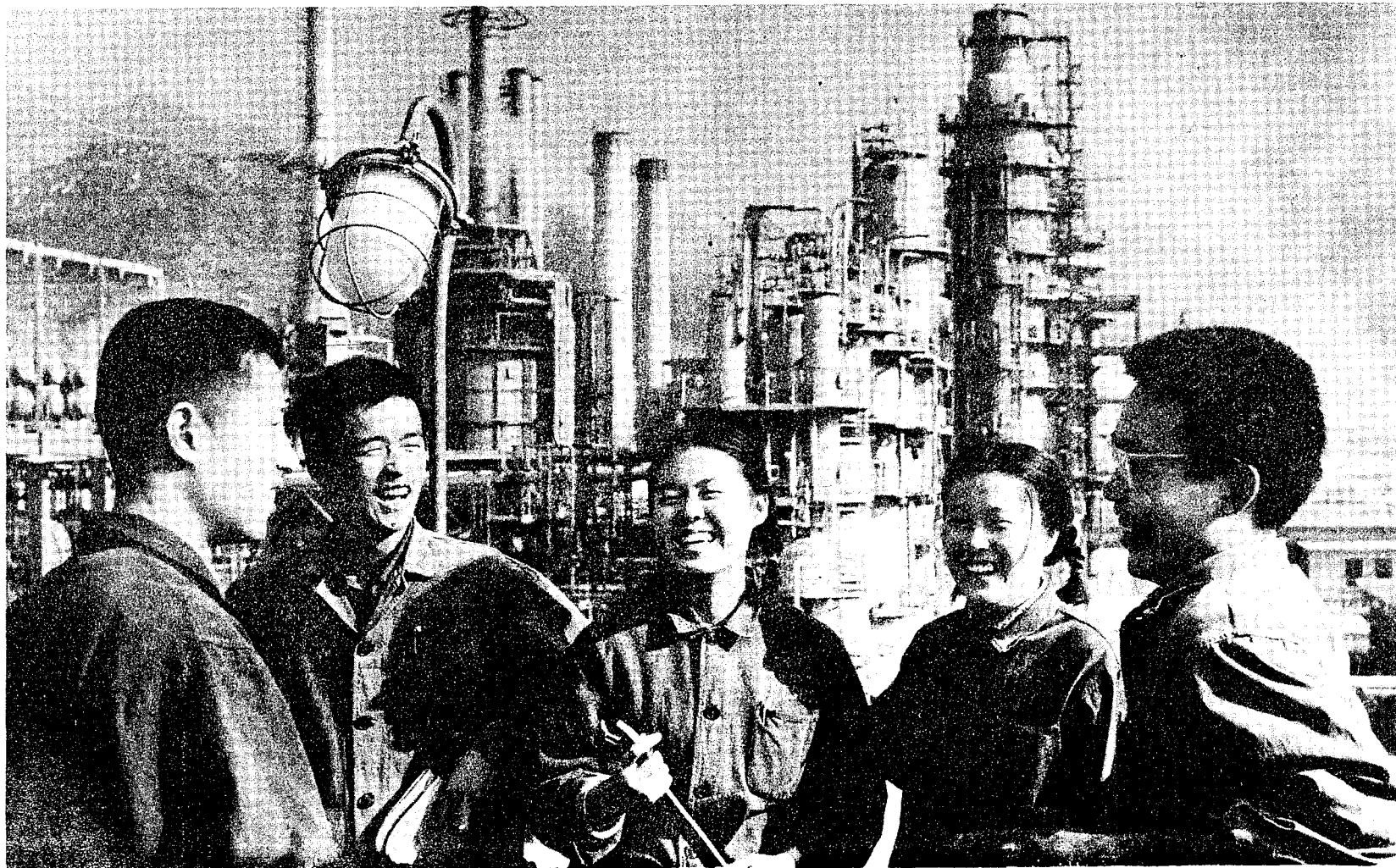
NVV HOLT DE PARLEMENTAIRE DEMOKRATIE UIT

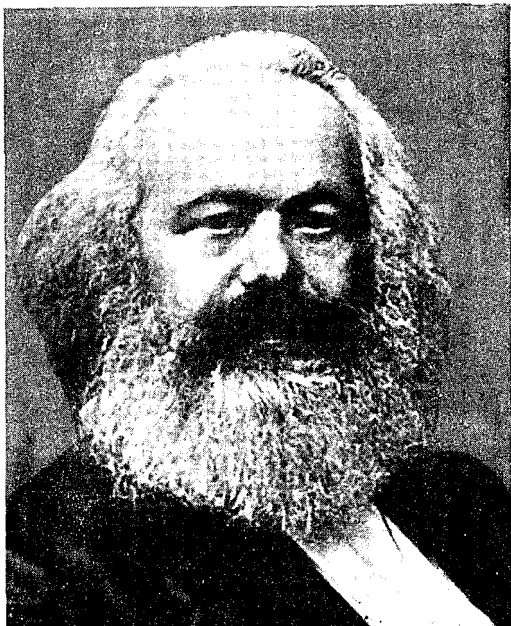
In Tribune nr. 6 van dit jaar werd NVV-leider Groenevelt, die de laatste tijd zo'n furor maakt, ontmaskerd als een vervolmaker van het kapitalisme. In de afgelopen weken heeft hij dat zelf bevestigd door voor te stellen om terug te keren naar de tijd van de geleide loonpolitiek. De arbeiders zullen de zegeningen van dit systeem (onder Drees) niet gauw vergeten. Ook het drijven in deze richting is een poging om de staatsinvloed te versterken om zo het kapitalisme op de been te houden.

Daarbij begeeft het NVV zich op gevaarlijk ijs. De eisen die zij stelt als voorwaarde tot een sociaal kontrakt zijn zuiver politieke eisen. Daarbij wordt voorbijgegaan aan het parlement. Nu kan men van de Tribune niet verwachten dat we veel heil zien in de parlementaire democratie. Maar het is wel juist dat van alle staatsvormen waarvan het kapitalisme zich bedient, de parlementaire democratie de arbeiders de grootste vrijheid biedt. Iedere uitholling hier-

CHINA

.....produktie van miljoenen niet voor een handvol profiteurs, maar voor de opbouw van het socialisme (Petrochemische fabrieken, Peking).....

MARX
.... de staat is een onderdrukingsapparaat ..

van is een uiterst gevaarlijke ontwikkeling.

Aan die uitholling werkt het NVV met zijn politieke eisen nu volop mee.

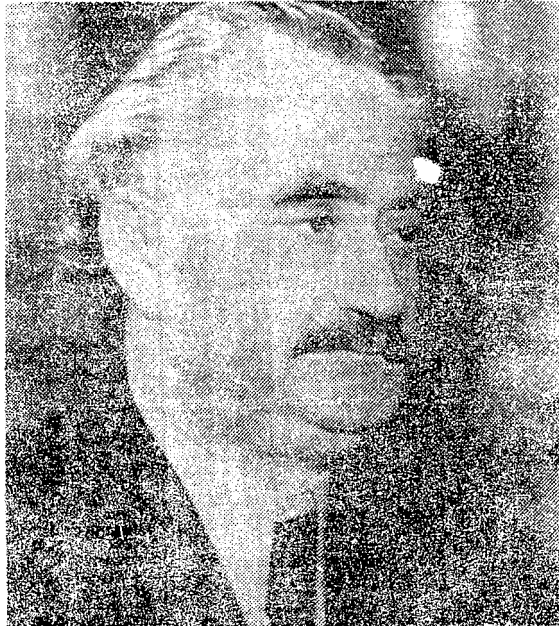
De vakbonden vertegenwoordigen een minderheid van de nederlandse arbeiders, die zich in de bonden heeft georganiseerd om haar economische belangen te behartigen. De taak van de bonden is het voeren van de loonstrijd en de strijd tegen de aanslagen op het levenspeil. Natuurlijk kunnen de vakbondsleiders tot de konklusie komen dat deze belangen in een bepaald politiek bestel niet veilig zijn. Zo hadden de bonden allang hun leden moeten duidelijk maken dat hun economische positie onder het kapitalisme altijd in gevaar is en dat het socialisme gevestigd moet worden om aan deze voortdurende bedreiging een eind te maken. Maar dat is iets heel anders dan dat de bonden op eigen houtje proberen achter de schermen hun politieke eisen te verwezenlijken, waarbij het gezag van het parlement (dat natuurlijk toch al weinig voorstelt) wordt vervangen door het gezag van de Sociaal Economische Raad. De lijn die het NVV zo voert is een verdere ondermijning van de parlementaire democratie en past slechts in de zogenaamde korporatieve staat, waarin de gang van zaken wordt bedisseld in volstrekt oncontroleerbare overlegorganen, waarin in "belangengroepen" elkaar ontmoeten.

Het uitschakelen van het parlement is de uiterste konsekwentie van de theorie over de klassenvrede inplaats van klassenstrijd. De meest volmaakte praktijk van deze theorie is het fascisme.

DE UITERSTE KONSEKWENTIE VAN DE "KLASSENSAMENWERKING": HET FASCISME.

Dat is een witte beschuldiging, zullen sommige zeggen, nu gaat de Tribune te ver. Maar vergeet niet dat het fascisme in de historie gevestigd werd onder het mom van het socialisme. Niet voor niets noemden de Nazi's zich nationaal socialist. In Duitsland voerde Hitler propaganda onder de leus: "Het algemeen welzijn gaat boven het partikulier welzijn." In Italië was het: "Onze staat is geen kapitalistische staat, maar een korporatieve staat". In Japan voerden de fascistten actie onder het vaandel "Voor een Japan zonder uitbuiting", en in VS "Voor verdeling van de rijkdommen".

In alle gevallen moest het fascisme het kapitalisme uit de crisis redden. Onder de leugenachtigste leuzen werd zo de meest brute terreur over de arbeidersklasse gevestigd. "Het fascisme is in werkelijkheid het heftigste offensief

DIMITROV
.... fascisme is de ergste vijand

van het kapitaal tegen de werkende massa's. Het fascisme is de ergste vijand van de arbeidersklasse en van alle werkers", zo zei Dimitroff, voorzitter van de Kommunistiese Internationale.

In alle gevallen opereerde het fascisme onder het voorwendsel van strijd tegen zowel het communisme als tegen het grootkapitaal. Het baseert zich op het beginsel van de klassensamenwerking. De verschrikkelijke werkelijkheid van Nazi-Duitsland, fascisties Italië en de Tweede Wereldoorlog heeft uitgewezen dat onder deze leuzen het grootkapitaal zijn grootste slag slaat en de arbeidersbeweging wordt gekneveld.

GEEN KLASSENVREDE, MAAR KLASSENSTRIJD.

In Duitsland kon de arbeidersbeweging tijdelijk door de nazi's verslagen worden, juist omdat de sociaal-demokraten de arbeidersklasse verdeelden en valse ideeën over het kapitalisme lieten wortelen. In Nederland gebeurt op

STALIN
.... sociaal-demokraten vallen in de rug aan ..

het ogenblik hetzelfde en wordt de sfeer voetje voor voetje rijp gemaakt voor de roep om een sterke man.

Er is alle reden voor de nederlandse arbeidersklasse om op zijn hoede te zijn. Aan illusies over het kapitalisme hebben we niets. Ze voeren ons naar de afgrond. Daarom zijn de sociaal-demokraten de gevaarlijkste vijanden van de arbeidersklasse, omdat ze ons in de rug aanvallen terwijl we de stellingen betrekken tegen de kapitalistenklasse. (Stalin)

De sociaal-demokratie heeft lang genoeg zijn onmacht bewezen om iets wezenlijks aan het kapitalisme te veranderen. De klassenvrede is reaktionair, alleen de klassenstrijd dient de vooruitgang. Het kapitalisme moet niet gered, maar vernietigd worden. Het kapitalisme is geen tegenspeler, maar de vijand van het werkende volk.

Voor de strijd voor hogere lonen en tegen prijsverhogingen !

Voor de stormloop tegen het kapitaal!
Versterk de KPN/ML !

VARA brengt (eindelijk) haat op de tv

De VARA is begonnen aan een radio- en tv-serie die belooft veel opzien te baren. Het gaat om "Van onderen - een aktie aan de basis van de samenleving". De spits werd afgebeten door de film "Een boterham met tevredenheid", waarin de gemiddelde arbeider wordt afgeschilderd als iemand die alle roffigheid maar neemt zoals het komt. Dat deze houding wel voorkomt, maar het gevolg is van de kapitalistische dressuur waaraan talloze zogenaamde arbeidersleiders hun medewerking verlenen, werd veiligheids-halve buiten beschouwing gelaten.

Heel wat meer strijdbaarheid en klassebewustzijn sprak uit de tweede tv-uitzending, zondag 11 juni. Hieruit bleek minder de lijdzaamheid dan de haat die onder de arbeiders leeft. De haat tegen het kapitalisme dat je alle arbeidsvreugde vergalt, waarin je loonslaaf bent, dat je gezondheid vernietigt. De haat ook tegen de politieke partijen van de oude stempel en de vakbondsleiders die al tientallen jaren niets anders doen dan hun onmacht bewijzen om hier verandering in te brengen en die bovendien proberen om ook de massa deze onmacht op te leggen.

De bedoeling van de VARA is om in het na-jaar de reakties op de uitzendingen te bundelen,

in discussies de gemeenschappelijke punten naar voren te brengen en de mogelijkheid van aktie te onderzoeken. Het worden spannende maanden voor de VARA. Als ze doorzetten gaan ze iets losmaken waar ze geen weg mee weten. Tot nu toe is er een storm van reakties gekomen die de VARA-medewerkers zelf heeft overspoeld.

Dat het karakter van het kapitalisme onderdrukking en uitbuiting is, is geen nieuws. De vraag is: wat doen we er aan? Dat is op het ogenblik de belangrijkste vraag voor de arbeidersklasse: kan het veranderen en hoe moet dat dan gebeuren? Deze vraag wordt des te dringender gesteld als via zo'n medium als de televisie nog eens opnieuw het kapitalisme in al zijn roffigheid aan de kaak wordt gesteld door de arbeiders zelf. Op deze vraag moet de VARA dus straks een antwoord geven. Dan hebben ze de keus: de kop indrukken wat ze zelf hebben helpen wakker maken, of de strijd voeren voor het socialisme. Dat laatste zou betekenen dat de VARA door de massa op het pad van de kommunistiese partij gedwongen wordt, want alleen de revolutionaire oplossing is een werkelijke oplossing.

Kommunistiese artsen dienen het volk en niet het kapitaal

Het overkomt je niet vaak dat je in de wachtkamer van een dokter allerlei politieke affiches en een portret van Marx ziet hangen, terwijl kommunistiese bladen zoals *Alle Macht aan de Arbeiders* en de *Tribune* op de leestafel liggen. Bij Kris Merckx en Michel Leyers is dit wel het geval. Deze twee artsen hebben samen een praktijk in het, verder zo sombere, industriegebied van Hoboken bij Antwerpen.

In februari van dit jaar werden de beide kommunistiese artsen vervolgd door de machtige Orde van Geneesheren op verdenking van het ronselen van patiënten. In werkelijkheid ging het erom dat de geldwolven die in de Orde de dienst uit maken, zich gegrepen voelden door de politieke activiteiten van Merckx en Leyers. Het feit dat door artsen zelf de geneeskunde als kapitalisties winstobject aan de kaak werd gesteld, werd door de Orde als een bedreiging ervaren.

Op 23 februari moesten Merckx en Leyers in Antwerpen voorkomen. Er ontplooiden zich echter een massale aktie om hen te ondersteunen. Bijna duizend man namen deel aan een demonstratie en in een week tijd werden in de buurten en bedrijven van Hoboken zesduizend handtekeningen verzameld. De Orde van Geneesheren koos de wijste partij en sprak de dokters vrij. Ze kregen "slechts" een berisping omdat ze hun patiënten te weinig voor de behandeling laten betalen.

Op uitnodiging van de KPN/ML en de Marxisties Leninistiese Studentenbond hebben Kris Merckx en Michel Leyers de laatste maanden enkele spreekbeurten in Nederland gehouden. Op 7 juni sprak Michel Leyers op een bijeenkomst in Heerlen, in de mijnstreek dus waar men een hartig woordje kan meespreken over de geneeskundige mishandeling onder het kapitalisme.

GENEESKUNDIGE MISHANDELING

Eigenlijk gaat het om een strijd tussen een kapitalistiese geneeskunde, die in dienst staat van de dokters, de bedrijven en de geneesmiddelenindustrie, en een geneeskunde in dienst van het volk.

Michel Leyers: "In mijn zeven jaar durende artsen opleiding heb ik gezien, dat de geneeskunde technies zeer ver gevorderd is. We weten nu hoe we nieren kunnen spoelen en overplanten. We hebben hier te maken met een geneeskunde van topprestaties, die wel in staat is tot kapitaalverslindend stuntwerk, maar niet bij machte is om de problemen van het volk op te lossen. Integendeel de ziektes worden steeds erger.

Toen we in Hoboken kwamen, viel het ons op, dat er erg veel vrouwen zijn, ook jonge vrouwen van 25 jaar, bij wie "alles weggenomen was". Een operatie waarbij de baarmoeder en de eierstokken worden weggehaald levert aan de chirurg een bedrag dat tussen de 5 en 10 duizend frank ligt.

De huisartsen in België verdienen ongeveer 100 tot 150 duizend gulden per jaar en voor specialisten loopt dat soms op tot 400 duizend gulden. Je hoort de studenten op de mediese fakulteit dan ook dikwijls zeggen, dat ze dokter willen worden, omdat ze dan later veel kunnen verdienen."

"Aan de basis van de kapitalistiese geneeskunde ligt de honger naar winst", aldus Michel Leyers. "De Orde van Geneesheren heeft daarom ook als principe, dat de mediese kennis geheim moet blijven, anders is er niet genoeg mee te verdienen. Wij leggen aan de mensen uit hoe het komt dat ze ziek zijn, hoe de ziekte te genezen is. We praten met hen over de manier waarop we de ziekte willen behandelen. We hebben een blaadje uitgegeven, waarop staat wat griep is, hoe het ontstaat en wat je er zelf tegen kunt doen. Dan hebben de mensen daarvoor geen dokter meer nodig. De andere dokters zijn daar fel op tegen. Zij zeggen tegen hun patiënten: 'Ik ben de dokter, ik weet wel wat het beste is'. Op die manier is er geen kritiek of controle op die artsen mogelijk. Dit soort oplapgeneeskunde verstevigt het bestaan van het kapitalisme en verergert daardoor de ellende waarin de arbeidersklasse moet leven."

"De kracht van ons werk putten wij uit onze politieke overtuiging."

Michel Leyers geeft talloze voorbeelden van de slechte arbeidsomstandigheden in de fabrieken van Hoboken en de rol die de bedrijfsartsen daarin spelen. "De baas steekt enig geld in de arbeiders en daarom wil hij er zo lang en zo veel mogelijk winst uit slaan. Daarom wordt het ritme verhoogd, waardoor mensen zenuwziek worden en last krijgen van hun maag. Daarom wordt er slordig omgesprongen met de veiligheid voor de arbeiders, want veiligheidsmaatregelen kosten geld. Daarom moeten de mensen werken in kontinudiensten, soms 3 of 4 weken aan één stuk werken.

De scheepsbouwers hebben vaak last van

chroniese bronchitis die veroorzaakt wordt door de ongezonde rook bij het laswerk. Dat is een ziekte die niet te stoppen is en waardoor mensen vaak invalide worden of jong sterven. In het metallurgiebedrijf gebeuren elke maand ongeveer 300 ongelukken, waarvan 30 tot 40 zeer ernstig. De ongevallen komen het meeste voor in de afdelingen waar nog gewerkt wordt met installaties die dateren uit het einde van de vorige eeuw. Toch staat dit bedrijf op de vierde plaats in België als het om winst maken gaat."

BEDRIJFSARTSEN

Michel konkludeert: "We zitten in een kapitalistiese maatschappij waar duizenden en duizenden moeten produceren, terwijl een kleine groep van fabrikanten en bankdirekteuren zich de vruchten van deze inspanningen toeëigent."

In bijna alle fabrieken spreken de arbeiders over de bedrijfsartsen als over de "beenhouwer" of de "slager". Als je naar zo'n man toegaat zal hij meestal zeggen: hier hebt ge een pilleke, ga maar weer aan het werk.

"Zo'n bedrijfsarts stelt zich niet in dienst van de arbeiders, maar heeft tot taak ook mee de winst te vergroten. Hij heeft de zorg voor

de jaarlijkse revisie van de arbeiders. Zo krijgt hij een overzicht van welke arbeiders lichamelijk zwak zijn en zo weet de baas ook welke mensen hij het eerst op straat moet gooien in tijden van crisis.

Een andere taak van de bedrijfsarts is de bestrijding van de afwezigheid wegens ziekte. Het gebeurt vaak dat een arbeider door de kontrolerend geneesheer naar het werk gestuurd wordt op de dag dat de dokter of de specialist heeft vastgesteld, dat de man niet werken kan.

Een derde reden waarom de bedrijfsarts gehoord wordt is om het sociale klimaat op de fabriek te redden. Het spontane verzet onder

de arbeiders tegen het lawaai, het stof, het hoge tempo moet gesmoord worden. Als een arbeider komt vragen of dit of dat niet nadelig is voor zijn gezondheid, dan moet de dokter hem geruststellen met te zeggen, dat hij er wel aan zal wennen en dat het allemaal wel meevalt.

Op die manier zorgt de dokter ervoor, dat de baas niet gedwongen wordt om investeringen te doen in het belang van de veiligheid en de gezondheid van de arbeiders."

GENEESKUNDE IN DIENST VAN HET VOLK

"Als dokters staan wij voor de keuze: stellen we ons in dienst van de gezondheid van het volk of in dienst van de winst van de kapitalisten. Eigenlijk is die keuze niet moeilijk. We zien dat de mensen langzaam gewurgd worden. Eén van onze marrokaanse patiënten zei het heel beeldend: 'Het kapitalisme is een worm die ons langzaam opvreet en kapot maakt'."

Michel Leyers legt uit: "De strijd voor de gezondheid van het volk is een strijd tegen het kapitalisme. Deze strijd wordt op de eerste plaats gevoerd door de arbeiders zelf. En als dokters hebben wij de plicht om dit gevecht met alle mogelijke middelen te steunen. Daarom zijn we allebei lid geworden van de kommunistische organisatie 'Alle Macht Aan De Arbeiders' en we doen daar ook actief mee aan het politieke werk. We verkopen brochures en bladen van de arbeidersorganisaties, we delen pamfletten uit aan de fabriekspoorten, we organiseren mee de stakingspiketten als dat nodig is.

We werken mee aan de opbouw van een nieuwe marxistische leninistische partij in België. Natuurlijk is het onze eerste taak om onze patiënten zo goed mogelijk van de pijn en de miserie af te helpen. Daarom besteden we ook de meeste tijd aan ons dokterswerk, daarom zijn we ook met een groepspraktijk begonnen, want de mensen zeggen zeer terecht, dat je met twee meer weet dan alleen. We geven gratis hulp, zodat de mensen ons niet meer hoeven te betalen dan ze van het ziekenfonds terugkrijgen.

Op die manier hebben we nog een veel te groot inkomen, maar alles wat we per maand meer verdienen dan 20.000 frank geven we aan de organisatie van de strijd van het volk, aan Alle Macht Aan De Arbeiders of aan het aktiekomitee Geneeskunde Voor het Volk. Zo komt het geld terug bij het volk.

We geven de mensen uitleg, hoe je ziekte kunt bestrijden of voorkomen. Op die manier geven we hen wapens in handen om de oorzaak van de ziekte aan te pakken. We leggen uit

wat de band is tussen de problemen van de mensen en de kapitalistische maatschappij. En dat de strijd voor het socialisme de enige manier is om de zaak op te lossen.

In het socialistische China zien we de duidelijkste voorbeelden van een geneeskunde voor het volk. Daar wordt in de bedrijven allereerst gezorgd voor de veiligheid en de gezondheid. Daar gaan de dokters 6 weken per jaar zelf meewerken in de fabriek. Daar dalen de dokters mee af in de mijn, want dan zijn ze direkt terplaatse als er een ongeluk mocht voorvallen. Daar kunnen arbeiders zelf het ritme bepalen. In de mijnen van Fou chouen zijn in de laatste jaren niet minder dan 200 uitvindingen en vernieuwingen tot stand gebracht voor veiligheid in de mijn. Sinds 1959 zijn er in China geen nieuwe gevallen van silicose (stoflong) meer voorgekomen. Technies is dat allemaal mogelijk maar alleen in een maatschappij waar de politieke macht in handen is van de arbeidersklasse

gebeurt het ook."

HET BELANGRIJKSTE PROBLEEM IS HET PROBLEEM VAN DE POLITIEKE MACHT

Michel Leyers legt nog eens nadrukkelijk uit waarom het nodig is om je te organiseren in een kommunistische partij: "Het werk wat wij doen kun je niet volhouden als je alleen maar sociaalvoelend bent, als je alleen maar de geneeskunde ziet. De kracht van ons werk putten wij uit onze politieke overtuiging: De arbeidersklasse moet onder leiding van haar nieuwe kommunistische partij de revolutie doorvoeren, de politieke macht veroveren en een socialistische maatschappij opbouwen waar de geneeskunde dan volledig in dienst kan staan van het volk. Het probleem van de politieke macht is het centrale probleem. Zolang de burgerij haar diktatuur uitoefent kan de geneeskunde niets anders zijn dan een instrument om de werkende massa's uit te buiten."

neem een abonnement op
de tribune

u abonneert u voor een jaar door fg te starten op gironummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen, onder vermelding: abonnement tribune

In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt. Controleer dit dus maandelijks.

De Marxisties Leninistiese Studentenbond heeft o.a. in Nijmegen en Den Haag deelgenomen aan massale betogingen tegen de regeringsplannen om het kollegegeld tot f 1000 te verhogen.

De algemene crisis in het kapitalisme noodzaakt de heersende klasse om de universiteit steeds straffer op te nemen in haar ekonomies systeem. Daarbij verliezen de studenten steeds meer voorrechten die ze genoten boven de werkende bevolking. Het is niet daartegen dat de protesten van de MLS zich richten. De MLS voert aktie tegen het gebruik van de wetenschap voor kapitalistische doeleinden.

Tegen de bezuinigingen waartoe de kollegegeldverhoging hoort, heeft de MLS bezwaar omdat ze niet aan het volk, maar aan de oorlogsbegroting ten goede komen. Daarom voerde deze studentenorganisatie in afwijking van andere de leuzen: Geen piek voor de NAVO-kliek, Geen 1000 ballen om in het leger te verknallen, en dergelijke.

Ontslagplannen VMF in Utrecht voorlopig verijdeld door akties

ARBEIDERSMACHT

Terecht liet de ondernemingsraad van Bronswerk/Apparatenfabriek in Utrecht zich eindelijk niet het zwijgen opleggen door de directie van VMF. De koncerndirectie had een nieuwe golf van ontslagen aangekondigd in de aanhoudende stroom van reorganisaties die gaande is. Zonder zich te storen aan de zwijgplicht riep de ondernemingsraad van Bronswerk/APFA (vroeger onderdeel van Werkspoor) een personeelsvergadering bijeen. Voor dit soort "illegale" activiteiten kunnen ondernemingsraadsleden trouwens nog steeds de bak in draaien.

Het besluit van het personeel stond direct vast: er werden geen ontslagen aanvaard. De ondernemingsraad, steunend op linkse NVV-leden (oud EVC'ers) begon met dit uitgangspunt te onderhandelen met de directie. De arbeiders vertragden het werktempo.

Ook zette de ondernemingsraad druk op de Industriebond NVV om zich achter haar eisen te stellen. De NVV-bonzen voelden er aanvankelijk niets voor. Het verhinderen van ontslagen vonden ze heilloos werk. Bovendien had de VMF "konjunkturele moeilijkheden" en daar kon de directie immers niets aan doen?

De bonden hadden kennelijk niets geleerd van 1968, toen 2000 man van Werkspoor - Rollend Materieel met een door de vakbonden gefabriceerde afvloeiingsregeling de werkloosheid werden ingestuurd. Toen verhinderden het NVV en de CPN (die in het bedrijf redelijk vertegenwoordigd was) dat er een bedrijfsbezetting werd doorgevoerd. Met de eeuwige leugen dat alleen door toe te geven de rest van de werkgelegenheid kon worden gered, werden de Werkspoor-arbeiders verraden.

Destijds jammerde jonkheer Sickinghe, directeur van VMF, in de Tweede Kamer om regeringssteun, terwijl hij zelf met Luns had bedisseld dat Rollend Materieel zou worden opgeofferd aan het westduitse Talbothconcern in het kader van de EEG-planning. (Naderhand is bekend geworden dat de treinstellen van Talboth 40 %

duurder zijn en slechter dan die van Werkspoor. De NS betaalt het wel van de stelselmatig verhoogde tarieven of uit de belastingpot; dat zijn zo de zegeningen van de kapitalistische chaos-economie die over de ruggen van de arbeiders wordt doorgevoerd).

ENKELE KORTE STAKINGEN

Maar ook zonder de steun van het landelijke NVV hielden de arbeiders van Bronswerk/APFA voet bij stuk. Met de konjunkturele moeilijkheden hadden ze niks te maken. Het plan van de directie om uit minder mensen meer winst te slaan was gewoon onaanvaardbaar. Enkele malen werd met grote eensgezindheid het werk een uur stilgelegd. Deze strijd leverde tenslotte sukses op: voor 1 oktober zouden er geen ontslagen vallen.

Binnen enkele weken kwam de directie op deze uitspraak terug. Ze voorzagen nieuwe moeilijkheden bij een massa-ontslag op 1 oktober. Daarom kregen op vrijdag 2 juni al meer dan 100 arbeiders te horen dat ze in het najaar de laan uit zouden vliegen. De bekende taktiek: ontslag van mannetje voor mannetje, de rest in angst houden. Bij Bronswerk/APFA werd hierop woedend gereageerd: er werd opnieuw een uur gestaakt en massaal werden de volgende eisen ondersteund:

- 1 - Intrekking van alle ontslagplannen voor 15 september;
- 2 - Werkijdverkorting tot 35 uur met behoud van loon en
- 3 - verlaging van de pensioengerechtigde leeftijd tot 55 jaar op vrijwillige basis. De kosten zouden betaald moeten worden uit de winsten van de VMF.

Hoe het na 15 september gaat, is natuurlijk nog de vraag. De landelijke NVV-bond heeft tot nu toe niet meer gedaan dan in Den Haag met de koncerndirectie gepraat. Ze weigerden

vierkant de akties van Bronswerk/APFA uit te breiden tot andere bedrijven, waar ook ontslagen dreigen. Wel werd het distriktbestuur in Utrecht afgedwongen dat de ledenvergadering beslist over wat er bij Bronswerk/APFA gaat gebeuren. Dat is al een stap vooruit.

Arbeidersmacht heeft zich volledig achter de strijd en de eisen van de arbeiders van Bronswerk/APFA gesteld. De vorderingen in de strijd bij Bronswerk/APFA worden ten voorbeeld gesteld aan de andere VMF-bedrijven. De chaos-economie van de kapitalisten is de ware schuldige van de ontslagen, daarom moeten niet de arbeiders, maar de kapitalisten voor de gevolgen opdraaien. (Bijvoorbeeld; behoud van het volledige loon tot gelijkwaardig ander werk is gevonden). Arbeidersmacht stelt ook dat de arbeiders zelf een betrouwbare leiding moeten vormen, als de bonden het laten afweten. Een leiding die niet in de weg loopt maar in de strijd de voorhoede vormt.

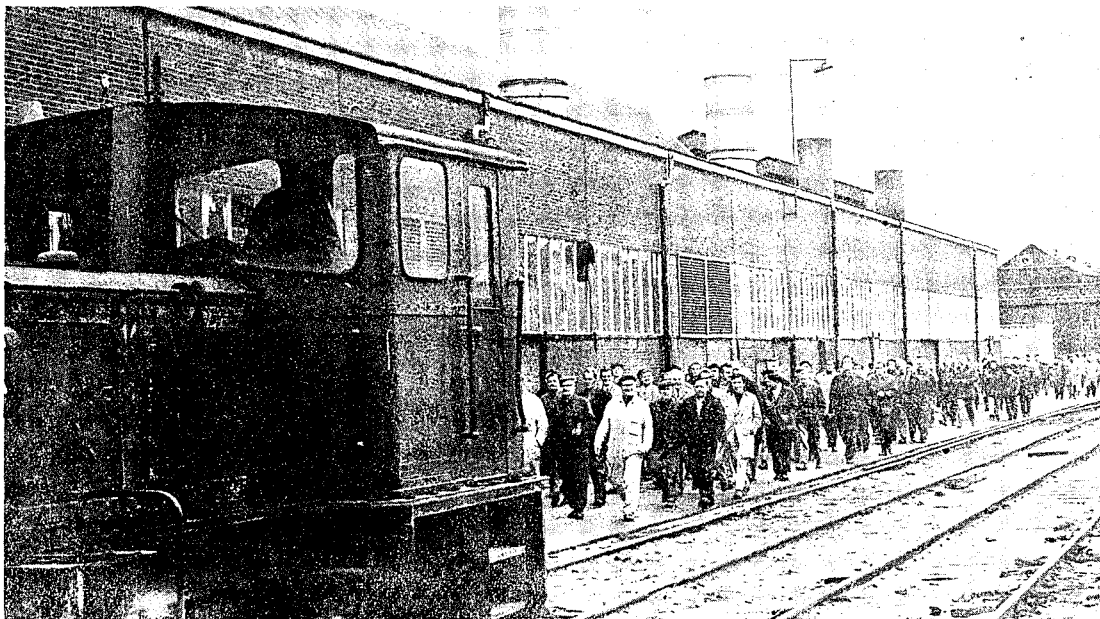
DE DIREKTIE DE VOET DWARS GEZET

Zo ziet de VMF-directie haar reorganisatieplannen vastlopen op de eensgezindheid en vastbeslotenheid van de arbeiders van Bronswerk/APFA. De reorganisaties hebben de aandeelhouders tot nu toe geen windeieren gelegd. In 1971 werd er voor het eerst weer winst geboekt - 72 miljoen schoon met 2100 man minder! Ondertussen gaan de ontslagen bij Werkspoor Amsterdam geleidelijk door. Aangekondigd is dat bij Stork-Hengelo op 1 januari 1973 400 man de straat op vliegen. Bij Structural, Stork-Jaffa en Wescon in Utrecht zijn pas geleden enkele honderden ontslagen aangekondigd.

Eens werd voor Werkspoor Utrecht personeel gewonnen met de slagzin: Bij Werkspoor ligt uw toekomst. Van de 5000 man personeel zijn er nog maar zo'n 400 over. Het terrein van Werkspoor in het hart van Utrecht is door de VMF al aan de gemeente verkocht. Niet omdat het allemaal zo beroerd gaat met de kapitalisten. Hun voornemen is om met hun winsten die over de ruggen van de arbeiders zijn geboekt, nieuwe fabrieken te bouwen "in gebieden waar de lonen lager liggen en minder eisen worden gesteld ten aanzien van de milieuhygiene" (officiële verklaring bij de aankondiging van de ontslagen in Utrecht). Jonkheer Sickinghe liet tussen de bedrijven door via de Volkskrant weten dat de VMF ook al weer op zoek is naar nieuwe bedrijven om op te kopen.

Het is belangrijk dat de arbeiders bij Bronswerk/APFA de VMF-directie voorlopig de voet hebben weten dwars te zetten, hoewel zij nog een zware dobber voor de boeg hebben. Er moeten strijdmethoden worden ontwikkeld en eisen gesteld die de last van de crisis daar leggen waar hij thuis hoort: op de nek van de grootste kapitalistische haaien. Bovendien moeten deze akties onder de massa het vertrouwen in eigen kracht versterken. Dat is van groot belang, want uiteindelijk zullen we verder moeten doorstoten en is het een strijd om de macht.

"Bij Werkspoor ligt uw toekomst" ... nu nog maar voor 400 man.

MEER WINST UIT MINDER MENSEN

In het eerste kwartaal van dit jaar was de winst van Philips (f 125 miljoen) 67 % hoger dan in dezelfde periode van 1971. In die vette maanden werd het aantal personeelsleden door Philips alleen al in Nederland met 1272 man verminderd.

Voor het eerst sinds jaren boekte de VMF in 1971 weer winst (71 miljoen). In datzelfde jaar werden meer dan 2100 man ontslagen. Voor dit jaar werden nog eens 1500 ontslagen aangekondigd.

Ook met Unilever ging het het eerste kwartaal van dit jaar beter dan verleden jaar (194 miljoen schone winst in plaats van 180). Cijfers over het personeel zijn niet bekend. Wel van de Shell, die nog 600 man op straat wil gooien, waaronder veel chemici.

Rijn-Schelde-Verolme verdrievoudigde in 1971 de winst: de aandeelhouders krijgen gezamenlijk 40 miljoen in plaats van 13 miljoen.

Het gaat met de grote concerns weer net zoals in de dertiger jaren: meer winst met minder mensen. De uitbuiting wordt opgevoerd. In vele fabrieken wordt het tempo opgedreven en de controle verscherpt, onder voortdurende dreiging met ontslagen.

Op een Tribune-diskussieavond vertelde een lezer één en ander over de vleesfabriek Homburg in Cuyk. Verleden jaar werd in de VS een partij hammen ter waarde van miljoenen door de VS afgekeurd voor de import. Vlak daarna werd het bedrijf - dat al in moeilijkheden was gekomen - opgekocht door een Amerikaans concern. Op het ogenblik moeten 20 man de arbeid verrichten, die verleden jaar nog door 30 werd gedaan.

Tot de andere methoden die de concerns toepassen om de winst te vergroten horen de investeringen in het buitenland, waar de arbeidskrachten (nog) goedkoper zijn en waar minder eisen worden gesteld tegen de milieuvervuiling.

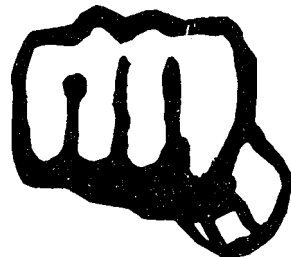
Het voorbeeld van de Akzo, die in Breda gaat sluiten en in Schotland (grote werkloosheid) een nieuwe fabriek opent, is bekend. Ook de handelonderneming Hazemeyer zoekt zijn heil in het buitenland omdat daar grotere winsten worden geboekt. Onderwijl worden door dit bedrijf honderden arbeiders van Indola, Edy en Berk met ontslag bedreigd.

De concerns zoeken hun toevlucht vooral tot Afrika, Azië en Zuid-Amerika. Vaak vertellen ze erbij dat het dan om de ontwikkelingshulp

gaat. Uitmergelingshulp zullen ze bedoelen.

Tot de gebieden met goedkope arbeidskrachten behoren tot hun grote schande ook de landen van Oost Europa. Vooral textiel fabrieken vestigen zich in landen als Polen en Joegoslavië, omdat ze daar grotere winsten verwachten.

Op een Tribune-diskussieavond in Zutphen vertelde een arbeider over Lovable: "De bh's worden hier alleen voorgesneden. Eerst wilden ze ze laten afwerken op Jamaica omdat de fabrieksmeisjes daar zo goedkoop zijn. Toen dat niet beviel ging de hele directie op reis naar Joegoslavië, dat zogenaamd een socialisties land is. Daar hebben de bankdirecteuren het net zo goed voor het zeggen als hier. Ze lieten de champagneflessen knallen en er werd wat zwart geld over de tafel geschoven. Als die bankdirecteuren maar zorgden voor slavinetjes van een paar knaken. Nou gaan er vrachtwagens vol half afgewerkte bh's naar Joego-

ARBEIDERSMAGT

slavië en dan worden ze met vrachtwagens vol weer teruggebracht. Dan is de winst nog groter dan wanneer die vuilakken het hier laten doen. Zo mergelen ze daar de meisjes uit en drukken hier de lonen". Dit soort praktijken maakt duidelijk hoe het mogelijk is dat de deskundigen spreken van een "ommekeer in de economie" en een "opleving", terwijl in het najaar een rekordwerkloosheid wordt verwacht.

IK SCHRIJF DE TRIBUNE (POSTBUS 428 NIJMEGEN)

PLICHTSBESEF

Nijmegen,

De inhoud van uw blaadje Arbeidersmacht is soms wel interessant, maar meestal zeer sterk overtrokken. U moet de mensen, waar u zo graag voor opkomt, zelf eens leren wat verantwoordelijkheid is. Want in de fabrieken van de maatschappij die u voorstaat, en waar u voor strijdt, mogen ze beslist niet zoveel vernielen als zij nu doen en dan kunnen zij ook niet zo vaak hun plicht verzaken als zij nu doen. Want men blijft tegenwoordig maar thuis en houdt zich ziek, net wanneer het zo uitkomt. Het is haast niet te geloven hoeveel er per jaar wordt vernield aan koffie- en limonade-automaten, aan kantine- en toiletpullen.

Breng in uw blaadje de mensen wat meer plichtsbeseft en verantwoordelijkheid bij, want dan pas toont u dat gij in staat zijt een andere wereld op te bouwen.

PS. Aangezien de stukken in uw blad niet of nooit ondertekend zijn, doe ik het ook niet. De groeten van een arbeider van één van die fabrieken waar uw mensen nogaleens aan de poort staan.

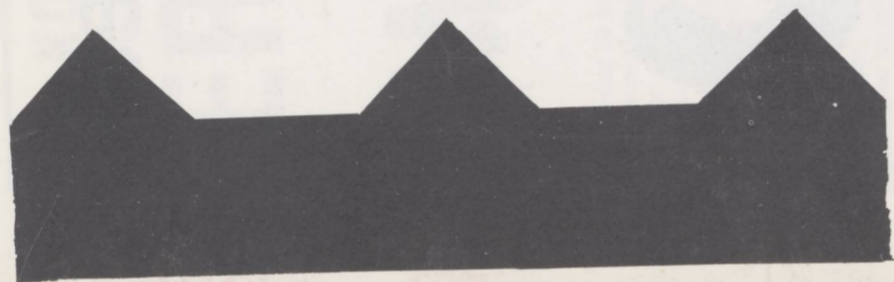
Naschrift: Er zijn nog wel sterkere voorbeelden te geven van wat deze lezer wil zeggen. Het is een enorme maatschappelijke verspilling dat onder het kapitalisme veel arbeiders niet in hun werk geïnteresseerd zijn. Dat kan ook niet veranderen zolang we gedwongen zijn om te produceren voor de brandkasten van een paar aandeelhouders. Daarom is het beter om te proberen samen met dit "onverantwoordelijke" kapitalisme af te rekenen en te vechten voor het socialisme, in plaats van je aan je kollega's te ergeren. (RED.)

de
tribune
872

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!

REGERING
VALT

UTRECHT
OP DE

BARRIKADEN

politie oefent voor onlusten

JANE FONDA OVER VIETNAM

de tribune

Jaargang 8, nummer 8.

**Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML**

**Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

**Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen**

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- pag. 3 - Verkiezingsuitslag staat allang vast.
pag. 5 - Jane Fonda vecht voor een betere wereld.
pag. 7 - Siemens pronkt met andermans veren.
pag. 8 - De arbeiders, die Swift hebben groot-gemaakt, afgedankt !
pag. 10 - Repetitie voor politionele akties
pag. 11 - Buurtbewoners in Utrecht op de barrikaden.
pag. 13 - Bittere ervaring van Limburgse arbeiders - Kapitalisten zijn geen werkgevers.
pag. 15 - De atoombom in de Chinese politiek.

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM Binnenvissersstr. 19 hs.
ARNHEM Postbus 2097
DEN HAAG Vinkensteynstr. 50
EINDHOVEN Postbus 706
EMMEN Postbus 137
ENSCHDE Janninksweg 76
GRONINGEN Kleine Badstr. 4a
HEERLEN Schaesbergerweg 95
HELMOND Postbus 277
HENGELD Cronjéstr. 12
tel. 05400-21042
LEIDEN Alexanderstr. 17
NIJMEGEN Aldenhof 8564
tel. 080 442013
OSS Postbus 203
ROTTERDAM Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT Postbus 2086
WAGENINGEN Cort v. d. Lindenstr. 23

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.	Prijs	
1	f 2,-	MAO TSETOENG, het Rode Boekje.
2	f 1,-	JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera.
3	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de praktijk.
4	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de Tegenstelling
5	f 1,-	STALIN, Over dialekties en histories materialisme
6	f 1,-	Over de kwestie STALIN
8	f 1,-	LENIN, Het imperialisme en de scheuring in het socialisme
9	f 1,-	LENIN, Uit "Staat en Revolutie"
10	f 1,-	MARXISME-LENINISME kontra Revisionisme
12	f 0,50	MAO TSETOENG, Het systeem van de partijkomitee's versterken
13	f 1,-	MAO TSETOENG, Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij
14	f 3,-	De KULTURELE REVOLUTIE
15	f 1,-	De kapitalistiese ekonomie
16	f 1,-	De kapitalistiese produktiewijze, deel I
17	f 1,-	De kapitalistiese produktiewijze, deel II
18	f 1,-	MAO TSETOENG, Bestrijdt het liberalisme + Waar komen de juiste ideeën vandaan?
19	f 1,50	Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag
20	f 1,-	MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen
21	f 1,-	Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap
22	f 1,50	Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China
23	f 1,-	Akupunktuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose
24	f 1,-	De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme

De boekjes nr. 7 (Leninisme of sociaal imperialisme) en nr. 11 (Het imperialisme en alle reactionairen zijn papieren tijgers) zijn uitverkocht maar worden binnenkort herdrukt.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN?

Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren, Nijmegen.
Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen.
De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

bestelnr.
24

de tribune

en de
kpn/ml

in de strijd
voor het
socialisme

DE TRIBUNE EN DE KPN/ML IN DE STRIJD
VOOR HET SOCIALISME f 1,-

Wij vechten al zo lang voor een eerlijk deel van de welvaart die we met onze eigen handen produceren. Maar telkens opnieuw blijkt dat we soms wel een graantje kunnen meepikken, maar dat zelfs dat graantje ons weer ontnomen kan worden. Welke koers moeten de arbeiders in hun strijd varen om aan deze gang van zaken een eind te maken en hun belangen voorgoed veilig te stellen? Het socialisme, ja, dat is gemakkelijk gezegd, maar hoe krijgen we dat? Natuurlijk hebben uiteindelijk niet Biesheuvel en Bakkenist het voor het zeggen, maar de arbeiders. Maar hoe krijgen we de eenheid georganiseerd die nodig is om de macht van die heren te breken? Wat is op dit moment de taak van de kommunisten in deze strijd, waarom kunnen ze vertrouwen op de eindoverwinning?

Deze vragen worden beantwoord in het bovenstaande boekje. Daarin wordt de betekenis van de Tribune als arbeidersblad en de KPN/ML als arbeiderspartij beknopt en helder uitgelegd. Eigenlijk verplichte kost voor alle Tribunelezers en sympathisanten.

WAT KOMT ER NA BIESHEUVEL ?

VERKIEZINGSUITSLAG

STAAT AL LANG VAST

Donderdag 20 juli 1972. Het eerste kabinet Biesheuvel is gevallen. Het volk laat er geen traan om, want deze regering wist zich in korte tijd bijzonder gehaat te maken. Maar veel mensen reageren toch in de trant van: "Nou, dan komt er een andere regering, wat dan nog?"

Maandagmorgen werden we verrast met het bericht dat de ministers Drees en De Brauw er midden in de nacht de brui aan gegeven hadden. Daarop volgden drie dagen van spekulaties en geruchten. Drie dagen waarin de politieke partijen uitprobeerden hoe ze het beste in het troebele water van de regeringskrisis konden vissen. Daarna ging de koningin nog even op haar strepen staan en

GROOTKAPITAAL ZEKER VAN DE OVERWINNING

maakte wat moeilijkheden, maar tenslotte diende de hele regering zijn ontslag in.

Ondertussen werd het Nederlandse volk getraakteerd op urenlange televisie-uitzendingen, waarin de heren politici een wedstrijd hielden in het bij de neus nemen van de mensen. Dat waren dan al weer de eerste voorstellingen van het verkiezingscirkus. De belangengroepen van grote en kleine kapitalisten strijden om de eer wie de volgende zal zijn om het volk te 'vertegenwoordigen en vertrapen'. Het is zo goed als zeker dat er op korte termijn verkiezingen komen.

DE LEUGENS VAN DE REGERING BIESHEUVEL

Al vanaf de eerste dag werd de regering Biesheuvel begeleid door geruchten over tegenstellingen en spanningen. Er ging geen week voorbij of er doken berichten op over de naderende val van het krisiskabinet. De minister-president mocht dan zelfverzekerd verklaren dat het woord 'aftreden' niet in zijn woordenboek te vinden is, het heeft toch nauwelijks een jaar geduurd of hij moest al met zijn ontslagbrief naar het koninklijk paleis.

Bij de verkiezingen van 1971 leden de christelijke partijen een forse terugslag. Dat ze toch opnieuw de ministeries konden bezetten was enkel en alleen te danken aan de sprong van DS '70 van 0 naar 8 kamerzetels. Deze nieuwe partij bestaat uit een stelletje verbeterde reaktionairen, voor wie zelfs de PvdA niet rechts genoeg is. In korte tijd zagen ze kans om een flink propaganda-apparaat uit de grond te stampen, onder andere met het weekblad Accent, dat niet alleen morele, maar ook financiële steun verwierf

uit kringen van het kapitaal.

De nieuwe regering beloofde genadeloze strijd tegen de geldontwaarding. Toch is het inkomen van de mensen, die afhankelijk zijn van lonen, salarissen, uitkeringen en pensioenen, nog nooit zo snel afgetakeld als in dat ene jaar Biesheuvel.

De regering sprak zijn bezorgdheid uit over de prijzen. Nooit echter zijn de tarieven van PTT en spoorwegen harder gestegen dan het afgelopen jaar. Nog nooit ook waren de huurverhogingen zo groot als onder de regering Biesheuvel en de toekomstplannen van dit kabinet voor de Volkshuisvesting waren helemaal bar en boos. Daarnaast waren er verhogingen van belastingen en van de prijzen van gas, water en elektriciteit. Het autorijden werd door Biesheuvel opnieuw tot een luxe gemaakt en als hij zijn zin krijgt zal het televisiekijken net zoets worden.

De regering beloofde bezuinigingen en zette het mes in onderwijs, maatschappelijk werk en bouwopdrachten. Tegelijkertijd werden er plannen beraamd om de oorlogsuitgaven tot ongekende hoogte op te drijven. Op de volgende begroting zou 4 tot 5 miljard voor het leger en de wapenindustrie worden uitgetrokken. Dat is 4 tot 5 miljard te veel, want een buitenlandse bezetter kan alleen verdreven worden als het hele volk aan het verzet deelneemt en wat zou ons volk tegen het buitenland moeten verdedigen? Onze inflatie? Onze huurverhogingen? Onze krotwoningen of onbetaalbare nieuwbouw? Onze BTW-tarieven? Onze werkloosheid? Maar dat zijn vragen die de regering koud laten. De regering is er alleen in geïnteresseerd om zoveel mogelijk belastinggeld te pompen in de militaire sectoren van de grote koncerns. Geen wonder dus dat er op de nieuwe begroting weer een tekort van 3 miljard gulden (f 3.000.000.000,-) overwonnen moest worden.

Iedere vrijdagavond sprak premier Biesheuvel namens de hele regeringsploeg het volk vaderlijk toe. Zijn grote anti-revolutionaire voorganger Colijn imiterend, sprak hij op zalvende toon over het vaderland dat in veilige handen is en het volk dat rustig kan gaan slapen. Ondertussen kan menigeen rustig de buikriem aansnoeren. De massa-ontslagen volgen elkaar in hoog tempo op en sinds de oorlog was er niet meer zo'n grote werkloosheid als dit jaar. Biesheuvel kan natuurlijk kletsen wat hij wil, maar de wereldkrisis van het kapitalisme slaat Nederland niet over, omdat de koncerns in ons land met huid en haar met het internationale kapitaal verbonden zijn.

WIE BELAZERT DE KIEZERS HET BEST ?

Tegen deze achtergrond is het niet zo verwonderlijk dat het eerste kabinet Biesheuvel zo snel te gronde is gegaan. De regering is een monsterverbond tussen partijen die er allemaal op uit zijn om ten koste van elkaar ministerzetels, baantjes en voorrechten te veroveren voor de belangengroepen die ze vertegenwoordigen. Dat betekent dat de par-

tijen die samen regeren tevens in een felle slag gewikkeld zijn om de gunst van de kiezers niet te verliezen. In een tijd waarin het kapitalisme zo moeilijk moet manoeuvreren om overeind te blijven, is het geen wonder dat die tegenstellingen binnen het regeringskamp tot een openlijke uitbarsting komen.

In dit geval heeft DS '70 de kous op kop gekregen. Het hele kabinet Biesheuvel heeft bij de gratie van DS '70 bestaan. Maar dat neemt niet weg dat DS '70 een jonge partij is, die nog niet zo bedreven is in het belazeren van de kiezers als de christelijke partijen en de VVD.

DS '70 is de verkiezingen ingegaan als de kampioen van bezuinigingen en strijd tegen de inflatie. De club van Biesheuvel heeft van DS '70 gebruik gemaakt als een bliksemafleider. Biesheuvel kon zich er al snel op beroemen van Droogstoppel Biesheuvel de meest gehate man van Nederland te hebben gemaakt. Voor 1973 wilde Biesheuvel maatregelen nemen die DS '70 helemaal uit de verkiezingsmarkt zouden werken. De hardste bezuinigingen zouden juist de ministeries van de DS '70 ministers treffen. De academische ziekenhuizen zouden patiënten laten staan, de werkloosheid in weg- en waterbouw zou nog eens worden opgevoerd en het onderhoud van wegen en havens zou verwaarloosd worden. De DS '70 ministers door de ervaring iets wijzer geworden besloten het kabinet te verlaten. Biesheuvel kan toch wel tevreden zijn, want van DS '70 zal bij de verkiezingen ongetwijfeld niet meer dan 3 of 4 zetels overblijven.

Maar het is de vraag of de partij van Biesheuvel zelf er veel beter van af komt. Want het is natuurlijk onzin om de volle verantwoordelijkheid van de failliete Biesheuvelpolitiek op de nek van DS '70 te gooien. De regering Biesheuvel bestond uit KVP, VVD, ARP, CHU en DS '70. Het is niet één partij, maar het zijn 5 partijen die hebben bewezen geen andere oplossing voor de crisis te weten dan de volle last ervan op de schouders van de werkende bevolking te leggen. De regering van KVP, VVD, ARP, CHU en DS '70 heeft opnieuw aangetoond dat deze partijen leugens

BIESHEUVEL

DREES JUNIOR

verkondigen als ze het volk zekerheid en welvaart beloven. Een kapitalistische regering kan niet anders dan min of meer handig het volk laten opdraaien voor de chaos die de kapitalisten van de economie maken.

STRIJD TEGEN DE INFLATIE

In de woordenstrijd die onmiddellijk na de regeringskrisis ontbrandde, speelde opnieuw het woord inflatie een belangrijke rol. De ontwaarding van het geld is inderdaad een grove aanslag op het inkomen van arbeiders, ambtenaren, boeren, middenstanders, bejaarden, weduwen en invaliden. De grote konserns echter, die het in Nederland voor het zeggen hebben, hebben geen enkel bezwaar tegen inflatie. Integendeel! Ze hebben allang ontdekt dat het systeem van loonsverhoging en nog veel grotere prijsverhogingen de winsten voortdurend vergroot.

Om het allemaal goed ingewikkeld te maken, werden, in samenwerking met de vakbonden, de loonsverhogingen opgedeeld in een zogenaamde werkelijke loonstijging en een prijskompensatie. Als we nou zien dat we ondanks jarenlange 'werkelijke' loonsverhogingen steeds minder met ons loon kunnen doen, is er slechts één konklusie mogelijk: De politiek met de CAO's is puur bedrog en de geldontwaarding is voor de grote konserns een bijzonder welkom middel om de mensen te bestelen en de winsten op te voeren.

Tijdens de regeringskrisis is plotseling aan het licht gekomen dat achter de schermen de vakbonden al ver gevorderd waren in het verkwanzelen van de arbeiders. De vakbonden waren er al mee akkoord dat in de CAO's voor volgend jaar de 'nullijn' zou worden aangehouden. Dat wil zeggen: Geen werkelijke loonsverhoging, wel prijskompensatie. Dat betekent dus slechts een verscherping van de inflatie-politiek die tegen de arbeidersklasse gevoerd wordt om de brandkasten van de kapitalisten nog beter te vullen.

Prijskompensaties komen in de eerste plaats altijd achteraf. In de tweede plaats berusten de prijsstatistieken op zwendel, anders zou het niet mogelijk zijn dat we er de laatste jaren steeds meer op achteruit zijn gegaan, ondanks al die prijskompensatie.

Om deze plunderpolitiek van de konserns te doorbreken is het noodzakelijk dat de vakbonden een eind maken aan hun gekonkel, of dat de leden een eind maken aan de bonden die hun belangen verkwanzelen. De enige oplossing werd in maart tijdens de metaalstaking al aangedragen door Arbeidersmacht: een absoluut verbod (geen slappe prijsmaatregel) van alle prijsverhogingen en huurverhogingen. Verder moet de stijging van lonen, uitkeringen en pensioenen op zijn minst gelijke tred houden met de stijging van de produktiviteit die door de arbeiders verwezenlijkt wordt.

Kan de economische crisis worden opgelost door de lonen te drukken? Het zijn de politieke partijen van 'links' tot rechts en de vakbonden die dit fabeltje verkondigen. In de crisis van de dertiger jaren werden voortdurend de lonen verlaagd 'om de werkgelegenheid te redden'. Het resultaat was niet

alleen grote armoede en ellende, maar ook honderdduizenden werklozen. De kapitalisten raakten dan ook niet in moeilijkheden door de hoogte van de lonen. Ze raken verward in hun eigen chaoseconomie, die geen planning kent, behalve de planning van de winst. De zaak stort van tijd tot tijd in elkaar door overproduktie. En overproduktie wordt niet bevorderd door loonsverhoging, maar juist door loonsverlaging. Loonsverlagingen immers tasten de koopkracht van de bevolking aan waardoor de opgestapelde voorraden nog slechter kunnen worden afgezet.

Daarom moet er juist in deze tijd van werkloosheid en inflatie, in een tijd die alle kenmerken van het Colijn-tijdperk vertoont, hard geknokt worden voor een absolute prijsstop en voor loonsverhogingen. Dat eist het belang van alle arbeiders, van de hele arbeidersklasse.

Dat is de enige oplossing van de kapitalistische crisis, maar het heeft weinig zin te proberen de kapitalisten daarvan te overtuigen. We zouden ze net zo goed vriendelijk kunnen vragen om op te houden kapitalist te zijn. Deze oplossing betekent namelijk dat het land niet langer kapitalistisch geregeerd wordt (de produktie voor de winst), maar socialistisch (de produktie in dienst van de massa). Daarvoor is revolutie nodig.

BIESHEUVEL OF DEN UYL ?

Met de verkiezingen kan het volgende gebeuren. Als de massa zich nogmaals door Biesheuvel en consorten laat bedriegen, zal er een nieuw christelijk kabinet komen. Na de regeringen De Jong en Biesheuvel, zal dat voor de nieuwe regering een aansporing zijn op de ingeslagen weg verder te gaan en het Nederlandse volk ongekende verslechteringen op te leggen.

De vraag is of een ander kabinet het beter zou doen. Minister-president Den Uyl (of Kloos) zou het ongetwijfeld handiger inpikken. Maar aan hun bedoelingen hoeven we niet te twijfelen. Als Den Uyl zich erop beroemt dat hij de enige is in Nederland die de loonstijgingen kan beteugelen, dan is het wel duidelijk dat ook hij niet van plan is zich voor de belangen van de Nederlandse arbeiders, maar voor die van het grootkapitaal in te zetten.

Iedereen weet dat er in Nederland genoeg geproduceerd wordt om iedereen een redelijk bestaan te verzekeren. Maar na Biesheuvel zal ook Den Uyl niet in staat blijken om ons dat redelijk bestaan te verzekeren. Het zit hem namelijk niet in de regering, maar in het kapitalistische systeem.

Een PvdA-regering kan natuurlijk wel een verstandiger politiek voeren. Wat minder bezuinigingen op volkshuisvesting en wat meer op het leger (zonder het af te schaffen). De midden-inkomens wat beperken om de mensen die het meest ontevreden zijn wat meer toe te stoppen. Misschien een grotere belastingverhoging op vermogens dan op lonen. En dergelijke lapmiddelen meer. Maar door grote staatsuitgaven zouden de inflatie en de verwarring in de economie slechts aangewakkerd worden. En na een tijdje zouden nog hardere verslechteringen dan die van Biesheuvel nodig blijken.

Het zou zondermeer goed zijn als Den Uyl de kans kreeg om zijn grootspraak eens waar te maken. Dan zal in de praktijk blijken of TRIBUNE 7/72 gelijk had toen daarin gesteld werd, dat Den Uyl zich bij de konserns als regeringsleider aanprijst omdat hij de enige is die in staat zou zijn de last van de crisis op de schouders van het volk te leggen, zonder de opstand te veroorzaken waar Biesheuvel mee bezig is.

Dan zal ook blijken waar de sociaal-demokratische partijen voor dienen. Namelijk om op beslissende momenten de arbeidersbeweging in de rug aan te vallen en het kapitalisme te redden. Op de moeilijkste momenten na de oorlog is de hulp van de PvdA ingeroepen om de heersende klasse in het zadel te houden. Toen Nederland weer opgebouwd moest worden, moest de PvdA de arbeidersmassa zien mee te krijgen. Toen Indonesië

DE BRAUW

voor het Nederlandse kapitaal heroverd moest worden, moest Drees het volk vertellen dat dit de bevrijding van Indië was. De bestedingsbeperking van 1956 werd door de PvdA doorgevoerd. Het lijkt erop dat opnieuw de tijd is aangebroken om de PvdA de arbeidersmassa voor de kar van het kapitalisme te laten spannen.

Een PvdA-regering zal echter machteloos zijn om de crisis in zijn wortels aan te pakken. De PvdA wil wel de koorts bestrijden, maar niet de ziekte. De PvdA kan niet slagen waar Biesheuvel gefaald heeft, want Biesheuvel heeft niet aangetoond dat hij niet regeren kan, maar dat het kapitalistische Nederland niet te regeren is, zonder dat de massa ontevreden wordt.

Om de revolutionaire kracht van de Nederlandse arbeidersklasse te versterken is het natuurlijk niet genoeg dat de Tribune de waarheid over de PvdA en andere partijen die de arbeiders bezwendelen, blijft onthullen. Dat kunnen deze partijen het beste zelf onthullen, door in de regering te komen. Het is noodzakelijk dat de Nederlandse arbeidersklasse zich bevrijdt van de dodelijke omhelzing van de partijen die onder het mom van het socialisme een keiharde kapitalistische politiek doorvoeren.

Laat Den Uyl maar eens regeren en tonen wat ie waar kan maken van zijn grootspraak. Laten we vooral de revolutionaire krachten bundelen in de KPN/ML om het grote bedrog van de PvdA te ontmaskeren en de arbeidersklasse te organiseren voor een werkelijke strijd tegen crisis en kapitalisme.

LEVI'S PAKKEN

Per 1 juli zouden we bij Levi's in Groningen 3% prijskompensatie krijgen. Terwijl iedereen weet dat de prijzen dit jaar veel harder gestegen zijn. Als ekstratraje konden we er nog f3,50 vuil op de premie bijkrijgen. Maar dan moest er wel harder gewerkt worden. Het tempo opdrijven, de winsten voor de kapitalisten vergroten en ons afschepen met een fooi. Winstuitkering hebben we de laatste jaren ook al niet gehad.

Deze dingen kreeg de directeur naar het hoofd geslingerd toen er een vergadering was met het personeel. Hij probeerde ons voor te rekenen dat de prijzen dit jaar slechts 3% gestegen zijn. Hij vroeg waarom we dachten dat we het beter wisten. Ja, omdat wij met het geld moeten uitkomen en omdat de spoeling steeds dunner wordt. Onze portemonnee vertelt ons dat het steeds slechter wordt en die liegt niet.

In een pamflet van ARBEIDERSMACHT werd deze gang van zaken aan de kaak gesteld. Ook de bonden die met deze regeling akkoord waren gegaan, werden over de hekel gehaald. Het pamflet werd met grote instemming ontvangen. De eisen zijn een behoorlijk basisloon en winstuitkering. Duidelijke eisen van een duidelijke organisatie: Arbeidersmacht, van de arbeiders, voor de arbeiders.

E. H. Groningen

JANE FONDA VECHT VOOR BETERE WERELD

JANE FONDA, de Amerikaanse filmster, bracht half juli een bezoek aan Noord-Vietnam, terwijl het land bloot stond aan voortdurende helse aanvallen van Amerikaanse bommenwerpers. Via Radio-Hanoi richtte zij een oproep tot haar landgenoten:

"U weet vandaag beter dan ik, dat Amerikaanse Fantom-straaljagers hier belangrijke installaties in het netwerk van dijken bombarderen. U allen in de cockpits van Uw toestellen, op de vliegdekschepen, allen die de bommen laden, vliegtuigen repareren, werken op de schepen van de Zevende Vloot - beseft wat U doet."

"Zijn deze mensen Uw vijanden? Wat zult U later, over enkele jaren, tegen Uw kinderen zeggen als zij U vragen waarom U aan deze oorlog meedeed?"

De beroemde actrice zei verder dat zij de bestookte dijken heeft bezocht en dat er in de verste verte geen militaire installaties, belangrijke grote wegen of industriële ondernemingen te vinden zijn. "Zonder de dijken zullen de levens van 15 miljoen mensen worden bedreigd. Zij zouden verdrinken of van de honger omkomen".

De reacties van de Amerikaanse regering waren verbitterd. Voor haar actieve steun aan het volk van Vietnam werd Jane Fonda zelfs beschuldigd van landverraad. Het is ook een bittere pil voor de oorlogszuchtige krachten in de VS, dat een dergelijke beroemde filmaktrice zich aan de kant van de Vietnamese arbeiders en boeren schaart. Tenslotte werd Jane Fonda dit jaar onderscheiden met de Oscar voor haar rol in de film Klute, als de beste vrouwelijke filmrol van 1971. Ook al eerder kreeg Jane Fonda deze hoogste filmondereiding. Onderwijl kiest ze zonder voorbehoud partij voor de onderdrukten van de wereld en van de VS

Met man en macht werkt men in Noord - Vietnam aan het herstel van de dijken

zelf. Ze wierp zich op voor de laatste indianen en koos de kant van de negers en de Amerikaanse arbeiders.

...ER ZOU OPSTAND KOMEN

In het Amerikaanse popblad Rolling Stone verscheen onlangs een boeiend interview met Jane Fonda. Voor de lezers van de Tribune hebben we daarvan enkele delen vertaald.

"Ik zou willen," zei Jane, "dat de mensen van dit land werkelijk wisten wat ze op dit moment in Vietnam doen. Als ze het wisten, zou er opstand komen. Ik geloof werkelijk niet dat er een menselijk wezen in dit hele land is, dat niet in één klap zou veranderen als hij wist, wat Nixon het volk van Indo-China aandoet.

Nixon en Kissinger ontwikkelden enige tijd geleden een nieuwe Vietnampolitiek die de Vietnamisering genoemd wordt. Het is een onderdeel van het pacifikatieprogramma. En dat pacifikatieprogramma komt neer op de volledige vernietiging van het hele platteland van Vietnam. Nixon zei dat het gebruik van chemische middelen gestopt was. Hij loog. Nog steeds worden tonnen bestrijdingsmiddelen op dat land gegooid. Het veroorzaakt de geboorte van misvormde kinderen, de oogst wordt vernietigd, het water wordt vergiftigd en de dieren sterven. Delen van Vietnam lijken op een maanlandschap.

Wat is het doel hiervan? Het doel is het Vietnamese volk naar de steden te drijven, naar de getto's in de steden en naar zogenaamde strategiese dorpen, wat in werkelijkheid concentratiekampen zijn. Dit is het wat de Amerikaanse regering doet in onze

naam. Voor de regering is het Amerikaanse volk alleen maar hinderlijk, hoe minder we weten, hoe beter."

VOOR McGOVERN

Op de vraag hoe dit gestopt moet worden en naar de presidentsverkiezingen antwoordde Jane Fonda: "We zijn niet zo ver dat we de verkiezingen kunnen verwaarlozen. Ik geloof dat het belangrijkste van dit moment is de oorlog te beëindigen. Dat is de eerste en belangrijkste taak van iedereen die sociale verandering op de wereld wil. We moeten de moord op het Vietnamese volk stoppen. Als het stemmen op McGovern dat kan stoppen, dan moeten we op McGovern stemmen. Maar ik denk niet dat dat genoeg is. Ik geloof dat we onszelf voor de gek houden als we denken dat deze man, of een andere man, of welke man dan ook, of een heilige in het Witte Huis, op een afdoende manier de problemen zal oplossen die oorlogen zoals in Vietnam veroorzaken!

Ik bedoel, hoeveel macht heeft de president eigenlijk? Daar is de CIA, welke greep heeft de president op de CIA? Daar is het Pentagon. De president heeft geen greep op het Pentagon - daar wijst de geschiedenis tenminste op. Ik denk: ja, ga stemmen, laat iedereen stemmen. Op dit punt lijkt McGovern mij de man die de oorlog zal beëindigen. Maar we moeten toch niet vergeten dat er ook andere mensen zijn, waar we op gestemd hebben omdat ze beloofden dat ze een eind aan de oorlog zouden maken, zelfs Nixon inbegrepen."

Jane Fonda spoort haar landgenoten aan om geen geloof te hechten aan verklaringen van presidenten, ministers, senatoren en

kongresleden, die al zo dikwijls leugenachtig zijn gebleken. De mensen moeten zelf de waarheid van de oorlog onderzoeken, door te spreken met soldaten en veteranen.

Ze uit kritiek op McGovern dat deze fermere voor zijn standpunt zou moeten uitkomen. Zijn oplossing voor de oorlog bijvoorbeeld bestaat uit het vaststellen van de datum waarop de laatste Amerikaanse troepen zijn teruggetrokken en uit het staken van alle steun aan de diktators in Saigon. Deze punten zijn de kern van het Zeven Punten Programma van de Voorlopige Revolutaire Regering van Zuid-Vietnam. McGovern zou eerlijk moeten zeggen dat de enige werkelijke en eervolle oplossing voor de oorlog, wordt aangedragen door de Vietnamezen zelf.

AMERIKA IS DE VIJAND VAN DE WERELD

Het interview met Rolling Stone vond plaats in Janes huis in Los Angeles, een sober huis dat niets heeft van de glans van Hollywood. Er staan oude meubels, geen antiek, maar gewoon oud. Aan de muur hangen niet haar Oscars, maar een affiche van de gestorven Vietnamese leider Ho Chi Minh.

Tegen de interviewer van Rolling Stone zegt ze: "Ik wil niet op de omslag van het blad staan. Ik wil niet dat mensen het blad voor mij kopen en ik denk ook niet dat ik degene ben die geïnterviewd zou moeten worden. Ik denk dat het veel belangrijker is dat de soldaten en de mensen die in de oorlog gevochten hebben aan het woord komen, want volgens mij zullen veel mensen zeggen: nou, wat weet zij er nou van, zij is maar een filmster. Natuurlijk zullen ze dat zeggen, en waarom niet?"

Toch zet ze zich actief in om in de VS voor de belangen van de onderdrukte volkeren op te komen en te vechten tegen het Amerikaans imperialisme. "Voor de overgrote meerderheid van de wereld," zo zegt ze, "is Amerika de grote vijand. Noord-Amerika is vijandelijk gebied en dat is iets wat volgens mij niet genoeg van ons zich realiseren. Weet je, het heeft me altijd geïnteresseerd waarom de Vietnamese delegaties in Parijs, die zo druk bezet zijn, altijd tijd hebben om met Amerikanen te praten en ons als vrienden beschouwen. Ik heb me gerealiseerd dat het is omdat ze weten dat onze strijd veel moeilijker is dan de hunne, dat de tegenstellingen, die wij moeten bestrijden, veel harder zijn dan de hunne."

ARBEIDERS KUNNEN DE WERELD VERANDEREN

Maar ook als er in Amerika geen demonstraties en massameetings zouden zijn, waar ze zelf vaak het woord voert, zou het Vietnamese volk aan de winnende hand zijn, daarvan is Jane Fonda overtuigd. Ze betoogt dat de oorlog en de leugens over de oorlog in Amerika scheuringen hebben teweeggebracht onder de groep mensen die normaal gesproken aan de kant van de heersende klasse zouden staan. Daartoe rekent ze zichzelf. Opgevoed voor het holle glamourbestaan van een Hollywood-ster, werd ze gekonfronteerd met de oorlog in Vietnam en de geweldige leugens in de Amerikaanse samenleving.

Ze kwam ook tot de ontdekking dat films leugens vertellen over mannen en vrouwen, over de maatschappij, over negers en over onderdrukte volken. Ze kwam ook tot het inzicht dat de filmwereld op zichzelf niet zo'n belangrijke wereld is.

Daarover vertelt ze een prachtig voorbeeld: "Toen we eens ergens aan het filmen waren, ondernam een metaalarbeider een lange tocht om een handtekening van mij te krijgen. Dat leidde tot een discussie over de vraag wat de handtekening van iemand die films maakt zo belangrijk maakt. We spraken over het feit dat je filmsterren en regisseurs uit het land zou kunnen verwijderen en dat er niets zou veranderen. Maar als alle metaal-

arbeiders besloten te staken, zou dat de loop van de geschiedenis veranderen. Als alle metaalarbeiders in Amerika maar één maand zouden ophouden met werken, zou de hele wereld veranderen. Dit zijn de mensen die begonnen zijn hun mond te roeren en die werkelijk iets te zeggen hebben."

Dan zegt Jane Fonda: "Ik vindt het jammer dat een blad als Rolling Stone zoveel interviews met popsterren en mensen als mij plaatst. Ik bedoel, daar staat John Lennon op de voorplaat die zegt "working class hero" (een liedje van deze ex-Beatle over een "held van de arbeidersklasse" red.). Waarom staat er dan niet iemand van de arbeidersklasse op de voorpagina? Wat is er in godsnaam zo belangrijk aan John Lennon en het liedje "working class hero"? Zet een man uit de arbeidersklasse op de voorpagina en maak een krant die met hen verbonden is, die spreekt tot de werkende massa."

DE MASSA KRIJGT HET STEEDS MOEILIJKER

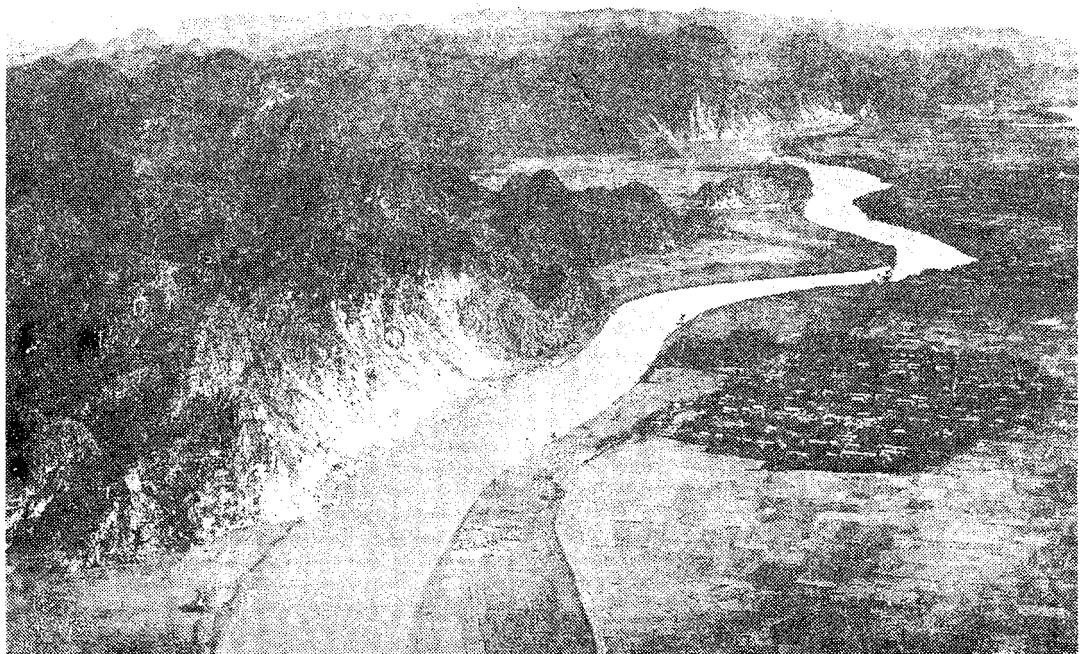
Jane Fonda noemt ook enkele voorbeelden van het feit dat de massa in de VS het steeds beroerder krijgt. Ze vertelt van een bevriende benzinepompouder, die uitlegt dat maar één van zijn kinderen een beetje ziek hoeft te worden om het bestaan van het hele gezin te ruïneren. Ze geeft deze man ook gelijk in zijn kritiek op een Vietnam-demonstratie waarbij zijn benzinestation door ongewassen langharigen vernield werd. Fel hekelt ze de hippies die zo lief, bevrijd en anti-kapitalisties zijn, maar die uiterst onverdraagzaam zijn tegen de gewone mensen die niet het voorrecht hebben om hippie te zijn en die met werken de kost moeten verdienen. Haar kritiek op deze groepen geldt ook het feit dat ze de werkelijkheid ontvluchten. Dat is de beste manier om de bestaande orde te handhaven, zegt ze dan.

REVOLUTIE

Terugkerend op haar vak, op de film, merkt Jane Fonda op dat haar dikwijls door linksen wordt gezegd dat ze zich uit de film moet terugtrekken en dat ze die "burgerlijke" Oscars had moeten weigeren.

Jane Fonda: "Er zijn erg weinig mensen in mijn positie die denken zoals ik dat doe - dat zouden er veel meer moeten zijn, want de massa-media zijn belangrijk. De tegenstellingen waar wij tegen moeten vechten zijn enorm, en als je beroemd bent maakt dat het probleem nog ingewikkelder. Maar de vrienden die ik ontmoet heb onder het volk van Vietnam, in Zuid-Amerika en op de Philippijnen hebben mij leren begrijpen dat het erg belangrijk is dat we doen wat we het beste kunnen en tegelijkertijd de banden

Overzicht van de delta bij Hanoi. Zonder dijkenstelsel zal het water van de bergen alles verwoesten.

Ontvangst van Jane Fonda in de Democratische Republiek Vietnam

met de massa van het volk versterken. Daarom was het erg belangrijk dat ik de Oscar heb gekregen en aanvaard.

De acteur George C. Scott weigerde de Oscar. Maar wat heeft ie gedaan? Hij heeft ons nooit geholpen. Waar blijft hij eigenlijk als we zijn hulp inroepen? Wat betekent het dan om de Oscar te weigeren? Een jaar geleden dacht ik nog dat ik dat ook moest doen, maar een vrouw die veel verstandiger was dan ik zei: je bent een subjectief individu, een elite-meisje, het is typisch kleinburgerlijk om de Oscar te willen weigeren.

Als werkende mensen aan de filmwereld denken, denken ze aan de Oscar. Daar denkt de massa van het Amerikaanse volk aan, mensen die denken dat ik een rareiteit ben en die geloven dat mensen die de Zwarte Panthers ondersteunen en zich tegen de oorlog uitspreken een soort monsters zijn. Het is belangrijk voor degenen die voor sociale verandering zijn om een soort erkenning te vinden. Het betekent dat we enige rechtvaardiging krijgen in de ogen van de werkende bevolking - de mensen die we moeten bereiken en doen begrijpen dat ook onze zaak rechtvaardig is."

Tenslotte het antwoord van Jane Fonda op de vraag of ze voorstelt dat er revolutie moet komen: "Dat hoeft ik niet voor te stellen, dat gebeurt. Als het leven van de mensen pijnlijker en moeilijker wordt, als de problemen zich opstapelen, als het steeds moeilijker wordt om je gezin te eten te geven, je kinderen op te voeden, en je doktersrekening te betalen, beginnen de mensen te zien wat het verschil is tussen wat ze hebben en hoe het zou kunnen zijn. Als dat gebeurt, gaan ze verandering eisen."

VERSLAGGEVER VOOR TRIBUNE NAAR NRD-IERLAND

Eind juli is verslaggever Derk Sauer voor de TRIBUNE naar Ierland vertrokken. Hij zal daar voor ons blad van nabij over de burgeroorlog in het noordelijk deel van het land berichten. Uit de burgerlijke pers kan men nauwelijks hoogte krijgen van wat er werkelijk in Noord Ierland gaande is, van de klassenverhoudingen en van het Britse imperialisme die de situatie bepalen. De redactie van de TRIBUNE vond het daarom belangrijk om een eigen man ter plaatse te hebben. Onvoorziene omstandigheden daargelaten, zal het verblijf van Sauer enkele maanden duren. Wij hopen in die tijd regelmatig aandacht te besteden aan de heftige sociale conflicten, die, vrij dicht bij ons land, gewapenderhand worden uitgevochten.

SIEMENS PRONKT MET ANDERMANS VEREN

Bernhard-met-de-gouden-handjes komt in september het lint doorknippen van het nieuwe hoofdkantoor van Siemens aan de Beatrixlaan in Den Haag.

Siemens kwam verleden jaar in het nieuws toen de vormingskursus voor de jonge arbeiders van dit superbedrijf werd verboden, omdat ze marxisties gericht zou zijn. Nu verleent Siemens zelf alle medewerking aan een marxistische opvoeding van de jonge en oude werkers. Het hoofdkantoor is namelijk een toonbeeld van pracht en praal, van kapitalistische verspilling. De ruimten zijn ingericht als zogenaamde "kantoortuinen". Er is een speciale tuinman aangesteld om al dat binnengroen te verzorgen.

Het kantoor is van alle gemakken voorzien, tot een zuurstofapparaat toe, waarmee het personeel dat buiten adem raakt van een wisse dood kan worden gered. Bij de balie werd voor f 27.000 een marmeren wand gemaakt. Dit werk werd verricht door een oude vakman, die trots was op het resultaat, omdat hij nog nooit zo'n prachtige wand had "mogen" aanleggen. Een paar dagen later kreeg hij opdracht om het helemaal te slopen, omdat de streeprichting volgens de

architekt niet fraai genoeg was.

De nieuwe directeurskamer krijgt nog eens een opknappbeurt van f 24.000 voor de opening. De gouden handjes van de prins mochten eens een tochtje voelen! De grootste verontwaardiging van het personeel geldt nog wel dat er een bedrag van f 25.000 op tafel moet komen om deze opening door prins Bennie te laten geschieden. Iedereen werd met een brief gevorderd om één procent van zijn bruto maandsalaris af te staan, om zijn liefde voor het koningshuis en de Siemens-directie te bewijzen. Met 2000 man personeel kan men zich voorstellen wat een fabelachtig schnabbeltje dit voor Soestdijk is.

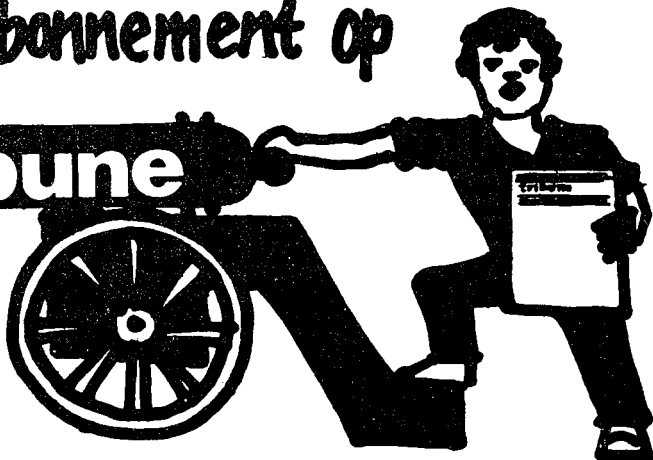
Kortom, het gaat om een staaltje van verkwisting dat Siemens nodig vindt om prinses, ministers, gemeentebesturen en kollega's kapitalisten te imponeren. En de directie maar klagen over de sombere economie en de loonmatiging. En zich kapotvechten als je om een dubbeltje loonsverhoging op je armzalige weekloon durft te vragen. Terwijl de verspilling alleen maar kan worden gefinancierd door de produktie aan de machines, waar de arbeider voor zorgt.

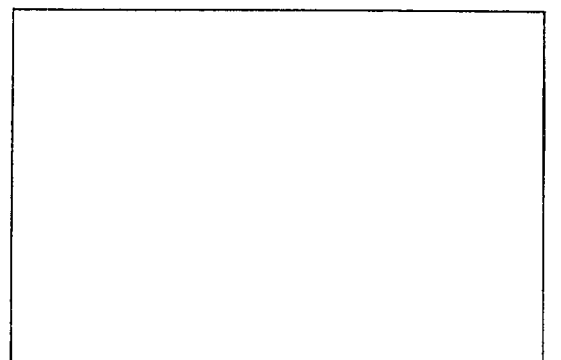
neem een abonnement op

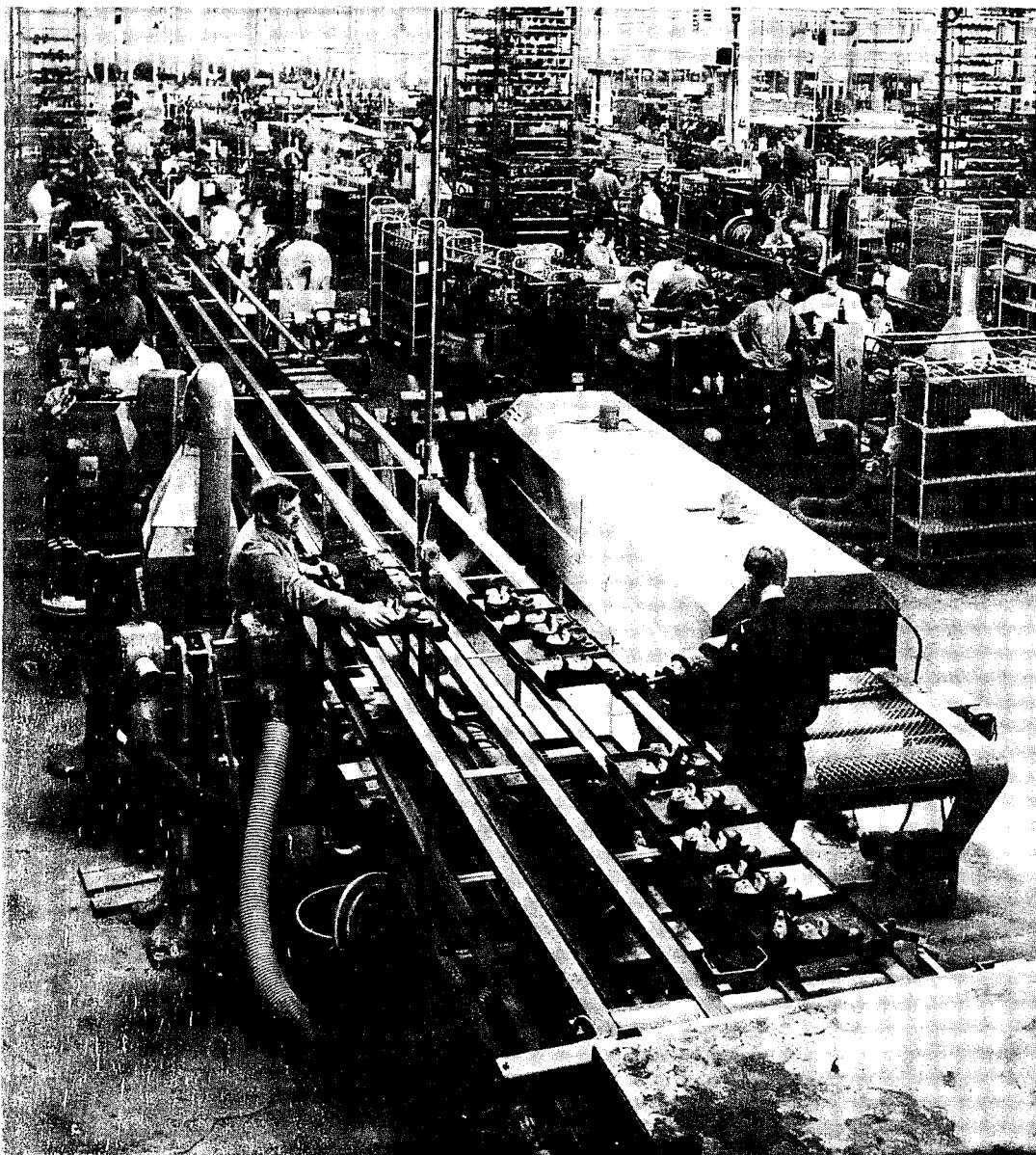
de tribune

u abonneert u voor een
jaar door f9 te storten
op gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te
Nijmegen, onder vermelding:
abonnement Tribune

In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt. Controleer dit dus maandelijks.

Wim Jacobs (44) uit het Gelderse plaatsje Wijchen was zondagavond 11 juni op de televisie te zien in het VARA-programma "Van Onderen". Zijn vrouw las voor uit een dagboek over haar werk in een konfektie-atelier. Het was voor het eerst sinds vele jaren dat zij weer werd ingeschakeld in het arbeidsproces en ze moest vaststellen dat het er alleen beroerder op geworden was. Jacobs zelf vertelde over zijn werk als bouwvakker en over zijn invaliditeit. Want de gezondheid van deze man - met het postuur van een beer en in de bloei van zijn jaren - is reeds vernietigd. Hij is fel en opvliegender, maar hij weet precies wat het kapitalisme hem tot nu toe als arbeider te bieden heeft gehad en zijn konklusies zijn scherp. Er is nog heel wat toe te voegen aan wat hij voor de televisie kon spuien en tegen een verslaggever van de TRIBUNE vertelde hij daarover.

1 ARBEIDERS ALS MIJN VADER HEBBEN DE SWIFT GROOT GEMAAKT

"Bij de schoenfabrieken van Swift in Nijmegen worden nu 290 van de 490 man op straat gegooid. Als kind al haatte ik de Swift. Mijn vader werkte er en die had hart voor zijn werk, zo was er geen tweede. In totaal heeft hij er bijna 40 jaar gewerkt, tot ongeveer 1965.

Zijn hele leven heeft die man op een tegeltje van 40 bij 40 centimeter gestaan achter zijn machine. Hij bediende een machine die prakties niemand kon bedienen. En de produktie die hij kon maken, haalde helemaal niemand, nou nog niet.

Als er iets met de machine was, had je

geen leven met hem. De zenuwen en spanning werden thuis afgereageerd. Dan lag hij de halve nacht te piekeren en als ie dacht dat ie de oplossing gevonden had, ging hij een paar uur vroeger naar zijn werk.

Als de vertegenwoordigers terugkwamen uit het buitenland met nieuwe modellen, moest mijn vader ze maken. Dat gebeurde 's avonds na werktijd, in zijn eigen tijd. Vakantie nam ie nooit, want in die tijd werd er verbouwd, werden machines verplaatst en kwamen er nieuwe en daar wilde hij persé aan meewerken.

Ze moesten zich de gloeiende moord werken en ieder jaar moesten er meer schoenen uit die machines komen. Hij schold ook wel op de baas, maar het werk was nou eenmaal

DE ARBEIDERS GROOT GEMAAKT

z'n lust en z'n leven.

Vlak na de oorlog is hij eens anderhalf jaar weggeweest bij de Swift. In die tijd kwam directeur Biessels op zondagmorgen op bezoek en dan zei hij: "Sjan, kom in godsnaam terug, het bedrijf zit in nood en we kunnen je niet missen". Tenslotte zei hij: "Je hoeft alleen maar te komen, werken hoeft je niet meer". Maar vader wilde geen baas zijn en toen is ie maar weer gewoon terug gegaan.

Laatst waren mijn vader en moeder 45 jaar getrouwd. Ik had de geschenken in ontvangst genomen en de volgende dag vroeg vader: wat hebben we eigenlijk van de directeur gekregen? Ja, een bloemstukje van 3 of 4 gulden. Ik heb m'n ouwe nooit van m'n leven zien huilen, maar toen jankte hij, met beide handen voor z'n gezicht.

Nooit van z'n leven is ie ook maar ene dag in de ziekte geweest. Alleen vlak voor z'n pensioen, toen kreeg hij iets aan z'n bloedvaten. We dachten allemaal dat ie dood ging. Maar de sociaal werkster van de Swift tipte de controleur dat er bij ons thuis behangen werd en dat ie moest controleren of vader dat niet deed.

Tot nu toe kregen de gepensioneerden van Swift ieder jaar ongeveer 50 gulden vakantie-geld. Maar dit jaar was dat er ook niet meer bij. Ik durf bijna niet meer met m'n ouwe over de Swift te praten. Die man is gewoon geradbraakt. Thuis heeft ie in de schuur nog een paar machientjes staan en daar maakt hij schoenen voor de kinderen en zo. Maar wat er in hem om gaat als het over de Swift gaat, is gewoon verschrikkelijk.

Een man, die onder dit systeem hart heeft voor zijn werk, is eigenlijk hartstikke gek. Want je helpt er alleen jezelf mee naar de sodemieter.

Met mannen zoals mijn vader is de Swift groot geworden. Toen hij er begon te werken was het nog maar een bedrijfje dat niks voorstelde. Al het geld, al het kapitaal dat er opgestapeld is, is te danken aan het zwoegen van de arbeiders zoals mijn vader. Maar meneer Biessels woont in een kast van een huis in Berg en Dal en rijdt een slee. De arbeiders krijgen met hun goed gedrag een trap onder hun kont. De produktie wordt overgebracht naar Joegoslavië, waar ze voor f 16 een paar schoenen kunnen fabriceren, die ze hier voor f 46 verkopen.

Als de produktie van een paar schoenen er f 16 kost, kun je wel nagaan wat die arme drommels daar verdienen. Nou ze de mensen hier tot het hot hebben uitgezogen, gaan ze daar naar toe om de mensen ongelukkig te maken en uit te zuigen. Ze gaan daar kapot van de armoede en de direktie en de aandeelhouders van de Swift profiteren ervan.

Dat verhaal van mijn vader is natuurlijk maar één van de vele verhalen die er over de Swift te vertellen zijn. Er zijn arbeiders bij die 38 jaar geleden uit de Langstraat werden wegeloofd omdat ze hier vlakuit nodig hadden. Nou staan ze op straat met een armzalige afvloeiingsregeling. Toch zijn dat de mensen die het 'm geleverd hebben. De direktie doet immers niets anders dan geld tellen, profiteren en het tempo opjagen? Behalve dan dat de direktie van de Swift in de oorlog zo slim was om schoenen te leveren aan het Duitse leger. Dat was hun bijdrage om het bedrijf groot te maken."

ANDERS, DIE SWIFT HEBBEN GEMAAKT, AFGEDANKT!

2 HET KAPITALISME MAAKT EEN KWEILING VAN JE WERK

"Bijna 20 jaar heb ik als bouwvakker gewerkt. Nu ben ik 44 en heb een paar versleten rugwervels. Ik heb gevraagd of ze me willen opereren, maar dat doen ze niet. Honderd procent invalide.

Verleden week kreeg ik een brief dat ik bij twee artsen moest komen van het GAK in Nijmegen. Ik kwam daar en er was helemaal geen onderzoekkamer of niks en ze hadden ook geen witte jassen aan. Ze zaten daar met z'n tweeën achter de tafel in hun papieren te bladeren en mij op te nemen. Jacobs, was het eerste wat ze zeiden, waarom ga je niet wat vlugger zitten. Dat komt omdat ik voorzichtig ben met m'n rug, dat begrijpt iedereen. Ik had echt de indruk dat ik voor verhoor bij de SS was.

Wat ik zoal de hele dag deed, wilden ze weten en waarom ik m'n hand in het verband had? Ik heb exceem aan m'n vingers. O, zegt de één, dan doe je zeker toch wat metselen? Dan kon ik ook wel een krantenwijkje nemen of aan een benzinepomp gaan staan.

Dat werd me daar een daverende ruzie, ik dacht dat ik ze zou aanvliegen. Op zeker moment leunt er één een beetje achterover. "Je moet toch begrijpen," zegt ie, "dat wij je niet kunnen uitkeren tot je 65 bent". Als of hij me persoonlijk moest uitbetalen.

Ik vroeg of ze me nou wilden onderzoeken of niet. Nee, dat wisten ze wel, maar ze wilden me wel eens laten onderzoeken door een psychiater omdat ik zo agressief was. Ja, ik sprong uit m'n vel, maar dat kwam omdat ze me de nagels van de vingers afrokken. Die vuiligheid, dat ze een mens gewoon tarten en kwellen, daar ga je kapot aan. Dat knaagt aan je, want je weet ook dat je steeds verder achteruit gaat.

Heel lang heb ik met die rug gesukkeld, meestal ben ik nog uit mezelf aan het werk gegaan. Het appeltje valt kennelijk toch niet ver van de boom. Maar die artsen en controleurs gaan er van uit dat je de zaak besodemiertert, ook al sta je met de dood in je schoenen voor ze. Ze kunnen zich helemaal niet voorstellen dat je de baas geen loer wilt draaien, en eigenlijk hebben ze gelijk, want in het kapitalisme laten ze niks na om een kweiling te maken van het werk, wat toch een mens z'n belangrijkste bezigheid is.

Die lui maar kankeren dat er zo veel zieken zijn. Ze moesten eens onderzoeken hoe dat komt, waar die ziekten vandaan komen. Van de jaagsystemen in de bouw en in de fabrieken die de winsten moeten vergroten, maar de arbeiders slopen. De kapitalisten die ons dat allemaal aandoen zijn geen mensen, maar beesten.

De wachtkamers van de ziekenhuizen en dokters zitten vol, vol met werkmensen. Laatst op het GAK zat daar een moeder met een meisje van 15 jaar. Het kind deed niets anders dan huilen en pillen slikken. Ze werkte op een konfektie-atelier. Vlak daarbij zat een jong vrouwtje met verschrikkelijke zenuwtrekken op haar gezicht. Ook van de konfektie, 22 jaar. Maar met haar wisten ze het gemaakt, ze waren bezig haar geplaatst te krijgen op een sociale werkplaats. Ik bedoel maar, dat tref je dan zo toevallig.

Een goed vakman stelt eer in zijn werk. Maar ik heb het meegemaakt in de bouw dat de tarieven zo hoog werden opgedreven dat

een ploeg geen tijd meer had om de stenen in de schoorstenen te metselen. Die werden er los ingezet. De aannemer had zogenaamd geen geld om ons fatsoenlijk te betalen. Maar een jaar later had ie wel geld om al die schoorstenen te laten afbreken en opnieuw metselen. Dat is pure verspilling en uiteindelijk zijn de bewoners van zulke nieuwe huizen de dupe ervan.

Ik kan nou nog een beetje vooruit, ik wou dat ze me met rust lieten. Maar dat doen ze niet. Ik kan nou nog in een Eend rijden, maar denk je dat ik vrijstelling van belasting krijg? Vergeet het maar! Ze zeggen dat ik nog in staat ben om gebruik te maken van openbaar vervoer. Dan hebben ze zeker niet in de gaten dat ik aan die Eend ook niks meer heb als ik niet in staat ben om in een bus te stappen. Och ja, natuurlijk hebben ze dat wél in de gaten! Als je er over na gaat denken ga je er kapot aan, al dat onrecht dat je wordt aangedaan."

3 IEDEREEN MOET ZICHZELF VOOR VERANDERING AKTIEF INZETTEN

"Ik ben er van overtuigd dat een betere maatschappij mogelijk is. Je hoeft maar het systeem waarin alles onderworpen is aan de winst van de kapitaalbezitters te vervangen door een systeem waarin de belangen van de werkende mensen centraal staan. Dan gaan we er zelfs dik op vooruit, want dan kunnen de mensen weer plezier krijgen in hun werk.

Maar het is wel nodig dat de massa van de mensen er zelf voor zorgt dat we zo'n beter systeem krijgen. Op het moment is iedereen ontevreden en wil iedereen verandering. Maar de mensen hebben nog in hun achterhoofd: wij hoeven er niet voor te zorgen. Ze denken bijvoorbeeld nog: als het helemaal fout loopt, dan zullen de bonden toch wel voor ons ingrijpen? Maar het is al helemaal fout gelopen en juist als het nog meer gaat spannen zullen die bonden die er nu zijn waardeloos blijken. Die zijn immers met huid en haar aan het kapitaal verbonden.

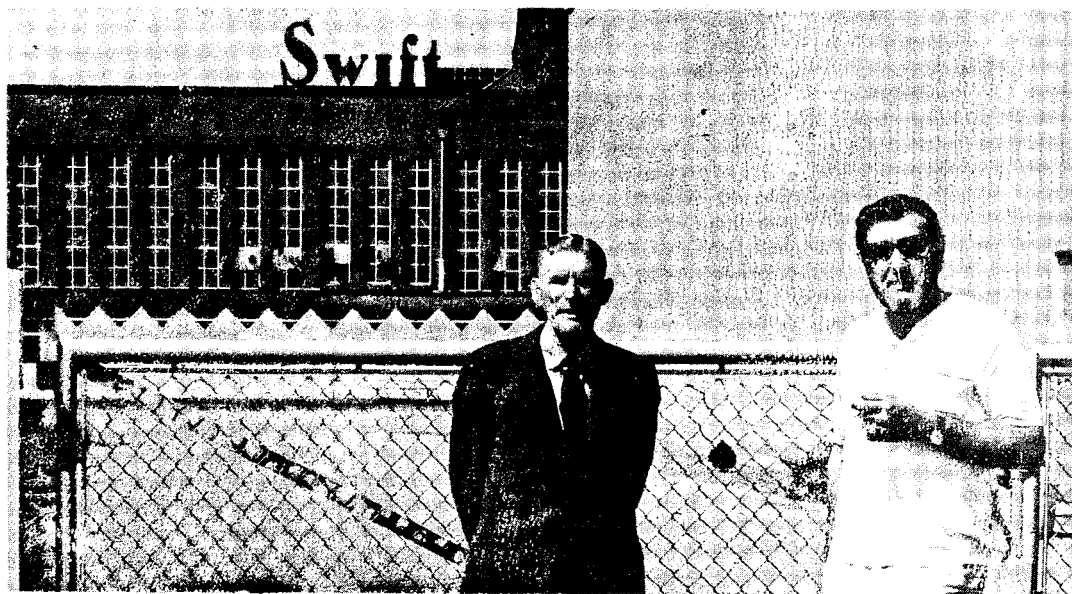
Ga maar na wat een kapitalen ze sinds de oorlog alleen al hebben vergaard uit de contributies. Veel daarvan hebben ze besteed

aan het onderhouden van hun kleine en grote ambtenaren. Maar er moeten enorme bedragen overblijven. Waar zijn die? Die zullen ze toch niet in een ouwe sok onder het bed hebben verstopt? Daar bouwen ze huizen van die geen een arbeider kan betalen. En waar ze het ook beleggen, ze versterken de macht van het kapitaal ermee. Ons eigen contributiegeld wordt gebruikt om de uitbuiting van de arbeiders op te voeren.

Lang ben ik lid geweest van de bond en ik heb er nooit iets mee gewonnen. Sommigen zeggen: zonder bond zaten wij helemaal nergens. Nou, dat weet ik nog zo net niet. Na de oorlog hebben ze ons verkocht om dit systeem weer op te bouwen. Als de bonden durfden te vechten, dan bestonden er geen akkoord- en tariefsystemen, dan bestond het niet dat op iedere loonsverhoging prijsverhogingen volgen en dat we er ieder jaar op achteruit zijn gegaan, terwijl de produktie alsmaar stijgt. De bonden hebben hun kans voorbij laten gaan. Als ze werkelijk voor de arbeiders waren, hadden ze al lang het bijltje er bij neer gegooid. Dan waren ze wel wijzer geworden en dan hadden ze gezegd: in dit systeem is geen menswaardige arbeid mogelijk.

Begrijp me goed, ik ben niet tegen bonden of organisaties. Ik ben wel tegen de vakbonden zoals ze nu geworden zijn. De arbeiders moeten een nieuwe manier vinden om zich aaneen te sluiten. Dat moeten we zelf doen. We hebben het lang genoeg aan anderen overgelaten om onze belangen te behartigen en het is er alleen slechter op geworden. Iedereen die het met mij eens is, of met de ideeën zoals ze in de Tribune staan, moet zelf aan de slag om steeds meer mensen in beweging te krijgen. Anders zie ik het allemaal nog niet veranderen.

Op de laatste uitzending van Van Onderen zei een man uit Den Haag: er is geld zat en het is er te halen ook. Hij zei ook dat er revolutie moest komen, en dat het hem zou tegenvallen als alles nog hetzelfde was als ie 60 jaar oud geworden was. Maar als we afwachten tot die revolutie vanzelf gebeurt, dan komt ie nooit. Daar moeten we zelf voor zorgen."

Vader en zoon Jacobs aan de poort van de Swift in Nijmegen

REPETITIE VOOR POLITIONELE AKTIES

Eind juni kreeg het stadje Megen aan de Maas (bij Oss) plotseling het aanzien van een Spaans of Grieks dorp. Megen werd toen namelijk overspoeld door vechtlustige politieagenten van het Parate Peleton uit Amsterdam. In een mum van tijd was het stadje herschapen in een waar slagveld tussen de zwaarbewapende politie en een groep mensen die door de pers en andere gezagsdragers altijd zo vakkundig als "extremisten" worden herkend. Deze extremisten bezondigden zich aan een verboden demonstratie.

De rol van de extremisten werd deze keer overigens vertolkt door rijkspolitiemannen uit Noord-Brabant. Vandaar natuurlijk dat er deze keer met losse flodders geschoten werd en dat de klappen weliswaar raak, maar niet zo genadeloos als op de Dam werden uitgedeeld. Het betrof maar een oefening, een generale repetitie. Twee dagen lang werd het vredige Brabantse land opgeschrikt door woeste politietroepen die zich trainten in het beteugelen van "onlusten".

Aan het eind van de tweede dag organiseerde burgemeester A. Bus van Megen voetbalwedstrijden tussen het parate peleton, de politie Oss en de burgers van zijn stadje. Zo sportief zal het straks in Amsterdam wel niet aflopen.

Omstreeks dezelfde tijd waren ook de bossen rond het Veluwe Nunspeet het terrein van grimmige politionele akties. Hier oefenden zich Utrechtse politietroepen in het opruimen van barrikaden, het uiteenjagen van demonstraties en het werpen van rookbommen. Bij een oud boswachtershuis werd gerepeteerd om bij een huisuitzetting (!) het verzet van de buurt met geweld te breken. Een Utrechtse krant die een jolig artikeltje aan deze "happening" wijdde, kon niet verbloemen dat de "extremisten" er hier aardig van langs kregen, zelfs al werd hun rol tijdelijk gespeeld door kollega-politiemannen. Laat staan als de extremisten straks "echt" zijn, demonstranten tegen huurverhogingen, buurtbewoners met huurschuld of stakende arbeiders.

Amsterdamse politie traint in Megen

De heersende klasse begrijpt kennelijk erg goed waar ze op aan stuurt met de voortdurende aanslagen op het levenspeil van de werkende bevolking. Het is natuurlijk erg mooi om een democratis masker te dragen, maar het moet niet zo gek worden, dat direktoren en aandeelhouders moeten bloeden voor de crisis die ze zelf veroorzaakt hebben. Het is ook duidelijk dat je de ontevreden massa niet kunt laten keren door verkeersagenten. De troepen zijn paraat om de krisispolitiek van Biesheuvel (of zijn opvolger) met geweld aan het volk op te leggen. Mensen die getuige waren van de oefening in Megen twijfelen er niet aan of het Parate Peleton zal het geleerde met enthousiasme in praktijk brengen.

Utrechtse politie oefent in het opruimen van barrikaden. (Zie ook foto op de voorpagina).

BUURTBEWONERS IN UTRECHT OP DE BARRIKADEN

Steeds vaker verschijnen er barrikaden in het stadsbeeld van Utrecht. Het zijn de bewoners van verschillende buurten die tijdelijk grote of kleinere wegen blokkeren met huisvuil of door klinkers uit de straat te breken. De ondervinding heeft hen geleerd dat rechtvaardige eisen in dit land pas worden gehoord als er harde akties worden gevoerd om ze te ondersteunen. Zelfs bij de meest vanzelfsprekende verlangens is er van redelijkheid bij de overheid en de huisbazen geen sprake. De buurtbewoners moeten machtsmiddelen gebruiken om ze af te dwingen.

Welke machtsmiddelen hebben buurtbewoners tot hun beschikking? Ze kunnen niet staken, zoals de arbeiders dat in de produktie kunnen doen om hogere lonen of betere arbeidsvoorwaarden te verwezenlijken. Ze kunnen wel de huurverhoging weigeren of een algemene huurstaking organiseren. Of ze kunnen demonstreren en voor aktie de straat op gaan. Dit laatste nu is in Utrecht verschillende keren met succes gebeurd.

Een voorwaarde voor succes is natuurlijk ook dat er een strijdbare organisatie is, die de krachten van de buurt bundelt. De meeste akties in Utrecht worden georganiseerd door de Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW), die daar een sterke afdeling heeft.

LANGE RIJ VAN HARDE AKTIES

De lange rij van harde akties werd al in november 1971 geopend, toen de BHW pas in Utrecht werkte. Bewoners van de Tweede Daalsedijk braken toen een straat open. Met de straatstenen begonnen ze een stuk te dempen van een sloot, die als een open riool door de buurt liep. Al 30 jaar waren er klachten over deze sloot die een permanent gevaar was voor de spelende kinderen en de volksgezondheid. Pas toen de buurt zijn tanden liet zien en het heft in eigen handen had genomen, besloot het gemeentebestuur de stinksloot te dempen.

Een jaar later verschenen op zaterdagmiddag barrikaden op de grote Daalse Tunnelweg. Bewoners van de Eerste Daalsedijk oefenden zo druk uit op de gemeente voor woningverbetering en buurtvoorzieningen. Het eerste resultaat was dat er twee dagen later een speelplaatsje voor de kinderen werd aangelegd. Daarna spitte de aktie zich toe op de eis van aanleg van fatsoenlijke waterclosets (in plaats van droogplee's) zonder huurverhoging. De gemeente probeerde meer dan f 1000 voor deze normale voorziening te vangen van de huurders en probeerde verdeeldheid en verwarring in de buurt te zaaien door de bewoners individueel te benaderen met voorbijgaan aan het buurtbestuur van de BHW.

Toen dit niet lukte probeerden de gemeente en de gemeenteraad de buurt maandenlang aan het lijntje te houden om de zaak te laten doodbloeden. Het buurtbestuur konkludeerde hieruit dat de gemeente persé moeilijkheden

zocht en stelde een ultimatum. Daags voordat de aktie van november weer zou worden opgenomen, kwam er bericht van de gemeente dat Udink zelf akkoord was gegaan met de aanleg van de wc's zonder huurverhoging.

In april 1972 was de Tweede Daalsedijk weer aan de beurt. Deze keer waren het vooral de jonge bewoners die de Amsterdamsestraatweg op een zaterdagmiddag lamlegden om een jeugdgebouw van de gemeente los te krijgen. Het resultaat was de definitieve toezegging dat het gebouw er komt.

Op Tweede Pinksterdag van dit jaar brandde in Betonbuurt een huis uit. De buurt eiste dat de gemeente snel voor behoorlijk onderhoud voor de bewoners zorgde. Onder leiding van het afdelingsbestuur van de BHW werd een grote doorgaande weg geblokkeerd met een auto. Net zo lang tot er een wethouder kwam opdagen die voor behoorlijke huisvesting van het getroffen gezin zorgde.

Op zaterdag 17 juni verrijzen maar liefst drie wijken tegelijk barrikaden op de wegen. De Eerste Daalsedijkers gooiden huisvuil op de Daalse Tunnelweg tegen de verhoging van het watergeld. In deze buurt trok de gemeente de jaarlijkse huurverhoging schielijk in toen duidelijk werd dat niemand er voor zou betalen. Daarna werd geprobeerd het geld toch te vangen door de waterkosten te verhogen. Bovendien eisten de buurtbewoners het woonbaar maken van hun huizen (met slaapkamers en dakkapellen).

Op dezelfde dag werd in Pijslweerd (een buurt waar de BHW nog niet werkt) een

kruispunt bezet gehouden om een speelplaatsje voor de kinderen af te dwingen. De bezetting werd pas opgeheven toen enkele vrachtwagens met zand waren verschenen om een begin te maken met het egaliseren van het terrein dat de buurtbewoners op het oog hadden.

Ook in de binnenstad werd toen een straat geblokkeerd voor de eis van een kinderspeelplaats. Enkele dagen later kwamen de bewoners van een klein buurtje in aktie, dat helemaal door grote wegen en water wordt ingesloten. De laatste zes jaar zijn er drie kinderen verdronken. Ook hier werd een straat opgebroken, maar de gemeente lachte er om, omdat de buurt helemaal geïsoleerd is. De bewoners gingen te rade bij de BHW. Massale aktie, ja dat was makkelijk gezegd, maar dan moet je wel een massa hebben. De BHW zegde zijn steun toe en de buurtbewoners maakten op het stadhuis duidelijk dat de BHW een volgende blokkade met minstens 250 man zou ondersteunen. Enkele dagen later was het speelplaatsje er.

Op 21 juni tenslotte demonstreerden enkele honderden bewoners van BHW-buurten en Pijslweerd. De politie probeerde tevoren te bedingen dat de "orde" niet zou worden verstoord. Zorg maar dat er een wethouder is die op onze eisen kan reageren, was het antwoord. De belangrijkste eis was het intrekken van de huurverhoging van april jongstleden en dat de gemeente een eind zou maken aan de pogingen om de weigering hiervan te ondermijnen en de buurt te verdelen.

Dat de buurtbewoners de wind er onder hebben bij het gemeentebestuur bleek wel uit het feit dat wethouder Zeevalking al drie kwartier van tevoren in een naburig politiebureau klaarzat om met de demonstranten te praten. Daarnaast werd een groie politiemacht in gereedheid gehouden om er op los te slaan als het verloop van de aktie de overheid niet zou aanstaan. De buurtbewoners spuwden hun gal uit over de wethouder. Hij zou de eisen voorleggen aan het gemeentebestuur, dat ze een week later heeft afgewezen. De BHW-besturen en het aktiecomité Pijslweerd beraden zich thans over het voortzetten van de aktie waarbij de mogelijkheid van een algemene huurstaking wordt onderzocht.

ALLEEN MASSALE AKTIE LEIDT TOT RESULTAAT

Tot zover de opsomming van de harde akties die de buurtbewoners van Utrecht tot nu toe ondernomen hebben en die ongetwijfeld nog door meer gevolgd zullen worden, want er blijft nog heel wat onrecht te bestrijden voor de buurtbewoners.

Wethouder Zeevalking in een gedwongen diskussie met BHW-demonstranten.

Wil Jansen, die in de Eerste Daalsedijk woont en lid is van het BHW-hoofdbestuur trekt de belangrijkste konklusies: "We hebben bewezen dat de overheid bang is voor massale akties. Dat wordt bewezen door de resultaten en bijvoorbeeld door het optreden van zo'n wethouder op die laatste aktie. Dat wordt ook bewezen door een aktie van de politieke recherche, die nu de buurt is ingegaan om bij bestuursleden te "onthullen" dat er kommunisten in de BHW de dienst uitmaken en door iemand geld aan te bieden als hij informaties uit de BHW wilde doorspelen. Dat onze tegenstanders tot zulke roddel hun toevlucht nemen om te proberen de organisatie te ondermijnen, is een aanwijzing dat ze je erg graag kapot willen hebben en dat bewijst dat we op de goede weg zijn.

Ons hoofdbestuur heeft onlangs nog eens vastgesteld dat in de BHW niet aan partijpolitiek wordt gedaan. Natuurlijk zullen we de laatsten zijn om te ontkennen dat we aan politiek doen, want als je als arbeider voor je recht opkomt krijg je nou eenmaal te maken met de machtsverhoudingen in ons land. Maar dat is dus wat anders dan dat de BHW zich voor een bepaald karretje laat spannen.

Iedereen die aktief is kan in de BHW meebeslissen over akties en standpunten. We komen door diskussie over onze ervaringen tot besluiten. Dat is erg belangrijk, want je moet je als buurtbestuur natuurlijk baseren op wat er in de buurt leeft. Dat moet je omzetten in akties, zodat niet alleen het bestuur, maar tientallen en honderden buurtbewoners er duidelijk achter komen hoe de kaarten nou precies liggen en wat je moet ondernemen om aan de situatie iets te veranderen.

Het belangrijkste is misschien nog wel dat we er op blijven hameren dat de mensen zélf in aktie moeten komen. Wij zeggen niet dat het bestuur de moeilijkheden wel even zal oplossen. Al sinds de oorlog is alles bedisseld door lieden in regeringen, parlementen en gemeenteraden die beweren dat ze het volk vertegenwoordigen. Maar het is er steeds slechter op geworden. Het zijn niet alleen de huren die steeds omhoog gaan, en de woonomstandigheden die steeds beroerder worden. Het gaat om een algemene politiek van aanslagen op het levenspeel van de werkende bevolking in ons land. Van de werkende bevolking die met zijn eigen handen de welvaart heeft geproduceert waar we zelf nooit iets van hebben teruggezien. Om daar iets aan te veranderen moet je de zaken niet langer overlaten aan handige klets-kousen, maar moet je zelf massaal in aktie komen.

Wij stellen dat de BHW geen sociale instelling is. We zouden ons best bezig kunnen houden met individuele hulp aan buurtbewo-

ners. De één helpen met een lekkende dakgoot, de ander met het zoeken van een nieuw huis. Maar daar gaat het uiteindelijk niet om. Het gaat er om dat dit systeem zo rot is als een mispel en dat het maatschappelijk systeem moet veranderen wil je ooit een eind maken aan die verschrikkelijke kanker van de woningnood. Daar heb je macht voor nodig. En die macht probeert de BHW op te bouwen. Laatst zei een vrouw tegen mij: ik denk dat ik maar ga meewerken, eigenlijk ben ik gek dat ik het nog nooit gedaan heb, want het gaat om mijn eigen hachje. Kijk, we moeten er naar toe dat zulke reakties bij honderden komen.

De mensen verwachten van ons aktie en resultaten. Die kunnen er alleen komen als steeds meer mensen zelf aktief worden en niet langer afwachten wat er over ons heen komt, want dan wordt het er alleen maar beroerder op. Dat het kán, zijn we hier in Utrecht stapje voor stapje aan het bewijzen. Daarom gaan de knieën van de gemeente af en toe knikken. Voor die zogenaamde arbeidersvertegenwoordigers zijn ze niet bang. Die kunnen ze in de hoek lullen en met sigaren en mooie baantjes omkopen. Maar ze zijn als de dood dat de massa zelf in beweging komt.

Alleen dat al maakt ons duidelijk waar wij onze kaarten op moeten zetten: juist op massale akties. Daarbij staan we nog pas aan het begin, want ik ben er van overtuigd dat er nog vele hindernissen genomen moeten worden. Maar daar hoeven we niet voor terug te schrikken als we onze ogen maar gericht houden op de buurtbewoners. Of de gemeente en de huisbazen ons officieel erkennen is niet zo belangrijk. Als we de erkenning maar hebben van de buurt dat we dé organisatie zijn die werkelijk hun belangen behartigt en voor hun recht opkomt. Dan komt de rest vanzelf."

ARBEIDERS MOGEN WEL BOUWEN MAAR NIET WONEN

De Tribune wil hier het volgende aan toevoegen.

De woningnood is na de oorlog in Nederland niet opgelost, maar in tegendeel steeds ernstiger geworden. De spekulatie met de grond, waarop oudere arbeiderswoningen staan wordt steeds driester. Dit leidt er toe dat deze buurten opzettelijk worden verwaarloosd en verkrot waardoor de bewoners worden gedwongen te verhuizen om plaats te maken voor winstgevendende bouwobjekten. Anders worden deze buurtbewoners wel opgescheept met verbouwingsbeurten die tot schandalige huurverhogingen leiden, soms meer dan een verdubbeling van de oude huur.

Sinds jaar en dag is er in Nederland geen nieuw huis meer gebouwd dat voor een arbeider betaalbaar is. Verleden jaar om deze tijd schreef de Tribune dat arbeiders wel moeten bouwen, maar niet mogen wonen. Deze waarheid is het laatste jaar alleen maar schrijnender geworden.

Voorts spant de regering zich tot het uiterste in om de huizen die nog overeind staan allemaal onbetaalbaar te maken door een stelselmatige opdrijving van de huren. De laatste plannen van Udink zijn dat de huren in één klap met 25 % worden verhoogd. En daarna jaarlijks met 10 - 12 % in plaats van 6 %. Daarbij moet de huurharmonisatie gewoon doorgaan.

De BHW krijgt af en toe het verwijt er op uit te zijn de orde te verstoren. Uit het bovenstaande blijkt dat de BHW zich ten doel stelt voor het recht van de buurtbewoners op te komen maar bovendien kan niemand er onder uit dat de "orde" in Nederland al lang en breed verstoord is. Door alle regeringen sinds de oorlog, door alle grondspekulanten, door de winstbeluste bouwkapitalisten en door de grote beleggers, de pensioenfondsen (Philips, Unilever, Shell en Akzo bijvoorbeeld) en de verzekeringsmaatschappijen. Kortom: door die aagieren die profiteren van de woningnood om zich goed te doen aan fabelachtige winsten.

Het zijn de arbeiders die de stenen en het beton produceren. Het zijn de arbeiders die de huizen bouwen. Het zijn de arbeiders die alle andere rijkdommen in Nederland voortbrengen. Tenslotte is door de arbeid van de werkende massa's het kapitaal vergaard dat door pensioenfondsen en verzekeringsmaatschappijen wordt gebruikt om een slaatje te slaan uit de woningnood. Het is alleen het kapitalistische beheer over deze produktie die de wantoestanden van de woningnood voortbrengt. De macht van de spekulanten en van het kapitaal moet gebroken worden om hieraan een eind te maken. Dat zijn de politieke konklusies die uit de ervaringen van de huurders en van een organisatie als de BHW getrokken moeten worden. Alleen door het vestigen van het socialisme kan de woningnood definitief uitgebannen worden. Door zichzelf aktief in te zetten in de oorlog tegen de woningnood zullen velen zelf door de praktijk tot deze slotsom komen. Daarom vindt de KPN/ML de BHW een belangrijke organisatie, waaraan veel van haar leden graag meewerken.

WE kregen 's morgens opdracht om lege kisten dicht te timmeren en mooi op te stapelen in de expeditiehal. Er moesten grote stempels op komen, die goed te zien waren. Later hebben we dat nog een keer moeten doen."

Dit vertelt een ex-mijnwerker, die nu in dienst is van Caja, één van de bedrijven die in het kader van de zogenaamde herstructurering naar zuid-limburg zijn gekomen. Op die bewuste dag in juli 1970 moesten drie arbeiders van Caja lege kisten verzendklaar maken, die later getoond konden worden aan de aspirantkopers van Caja. De delegatie van de Nationale Investeringsbank, ministeries van Economische en Sociale Zaken en de Willem Sofie uit Kerkrade, moest op die manier de indruk krijgen, dat het om een super gezond bedrijf ging, dat haar kinderwagenwie-

len uitvoerde naar bijna alle landen van de wereld.

"Toen ze weer weg waren, hebben we de kisten open gereten en weer plat gemaakt, het was allemaal flauwekul."

De Willem Sofie Investeringsmaatschappij heeft het bedrijf inderdaad opgekocht van de gebroeders Carel en Jan (=CaJa)

Bullens uit Eindhoven. Er zouden meer dan 1000 man kunnen werken, maar er hebben nooit meer dan 300 man gewerkt en daarvan is eind 1971 de helft al weer ontslagen. De gebroeders hebben ieder één miljoen in hun zak gestoken. Carel heeft een villa in België en Jan woont nu in zijn paleis in Genève.

KAPITALISTEN ZIJN GEEN

WERKGEEVERS

"VERVANGENDE WERKGELEGENHEID"

Natuurlijk is er in het geval van deze kinderwagen- en stepwielenfabriek sprake van een grof schandaal. Maar Caja is geen uitzondering. Laten we maar gewoon even in Kerkrade blijven. Op het industrieterrein Dentgenbach staat een gebouw, dat drie jaar geleden plechtig werd geopend door de minister. Ene meneer Smorenberg wilde in zijn Nederlandse Apparaten Fabriek (NAF) melkkoeltanks produceren. Nog geen twee jaar later was de hele zaak op de fles, toen o. a. bleek dat Smorenberg teveel geld van de zaak voor zichzelf gebruikte. Alle ex-mijnwerkers stonden opnieuw op straat en Smorenberg woont nog steeds in zijn bungalow in Hulsberg.

Voor een ander voorbeeld van deze manier om rijk te worden moet je bij meneer Disbuschl zijn. In enkele houten barakken in Stein had hij een bedrijf voor kinderkonfektie (DISTU). Hij zette een veel te groot gebouw neer op Dentgenbach in Kerkrade. Gebouwd op de groei heet dat. Nog vóór de opening was het bedrijf failliet verklaard. Er heeft nooit iemand gewerkt. Disbuschl is terug naar Duitsland en in het gebouw heeft TEKO (textiel) zijn intrek genomen.

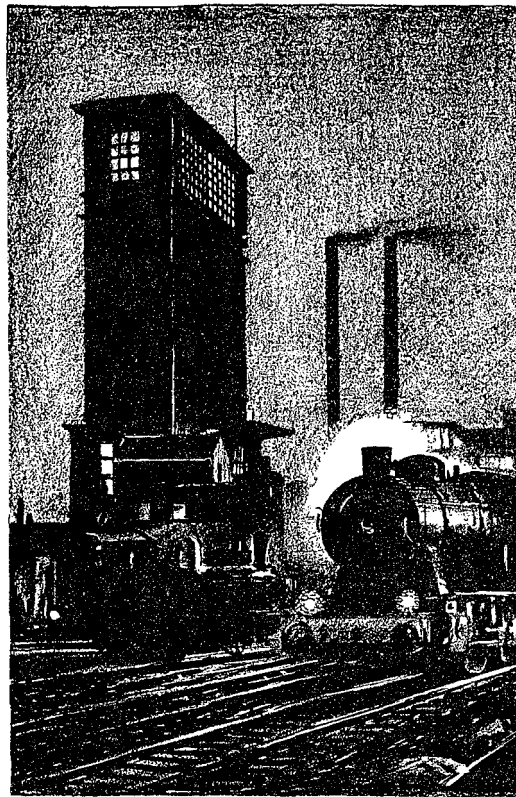
Dit zijn zomaar enkele voorbeelden van wat officieel "herstructurering" heet. En het zou waarachtig niet moeilijk zijn om zo nog een tijdje door te schrijven. De zwen- del van de kapitalisten ligt hier voor het oprapen.

(Enkele informatie kregen we van een journalist die dit allemaal niet in zijn eigen krant mag zetten, omdat zijn directie vreest dat nog meer van haar klanten het advertentie-kontrakt opzeggen, zoals de Oranje-Nassau dat al gedaan heeft. Zo vrij is nou de nederlandse pers en zo hard is het nou nodig dat ze gesteund wordt uit de belastingpot).

Als er op deze manier voor vervangende werkgelegenheid gezorgd wordt, zijn het steeds de arbeiders die de dupe worden. Er zijn in de mijnstreek mijnwerkers die al voor de vierde keer op straat geschopt zijn in een paar jaar tijd. Veel van hen verliezen de moed, zien geen toekomst meer voor zichzelf en hun gezin gaat naar de knoppen.

OMSCHOLING VOOR DE WW

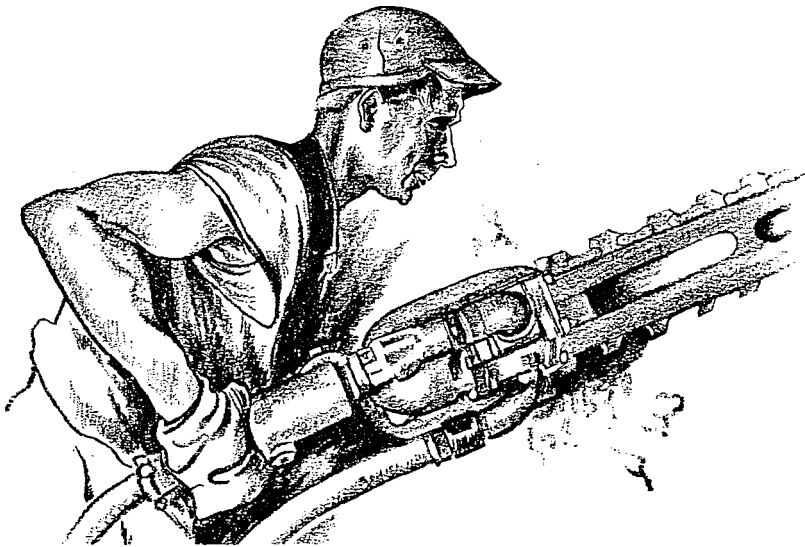
"Ik ben nu alweer bijna een jaar thuis", vertelt de man, die ook aan het begin van dit verhaal aan het woord was. "Ik ben 22 jaar op de Willem Sofie geweest hier in Kerkrade-West. In augustus '70 werd ik daar ontslagen en naar de Caja gestuurd, die toen nog in Eindhoven stond. Eind van dat jaar werd ik overspannen. In mei en juni '71 heb ik op de Caja gewerkt, daarna werd ik weer ziek, kwam in het ziekenhuis terecht en hoe lang dat het nu moet duren weet ik niet. Ze hebben me gezegd, dat als ik terugkom, eerst drie maanden op non-actief kom te staan om nieuw werk te zoeken, daarna zou

ik in de ww gestuurd worden. Toen we naar de Caja gestuurd werden, beloofden ze ons vast werk en een goed loon. Maar ik kreeg er 400 per maand minder en dan mocht ik nog van geluk spreken zeiden ze, omdat ik eigenlijk twee loongroepen te hoog stond. Ik maak me zorgen over mijn gezin; ik heb een stel opgroeiende kinderen en hoe moet dat nu verder met die paar centen. Ik weet het niet meer".

We zijn ook gaan praten met één van zijn kameraden uit Kerkrade-West. Een man die twintig jaar als ondergronds elektricien heeft gewerkt op de Willem Sofie. In januari '70 werd hij ontslagen en mocht hij kiezen, of naar Caja of naar een ander mijn, de Julia in Eygelshoven. "Ik had al 12 jaar in de peiler gezeten, ik was het zat in de mijn. En in de Caja, daar zat muziek in, zeiden ze. Dus toen de tweede bus werd ingezet om mijnwerkers van de Willem Sofie naar de Caja in Eindhoven te pendelen, toen was ik daar ook bij. Om kwart voor vijf opstaan en om half zes 's avonds was ik weer thuis en dan moest ik daarna nog een paar keer in de week naar de les en dan was ik pas om 10 uur weer thuis.

Ik ben daar omgeschoold tot chemiker. Die wietjes moeten ontvet, verchromd of

vernikkeld worden, en dan moest ik zorgen voor dat chemiese spul in de baden. Het meeste heb ik niet geleerd op die cursus, maar van een oude man die daar werkte. Voor mijn omscholing heeft Caja f 6000 gekregen. En als ik alles bij elkaar tel, hebben ze voor mij misschien f 400 uitgegeven. Die andere f 5600 hebben ze zelf in de zak gestoken. En dan was onze opleiding nog duur in vergelijking met die van anderen."

"Onze omscholing zou eigenlijk een half jaar moeten duren", vertelt de eerste man, "maar wij werden al direkt in het produktieproces ingeschakeld. Het enige wat we geleerd kregen was hoe je met een schuifmaat moest werken en daar besteedden we dan drie weken lang een halve dag aan. Alles bij elkaar dus anderhalve dag. Zodra er iemand van de kommissie van de WAR (wederaanpassingsregeling) kwam kijken, mochten we niks doen en zo gauw ze weer weg waren moesten we weer produceren."

Nog even terug naar de chemiker, want zijn verhaal is niet af. Eind vorig jaar zijn er grote ontslagen gevallen bij de Caja. "Ze hadden te veel arbeiders". Op 17 november werd zijn ontslag aangezegd en twee dagen later maakte hij zijn laatste dienst. Sindsdien zit hij in de WW. "Half december kreeg ik een inzinking en kwam ik onder behandeling van een specialist. Ze hebben me op de arbeidsbeurs twee keer een andere baan aangeboden; de eerste keer kon ik bij een elektrozaak in Bleijerheide gaan werken voor f 185 in de week. Dat was al meer dan f 20 minder dan ik in de WW kreeg. De tweede keer stelde die man van de beurs voor, dat ik me zou laten omscholen tot timmerman, en bij Beuk, een meubelfabriek zou gaan werken. Voor f 165 per week. Ik zei niks, ik heb hem alleen maar uitgelachen. 'Ja', zei de man, 'dan heb je er weer een vak bij'."

KAPITALISTEN ZIJN GEEN WERKGEVERS

Het ware karakter van het kapitalisme kan de Limburgers niet langer verborgen blijven. De jacht naar steeds grotere winsten is in dit systeem onverbiddelijk. De Limburgse mijnen zijn leeggeroofd, de winsten in het aardgas en de olie blijken nu aantrekkelijker. Dat betekent dat Limburg voor de kapitaalverschaffers een oninteressante streek is geworden.

De regering kwam met een paar fraaie pakken papier, een nota Den Uyl en een nota De Block. Ze beloofden dat er geen mijnwerker op straat zou komen, voordat er ergens anders werk voor hem was. Den Uyl liet een autofabriek brengen, waar het voor ex-mijnwerkers blijkbaar niet te harden is.

In zes jaar tijd kwamen er maar 9000 arbeidsplaatsen terug voor de 34.000 die wegvielen door de sluitingen. De rest leeft nu van uitkeringen of van de pendel naar Duitsland. In die zes jaar kregen de partikuliere mijnen (dat wil zeggen enkele Belgiese en Franse kapitalisten die er achter zitten) een totale subsidie en premie van 650 miljoen. Daarmee hebben ze zelf 1600 arbeiders aan werk geholpen. Het is immers niet waar dat kapitalisten werkgevers zijn. Kapitalisten zijn winstmakers. Als ze meer winst kunnen maken door bepaalde streken (Groningen, Twente, Limburg) geen werk te geven, welnu, dan komt er gewoon geen werk. Limburg wordt pas weer interessant voor het kapitaal, als het loonpeil er door de werkloosheid zodanig is gezakt dat er grotere winstkansen komen dan in het Westen of in het buitenland. Zo gaat dat in een land waar de kapitalisten de dienst uitmaken en de belangen van het volk (in dit geval het Limburgse volk) niet tellen. Geen duizend nota's van welke minister dan ook, zullen daaraan iets veranderen. Daaraan kan slechts iets veranderen door de kapitalisten van hun macht over de maatschappij te beroven, dat wil zeggen: door revolutie te maken.

In de strijd tegen deze kapitalistische wan-toestanden stuiten de Limburgse arbeiders op de verraderlijke vakbonden.

DE JUDASKUS VAN DOHMEN

Inzicht in het mensonwaardige karakter van het kapitalisme is de massa van de Limburgse arbeiders altijd onthouden door de vakbonden. Die dienen daardoor niet de belangen van de arbeiders, maar die van het kapitaal. Met steun van de geestelijkheid heeft de katholieke mijnwerkersbond het klaargespeeld om haar leden (63 % van de mijnwerkers) elke maand hun kontributie te laten betalen. Dat was de laatste jaren drie ton per maand. Dit zijn fabelachtige bedragen. Maar daarmee valt niets te beginnen

zonder georganiseerde solidariteit en strijdbaarheid. Niet de stakingskas, maar vechtlust en strijdbare organisatie zijn de kracht van de arbeidersklasse. Maar in plaats van strijdbaarheid, werd bij de bond slechts slaafsheid en onderworpenheid aan het kapitaal gepreekt.

Het is zelfs zo, dat Dohmen er trots op is, dat hij nooit een staking heeft geleid, in al de 25 jaar dat hij voorzitter van de bond was. Voor deze verraderlijke houding is hij door zijn vrienden van het kapitaal ruimer beloond, dan de 30 zilverlingen die Judas indertijd kreeg.

De man heeft 22 kommissariaten en nevenfuncties. Zijn persoonlijke vriend Sjeff de Groot, directeur van Oceana Carmi heeft hem gevraagd om kommissaris van zijn bedrijf te worden. Dit konstruktiebedrijf hoort ook thuis in de rij van zwakkelingen en heeft een half jaar geleden 35 man op straat gezet.

Dohmen heeft in de villawijk van Heerlen een groot huis met een beeld van een kruipende mijnwerker in de voortuin. "Precies een symbool van hoe hij de mijnwerkers op de knieën kreeg", merkte één van zijn leden op. Een van de kaderleden van de bond maakte zich erg kwaad: "Als het niet strafbaar was voor de wet, dan had ik die lui als Dohmen al lang neergeschoten. Ze hebben ons verraden bij het leven".

Dohmen is met pensioen, maar zijn geest leeft nog voort in de Industriebond van het NKV. De Limburgse arbeiders krijgen de ene aanslag na de andere te verwerken. De koopkracht is sterk gedaald, de huren en de prijzen zijn verschrikkelijk gestegen. De eens zo welvarende mijnstreek verandert in een armoedig gebied. En nog steeds is er bij de bonden voor geen cent strijdbaarheid te bespeuren. De meeste mijnwerkers beginnen spottend te lachen als je vraagt naar de bond.

Regelmatig brengen Limburgse arbeiders naar voren, dat het nu maar eens afgelopen moet zijn met die troep van de kapitalisten. "Er zijn onder ons genoeg schiethouwers", zei een mijnwerker, "zij weten hoe ze met dynamiet moeten omgaan". Een ondergronder legde het zo uit: "Als ik een staaf ijzer wil doorzagen, dan moet mijn zaag van harder materiaal zijn dan dat ijzer, anders kom ik er nooit doorheen". En over het werk van de bonden: "Met een prop papier kan ik niet door een muur gooien".

Er zit een flink stuk strijdbaarheid en haat tegen het kapitalisme onder de Limburgse arbeiders. Het is zaak de strijdbare mensen te organiseren in een partij die de problemen en hun oorzaak, in hun kapitalistische wortels, aangrijpt. Zo'n voorhoede is nodig om Limburgse arbeiders te winnen voor het socialisme en weg te trekken uit de sfeer van angst en volgzaamheid, waarin kerk, mijn en vakbonden hen jarenlang vastgehouden hebben.

VOOR ONMIDDELLIJKE VERNIETIGING VAN ALLE KERNWAPENS

DE ATOOMBOM

IN DE CHINESE POLITIEK

Op de milieukonferentie in Stockholm speelde de Volksrepubliek China een belangrijke rol in de verdediging van de belangen der onderdrukte en uitgebuite volkeren. De propagandamachine van de imperialistische landen vond daarin aanleiding om een aanval te doen op de verdere ontwikkeling van kernwapendie in China plaats vindt. Ook in Nederland gingen stemmen op die de Chinese Volksrepubliek veroordeelden voor de milieuverontreiniging met radio-actieve stoffen door proeven met kernwapens. Wat is echter de werkelijkheid van de Chinese politiek ten aanzien van kernwapens?

Aan het eind van de Tweede Wereldoorlog beproefden de Amerikanen hun eerste atoombommen op twee Japanse steden met een miljoenenbevolking. Deze atoombombardementen stonden reeds in het teken van de koude oorlog. Ze waren bedoeld om de wereld te schokken door de verschrikkelijke vernietigingskracht van het Amerikaanse leger. Ze moesten de Sowjet-Unie en de andere landen op de wereld angst aanjagen voor een socialistiese politiek. Ook de oude kommunistiese partijen in West-Europa kregen het atoompistool op de borst. Volgens de Amerikaanse propaganda stond men nu voor de keuze: één wereld of geen wereld, en die ene wereld zou kapitalisties moeten zijn.

De dreiging van de atoombom en de vernietiging van het mensdom werden gebruikt als chantage tegen de kommunistiese krachten op de wereld en om de klassenstrijd te onderdrukken. De kernwapens waren de paraplu voor een nieuwe opbloei van het imperialisme.

Later ontwikkelde zich ook de Sowjet-Unie tot een kernmacht. Na de dood van Stalin heeft de Sowjet-Unie echter zijn socialistiese politiek vervangen door een politiek van sociaal-imperialisme (socialisme in woorden, imperialisme in daden). Ook Engeland en Frankrijk ontwikkelden hun atoombom, maar het zijn vooral de twee supermachten, de USA en de Sowjet-Unie, die de wereld in invloedssferen hebben verdeeld en de onderwerping van de onderdrukte volkeren nu trachten te handhaven met twee kernmachten.

Het is in deze omstandigheden dat het socialistiese China zijn atoombom en waterstofbom ontdekte en beproefde. De grote mogelijkheden gingen hiertegen hysteries te keer omdat de wereldvrede hierdoor in gevaar zou worden gebracht. Hun redenering komt simpel hier op neer: wij mogen de atoombom hebben en gebruiken om de wereld te chanten, maar voor jullie moet de Bom verboden worden!

Het spreekt vanzelf dat de regering van de Volksrepubliek deze absurde eisen naast zich heeft neergelegd. Al bij de eerste atoomproef verklaarde China dat het nooit als eerste gebruik zou maken van kernwapens. De regering verklaarde slechts noodgedwongen

en uit zelfverdediging kernwapens te ontwikkelen om het monopolie op deze vernietigingswapens in handen van deze twee supermachten te doorbreken. Zonder dit monopolie te doorbreken zou het onmogelijk zijn om een eins te maken aan de terreur van de VS en de SU over de wereld. Uiteindelijk beoogt de Chinese Volksrepubliek met haar politiek een volledig verbod en een volledige vernietiging van alle kernwapens op de wereld.

Verleden jaar richtte de Sowjet-Unie een oproep tot de vijf kernmogendheden voor een topkonferentie over de beperking van kernwapens. Deze uitnodiging werd door China van de hand gewezen. De Chinese regering wees er op dat hier de vrede en veiligheid van de hele wereld in het geding zijn en dat daarover niet bedisseld mag worden door enkele grootmachten. Hierover zouden alle grote, middelgrote en kleine landen van de wereld moeten meebeslissen, omdat over hun aller lot beslist wordt.

Bovendien heeft de geschiedenis van de laatste tien jaar bewezen dat overleg tussen de supermachten niets uit haalt. Sinds 1963 hebben de Verenigde Staten en de Sowjet-Unie een reeks van akkoorden en verdragen afge-

sloten, die allemaal onder de prachtigste namen de geschiedenis in gaan, maar geen enkele beperking van de wedloop in kernwapens meegebracht hebben.

Om tot een volledig verbod en vernietiging van kernwapens te komen, stelt de Chinese regering voor dat alle kernmachten plechtig verklaren nooit als eerste kernwapens te gebruiken. Bovendien moeten er atoomvrije zones op de wereld worden ingericht waartegen geen kernwapens gebruikt mogen worden. Dit betekent de ontmanteling van de tientallen militaire bases van de USA en de SU in vreemde landen. Dit betekent bovendien dat de vliegtuigen met atoombommen aan de grond moeten blijven, die nu doorlopend het luchtruim van de hele wereld doorkruisen. En dat de schepen met atoomkoppelen aan boord die de oceanen bevaren in hun havens moeten worden teruggetrokken. Daarna zou een konferentie van alle landen verder over de kernwapens moeten beslissen. Uit het feit dat zowel de USA als de SU deze voorstellen van China nooit serieus hebben beantwoord, blijkt dat het hen geen ernst is met hun leuzen over ontwapening. Zo lang de imperialistiese mogendheden in Vietnam, Pakistan, het Midden-Oosten en Afrika vasthouden aan hun politiek van oorlog en agressie kan hun gepraat over ontwapening slechts een camouflage zijn voor een brute machtspolitiek, die voortdurend de wereldvrede en miljoenen mensenlevens in gevaar brengt.

Tenslotte moet er op gewezen worden dat door de USA en de NATO ook op Nederlands grondgebied atoomwapens zijn opgeslagen en dat er op dit moment zelfs over gesproken wordt om voor het Nederlandse leger atoomkanonnen aan te schaffen. Ook is de Nederlandse regering betrokken bij de pogingen die nu al vele jaren door Duitse militaristen in het werk worden gesteld om een Europese kernmacht te ontwikkelen. Het is duidelijk dat deze politiek een ernstige bedreiging vormt voor de bevolking van één van de dichtstbevolkte landen van de wereld.

De Nederlandse bevolking heeft geen enkel belang bij de uitbuiting van de onderdrukte volkeren. De Nederlandse bevolking heeft dan ook geen enkel belang bij de kernchantage-politiek, waaraan onze regering via NATO en EEG met handen en voeten is gebonden. Integendeel: ook de veiligheid van de Nederlandse bevolking wordt door deze politiek voortdurend in gevaar gebracht. De werkende massa van ons land heeft tegen de dreiging van de kernoorlog een sterke bondgenoot: de Volksrepubliek China.

(Ontleend aan de verklaring van de Chinese Volksrepubliek van 30 juli 1971 en aan redes van Chiao Kuan-hua van de Chinese delegatie bij de VN op 24 nov. en 26 nov. 1971).

de
tribune

8 72

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!

GASTARBEID MOET VERBODEN WORDEN

**GEEN
KANONNEN
MAAR
LOONS-
VERHOGING**

**reportage
uit
IERLAND**

- aktie tegen de nullijn
- aktie tegen de inflatie
- aktie voor een prijsstop

de tribune

Jaargang 8, nummer 9

**Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal komitee van de KPN/ML**

**Kommunistiese Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

Redaktieadres:

Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen:

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t. n. v. P. J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- pag. 3 - Gastarbeid moet verboden worden
pag. 5 - Aktie voor absolute prijs- en huur-
stop
pag. 6 - Harde strijd tegen de crisis in
Ierland
pag. 8 - Wapenindustrie slokt steeds meer
miljarden op
pag. 10 - VS-oorlogsmisdaden blijven niet
verborgen
pag. 11 - Het wordt slechter - wie doet er
wat aan?
pag. 13 - Industriebond-NVV wil van staking
af
pag. 14 - TRIBUNE-interview
pag. 15 - Wat je zegt

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM	Binnenvissersstr. 19 hs.
ARNHEM	Postbus 2097
DEN HAAG	Vinkensteynstr. 50
EINDHOVEN	Postbus 706
EMMEN	Postbus 137
ENSCHEDÉ	Janninksweg 76
GRONINGEN	Kleine Badstr. 4a
HEERLEN	Schaesbergerweg 95
HELMOND	Postbus 277
HENGELÓ	Cronjéstr. 12 tel. 05400-21042
LEIDEN	Alexanderstr. 17
NIJMEGEN	Aldenhof 8564 tel. 080 442013
OSS	Peperstraat 7 tel. 32631
ROTTERDAM	Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT	Postbus 2086
WAGENINGEN	Cort v. d. Lindenstr. 23

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.	Prijs	
1	f 2,-	MAO TSETOENG, het Rode Boekje.
2	f 1,-	JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera.
3	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de praktijk.
4	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de Tegenstelling
5	f 1,-	STALIN, Over dialekties en histories materialisme
6	f 1,-	Over de kwestie STALIN
8	f 1,-	LENIN, Het imperialisme en de scheuring in het socialisme
9	f 1,-	LENIN, Uit "Staat en Revolutie"
10	f 1,-	MARXISME-LENINISME kontra Revisionisme
12	f 0,50	MAO TSETOENG, Het systeem van de partijkomitee's versterken
13	f 1,-	MAO TSETOENG, Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij
14	f 3,-	De KULTURELE REVOLUTIE
15	f 1,-	De kapitalistiese ekonomie
16	f 1,-	De kapitalistiese produktiewijze, deel I
17	f 1,-	De kapitalistiese produktiewijze, deel II
18	f 1,-	MAO TSETOENG, Bestrijdt het liberalisme + Waar komen de juiste ideeën vandaan?
19	f 1,50	Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag
20	f 1,-	MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen
21	f 1,-	Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap
22	f 1,50	Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China
23	f 1,-	Akupunktuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose
24	f 1,-	De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme

De boekjes nr. 7 (Leninisme of sociaal imperialisme) en nr. 11 (Het imperialisme en alle reactionairen zijn papieren tijgers) zijn uitverkocht maar worden binnenkort herdrukt.

HOE KUNT U DEZE LITERAATUUR BESTELLEN?

Gireer op nummer 2534761 t. n. v. P. J. van Zomeren, Nijmegen.
Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen.
De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

bestelnr.
24

de tribune

en de
kpn/ml

in de strijd
voor het
socialisme

DE TRIBUNE EN DE KPN/ML IN DE STRIJD
VOOR HET SOCIALISME f 1,-

Wij vechten al zo lang voor een eerlijk deel van de welvaart die we met onze eigen handen produceren. Maar telkens opnieuw blijkt dat we soms wel een graantje kunnen meepikken, maar dat zelfs dat graantje ons weer ontnomen kan worden. Welke koers moeten de arbeiders in hun strijd varen om aan deze gang van zaken een eind te maken en hun belangen voorgoed veilig te stellen? Het socialisme, ja, dat is gemakkelijk gezegd, maar hoe krijgen we dat? Natuurlijk hebben uiteindelijk niet Biesheuvel en Bakkenist het voor het zeggen, maar de arbeiders. Maar hoe krijgen we de eenheid georganiseerd die nodig is om de macht van die heren te breken? Wat is op dit moment de taak van de communisten in deze strijd, waarom kunnen ze vertrouwen op de eindoverwinning?

Deze vragen worden beantwoord in het bovenstaande boekje. Daarin wordt de betekenis van de Tribune als arbeidersblad en de KPN/ML als arbeiderspartij beknopt en helder uitgelegd. Eigenlijk verplichte kost voor alle Tribunelezers en sympatisanten.

DE LUSTEN ZIJN VOOR DE KAPITALISTEN DE LASTEN VOOR DE ARBEIDERS

GASTARBEID MOET VERBODEN WORDEN

De gebeurtenissen van half augustus in de Rotterdamse Afrikaanderbuurt hebben heel wat tongen losgemaakt over het probleem van de buitenlandse arbeiders in ons land.

Een Turkse huisjesmelker haalde zich de woede van de Rotterdammers op de hals door te proberen een gezin weg te pesten uit een huis, dat hij had opgekocht. Deze Turk (waarschijnlijk met het nodige geld uit Turkije hier naar toe gekomen) wilde in het huis een pension vestigen om uit zijn landgenoten een vette winst te persen.

Een dag later werd door een aantal buurtbewoners een ander pension van dezelfde eigenaar ontruimd. De televisie toonde beelden van het meubilair dat op straat geworpen werd. De gewaarschuwde bewoners hadden het pension verlaten en het meubilair was eigendom van de huisjesmelker.

Daarna werden de gebeurtenissen onoverzichtelijker. Van heinde en ver kwamen er herriescoppers, voor wie alle Turken vogelvrij waren en die eens met de politie wilden knokken. De stemming in de buurt sloeg toen om. De Turken werden in bescherming genomen door de buurtbewoners en niemand wilde er nog een kwaad woord over horen.

DE "GASTEN" VAN DE KAPITALISTEN

In het algemeen worden de buitenlanders "gast"arbeiders genoemd. Van wie zijn ze dan wel de gast? Het zijn niet de Nederland-

Ontruiming van een pension in de Afrikaanderbuurt

se arbeiders die ze hier naar toe halen, maar de ondernemers en de regering. In het midden van de jaren zestig, toen de ronselarij van buitenlandse arbeidskrachten goed op gang begon te komen, werd daarvoor het argument gebruikt dat de arbeidsmarkt "overspannen" was. Nederland zou zelf te weinig arbeidskrachten hebben om alle plaatsen in de bedrijven te bezetten.

Maar op dit moment zijn er ongeveer 140.000 Nederlanders werkloos en toch werken er circa 125.000 buitenlanders in ons land. Desondanks blijven bedrijven als DAF en textielfirma's beweren dat ze nog steeds buitenlanders moeten aantrekken. Zo geven ze voedsel aan het argument dat de Nederlandse arbeider "verwend" is en bepaald werk niet wil verrichten. De ware reden is natuurlijk dat de ondernemers geen fatsoenlijk loon wensen te betalen en buitenlanders aantrekken om het loonpeil te drukken, dat wil zeggen: de winst op te voeren.

De kapitalisten zijn zonder meer gediend met de aanwezigheid van de buitenlandse arbeiders. Een kunstmatige werkloosheid drukt het loonpeil. Om dat te bereiken hebben ze zelfs extra uitgaven voor de buitenlanders over. Deze kosten immers meer dan Nederlanders aan vakantie en huisvesting. (Uit een publikatie in het Algemeen Dagblad bleek dat de huisvesting in kampen aan de Staatsmijnen en Hoogovens jaarlijks f 8000 per buitenlander kost!). Deze uitgaven zijn kennelijk voordeliger dan een algemene stij-

ging van het loonpeil, die het gevolg zou zijn als er geen buitenlanders en geen werklozen waren.

Het gebruik van gastarbeiders is voor de Nederlandse kapitalisten om de volgende redenen voordelig:

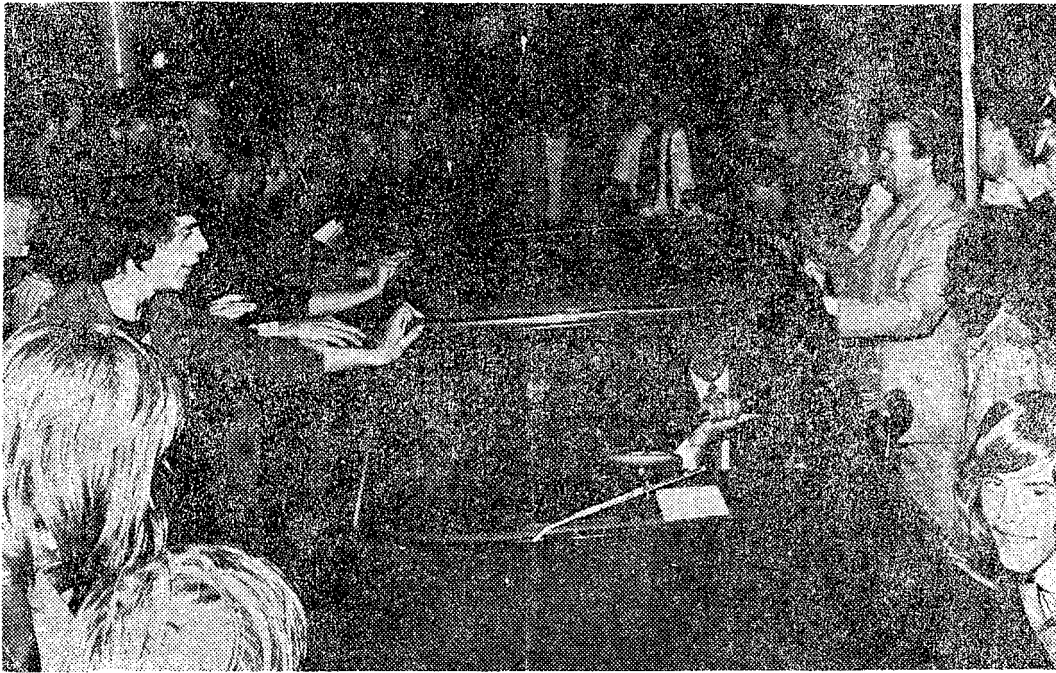
1. De druk op het loonpeil.
2. Ze zijn niet lastig en wel ijverig, omdat ze in de kortste tijd zo veel mogelijk willen verdienen.
3. Je kunt er gemakkelijk mee manipuleren in zwakke bedrijfstakken, zoals de mijnen en de textiel.
4. Ze zijn moeilijk mee te krijgen in de strijd van Nederlandse arbeiders en kunnen dus gebruikt worden om verdeeldheid te zaaien.

DE LUSTEN EN DE LASTEN

Het gebruik van gastarbeiders is daarom rechtstreeks tegen de belangen van de Nederlandse arbeiders gericht. De lonen worden er laag door gehouden en de strijd wordt er door bemoeilijkt. Bovendien verpesten de buitenlanders vaak de tarieven en de overuren. Tenslotte vergroten ze aanzienlijk de woningnood.

Door het grote tekort aan betaalbare woningen worden buitenlanders en Nederlanders tegen elkaar opgezet. Het zijn zeker niet alleen de Turken die goedkope woningen opkopen, maar ook Nederlandse huisjesmelkers

De wagen van Thomassen bedreigd door buurtbewoners

zien meer in een pensioen dan in de huisvesting van een Nederlands gezin. Iedereen kent tenslotte de schandalige toestanden in het gros van de pensions en de enorme vette buit die de huiseigenaren zo binnen slepen.

De situatie met de gastarbeiders is als volgt samen te vatten: de lusten zijn voor de kapitalisten, de lasten voor de arbeiders!

NIET DE BUITENLANDERS MAAR DE KAPITALISTEN ZIJN SCHULD

De oorzaak van de gebeurtenissen in Rotterdam is niet het racisme, dat nu plotseling allerlei schijnheilige figuren de Nederlandse arbeiders willen aanwrijven. De werkelijke oorzaak is het smerige spel dat door kapitalisten en regering in Nederland met de buitenlanders wordt gespeeld.

Natuurlijk leven er ook in het volk ideeën als zouden de spanningen te wijten zijn aan de buitenlanders, in plaats van aan de kapitalisten die ze hier naar toe halen om ze tegen de Nederlandse arbeiders uit te spelen. Je hoort ook wel vertellen dat de buitenlanders niet van de vrouwen af kunnen blijven en dat soort taal, maar een vrouw kan bij wijze van spreken ook niet op haar eentje veilig langs een Nederlandse kazerne lopen. Dat soort dingen zijn natuurlijk onzin, maar ze worden door de heersende klasse dankbaar gebruikt om aan te tonen dat er sprake is van racisme.

AVRO's Televisier hing een huilerig verhaal op over de slechte inborst van de Nederlandse volksmassa. De Volkskrant vergeleek de Rotterdammers met de fascistische van Zuid-Afrika. Het Algemeen Dagblad gaf de schuld aan de "gewone man". Burgemeester Thomassen (PvdA) van Rotterdam deed er een eed op dat hij in de buurt racistische taal had gehoord.

De Nederlandse kapitalisten zullen niet

Met deze tekeningen probeert o. a. de Volkskrant het ware probleem te verbergen

ONDERNEMERS VEROORZAKEN RELLEN IN ROTTERDAM

nalaten om dit vuurtje op te stoken, omdat het tenslotte hun belang is dat verschillende groepen arbeiders tegen elkaar worden opgezet en uitgespeeld. Wat dit betreft hebben juist degenen die het hardste roepen over racisme geen recht van spreken. Het zijn farizeeërs, die eerst de moeilijkheden zelf veroorzaken en dan triomfantelijk uitroepen dat het volk gajes is, als het tot een uitbarsting komt.

Racistische ideeën moeten door ons zelf worden bestreden omdat ze de werkelijke oorzaken van het probleem versluieren en een oplossing in de weg staan. De kapitalisten zullen maar wat graag de Turken en Marokkanen gebruiken als bliksemafleiders voor de algemene ontevredenheid over de economische crisis. Op dezelfde manier gebruikte het Duitse grootkapitaal de Joden.

Het zijn de Nederlandse kapitalisten die alle arbeiders (ook de gastarbeiders) uitbuiten en onderdrukken. Het zijn lieden van hetzelfde slag die de woningnood in stand houden en er van profiteren.

Daarom moeten de stenen niet door de ruiten van de pensions, maar door de ruiten van de kapitaalbezitters en van de overheid (regering en gemeenten). De meerderheid van de Rotterdammers heeft dit zeer goed begrepen, zoals bleek toen Thomassen zich in de buurt waagde en werd verjaagd.

DE OPLOSSING

Hoe kan het probleem van de gastarbeiders worden opgelost? Zoals gewoonlijk trekken de overheid en de kranten met een wijde boog om de kern van de moeilijkheden heen. De één stelt voor om maatregelen te nemen tegen te grote concentratie van gastarbeiders in bepaalde wijken. De ander wil dat de gemeenten bevoegdheid krijgen om goedkope huizen op te kopen, voordat ze in handen van buitenlandse speculanten vallen, (dit zei Den Uyl in de Kamer). De gemeente Rotterdam wil het toezicht op de pensions verscherpen. Anderen willen de gastarbeiders juist in bepaalde wijken concentreren, waardoor een soort getto's zouden ontstaan, zoals door de

Nazi's werden ingericht voor de Joden.

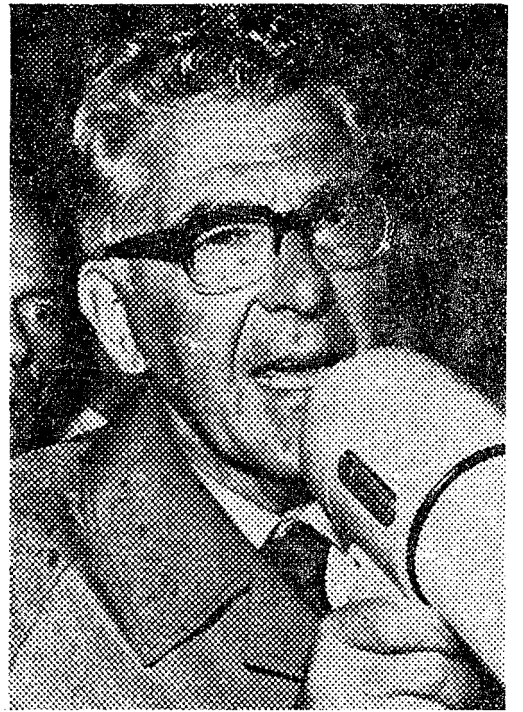
Minister Boersma heeft al een voorstel gedaan om de bedrijven, die buitenlandse arbeiders aantrekken, te verplichten om zelf voor huisvesting te zorgen. Zo lang als ze in Nederland blijven zou het de gastarbeiders dan verboden moeten worden om te verhuizen. Dit lijkt redelijk, maar in feite is het een smerig plan waardoor de gastarbeiders helemaal als slaven met huid en haar aan de grillen van het kapitaal zijn overgeleverd.

De enige werkelijke oplossing is dat de Nederlandse regering een absoluut verbod uitvaardigt op het ronselen van gastarbeiders.

Dat verbod moet niet alleen gelden in deze tijd van werkloosheid, maar ook als er eventueel weer een hoogconjunctuur komt. Als de Nederlandse bedrijven gedwongen worden tot het betalen van een behoorlijk loon zullen ze nooit werkkrachten te kort komen.

Het verdwijnen van het verschijnsel gastarbeid is in het belang van de grote massa in Nederland. Het zal zowel de economische als de politieke strijd van de Nederlandse arbeidersklasse vergemakkelijken, omdat de positie van de arbeiders wordt versterkt.

De aanwezige gastarbeiders zouden dan geleidelijk kunnen verdwijnen, uitgezonderd zij, die in Nederland een gezin of een vast bestaan hebben. Een dergelijk verbod van gastarbeid is ook in het belang van de buitenlanders zelf. Tenslotte komen ze hier naar toe om te ontsnappen aan de bittere armoede

Thomassen maant tot rust

en de grove uitbuiting (vaak door westerse maatschappijen) in hun vaderland. Aan die uitbuiting en armoede wordt echter geen eind gemaakt door in West-Europa te gaan werken. Daaraan kan alleen een eind worden gemaakt door revolutionaire strijd van de volksmassa's tegen de uitbuiters en onderdrukkers van Turkije, Marokko, Spanje, enz., enz. Dat is de strijd voor het socialisme, dezelfde strijd die in Nederland door de Nederlandse arbeiders gevoerd moet worden.

Woningnood, jaagsystemen, werkloosheid worden niet door de buitenlanders veroorzaakt maar door de kapitalisten in Nederland zelf. Daarom kan het verdwijnen van de gastarbeiders de moeilijkheden tijdelijk wel verlichten, maar niet fundamenteel oplossen. Die oplossing kan alleen gevonden worden door de macht van de kapitalisten over de maatschappij te breken en te vervangen door de macht van het volk.

**TEGEN HET KAPITAAL EN HET RACISME
VOOR HET VERBOD VAN GASTARBEID
LEVE HET SOCIALISME !**

AKTIE VOOR EEN TOTALE PRIJS - EN HUURSTOP

De Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW) heeft voor september een grote actie tegen de inflatie aangekondigd. Deze organisatie van buurtbewoners (15.000 leden) heeft een plan tegen de geldontwaarding ontvouwd dat neer komt op de volgende eisen aan regering en ondernemers:

1. Een absoluut verbod van alle prijs- en huurverhogingen.
2. Geen verdere verhoging van belastingen en tarieven door de overheid.
3. Verhoging van lonen, salarissen en uitkeringen gelijk aan de stijging van de arbeidsproductiviteit.

Desgevraagd deelde het BHW-hoofdbestuur mee dat ongeveer half september een campagne wordt gestart om onder dit plan tienduizenden handtekeningen te verzamelen. De bedoeling is om daarmee Den Haag onder druk te zetten om eindelijk ernst te maken met de bestrijding van de inflatie. Schaamteloos heeft Biesheuvel aangekondigd dat van de verwachte produktiestijging van 1973 (4%) geen cent mag terecht komen bij de mensen die de produktie leveren: de arbeiders. Van de vakbonden wordt verwacht dat ze de arbeiders op de "nullijn" houden en het schijnt dat ze dat nog willen proberen ook. De vakbonden en de ondernemers zijn het er weer roerend over eens dat de nationale ekonomie een offer van de werkende bevolking eist.

Maar wat staat daar tegenover? De kapitalisten zijn geenszins van plan om zelf op de "nullijn" te gaan staan. Philips maakte onlangs bekend dit jaar drie keer zo veel winst te hebben geboekt als verleden jaar. Ook over een "nullijn" voor de prijzen, de dringend noodzakelijke prijsstop, hoor je bijna niemand. En ook de regering zelf is niet van plan om de "nullijn" aan te houden, getuige de plannen om de BTW (de smerigste belasting die er bestaat, omdat ze vooral op de werkende bevolking drukt) te verhogen met 1,2 miljard gulden! Nieuwe tariefsverhogingen voor PTT en NS en zulke nieuwigheden als miljeubelasting zijn ook al weer aangekondigd.

De geldontwaarding is een bijzonder zware druk op de werkende bevolking, werklozen, bejaarden, invaliden en kleine zelfstandigen. Voor de grote concerns is het kennelijk een winstgevend zaakje. De methode om zogenaamd de lonen te verhogen, maar dat dubbel en dwars terug te vangen door prijsverhogingen, is voor hen een nieuwe manier om het volk te bestelen. In de voortdurende prijsverhogingen schuilt de ware oorzaak van de inflatie. Daar moet het probleem dus worden aangepakt.

Een absoluut doorgevoerde prijsstop, met scherpe controle door de overheid, zal bovendien de CAO-onderhandelingen tot een eenvoudige zaak maken. Het moet afgelopen zijn met de prijskompensaties, waarop de werkende bevolking al jaren lang gulden na gulden toelegt.

Biesheuvel wil de arbeiders op de "nullijn" en het prijskompensatiebedrog handhaven. Rechtvaardig (en atdoende) tegen de inflatie is een prijsstop en loonsverhoging gelijk aan de stijging van de arbeidsproductiviteit die

door de arbeider gerealiseerd wordt.

Nu horen wij de regering en de ondernemers al jammeren waar ze dan hun geld voor nieuwe investeringen en uitgaven vandaan moeten halen. Het antwoord is simpel: er is geld genoeg, maar je moet het halen waar het te halen is; bij de aandeelhouders, bij de miljonairs, van de oorlogsbegroting! De regering Biesheuvel, of welke nieuwe regering dan ook, moet begrijpen dat er van een kikker geen veren te plukken zijn. En als ze dat uit zichzelf niet kunnen vatten, moeten wij het ze maar aan het verstand brengen. Het zal duidelijk zijn dat wat de Tribune betreft de BHW-campagne een welkom initiatief is. Het is een goed plan om het inflatiebedrog van Den Haag aan de kaak te stellen en duidelijk te maken welke rechten en plichten het Nederlandse volk in deze crisistijd heeft. Onze enige vraag is of het helpen zal om regering en parlement met handtekeningen te bestoken.

Daarop antwoordde een woordvoerder van de BHW: "Dat kan alleen blijken als we de petitie, zoals wij het noemen, straks onder de aandacht van de regering en de politieke partijen brengen. Me dunkt dat we ze een uitstekend idee aan de hand doen om de inflatie met wortel en tak uit te roeien.

Er is ontzettend veel over de geldontwaarding te doen. In de kamerdebatten heb ik geen spreker gehoord of hij noemde de inflatie volksvijand nr.1. Daar zijn wij het gloeiend mee eens. De vraag is alleen: wat doe je er aan? Door de regering en het parlement wordt nu al twee jaar lang in woorden strijd gevoerd tegen de inflatie. Maar het helpt niks. En nou zoeken ze weer een nieuwe oplossing die of niet helpt, of ten

ZIEKTEVERZUIM

De direktie van de ASW (Apparatenfabriek - Nijmegen) maakt zich zorgen over het ziekteverzuim. Het feit dat in 1971 10 % van de arbeidstijd verloren ging door ziekteverzuim is een voortdurend onderwerp van beraad in de direktiekamers en in de ondernemingsraad. Het hele personeel heeft nu een brief gekregen waarin de zaak aan de orde wordt gesteld.

Daarin komt onder andere het zinnetje voor: "Nog maar al te vaak wordt gehoord dat zieken het gevoel hebben dat zij niet worden gemist. Niets is echter minder waar!"

De direktie zelf betwijfelt kennelijk of deze psychologische toer sukses zal hebben en dreigt met maatregelen.

ARBEIDERSMACHT reageerde in een pamflet dat de direktie niet zo ver naar de oorzaak van het ziekteverzuim hoeft te zoeken. Ook de oplossing is simpel: er moet een eind komen aan het jaagsysteem, de arbeiders moeten beveiligd worden tegen de giftige dampen en tegen de enorme hitte.

Over dat laatste zei één van de arbeiders: "Je verschroeft hier van voren en smelt van achteren."

In een andere Nijmeegse fabriek, de Spabo,

koste gaat van de mensen die geen schuld hebben aan de inflatie.

Met onze campagne willen wij in de eerste plaats duidelijk maken wat de werkelijke oorzaak is van de inflatie: de prijzen, de huren, de belastingen. Bovendien maken we er propaganda voor dat niet de bevolking moet opdraaien voor de chaos in de ekonomie. Tenslotte doen we Den Haag een echt probaat middel tegen de inflatie aan de hand. Niemand, die het eerlijk meent, kan het met dit plan oneens zijn. We moeten de heren er ook maar eens aan herinneren, dat ze daar zitten om voor de belangen van het volk op te komen.

Als ze daar nou helemaal ongevoelig voor zijn, ja, dan is het duidelijk dat ze er maar wat op los liegen als ze tegen de inflatie ketteren en beweren dat ze het algemeen belang dienen. Dan zal er meer moeten gebeuren dan een handtekeningenactie. Want het is duidelijk dat iedereen de verslechtingen meer dan beu is.

Maar voorlopig doen we een beroep op iedereen om de petitie daadwerkelijk te steunen. Iedereen kan handtekeningenlijsten aanvragen en laten invullen door vrienden en bekenden, er mee langs de burens gaan of meenemen naar het werk. Graag doen we een beroep op Tribune-lezers en Arbeidersmacht-leden om mee te doen. Het actiecentrum is: Dominicanenstrat 1, Nijmegen, tel. 080-229388."

ARBEIDERSMACHT

werd half augustus enkele uren niet gewerkt maar tijdens het werk gediskussieerd over een loonsverhoging. In januari had het bedrijf de normale loonronde overgeslagen. Toen daarover onrust ontstond, werd de arbeiders een winstuitkering van 3 % eind dit jaar beloofd. Daarna bleef het enige tijd rustig, maar door de voortdurende prijsverhogingen moest het toch weer tot een uitbarsting komen.

De beloofde winstuitkering is natuurlijk een doodoener. In de eerste plaats is die nog twijfelachtig omdat het bedrijf slecht draait. In de tweede plaats betekent een winstuitkering toch dat er met de loonsverhoging een jaar is overgeslagen.

De arbeiders stuurden drie man naar de direktie met een looneis. Tijdens de onderhandelingen werd op verschillende afdelingen niet gewerkt. Tenslotte kwam de baas met het voorstel f 140 er bij in de maand, maar dan op groepsakkoordloon. Later werd die f 140 teruggedraaid tot f 40, waarna opnieuw looneisen gingen leven. Bovendien begrijpen de meesten zeer goed dat hen met het akkoordloon toch een loer wordt gedraaid. Spabo heeft de slag dan ook nog niet gewonnen.

WAAROM WERD WOODS IN Z'N BENEN GESCHOTEN ?

(van onze speciale verslaggever in Ierland)

DUBLIN - IERSE REPUBLIEK augustus

Alleen Dublin al telt ongeveer 40.000 mensen die weigeren een cent huur te betalen. Een maand geleden waren er nog "maar" 35.000. "Volgende maand zullen het er 45.000 zijn," verzekerde mij een arbeider in Dublin.

Zijn opmerkingen weerspiegelen de groeiende strijdbaarheid van de arbeidersklasse in Ierland: "De enige manier waarop je kunt terugslaan tegen het huisvestingsschandaal, is geen huur meer te betalen. Als je stopt met betalen komt er geen geld meer binnen en dan moeten ze wel naar je luisteren."

Een goed half jaar geleden startte in de republiek een campagne voor massale huurweigering. De hierboven genoemde cijfers geven een indruk van de geweldige omvang die deze beweging heeft aangenomen.

Arbeidersbuurt in Dublin

De arbeider met wie ik in Dublin sprak is lid van de "National Association of Tenants Organisations". Aanvankelijk opgericht als een organisatie tot bevordering van de contacten tussen buurtbewoners, is deze vereniging uitgegroeid tot een echte strijdorganisatie. Het kan ook bijna niet anders.

Net zoals overal op de wereld, proberen de kapitalisten ook de Ierse arbeiders uit te knijpen als citroenen. De prijzen stijgen hier met de dag, terwijl de lonen laag blijven door een enorme werkloosheid. De huren vormen een hoofdstuk apart.

De meeste huizen in Dublin zijn, evenals in andere steden, in handen van de gemeente. Deze voerde twee jaar geleden een systeem van "glijdende" huren in, dat wil zeggen dat de huur afhankelijk is van het inkomen van de huurder.

Het is bekend dat ook in Nederland steeds meer stemmen opgaan om zo'n systeem door te voeren. Met name op het ministerie van volkshuisvesting en in de direktiekamers van de grote beleggers wordt hierover druk gekonkeld. (In september is een wetsartikel van kracht geworden dat de rechter de bevoegdheid geeft de hoogte van de huur vast te stellen, o. a. rekening houdend met het inkomen van de huurder - red.).

Het klinkt allemaal ook prachtig en rechtvaardig. Maar wat deze "rechtvaardigheid" in de praktijk betekent, weten de buurtbewoners in Ierland al te goed. Een arbeider rekende mij voor: "Liefst 1/6 van je loon gaat naar de huisbaas. Maar dat is niet het enige. Ook over je overwerk moet je huur betalen. Zelfs de premie die je draait wordt belast voor de huur. De lonen zijn hier laag. De prijzen zijn hoog, vooral van zogenaamde luxe-artikelen. Voor een beetje comfort ben je wel gedwongen over te werken. Maar je kunt het bijna net zo goed laten. Je brengt het toch naar de huurophaler. In dit land kun je beter niet werken, want alleen de huisbaas heeft er voordeel van!"

Onder het mom van "huur naar inkomen" worden de huren in een waanzinnig tempo opgevoerd. Nu is het nog 1/6 van het loon, straks is het 1/4. De gemeenten kunnen het percentage naar believen opvoeren. De massale en harde huurweigeringsschik is een slag voor de kapitalisten hier, die de ver-

slechteringen voor de werkers doorvoeren.

Hoe hard het toe gaat, werd me bijvoorbeeld in Goolock duidelijk, waar een gezin op straat gezet zou worden wegens huurschuld. De rechter, die kennelijk ook in Ierland altijd aan de verkeerde kant staat, beval ontruiming van het huis, waarvan de bewoners de huur weigerden. De deurwaarder, gesteund door een heel bataljon politieagenten, zou de daad bij het woord voegen. Honderden arbeiders, vrouwen en kinderen echter vormden een menselijke barrikade die het de deurwaarder onmogelijk maakte het huis te bereiken. Hij gaf de politie opdracht om op de menigte in te slaan. Het was een kort maar hevig gevecht, waaruit de buurt als overwinnaar te voorschijn kwam. De deurwaarder droop af met de staart tussen de benen. Dankzij de solidaire strijd van de buurt woont het gezin nog steeds in het betreffende huis... zonder huur te betalen.

"IERLAND IS EEN RIJK LAND,
MAAR DE MENSEN ZIJN ARM"

In 1844 telde Ierland 8,5 miljoen inwoners. Gedwongen door de terreur van de Engelse grootgrondbezitters en de bittere armoede, heeft daarna een stroom Ieren het land verlaten, op zoek naar betere omstandigheden in Engeland of de VS. Nu wonen er nog 3 miljoen mensen in dit land. Het aantal werklozen bedraagt 80.000!

"Ierland is een rijk land, maar de mensen zijn arm," hoor je hier vaak zeggen. En met recht. Ierland heeft de grootste zilvermijn, zinkmijn en kopermijn van Europa. Er is één van de grootste kwikmijnen ter wereld. Het land staat bekend om zijn vleesproductie, zijn vis en zijn boter (Hollandse boter is hier echter goedkoper dan Ierse!). Maar de mijnen zijn Canadees, Engels of Amerikaans bezit en de levensmiddelenindustrie is in Amerikaanse handen. Van de hele industrie is maar liefst 75 % Brits eigendom.

De winsten, die uit de Ierse arbeiders worden geperst, verdwijnen naar het buitenland. De Ierse rijkdommen worden uitverkocht. Buitenlandse maatschappijen, die zich in Ierland willen vestigen, krijgen van de regering alle mogelijke steun uit de be-

lastingspot. Over de winsten hoert nauwelijks belasting te worden betaald.

Tegen de buitenlandse overheersing en tegen de kleine groep van landheren en industriëlen in Ierland zelf richt zich de strijd van het Ierse volk.

EEG MAAKT HET NOG BEROERDER

De toetreding tot de EEG van Ierland maakt de economische situatie van de massa van de bevolking nog somberder. De grote maatschappijen zullen er van profiteren, maar de boerenstand zal er zijn nekslag door krijgen. Nu reeds trekken jaarlijks 15.000 kleine boeren en landarbeiders naar de stad, waar ze zich bij het werklozenleger moeten voegen.

Als straks de tariefmuren met het vasteland worden afgebroken, wordt de toestand op het platteland nog beroerder. Mechanisatie is het enige waarmee de boeren de kop boven water kunnen houden, maar alleen de rijken kunnen zich dit permitteren. De regeringshulp aan kleine boeren is gericht op het zaaien van verdeeldheid. De meest efficiënte boeren krijgen dan een toeslag.

Ook de traditionele industrie (schoenen, textiel en drank) zal door de toetreding tot de EEG goeddeels verdwijnen. De bierbrouwerij Guinness heeft al aangekondigd het 5000 man sterke personeel met 2000 man te moeten inkrimpen wegens de buitenlandse concurrentie.

DE VRIJHEIDSTRIJD VOLTOOIEN

In 1922 werd de Ierse Republiek formeel zelfstandig. Maar omdat niet tegelijkertijd het kapitalisme vernietigd werd, bleef de buitenlandse overheersing in de industrie gehandhaafd. Daardoor heeft het Ierse volk nog steeds niet de vruchten kunnen plukken van zijn heldhaftige vrijheidstrijd tegen de bloedige Engelse onderdrukking. De strijd, die zich nu meer en meer uitbreidt tot geheel Ierland, is een strijd voor het socialisme, de voltooiing van de onafhankelijkheidsstrijd.

Tot voor een jaar of twee beperkte de revolutionaire strijd in Ierland zich voornamelijk tot Ulster (het noorden), dat de Engelsen

onder hun direkt bestuur hadden gehouden. Nu wordt meer en meer mensen duidelijk dat de strijd voor vrijheid en socialisme er één moet zijn van het hele Ierse volk.

Daarom worden nu in heel Ierland nieuwe massa-organisaties opgebouwd. De oude organisaties van arbeiders en boeren zijn vervallen tot instrumenten in handen van de heersende klasse. De grootste vakbonden hebben zojuist een akkoord met de regering gesloten waarin de loonstijging wordt beperkt tot 2,5%. De boerenbond verdedigt alleen maar de belangen van de grote herenboeren.

Met name de "officiële vleugel" van het republikeinse leger (IRA) heeft ingezien dat het dringend noodzakelijk is om nieuwe strijdorganisaties op te bouwen en om te werken aan de opbouw van een voorhoedepartij die de strijd van deze organisaties naar de machtsomwenteling en het socialisme kan leiden.

HARDE VORMEN VAN KLASSENSTRIJD

De situatie in de Ierse Republiek is zeer wel te vergelijken met die in Nederland. Ook hier probeert de heersende klasse de gevolgen van de crisis geheel op de schouders van het volk te leggen. Het is alleen met de verslechtingen al veel verder gevorderd. Als je de armoede en de werkloosheid om je heen ziet, kun je alleen maar hopen, dat de Nederlandse arbeiders tijdig voldoende macht opbouwen om te verhinderen dat het ook in ons land zo ver komt.

Het spreekt bijna vanzelf dat de strijd hier in Ierland al veel hardere vormen heeft aangenomen en (ook in het zuiden) hier en daar zelfs gewapenderhand wordt uitgevochten.

In Wachter-Ard kocht onlangs een groep rijke zakenlieden tweehonderd are zeer

HARDE STRIJD TEGEN DE KRISIS IN IERLAND

vruchtbare grond om er een golfklub te vestigen. Dit soort dingen past perfect in de regeringspolitiek om de kleine boeren van hun grond te verdrijven. In Wachter-Ard echter verhinderden boeren de aanleg van het golf-

terrein door wegen te blokkeren, piketten te organiseren en dergelijke. Verleden jaar stak de IRA (officials) de huizen in brand van Westduitse zakenlui die grote stukken land hadden gekocht. Dat weerhield ze er van om nog meer land te kopen.

De IRA treedt alleen op als de arbeiders of kleine boeren daarom vragen: "Wij zijn vierkant tegen het idee dat het ondergrondse leger op eigen houtje actie onderneemt. De IRA is geen eliteklub die de problemen van de arbeiders wel even zal oplossen. Dat kan in laatste instantie alleen door de massa's zelf gebeuren!"

Tijdens een staking in de zilvermijnen, ontloeg de Canadese eigenaar verleden jaar een aantal mijnwerkers. Om de staking te ondersteunen blies de IRA de transformators van de fabriek op.

In Shannon werd een Amerikaanse fabriek geopend, waar ontzettend lage lonen werden betaald en de directie zelfs weigerde om de vakbonden te erkennen. De arbeiders gingen in staking en de directie probeerde die te breken door onderkruipers te ronselen. Het stakingskomité riep de hulp van de IRA in. Daarop werden bijna alle bussen, waarin onderkruipers werden vervoerd, opgeblazen.

Enkele weken geleden werd in één van zijn

supermarkten in Armargh een zekere mr. Woods door de IRA in zijn benen geschoten. Woods was herhaaldelijk gewaarschuwd. Hij is berucht en gehaat in heel Ierland, omdat het zijn specialiteit is om mensen en transport te leveren voor het breken van stakingen. In een cementstaking zorgde deze supermarkteigenaar voor vrachtwagens die cement van Ulster naar de republiek brachten. Ook tijdens een staking in de kolenmijnen zorgde hij voor transport, dit keer van het zuiden naar het noorden.

De bestraffing van verrader en profiteur Woods is een voorbeeld van de geweldige hardheid die de klassenstrijd in heel Ierland heeft aangenomen.

(vervolg in Tribune 10)

VERSTANDIG ?

Een fraai staaltje ondernemersmentaliteit werd onlangs weggegeven door directeur/grootaandeelhouder F. Smulders van de werf Gusto in Schiedam. In een toespraak ter gelegenheid van een beloofd idee liet hij al grondig merken hoe de heren kapitalisten de arbeiders minachten.

"Ik ben blij," zo zei hij, "dat er hier nog mensen met goede ideeën rondlopen. Want de meeste mensen hier kijken niet verder dan hun neus lang is. Ze gebruiken wel hun handen, maar niet hun hersenen."

Je moet het lef (en het kapitaal) maar hebben om zo iets te durven zeggen. Smulders zal toch moeilijk kunnen volhouden dat de schepen van Gusto door hem en niet door de arbeiders van de werf gebouwd worden. Als ze daarbij hun hersenen en hun praktische ervaring niet gebruikten zou het gauw bekeken zijn met de winsten van Smulders en consorten.

Maar waarom zou je je kapot pezen en verbeteringen in het productieproces bedenken als dat alleen maar de zakken van Smulders spekt? Als je dat weigert te doen is dit natuurlijk ook het resultaat van het gebruiken van je verstand, van een gezond gebruik nog wel!

WAPENINDUSTRIE

SLOKT STEEDS

MEER MILJARDEN OP

GEEN
KANONNEN
MAAR
LOONSVERHOGING

Er was eens — nog niet zo lang geleden — een commissie van de regering in Nederland. En die commissie hield zich bezig met de uitgaven van het Rijk. "Hoe goed of hoe slecht het Rijk er ook voor staat," zo vond die commissie, "voor één uitgave moet er altijd geld zijn".

Dat moet dan wel iets erg belangrijks zijn, zal men wel denken, dat gaat zeker over sociale voorzieningen, of over onderwijs, of over woningbouw, of over de bestrijding van de werkloosheid, of over mediese zorg. Mis, allemaal mis. Want die commissie bedoelde dat er altijd geld, veel geld, miljarden gulden zelfs, moest zijn voor wapens en voor het leger.

Nu is het meteen uit met het sprookjesachtige van dit verhaal, maar het is de vraag of we er nog lang en gelukkig mee zullen leven.

Het gaat over de "commissie van Rijckevorsel", die onlangs verslag heeft uitgebracht over de Toekomst van de Nederlandse Defensie. De commissie bestond uit een aantal generaals, vertegenwoordigers van

het grootkapitaal (banken en concerns als de Akzo) en figuren van politieke partijen. De commissie eist dat voor de post "defensie" een onwankelbare plaats wordt ingeruimd op de rijksbegroting.

Niet al die belangrijke zaken, die we al genoemd hebben, maar defensie krijgt een vaste plaats op de rijksbegroting en moet onder alle omstandigheden verzekerd zijn van vele miljarden.

f 27.000.000.000

Het advies van de commissie van Rijckevorsel valt uiteen in een meerderheidsstandpunt en een standpunt van de (kleine) minderheid. Het verschil tussen deze twee standpunten is niet erg fundamenteel en komt neer op twee miljard gulden in vier jaar. De meerderheid wil in de komende vier jaar 27 miljard gulden (f 27.000.000.000) uitgeven aan het oorlogsapparaat en de minderheid 25 miljard.

Om een nadere indruk te geven van de fabelachtige kosten die het militaire apparaat

vergt enkele cijfers over de vliegtuigen van de luchtmacht. Na de oorlog begon die te vliegen met een Meteor - aanschafkosten f 500.000 per toestel. Daarop volgde de Hunter, die twee miljoen kostte. Nu vliegt men met Starfighters van 6 miljoen. De laatste maanden is minister De Koster druk aan het reizen geweest om een nieuw toestel uit te kiezen. Waarschijnlijk wordt het een vliegtuig, dat nog op de tekentafel ligt, en waarvan de aanschafkosten per toestel weer een veelvoud bedragen van de genoemde 6 miljoen.

"BEZUINIGINGEN"

De laatste tijd is er veel te doen geweest over het leger. Daar doen zich nogal scherpe tegenstellingen voor op het punt van bezuinigingen. Nou klinkt het prachtig dat er bezuinigd gaat worden, als men daarbij dan even zo goed wil zijn om te vergeten dat deze bezuinigingen niet ten goede komen aan volkshuisvesting of onderwijs, maar in het leger blijven.

Sommige stromingen willen zo veel mogelijk op het apparaat bezuinigen om des te meer geld te kunnen omzetten in aankopen en opdrachten bij de wapenindustrie. Daar zijn enorme belangen mee gemoeid van zulke bedrijven als Philips, Shell, DAF en Fokker. Bovendien betekent een forse wapenbestelling in het buitenland meestal dat andere Nederlandse bedrijven "verrast" worden met exportkansen naar dat land.

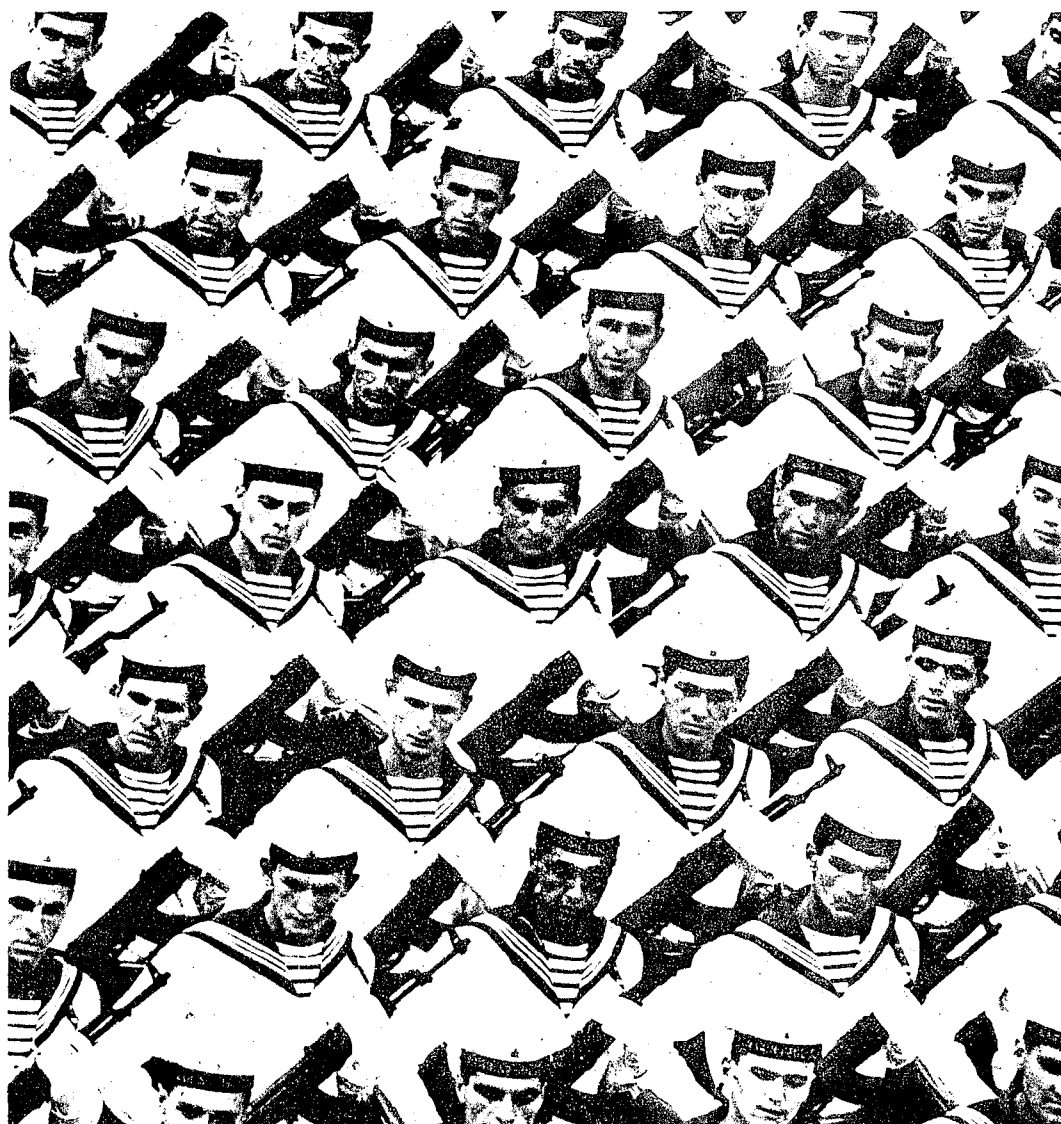
Bezuinigen wil men op de organisatie van het leger en op personeelskosten. Het rapport van Rijckevorsel ging vergezeld van een geheim advies aan de regering om voor 1 januari 1979 15.000 man van het leger te laten afvloeien. Dat betekent een besparing van grofweg een half miljard per jaar. Om dezelfde reden wordt er druk uitgeoefend (bijvoorbeeld door Luns) om de wedde van de dienstplichtigen te verlagen.

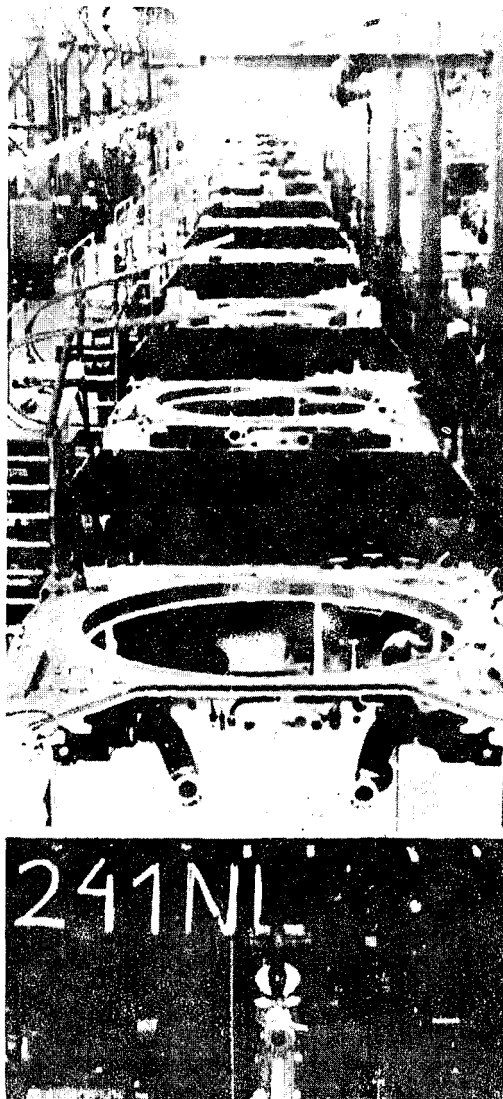
Meer geld voor wapens wil men ook vrij maken door bepaalde defensie-uitgaven bij andere ministeries onder te brengen. Het leger zou bijvoorbeeld vrijgesteld moeten worden van BTW, invoerrechten en accijnzen. Dat betekent een extra last op de belastinginkomsten.

Juist die taken waarin het leger zich nog eens ooit nuttig maakt, zouden voor rekening van andere ministeries moeten komen, bijvoorbeeld ziekenvervoer door de luchtmacht, bestrijding van bos- en heidebranden, weerkudig onderzoek voor de scheepvaart en de burgerluchtvaart en dergelijke. Op die manier zou nog eens bijna een miljard per jaar kunnen worden uitgespaard, die via de wapenindustrie kan toevloeien aan het grootkapitaal.

GEVEN OORLOGSUITGAVEN
WERKGELEGENHEID

Het beeld, dat ons door de commissie van Rijckevorsel wordt voorgeschoteld, is er al met al één van een voortdurend opschroeven van de defensie-uitgaven met name voor de

Duitse tanks voor het Nederlandse leger

aanschaf van wapens. Deze post drukt zeer zwaar op de rijksbegroting. Voor de jaarlijkse 6 of 7 miljard van defensie zouden bijvoorbeeld 100.000 goedkope woningen gebouwd kunnen worden, om maar iets te noemen.

We mogen ons wel eens afvragen waar dat allemaal goed voor is, op het moment dat er een ernstige economische crisis is en de regering met grote begrotingstekorten te kampen heeft.

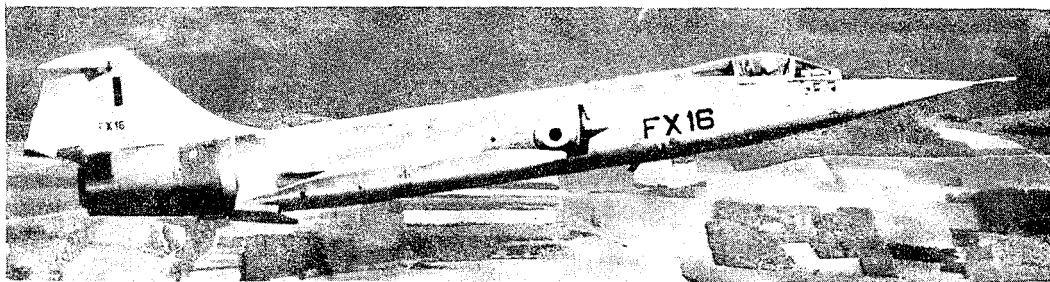
Het argument dat de wapenindustrie voor werkgelegenheid zorgt, moet meteen van de hand gewezen worden. Als al dit geld wordt besteed aan bouwprojecten, onderwijs, medische voorzieningen e.d., zou er met die 7 miljard veel en veel meer werkgelegenheid geboden kunnen worden.

Tenslotte komen we in de discussie over het leger altijd terecht op de verdediging van ons erfdeel, van vrijheid en democratie. Als we eerst even naar het buitenland kijken, zien we dat die vrijheid en democratie wel op een bijzonder vreemde manier verdedigd worden. Het Nederlandse leger staat in dienst van de NAVO, waarin landen zijn opgenomen als Portugal, Griekenland en Turkije, waar de verschrikkelijkste terreur en onderdrukking heersen. Met NAVO-wapens voert Portugal bovendien een wrede koloniale oorlog in verschillende Afrikaanse landen. Om nog maar te zwijgen van de oorlog van onze NAVO-bondgenoot de VS in Vietnam.

VRIJHEID VOOR DE ÉÉN, ONVRIJHEID VOOR DE ANDER

Maar welke vrijheid moet het Nederlandse leger in Nederland verdedigen? De kapitalistische propaganda wil ons doen geloven dat ons volk een grote vrijheid geniet. Die vrijheid is dan in ieder geval niet eerlijk verdeeld.

De vrijheid van de kapitalisten, om met hun geld te doen en te laten wat ze willen, betekent voor de arbeiders dat ze de "vrijheid" hebben om te pezen in een menson-

Starfighter... 6 miljoen gulden per stuk

waardig jaagsysteem, de "vrijheid" om een loon te verdienen dat in geen vergelijking staat met de productie die ze leveren, de "vrijheid" om zich op straat te laten schoppen als het de baas bevalt. De vrijheid van bouwkapitalisten, grondspekulanten en grote beleggers om geld te slaan uit de woningnood betekent voor de buurtbewoners de "vrijheid" om steeds hogere huren te betalen en in steeds slechtere woningen te leven.

De vrijheid van drukpers betekent vooral de vrijheid van dagbladkapitalisten om steeds meer kranten op te kopen en vanuit monopolieposities de mensen te bestoken met propaganda en leugens.

Natuurlijk kun je niet lichtvaardig heen-stappen over bepaalde rechten, die het Nederlandse volk vaak ten koste van bittere strijd heeft verworven. De vrijheid van vereniging en vergadering, die we op het ogenblik kennen, is een belangrijke zaak die in het belang van de arbeidersklasse moet worden benut.

Maar juist als zulke vrijheden in het geding komen, helpt het leger niet. Toen de Duitse fascistische terreur over Nederland kwamen uitbreiden, werd het leger in vijf dagen verslagen door verraad aan de top. Er werd net lang genoeg gevochten om een klikje rijkelui naar Engeland te laten vluchten. En het verzet, dat daarna gevoerd werd om de vrijheid te heroveren, kwam niet van het leger, maar van de gewone man, dikwijls onder leiding van de kommunistische partij.

Natuurlijk is het voor het hele volk belangrijk, dat Nederland niet onder buitenlandse onderdrukking komt. Daartegen geeft echter niet het leger de doorslag, maar de wil van het volk om zijn vrijheid gewapenderhand te verdedigen of te heroveren. In een geval van oorlog is alles afhankelijk van het volksverzet. Dan gaat het er om of er een maatschappijstelsel is dat het waard is om voor te sneuvelen. Dat is een systeem waarin de vrijheid van de één niet automatisch onderdrukking van de ander betekent. Zo'n maatschappij hebben we op het ogenblik in Nederland niet. Zo'n maatschappij was wel het doel van het heldhaftige verzet tegen de Nazi's, maar dat is na de oorlog verraden door de herea uit Engeland en van de oude politieke partijen.

ENORME BEDRAGEN VOOR HET GROOTKAPITAAL

Het leger heeft niet die betekenis die bekende "haviken" als Van Riel ons willen doen geloven. Het leger en de oorlogsuitgaven zijn geen uitdrukking van de wezenlijke belangen van het Nederlandse volk. Van welke belangen dan wel? Van die krachten die een leger willen als 'steun voor de NAVO-politiek die de wereldvrede in gevaar brengt. Bovendien houdt de heersende klasse er rekening mee dat het leger ingezet moet kunnen worden tegen een massale volksbeweging tegen het kapitalisme, stakingen, betogingen e.d.

Maar van doorslaggevende betekenis is toch wel dat de oorlogsuitgaven een fabelachtige bron van inkomsten vormen voor de grootindustrie. Ze vloeien uit de zak van het Nederlandse volk, via de belastingen, naar het grootkapitaal. Met name in tijden van crisis, heeft het grootkapitaal sterke behoefte aan wapenproductie. Enorme bewapeningsuitgaven kunnen de crisis in het kapitalistische productiesysteem tijdelijk verlich-

ten. Hitler haalde Duitsland bijvoorbeeld uit de crisis door grote sommen geld in de wapenindustrie te pompen.

Dit is de zogenaamde oorlogseconomie. Maar het is tevens een fopspeen. De crisis wordt er alleen door uitgesteld. De wapenindustrie betekent een enorme verspilling van arbeidskracht en grondstoffen aan volkomen nutteloze zaken. En bovendien moet een dergelijke wapenproductie wel ooit uitmonden in een oorlog met alle verschrikkingen van dien.

HET EI VAN BIESHEUVEL

Al met al is er geen enkele rechtvaardiging denkbaar voor de plannen die de commissie van Rijckevorsel ontvouwt. Toch zullen we met deze plannen gekonfronteerd worden, aangezien alle grotere politieke partijen in deze commissie vertegenwoordigd waren.

In september al zullen we de gevolgen merken. Biesheuvel heeft immers een stinkend ei gelegd. Terwijl hij in feite al verdwenen is en er geen enkele democratische controle meer mogelijk is, wil hij de begroting voor 1973 nog helemaal door de Kamer jagen. De oppositie heeft bij monde van Den Uyl al laten weten, dat ze zich tegen de behandeling van de voorstellen niet al te zwaar zal verzetten.

De nieuwe begroting betekent een ongehooflijke verscherping van de verslechteringen voor het Nederlandse volk. Biesheuvel heeft al gezegd dat van de hele productiestijging (4%) geen cent bij de arbeiders terecht mag komen, omdat ze het allemaal voor de "kollektieve voorzieningen" nodig hebben. In de eerste plaats is dit een leugen omdat de beperking van de lonen voornamelijk bij de winsten van de ondernemers terecht komt en niet bij het Rijk. In de tweede plaats hoeft de regering voor nieuwe uitgaven helemaal geen loonmatiging en nieuwe belastingverhogingen door te voeren (BTW). Ze moeten die miljarden van defensie maar aanspreken. Hoe vlugger hoe beter.

**GEEN VLIEGTUIGEN MAAR GOEDKOPE
WONINGEN!**

**GEEN KANONNEN MAAR LOONSVERHO-
GING!**

VS - OORLOGSMISDADEN BLIJVEN NIET VERBORGEN

Het is Nixon niet langer mogelijk om de misdaden van de Amerikaanse oorlog tegen Vietnam voor de wereld te verbergen. Toen enkele maanden geleden de eerste berichten over bombardementen op Noord-Vietnamese steden en dijksystemen binnen kwamen, werden deze door de Amerikaanse regering afgedaan als kommunistiese propaganda.

Maar later deed de filmster Jane Fonda uitvoerig verslag van haar bevindingen in Noord-Vietnam. Sekretaris-generaal Waldheim van de Verenigde Naties waarschuwde voor de gevolgen van de bombardementen. De Amerikaanse regering bleef hardnekkig zijn oorlogsmisdaden en misdaden tegen de mensheid ontkennen.

Begin augustus echter bracht een commissie voor onderzoek van de Amerikaanse oorlogsmisdaden een bezoek aan Noord-Vietnam. Deze commissie bestaat uit verschillende wetenschapsmensen en enkele oud-ministers (o. a. van Ierland, Denemarken en de VS zelf), die moeilijk van kommunistiese sympathie verdacht kunnen worden.

De ervaringen van deze commissie vormen een ernstige aanklacht tegen de misdadigheid van de Nixon-oorlog. Terug in de VS verklaarde de oud-minister van justitie Ramsey Clark dat de terreurbombardementen op het Noorden op geen enkele manier gerechtvaardigd kunnen worden en in naam van de menselijkheid onmiddellijk beëindigd moeten worden. Clark kon tijdens de perskonferentie zijn emoties nauwelijks meester blijven.

BOMMEN OP ZIEKENHUIS

In Noord-Vietnam zelf inspekteerde de commissie o. a. op 8 augustus het Bach Mai ziekenhuis te Hanoi. Dit was de grootste polikliniek van het land, die op 27 juni werd vernietigd door Amerikaanse bommen. De Zweedse advocaat Franch verklaarde: "Ik ben diep geschokt door wat ik gezien heb van dit ziekenhuis en ik weet ook dat dit maar één geval is onder vele, zeer vele andere. Het is een internationale wet dat ziekenhuizen beschermd zijn en dat het verboden is om ziekenhuizen aan te vallen. Dit is dus een ernstige misdaad bedreven door de

Amerikaanse luchtmacht."

Ramsey Clark verklaarde op 6 augustus, tijdens een bezoek aan het dorpje Phu Vang: "De bombardementen moeten onmiddellijk worden stopgezet; ten eerste zou er nooit mee begonnen mogen zijn en ten tweede mag het in de toekomst nooit meer gebeuren."

Hij zag hier de zware bominslagen in dijken en sluizen, die langs de kust de levens van miljoenen mensen beschermen. In de wijde omtrek kon Clark geen militaire doelen ontdekken.

Voor radio Hanoi zei hij: "Ik heb gezien dat deze sluizen zeer belangrijk zijn voor de bevoeding van tienduizenden hektaren grond. Het leven van honderdduizenden mensen hangt er van af. Door de bombardementen worden deze levens in gevaar gebracht."

Op 9 augustus verklaarde Clark over een bezoek aan de havenstad Haiphong: "Het is duidelijk dat een massale vernietiging van

**JE SCHAAMT JE
GEWOON OM
MENS TE ZIJN"**

grote delen van Haiphong heeft plaatsgevonden. Er zijn vele, vele mensen gedood. Ik heb gezien dat veel gebouwen en huizen vernietigd zijn. Ik neem aan dat nog veel meer mensen gedood werden.

Hoewel we niet weten of het bombardement opzet of een vergissing was, weten we wel dat we zowel aan de vergissingen als aan de opzet een eind kunnen maken. Er is geen enkele verontschuldiging voor het bombarderen van Noord-Vietnam en die is er nooit geweest ook. Het mag nooit weer gebeuren. De bombardementen moeten onmiddellijk worden stopgezet. Het is verschrikkelijk dat het geweld van de techniek wordt gebruikt om het leven te vernielen van zo'n

vingrijk, eenvoudig en prachtig volk."

MISDADEN TEGEN DE MENSHEID

Op talloze plaatsen was de commissie getuige van de enorme vernielingen die sinds april door de Amerikaanse bombardementen zijn aangericht en die nog steeds onverminderd door gaan. De commissie stelde vast dat open steden werden gebombardeerd net zoals Rotterdam door de Nazi's, hetgeen in Neurenberg tot een oorlogsmisdaad en een misdaad tegen de mensheid werd verklaard.

In Nederland weet men wat watersnood is. In 1953 verloren meer dan 1800 mensen het leven door de watersnoodramp. Maar deze was te wijten aan een samenloop van natuurlijke omstandigheden. In Noord-Vietnam wordt het leven van veel mensen bedreigd door de Amerikaanse bombardementen op dijken en sluizen.

Ook het doorsteken van dijken werd in Neurenberg de Nazi's en de SS als een oorlogsmisdaad aangerekend. Als er ooit recht wordt gedaan aan het Vietnamese volk zal Nixon het lot van Hitler en Goering moeten delen.

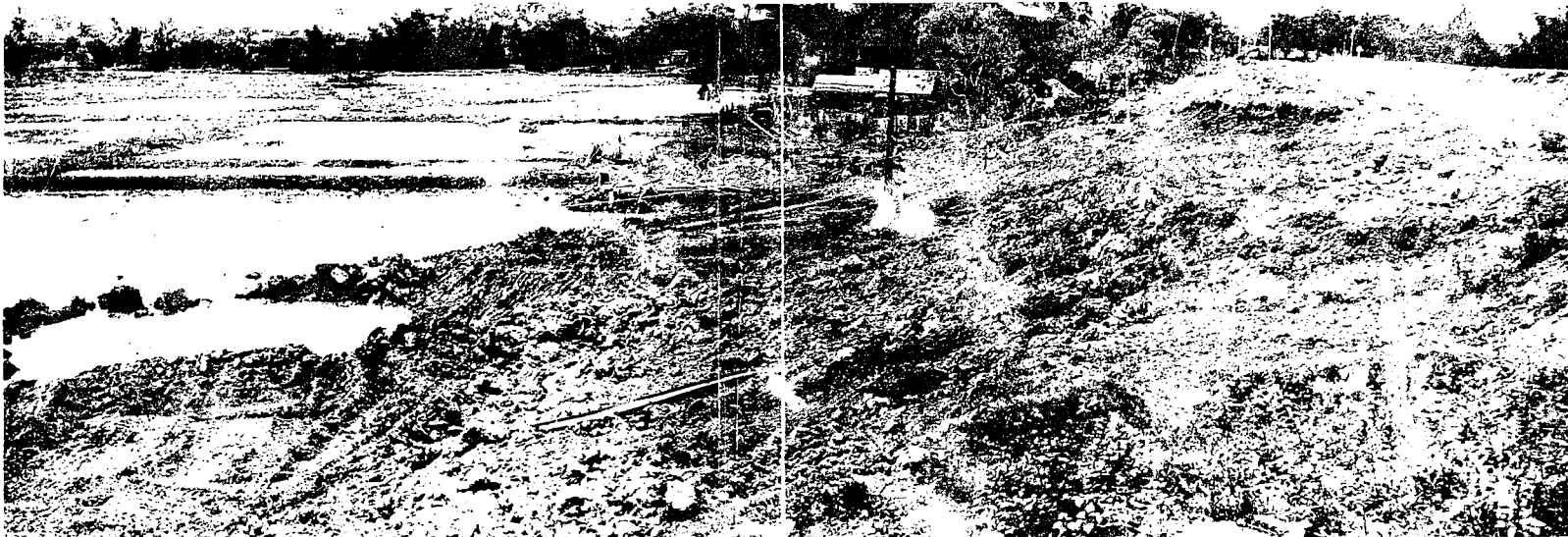
JE SCHAAMT JE OM MENS TE ZIJN

Enige tijd geleden verschenen foto's in de kranten van Vietnamese kinderen die wegrennen met brandende napalm op hun lijf. "je schaamt je gewoon om mens te zijn," zei toen iemand. Zo ver heeft Nixon het dan gebracht.

Deze smerige oorlog is het resultaat van de Amerikaanse wil om het Vietnamese volk te onderwerpen aan de belangen van de grote concerns. Nadat een expeditieleger van 600.000 Amerikaanse soldaten door het Vietnamese verzet was verslagen, schakelde Nixon over op 't zogenaamde "Vietnamiseringsprogramma". Dat wil zeggen dat Vietnamese troepen worden geronseld om hun eigen volk te bestrijden. Deze troepen krijgen enorme Amerikaanse luchtsteun, anders waren ze al lang van de kaart gevergd en zou er vrede en welvaart in Vietnam heersen.

(vervolg op pag. 11)

Krater van Amerikaanse bommen in een dijk langs de Rode Rivier bij Hanoi

HET GAAT SLECHT -

WIE DOET ER WAT AAN ?

Je moet wel stekblind zijn en stokdoof om niet op te merken dat er in Nederland sprake is van een sterk groeiende ontevredenheid.

Goed, er is nog een stelletje kapitalistische spekulanten, die wel tevreden zijn en zelfs steeds meer tevreden worden. En er zijn een paar mensen die nog troost vinden bij de gedachte dat het elders (bijvoorbeeld in Griekenland of Afrika) nog veel slechter gaat. Maar verder getuigen alle bevolkingsgroepen op alle plaatsen van een groeiende onrust en een stijgende ontevredenheid. Daar is ook alle reden voor.

Neem de bedrijven. Daar wordt door arbeiders en beambten aan de welvaart gewerkt, een welvaart waarvan ons sedert de oorlog steeds een deel is beloofd, maar die tot nog toe aan ons is voorbijgegaan.

Sinds het begin van de crisis en de werkloosheid wordt het tempo in de bedrijven waanzinnig opgevoerd. De controle op het werk wordt verscherpt. Met dit soort maatregelen zag Philips dit jaar kans om drie maal zo veel winst te maken als verleden jaar... met 2000 man personeel minder.

Al met al betekent het dat de produktie per man voortdurend stijgt. Maar staan daar hogere lonen tegenover? Integendeel: de lonen staan onder voortdurende druk. In sommige fabrieken worden zelfs loonsverlagingen doorgevoerd.

Ondertussen zitten thuis de vrouwen. Tot nog toe heeft vader elk jaar nog wel meer in het loonzakje gekregen, maar in de win-

Nadat het Paasoffensief van het Bevrijdingsfront het falen van de Nixonpolitiek bewees, hebben de bombardementen het karakter gekregen van een beestachtige wraak oefening. Bommenladingen, die in de geschiedenis hun weerga niet kennen, worden boven Noord-Vietnam afgeworpen. Nog zwaardere bombardementen worden op Zuid-Vietnam zelf uitgevoerd. Het land is omgeploegd met bomkraters. De provinciehoofdstad Quang Tri werd bijvoorbeeld volkomen met de grond gelijk gemaakt, maar is nog steeds in handen van het Bevrijdingsfront.

Desondanks blijven er optimistische geluiden komen van de Vietcong over het verloop van de oorlog op de slagvelden. Alle verklaringen van de Amerikaanse generaals en hun marionetten in Saigon ten spijt, wordt de druk van het Bevrijdingsfront op verschillende grote steden steeds groter. Meter na meter wordt de grond op de vijand veroverd en de positie van de Vietnamese diktators wordt steeds benarder.

Wat dit betreft is het Vietnamese volk uitstekend in staat om hoe dan ook voor haar eigen bevrijding te zorgen. Het is echter noodzakelijk dat aan de Amerikaanse oorlogsmisdaden zo snel mogelijk een halt wordt toegeroepen. Daarvoor moeten alle progressieve krachten van de wereld zich inzetten, ook in Nederland. Als de Nixons en de grote concerns, wier wil hij uitvoert, van hun macht beroofd zijn, hoeft niemand zich langer te schamen "om mens te zijn".

kel kun je er toch minder mee doen door de prijsverhogingen. De huren vergen steeds meer van het inkomen.

Televisiekijken en autorijden worden een luxe. De schoolgelden zijn verhoogd. Ja, het droge brood is nog wel te betalen, maar het beleg wordt dunner.

De werklozen kennen het genadeloze karakter van het kapitalisme nu ook zeer goed. Sommigen hebben tientallen jaren van hun leven gewerkt voor de baas z'n zak. Als ze uitgeknepen zijn en er geen winst meer in zit, krijgen ze zelf de zak. Ook als je het geluk hebt na korte tijd werk te vinden, betekent werkloosheid in negen van de tien gevallen een forse loonsverlaging. Sommigen verdwijnen in de sociale werkplaatsen, waar ze aan opdrachten van de industrie de hele dag moeten werken tegen een schandelijk loon. Anderen zijn al te werk gesteld in de "aanvullende werken".

MILIEUVERVUILING

De jongeren delen in de algemene ontevredenheid. Als ze gaan werken worden ze dubbel uitgebuit. Als ze nog op school of op de universiteit zitten, worden ze volgepompt met nutteloze reaktionaire zaken. En vooral de jonge mensen voelen zich bedreigd door de vergiftiging van het milieu, in een land waar het drinkwater reeds het voorwerp van kapitalistische speculatie is geworden. Hoe lang nog en je moet betalen voor het voorrecht om gezonde lucht in te ademen?

Dan zijn er de bejaarden en invaliden die voor het productieproces zijn afgedankt. Ze zijn bedankt voor het werk, dat ze verricht hebben en moeten zich verder maar zien te redden met een kleine uitkering zo lang het leven duurt. Velen hebben te lijden van een slechte gezondheidszorg.

Ook in de buurten groeit de onrust. De stijgende huren drukken zwaar op het gezinsinkomen. De huizen worden slecht onderhouden en dreigen te verkrotten, als je ze zelf niet een beetje bewoonbaar probeert te houden. Een rapport van de Bond van Huurders en Woningzoekenden in Utrecht toonde on-

langs aan dat de huurder in de praktijk rechteloos is. In 150 gevallen probeerden juristen van de BHW langs de wettelijke weg fatsoenlijk onderhoud gedaan te krijgen als tegenprestatie van de huisbaas voor de huur. Maar alleen massale acties, het gebruik van machtsmiddelen door de buurt, bracht verbetering in de toestand. Algemeen heeft men het vertrouwen verloren in de deugdelijkheid van de kapitalistische maatschappij. Van de beloofde welvaart is niets terecht gekomen. Ook de vrede is sinds de wereldoorlog maar een wankele zaak. Tot nu toe is Nederland gespaard gebleven voor oorlog, maar zal dat zo blijven? De bevrijders van 1945 voeren in Vietnam reeds een oorlog waar Hitler en de SS jaloers op zouden zijn.

Natuurlijk hebben de mensen, die zeggen dat het elders op de wereld nog slechter is, ergens gelijk. Het is ook nog lang niet zo beroerd als oudere generaties in Nederland zelf het hebben gekend. Maar gaan we niet weer de weg op van Colijn en de donkerste krisistijd als het zo doorgaat? Wat moet je er dan tegen doen? Iedereen kankert wel, maar wie doet er wat aan?

STEEDS SLECHTER

Dikwijls stuit je in de fabriek, in de buurt of bij de TRIBUNE-kolportage op mensen die zeggen: "Voor mij heb je volkomen gelijk! Het wordt steeds slechter en we gaan er op achteruit". Je krijgt zelfs het grootste gelijk van de wereld als je zegt dat er iets tegen gedaan moet worden. Maar als je het reëel bekijkt, zie je dat er in feite weinig tegen de verslechteringen gebeurt, in ieder geval niet genoeg om ze een halt toe te roepen.

Dit is een zaak die ons allemaal aangaat en die voor iedere Nederlander gevolgen heeft. Je ziet het bijvoorbeeld ook in zo'n VARA-kampagne als Van Onderen. Veel mensen spuwen hun gal over hun werksituatie, maar als je op het punt komt: wat doe je er tegen, stopt de discussie.

Daarom wil de TRIBUNE juist op dat punt de discussie voortzetten en het niet alleen

bij praten laten natuurlijk.

Wat hebben we van een progressieve regering te verwachten? Zou de leiding van de vakbonden toch plotseling hard worden, de strijd tegen de verslechtingen en voor een betere wereld gaan leiden? Zou het verschil maken als de televisie meer onthulde over het dagelijks leven van de meerderheid van het Nederlandse volk? Of kunnen we in al deze instellingen geen vertrouwen meer stellen en moeten de mensen zelf het heft in handen nemen, kleine en grote acties voeren en zo de macht van de arbeiders vergroten?

Al deze dingen kunnen besproken worden. Maar één ding is zeker: als er geen beweging komt van de grote massa, dan is er voor de huidige machthebbers geen enkele reden om van de weg van de verslechtingen af te wijken!

GEEN MACHT IS TEGEN DE ARBEIDERSKLASSE OPGEWASSEN

Leden van de KPN/ML pleiten voor een totale verandering van de maatschappij, omdat dat de enige oplossing is om welvaart voor het volk te verzekeren. We stellen dat daar voor nodig is, dat de macht in deze maatschappij overgaat van de kapitalisten naar de arbeidersklasse. En dat de arbeidersklasse door geen macht ter wereld weerstaan kan worden als ze zich tot een eenheid kan smeden.

Zoals gezegd: dikwijls krijgen we grif gelijk. Maar blijkbaar zijn we het nog niet helemaal eens, want anders zou er veel meer strijd zijn.

Sommigen zeggen: "Ik vind het prachtig wat je doet, maar ik geloof er niet in. Het is mooi om idealen te hebben, maar als je voor een dubbeltje geboren bent, dan word je nooit een kwartje. Er is altijd uitbuiting geweest en die zal er altijd wel blijven ook. Het zal mijn tijd wel duren."

Anderen hebben er gewoon geen vertrouwen in dat de arbeidersklasse met andere bevolkingsgroepen zo'n machtige eenheid kan vormen, dat ze de macht kan overnemen. Dat is begrijpelijk, want hoe vaak zijn de mensen al niet bedrogen uitgekomen met de oude arbeidersorganisaties, de politieke partijen en de vakbonden?

Toch moeten we naar een oplossing toe. Als we afwachten zullen de verslechtingen geen einde kennen. De wonderen zijn eenmaal al lang de wereld uit en je kunt niet verwachten dat het beter wordt door met de armen over elkaar geslagen toe te kijken.

Wat kunnen de mensen doen die zich bewust zijn van de situatie? Proberen de vakbondsleiding en de politieke partijen in het rechte spoor te krijgen? Daadwerkelijk kleine en grote acties ondersteunen, die het zelfvertrouwen en de macht van de mensen versterken?

In september worden de discussie-avonden o. a. in de volgende plaatsen georganiseerd:

ALMELO	14 sept. buurthuis De Riet Dotterbloemstraat
AMSTERDAM	12 sept. Bavorhuis Sumatrastraat 2
ARNHEM	zie inlegvel
EINDHOVEN	28 sept. café Corso Vestdijk 17
ENSCHDEDE	28 sept. Janninksweg 76 7 uur 45
GRONINGEN	zie inlegvel
DEN HAAG	zie inlegvel
HEERLEN	19 sept. zaal Bijsmonds
HELMOND	zie inlegvel
HENGLO	12 sept. Cronjéstr. 12
LEIDEN	zie inlegvel
NIJMEGEN	22 sept. Dominicanenstr. 1
MAASTRICHT	28 sept. Societeit Kombi Capucijnengang
OSS	28 sept. Peperstr. 7 (7uur30)
ROTTERDAM	inlichtingen tel. 010-282834
UTRECHT	28 sept. Oranjestr. 8
WAGENINGEN	21 sept. Gebouw Arion Dr. Niemeyerstr. 6

(tenzij anders vermeld beginnen de avonden om 8 uur).

KOMT U OOK ?

Dit is een oproep voor TRIBUNE-lezers in het hele land om deel te nemen aan de discussie-avonden die in september worden georganiseerd.

Het wordt de hoogste tijd dat we een dam opwerpen tegen de verslechtingen!

Op een wonder hoeven we wat dat betreft niet te rekenen. We zullen er zelf wat aan moeten doen.

De eenheid van de arbeiders komt niet uit de lucht vallen. Daar moet voor gewerkt worden.

Hoe? Daar beleggen we nou juist die discussie-avonden voor! Die moeten het mogelijk maken om gezamenlijk tot acties en daden te komen.

Dat is het centrale punt waarover de afdelingen van de KPN/ML discussie-avonden voor Tribunelezers zal beleggen. Daar komen dingen aan de orde zoals

= Is er economie mogelijk zonder crisis?

= Is er een maatschappij mogelijk zonder uitbuiting?

= Kan de milieuvergiftiging worden gestopt?

= Wat voor 'n organisaties hebben we nodig om deze dingen te bereiken?

= Hoe kunnen we de macht van de arbeidersklasse versterken?

Door deze dingen te bespreken hopen we dat er vanuit die avonden konklusies kunnen worden getrokken en dat we gezamenlijk de daad bij het woord kunnen voegen. Iedereen die kankert moet er wat aan gaan doen!

BOND EN BAAS SAMEN TEGEN ARBEIDERS

Het was 8 juni jl. dat twee bouwvakkers van De Reus in Oss hun ontslag aanzegden. De opzegtermijn is 8 dagen en normaal geeft de ondernemer het ontslag door aan het arbeidsburo. Niet echter De Reus. De twee bouwvakkers, die ergens anders f 50 meer konden verdienen, kregen van een deurwaarder te horen dat ze 20 juli voor de rechter in Den Bosch moesten verschijnen.

Tevergeefs deed één van de bouwvakkers een beroep op de NKV-bouwbond waarvan hij al jaren lid is en waaraan hij trouw zijn contributie (f11 in de maand) betaalt. De bond was niet bereid ook maar iets voor deze mensen te ondernemen, zelfs geen juridische steun te geven.

"Wet is wet en de vakbond vecht niet tegen de wet," was het enige commentaar van een Osse vakbondsbestuurder.

Eén van de bouwvakkers: "Wat heb je aan zo'n bond? Niks immers! We moesten dus naar de rechtbank. Rechtbank-draaibank, zeggen ze wel eens, en dat bleek nou maar weer!"

De uitspraak was dat de bouwvakkers nog zes weken bij De Reus moesten blijven (tot 1 september) op straffe van f 100 boete voor iedere dag dat ze ontbraken. Bovendien moesten ze de proceskosten betalen.

Toen ARBEIDERSMACHT van dit schan-

ARBEIDERSMACHT

daal hoorde werden De Reus en de bond voor alle bouwvakkers in Oss in een pamflet aan de kaak gesteld. De Reus en de bond kwamen hun woede bij een van de bouwvakkers luchten. Nu konden er plotseling wel allerlei hoge bondsbestuurders aan te pas komen. Hun plan was om samen met De Reus de twee arbeiders een nieuw proces aan te doen wegens belediging.

Arbeidersmacht nam onmiddellijk de verantwoordelijkheid voor het pamflet op zich en zei dat er dan tegen haar geprocedeerd moest worden. De Reus en de bond zagen toen van hun voornemens af. De onrust bij De Reus leidde wel tot een fikse loonsverhoging (voor de twee die vertrekken wilden zelfs van f 35,-).

INDUSTRIEBOND - NVV WIL VAN STAKING AF

Vijf volle maanden is er gestaakt bij Pelger in Emmen. Begin augustus werd er een akkoord bereikt tussen de Industriebond en Pelger-direkteur Bood. Nu (op 23 augustus) is er geen andere konklusie mogelijk dan dat de "machtigste" bond van Nederland zich grandioos in de maling laten nemen door een kleine metaal-diktator.

Pelger moest een voorbeeld zijn voor de nieuwe strijdbare koers van de meest linkse NVV-telg, de Industriebond. In plaats daarvan is het een beschamende vertoning geworden. Het werd opnieuw een blijk van de onbetrouwbaarheid van de erkende vakbonden. De grootste benadeelden zijn de moedige voormalige stakers van Pelger zelf.

Drie maanden geleden had de Tribune de gelegenheid om een kijkje te nemen achter de facade van de vakbonds-strijdkreten. Toen bleken de bonzen er al op uit te zijn om zich van het "netelige" probleem Pelger te verlossen, ook al zouden de stakers daar voor in de kou worden gezet. De voorlopige afloop van de staking bevestigt de ergste vermoedens.

Op 4 augustus werden de meer dan 40 stakers opnieuw door Bood in dienst genomen. Achttien werden weer in het bedrijf te werk gesteld. Vierentwintig man bleven voorlopig buiten de fabriek en het is de vraag of ze er ooit nog in zullen komen.

Door de staking zijn bij Pelger ontslagen noodzakelijk geworden. Bondsbestuurder Arie Plaisier van het NVV zegt herhaaldelijk tegen de voormalige stakers: "Jongens, we hebben met die staking wat angericht! Jullie hebben het hele bedrijf ontwricht!"

Zo probeert hij zelfs het optreden van Bood te rechtvaardigen. In feite heeft niet de staking, maar de direktie die de mensen tot een staking dwong, het bedrijf ontwricht.

Het akkoord werd bereikt juist toen de stakers Pelger volledig in de klem hadden. De laatste weken was er door de posters geen vrachtwagen meer door de poort gelaten en Bood zat te springen om materiaal.

Desondanks is geen van de eisen ingewilligd. De arbeiders wilden dat er een eind kwam aan de enorme loonverschillen. Volgens het NVV kan over die eis pas weer over een half jaartje onderhandeld worden "als het bedrijf gestabiliseerd is" (dat wil zeggen als de staking vergeten is).

Een ander eis betrof de instelling van een ondernemingsraad. Ook daarover wordt niet meer gesproken. Tenslotte wilde men dat bedrijfskontaktman Aaiko Platje, die het eerst ontslagen was, weer in dienst zou worden genomen. Maar Platje staat nog steeds met 23 anderen buiten de poort. Het ziet er niet naar uit dat hij er ooit weer in zal komen.

Het NVV heeft nu wel heldhaftig aangekondigd dat ze Platje nooit zal laten vallen, maar de enige tegenmaatregel die Pelger in het vooruitzicht werd gesteld, is een beroep op de rechtbank.

Het is duidelijk dat Platje wegens "overkompleet" ontslagen zal worden en dat geen arbeidsburo of rechter daar iets tegen beginnen zal. Bovendien, zegt Platje zelf, het gaat niet om mij, maar nog om 24 man.

Het eerste resultaat van het akkoord is dat de strijdbare groep stakers uit elkaar is gehaald. Achttien zitten er weer binnen het bedrijf. Ze werken er onder levensgevaarlijke omstandigheden. Nog steeds is dat niet onder aandacht van de arbeidsinspektie

gebracht, zoals het NVV vijf maanden geleden beloofde. De 24 buiten het bedrijf hebben van Plaisier de vaderlijke raad gekregen om niet weer in dat rot-bedrijf te gaan werken, maar ergens anders werk te gaan zoeken. Dan zou de groep dus helemaal uit elkaar liggen.

Vanaf het begin heeft de Industriebond zich beperkt tot het uiten van strijdkreten. Groenevelt riep dat Pelger desnoods kapot gestaakt zou worden. Maar feitelijk probeerde de bond te verhinderen dat de strijd harder zou worden. Er werd bijvoorbeeld geen enkele poging gedaan om de spontane solidariteit van de arbeiders van andere Emmense bedrijven om te zetten in akties. Nu probeert de bond zelfs nauwelijks meer te verheimelijken dat ze van de zaak afwil, ongeacht de belangen van de stakers en ongeacht de nederlagen die hiervoor geslikt moeten worden. Het is duidelijk dat dit heeft geleid tot ernstige verwijten van de stakingsgroep aan het adres van het NVV.

Behalve de reeds genoemde punten, is er nog een opmerkelijke zaak in de overeenkomst met Bood. De Industriebond heeft de schadeclaim op Pelger voor de uitbetaalde stakingsuren laten vallen. Bood hoeft dus zelf de stakingsuren niet terug te betalen. Dit geld mag hij gebruiken om van 4 augustus tot 15 september (op deze datum vindt pas nieuw overleg plaats over de uitvoering van het akkoord) de lonen van de voormalige stakers te betalen.

Mocht Bood er aan tekort komen, dan vult de Industriebond dit aan. Bood draait dus in feite met het geld van de bond. De Industriebond heeft er alle belang bij om de kosten te drukken, dat wil zeggen, dat ze er voor zorgen, dat de overgebleven 24 strijdmakkers zo gauw mogelijk naar elders verdwijnen.

ARBEIDERSMAGT

Al met al heeft het kleine bedrijfje Pelger de Industriebond NVV (met 180.000 leden) aardig in de boot genomen. Dit is beslist niet te wijten aan een gebrek aan strijdbaarheid van de arbeiders, want de (merendeels jonge) stakers hebben een prachtig stuk solidaire strijd laten zien. Dit is te wijten aan de lafheid en de onbetrouwbaarheid van de bondsleiders, die weigerden de strijd te verscherpen.

We herinneren ons een Arie Groenevelt, die klaagde dat de bond zijn leden zo moeilijk in beweging kan krijgen. In werkelijkheid staan de leden voor de taak om de bondsleiding in beweging te krijgen en de afloop bij Pelger bewijst nog eens dat dit bijna een onmogelijke taak is.

In het begin van de staking spraken we met een oudere inwoner van Emmen. Op zeker moment kwam zijn zoon thuis, die bij Pelger werkte en trots over de staking vertelde. "Noem je dat staken," bromde de oude, "jullie werken niet, maar daar is dan ook alles mee gezegd!" Deze men heeft jammer genoeg gelijk gekregen. De schuld treft echter niet de stakers, maar de bond die geweigerd heeft om werkelijk leiding aan de strijd te geven.

Vanuit de Industriebond zelf werd in maart terecht gesteld dat Pelger een test-case was voor het hele land. Deze vuurproef heeft de bond dan verloren laten gaan. Met de dreiging van de "nullijn" en het "sociaal kontrakt" op de achtergrond, heeft de Industriebond het een klein metaalbaasje mogelijk gemaakt om een stuk strijd te breken. De uitkomst van het Pelger-konflikt zal voor het kapitaal eerder een aansporing zijn om verder te gaan op de weg van de verslechteringen, dan een waarschuwing om deze politiek te stoppen. Zo lang als de dienst in de bond wordt uitgemaakt door een verraderlijke leiding, belooft dit niet veel goeds voor de toekomst. Tot hun schade en schande zullen ook de bonden ontdekken dat de rust alleen op het kerkhof gevonden kan worden, maar dat de klassenstrijd springlevend is.

KONKLUSIES

PELGER -

KONFLIKT

WAT 'N WERELD WAAR WE LEVEN

Tijdens een gesprek met de TRIBUNE laat een 53-jarige konstruktie-bankwerker uit Zutphen zich ontvallen: "Als je ouder wordt, ga je terug denken en dan zeg je: godverdomme, wat een wereld he?

In het begin van de oorlog sorteerde ik lopen voor Levison in de haven hier. Van 1942 tot 1945 zat ie in Westerbork, maar omdat de zaak zonder hem niet kon draaien, ging deze Jood nooit door naar een vernietigingskamp. Iedere week kwam hij gewoon een paar dagen naar de zaak in Zutphen. Daar zie je de macht van het kapitaal al. Nu woont hij in Israël. Eén keer in de maand komt ie in z'n privéliegtuig naar Zutphen om z'n zaakjes te regelen.

Het grote voorbeeld in mijn jeugd was "de kachel" Veldhuis. Ze noemden hem "de kachel" omdat ie altijd stookte. Hij was de man van de Tribune en de kommunistiese partij bij ons. Een revolutionair in hart en nieren. In die oorlogsjaren had hij meestal een dikke rooie trui aan. Als de deur van het pakhuis voor hem werd opengedaan, zei hij altijd: de revolutie staat voor de deur! Onder het werk zei hij: kom jongens, ik ga jullie eens politiek scholen. Dan werd er iemand op de uitkijk gezet en dan ging hij zitten voorlezen uit een Russies boek.

Begin 1942 werd hij opgepakt door een provokateur die zich als onderduiker had uitgegeven. "De kachel" is in het kamp gestorven, zoals zo veel kameraden.

● OMKOPING

Na de oorlog was ik een tijdje chauffeur bij de Gelderse Tramwegen waar de jonge Willem Drees op personeelszaken zat. Dezelfde die minister is geworden. Tot ongeveer 1960 was ik machinist bij de verffabriek Struyk. De direktie verdiende zo veel dat het goud er uit de kraan stroomde. We dachten dat we er wel geld uit konden slaan. Een vakbondsmannetje werd ingeschakeld om looneisen over te brengen. We hoorden er maar niks van. Tot ik een keertje in de loonstaten keek en ontdekte dat hij er sinds 14 dagen een tientje in de week bij had. De bondbestuurders weigerden te komen. Toen besloten we zelf met drie man naar boven te gaan. Toen de baas gesproken had, bedankten twee hem bijna op de knieën dat ze bij hem werken mochten. En ik kreeg er ook een tientje bij. Zo werd je omgekocht. Je kunt het rot vinden, maar ik was zo kwaad

dat ik het heb aangenomen ook!

In 1962 werd er bij Struyk alles geautomatiseerd. Toen hadden ze geen machinist meer nodig. Ik kreeg te horen dat ik alleen op hetzelfde loon kon blijven als ik diploma's haalde. Op 40/42-jarige leeftijd, ben ik nog naar school gegaan. In een jaar haalde ik de avond-LTS. Toen kon ik er f 5 in de week bij krijgen en ben ik maar vertrokken. Later werd Struyk opgekocht door AKZO.

● OVERPLAATSING

Nu werk ik voor een groot konstruktiebedrijf. Een jaar of 18 geleden begon deze man als een kleine koppelbaas. Nu heeft ie ieder jaar een nieuwe Mercedes onder z'n kont, een boot van een ton op het Pikmeer bij Grauw liggen en een tijdje geleden liet ie een huis bouwen, dat ik op een kwart miljoen schat. Hij ziet je niet meer staan.

Meestal werk ik op langdurige karweien in AKZO-bedrijven hier in de buurt. De grote concerns kopen alles op en laten het onder de ouwe naam doordraaien. Dan valt het niet zo op, maar ik heb 20 jaar geleden al gezegd: het komt nog eens zo ver in Nederland dat je geen ontslag meer kunt nemen, maar alleen nog overplaatsing kunt aanvragen.

● VERSPILLING

Begin 1967 zat ik bij Noury Van de Lande in Deventer. Dat was een enorme meelfabriek die tot dat jaar volop draaide. Toen werd de fabriek overgenomen door de KZO (wat later de AKZO is geworden) en de produktie werd van de ene dag op de andere stilgezet. Voor een enorm kapitaal aan machines moest worden gesloopt.

In de Rotterdamse haven lag toen voor deze fabriek een stoomaggregaat van zeker anderhalf miljoen gulden. Die stond klaar om afgehaald te worden. Hij was wel betaald, maar nog niet officieel ingevoerd. Omdat ze hem toch niet meer konden gebruiken, wilden ze de invoerrechten ontduiken. Daarom werd de hele machine gesloopt en als schroot verhandeld.

Zo wordt er voor miljarden verspild. Ik zou daar nog wel meer van kunnen vertellen. De onderhoudfdelingen van de concerns komen ieder jaar op hun budget te kort. Ze zullen nooit over houden, want dan worden ze het volgend jaar op de begroting gesne-

den. Ze redeneren dus gewoon: ik moet mijn tien miljoen opmaken. Goed bruikbaar materiaal wordt weggeflinkerd en op nieuw materiaal werd niet gekeken. Het gaat net als in het leger. De slopers verdienen goud aan de AKZO.

Beesten zijn het. Want als de jongens een gulden opslag vragen worden ze met een mes in de rug gestoken. Door de konkurrentie en de fusies gaat erg veel verloren, maar een cent loonsverhoging kan er bij die kapitalisten niet af.

Vroeger kregen ze bij de AKZO een kerstpakket, een flesje zure wijn, een balpen, een agenda en een blikje vis in een grote doos. In verband met de bezuinigingen is dat het afgelopen jaar vervallen. Ook de jaarlijkse sportdag van alle AKZO-bedrijven wordt niet meer gehouden, omdat het te duur is. Maar vraag niet hoe de heren zelf privé en in het bedrijf met de centen omstringen.

● DUN DOOR DE DARMEN

Ik vind dat we het als arbeiders wel iets beter gekregen hebben na de oorlog. Vergelijken met vroeger hebben veel meer mensen zich uit de modder weten te werken. Maar of dat zo doorgaat? Van bovenaf proberen ze er wel een stokje voor te steken. Als de kapitalisten het weer zo ver laten komen, moeten ze toch weten dat ze onderuit gaan. De mensen nemen het niet meer. Als het zo doorgaat als nu, zijn we er misschien over een jaar of vijf wel aan toe.

Ik heb zelf een behoorlijk loon. Begrijp me goed, ik heb nog nooit een goeie baas gehad. Je hebt alleen slechte bazen en hele slechte bazen. Nu heb ik gewoon een slechte baas. Maar omdat de vrouw erbij werkt kunnen we er aardig van doen.

Als je nou een gewoon gezin neemt, van een gewone werkmans met CAO-loon en twee kinderen, dan loopt het ze toch al dun door de darmen.

Ik geloof werkelijk dat het kommunisme de enige oplossing is. Niet dat verwaterde kommunisme van de CPN, maar echt de oude idealen. Die waren in wezen toch juist. Maar die moet je wel aanpassen aan je tijd, als je begrijpt wat ik bedoel. Je kunt niet gewoon zeggen dat het zo moet als in Rusland en China, want die hebben het voor de duvel moeten wegslepen en wij kunnen niet op dat peil beginnen. Maar we hebben wel een arbeidersregering nodig en daar kunnen alleen de kommunisten voor zorgen. De mensen willen dat kleine beetje wat ze hebben niet kwijt. Er zijn er niet veel die begripen dat je juist daarom het kommunisme nodig hebt. Maar ik ben bang dat het eerst nog slechter moet worden, voordat het beter wordt.

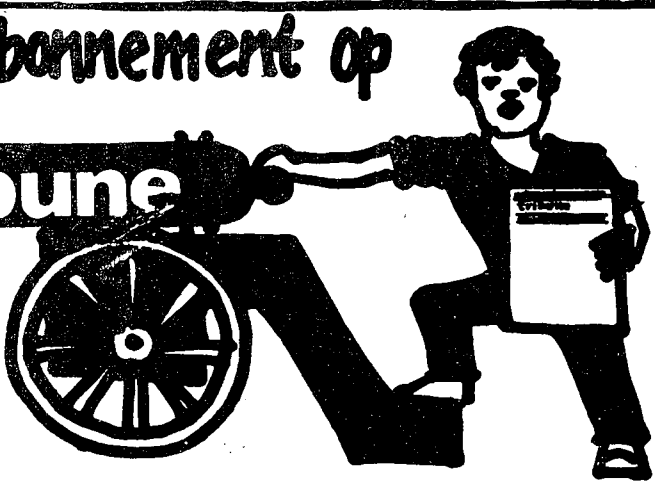
Mijn vader zei, als ik me druk maakte: Ach jongen, het vet blijft toch altijd boven drijven. Ik ben intussen heel wat ouder geworden, maar ik meen nog steeds dat we het vet eens aardig moeten afromen." ●

In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt. Controleer dit dus maandelijks.

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een jaar door f 9 te storten op gironummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen, onder vermelding: abonnement Tribune

WAT JE ZEGT * *

door P. Kavezet

***** den uyl *****

Den Uyl doet me steeds meer aan Alewijnse denken. Helaas zal deze vernietigende opmerking voor ongeveer 12.999.600 van de 13 miljoen Nederlanders wel een raadsel zijn, dus ik leg maar even uit wie Alewijnse is.

Alewijnse heeft een elektrotechnies bedrijf in Nijmegen, waar hij ook een kunststoffenfabriekje heeft staan. Onlangs zat de oude Alewijnse zijn geld te tellen en plotse-ling gaf hij een kreet: er kan geen cent meer af!

Hij begreep dat het een schok was voor het personeel, maar hij kon het toch moeilijk voor zich houden: het bedrijf moest op staande voet gesloten worden. Dat was natuurlijk wel verschrikkelijk rot, en er was maar één uitweg, namelijk dat het personeel genoeg nam met een lichter loonzakje. Voor de ouderen betekende het een loonsverlaging van f 100 tot f 140 in de maand. Tegelijkertijd konden de jongeren wel iets meer krijgen. Zo werd het personeel verdeeld. De ouderen gingen op eigen houtje op zoek naar ander werk. Het bedrijf draait nog steeds en Alewijnse kan weer een vrolijke mars fluiten als hij zijn geld telt.

Als we de Nederlandse economie nou even als Alewijnse in het groot bekijken, komen we op het nivo van Den Uyl. Deze geeft ons de sombere boodschap dat de tent straks gesloten moet worden, tenzij 1. Den Uyl de nieuwe regering vormt en 2. De inkomens rechtvaardiger verdeeld worden, dat wil zeggen: de hogerbetaalden wat minder en de laagstbetaalden wat meer.

Dan is het afgelopen met de pijnlijke situatie, dat de looneisen gesteld worden ten koste van de kapitalistische winsten. Dan ga je gewoon naar iemand die twintig gulden meer verdient en dan zeg je: geef mij tien gulden van jou, dan wordt de maatschappij rechtvaardiger en dan hebben wij het tenminste precies even beroerd.

Natuurlijk gaat de vergelijking niet helemaal op. Al was het alleen al dat Den Uyl nog veel handiger is dan Alewijnse. Hij zegt niet alleen Verdeel en Heers, maar ook: Laat het volk zichzelf verdelen. Hij wil de arbeiders tenminste medezeggenschap geven in de vraag hoe slecht ze het krijgen.

Den Uyl belooft ons naar het paradijs te toveren. Maar, zo verzekerde hij uitdrukkelijk in de Kamer, zonder schade aan de economie. Vrij vertaald uit de parlementaire geheimtaal betekent dit: zonder de kapitalisten de zak te geven, de ondernemingswijze productie op te heffen en door de mensen zelf een planmatige economie te laten inrichten. Den Uyl moest maar eens regeren. Dan zal Alewijnse met talloze grote en kleine kornuiten opgewekt fluitend het geld blijven tellen.

***** kabeljauwkop *****

Tijdens de kolportage van de TRIBUNE in Den Haag sprak iemand met een man die tuinman bij Colijn was geweest. Uit zijn mond noteerden we: "Voor 15 cent per dag kun je makkelijk een goed maal op tafel zetten, zei Colijn over de radio. Een kabeljauwkop en een hand rijst en je eet lekker. Maar zelf zat ie goed te bikken. Ik heb maar één woord voor hem: een bloedhond was het. Voor ons was het alsof we naar een strafkamp gingen, als we de tuin van Colijn moesten doen. Een sigaret mocht je niet roken, want dan werd het arbeidsloon voor de familie Colijn te hoog. Een pijp roken mocht wel. Die hou je in je mond en dan kun je doorwerken. Colijn zijn vrouw hield ons de hele dag als een slavendrijver in de gaten. Als we koffie kregen, mochten we niet gaan

zitten. Staande moesten we onze koffie drinken, dan gingen we tenminste weer vlug aan het werk. Colijn was van de AR, een christelijke partij. Volgen: mij is de godsdienst een dekmantel voor allerlei vuiligheid."

***** nieuw *****

Het zit er dik in dat we bij de verkiezingen een hele NIEUWE maatschappij krijgen. Van Mierlo (D'66) en Van der Louw (PvdA) beloven ons om het hardst dat het allemaal NIEUW zal worden. Als je ze op de televisie ziet, kijk je onwillekeurig op je horloge om te zien of je wel echt naar het journaal kijkt en niet naar de STER. Die maatschappijvernieuwers doen me namelijk zo verschrikkelijk aan reclamejongens denken. In de reclame zijn ze er al lang achter dat er van het woord NIEUW een magiese werking uit gaat. Je hoeft maar naar de keuken te lopen, een kastje te openen en je ziet al die NIEUWE produkten staan. Een NIEUW afwasprodukt, nog krachtiger. Een NIEUW wasmiddel, nog schoner, nog veiliger. NIEUWE Ajax, NIEUWE Vim en ga maar door.

Het is niet zo moeilijk te raden waarom ze alles zo graag NIEUW noemen. Dat komt omdat het oude nooit volstaat heeft. Het werkte niet, het was te duur of wat dan ook. Dat kunnen we makkelijk verhelpen, zeggen ze dan bij Unilever. Ze doen hetzelfde spul in een nieuwe verpakking (nog kleuriger en met nog meer kreten er op) en dan is het NIEUW (plus een kleine prijsverhoging alstublieft).

Zo is het met Van der Louw ook. Hij gaat er tegenaan alsof hij de wedergeboorte van Troelstra is (nou ja) en roept ons toe dat het allemaal NIEUW moet worden. Hij heeft gelijk. De oude maatschappij heeft niet volstaan. De mensen zijn teleurgesteld en voelen zich bekocht met dit kapitalisties produkt. Het is alleen zo jammer dat in de NIEUWE verpakking van Van der Louw nog steeds hetzelfde oude spul zit. En dat is sinds Troelstra zo krachteloos geworden, dat je je afvraagt of er nog wel één procent van de huishoudbacteriën door gedood wordt.

***** SS *****

Kameraad Piet werd op staande voet ontslagen uit een groot metaalbedrijf. Hij had zelf al ontslag genomen, maar twee dagen voor het afscheid zag de chef nog net kans om dit Arbeidersmacht-lid een hak te zetten. Voor een kleinigheid werd het op staande voet. Voor de kollega's was er niet veel aan te doen. Terwijl de chef toekeek kwamen ze hem nog even een hand geven.

"Piet, jongen," zei er één, "het ga je goed. Ik dacht trouwens dat ze die SS'ers na de oorlog hadden uitgeschakeld."

Alsof hij een schot hagel in zijn kont kreeg schoot de chef naar voren. "Wil je wel eens op je woorden passen," riep hij rood van woede.

"Je voelt je toch niet aangesproken, is het wel?" vroeg de maat van Piet.

***** zuiniger *****

Het damesblad Margriet houdt het rustiger en bericht het volgende:

"In maart van dit jaar werd een — voor Nederland representatieve — groep huisvrouwen geënquêteerd over het onderwerp: 'Wat denkt U van onze welvaart?'. In totaal waren er 1154 vrouwen bij dit onderzoek betrokken. 758 van hen (66%) meenden dat we in één jaar heel wat aan welvaart hebben in-

geboet, en 297 verklaarden dat echt wel in hun eigen portemonnee te voelen. Twee van de drie huisvrouwen, die zich minder kunnen veroorloven, bezuinigen bewust. Waarop? Bovenaan de lijst staat de post kleding en schoenen, op de voet gevolgd door respektievelijk: huishoudelijke apparaten, dranken (frisdranken, bier, gedestilleerd), elektrische apparaten (t.v., radio, platenspeler) en uitgaan (bioskoop en dergelijke)."

Margriet zal straks wel met nuttige tips komen om nog bewuster te bezuinigen op het huishoudgeld. Eén advies is al binnen: kabeljauwkoppen met rijst, niet alleen goedkoop, maar ook lekker (rijst à la Colijn).

***** philips *****

Waartoe zo'n regenachtige zomer je al niet brengen kan. Laatst zat ik zelfs te bladeren in een Elseviers Magazine van januari. Maar je steekt er altijd wel wat van op. In dit geval het antwoord van directeur Noordhof van Philips op de vraag waarom Philips meebetaalt aan de financiering van de vakbonden.

"Wij staan op het standpunt," zei Noordhof, "dat we met vakbondsleiders te maken willen hebben die goedopgeleide, denkende mensen zijn."

Direkteur Van der Putten vult hem aan: "Philips heeft zich altijd op het standpunt gesteld dat zij te maken wil hebben met goed werkende vakbonden. Een goed georganiseerd vakbondsbestuur, een goed georganiseerde leiding in vakbonden is beter dan ongeorganiseerde akties. De vakbonden en wij hebben geen aan elkaar tegengestelde belangen. We hebben er beiden belang bij dat het de onderneming goed gaat."

Dankzij Philips' centen en Philips' opleiding begrijpen de vakbondsbestuurders nu kennelijk waarom de "nullijn" het beider belang van concerns en de bonden is. Jammer alleen dat de arbeiders begrijpen dat het niet hun belang is, want daar zouden wel eens van die "ongeorganiseerde akties" uit voort kunnen komen.

***** progressief *****

PS. Laat er geen misverstand over bestaan dat ik werkelijk vind dat de progressieven de volgende regering moeten vormen. Ze wekken nu allerlei illusies en de praktijk is de beste leermeester om te zien of ze het kunnen wáár maken of dat de oude strijd-geest van de arbeidersbeweging NIEUW leven moet worden ingeblazen.

Marxisties Leninisties
Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

proletariërs aller landen en
onderdrukte volkeren verenigt u!

1972:
vette
buit
voor het
kapitaal

HART EN BLOEDVATEN

DOOR BIESHEUVEL BELAAGD

ENKA-BREDA: DIREKTIE VERLIEST MAAR IS NOG NIET VERSLAGEN

JOS HERMENS

**WALGDE VAN
MÜNCHEN**

**unieke
vietnam-aktie:
van mens
tot mens**

de tribune

Jaargang 8, nummer 10

**Maandblad onder
verantwoordelijkheid van het
centraal comité van de KPN/ML**

**Kommunistische Partij Nederland
Marxisties Leninisties**

**Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen**

Abonnementen;

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,- te storten op:
Gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen.
Onder vermelding: abonnement Tribune.

inhoudsopgave

- Pag. 3 Eigen risico ziekenfonds is aanslag op volksgezondheid.
Pag. 4 Vietnam-aktie Van Mens tot Mens.
Pag. 5 Komitee Van Mens tot Mens.
Pag. 6 Philips-pensionfonds/BHW-kampagne tegen de duurte.
Pag. 7 Vette buit voor 't kapitaal.
Pag. 8/9 Jos Hermens over München.
Pag. 10 Over gastarbeiders-diskussie.
Pag. 11/12 De bezetting van ENKA Breda.
Pag. 13 Wat je zegt - de troonrede.
Pag. 14/15 Reportage uit Ierland.

afdelingen van de KPN/ML

AMSTERDAM Postbus 2097
ARNHEM Vinkensteynstr. 50
DEN HAAG Postbus 706
EINDHOVEN Postbus 137
EMMEN Janninksweg 76
ENSCHEDÉ Kleine Badstr. 4a
GRONINGEN Schaesbergerweg 95
HEERLEN Postbus 277
HELMOND Cronjéstr. 12
HENGELÓ tel. 05400-21042
LEIDEN Alexanderstr. 17
NIJMEGEN Aldenhof 8564
tel. 080 442013
OSS Peperstraat 7 tel. 32631
ROTTERDAM Postbus 1505, tel. 282834
UTRECHT Postbus 2086
WAGENINGEN Cort v.d. Lindenstr. 23

Marxisties-leninistiese literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.	Prijs	
2	f 1,-	JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera
3	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de praktijk.
4	f 1,-	MAO TSETOENG, Over de tegenstelling.
5	f 1,-	STALIN, Over dialekties en histories materialisme.
6	f 1,-	Over de kwestie STALIN
8	f 1,-	LENIN, Het imperialisme en de scheuring in het socialisme.
9	f 1,-	LENIN, Uit "Staat en Revolutie"
10	f 1,-	Marxisme-Leninisme kontra revisionisme.
12	f 0,50	MAO TSETOENG, Het systeem van de partijkomitee's versterken
13	f 1,-	MAO TSETOENG, Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij.
14	f 3,-	De KULTURELE REVOLUTIE in het chinese dorpje Dazhai.
15	f 1,-	De Kapitalistiese Ekonomie.
16	f 1,-	De Kapitalistiese Produktiewijze, deel I.
17	f 1,-	De Kapitalistiese Produktiewijze, deel II.
18	f 1,-	MAO TSETOENG, Bestrijdt het liberalisme + Waar komen de juiste ideeën vandaan?
19	f 1,50	Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag.
20	f 1,-	MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen.
21	f 1,-	MLS, Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap.
22	f 1,50	Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China.
23	f 1,-	Akupunktuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose.
24	f 1,-	De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme.
25	f 1,50	Het 'wonder' van Tibet.

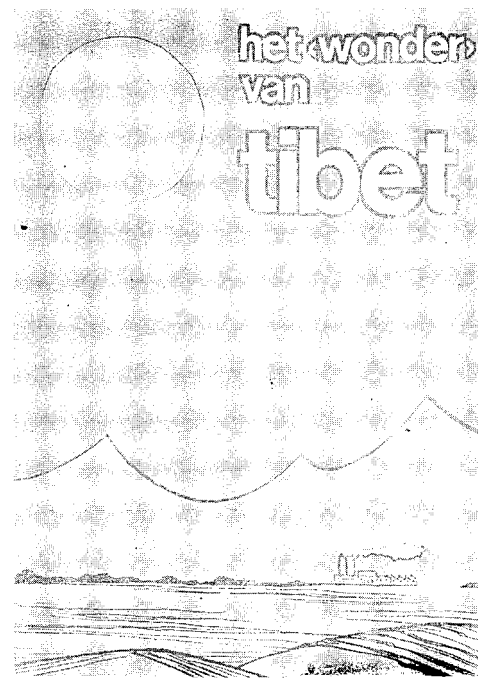
Het Rode Boekje, bestelnummer 1, is tijdelijk uitverkocht, maar zal binnenkort herdrukt worden.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN ?

Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren, Nijmegen.
Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen.
De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

deze maand nieuw!

HET WONDER VAN TIBET

Voor de bevrijding was Tibet een hel op aarde, waar de werkende bevolking eeuwenlang leed onder het ergste en meest reaktionaire slavendom. De drie heersende groepen - de tibetaanse lokale regering, de kloosters en de adel - die al het land en de andere produktiemiddelen in bezit hadden onderdrukten de werkende massa's en buiten ze onbarmhartig uit. De tibetaanse slaven en lijfeigenen leefden onder beestachtige omstandigheden. In 1952 werd Tibet bevrijd. In 1959 werd de Dalai Lama die een gewapende opstand begon om het feodale slavendom te herstellen snel en grondig verslagen. Sindsdien is Tibet met grote stappen vooruitgegaan van het feodale slavendom naar socialisme. Daarbij slaat het volk van Tibet enkele eeuwen van historische ontwikkeling over. Dat is geen 'wonder' al lijkt het wel zo.

Bestelnummer 25
prijs f 1,50

Wij willen de lezers er ook nog op attent maken, dat de veel-besproken verdoving door akupunktuur door ons nog niet besproken is maar bij deze wordt aanbevolen: bestelnummer 23.

BIESHEUVEL LOERT OP

HART EN BLOEDVATEN

Het zal wel geen toeval zijn geweest dat juist toen de Nederlandse Hartstichting zijn Hartweek organiseerde, Biesheuvel met de miljoenennota kwam. Sinds de invoering van de STER-reklame weet ieder kind in Nederland hoe belangrijk hart en bloedvaten voor de gezondheid zijn. Maar er is een sloper van hart en bloedvaten op de markt, waar Becel bestlist niet tegenop kan: Biesheuvel.

Sinds hij regeert is er steeds minder vlees en steeds meer vet bij het eten gekomen. Door de verslechtingen die hij heeft doorgevoerd, wordt het gemiddelde Nederlandse gezin geplaagd door ernstige zorgen. Vet en zenuwen, twee dingen die hart en bloedvaten slopen. Natuurlijk komt dat niet allemaal door Biesheuvel, maar vooral door de rotte kapitalistische economie. Maar Biesheuvel heeft er zijn steentje wel aan bijgedragen. En nu dan, terwijl zijn kabinet in feite allang gevallen is, wil hij de kroon zetten op dit ondermijnen van de volksgezondheid: het eigen risico voor ziekenfonds-patiënten.

EEN ONZALIG PLAN

Op het ogenblik bedraagt de premie, die voor de ziekenfondsen over het arbeidsloon wordt betaald, 8,2 procent. De helft hiervan wordt ingehouden van het loon, de helft betaalt de ondernemer (die dit bedrag natuurlijk in mindering brengt op de loonsom — dus je draait er toch zelf voor op). De premie is de laatste jaren gestaag gestegen. Met het doorvoeren van het eigen risico, wil men deze stijging een halt toeroepen en de mensen zelf laten betalen die mediese zorg nodig hebben. Het behoeft geen uitleg dat deze maatregel vooral zwaar drukt op de laagste inkomens.

Steeds vaker publiceren de kranten onrustbarende cijfers over de stijging van de ziektekosten. In 1964 gaf het ziekenfonds voor het gemiddelde gezin van 4 personen per jaar f 550,- uit. In 1972 is dat f 2000,- geworden. Het zijn vooral de ziekenhuizen die deze kostenstijging veroorzaken. In 1972

gaven de ziekenfondsen voor ziekenhuisverpleging maar liefst 7 maal zo veel uit als 10 jaar geleden. De tarieven van ziekenhuizen gaan met een duizelingwekkende vaart omhoog, het laatste jaar met 23 %.

Het onzalige plan van de regering, komt er op neer dat zieken een bedrag kontant moeten neertellen voor mediese verzorging. Het argument van de regering is vooral dat de patiënten "prijsbewuster" gebruik moeten gaan maken van de huisarts. Dat prijsbewuster doet het hem natuurlijk. Als het niet zo treurig was, zou men er om moeten lachen om dit uit de mond van deze regering te vernemen.

De huisarts is de eerste sluis die patiënten moeten passeren om medies behandeld te worden. De huisarts is het, die bepaalt of de zieke verder behandeld moet worden door specialisten of in ziekenhuizen (daar liggen juist de grootste kosten). Door de gang naar de huisarts moeilijker te maken, lost de regering het probleem van de stijgende ziektekosten niet op, maar brengt ze wel een slag toe aan de volksgezondheid.

Wat zou immers het gevolg zijn als dit plan werkelijkheid wordt? Dat mensen die een dokter nodig hebben, juist degenen die dit het slechtst kunnen betalen, langer blijven lopen. Waarschijnlijk ook dat mensen vaker naar de drogist zullen gaan om te proberen of het met pilletjes en poedertjes niet over wil gaan. Juist tegen de schadelijke uitwerking van dit soort middeltjes wordt vanuit de mediese wereld herhaaldelijk gewaarschuwd.

Voor de heren kapitalisten zal het wel geen bijkomstigheidszaken zijn dat het ziekteverzuim vermindert als de arbeiders de dokters gaan mijden, omdat het zo'n dure uitgave is.

WERKVERSCHAFFING VOOR KANTOORPERSONEEL

De regering becijfert dat bij doorvoering van het "eigen risico" volgend jaar 206 miljoen gulden niet uit de premies, maar rechtstreeks door de zieken wordt betaald. De regering trekt daarvan 12 miljoen uit voor de verhoogde administratiekosten van de ziekenfondsen. Ze verzuimt echter om te vertellen waar ze dat bedrag vandaan haalt en ook dat zal wel geen toeval zijn. Door deskundigen wordt er om gelachen. Doorvoering van de voorgestelde maatregel, betekent een enorme opéénhoping van administratief werk bij de ziekenfondsen en ook bij de artsen, die de

kosten daarvan weer in rekening zullen brengen bij de ziekenfondsen. In deze kringen worden de totale kosten dan ook geschat op 70 miljoen. Van de 206 miljoen verdwijnt dus al meer dan 30 % naar de burokratie. Het heeft er veel van weg dat de hele zaak is opgezet als een enorme werkverschaffing voor mensen met een MULO-diploma.

Al met al wekt het geen verwondering dat alle mogelijke instanties zich vierkant tegen de plannen van Biesheuvel verzetten. De ziekenfondsen zijn er hartstikke tegen. De huisartsen willen er niet van horen. De vakbonden wijzen het af. Alleen de organisatie van specialisten heeft zich "in principe" akkoord verklaard.

AANSLAG OP DE PORTEMONNEE

Behalve een aanslag op de volksgezondheid is het eigen risico natuurlijk ook een aanslag op de portemonnee van de werkende bevolking. In de meeste gezinnen zal het zeer goed te merken zijn. Voor oudere mensen, invaliden, arbeiders met chroniese aandoeningen en anderen die dikwijls mediese hulp nodig hebben, is het een enorme financiële klap.

Opnieuw worden de kosten van het dagelijks leven verhoogd, door een regering die de bestrijding van de inflatie in haar vaandel heeft geschreven.

De plannen van Biesheuvel hebben grote verontwaardiging en onrust gewekt in alle lagen van de bevolking. Velen kunnen zich nauwelijks voorstellen dat zo'n schandelijke maatregel door het parlement wordt goedgekeurd. Maar het is niet voor niets dat Biesheuvel tracht het eigen risico nog voor de verkiezingen door te voeren. Op verzoek van de VVD is deze maatregel destijds opgenomen in het regeerakkoord, dat werd ondertekend door KVP, ARP, CHU, VVD en DS'70. Deze partijen beschikken nog steeds over de meerderheid in het parlement.

Het is ongelijk verdeeld in Nederland. De mensen hebben niet alleen ongelijke kansen op terreinen als geld en onderwijs, maar ook op die van ziekte en dood. Om daar een eind aan te maken is het niet voldoende om de staat de gezondheidszorg te laten nationaliseren. In de staat immers wordt de dienst uitgemaakt door het kapitaal. Daar is een socialisties Nederland voor nodig, met een regering die de belangen van het volk behartigt en niet die van de kapitalistenklasse.

De ziekenhuizen worden dagelijks duurder.

EIGEN RISIKO

Het plan van de regering ziet er als volgt uit:

- Patiënten kunnen alleen bij een dokter terecht met een behandelkaart. Deze kost f 3,75 per 3 maanden.
- Patiënten betalen f 2 per geneesmiddel dat ze op voorschrift bij de apotheek halen.
- Patiënten betalen 40 % van het honorarium dat de ziekenfondsen betalen aan specialisten.
- Patiënten betalen f 2,50 voor iedere dag dat ze in het ziekenhuis liggen.
- Patiënten betalen f 3 per rit dat ze ziekenvervoer nodig hebben (nu f 1,80 met een maximum van f 10 in de maand; dit maximum vervalt).
- Patiënten betalen f 3,50 per behandeling bij heilgymnastiek of massage.
- Patiënten betalen f 2,75 per behandeling door een logopedist.
- Patiënten betalen 40 % van het honorarium van de oorzaken.

De meeste van deze maatregelen zullen niet worden toegepast op bejaarden. Wel zijn dezen gedwongen om f 3,50 per ziekenhuisdag te betalen.

BOMBARDEER DE VS MET HET LEED VAN VIETNAM

"Met deze aktie kan het hele Nederlandse volk uitdrukking geven aan zijn afschuw over die verschrikkelijke oorlog in Vietnam. Deze aktie geeft ook iedereen de kans om iets te doen voor het beëindigen van de Vietnamese oorlog. Het unieke is dat we een manier gevonden hebben waarop Nederlandse burgers rechtstreeks een beroep kunnen doen op de burgers van de Verenigde Staten. Juist omdat het een aktie is van mens tot mens, zijn we er van overtuigd dat deze nieuwe Vietnamaktie een groot succes wordt."

Deze woorden werden gesproken door een lid van het Comité Van Mens tot Mens bij de start van een Vietnamaktie, die inderdaad bijzonder groots wordt opgezet. In het kort komt het er op neer dat vanuit Nederland ansichtkaarten worden verzonden aan willekeurige inwoners van de Verenigde Staten. De ansichtkaarten geven een beeld van de verschrikkingen, die de Amerikaanse oorlogsvoering in Vietnam te weeg brengt. Een gruwelijke oorlog die de Amerikaanse regering "uit naam van het Amerikaanse volk" laat voeren.

Onlangs vertoonde de VPRO-televisie een Zweedse film over de uitwerking van de recente terreurbombardementen op het volk van Vietnam. Deze filmbeelden waren zo schokkend dat velen van menselijk medeleven of van machteloze woede, de tranen voelden opwellen. Diepe indruk maakte dan ook de oproep van een Vietnamese burger, om deze misdaden bekend te maken aan de hele wereld en vooral aan de Amerikaanse bevolking. Het initiatief van het Comité Van

Mens tot Mens geeft op een bijzondere manier gevolg aan deze oproep.

Het Comité Van Mens tot Mens heeft een folder verspreid waarin de opzet van de aktie precies wordt uitgelegd. Deze is toegezonden aan duizenden progressieve organisaties, actiegroepen en personen, op wie een beroep wordt gedaan om aan deze aktie actief mee te werken. Wij citeren een deel van de folder die bij de redactie van de Tribune binnen kwam:

"Reeds jaren," zo schrijft het Comité Van Mens tot Mens, "wordt in Vietnam een verschrikkelijke oorlog gevoerd door het Amerikaanse leger. Regelmatig wordt de wereld geschokt door beelden van en berichten over het leed dat over het Vietnamese volk wordt uitgestort. Beelden van kinderen die branden van de napalm. Beelden van eenvoudige burgers die het slachtoffer zijn van fragmentatiebommen en gifgassen. Beelden ook van een land dat is omgeploegd door een lading bommen, die alle bombardementen van de Tweede Wereldoorlog overtreft. Door het bombarderen van het dijkensysteem wordt het leven van 15 miljoen Vietnamezen bedreigd. Juist in ons land kennen wij de betekenis van dijken en de rampzalige gevolgen van watersnood."

KUNNEN WIJ HIER IETS AAN DOEN?, vraagt het Comité Van Mens tot Mens.

"Wij kunnen de Amerikaanse bommenwerpers niet zelf tegenhouden.

Wat kunnen wij wel doen?"

De publieke opinie in Amerika mobiliseren tegen de oorlog in Vietnam. Wij willen

Amerikaanse burgers de verschrikkingen van deze oorlog onder ogen brengen."

HOE DOEN WE DAT?, is de volgende vraag van het comité.

"Het Comité Van Mens tot Mens heeft de beschikking over de adressen van enige miljoenen willekeurige Amerikanen. Aan deze mensen willen wij één of meerdere ansichtkaarten sturen, waarop de verschrikkingen van de oorlog zijn afgebeeld. Daarbij stellen we de vraag die ook de grote filmaktrice Jane Fonda aan haar landgenoten stelde: 'Wat zult U later Uw kinderen vertellen als zij U vragen waarom U aan deze oorlog meedeed?'"

Het Comité Van Mens tot Mens voegt daar aan toe: "Reeds vele malen werd met briefkaarten een beroep gedaan op het geweten van regeringen en politici. Dit is tot nu toe zonder noemenswaardig resultaat gebleven. Wij onderschatten de waarde van deze akties niet. Maar de aktie Van Mens tot Mens reikt verder, omdat zij rechtstreeks het Amerikaanse volk bereikt. Wij zullen Amerika als het ware bombarderen met het leed van Vietnam."

Met nadruk wijst het comité er op dat de aktie zo is georganiseerd dat ze zichzelf financiert. Het heeft dan ook geen behoefte aan financiële steun of donaties. Mensen die naast de ansichtkaartenaktie nog een andere bijdrage willen leveren, worden verwezen naar het Medies Comité Nederland-Vietnam, Prinsessenlaan 6-8 Beverwijk (giro 1090400) en de Brede Vietnambeweging Nijmegen, Berg en Dalseweg 361, Nijmegen (giro 1435220).

Iedereen die wil meewerken om de aktie tot een succes te maken kan bij het Comité Van Mens tot Mens één of meer grote enveloppen bestellen, die ieder 5 pakjes van 5 ansichtkaarten bevatten (in totaal dus 25 per grote enveloppe). De bedoeling is dat de pakjes van 5 kaarten dan worden verder verkocht aan alle mensen die kaarten naar Amerika willen versturen. Dat kunnen zijn: buurtbewoners, scholieren, mensen op het bedrijf, huisvrouwen, studenten, bejaarden, soldaten, leden van verenigingen, partijen, clubs en kerkgenootschappen, kortom iedereen, ongeacht leeftijd, kerkelijke of politieke gezindheid of beroep. De pakjes van 5 kaarten zijn voorzien van Amerikaanse adressen en een handleiding waar precies in staat hoe ze verzonden moeten worden. De kosten per briefkaart bedragen f 0,10.

Het Comité Van Mens tot Mens stelt volop propagandamateriaal ter beschikking van mensen en groepen die willen meewerken. Zo is men van plan om een filmploeg uit te rusten die met films over Vietnam het land gaat afreizen. Inlichtingen kunnen worden ingewonnen op telefoonnummer 080-229388 (Ons Huis), korrespondentie kan aan het Comité worden gericht via mej. M.J.J.A. Claassen, Berg en Dalseweg 361 te Nijmegen. Bestellingen van de grote enveloppen (à f 2,50) worden gedaan door het vereiste bedrag te storten op gironummer 2786842 ten name van mej. M.J.J.A. Claassen te Nijmegen. ●

IEDEREEN KAN NIEUWE VIETNAMAKTIE STEUNEN

ANSICHTKAARTEN VOOR AMERIKA

Deze pagina is door De TRIBUNE ter beschikking gesteld aan het comité Van Mens tot Mens, dat daarvan onder dankzegging gebruik maakt voor het plaatsen van enkele afbeeldingen van de ansichtkaarten. Tevens doet de redactie een beroep op alle Tribune-lezers om mappen met 25 kaarten te bestellen (zie pag. 4)

De Rotterdamse beerput blijkt nog veel harder te stinken, dan iemand aanvankelijk kon vermoeden. Achter het gesjacher met huizen in de oude wijken, blijken niet de kleine visjes, maar de grote haaien te zitten. Gebleken is onder andere dat Philips een dikke vinger in de pap heeft.

In de oude wijken van Rotterdam vonden in augustus rellen plaats rond de buitenlandse arbeiders. Zoals bekend was de direkte aanleiding voor de uitbarsting het schandalige gedrag van huiseigenaren, die Nederlanders weg treiteren, omdat ze meer geld kunnen vangen met pensions voor buitenlandse arbeiders.

Inmiddels is gebleken dat in ieder geval

achter één van de huisjesmelkers, de heer Hendrik Verboon, het Philips-grootkapitaal staat.

Verboon opereert met zeven huizenmaat-

schappijen, die allemaal onderdak hebben gevonden in een klein kantoor in Leidschendam. De woningen die hij in Rotterdam weet te bemachtigen, geeft hij bij voorkeur in huurkoop aan een buitenlander. Deze moeten eerst een flinke stoot sleutelgeld betalen (dat is wettelijk verboden — daarom noemen ze het "overnamekosten") en daarna de huurkoopsom aflossen. Na 30 jaar mag hij zich dan eigenaar van het huis noemen.

Het huurkoopcontract is zodanig opgesteld, dat bij het minste of geringste (je hoeft maar even over tijd te zijn met betalen) de rechten van de "koper" geheel komen te vervallen. Natuurlijk zijn er ook talloze pensions waar het anders gaat, maar de heer Verboon heeft er in ieder geval een flink aandeel in. Dankzij het graafwerk van het aktiekomiteé Bloemhof en ook van Het Vrije Volk, is aan het licht gekomen dat Verboon op z'n minst bijna 200 panden in de oude Rotterdamse arbeidersbuurten in bezit heeft.

Het speurwerk heeft ook voor de draad weten te brengen dat één van de belangrijkste geldschieters van Hendrik Verboon het Philips-pensioenfonds is. In het bezit van de Tribune-redactie bevindt zich het afschrift van een hypotheekakte, waaruit blijkt dat het Philips-pensioenfonds tenminste eenmaal een bedrag van één miljoen gulden aan Verboon heeft geleend. De akte dateert van 10 december 1968 en werd verleden door de Haagse notaris J. F. Snijders. Iedere drie maanden betaalt Verboon f 10.000 af van zijn schuld met het kapitaal dat hij uit de woningnood weet te slaan.

Dit is wel bijzonder onthullend over de duistere krachten die zich verschuilen achter de woningnood en achter de rellen in Rotterdam. Het is bekend dat met het kapitaal van de pensioenfondsen — dat aan de arbeiders behoort — naar hartelust gespekuleerd wordt in de woningbouw — waardoor arbeiders worden uitgebuit.

Streken, zoals ze in Rotterdam worden uitgehaald, komen wonderwel van pas in de kraam van Philips en andere grootkapitalisten. In de eerste plaats weten ze grof geld te verdienen aan de woningnood. In de tweede plaats zien ze met hun praktijken kans om Nederlandse en buitenlandse arbeiders tegen elkaar op te zetten. In Rotterdam is de nieuwste kreet dan ook: Philips-pensioenfonds.

In een eerste opwelling overwoog het aktiekomiteé van Bloemhofbewoners om Philips-produkten te gaan boycotten. Voorlopig werd daarvan afgezien, omdat "je zo'n concern niet pakt als ze aan het eind van de maand drie scheerapparaten en twee broodroosters minder verkocht hebben", zoals een buurtbewoner het uitdrukte. Daarna hebben de oude wijken van Rotterdam akties tegen Frits Philips zelf in overweging genomen. Bovendien waren ze van plan een pamflet samen te stellen voor de arbeiders van Philips om te onthullen hoe Philips van hun centen gebruik maakt.

VELE DUIZENDEN TEKENEN TEGEN DUURTE

Op het moment dat deze Tribune ter perse gaat (25 september), stromen overal in het land bij duizenden de handtekeningen binnen onder de petitie van de Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW) tegen de inflatie. Zoals we in de vorige Tribune berichtten, wordt in deze petitie geëist dat de regering eindelijk ernst maakt met het bestrijden van de inflatie, omdat de geldontwaarding een grote aanslag is op het levenspeil van bijna alle bevolkingsgroepen.

Daarom wordt het volgende voorstel gedaan:

1. Een absoluut verbod van prijs- en huurverhogingen.
2. Geen verdere verhoging van belastingen en tarieven door gemeenten, provincies en rijksoverheid.
3. Verhoging van lonen, salarissen en uitkeringen gelijk aan de stijging van de arbeidsproductiviteit.

Onder deze eisen worden overal in het land handtekeningen verzameld.

Op zaterdag 23 september kregen we desgevraagd het volgende commentaar van een woordvoerder van de BHW: "De akte verloopt bijzonder goed. In de eerste week dat we goed en wel op gang gekomen zijn, hebben we al 20.000 tot 24.000 handtekeningen verzameld. Vooral vandaag heeft het storm gelopen. In veel grote plaatsen hebben onze mensen vandaag op markten en in winkelcentra gestaan. Ze komen handen en lijsten te kort. Nu al ziet het er naar uit dat we het gestelde doel van 100.000 met gemak zullen halen.

We hopen dat dit de regering en de politieke partijen aan het denken zal zetten, dat de mensen in Nederland de verslechteringen meer dan beu zijn. Anders zullen we dit ongenoegen na de handtekeningenaktie ongetwijfeld op een hardere manier in daden moeten omzetten.

Deze week hebben de NOS, de VARA en verschillende kranten aan de aktie aandacht besteed. We hebben alle politieke partijen en de vakbonden om een reactie gevraagd. Tot nu toe is alleen antwoord binnen van de PvdA. Een erg vriendelijk antwoord, dat wel, maar ik geloof niet dat we het helemaal eens zijn. Maar daarover kunnen we verder niks zeggen, voordat er meer reacties binnen zijn.

De handtekeningen worden door onze eigen leden verzameld in de buurten en op straat. Verder hebben honderden mensen een handtekeningenlijst gevraagd om mee naar het werk te nemen. Overal ontstaan discussies en wordt er enthousiast op gereageerd. Dat is een goed ding, want als je de miljoenennota ziet die deze week is afgekomen, dan besef je nog eens, hoe hard het nodig is dat er een dam wordt opgeworpen tegen de verslechteringen en dat strijdorganisaties zoals de BHW worden versterkt."

Inlichtingen over de aktie: BHW-hoofdbestuur, Dominicanenstraat 1, Nijmegen, tel. 080-229388.

PRODUKTIVITEIT

STIJGT

10 PROCENT

VETTE BUIT **VOOR KAPITAAL**

Zelfs het Centraal Planburo kan de Grote Leugen niet verbergen. Iedereen weet dat de verhalen over de slechte economische situatie op zwendel berusten en dat onder de bedrijven door de winsten enorm worden opgevoerd. Maar de cijfers, die het Centraal Planburo half september publiceerde, slaan alle vermoedens met stukken.

Het Planburo verwacht dat de arbeidsproductiviteit in de industrie dit jaar met niet minder dan 9 tot 10 procent stijgt. De aandeelhouders kunnen zich dus al weer op een vette buit verheugen!

Het Planburo schrijft de stijging van de arbeidsproductiviteit toe aan "efficiency"-maatregelen. Het is bekend waaruit deze maatregelen hebben bestaan.

In de eerste plaats is er een groot aantal arbeiders naar de WW verwezen. In de tweede plaats is het tempo in de fabrieken tot het krankzinnige opgevoerd. Al met al komt het er op neer dat de hele

stijging van de loonkosten dit jaar voor de ondernemer geheel wordt goedge maakt door de verhoogde produktie. De loonkosten per eenheid-produkt zijn zelfs zozeer gedrukt, dat de Nederlandse exportpositie met sprongen is vooruitgegaan en dat op de betalingsbalans een overschot van 2 miljard wordt verwacht!!

Ondanks het feit dat de ondernemers dit jaar dus niet "duurder" uit zijn en op z'n minst gelijke winsten kunnen verwachten, hebben ze de prijzen verder opgedreven. Volgens het Planburo bedraagt de prijsstijging 7 procent. Voor het gemiddelde arbeidersgezin betekent dit dat de kosten van het dagelijks leven zeker meer dan 10 procent zijn gestegen.

Het Planburo blijft dan ook geen enkele andere konklusie mogelijk dan dat de prijzen worden opgejaagd om de winsten te vergroten en dat alle andere ondernemers-verklaringen op leugens berusten. Dan zijn we het eindelijk eens, want dat zegt de Tribune al jaren.

Van ondernemerszijde zal worden verteld dat de schade van verleden jaar moet worden ingehaald. Algemeen wordt 1971 nog steeds als een rampjaar voor de aandeelhouders afgeschilderd. Ook dit is niet waar. In de Wekelijkse Industriekrant (NVV) stond onlangs een onderzoek naar de jaarverslagen van 211 ondernemingen. Niet minder dan 175 van deze bedrijven bleken de aandeelhouders over 1971 met gelijk of hoger dividend te hebben verrast. Van de 54 grootste bedrijven streken de aandeelhouders dit jaar in totaal 8,9 miljoen gulden meer op dan over 1970. Ze kregen een "loonsverhoging" van 10 %, over het werk dat door anderen werd verricht. Bovendien is van de totale winst ook meer geld in de bedrijven zelf achtergebleven dan in 1970. Met de kapitaalbezitters gaat het dus allerminst slecht in ons land.

Om nog terug te komen op de Grote Leugen. Al deze cijfers moeten we zien tegen de achtergrond van de matigingspolitiek die ondernemers en politieke partijen aan het Nederlandse volk proberen op te leggen. "We" moeten ons matigen, zeggen ze dan, maar ze bedoelen dat de gewone lonen en salarissen beperkt moeten worden om nog vettere winsten voor de kapitalisten mogelijk te maken.

Minder dan ooit is er reden om deze matigingspolitiek te aanvaarden. Als er moeilijkheden zijn in de economie, komen die geheel en al voor rekening van het blinde kapitalistische winstbejag. Deze moeilijkheden moeten dan ook uitsluitend worden opgelost door "matiging" van de kapitaalbezitters. Laat ze zelf de gevolgen van hun chaos-economie dragen. Tenslotte zal blijken dat de kapitaalbezitters helemaal de zeggenschap over de economie ontzegd moet worden en dat het volk zelf de touwtjes in handen moet nemen om een planmatige economie op te bouwen in het socialisme.

Maar op het ogenblik blijkt het de kapitaalbezitters bijzonder voor de wind te gaan. En dat ze daar geen enkel recht op hebben, want de stijging van de arbeidsproductiviteit wordt geheel en al verwezenlijkt door de werkers in fabrieken en bedrijven.

**GEEN NULLIJN
PRIJZEN STOP
LONEN OMHOOG!**

IK WALGDE VAN MÜNCHEN

JOS HERMENS, een pezige jongeman van 22 jaar. Hij woont in Nijmegen. Sinds enkele maanden heeft hij een onderwijzersakte op zak, maar dat vak oefent hij niet uit. Hij is in de eerste plaats atleet. Als een komeet verscheen hij dit jaar aan de sterrenhemel van de Nederlandse atletiek. Op de 5 en 10 kilometer liet hij tijden afdrukken, die hem ook internationaal in de kijker brachten. In stilte hoopten zijn fans op een topprestatie in München. Maar zo ver is het niet gekomen, niet op de sintelbaan althans. Na de dood van de Israëlische gijzelaars en de Palestijnse verzetsstrijders, trok Jos Hermens zich uit het sportspektakel terug.

Denk je dat je toch geen kans had op een medaille?

Jos Hermens: "Daar gaat het niet om. Als ik een goeie tijd loop, is dat voor mij net zo belangrijk als een medaille. Er is een grote verdwazing gaande rond de topsport. Dat zie je bijvoorbeeld als er alleen aandacht wordt besteed aan de mensen die winnen. Als ik een gouden medaille had gehaald, zou ik op het podium zijn gaan zitten met de rug naar de vlaggen. Die podiums en die volksliederen, dat is toch maar onzin. Het is best fijn om hard te lopen en ook om je met anderen te meten. Maar dat is toch geen reden om mensen helemaal heilig te maken, omdat ze toevallig een beetje hard kunnen lopen?"

Had je het niet naar je zin dan in München?

Jos Hermens: "Het was er verschrikkelijk. Het was gewoon één groot cirkus. Dat gevoel heb ik wel eens eerder gehad als je voor duizenden mensen loopt, maar toch nooit zo erg als daar. Als je een stap buiten het Olympies dorp deed, werd je aangestaard alsof je een wereldwonder bent. Daar kreeg

je helemaal het gevoel dat sport wordt gebruikt als een soort afleiding van de grote wereldproblemen.

Natuurlijk is een grote sportontmoeting best leuk, en ik gun iedereen zijn ontspanning, die neem ik zelf ook wel. Maar dat tweederde van de wereld krepeert van de honger en dat Vietnam wordt gebombardeerd, dat is toch veel belangrijker dan Olympische Spelen. Voor zulke dingen moesten ze eens twee weken lang de televisie en de pers van de hele wereld op z'n kop zetten. Maar als de werkelijkheid van de wereld op die manier de mensen onder ogen werd gebracht, zou onze maatschappij er wel eens aan kunnen gaan. Dan zouden de heersende machten wel eens kunnen worden verdreven.

Bovendien is het een grote leugen dat de Olympische Spelen verbroedering brengen onder de jeugd van vele landen. In het Olympies dorp ken je je eigen buurman niet. Ik kende het grootste deel van de Nederlandse ploeg niet eens, laat staan dat ik me kon 'verbroederen' met buitenlanders.

Ook van amateurisme is geen sprake meer, behalve in Nederland en dan krijg je nog op je kop als je geen medaille wint. Maar ook hier zal het wel afgelopen zijn met het pure amateurisme. Ik zelf bijvoorbeeld kan naast het hardlopen beslist geen baan hebben.

Als je al dat bedrog aan den lijve ervaart, voel je je niet lekker. Maar de gebeurtenis met die Palestijnen was de druppel die de emmer deed overlopen. Ik walgde ervan en heb me stellig voorgenomen om nooit meer aan Olympische Spelen mee te doen."

Ben je vertrokken omdat je achter Israël staat?

Jos Hermens: "Ik kan me voorstellen dat je dat uit de kranten hebt opgemaakt. Maar dat is hun eigen interpretatie. Ze hebben mij er nooit naar gevraagd. Dat hebben we allemaal maar automaties aangenomen. Ik vind het net zo erg dat die Palestijnen werden doodgeschoten, als die Israëliërs. Ik keur zo iets natuurlijk niet goed; deze Israëliërs waren tenslotte ook niet de hoofdschuldigen van de situatie in het Midden-Oosten. Maar ik zou wel eens willen zien wat wij Nederlanders zouden doen als we 25 jaar geleden uit onze woonplaatsen waren verdreven door een aantal buitenlanders. Als we in tentenkampen verkommerden en door de hele wereld vergeten werden. Waar zou de wanhoop ons dan toe brengen? Ik zie ook zo maar geen oplossing, maar ik weet wel dat de Israëlische bombardementen op de vluchtelingenkampen,

waarbij honderden burgers worden gedood, het er alleen maar moeilijker op maken. Ik heb gehoord dat Israël me wil uitnodigen voor een sportfeest. Dan vergissen ze zich. Ik zal er voor bedanken. Ten eerste heb ik geen beloning nodig voor mijn besluit. Ten tweede sta ik niet achter Israël."

Waarom ben je dan wel uit München vertrokken?

Jos Hermens: "Omdat ik misselijk werd van die herdenkingsdienst. Omdat ik die toespraken van de Duitse president en van Brundage niet kon aanhoren. Eerst roepen ze ach en wee over het terrorisme en de slachtoffers. Dat deden ook Nixon, die dagelijks Vietnamezen laat uitmoorden en Biesheuvel, die je ook niet over Vietnam hoort. Je begrijpt wel dat het krokodillentranen zijn. Maar voor mij stond het toch vast dat de Olympische Spelen niet zouden worden voortgezet. Tijdens die herdenkingsdienst bleek plotseling dat ze maar over die lijken heen stapten en dat de sport kost wat kost verder moest gaan. Dat was een verschrikkelijke schok, die me de ogen deed open gaan. Voor de poen gaan ze over lijken. Ik kon het niet opbrengen om daar verder aan mee te doen. Ik ben zo snel mogelijk vertrokken. Naderhand ben ik ook gaan begrijpen dat de Palestijnen en de gijzelaars zo nodig uit het dorp weg moesten en naar het vliegveld werden gebracht, omdat de Spelen geen dag langer konden worden uitgesteld."

Hoezo? Heb je daar bewijzen voor?

Jos Hermens: "Van zoiets heb je nooit bewijzen. Maar ze wisten van tevoren dat er op dat vliegveld in ieder geval geen enkele kans was dat de gijzelaars het zouden overleven. Dan ga je toch denken dat er meer achter zit? Ik kan geen andere verklaring voor zoiets stoms vinden dan dat de Spelen geen tweede dag konden worden uitgesteld zonder dat ze helemaal in het water zouden vallen. Ik kan er niet onder uit dat daarvoor die mensen zijn opgeofferd."

Eerder dit jaar was je in het nieuws omdat je niet in Griekenland ging lopen, maar ontkende dat hem om principiële redenen was.

Jos Hermens: "Dat kwam toevallig zo uit en dat heeft inderdaad niks met principiële redenen te maken. Als ik die maatstaven moet aanleggen, zou ik bijna nergens meer kunnen lopen. Ik ben tegen diktatuur zoals in Grie-

Toen begonnen werd met de bouw van de Olympische showprojecten in München, werden de totale kosten geschat op "slechts" 700 miljoen Mark. De ondernemers zagen echter de kans hun inkomsten uiteindelijk vier maal zo hoog op te schroeven, tot 2,8 miljard Mark. Het is duidelijk dat deze heren meer dan alleen sportief genoeg aan de Spelen beleefden.

Enkele Duitse bladen gaven cijfers over de enorme verspilling waarmee de Spelen gepaard gingen. De leider van de Olympische TV-centrale, Robert Lembke bijvoorbeeld liet voor zichzelf en enkele collega's woonverblijven inrichten voor 210.000 gulden. Voor een etentje dat hij samen met twee collega's verorberde, bedroeg de rekening f 700. Gedurende een jaar bestelde hij 126 flessen cognac (f 1800). Allemaal op kosten van de belastingbetalers. Ondertussen moeten in München dringend 40.000 huizen gebouwd worden voor krotbewoners en woningzoekenden.

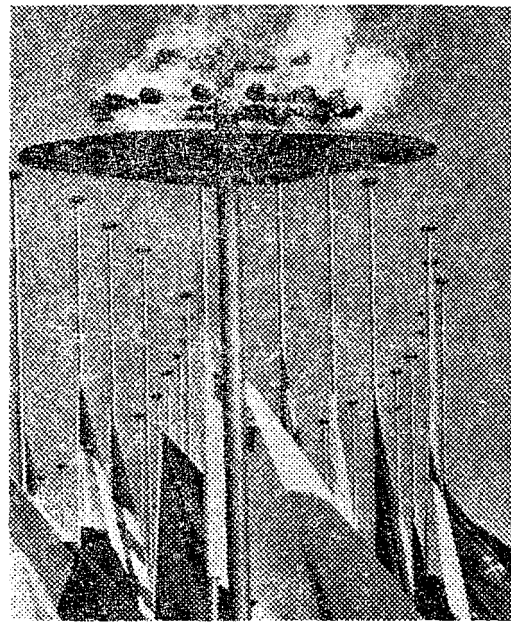
Ook in 1936 werden de Olympische Spelen in Duitsland gehouden. Toen ging het

om een wereldwijde propaganda voor het Nazisme. Op deze Spelen weigerde Hitler om de fameuze Amerikaanse negeratleet Jesse Owens een hand te geven.

Ook in 1972 werden de Olympische Spelen door de Duitse grootkapitalisten beschouwd als de goedkoopste manier om de hele wereld bekend te maken met Duitsland en de Duitse industrie-producten. Ook de militairen beschouwden Olympia als een buitenkansje. Hoge militairen verklaarden openlijk dat de Spelen gebruikt moesten worden om de populariteit van het leger te vergroten. Tijdens de sportmanifestatie bevonden zich in München 25.000 militairen, die te pas en te onpas kwamen opdraven als propaganda voor het Duitse leger.

Evenmin als in 1936 konden de Olympische Spelen vrij gehouden worden van de politiek. Het begon met de kwestie Rhodesië. Toen de Spelen begonnen waren, ontstond geweldige opwindings omdat een Noordkoreaanse schutter het schieten had gewonnen en verklaarde dat hij zo zuiver schoot, omdat hij zich voorstelde de vijand tegenover zich te hebben.

Inwoners van München demonstreerden tegen de Spelen. Er werd een grote Vietnamdemonstratie gehouden. Daar waren de schokkende gebeurtenissen rond de Israëlieten. Ierse wielrenners verschenen op het parcours, die van deelneming waren uitgesloten, omdat ze vinden dat Engeland een deel van Ierland als een kolonie beheert. Twee Amerikaanse negeratleten werden voor het leven van deelneming aan Olympische Spelen uitgesloten omdat ze niet voldoende respect voor de Amerikaanse vlag hadden getoond.

Ir. Ad Paulen, lid van het Nederlands Olympisch Comité zei dat het "gedonder met die negers" maar eens afgelopen moest zijn. Zo trad hij in de rascistische voetsporen van zijn grote voorman Brundage.

De Nederlandse atleet Jos Hermens echter gaf de Amerikanen groot gelijk. "Als negers kunnen hardlopen zijn ze goed genoeg om hun land te vertegenwoordigen," zegt hij, "anders zijn ze veroordeeld tot armoede en onderdrukking."

Lees hiernaast een boeiend interview met Jos Hermens.

kenland en Spanje. Maar dan zou ik ook niet meer in Oost-Europa kunnen lopen."

Wel in Nederland?

Jos Hermens: "Nee, in Nederland ook niet, want hier ben ik het ook met een heleboel dingen niet eens."

Zoals?

Jos Hermens: "Ja zeg, dat is een onmogelijke vraag. Ik ben tegen dit hele kapitalistische systeem. Ik zie niet in waarom een fabrieksarbeider minder recht heeft op de winst dan een aandeelhouder. Ik vind het ook onzin dat een miljonair met ontzag wordt gehandeld. Kijk maar eens naar München. Daar zijn ze begonnen te bouwen en toen ze het wel moesten afmaken, bleek de hele bouw vier keer zo duur geworden te zijn. Je kunt wel nagaan wat het Duitse bouwkapitaal en de elektronische industrie bijvoorbeeld, daar allemaal aan verdiend hebben. Dat noemen ze dan bewonderend 'zakeninstinkt'. Nou, volgens mij kun je geen miljonair worden zonder dat er een luchtje aan zit.

Als je daarover doordent kom je bij allerlei marxistische dingen terecht en dan ga je aan het socialisme denken. Al zou ik ook niet weten hoe dat er uit ziet en hoe je het bereiken kunt. Maar dat het beter kan dan zoals het nu gaat, staat toch wel vast."

Zoiets hoor je niet vaak van sportmensen.

Jos Hermens: "Dat is waar, maar je moet eigenlijk wel de oogkleppen opzetten als je bij de wereldtop wilt komen. Vanaf het begin van dit jaar loop ik dagelijks twee keer 25 kilometer hard in de bossen hier rond Nijmegen. Dat is 50 kilometer, vijf uur zwaar lichamelijk werk. Op het laatst las ik zelfs de krant niet meer, ik keek niet meer naar het nieuws op de televisie. Je kunt nog maar voor één ding leven, voor je sport, voor je prestaties. Vrij Nederland heeft uitgerekend dat ik sinds 1 januari meer dan 8000 kilome-

ter heb hard gelopen. Geen dag heb ik overgeslagen. Je raakt in een soort spiraal, wat pure verdwazing is. München heeft me pas goed wakker geschud. Ze proberen je wijs te maken dat sport niks met de rest van de maatschappij te maken heeft. Maar het is niet waar. Dat is gewoon een onmenselijk standpunt. Dat heeft München toch wel bewezen. Je kunt niet doen alsof je neus bloedt en denken dat zo'n spektakel vredig verloopt, als het op de hele wereld oorlog, onderdrukking en honger is. Toch weet ik zeker dat ze in 1976 en in 1980 opnieuw zullen proberen om Olympische Spelen te houden."

Denk je er over om helemaal met de sport te stoppen?

Jos Hermens: "Dat is op het ogenblik mijn

grootste probleem. Misschien ben ik dubbelzinnig. Aan de ene kant vind ik dat je er misschien uit moet stappen. Aan de andere kant heb ik plezier in het hardlopen en ook in het verrichten van goeie prestaties. Bovendien denk ik dat ik als topsporter nog eens een krities geluid kan laten horen. Dat hoor je in de sport toch al zo weinig. Als ik geen hardloper was, zat jij hier nou ook niet om mij naar m'n mening te vragen. De mening van een fabrieksarbeider lees je nooit in een krant."

Behalve in de Tribune dan.

Jos Hermens schiet in de lach en zegt: "Dat is waar."

NOGMAALS: GASTARBEID MOET VERBODEN WORDEN

EEN LID VAN HET ROTTERDAMSE AKTIEKOMITEE PRO GASTARBEIDERS STUURDE ONS DE VOLGENDE REAKTIE:

Nogmaals de gastarbeiders. In het artikel van de vorige Tribune staan een aantal onjuistheden. Inmiddels is door het Aktiekomité Bloemhof achterhaald, dat geen van de Turken op Rotterdam-Zuid een pand had gekocht, maar dat alle zogenaamde Turkse huiseigenaren hun "bezit" in huurkoop hadden verkregen en dat de grote geldschietster achter de schermen het Philips-pensioenfonds is. Philips buit op zijn eigen fabrieken buitenlandse arbeiders uit en verdient nog een extra centje door dit soort louche zaken. De Turkse pensioenbaas uit de Paarlstraat was ongetwijfeld geen beste en hij stond bij het Aktiekomité pro Gastarbeiders op de derde zwarte lijst. Hij was het overigens niet, die de allereerste aanleiding tot de rel in de Afrikaanderwijk vormde. Overigens is die hele aanleiding en bij wie de schuld lag, minder belangrijk in het geheel. Het broeide al lang, en het Aktiekomité pro Gastarbeiders en de wijkorganen hadden de overheid al een jaar lang gewaarschuwd voor de ongezonde sociale situatie, die in verschillende oude wijken van Rotterdam was gegroeid.

Jammer is, dat in De Tribune staat, dat slechts het meubilair van de Turkse huisjesmelker op straat werd gekwakt. Neen, helaas liep de aktie zo uit de hand, dat ook de spullen van de onschuldige buitenlandse arbeiders op straat werden gesmeten en 15 mensen al hun privé bezittingen kwijt raakten. Ook werden de Turken niet in bescherming genomen door de buurtbewoners. Dit gebeurde pas dagen later, in de Wapenstraat pas na vijf dagen, toen alle omwonenden de overlast en burengerucht tot diep in de nacht meer dan beu waren.

Dat er toch wel rassistiese elementen meespeelden, blijkt wel duidelijk uit het feit, dat in de Wapenstraat alleen de Turkse panden werden gestenigd, maar een pensioen van een Nederlandse eigenaar in dezelfde Wapenstraat met rust werd gelaten, omdat de stengooiers niet een Nederlander wilden duperen. Maar een rassenspel is in feite altijd een klassenspel. De ware schuldigen zijn nl. overheid en bedrijfsleven, die maar mensen uit landen met totaal andere zeden en gewoonten hierheen hebben gehaald. Zij zijn het die zich niet hebben bekommerd om de huisvesting van Nederlanders en buitenlanders en de problemen, die de komst van zo veel vreemdelingen voor de Nederlandse samenleving meebrengt. Overheid en bedrijfsleven hebben het rassistiese in de hand

gewerkt. Bij de huidige werkloosheid komt een arbeidersklasse, die verdeeld is in een binnenlandse en een buitenlandse, hun wel mooi uit. Lieten zij daarom toe, dat in Rotterdam-Zuid Nederlandse arbeiders zich tegen Turkse arbeiders keerden? De politie greep maar weinig in. Intussen liet de politie de vernielingen, die in een sjeke laan in Overschie aan Huis ter Schie werden toegebracht rustig toe. De bewoners van de lanen rondom Huis ter Schie hadden zich vorig jaar al verenigd in een aktiekomité, dat streed tegen de komst van buitenlandse arbeiders in hun wijk. Dit terwijl er in Overschie nauwelijks gastarbeiders wonen. De veroorzaakte ravage betekent een schadepost van enkele tonnen en lang uitstel in de komst van de buitenlanders. Die kunnen ondertussen in wijken blijven zitten, waar hun aanwezigheid in te grote getale nog meer problemen veroorzaakt dan de buurt al heeft.

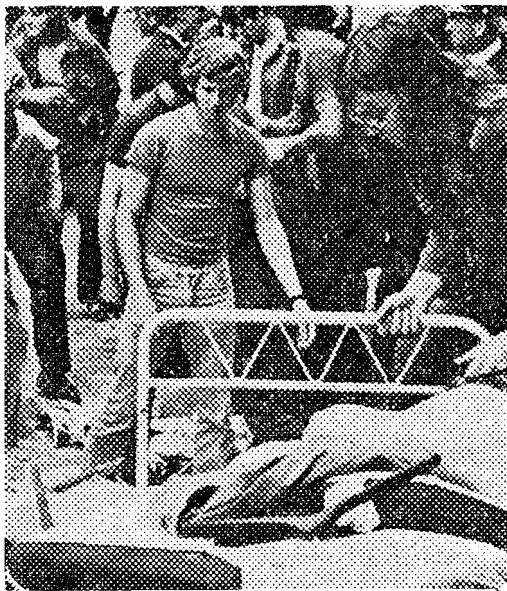
Op het ogenblik telt Nederland ongeveer 150.000 werklozen en ca. 150.000 gastarbeiders. De buitenlanders weg, zou echter niet betekenen, dat de werkloosheid verdwenen was. De meeste werkloze Nederlanders zitten in Groningen, Brabant, Limburg. Vele werkloze Nederlanders zijn geschoolde arbeiders, terwijl de meeste buitenlanders ongeschoold zijn. Slechts een beperkt aantal buitenlanders verricht werk, dat ook door Nederlanders zou kunnen worden gedaan. Vertrek van alle buitenlanders zou betekenen, dat een aantal fabrieken stil zou komen te liggen, aangezien zij met veel buitenlanders werken. Gevolg: ook de daar werkende Nederlanders zouden op straat staan. Het is natuurlijk wel waar, dat de aanwezigheid van vele buitenlanders hier het loonpeil drukt. Er is werk, dat de Nederlandse arbeider voor het loon, dat daarvoor betaald wordt niet meer wil doen. En hij heeft gelijk. De gastarbeiders, die echter uit bittere armoede hierheen komen, verrichten vuil, gevaarlijk of onplezierig werk wel voor het minimumloon. Zij kunnen niet anders. De ondernemers maken van de ellende van de mensen uit het gebied rond de Middellandse Zee gebruik om zo de lonen laag te houden.

Slechts het eerste jaar, dat een buitenlander hier is, werkt hij op arbeidskontraakt en alleen in dat eerste jaar krijgt hij een geringe verblijfsvergoeding, de reis naar eigen land terugbetaald en een paar extra vakantiedagen om naar huis te gaan. Na het eerste jaar wordt het kontraakt meestal niet verlengd, maar kan de gastarbeider op Nederlandse voorwaarden in dienst komen. Zijn loon, dat in het eerste jaar vaak lager is dan dat van de Nederlander, wordt dan

opgetrokken, zodat hij dan evenveel verdient als zijn Nederlandse maat. In de zeven eisen van de oude wijken, is na de gebeurtenissen in de Afrikaanderwijk een zeer gevaarlijke eis geslopen, nl. betaling van een verblijfsvergoeding aan alle buitenlanders, die zonder hun gezin hier zijn. Dit zou betekenen, dat voor hetzelfde werk een buitenlander meer zou krijgen, ongelijke betaling voor hetzelfde werk binnen een zelfde bedrijf. Nederlandse arbeiders zullen hier terecht boos om worden.

De Tribune stelt, dat buitenlandse arbeiders moeilijk zijn mee te krijgen in de strijd van de arbeiders. Dit is maar ten dele waar. Bij stakingen lopen met name de Spanjaarden vaak voorop, ondanks het feit, dat de risico's voor hen veel groter zijn. Als zij uitgewezen worden — en dit geldt op de Joegoslaven na voor alle gastarbeiders — gaan zij terug naar hun fascistiese land, waar grote werkloosheid heerst en de arbeiders met terreur worden onderdrukt.

Aan de gastarbeid kleven vele nadelen. De gastarbeiders, met name Turken, Marokkanen en Kaapverdianen, komen uit gebieden, waar nog maar nauwelijks sociale strijd is gevoerd. Die strijd moet geleerd worden. Het voordeel van hun aanwezigheid hier kan worden, dat de gastarbeiders leren begrijpen, hoe het kapitalistiese stelsel in elkaar zit, en hoe zij daar strijd tegen moeten voeren. Het is voorgekomen, o.a. in Griekenland, dat bij akties, zij die in het buitenland aan stakingen hadden meegedaan, de leiding op zich namen.

KOMMENTAAR VAN DE TRIBUNE:

Leden van het Aktiekomité pro Gastarbeiders hebben ongetwijfeld de gebeurtenissen in Rotterdam nauwkeuriger kunnen volgen dan wij. De korrektie op de feitelijke onjuistheden die in de vorige Tribune stonden, stellen wij dan ook op prijs.

Toch menen wij dat in bovenstaande reaktie wordt voorbijgegaan aan de wezenlijke inhoud van ons artikel. In een uitvoerig betoog werd daarin duidelijk gemaakt dat de lusten van het verschijnsel gastarbeid voor de ondernemers zijn, terwijl de lasten geheel voor rekening van de Nederlandse arbeiders komen. De kapitalisten gebruiken gastarbeiders om het loonpeil te drukken en om verdeeldheid in de arbeidersklasse te zaaien (waarbij de algemene woningnood een belangrijke rol speelt).

De konklusie van ons artikel was dat gastarbeid verboden moet

worden. De aanval van de Tribune richtte zich dan ook tegen de Nederlandse ondernemers en niet tegen de gastarbeiders, die tenslotte ook maar het slachtoffer zijn van hetzelfde onmenselijke systeem als de Nederlandse arbeiders. Dat zij voor alle duidelijkheid nog eens onderstreept.

Een verbod van gastarbeid zou betekenen dat de positie van de Nederlandse arbeiders wordt versterkt tegenover de ondernemers. Wij geloven niet dat hierdoor werk zou blijven liggen of fabrieken moeten worden gesloten. Ze zouden gedwongen zijn om behoorlijke aan Nederlanders te betalen.

Het is juist dat met name de Spanjaarden dikwijls aktief steun geven aan de strijd in Nederland. Zij hebben in eigen land dan ook een grootse traditie van strijdbaarheid. Regel is dit echter niet en wij blijven er bij dat alle buitenlanders het best geholpen, als ze in eigen land het juk van de onderdrukking helpen af te werpen.

OVERWINNINGSROES NA BEZETTING ENKA-BREDA

In een ware triomftocht verlieten de bezetters van Enka-Breda zaterdagochtend 23 september het bedrijf. Over het fabrieksterrein daverde hun gezang. Ze zwaaiden met bossen bloemen en werden aan de poort begroet door een geestdriftig juichende Bredase bevolking. Eenmaal buiten, werden velen door hun emoties overmand. De spanning was gebroken. Mannen en vrouwen omhelsden elkaar en lieten hun tranen de vrije loop.

Breda vierde feest, Breda was uitgelaten. De arbeiders van Breda (samen met de Belgen en Spanjaarden) schreven historie. Met hun vlekkeloos uitgevoerde bezettingsaktie dwongen ze de direktie van het "machtige" Akzo-koncern op de knieën. Dankzij deze aktie zullen de plannen van de koncerndirektie om het moderne bedrijf te sluiten en 1700 man op straat te schoppen, geen doorgang vinden.

Het was voor het eerst dat in Nederland een dergelijke bedrijfsbezetting werd doorgevoerd. De Bredase arbeiders hebben de hele arbeidersklasse een schitterende demonstratie van de macht der arbeiders gegeven. Deze aktie en deze overwinning zijn het waard om in ieder geheugen gegrift te worden.

WE NEMEN DE MACHT OVER

Maandag 18 september werden de vitale punten van het bedrijf door een groep van ongeveer 60 arbeiders bezet. Het was vlak voordat de ochtendploeg zou vertrekken en het grootste deel van de middagploeg was reeds binnen.

Eén van de arbeiders vertelde: "Ik hoorde bij een groepje van een man of 12, dat de hoofdboort ging sluiten. De portiers waren verrast. Wat gebeurt er nou, vroegen ze. Kalm aan maar, zeiden wij, de macht wordt hier overgenomen door de arbeiders. We

nemen het zaakje zelf in handen. Voorlopig hebben we het hier zelf voor het zeggen."

Chefs en bazen werd te verstaan gegeven dat het gezag vanaf dit moment berustte bij het aktiekomité. De "bedrijfsrevolutie" verliep perfect. Even na twee uur was het personeel verzameld in de kantine. Nadat de opzet van de aktie was uitgelegd, ging het personeel onder stormachtig applaus akkoord. Ondertussen werd de produktie keurig afgebouwd. De produkten die in deze tijd werden gemaakt, werden voorzien van het kenmerk: "Vervaardigd in bezet gebied", hoewel het beter was geweest te spreken van bevrijd gebied. Tenslotte hadden de arbeiders niets anders gedaan dan (weliswaar tijdelijk) bezit genomen van hun rechtmatig eigendom. Zij zijn het immers die deze fabriek hebben opgebouwd. Arbeid produceert kapitaal, en niet andersom, zoals de kapitalisten ons willen doen geloven.

ANGST VOOR "EXTREMISTEN"

Waar het initiatief van de aktie vandaan is gekomen en hoe de zaak zo nauwkeurig werd voorbereid, is aldoor in de mist gelaten. In ieder geval weten we wel, dat het NVV-kader Sellier in vertrouwelijke gesprekken heeft gezegd, dat er vier maanden lang hard met de vakbondstop moest worden geknokt om deze aktie mogelijk te maken.

Het was immers al vijf-en-een-halve maand geleden dat de Akzo-direktie zijn schandalige plannen bekend maakte. Vanaf dat moment popelden de Enka-werkers om de direktie met een harde aktie mores te leren. In mei reeds berichtte de Tribune dat de vakbonden de arbeiders op massa-meetings wel een uitlaatklep gaven voor hun woede, maar weigerden dit in strijd om te zetten.

Toen het in september dan toch eindelijk zo ver gekomen was, hoorden we in de kan-

tine en op het terrein van het bezette bedrijf van iedereen: "Dit had veel eerder moeten gebeuren. De bonden hadden niet zo lang moeten wachten. De mensen begonnen te morren." Aktieleider A. Lakerveld (Industriebond NVV) verklaarde openlijk: "Als wij dit niet georganiseerd hadden, was het ongetwijfeld zo ver gekomen dat extreme elementen de kans hadden gekregen hun plannen te ontvouwen."

Dit geeft niet zo bijster veel vertrouwen in de motieven van de vakbondstop. Maar dat neemt niet weg dat ze door de hele ontwikkeling gedwongen werden om tot aktie over te gaan en dat het een historische aktie is geworden ook. Na de Rotterdamse havenstaking van 1970 is de Enka-bezetting van Breda een nieuwe mijlpaal in de ontwikkeling van de arbeidersstrijd na de oorlog. Vijftientig jaar lang hebben zogenaamde arbeidersleiders uit de vakbonden en de politieke partijen (zoals de PvdA) het volk voorgehouden, dat het kapitalisme een gezond systeem is, dat welvaart brengt en dat de tijden van de klassenstrijd voorgoed tot het verleden behoren. De havenstaking heeft deze verhalen naar het rijk der fabelen verwezen en de Enka-bezetting heeft dit definitief bevestigd. De loop der dingen heeft de vakbondsleiding gedwongen om zelf aan deze bevestiging mee te werken.

HERMETIES AFGESLOTEN

Het terrein van de Enka-Breda is een week lang hermeties van de buitenwereld afgesloten geweest. Dagelijks werden alleen groepjes journalisten onder streng toezicht toegelaten. Het argument voor de straffe beveiliging was dat er geen derden mochten binnenkomen die beschadigingen zouden kunnen toebrengen aan machines en Akzo-eigendommen. Op de vraag of men bevreesd was voor bomaanslagen werd slechts geglimlacht. In ieder geval had deze afgrenzing voor de aktieleiding het voordeel dat ze de zaak volledig onder controle kon houden en dat er van buitenaf geen politieke diskussies en gesprekken met de 450-500 bezetters op gang konden komen.

Dat de vakbondsleiding er zelf niet erg op gebrand was om de politieke kanten van de aktie naar voren te halen bleek wel tijdens een perskonferentie die dinsdag, waarbij Tribune-reporters aanwezig waren. Van de kant van de pers kwamen uitsluitend vragen over het aantal kisten sinaasappels dat was aangevoerd, het aantal telefoonlijnen dat nog open was en of het vrouwelijk personeel, dat aan de bezetting deelnam, voldoende was voorzien van wegwerpslipjes. De aktieleiding zelf ging gretig op deze vragen in en ontweek vragen over het doel van de aktie, de kans van slagen, enz.

SPANNINGEN IN DE BOND

Binnen het bedrijf kreeg men een indruk van de prachtige discipline waarmee de aktie werd uitgevoerd. De mensen die werden opgeroepen voor het verrichten van bepaalde taken, waren dag en nacht op stel en sprong aanwezig. Alles verliep ordelijk en soepel, met een verbeterd vastberadenheid. Onder de arbeiders zelf bestond er geen enkele twijfel aan het doel van de aktie: de Akzo-

directie moest het structuurplan intrekken. Dit structuurplan voorzag in de sluiting van Enka-bedrijven te Breda, Emmercompascuum, Zwijnaarde (België) en Wuppertal (Duitsland). Deze sluitingsplannen moesten worden ingetrokken.

Velen waren vastbesloten om door te gaan tot dit resultaat bereikt was. Sommigen twijfelden echter of de overwinning in de wacht kon worden gesleept, maar weigerden in ieder geval om zich willoos naar de besluiten van de directie te schikken.

Voor twijfel of het doel zou worden bereikt, was ook wel enige reden. Binnen het bedrijf was het iedereen duidelijk dat de vakbonden het begonnen werk moesten afmaken, omdat ze anders hun greep totaal zouden verliezen. Het vakbondskader in het bedrijf kwam echter nogal in tegenstelling tot de hoogste leiding buiten, die de onderhandelingen in Den Haag voerde.

NKV-voorzitter Brussel bijvoorbeeld stelde 's maandags al dat het doel van de

ARBEIDERSMAGT

aktie was om te tonen dat de arbeiders het beu waren dat zo weinigen over hun lot beschikken. Volgens hem was het doel ook om aan te tonen dat dergelijke ordelijke acties mogelijk zijn. De volgende dag al maakte hij bekend dat wat dit betreft de actie zijn doel eigenlijk al bereikt had. Men kreeg het bange vermoeden dat hij de deur openhield om de bezetting te kunnen verraden.

Ook tussen de bonden onderling kwam het tot spanningen. Op een haast lachwekkende manier kwam dit tot uiting toen een lading van enkele honderden handdoeken werd aangevoerd voor de bezetters. Deze droegen het opschrift van de Industriebond NVV. Toen Brussel van het NKV dit ontdekte riep hij woedend uit: "Als het zo moet gaan, hoeft het van mij niet meer."

Bovendien lieten de vakbonden na om in andere Akzo-bedrijven in Nederland onmiddellijk de solidariteit te organiseren. Terwijl het bedrijf in Wuppertal meteen in staking ging, werden de Enka-arbeiders in Emmen en Emmercompascuum aan het lijntje gehouden met het argument dat "de besprekingen niet doorkruist" moesten worden. Het is echter niet waarschijnlijk dat de vakbonden solidariteitsacties hadden kunnen verhinderen, als de bezetting in Breda langer dan een week had geduurd.

DIREKTIE NIET MET GELIJKE MUNT BETAALD

Dat de bange vermoedens geloochenstraft werden en de overwinning werd binnengehaald ondanks de spanningen in hun organisaties, pleit voor de strijdwil van de bezetters zelf. Op donderdag maakte het Akzo-bestuur bekend dat het structuurplan werd ingetrokken. Na enkele besprekingen werd de overwinning vrijdags in de kantine van Enka-Breda met overweldigend enthousiasme begroet. Besloten werd om de actie de volgende morgen te besluiten.

Het hele productie-apparaat werd eerst bedrijfsklaar gemaakt. Dit paste in de hele tactiek van de bezetting, die een zeer vriendelijk en beheerst karakter had. Soms wel eens te vriendelijk, zoals toen nog uit voorraad geleverd werd aan Michelin en Vredestein. Dit gebeurde met het argument dat men andere bedrijven niet wilde treffen omdat men immers zelf streed voor werkgelegenheid.

Misschien hadden de Enka-arbeiders echter gelijk om het hondse optreden van de directie niet met gelijke munt te betalen. De normen van de gewone man staan tenslotte op een ander peil dan die van het grootkapitaal. Het zou echter een vergissing zijn, als hieruit de konklusie getrokken wordt, dat de strijd tussen arbeiders en kapitalisten altijd op min of meer vreedzame wijze gevoerd kan worden. De kapitalisten zijn er nooit voor teruggeschrokken om geweld te gebruiken als andere middelen gefaald hebben en daar moeten ook de arbeiders van Enka-Breda op bedacht zijn.

LEVE HET SOCIALISME

Tenslotte de belangrijke vraag naar de betekenis van deze overwinning. Enka-Breda heeft opnieuw bewezen dat tegenover de onderdrukking en de uitbuiting van het grootkapitaal slechts de strijdwil en vastbesloten actie van de arbeiders een afdoende middel is.

Is deze overwinning echter definitief? De vakbonden hebben de actie gevoerd, omdat ze menen dat de maatregelen van het Akzo-bestuur de overproductie in de kunstvezel-sektor niet effectief bestrijden. Een commissie van deskundigen (drie professoren) kwam tot deze konklusie. Wij vroegen de heer Lakerveld of er ook bezet was als de uitkomst van deze commissie anders was geweest. "Nee, dan natuurlijk niet," was zijn antwoord.

De vakbondstop aanvaardt nog steeds het kapitalistische stelsel en wil dat niet doorbreken. De moeilijkheden bij de Enka zijn het gevolg van de overproductie van kunstvezels. Deze overproductie wordt veroorzaakt door het winstbejag van de Akzo-bezitters, die de investeringen en de arbeiders hebben opgejaagd om zo veel mogelijk winst in de brandkasten te krijgen.

Problemen van overproductie zullen zich voordoen, zolang de kapitalistische chaos-ekonomie bestaat, dat wil zeggen zolang de produktiemiddelen in ons land beheerst blijven door het privé-bezit van de kapitalisten. Deze problemen kunnen niet anders dan over de ruggen van de arbeiders worden opgelost.

Bij Akzo hebben de vakbonden dit erkend door voorstellen te doen van ontslagen van geringere omvang en van werktijdverkorting, terwijl ze bovendien lieten doorschemeren dat er gematigd zal worden in de looneisen. Wat dat betreft zullen de tijden ook voor de arbeiders van Enka-Breda nog moeilijk genoeg worden.

Dit is onvermijdelijk zolang het kapitalistische systeem zelf blijft bestaan. De strijd voor werkgelegenheid en hogere lonen is een beperkte strijd. Wat de ene keer wordt bevochten, nemen de kapitalisten de andere keer dubbel en dwars terug. Dit betekent dat iedere overwinning van de arbeiders door de kapitalisten in een nederlaag zal worden omgebogen, zolang het kapitalistische systeem zelf niet vernietigd is.

De arbeiders van de Enka-Breda hebben hoogstwaarschijnlijk de werkgelegenheid ge-

red. Dat neemt niet weg dat ze geen eind hebben kunnen maken aan de uitbuiting. Nadat ze de macht in het bedrijf een week lang zelf hebben uitgeoefend, hebben ze het beheer weer over moeten dragen aan de kapitaalbezitters.

Van veel groter betekenis dan het behalen van suksessen binnen dit systeem, is of de dagelijkse strijd van de arbeiders bijdraagt aan het opbouwen van een macht die sterk genoeg is om het kapitalisme zelf uit de wereld te helpen. Die sterk genoeg is om het beheer over de produktiemiddelen en de ekonomie aan de kapitalisten te ontrukken en die in handen van het volk te leggen, zodat er een planmatige ekonomie kan worden doorgevoerd. Een ekonomie waarin niet de belangen van een handjevol grote kapitaalbezitters, maar die van het hele volk centraal staan. Dit is het socialisme.

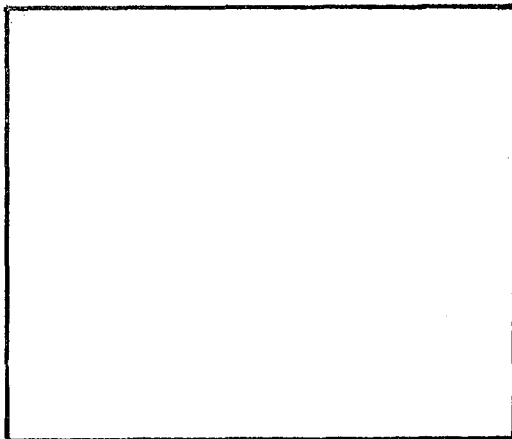
Als de strijd in Breda deze waarheid niet verdoezel, maar bijdraagt aan de versterking van de krachten die Nederland socialisties willen maken, kunnen we pas werkelijk spreken van een overwinning.

WEG MET HET KAPITALISME, LEVE DE MAGT VAN DE ARBEIDERS !

WEG MET DE KRISIS, LEVE HET SOCIALISME !

In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt. Controleer dit dus maandelijks.

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een jaar door f9 te storten op gironummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen, onder vermelding: abonnement Tribune

WAT JE ZEGT * *

door P. Kavezet

**HET ZAL
DE REGERING
VOORTDUREND
EEN ZORG ZIJN**

Eén van de avonturen van de stripheld Ollie B. Bommel begint met de volgende beschouwing:

"Het is in de wereld ongelijk verdeeld; sommige lieden hebben niets en andere hebben alles. Wanneer men niets heeft, is het mogelijk om meer te krijgen — voor dat soort is het leven eigenlijk een pretje. Maar iemand die alles heeft, is nooit meer blij wanneer hij wat ontvangt. In plaats daarvan moet hij voortdurend bang zijn dat hij iets verliest, want dat is de enige mogelijkheid die voor hem overblijft. Zulke stakkers leiden een kommervol bestaan, gevuld met zorgen en kwalen."

Deze eenvoudige zinnestelsels maken in één klap duidelijk waarom minister-president Biesheuvel zo'n buitengewoon grote populariteit geniet. Mede dankzij hem krijgen de rijken steeds meer om zich zorgen over te maken. Terwijl die arme bliksems die hun hele leven hebben geploeterd om arm te kunnen blijven, hun lot gerust aan Biesheuvel kunnen toevertrouwen. Ze hoeven echt niet bang te zijn dat ze door hem méér zullen krijgen.

*

Mede sprekend namens de heer Biesheuvel, heeft onze geliefde Vorstin, Koningin Juliana (bij de gratie Gods) het volk kond gedaan van de volgende ingrijpende verbeteringen:

"Landgenoten. Het welzijn van de Nederlandse bevolking zal Ons voortdurend een zorg zijn. Gesterkt door het feit dat het ka-

binet pas na anderhalf jaar werd geroepen om af te treden, ziet de regering het niet alleen als haar plicht, maar ook als een eer om nog een hele begroting van deze zorg te doordringen.

Zo zal het 'slands regering voortdurend een zorg zijn dat ons leefmilieu wordt beschermd. De toenemende vervuiling van grond, water en lucht geniet Onze grote belangstelling. Als één van de grote boosdoeners moet worden aangemerkt: Het Geld. Niet voor niets heet het in de volksmond dat geld stinkt.

Derhalve beschouwt de regering het als haar opdracht om er voor zorg te dragen dat er zo weinig mogelijk geld onder de mensen komt. In dit licht moeten onze belastingvoorstellen, waaronder de BTW de eervolle plaats inneemt die hij verdient, bezien worden. Het geld moet in zo groot mogelijke hoeveelheden worden gekoncentreerd in kluisen en brandkasten, waar, zoals bekend, de stank het meest effectief bestreden kan worden. Het lijdt voor het kabinet geen twijfel dat haar maatregelen er toe zullen bijdragen dat het geld op zo groot mogelijke hopen bij elkaar komt en blijft."

*

"Voorts zal de gezondheid van het Nederlandse volk de regering voortdurend een zorg zijn. Geleerden van naam hebben Ons bevestigd dat het gebrek aan lichaamsbeweging op dit moment de gemeenste massamoordenaar is. De hart- en vaatziekten die daarvan het gevolg zijn, vormen na het communisme volksvijand nummer 2.

Gelukkig hebben Wij mogen vernemen dat in de onvolprezen Nederlandse ondernemingen aan dit probleem veel aandacht wordt gegeven. De verhoging van de produktie betekent hier dat onze landgenoten in een steeds hoger tempo in beweging worden gebracht.

Het kabinet kent echter zijn eigen verantwoordelijkheid en meent daartoe het zijne te moeten bijdragen. De verhoging van de wegenbelasting zal er ongetwijfeld toe bijdragen dat meerdere landgenoten zich op gezonde wijze te voet gaan voortbewegen.

Om de verleiding weg te nemen om per openbaar vervoer te reizen of per PTT zijn berichten door te geven, zal de regering zonder ophouden de tarieven van spoorwegen, busondernemingen, postbussen en telefoon verhogen. Het kabinet meent zo een beslissende bijdrage te kunnen leveren aan de strijd tegen hart- en vaatziekten.

De invoering van een eigen risico voor fondspatiënten moet ook in dit licht bezien en begrepen worden. Door deze maatregelen zullen de patiënten langer blijven lopen en minder gauw gaan liggen. Het mag bekend worden verondersteld dat liggen bijzonder schadelijk is voor de gezondheid. Bovendien is het alleszins redelijk om het risico van ziekte en dood te verdelen over Ons hele volk, in plaats van het, zoals nu, volledig op de schouders van artsen en specialisten te leggen."

*

"Ook het geestelijk welzijn van onze Nederlandse volksgemeenschap zal de regering voortdurend een zorg zijn.

In zijn boek Prediker schreef wijlen Mijn kollega Koning Salomo: 'Want in veel wijsheid ligt veel verdriet, en als iemand kennis vermeerdert, vermeerdert hij smart.'

De regering ziet het eenvoudig als haar plicht en als een verheven opdracht om voor Ons volk deze smart en dit verdriet tot een

minimum te beperken. Daartoe worden de schoolgelden verhoogd en de universiteiten ontoegankelijk gemaakt. Om het kwaad in de wortel aan te pakken, overweegt het kabinet om ook het kleuteronderwijs duurder te maken en steeds meer leerlingen tot één klas toe te laten."

*

"Ook de veiligheid van Ons land en zijn bewoners zal de regering voortdurend een zorg zijn. Laten Wij beseffen dat Wij in een bevoorrecht land leven. Helaas zijn Wij daardoor voortdurend blootgesteld aan het gevaar van Noordvietnamese agressie. Als Wij echter zien dat onze Amerikaanse vrienden het leeuwendeel van deze strijd tegen deze agressie voor hun rekening nemen, ervaren Wij opnieuw de machtige betekenis van het atlanties bondgenootschap. Ondanks deze steun ziet het kabinet kans de oorlogs... , pardon, defensie-uitgaven te verhogen tot iets meer dan 5 miljard gulden."

*

"Tenslotte zal ook de democratie de regering voortdurend een zorg zijn. Om de taak van het volgende kabinet te verlichten worden reeds nu zo veel mogelijk verstrekkende besluiten doorgevoerd. Tegenover alle goede zorgen die Wij hier voor U mochten stellen, verlangt de regering slechts één tegenprestatie: dat het volk zich op 29 november als één man naar de stembus spoedt."

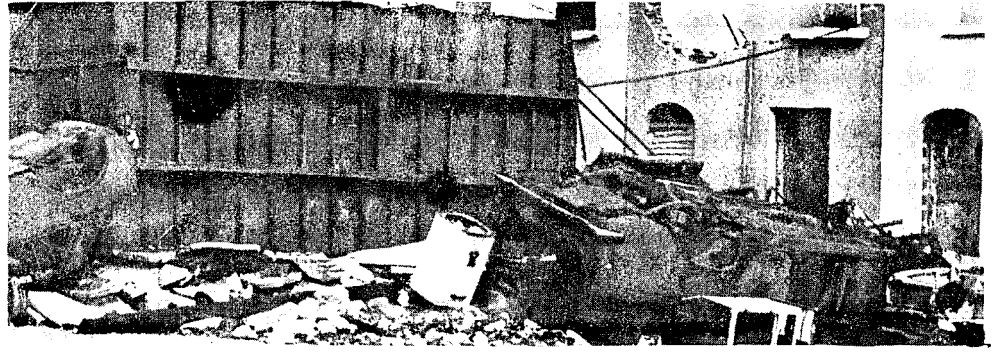
*

"Hiermee verklaar Ik deze zitting der Staten Generaal voor geopend."

*

Hare Majesteit (terzijde): "Het lijkt me werkelijk enig, meneer Den Uyl, om volgend jaar Uw stuk voor te dragen!"

DE STRIJD BEGON OP HET VERKEERDE MOMENT

(van onze speciale verslaggever in Ierland)

BELFAST - NOORD-IERLAND september

"James Conolly, de leider van de grote opstand in 1916 tegen de Engelse overheersing, was een havenarbeider. Die traditie is er nog steeds. In de republikeinse club hier zijn ook een heleboel havenarbeiders. Ik heb de strijd al vroeg leren kennen."

Ik spreek met een man wiens naam beter ongenoemd kan blijven. De Britse geheime dienst kamt ook de Nederlandse bladen uit. De man vertelt zijn levensverhaal. En dat is niet zo één, twee, drie gebeurd. N. is nu 8 jaar lid van de IRA. Over die ervaringen gaat dit verhaal.

"Mijn vader was een havenarbeider, net zoals ik zelf nu ben. Ik kom uit de New Lodge Road buurt. Dat is één van de katholieke getto's hier. Het huis waar ik vroeger in woonde is nu afgebroken. Dat doen ze hier overal. Herontwikkeling noemen ze dat. Ik woon nu in een flat. Zo gehorig als de ziekte. En hiernaast zijn ze een grote autoweg door de wijk aan het aanleggen. Het past allemaal in de politiek om de eenheid van de mensen hier te breken.

GEVECHT OM DE IERSE VLAG

In 1964 werd ik lid van de IRA. De Sinn Fein, de politieke vleugel van de republikeinse beweging, bestond toen nog niet. Alleen het Ierse Republikeinse Leger bestond. Al mijn ervaringen, op school, in de fabriek en in de buurt waarin ik woonde, leerden me dat het allemaal niet zo lekker zat in Belfast. Wat er nou precies verkeerd was wist ik toen nog niet. Maar in ieder geval voelde ik dat ik wat moest doen om de situatie te veranderen. De eigenlijke aanleiding voor het lid worden van de IRA was het incident met Billy Mac-Miller.

In 1964 stelde de IRA voor het eerst een aantal mensen kandidaat voor de plaatselijke verkiezingen in Belfast. Billy Mac-Miller, nu stafchef van de official-IRA in Belfast, was de belangrijkste kandidaat. Hij was en is nu nog erg populair in de republikeinse wijken. Om de verkiezingscampagne goed te kunnen organiseren huurde de IRA een winkel als hoofdkwartier in Divisstreet. In de etalage werd de Ierse vlag, het symbool van de republikeinse beweging, gehangen.

De toen al bekende en beruchte dominee Ian Paisley eiste dat de vlag onmiddellijk zou worden verwijderd. De politie gaf aan deze eis gehoor. Met een heleboel overvalwagens reden ze naar Divisstreet. De deur van de winkel werd met geweld opengetrapt, de etalageruit vernield en de Ierse vlag meegenomen. Maar de bewoners van Divisstreet namen dat niet zonder meer. Grote vechtpartijen braken uit. Ik was er zelf ook bij. Waarom mag de IRA geen vlag in de etalage hangen, vroeg ik me af. Paisley mag wel de Engelse vlag in zijn hoofdkwartier hangen.

Na een paar uur waren de rellen over. De

volgende dag repareerde de IRA de winkel en hing de Ierse vlag weer voor het raam. Toen de politie 's middags weer in Divisstreet arriveerde, bleek dat de IRA de deur van de winkel had gebarricadeerd. Het enige wat de smerissen konden doen was de etalageruit weer inkinkelen en zo de vlag in beslag nemen. Iedereen was woedend. Opnieuw braken er grote vechtpartijen uit, en dit keer duurde het bijna de hele nacht voor het weer rustig werd.

EEN MOLOTOV-KOKTAIL

Toen besloot ik eigenlijk dat ik lid moest worden van de IRA. Maar door wat ik had gezien was ik zo kwaad geworden dat ik voelde dat ik zelf ook iets moest doen. Ik ging naar huis. En dacht na wat ik het beste kon doen. Ik besloot om een molotov-koktail althans wat ik dacht dat een molotov-koktail was, te maken en liep ermee naar het rekruteringsbureau van het Britse leger in Yorkstreet. Drie uur lang heb ik daar op het hoekje tegenover het kantoor gestaan. Al denkende of ik het wel of niet zou doen. Ik heb ik die drie uur nog nooit zo veel agenten een bepaald punt zien passeren als toen. Ze moeten hebben zitten wachten tot iemand zo iets gekks zou doen als ik van plan was. Uiteindelijk gaf ik het op, gooide de benzine in de auto van mijn broer en ging naar bed. Maar het stond vast dat ik lid wilde worden van de IRA. Hoe dat precies moest wist ik echter niet. De IRA was natuurlijk illegaal, zodat er geen kantoor was waar je eenvoudigweg binnen kon lopen. Maar op een avond stond ik op een hoek van een straat met een aantal mensen te praten en eentje begon over de IRA. Het was gewoon een arbeider uit de buurt die iedereen goed kende en niemand had eigenlijk het idee dat hij in de IRA zat. Nadat we uitgepraat waren en iedereen naar huis was gegaan, ging ik naar hem toe en vroeg hem of hij serieus was. Hij zei: ja. En ik vroeg hem om me in contact te brengen met de IRA. Hij vroeg me waarom ik lid wilde worden. Ik had toen nog het romantiese idee van een verenigd Ierland en het schieten enz. en hij zei: okee, wacht tot ik weer contact met je opneem. Ik wachtte drie weken en ging toen weer naar zijn huis om te vragen of

er al enig bericht was. Hij legde me uit dat ik nu gecontroleerd werd; of ik een misdadiger was enz. Ik accepteerde dat en na een week werd me verteld op zondag naar een kerk te gaan. Ik werd naar een kamertje gebracht. Drie mannen zaten achter een tafel. Ze vroegen waarom ik lid wilde worden van de IRA. Ze gingen met m'n argumenten akkoord en ik werd als lid geaccepteerd.

NIET ZO GEHEIM MEER

Het was 1964. In die tijd was het vrij rustig. De IRA deed eigenlijk niet veel. Op de eerste vergadering van de plaatselijke afdeling was het voor mij een grote verrassing om te zien wie er allemaal lid waren. Mensen die je goed kende, maar waar je niet het flauwste idee van had dat ze IRA-leden waren, bleken toch lid te zijn. In die tijd was alles supergeheim. Dat is anders dan nu. De plaatselijke bevolking weet nu wel van de meeste mensen of ze in de IRA zitten. En dat is ook helemaal niet zo erg, want de mensen in de wijken steunen de IRA.

Er waren discussies over de politieke doeleinden van de IRA, wat lezingen over de Ierse geschiedenis enz. Na een tijdje kregen we ook wapentraining. Het belangrijkste was eigenlijk je zelfopvoeding. Ik begon boeken te lezen van alle belangrijke republikeinse leiders. Voor het eerst begon ik me toen ook echt met het socialisme bezig te houden, en vooral Conolly speelde daarin een belangrijke rol.

EEN ELITE VAN BOMMENGGOOIERS

Tot 1968 is het toen vrij rustig gebleven. Ik deed mijn werk voor de IRA zo goed mogelijk. Maar veel gebeurde er eigenlijk niet. Alleen 1966 was een vrij belangrijk jaar. Toen werden de Republican Clubs namelijk opgericht. Dat was een belangrijke stap vooruit in de opvoeding van onze leden. We hebben van onze fouten geleerd.

Van 1956 tot 1962 had de IRA een nogal actieve militaire campagne gevoerd. Bruggen werden opgeblazen, legerposten overvallen enz. Toch was het een volslagen mislukking. We begrepen nl. toen nog niet dat het militaire werk alleen ons geen stap verder zou brengen. We verzuimden om aan de mensen uit te leggen waarom we bruggen opbliezen en zelfs een heleboel van onze eigen leden begrepen dat ook niet. De IRA was een elitegroep. We hadden veel te weinig contact met de bevolking.

De meeste leden zagen de mislukking van de 56-campagne wel in. De oprichting van de clubs, de politieke vleugel van de beweging dus, bracht daar verandering in. Het jaar 1968 bracht de belangrijke ommekeer in de strijd. Het was het jaar van de start van de burgerrechtenbeweging.

De hele zaak is eigenlijk in Derry begonnen. Toen daar een fabriek voor elektrische

artikelen werd gesloten vormden de arbeiders een aktiekomitee. Tot op dat moment realiseerden de meeste mensen zich niet dat er zo veel werkloosheid in Derry was. Deze stad, voor 70 % katholiek, werd volledig bestuurd door de protestante unionistische partij. Zij controleerde de werkgelegenheids-situatie, en ze deed er niets aan om het te verbeteren. Vanuit Derry verspreidde de beweging zich over het hele land.

STRIJD VOOR BURGERRECHTEN

De belangrijkste eisen van de burgerrechtenbeweging waren: één man, één stem, werk voor iedereen, en wijziging van de kiesdistricten. Die waren nml. zo ingericht dat de unionistische regeringspartij haast alles controleerde. In het begin werkten er zowel protestanten als katholieken in de burgerrechtenbeweging. Alle anti-unionistische krachten, peoples democracy (een vooruitstrevende studentenorganisatie), de republikeinse clubs, vakbondsleiders en de kommunistiese partij van Ierland, hadden zich verenigd.

Maar die eenheid kon natuurlijk niet lang duren, gezien het uiteenlopende karakter van al die bewegingen.

Er waren grote demonstraties, maar langzaam maar zeker viel de beweging toch uit mekaar. De grote klap kwam in 1969, toen de protestantse extremisten de huizen in de katholieke Lower-Falls-buurt aanvielen. Het gevolg was grote vechtpartijen, en op dat moment moest je gewoon wel kiezen aan welke kant je ging meevechten. De tegenstelling onder de arbeiders werd ontzettend verscherpt.

Op 13 augustus 1969 waren de bewoners van Bogside en Creggan in Derry in hevige gevechten gewikkeld met de RUC (de politie hier) en de B-specials (een soort hulppolitie, maar dan wel voornamelijk bestaande uit protestantse extremisten). De mensen waren de voortdurende intimidatie moe. De eerst vreedzaam begonnen burgerrechtenbeweging begon een steeds grimmiger karakter te krijgen.

Vanuit Belfast waren een heleboel agenten gestuurd om de politiemacht in Derry te helpen versterken. Daarom besloot de IRA hier in Belfast een aanval uit te voeren op verschillende politieburo's. Daardoor zouden ze gedwongen worden politie terug naar Belfast te brengen wat de strijd voor de bevolking in Derry zou verlichten. Ik zelf was betrokken in de aanval op het buro in Hastingsstreet. Je kan zeggen dat vanaf die avond op de 13e augustus tot op de dag van vandaag de strijd pas goed aan de gang is.

HET SCHIETEN IS BEGONNEN

De volgende dag, het was donderdag 14 augustus, is het schieten begonnen. 's Avonds

BRITS LEGER BEDREIGT LEVEN VAN TRIBUNE JOURNALIST

Tribune-verslaggever Derk Sauer in Noord-Ierland gaf ons vrijdag 15 september het volgende bericht door:

"Dat journalisten in Noord-Ierland door het Britse leger niet al te vriendelijk bejegend worden wist ik al. Maar dat ze lichamelijk en geestelijk worden bewerkt, wist ik nog niet.

Vannacht kwam ik om twee uur aan bij een flatgebouw in de New Lodge Road-buurt in Belfast. Ik werd vergezeld door een fotograaf van de Tribune, en we wilden naar boven gaan om wat mensen te spreken.

Buiten de flat stond echter een voetpatrouille van de Royal Marine kommando's, naar later bleek, speciaal op mij te wachten. Ik was nog niet uit de auto of de officier van de patrouille greep me bij mijn nek en kwakte me tegen een muur. Hij vroeg waar ik naar toe ging en ik vertelde hem dat ik wat mensen in de flat wilde spreken. Het was de officier er blijkbaar om te doen achter mijn adres te komen. Ik vertelde hem dat. Maar hij zei dat ik bij één van de leden van de official-IRA woonde, volgens hem een beruchte misdadiger. Ondertussen, je moet je voorstellen dat die officier bijna anderhalf keer zo groot was als ikzelf, greep hij mijn keel vast en begon die langzaam maar zeker dicht te knijpen. M'n kollega werd op een flinke afstand gehouden. "We willen graag een babbeltje met deze meneer alléén maken."

Vervolgens werd ik weer bij mijn kraag gepakt en tegen een andere muur gesmakt. Het was een donker hoekje dat je vanuit de straat moeilijk kon zien.

De officier begon een hele reeks vragen te stellen over mijn politieke opvattingen, uiteenlopend van de provisionals tot de co-operatieve winkels die hier worden opgezet. Ik maakte hem er op attent dat ik journalist ben en dat mijn persoonlijke opvattingen hem niets aangingen. Daarna greep hij weer mijn keel vast en kneepte hem nog wat harder dicht. "Als je niet wat nieuws vertelt kom je hier niet meer levend vandaan."

Steeds werd ik gedurende de ondervraging gedwongen te blijven praten. Als er een stilte viel zei hij: "Ik geef je nog vijf seconden en als je dan niet begint te praten, het kan me niet schelen waarover, krijg je een dreun in je gezicht. Ik werd gedwongen om precies te vertellen wat ik sinds 7 uur 's avonds had gedaan.

Hij nam mijn bril af, legde zijn geweer opzij, en ging in een bokshouding staan. "Ik tel tot tien en als je dan nog niets interessants vertelt, zal ik je in stukjes hakken." Daarna vertelde hij dat ik de afgelopen da-

was ik met m'n meisje naar de film gegaan. Toen we na afloop de bioscoop uit liepen zag ik grote vlammen opstijgen uit de Lower-Falls-buurt (de katholieke arbeidersbuurt die grenst aan de Sharkill road).

Ik liep verder de Falls Road op in de hoop iemand van de IRA te ontmoeten die me kon vertellen wat ik moest doen. Maar overall werd er vanuit de Sharkill geschoten zodat je erg voorzichtig moest zijn. Juist toen ik iemand van ons had gevonden vuurde een sluipschutter een kogel op ons af vanuit de Sharkill die zich precies voor mijn voeten in de grond boorde. We sprongen op. De enige bescherming was een muurtje. We doken erachter en wachtten ongeveer een uur. Daarna renden we de straat over en na wat zoeken belandde ik bij het hoofdkwartier van de IRA in de Falls Road.

Daar kreeg ik een 45 mm pistool en samen met een andere vrijwilliger met een licht machinegeweer werden we naar Albertstreet gestuurd. Dat is precies op de grens tussen de Falls Road en de Sharkill. Onze taak was om iedereen die vanuit de Falls kwam dek-

gen konstant was gevolgd. Hij wilde de namen weten van de personen die ik tegen was gekomen. Ik zei dat ik dat niet wist. Weer greep hij mij bij mijn keel, drukte me tegen de muur en zei dat ik er verstandiger aan deed de namen maar wel te vertellen, wilde ik hier tenminste nog ongeschonden vandaan komen.

Mijn bril zat toen dus nog steeds in één van de zakken van een soldaat. Omdat ik zonder bril wat last kreeg van m'n ogen probeerde ik die uit te wrijven. Steeds werd ik echter met geweld gedwongen m'n handen tegen de muur te houden.

Op de vraag hoe lang ik nog in Belfast bleef, antwoordde ik dat ik het niet precies wist. Daarop maakte de officier de opmerking dat ik maar beter snel kon ophoepelen, wilde ik althans levend het land uit komen. Hij begon over een radiobericht dat ik voor de VPRO had gemaakt over een schietpartij. Daarbij gaven bewoners een andere visie op het gebeurde dan het Britse leger. Hij zei: "Je weet donders goed wat daar is gebeurd en als je meer van die interviews maakt, zal dat niet al te prettig voor je werken." De ondervraging ging zo nog een tijdje door. Konstant probeerde hij me te intimideren door te dreigen met verder lichamelijk geweld. Toen hij verder niets met me opschoot, merkte hij op dat ik blijkbaar nogal ervaren in ondervragingen was. Hij zei: "Daarom neem ik aan dat je er geen bezwaar tegen zult hebben als we wat andere methoden op je toepassen." Na ongeveer 25 minuten eindigde de ondervraging. Tot slot zei de officier: "Ik ben een erg goede geheime dienst-man. En speciaal op Hollandse journalisten ben ik erg gesteld. Dit is je laatste waarschuwing. Je kan er zeker van zijn dat we elke stap van je laten volgen. En als je de volgende keer, dat ik je oppak, niet wat interessanter vertelt, kom je niet zo gemakkelijker van me af."

Dit incident staat niet op zichzelf. Sinds ik hier in Belfast werk, word ik lastig gevalen door het Britse leger. Op straat word ik regelmatig aangehouden. Ik kan niet in een auto stappen of ik word gevolgd door de geheime dienst. Verschillende keren ben ik voor korte tijd opgepakt, en telkens als ik een kamera bij me heb wordt er naar de prijs van het toestel geïnformeerd. "Het zou zonde zijn als dat ding kapot ging" of "een kras is gauw gemaakt" zijn de opmerkingen die je dan hoort.

Door intimidatie van journalisten hoopt het Britse leger deze zaken in het duister te houden."

king te geven bij het passeren van deze hoek. De hele avond hadden sluipschutters deze hoek nml. onder vuur genomen.

Overall om ons heen werd nu geschoten. En het was erg moeilijk om in het donker te zien wat er precies gebeurde. Een keer besloten we een wagen van de B-specials, die in één van de zijstraatjes van de Falls dreigde te rijden. We vuurden ook nog een paar keer op doelen, waarvan wij dachten dat het sluipschutters in de Sharkill waren. Om vier uur die nacht hield het meeste schieten op. Iedereen was doodmoe. De strijd was begonnen. Maar achteraf realiseer je je dat het beter niet zo had kunnen beginnen.

Arbeiders vochten tegen elkaar in plaats van met elkaar. Toch moest je een keuze maken, je kan niet werkeloos blijven toezien. Daarom vocht je mee met je eigen mensen. Nog nooit van m'n leven heb ik zo veel mensen op straat gezien als die avond; vrouwen, kinderen, alles hielp mee de buurt te verdedigen. Het was een volksstrijd, maar de vijanden van het volk waren nog lang niet verslagen.

(wordt vervolgd)

de
tribune

11 72

Socialisties Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

**durf te strijden
durf te winnen**

OP DE VUIST VOOR HET MILIEU

**milieubedervers
verdienen goud**

**STEM
BIES-
HEUVEL
WEG**

**SOCIALISTIESE
PARTIJ
OPGERICHT**

de tribune

Jaargang 8 nummer 11

Maandblad uitgegeven
door de
Socialistische Partij

Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen:

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,00 te storten op Gironummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen. Onder vermelding: abonnement Tribune.

Inhoudsopgave

- Pag. 3, 4, 5 Gezonde lucht wordt handelswaar. De vernietiging van het leefmilieu.
Pag. 6 Stem Biesheuvel weg.
Pag. 7 Wat mogen wij van een regering verwachten?
Pag. 8, 9 Gesprek met Vietnamese delegatie in Parijs.
Pag. 10 Ingezonden brieven.
Pag. 11 Socialistische Partij opgericht.
Pag. 12, 13 Burgeroorlog dreigt in Noord-Ierland.
Pag. 14 Ontslag methoden van Philips.
Pag. 15 Wat je zegt.

Afdelingen van de Socialistische Partij

AMSTERDAM	Henri Polaklaan 32 sous.
ARNHEM	Postbus 2097
DEN HAAG	Vinkensteynstraat 50
EINDHOVEN	Postbus 706
EMMEN	Postbus 137
ENSCHDEDE	Janninksweg 76
GRONINGEN	Kleine Badtstraat 4a
HEERLEN	Schaesbergerweg 95
HELMOND	Postbus 277
HENGLO	Cronjéstraat 12 Tel.: 05400 - 21042
LEIDEN	Alexanderstraat 17
NIJMEGEN	Aldenhof 8564 Tel.: 080 - 442013
OSS	Peperstraat 7 Tel.: 04120 - 32631
ROTTERDAM	Postbus 1505 Tel.: 010 - 652238
UTRECHT	Postbus 2086
WAGENINGEN	Cort v. d. Lindenstraat 23

Marxisties-leninistische literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.	Prijs	
2		20 MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen. f1,-
3	f1,-	21 MLS, Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap. f1,-
4	f1,-	22 Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China. f1,50
5	f1,-	23 Akupunctuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose. f1,-
6	f1,-	
7	f1,-	
8	f1,-	
9	f1,-	
10	f1,-	
11	f1,-	
12	f0,50	
13	f1,-	24 De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme. f1,-
14	f3,-	25 Het 'wonder' van Tibet. f1,50
15	f1,-	
16	f1,-	
17	f1,-	
18	f1,-	
19	f1,50	

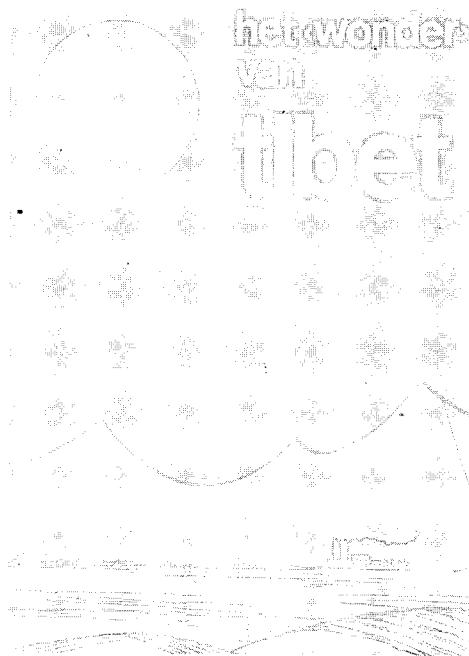
Het Rode Boekje, bestelnummer 1, is tijdelijk uitverkocht, maar zal binnenkort herdrukt worden.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN ?

Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren, Nijmegen. Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen. De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

nieuw!

HET WONDER VAN TIBET

Voor de bevrijding was Tibet een hel op aarde, waar de werkende bevolking eeuwenlang leed onder het ergste en meest reaktionaire slavendom. De drie heersende groepen — de tibetaanse lokale regering, de kloosters en de adel — die al het land en de andere produktiemiddelen in bezit hadden onderdrukten de werkende massa's en buiten ze onbarmhartig uit. De tibetaanse slaven en lijfeigenen leefden onder beestachtige omstandigheden. In 1952 werd Tibet bevrijd. In 1959 werd de Dalai Lama die een gewapende opstand begon om het feodale slavendom te herstellen snel en grondig verslagen. Sindsdien is Tibet met grote stappen vooruitgegaan van het feodale slavendom naar socialisme. Daarbij slaat het volk van Tibet enkele eeuwen van historische ontwikkeling over. Dat is geen 'wonder' al lijkt het wel zo.

Bestelnummer 25
prijs f 1,50

Wij willen de lezers er ook nog op attent maken, dat de veel-besproken verdoving door akupunctuur door ons nog niet besproken is maar bij deze wordt aanbevolen; bestelnummer 23.

GEZONDE LUCHT WORDT

HANDELSWAAR

Op school leren de kinderen nog steeds dat bij Lobith de Rijn ons land binnen komt. Wat die Rijn dan ook moge zijn, veel water zit er niet meer in. Het afval en vergif bestaat uit de 8.000 kilogram fenol, die dagelijks door de Rijnbedding stroomt. Fenol verspreidt de doordringende stank die iedereen kent van ziekenhuizen en apotheken. Maar fenol doet meer. Fenol kan bij mensen, die het binnen krijgen, kanker stimuleren en schade toebrengen aan het centraal zenuwstelsel, nieren, lever, alvleesklier en gal. Je kunt er bijvoorbeeld longoedeem, hoofdpijn, huidaanomeningen en geestelijke storingen van krijgen. De inwerkingsduur van fenol is lang, maar ook het gevaar van akute vergiftigingen is niet gering.

Die enorme hoeveelheid fenol in onze rivieren (waaruit drinkwater wordt gewonnen) wordt dagelijks nog door Nederlandse bedrijven vergroot. Zo loost de Chemiese Industrie Rijnmond (van DSM) dagelijks 100 kilo fenol in het Waterweggebied.

Bij dit bedrijf wordt gevaarlijk chemies afval in een lek bassin afgevoerd, van waaruit het kan doordringen in grond- en rivierwater.

OP DE VUIST

Maandagmiddag 16 oktober werd een emmertje met deze stinkende giftige blubber leeggegoten op de treden voor het stadhuis van Rotterdam. Dit gebeurde door leden van het Centraal Aktiekomité Rijnmond, die ingrijpen van de overheid eisen.

Welnu, de overheid begon allereerst in te grijpen tegen de aktie. Burgemeester Thomassen persoonlijk wilde de rotzooi van de stoep laten spuiten. Daartegen maakten de Rijnmonders bezwaar, omdat het gif zo in de riolering terecht zou komen. Het meningsverschil liep zo hoog op dat Thomassen met de aktievoerders op de vuist ging. De vechtende menigte werd bovendien kleddernat gespoten door de stadhuisbode, die met zijn tuinslang geen raad wist. Daardoor kreeg het gebeurde wel iets weg van een klucht. Maar ondertussen gaat het om een zaak van levensbelang. De vervuiling begint ons bij de keel te grijpen. Het is niet verwonderlijk dat de Rijnmonders hiervan het meest doordrongen zijn. Hier worden grote woongebieden gekombineerd met enorme bedrijven die dagelijks een onvoorstelbare hoeveelheid afval uitbraken.

WITHEET

Een verslaggever van de Tribune sprak in Vlaardingen mei Remy Poppe en enkele andere aktievoerders van 't CAR, dat bijzonder aktief is in de strijd tegen de milieuvervuiling.

"De instemming van het publiek," zeggen ze, "bewijst dat we met onze akties raak schieten. De voorbijgangers waren witheet op Thomassen en de politie. We kregen meteen de sympathie en de argumenten van ons pamflet werden door iedereen overgenomen. Het mooiste was nog wel dat er op zeker moment een bruidsstoet stopte voor de ingang. Eén

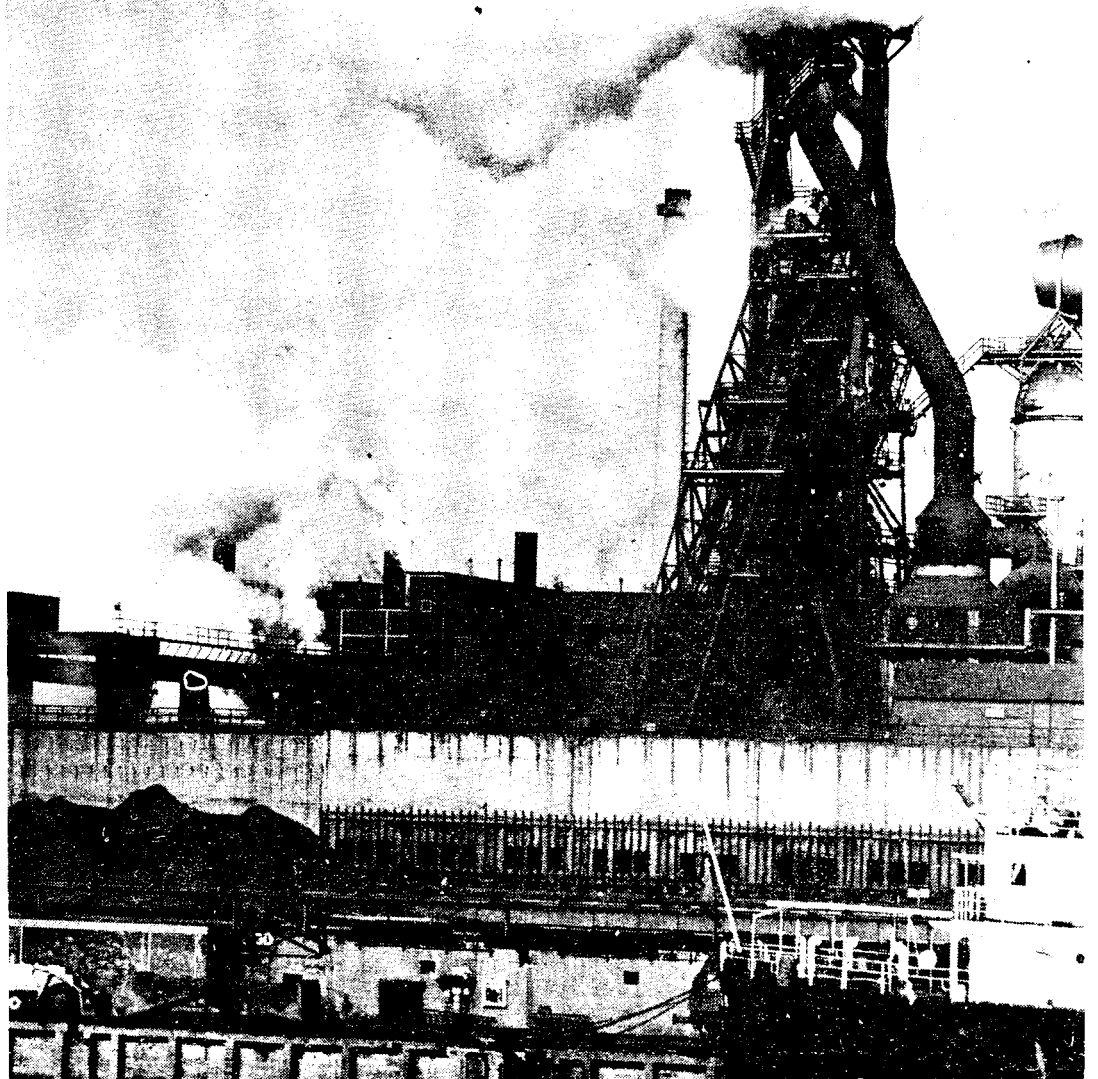
van de vaders stapte snel uit om het bruidspaar op de stoep van het stadhuis te fotograferen. Maar ja, die kon niet door die blubber komen. Logies dat die man boos werd. Maar toen we hadden uitgelegd zei hij: "Dan trouwen ze morgen maar".

Deze hele geschiedenis bewijst nog eens dat de grote industrie gewoon zijn gang kan gaan. Burgemeester Thomassen maakt zich alleen zorgen over het schoonhouden van zijn eigen stoepje. De burger die er iets tegen

wil doen en die met tastbare bewijzen komt, kan een pak op zijn donder krijgen."

LASTEN DELEN

In Het Vrije Volk verklaarde CIR-direkteur Schram dat het onzin was om zo'n ophef te maken over slechts 100 kilo fenol. Poppe: "Ze verschuilen zich allemaal achter het vuil

Op pag. 4 en 5 staan foto's van de fenolaktie van het CAR

van een ander. Maar als hun belangen in het geding zijn, vormen ze plotseling samen een machtsblok om de mensen en de overheid onder druk te zetten. De gezamenlijke vervuilers stellen het dan ook zo voor dat de hele gemeenschap belang heeft bij investeringen tegen de vervuiling. Daarom vinden ze dat de staat moet bijspringen om deze investeringen te bekostigen. Het moet dus uit onze belastingcenten komen.

Kijk, al dat afval zou best als grondstoffen voor andere produkten kunnen dienen. Maar daar zien de heren niet voldoende winst in. Daarom worden die grondstoffen maar verspild. In onze maatschappij gebeurt dat met de mensen net zo. Als 200 man het werk van 300 kunnen doen, zijn er 100 niet rendabel meer. De werklozen komen ten laste van de gemeenschap. Het vuil komt ook ten laste van de gemeenschap. Je kunt beweren dat onze maatschappij al een flink stuk gesocialiseerd is. Alleen de winsten, die komen nog steeds niet ten goede aan de gemeenschap. Die verdwijnen nog steeds in de zakken van de heren."

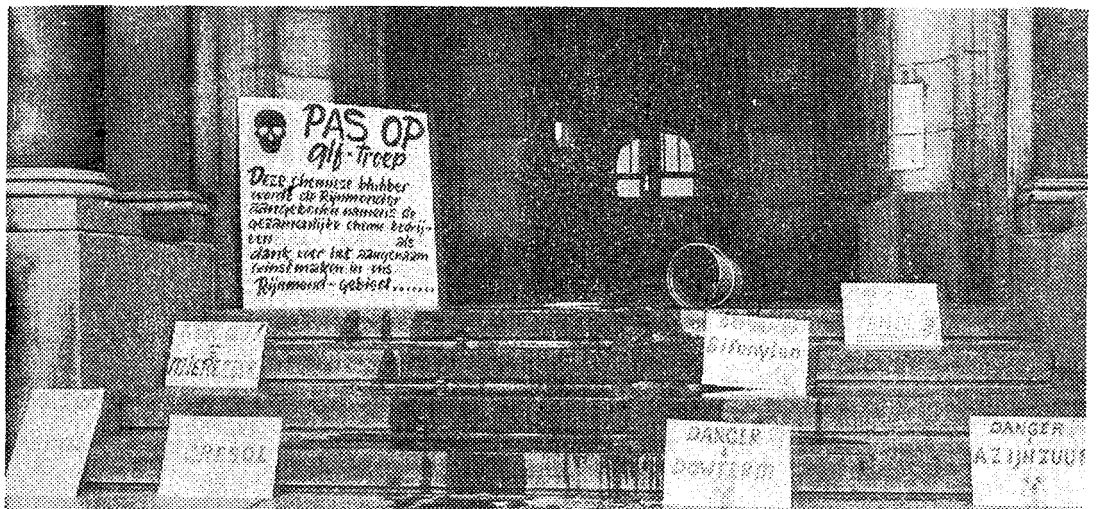
GEWETENLOOS

REKENEN

Niet de gezondheid van de bevolking of het algemeen belang telt voor de ondernemers, maar uitsluitend en alleen de winst. Met talloze voorbeelden is dit duidelijk te maken door het CAR.

Poppe: "Windmill en Albatros (van Akzo) lozen jaarlijks een ton zure gipsap in de rivier. We hebben dit onderzocht en dit spul is uitstekend te gebruiken als bouw materiaal. Op een openbare vergadering hebben we daarover ir. Dekker van Windmill aan de

tand gevoeld. Die zei openlijk dat ze geen belang hebben bij de verwerking tot goedkoop bouw materiaal, omdat daardoor de prijzen bedorven zouden worden. Maar de huizen worden steeds duurder. Shell hier loost iedere maand 4500 ton SO₂ in de lucht. In Japan hebben ze een uitstekend procédé ontwikkeld om de rookgassen te ontzwellen en er zwavelzuur uit te winnen. In

Japan deed de Shell dat wel, omdat de gezondheid van de arbeiders daar zo erg is aangetast dat ze geen behoorlijke productie meer kunnen leveren. Voor Rijnmond is dit procédé niet toe te passen, beweren ze bij de Shell. Dan bedoelen ze dus dat de gezondheid van de Rijnmonders nog niet genoeg is ondermijnd."

Een fraai staaltje van dit gewetenloze rekenen leverde de eerdergenoemde Schram in AVRO's Televizier van 16 oktober. Hij had het over de milieubelasting die de regering aan het volk oplegt. Een deel van deze belasting wordt ook gegeven op de industrie. "Dus," zei Schram, "moeten wij afwegen of

die belasting duurder is dan de investeringen die nodig zijn tegen de vervuiling."

Geen moer te maken dus met de gezondheid van de mensen, maar alleen met wat het goedkoopste uitkomt (dus de grootste winst garandeert).

BEGIN BIJ JESHELLF

Poppe: "Die milieubelasting is trouwens een typische voorbeeld van hoe de regering de mensen er voor op wil laten draaien. Dat is de gangbare propaganda: wij allemaal vervuilen zelf! En dan vertellen ze dat al het vuil nu eenmaal een bijverschijnsel is van de welvaart, die wij allemaal willen. Die bergen afval zouden een bewijs zijn van onze welvaart. Maar in werkelijkheid is het afval een bewijs van enorme uitbuiting.

De fabrieken gaan steeds meer de produkten zo maken dat ze maar kort bruikbaar zijn en snel vervangen moeten worden. Sla-olie kun je bijvoorbeeld niet meer in een gewone fles krijgen, maar alleen in plastic, dat je moet weggooien.

De arbeiders produceren de sla-olie en de flacons. Ze moeten ze zelf kopen en steeds duurder betalen. De flacons moeten worden weggegooid. En tenslotte draaien de arbeiders op voor de verwerking van het vuil. Het zijn natuurlijk aldoor dezelfde aandeelhouders die er van profiteren.

Wat betreft de milieuvervuiling zeggen we niet "verbeter de wereld, begin bij jezelf", maar "verbeter de wereld, begin bij je SHELLf".

WERK- GELEGENHEID

Wat denkt de bevolking in Rijnmond over het CAR? Poppe: "Ik heb je al verteld over de reacties bij het stadhuis. Het CAR gaat zonder meer uit van de problemen van de werkende bevolking. Het CAR heeft dan ook niks tegen industrie, maar wel tegen de manier waarop de industrie op dit moment geleid wordt. Dat is namelijk helemaal niet in het belang van de bevolking. Het enge winstbejag van de partikuliere eigenaren staat een ontplooiing van de welvaart in de weg.

De ondernemers zijn bezig aan een bikkelharte campagne tegen het CAR. Je kunt niks doen of ze hangen aan de grote klok dat akties tegen milieuvervuiling de werkgelegenheid in gevaar brengen. De bazen lopen door de bedrijven en stoken onder de mensen: 'Ze komen aan je portemonnee! Ze willen je het brood uit de mond stoten.'

Als we tegen een bepaald bedrijf aktie voeren, maken we dan ook onmiddellijk pamfletten speciaal voor het personeel van dat

Punt 3. DE VERNIETIGING VAN HET LEEFMILIEU

De ontplooiing van het kapitalisme stelt de mensheid nog voor een ander probleem, dat in de geschiedenis zijn weerga niet kent. Dit is het probleem van de vernietiging van het milieu, waardoor alle natuurlijk (dus ook menselijk) leven wordt bedreigd. Naast uitbuiting, oorlog en eko-

nomiese chaos, is de dreigende vernietiging van de natuur een nieuw aspekt van het kapitalisme. In 1971 is het kapitalisme in Nederland al zo ver gevorderd dat zelfs gezond drinkwater het voorwerp is geworden van speculatie en winstbejag. Als het kapitalisme zich weet te handhaven, zal het niet lang duren of met zuurstof gaat het dezelfde kant uit.

Punt 4. HET SOCIALISME

Gesteld tegenover de milieuver-nietiging, raken zelfs delen van de heersende klasse in paniek en wijten dit aan het kapitalisties wanbeheer van de natuurlijke hulpbronnen, water en lucht. Evenmin als crisis, oorlog en uitbuiting, kan de milieuver-nietiging verdwijnen zo lang de maatschappij op de kapitalistiese

fundamenten blijft staan. Het kapitalisme kan zich immers niet onttrekken aan het kortzichtige en levensgevaarlijke winstbejag van de grootkapitalisten.(...)

Dit zegt het programma van de Socialistiese Partij over de milieuvervuiling.

bedrijf om de aktie te verduidelijken. Er is in Nederland maar één groepje mensen die de werkgelegenheid in gevaar brengt: de ondernemers. Met de geweldige overwinsten die ze dankzij de milieuvervuiling maken, mechaniseren ze de produktie. Daardoor worden de arbeiders pas "overbodig".

Als de ondernemers zich zo roerend bezorgd maken over de werkgelegenheid moet je op je hoede zijn. In werkelijkheid zijn dan hun winsten in gevaar. Als ze het meeste geld kunnen verdienen door alle arbeiders te ontslaan, dan zullen ze geen moment aarzelen. Dan vliegt iedereen de straat op."

ALLEEN RIJMOND ?

We hebben het nu alsmaar over de Rijnmond. Is het zo dat de mensen in de rest van Nederland niet hoeven wakker te liggen van de milieuver-nietiging?

Poppe: "Overal in Nederland is het milieu vervuild en worden de levensomstandigheden van de mensen slechter. Nederland ligt ingeklemd tussen de industriesteden van Rijnmond, het Sloe en de Ruhr. In de lucht zit vergif, ook als je het niet ruikt. Het water kan gevaarlijk zijn, ook als je het niet proeft.

Dat is ook de reden waarom het CAR een boycotaktie is begonnen tegen de Centrale Meld- en Regelkamer. Al drie jaar kunnen de Rijnmonders daar terecht met hun klachten, als ze maar niet denken dat er ook iets "geregeld" wordt.

De Meldkamer gaat alleen maar af op de stank. Maar juist in de tijden van "smog" zit er niet het meeste gif in de lucht. Door bepaalde weersomstandigheden kunnen de mensen het dan met hun zintuigen beter ervaren. Maar hetzelfde spul zit altijd in de lucht, op andere dagen zelfs meer dan tijdens de smog, omdat veel vuilozing dan tijdelijk wordt ge-

staakt.

In AVRO's Televisier vroegen ze de directeur van het Rotterdamse waterleidingbedrijf of de fenol in het drinkwater komt. Het enige waar hij antwoord op gaf was dat het de smaak in ieder geval niet zou bederven.

Voor de officiële instanties is het kennelijk zo dat de bevolking best vergiftigd mag worden, als we het maar niet ruiken en als we het maar niet proeven."

GIF VERPLAATSEN

Heb je helemaal niet het idee dat het beter wordt nu er toch geen mens meer is die ont-kent dat ons hele leefmilieu in gevaar is?

Poppe: "Tot nu toe is de vervuiling alleen maar iedere dag groter geworden. Ze maken de schoorstenen hoger. Of ze leggen de rioolbuizen verder de zee in. Of ze verplaatsen een stinkende fabriek naar een streek waar minder mensen wonen. Of ze brengen gevaarlijke stoffen van een opslagplaats te land, naar een opslagplaats in de zee. Maar daarmee is het vuil niet verdwenen. Het is slechts naar een andere plaats gebracht. Net zoals wij gedaan hebben met dat emmer-tje fenolmodder. Dat hebben we van de ene openbare plaats naar de andere gebracht. Alleen de industriëlen zijn bezig het vuil weg te moffelen, terwijl wij het juist voor de dag haalden. Want hoe dan ook zullen de mensen de rekening gepresenteerd krijgen. Nu al is de vervuiling een wereldprobleem.

Nu passen ze in de Rijnmond een nieuwe methode toe. De fabrieken hier zijn te groot om te verplaatsen. Dan moeten de mensen maar weg. De Meldkamer heeft een stank-rapport laten opstellen door ene dr. L. Clarenburg. Deze is als ambtenaar bij de NAVO gepromoveerd op een onderzoek naar de techniek van het verstuiven van ontbladeringsmiddelen. Dat vergif produceren ge-

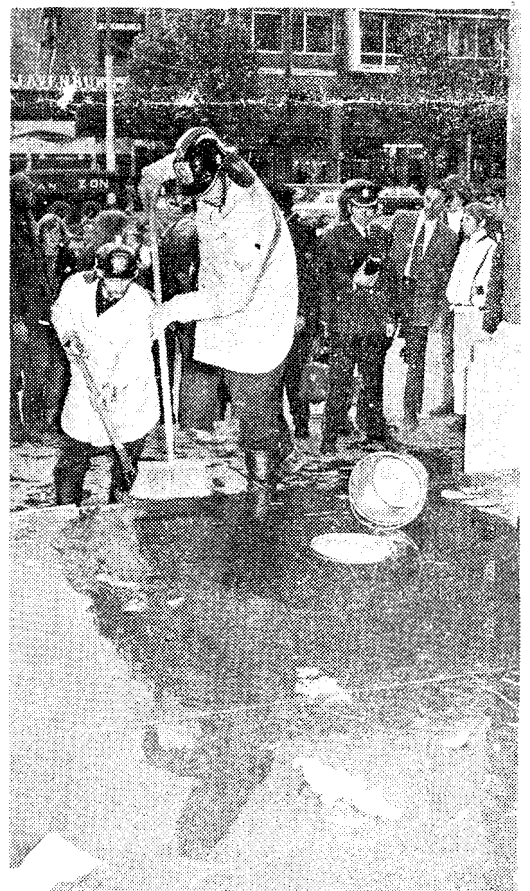
beurde al. Ze konden het ook al met vliegtuigen boven Vietnam brengen. Maar dankzij mensen als Clarenburg kunnen ze het nu ook boven de mensen van Vietnam verstuiven.

Deze Clarenburg houdt zich nu bezig met het welzijn van Rijnmond. Er is een gebied vastgesteld waar de stankklachten het ernstigste zijn. Daarna is het Openbaar Lichaam Rijnmond akkoord gegaan met een plan om in dit gebied iedere woningbouw te verbieden. In die grote woongebieden mag natuurlijk nog wel gesloopt worden. Zo willen ze het aantal mensen dat kan klagen uitdunnen. In plaats van de vervuiling te bestrijden, bestrijden ze de slachtoffers van de vervuiling. En Udink kan ook tevreden zijn met dit plan. Dit is een nieuwe manier om de mensen te dwingen tot het betrekken van onbetaalbare nieuwbouw."

LUCHT SCHAARS

"Kijk," zegt Poppe tenslotte, "vroeger was er zo veel gezonde lucht dat er voor iedereen genoeg was. Je kon arm zijn of rijk, er was lucht voor iedereen. Nu begint gezonde lucht schaars te worden. En mensen moeten tenslotte ademen nietwaar? Nu wordt zelfs de lucht een stuk handel voor de ondernemers. Wil je schone lucht? Ja, dan moeten zij duurder produceren en dat berekenen ze door in de prijzen.

Het Nederlandse volk moet zijn gezonde ademhaling van de concerns gaan afkopen door hogere prijzen en belastingen te betalen. De vervuiling geeft de industrie hele nieuwe mogelijkheden om de aandeelhouders te verwennen. Eerst wordt je op je eigen kosten vergiftigd en dan laten ze je duur betalen voor het voorrecht om genezen te worden."

BELANGRIJKE VERKIEZINGEN IN NOVEMBER

STEM BIES - HEUVEL WEG

Je hoort nogal eens zeggen dat Biesheuvel een bijzondere aantrekkingskracht voor vrouwen heeft. Je vraagt je toch af waar je dat soort ontaarde vrouwen dan kunt vinden. Misschien zijn er in Nederland nog een paar vrouwen over, die niet te kampen hebben met een smalle beurs, die geen hinder ondervinden van prijs-, huur- en belastingverhogingen, maar veel kunnen het er nooit zijn. De aantrekkelijkheid van Biesheuvel zal dan ook wel beperkt blijven tot de AR-propagandamachine.

Op 29 november blijkt hoe aantrekkelijk Biesheuvel voor het Nederlandse volk is. Anderhalf jaar geleden kwam hij aan de regering met behulp van VVD, DS'70, KVP, ARP en CHU. Na de kortste regeringsperiode sinds de oorlog moest hij smadelijk de aftocht blazen, omdat de coalitie uit mekaar klapte. Van alle voornemens van Biesheuvel is niets terecht gekomen. Zoals alle regeringen, beloofde die van Biesheuvel dat we het beter zouden krijgen. Nog nooit zijn de verslechtingen zo snel gegaan. Biesheuvel zette de bestrijding van de inflatie bovenaan zijn werkprogramma. De inflatie is dit jaar niet geringer dan andere jaren. Integendeel.

Zelden hebben de konserns grotere winsten geboekt dan in 1972 en zelden is daarvan minder terechtgekomen bij de mensen die die winsten geproduceerd hebben, bij de arbeiders en de andere werkers!

We moeten niet de fout maken om Biesheuvel voor alles verantwoordelijk te stellen. De bedrijfssluitingen, massa-ontslagen, en indirecte loonsverlagingen door prijsverhogingen, behoren tot de politiek van de grote kapitaalbezitters. Deze ontwikkelingen zijn te wijten aan de kapitalistische chaos-economie. Ook Den Uyl kan daar niks aan veranderen, zolang hij het partikulier bezit van de produktiemiddelen onaangetast wil laten.

Maar het is wel waar dat Biesheuvel alles in het werk heeft gesteld om de lasten van

Biesheuvel met Luns: levenspeil omlaag, oorlogsuitgaven omhoog.

de crisis volledig af te wentelen op de schouders van de werkende bevolking. Juist op die mensen dus die geen schuld aan de crisis hebben. Daarom was Biesheuvel een uitstekende stropop voor ondernemers en aandeelhouders.

Biesheuvel is de man van de belastingverhogingen, van de ongekende huurverhogingen, van de tariefsverhogingen van het eigen risico voor ziekenfondspatiënten, van de milieubelasting, van de onderwijsverslechtingen en van de fabelachtige verhoging van de oorlogsuitgaven. Die verantwoordelijkheid draagt Biesheuvel trouwens niet persoonlijk. We moeten alle vijf partijen de rekening presenteren van de beroerde politiek die de laatste anderhalf jaar gevoerd is.

De parlamentsverkiezingen van 1972 zijn belangrijk. Voor het eerst is het mogelijk dat de christelijke partijen helemaal uit de regering worden weggestemd. Het is verklaarbaar dat mensen redeneren dat het geen moer uitmaakt of dat je nou door de kat of door de hond gebeten wordt. Vijftig jaar algemeen kiesrecht heeft uiteindelijk niets veranderd aan de uitbuiting en onderdrukking van het gewone volk. Maar dat betekent niet dat we niet meer van ons kiesrecht gebruik moeten maken. Dat betekent dat we behalve stemmen, nog meer moeten doen om de heersende klasse te bestrijden.

Voor november betekent dit dat Biesheuvel onder geen beding mag terugkomen. In 1971 werd de rechtse regering nog net gered doordat DS'70 zich tijdig van de PvdA afscheurde.

In het belang van het Nederlandse volk staat voorop dat de 5-partijen-coalitie geen nieuwe meerderheid krijgt. Want als dat wel gebeurt zullen Biesheuvel en zijn maten dat uitleggen als een bewijs van algemene instemming met hun politiek. Dan zullen ze veel brutaler worden en verslechtingen doorvoeren die nog ongekend zijn.

DS'70

Van de vijf partijen die de grond in geboord moeten worden, is die van Drees junior misschien wel de belangrijkste. Van de grotere partijen van ons land, is DS'70 zonder enige twijfel de meest reaktionaire. De bekrompen burgermannetjes voeren een aardige show op rond de inflatiebestrijding. Hun oplossing daarvoor is echter eerder een bestrijding van het Nederlandse volk, dan van de inflatie. Met name in hun reakties op het kongres van de PvdA bleek de ware aard van het DS'70-beestje.

Begin oktober was er een hevig verdeeld kongres van de PvdA. De afgevaardigden van

de partij-afdelingen demonstreerden meer verbondenheid met de brede lagen van de bevolking, dan de partijtop. Volgens geruchten zou de partij op springen hebben gestaan. Grote strijdpunten waren de eventuele samenwerking met de KVP, het Nederlands lidmaatschap van de NAVO en het bestrijden van de hoge oorlogsuitgaven.

Het kongres van de PvdA is daarin beslist niet zo ver gegaan als je van werkelijke socialistische mag verwachten. Maar voor Demokraties Socialisten '70 was het al veel te ver. Drees en De Brauw gingen te keer alsof ze werden verkracht, alsof Nederland zo aan de Russen, en erger nog: aan de kommunisten, zou worden uitgeleverd.

DS'70 demonstreert van alle partijen het brutaalste militarisme. Hun politiek wordt gedikteerd door de belangen van het grootkapitaal. Niet alleen het Nederlandse grootkapitaal, maar ook het Amerikaanse, want DS'70 is een trouwe slaaf van het VS-imperialisme. In de partij van Drees jr. wordt het woord socialisme misbruikt om mensen te misleiden, net zoals de Duitse nationaal-socialisten het gebruikten als dekmantel voor het fascisme.

PROGRESSIEF

Door de Socialistische Partij wordt het socialisme niet als leugen gebruikt, maar als een vlag die de lading dekt. Omdat onze partij echter nog niet aan de verkiezingen deelneemt adviseren wij op één van de andere progressieve partijen te stemmen. Dat wil zeggen: PvdA, PSP of CPN. Van deze drie voert de PSP het scherpste beleid tegen de NAVO, tegen de buitenlandse politiek van Schmelzer en tegen het leger.

Wij hebben niet de illusie dat een progressieve regering (PvdA, D'66 en PPR) met parlementaire steun van PSP en CPN iets wezenlijks aan de verhoudingen in Nederland verandert. Ze zal alleen meer oog hebben voor het verbergen van de ergste misstanden. Het beleid Den Uyl zal zich richten op het redden van het kapitalisme, terwijl hij probeert de opstand te voorkomen, die Biesheuvel bezig is te verwekken. Maar als Den Uyl blijft beweren, dat hij met het failliete kapitalistische boeltje in Nederland nog welvaart kan brengen, dan moet hij het maar eens bewijzen. We worden er altijd wijzer van.

Biesheuvel volkomen in de vernieling stemmen, is één manier om te bewijzen dat we het niet langer nemen zoals het nu gaat. Voor iedereen die de verslechtingen beu is, geldt: ga stemmen en jaag Biesheuvel weg!

WAT VERWACHTEN WIJ VAN EEN NIEUWE REGERING ?

Wat mogen we van een nieuwe regering verwachten?

-1- Afdoende maatregelen tegen de vernietiging van het milieu, zodat U zich niet meer angstig hoeft af te vragen of er voor Uw kinderen nog een toekomst is. Dit betekent dat de regering de grote concerns zal moeten dwingen in hun produktie rekening te houden met de gezondheid van de bevolking en niet alleen met de winst van de aandeelhouders.

-2- Het stoppen van de geldontwaarding, maar niet over de ruggen van de arbeiders. Dan moet de regering de concerns durven aanpakken en een prijsstop opleggen. Dan moet de regering zelf ook een prijsstop in acht nemen (geen verhoging van BTW e. d.) en er voor zorgen dat lonen, salarissen en uitkeringen stijgen gelijk met de stijging van de arbeidsproductiviteit.

-3- Stopzetten van de grenzeloze verspilling van geld en grondstoffen aan oorlogsproduktie. Dan moet het leger als geldverslinder en als onderdrukkingsapparaat worden afgeschaft. Het geld kan op duizend manieren heilzamer besteed worden.

-4- Opheffing van de woningnood, tegengaan van verkrotting en betaalbare nieuwbouw. Dan moet de regering de woningbouw onttrekken aan het winststreven en de speculatie van bouwkapitalisten en beleggers.

-5- Bestrijding van werkloosheid en bedrijfssluitingen. Dan moet de regering er voor zorgen dat in de economie niet langer de belangen van de kapitaalbezitter de doorslag geven, maar die van de werkende bevolking.

-6- Een goede zorg voor de volksgezondheid. Dit betekent nationalisatie van de gezondheidszorg. En bijvoorbeeld dat ook de produktie en verspreiding van geneesmiddelen niet langer het voorwerp

van partikulier winstbejag mogen zijn.

-7- Een werkelijke oplossing van het probleem gastarbeid. Dan moet de regering de ondernemers geen vergunning meer geven voor het ronselen van buitenlanders. Voor buitenlanders die vertrekken moeten (goedbetaalde) Nederlanders in de plaats komen.

-8- Een buitenlandse politiek van solidariteit met de onderdrukte volkeren in plaats van een belangenbehartiging van de internationale concerns. Dan moet Nederland in ieder geval uit de NAVO.

We hebben het grootste gelijk om dit van een nieuwe regering te verlangen. In Nederland worden zo ongelooflijk veel rijkdommen geproduceerd, dat we met geen enkele onrechtvaardigheid genoeg mogen nemen.

Maar als we verwachten dat deze verlangens na 29 november verwezenlijkt worden, zullen we bedrogen uitkomen. Om de redelijke eisen van het volk in te willigen moet Nederland namelijk een socialisties land worden. Dat wil zeggen dat de macht over land en economie niet langer in handen van een stelletje kapitaalbezitters rust, maar aan het hele volk komt.

Daar is meer voor nodig dan op 29 november een vakje rood te maken. Als we bovenstaande verlangens normaal vinden in het Nederland van het jaar 1972, dan moeten we meer doen dan alleen Biesheuvel weg stemmen. Dan moeten we actief worden om in buurt en bedrijf de georganiseerde macht van het volk op te bouwen, die nodig is om deze eisen van het kapitaal af te dwingen. Dan moeten we keihard werken om het idee van het socialisme, als enige oplossing voor de problemen van onze maatschappij, in Nederland te versterken. Begin dan met lid te worden van de Socialistiese Partij. Inlichtingen bij de afdelingen (zie pag. 2) of postbus 428 Nijmegen (tel. 080-442013). ●

TRIBUNE IN GESPREK MET LE VAN SAU IN PARIJS VOOR VIETNAMESE VOLK TELT IEDERE MINUUT

PARIJS, donderdag 12 oktober. Een vriendelijke herfstzon verwarmt de wereldstad. Voor één van de historische gebouwen aan de brede Avenue Kléber, oefent zich een legertje journalisten in geduld. Een batterij kamera's wordt in gereedheid gehouden. In hun wijde blauwe capes drentelen politie-agenten heen en weer.

Binnen in het gebouw vindt een zitting plaats van het vredesoverleg over Vietnam. Al vier jaar slepen deze besprekingen zich voort, terwijl de Amerikaanse terreur steeds driester wordt. Van daag is het de 163-ste zitting. Voor de zoveelste keer zijn er geruchten dat er een akkoord op til is. Nixon zelf liet in Washington bekend maken dat de besprekingen in een "delikaat en beslissend" stadium zijn gekomen. De Vietnamese delegaties hebben deze geruchten als verkiezingspropaganda van Nixon bestempeld. Desondanks blijft de kapitalistenpers in de hele wereld de vredesberichten oplazen, de ene speculatie is nog wilder dan de andere.

Dit alles is moeilijk te rijmen met de krantekoppen die je van alle Parijse kiosken toeschreeuwen, dat bij een verschrikkelijk bombardement op het centrum van Hanoi, de Franse ambassade verwoest is. De kranten in Frankrijk treuren om één gedode landgenoot en om de zware verwondingen van de zaakgelastigde in Noord-Vietnam.

Het lot van twee Fransen weegt in een groot deel van de wereld kennelijk zwaarder dan dat van de vele duizenden Vietnamezen, die bij de recente bombardementen de dood vonden of werden verminkt. Maar dat is dan het bewijs van de goede wil van Nixon. Terwijl er over vrede gepraat wordt, worden de

bombardementen dagelijks in hevigheid opgevoerd. Door dagelijks meer dood en verderf te zaaien, wil Nixon de Vietnamezen tot zijn "vrede" dwingen. Waarschijnlijk wil hij ze ook duidelijk maken dat de oorlog nog verschrikkelijker wordt, wanneer hij op 8 november als president van de VS herkozen wordt.

GEEN ILLUSIES OVER NIXON

Een kilometer of 30 buiten Parijs staat in het dorpje Verrières le Buisson een villa, gesierd met de fiere vlag van de Vietcong. Hier is de onderhandelingsdelegatie van de Voorlopige Revolutionaire Regering van Zuid-Vietnam gehuisvest. Vrijdags hebben we daar een uitvoerig gesprek met de officiële woordvoerder van de delegatie, kameraad Le Van Sau. Enige tijd geleden noemde hij Nixon op een perskonferentie de grootste misdadiger van deze tijd, een groter misdadiger dan Hitler zelfs.

"Men moet zich geen illusies maken over het karakter van Nixon en van het Amerikaanse imperialisme," zegt hij, "Het Vietnamese volk maakt zich daarover ook geen illusies. We hebben daar veel te veel ervaring mee. Alle afspraken, die tot nu toe werden gemaakt, zijn door de Amerikanen met voeten getreden. Zij hebben zo hun eigen manier van redeneren. Woensdag heeft Nixon het hart van Hanoi laten bombarderen. Tot op de dag van vandaag gelooft Nixon in een militaire overwinning. Hij doet geen andere dan oorlogszuchtige uitlatingen.

Alles wat wij bereiken hebben, is niet te danken aan de goede wil van de Amerikanen, maar aan onze eigen strijd en aan de onder-

steuning die de volkeren van de hele wereld ons geven.

Verleden week is in de VS generaal Lavelle uit dienst ontslagen omdat hij zogenaamd illegaal op Vietnam liet bombarderen. Maar zijn de bombardementen van dit moment dan legaal? Welke wet geeft de Amerikanen het recht om Vietnamezen te vermoorden? Het volk van Vietnam verlangt slechts zijn eigen vrijheid en wil zelfstandig kunnen leven. Is dat een misdaad tegen Amerika? Wij hebben geen bom op de VS geworpen, zelfs geen steentje. Wij hebben geen enkele soldaat op Amerikaans grondgebied."

DE "SLIMME" BOMMEN

Dan noemt Le Van Sau een reeks cijfers. Sinds 1965 zijn 13 miljoen ton bommen op Vietnam (noord en zuid) geworpen. Dit is meer dan de totale bommenlast die in de Tweede Wereldoorlog door alle strijdende partijen werd gebruikt.

"Stel U voor," zegt Le Van Sau, "dat al die bommen op een landje als Nederland zouden zijn gegooid. Wat zou er van Uw land over zijn. Niemand kan zich voorstellen wat er in Vietnam gebeurt.

De tijd van de overstromingen is nu voorbij. Dat ze zonder ernstige gevolgen zijn gebleven, is te danken aan het feit dat Nixon onder druk van de wereldopinie gedwongen was de bombardementen op de dijken stop te zetten. Nu die misdadige opzet is mislukt, worden de uitroeibombardementen tegen de bevolking tot ongekende hoogte opgevoerd."

Sinds april zijn alle 23 grote steden en provinciehoofdsteden van het noorden herhaaldelijk gebombardeerd. De aanvallen richten zich vooral op de woonwijken. Talloze kerken en pagodes werden in puin gelegd om een wig te drijven tussen de kerkelijke bevolking en de regering. Het resultaat is natuurlijk precies het tegengestelde. De Amerikanen bombardeerden ook enkele honderden schoolgebouwen om het totale onderwijs lam te leggen.

Maar de bombardementen op het zuiden zijn zo mogelijk nog heviger. Le Van Sau zegt daarover: "Onder de slachtoffers zijn talloze burgers omdat juist de dichtbevolkte streken worden gebombardeerd. De Amerikanen vertellen dan dat er wel eens troepen van de Vietcong konden zitten. Op het ogenblik wordt de dichtbevolkte streek rond Saigon zeer intensief gebombardeerd. Ook in de Mekongdelta wordt het ene bommentapijt na het andere gelegd. Hier wonen talloze mensen, in een streek die net zo vlak is als Nederland. Deze mensen hebben dus bijna geen dekking.

We hebben kunnen uitrekenen dat de Amerikanen 75 ton bommen moeten werpen om 1 vietcongstrijder te doden. Een bewijs te meer dat de aanvallen zich vooral richten op de burgerbevolking. En daarvoor gebruiken ze hun hele technische kunnen. Dat is dan de Amerikaanse beschaving! Ze hebben nu ook zogenaamde "slimme" bommen. Zo slim zelfs dat ze de Franse ambassade in Hanoi raakten. Maar ik verzeker U dat de mensen in Vietnam slimmer zijn dan de Amerikaanse bommen."

Het Vietnamese volk blijft vastberaden strijden tegen het imperialisme.

DE MEEST ONMENSELIJKE OORLOG VAN DE GESCHIEDENIS

Le Van Sau is vol zelfvertrouwen: "De ontembare strijdwil van het Vietnamese volk moet aan het licht komen. Dit is de meest onmenselijke oorlog van de geschiedenis. Nog nooit zijn zulke walgelijke middelen gebruikt om een volk uit te roeien. Maar ook nog nooit heeft een klein volk zo'n heldhaftige strijd gevoerd. Daar moet iedereen op de wereld trots op zijn en daar moet iedereen moed uit putten. Onze mensen sterven voor de hele wereld. De dood van onze kinderen staat voor de vrijheid van de hele wereld.

De volkeren van de wereld moeten hun lessen uit de Vietnamese oorlog trekken. Ze moeten leren dat het imperialisme voor geen enkele misdaad terugschrikt. Maar zij moeten ook beseffen dat de Amerikaanse imperialistische reus er niet in slaagt om ons op de knieën te krijgen. Deze oorlog is niet afgelopen op de dag dat eens vrede zal worden gesloten. Pas dan zal de misdadigheid van de VS volledig aan het licht komen. En dan ook zal de wereld moeten helpen om Vietnam weer op te bouwen."

AKTIE IN NEDERLAND

Wij vroegen kameraad Le Van Sau wat hij vindt van de actie Van Mens tot Mens die op dit ogenblik in Nederland gevoerd wordt (zie elders in dit nummer). "Het is een goede actie," zei hij, "die precies op het juiste moment komt. Ik denk daarbij aan de Amerikaanse presidentsverkiezingen.

De Nederlandse regering steunt de Amerikaanse politiek. Daarmee onderhouden we geen betrekkingen. Deze en andere acties bewijzen echter dat we met de Nederlandse bevolking uitstekende betrekkingen onderhouden. Dit is erg belangrijk en een grote steun voor onze strijders op het slagveld.

Deze oorlog kan niemand onverschillig laten en vooral het Amerikaanse volk heeft een zware verantwoordelijkheid. De oorlog dient niet het Amerikaanse volk, maar de grote koncerns van de VS. Toch heeft het Amerikaanse volk de macht om de regering te dwingen een andere politiek te voeren. Die macht moet ze gebruiken, anders is ze medeplichtig. Het is belangrijk dat de Amerikaanse bevolking daarop gewezen wordt.

De oorlog kost de VS iedere dag 20 mil-

Ho Tsji Minh, de grote leider van de bevrijdingsstrijd tegen de Franse overheersers die leidde tot de onafhankelijkheid van het noorden in 1954.

joen dollar. Dit is de oorzaak van de grote ellende en armoede van dit moment in de VS. En Amerika sleept al zijn geallieerden in de crisis mee. Ook de Nederlandse arbeiders moeten op die manier voor de oorlog bloeden.

Iedere minuut is belangrijk. Iedere dag dat de oorlog korter duurt, scheelt 5000 ton bommen. Hoeveel slachtoffers zijn dit? De mensen in Nederland moeten net zo vindingrijk en volhardend zijn in hun acties tegen de oorlog, als onze strijders op het slagveld. Misschien lijken de omstandigheden moeilijk, maar op het slagveld zijn de omstandigheden nog veel moeilijker. Die postkaartenactie is een goed nieuw initiatief."

FASCISTEN

Tenslotte praten we met Le Van Sau over de verandering van de algemene publieke opinie in Nederland ten aanzien van Vietnam. Enkele jaren geleden kregen Vietnamdemonstranten nog vaak naar hun hoofd geslingerd dat het een schande was om tegen de Amerikanen te protesteren, de Amerikanen die ons bevrijd hebben van de nazi's. Le Van Sau: "Wij hebben een grote bewondering voor het Amerikaanse aandeel in de strijd tegen het fascisme gedurende de Tweede Wereldoorlog. Maar nu zijn ze zelf fascist en nog veel erger." ●

STEUN DE AKTIE VAN MENS TOT MENS

GESTELD voor de keus om zich neer te leggen bij de militaire nederlaag of om het Vietnamese volk helemaal uit te roeien, is er geen twijfel mogelijk of Nixon zou voor het tweede kiezen. Alleen de druk van de wereldopinie en van het Amerikaanse volk kan aan de misdaden van deze gwenenloze zetbaas van het Amerikaanse grootkapitaal, een eind maken.

Daarom vindt de redactie van de TRIBUNE de actie Van Mens tot Mens, die op het ogenblik in Nederland gevoerd wordt, van enorm belang. Onze gesprekken met vertegenwoordigers van het Vietnamese volk in Parijs heeft ons in deze overtuiging gesterkt.

In de vorige Tribune heeft men kunnen lezen hoe deze actie er uit ziet. De opzet is dat ansichtkaarten met afbeeldingen van de oorlogsslachtoffers worden verzonden naar willekeurige burgers van de VS. Hen wordt de vraag voorgelegd wat ze later tegen hun kinderen denken te zeggen, als die vragen waarom ze deze oorlog hebben toegelaten.

Van de kant van het comité Van Mens tot Mens wordt ons meegedeeld dat de actie uitgroeit tot een enorm succes. Op het ogenblik (18 oktober) zijn tegen de kwart miljoen kaarten uit Nederland verzonden! Alle mogelijke mensen helpen om de kaarten te verspreiden onder ons volk, zodat ze naar de VS verzonden kunnen worden. Havenarbeiders en studenten, dominees en pastoors, architecten en schooljuffrouwen; eindelijk

is er een Vietnamactie waaraan alle lagen van de bevolking hun medewerking verlenen. Gezien het massale karakter van de actie is het voor velen een welkome gelegenheid om iets voor Vietnam te kunnen doen. Het comité Van Mens tot Mens heeft ook van de organisatie van "Vietnamveteranen tegen de oorlog" in New York blijken van instemming met de actie ontvangen.

Het comité stelt ook dat het verloop van de actie tot nu toe slechts een aanloop is en dat de actie in de komende weken met verdubbelde energie wordt voortgezet.

De Tribune heeft een lange traditie van strijd tegen de Amerikaanse oorlog in Zuid-Oost-Azië. Toen het blad 8 jaar geleden werd gesticht onderscheidde het zich in de eerste plaats door zijn consequente stellingname tegen de Amerikaanse imperialisten in Vietnam. Daarom ligt het op onze weg om op te roepen tot actieve steun aan de campagne Van Mens tot Mens. Iedereen, die de Tribune leest, heeft naar onze mening de morele plicht om bij het comité Van Mens tot Mens pakketten kaarten te bestellen om in zijn omgeving te verspreiden.

Inlichtingen over de actie: Berg en Dalseweg 361, Nijmegen of tel. 080-229388 (Ons Huis). Bestellen van kaarten (5 envelopjes van 5 kaarten compleet met adressen) door per eenheid van 25 kaarten f 2,50 te storten op gironummer 2786842 t.n.v. mej.M. Claassen in Nijmegen. ●

Aan de Tribune

VERZIEKERS

Ik las in de laatste Tribune dat stuk over dat Biesheuvel slecht is voor hart en bloedvaten. Dat vind ik ook, maar er zijn er meer die slecht voor onze gezondheid zijn. Dat zijn vooral bedrijfsartsen.

Ik werk al een hele poos op een fabriek in Groningen. Ik zal de naam maar niet noemen, anders kan ik nog moeilijkheden krijgen.

Er was laatst een meisje dat bij het tillen van een zware bak haar middenhandsbeentje brak. Ze gaat naar die slager bij ons toe. Die zegt dat er niets aan de hand is. Gewoon gekneusd, je kunt wel doorwerken. Ze heeft de hele dag doorgewerkt en toen ze de volgende dag naar de huisarts ging was het hot helemaal verbrijzeld. Zulke dingen gebeuren veel vaker. Een vrouw werd een keer heel beroerd. Ze trok helemaal wit weg en je kon zo wel zien dat ze er erg aan toe was. Maar ze moest nog twee uur blijven omdat je eerst een handtekening van de dokter moet hebben voor je de fabriek uit mag.

Zelf ben ik nu weer een week aan het werk. Want ik ben ook net ziek geweest. Ik was overspannen en de huisarts zei dat ik nog maar even niet moest werken. Maar de bedrijfsarts vond dat ik best kon inpakken want daar hoefde ik mijn stem niet bij te gebruiken. Ik zei, dat ik niet ziek was, omdat mijn stem het niet zo goed doet, maar omdat ik overspannen ben. Toch de volgende dag maar aan het werk.

Als je pijn in je knie hebt, kijken ze naar je neus en dan zeggen ze dat het wel meevalt. Mijn vriendin is modinette en die maakt ook altijd zulke dingen mee. Ze vertelde dat bij haar iemand werkte en die had hernia. Ze was nog onder behandeling van de specialist. Toen kwam hun bedrijfsarts langs en die zei dat ze weer aan het werk moest. Hij had haar nauwelijks onderzocht. Haar man heeft hem toen het huis uit geschopt. Ik vind dat hij daar groot gelijk in had. De bedrijfsartsen doen alsof ze zelf de baas van de fabriek zijn. Je moet doorwerken anders worden de centen minder voor de baas. Dat is ook geen wonder, want ik heb gehoord dat ze geld krijgen van de fabriek als ze weinig mensen in de ziektewet laten lopen.

J.D. Groningen.

PENSIOEN MET 60

Volgens mij is pensionering met 60 jaar dé oplossing voor de steeds groter wordende werkloosheid.

De enige reden dat dit niet is doorgevoerd is dat 10% er slechter van zou worden, terwijl 90%, de arbeiders, er op vooruit zouden gaan. Wel moeten we tot aan ons 65-ste jaar blijven betalen voor de pensioenfondsen van de Akzo-Philips-Shell enz., maar er later van profiteren, zit er voor veel arbeiders niet in. De meesten zijn bij hun 65-ste verjaardag totaal versleten en hebben meestal maar een zeer korte oude dag.

Iets wat de regering wel doet is de kinderen tot hun 18-de jaar naar school laten gaan. Maar dat gaat dan wel ten koste van de oude lui. Tenslotte moeten die jongens ook een brommer hebben, traktement enz. En dat moet dan allemaal maar van dat hongerloon-tje.

Maar waar het nu vooral om gaat is dat ze de mensen met 60 jaar moeten pensioneren. Dan kunnen ze zo de werkloosheid oplossen. Het kan, want bij Philips worden nu al veel

POSTBUS

428

NIJMEGEN

mensen met hun 58-ste jaar op wachtgeld gezet.

Gaarne zou ik de redactie van de Tribune op dit voorstel willen horen.

Met hartelijke groeten,

H. Oss

REDAKTIE: Vroegere pensionering is inderdaad een belangrijk punt. In een socialisties Nederland zou nu misschien al pensioen met 55 jaar mogelijk zijn.

De kwestie is dat er macht gevormd moet worden om deze vanzelfsprekende eis af te dwingen.

Op de televisie zag kameraad Helmich uit Den Haag een arbeider huilen van woede toen diens vrouw het verhaal van haar ziekte en haar werk vertelde. Hij schreef daarna het volgende gedicht:

KOP OP

Wat sta je met je hoofd gebogen,
til op die kop, ik zie een traan.
Geen wonder, zonder mededogen
moest jij slagen ondergaan.
Jij bent gekrenkt, en steeds getrapt,
getreiterd en gepest.
Zij hebben steeds jou brood gegapt,
dus hadden het zelf best.

Droog af dat nat, en niet meer wenen,
hef op die fiere, stoere kop.
Kom op nu kerel in de benen,
we zoeken nu die boeven op.
Waar die tirannen zich bevinden,
we laten ze niet meer ontgaan.
Nu zullen zij eens ondervinden,
wat het is machteloos te staan.

Zij zullen voor het onrecht boeten,
ons vrouw en kinders aangedaan.
Ook zullen zij nu janken moeten,
en knarsetandend ondergaan.
En jij mijn vriend, draag nu het lint,
dat hen eens heeft getooid.
Ga nu in vree naar moe en kind,
het onrecht is gekooid.

MEUBELS IN DE FIK

Een klein voorbeeldje van de geldsmijterij en verkisting van ons kapitalisties stelsel is het volgende:

Het Burgerlijk Pensioenfonds verhuist van Den Haag naar Heerlen. Omdat verhuizing van de hele inboedel veel te veel geld gaat kosten, besluit het ABP de spullen in Den Haag te laten en in Heerlen alles nieuw te kopen.

WERK TE DOEN

In het bedrijf waar ik werk is het erg rustig. Ik werk er nog niet zo lang en het verbaasde me toen ik bij de bedrijfsleider werd geroepen die over politiek begon. De direktie wist van mijn lidmaatschap van de Socialistiese Partij en dat ik al jaren met de Tribune kolporteerde. Hij wist zelfs bij welke bedrijven! Hij vertelde dat de direktie mij wilde ontslaan. (ik ben nog in mijn proeftijd), maar dat hij als socialist daar tegenin was gegaan op de vergadering waar ze dit zaakje hadden behandeld. Ja, zei hij, de taak van kommunisten is cellen te bouwen. Maar hij wilde mij daarom niet ontslaan. Op dit bedrijf gaat alles via de bond want daar moet je lid van zijn, wil je in het bedrijf werken. Als ik niet ontslagen wilde worden, moest ik bovendien beloven niets te ondernemen op mijn werk.

Zoiets gebeurt in ons democraties Nederland. In fascistiese landen als Griekenland, Spanje en Portugal gooien ze strijdbare kerels in kampen maar hier hebben ze nog hun democratiese middelen: omkoperij en intimidatie. Kameraden, laat je niet uit het veld slaan door dergelijke streken! Eigenlijk heb ik geluk gehad, tenslotte zijn niet alle bedrijfsleiders "socialisties".

Ik hoef niet te zeggen dat we ons moeten organiseren enz. Dat weten de meeste lezers van de Tribune wel, en daarom snap ik niet altijd waarom er nog veel mensen zijn die zich niet laten zien op Tribune-avonden, zich niet melden voor het vele werk. Daarom roep ik de lezers op actief de strijd aan te binden tegen het kapitaal, tegen de krisis, VOOR HET SOCIALISME. Zeggen "ik ben het wel eens met wat er in de Tribune staat", maar niet zelf meewerken aan de opbouw van de organisatie vind ik onbegrijpelijk. In de strijd voor het socialisme hebben we niets aan de mooie woorden van de politieke partijen. Als de nood aan de man komt laten die ons in de kou staan. Al dat mooie gedoe in het parlementaire cirkus brengt ons geen stap dichterbij het socialisme. Daarom: versterk de Socialistiese Partij.

Op proletaren! Ziet de vanen wapp'ren
van hen die strijden voor uw zaak;
Wil luist'ren naar de roepstem van de dapp'ren
Volbrengt uw vreugdevolle taak.

Sluit u in drommen van duizenden aan
Niets is bij machte u dan te weerstaan!

Aldus een gedeelte uit een strijdlid van de oude arbeidersbeweging.

N.J. Groningen.

Nog niks aan de hand, zal men denken. Maar wat gebeurt er met de meubels die achterblijven? Alle meubels (prachtige stoelen, tafels, typemachines enz.) worden weggegooid! En dat omdat men vreest dat verkoop de prijzen zal dumpen!! De kans om stiekem wat spullen weg te halen is klein, want alles wordt bewaakt. Jawel, bewaakt, om te zorgen dat ze niet gebruikt kunnen worden waar ze nodig zijn, maar dat ze de vuilverbranding op gaan.

De mensen die er van af wisten, konden wat kleinigheden mee naar huis nemen. Dan houden ze hun mond wel, dacht het ABP.

Een arbeider moet maanden sparen om een bankstel of een paar nieuwe stoelen te kopen. Maar bij het ABP worden ze met massa's tegelijk in de fik gestoken. En dat terwijl het ABP zijn kapitaal vergaart door diezelfde arbeiders uit te benen. Het is een aanklacht tegen het gezond verstand.

SOCIALISTIESE PARTIJ OPGERICHT

HET SOCIALISME HEEFT DE TOEKOMST

Zondag 22 oktober is in Rotterdam de Socialistiese Partij opgericht. Dat gebeurde door de leden van de Kommunistiese Partij Nederland / Marxisties Leninisties, die bijeen waren in een feestelijk kongres. De KPN/ML bestaat dus niet meer. De partij, die onder andere de Tribune laat verschijnen, heet voortaan de Socialistiese Partij.

De belangrijkste reden voor deze verandering is dat de naam KPN/ML ons werk geen recht meer deed. De partij boekt in het politieke werk, ter versterking van de macht van de Nederlandse arbeidersklasse, voortdurend grotere successen. Haar invloed onder de massa, in buurten en bedrijven, groeit. De Tribune bijvoorbeeld is een populair blad geworden. De oplage van dit blad is in een jaar tijds verdubbeld. Ook het leidental en het technies apparaat van de partij zijn in het afgelopen jaar meer dan verdubbeld. Daarom was er ook alle reden om een jaar na de oprichting van de KPN/ML een feestelijk kongres te houden.

Juist omdat de partij groeit echter, werd de naam een steeds grotere hinderpaal. De naam van de partij moet op een propagandistiese manier uitdrukken wat deze partij vertegenwoordigt en wat deze partij nastreeft. De naam KPN/ML bleek hieraan niet te voldoen. Deze naam schepte verwarring en leidde in de eerste plaats tot discussies over Rusland en China, terwijl wij het socialisme in Nederland willen. Ook werkt nog steeds de anti-kommunistiese propaganda van de Koude Oorlog onder ons volk. We ontdekten in de praktijk dat sommige mensen alleen vanwege de naam geen kennis wilden nemen van onze ideeën, terwijl die ideeën zelf steeds meer instemming ondervinden.

Het kongres heeft besloten dat de naam van de partij geen hindernis moet zijn, maar een uithangbord dat de goeie mensen aantrekt. Daarom heeft het kongres besloten om de partij voortaan Socialistiese Partij te noemen.

Een groot aantal waarnemers heeft het kongres bijgewoond. Daaronder waren leden van de Bond van Huurders en Woningzoekenden, Arbeidersmacht, het Centraal Aktiekomité Rijnmond, de Marxisties Leninistiese Studentenbond en veel andere aktieve mensen, zoals arbeiders die deelnamen aan de VARA-televisie-serie Van Onderen. Zij werden met een hartelijk applaus welkom geheten en toonden zich na afloop onder de indruk van de eenheid, de strijdbaarheid en de vastberadenheid die het kongres uitstraalde.

Behalve over de naam en enkele belangrijke huishoudelijke punten, nam het kongres een besluit over het programma van de Socialistiese Partij. Er werd een programma vastgesteld waarin kort en overzichtelijk het verschil wordt weergegeven tussen een kapitalisties en een socialisties Nederland.

Het doel van de partij is de vestiging van het socialisme in Nederland. Dat wil zeggen dat het volk de zeggenschap krijgt over land en ekonomie en dat niet langer de belangen van een handjevol kapitaalbezitters centraal staan.

Om dit doel te bereiken baseert de partij zich op de massa's. Het socialisme komt niet als een donderslag bij heldere hemel, en kan ook niet door een genie worden doorgevoerd. Alleen de massa van het volk kan Nederland een socialisties land maken. Daarom richt de Socialistiese Partij op de massa.

Dag in, dag uit werken de leden van de Socialistiese Partij in buurten, in bedrijven, tijdens propaganda-avonden, in akties zoals die tegen de oorlog in Vietnam, aan de verbreiding van de socialistiese idee in ons land. In akties, waaraan onze leden vaak zeer belangrijke bijdragen leveren, wordt het klassebewustzijn van de Nederlandse arbeiders versterkt en de macht van de arbeiders vergroot. Voor iedereen die zelf aktief wil zijn, die zelf de strijd voor het socialisme wil voeren, die de ervaringen van de partij wil verrijken met zijn eigen praktijk, staan de poorten van de Socialistiese Partij wijd open.

Terwijl de verrotting van het kapitalisme in Nederland dagelijks steeds duidelijker aan de dag komt, worden het socialisme en de gedachte aan een volledige omwenteling in de maatschappij steeds sterker. De naam Socialistiese Partij stelt ons in staat om de massa van het Nederlandse volk makkelijker te bereiken. De massa die bijvoorbeeld nog voor een groot deel van mening is dat de PvdA een socialistiese partij is.

De oude arbeidersbeweging, waarvan de PvdA een slap aftreksel is, heeft belangrijke resultaten geboekt. Maar als het werk voor

het socialisme niet wordt afgemaakt, dreigen al die verworvenheden ons weer door de kapitalisten ontnomen te worden. Het socialisme is niet iets van de verleden tijd, zoals PvdA en vakbondsleiders ons willen doen geloven. Het socialisme is voor Nederland van de toekomst. Daarom is er een partij nodig die voortdurend werkt aan het organiseren van de macht die we moeten gebruiken om Nederland grondig te veranderen. Die partij is de Socialistiese Partij!

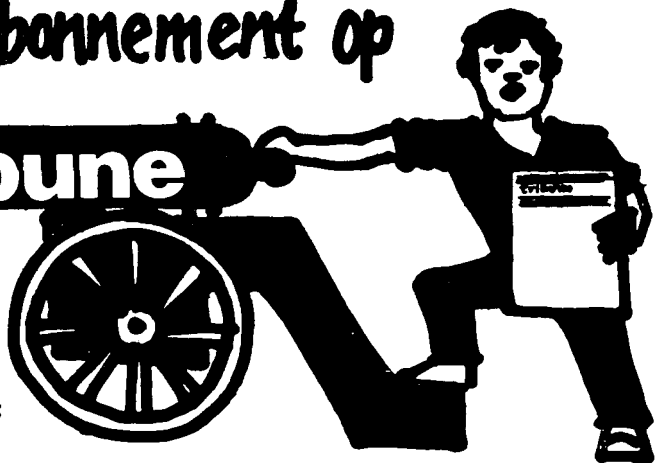
In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt.

Kontroleer dit dus maandelijks.

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een
jaar door f9 te storten
op gironummer 2534761
t.n.v. P.J. van Zomeren te
Nijmegen, onder vermelding:
abonnement Tribune

HET LEVENSVERRHAAL VAN EEN IRA-MAN

ENGELS LEGER LOKT BURGEROORLOG UIT

Een vooraanstaand IRA-man vertelde over zijn ervaringen aan Tribune-verslaggever Derk Sauer in Noord-Ierland. In de vorige Tribune hebben we van dit gesprek het eerste deel afgedrukt. In dit tweede (en laatste) deel komen zaken aan de orde die onmisbaar zijn voor een begrip van de dramatische situatie in Noord-Ierland.

BELFAST - oktober

"In januari 1970 vond er een scheuring plaats in de IRA. Enkele maanden tevoren had ik daarvan zelf de eerste tekenen opgemerkt. Maandenlang had ik tevergeefs aangedrongen op een politieke scholing in onze eenheid. Maar er werd geen moer aan gedaan, terwijl dat toch bitter nodig was. Er kwamen allemaal jonge knullen bij de IRA, met allerlei romantische ideeën over schieten, bommen leggen enz.

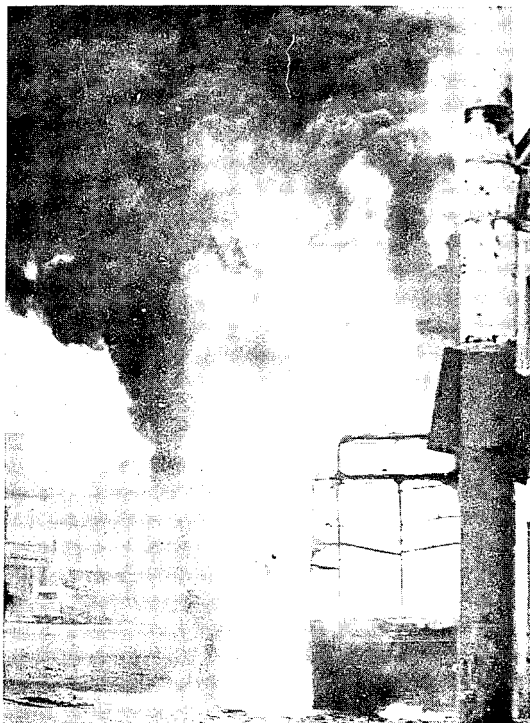
Ik merkte ook dat in mijn eenheid contacten bestonden met de Ierse Republiek. Daar wilde ik niks mee te maken hebben, want daar worden de arbeiders net zo goed uitgebuit als hier. Op een kongres in januari 1970 liep een minderheid weg van het IRA-kongres. Dat werden de provisionals. Ze noemden ons de officials.

Velen gingen met de provisionals mee. Ik wijd dat onder andere aan onze eigen fouten. Dat we niet genoeg gedaan hadden om duidelijk te maken dat de IRA iets anders moest zijn dan een schietklub. Maar als we begonnen over strijd voor het socialisme en tegen het imperialisme, werd ons de mond gesnoerd. "Aan kommunisten hebben we geen behoefte", zeiden ze dan. En aanvankelijk werkte dat goed. De katholieke kerk heeft de mensen hier goed ingeprint dat socialisten en kommunisten niet beter zijn dan de duivel zelf.

De enige oplossing was het volk in de praktijk te bewijzen dat we het bij het rechte eind hebben. Door ons leger helemaal in dienst van het volk te stellen. In juli '70 voerden we onze eerste aktie uit.

Het Britse leger had twee buurtbewoners doodgeschoten bij een demonstratie. We vonden het nodig om te reageren. Vanuit een hinderlaag beschoten we twee jeeps. Ik geloof niet dat er doden vielen, maar het was een belangrijk succes. Dagenlang durfden de soldaten zich niet te vertonen. In die tijd werden ook voor het eerst buurten van de buitenwereld afgesloten door barrikaden, zodat er geen soldaten en protestantse politie binnen konden komen.

Eerst hadden we een afwachterende houding aangenomen tegenover het Britse leger. Ze waren tenslotte gestuurd om ons te beschermen. Maar de houding van de bevolking sloeg snel om, toen we ontdekten dat er van geen bescherming sprake was en dat we er

Demonstratie in Derry tegen het Engelse leger (oktober 1972)
Daarboven: Een brandende bus die in Belfast als barrikade wordt gebruikt.

een onderdrukker bij hadden gekregen.

Wij begonnen meer aandacht te geven aan politieke aktie. We konsentreerden ons op punten als werkloosheid en slechte huisvesting. Dat gaf ons de mogelijkheid om een brug te slaan naar de protestantse buurten, waar de huizen even slecht waren. Zowel katholieke als protestantse arbeiders waren het slachtoffer van de smerige verwaarlozing, van de vuile methoden om de mensen uit hun huizen te verdrijven naar de dure nieuwbouw. Maar alles wat we bereikten donderde in mekaar toen de Britten de internering doorvoerden.

INTERNERING ZONDER VORM VAN PROCES

In de nacht van 8 op 9 augustus 1971 werd een groot aantal IRA-leden zonder enige beschuldiging gearresteerd en zonder vorm van proces in een konsentratiekamp gegooid. Ik ontkwam omdat we het hadden zien aankomen en ik toen in het huis van mijn zuster sliep. Toen ik 's morgens in mijn eigen buurt kwam, was die al gebarrikadeerd en kon er geen soldaat meer binnen komen. De Engelsen hadden een kordon om de buurt gelegd.

De man van de internering was Brian Faulkner, de premier. In 1956 had hij die maatregel ook al toegepast en toen met succes, omdat de IRA toen het stadium van bommenwerpen nog niet ontgroeid was. Nu moest het wel mislukken, want wij hadden ons veel beter verbonden met de bevolking. Bovendien had de bevolking nu zelf kennis gemaakt met de rubberkogels, met het traangas, met de vernielingen en mishandelingen van het Britse leger. Daarom konden we op de hele bevolking steunen.

Alle huizen kon je gebruiken, niemand weigerde om je te verbergen. Dat gold zowel voor de provisionals als voor de officials, die natuurlijk weer nader tot elkaar kwamen onder druk van deze gebeurtenis.

Daarom mislukte de internering. Dezelfde middag nog, die volgde op de nacht van de razzia's, voerden we een gezamenlijke aanval uit op het Engelse leger. We wisten drie Britten neer te schieten. Dat was belangrijk, want de Engelsen hadden trots verkondigd dat de IRA nu geheel was uitgeschakeld. Een paar uur later bewezen we dat we springlevend waren.

De tweede morgen na de internering werd de situatie in de buurt nijpend. Er was totaal geen voedsel meer. Onze eenheid kaapte toen ongeveer 10 bakkerswagens en melkauto's en bracht die de buurt binnen. We openden een groot centrum, waar het voedsel eerlijk verdeeld werd. We maakten een lijst van de bejaarden en brachten die het eten thuis.

RIJP VOOR REVOLUTIE

Internering was voor mij iets heel nieuws. Het was een idioot idee om iedere nacht in een ander bed te moeten slapen met een pistool onder je kussen. En om niet meer gewoon over straat te kunnen lopen.

De onderdrukking door het Britse leger begon steeds harder te worden. Je kon niet op straat komen of je werd tegen de muur

gezet en gefouilleerd. Er waren talloze huiszoekingen en voor het minste of geringste verdween je in de gevangenis.

In deze tijd kwam de bommenkampagne op gang. Het was zo ongeveer het enige wat je kon doen. Onze verhouding met de provo's was toen goed. Je had geen tijd om politieke tegenstellingen uit te vechten. Iedereen probeerde er heelhuids door te komen.

Toch waren we van het begin af aan tegen de bommenkampagne. Je vernietigd het kapitalisme niet door fabrieken en kafé's op te blazen. En bovendien trof je voornamelijk protestantse arbeiders, zodat de onderlinge tegenstellingen weer verscherpt werden.

En destijds was er eigenlijk weinig onderlinge strijd. Wij richtten ons totaal op het Britse leger en de protestantse arbeiders schenen zich afzijdig te houden.

Toen kwam Bloody Sunday (bloedige zondag / red.) Op 30 januari 1972 werden in Derry 13 mensen doodgeschoten tijdens een demonstratie. Dat was een belangrijke dag voor de verdere ontwikkeling. De Engelse regering kwam steeds meer met ons in zijn maag te zitten. De Unionisten (de grote protestantse partij / red.) waren 50 jaar aan de macht en niemand werd er wijzer van. De internering door Faulkner had niet geholpen. De IRA won nog steeds aan invloed.

Maar ook de protestantse arbeiders begonnen zich te roeren. De trouw aan de regering had hun niets opgeleverd. De huisvesting was hopeloos. De werkloosheid nam schrikbarend toe. Kortom, deze arbeiders begonnen er achter te komen dat ze net zo hard werden uitgebuit als wij.

Leden van de IRA trainen

SPANNING IN NOORD-IERLAND STIJGT MET DE DAG

KRITIEKE FOUT

Alle klassebewuste en socialistiese arbeiders hadden al lang op deze ontwikkeling hun hoop gevestigd. De situatie was rijp voor revolutie. Wij waren bijvoorbeeld sinds augustus '71 in belasting- en huurstaking. Zowel wij als de protestantse arbeiders waren bewapend en controleerden onze eigen buurten. De politie

durfde nergens een stap te zetten. Er hoefde maar iets te gebeuren en alle arbeiders samen zouden de heersende klasse met geweld verjaagd hebben.

Maar de kapitalisten zagen de gevaren zeer goed. Op het moment dat arbeiders van alle partijen zich massaal tegen de unionistische regering begonnen te keren, grepen ze in. De Engelsens vestigden hun rechtstreeks bestuur over Noord-Ierland. Van de weinige democratische rechten, die we nog hadden, bleef helemaal niets over. Met speciale wetten tegen het "terrorisme" werd de weg naar het fascisme ingeslagen. Dat was het laatste redmiddel voor de kapitalisten.

Op dit moment had de provisional IRA gewacht. Toen maakten ze de grootste fout van hun bestaan.

Tot op dat moment hadden we samen een volksoorlog gevoerd tegen de bezetters. Nu dachten zij de overwinning te kunnen behalen door alles kapot te bombarderen. In werkelijkheid dreven ze de protestantse arbeiders terug in de armen van hun fascistiese organisaties.

De bomaanslagen bleven niet beperkt tot winkels en fabrieken, maar in protestantse wijken werden ook kafé's opgeblazen. Zo traptten de provo's in de val van de kapitalisten. Deze wakkerden de tegenstellingen aan. Zo kregen de arbeiders van twee werven, voor 90 % protestanten, bijvoorbeeld twee dagen vrijaf, op voorwaarde dat ze een demonstratie hielden voor de unionistische regering.

De provo's begrepen niet dat we ook met deze arbeiders wel degelijk tot eenheid zouden kunnen komen. Ze dachten dat de revolutie uit de lucht zou komen vallen. Toen de werkelijkheid anders bleek te zijn, gingen ze fouten maken.

Wij verzetten ons nu heftig tegen de bommenkampagne. Gemakkelijk was dat niet. De mensen in onze buurten waren verbitterd, het kon ze weinig schelen wanneer er een kafé van de protestanten werd opgeblazen.

BLOEDIGE TRADITIE

Engeland is een land met een lange koloniale traditie. Een bloedige traditie, die ze nu in Noord-Ierland voortzetten. Nu alle middelen gefaald hebben, sturen ze rechtstreeks aan op een bloedbad, op de burgeroorlog. Door angst en verwarring te zaaien zetten ze de mensen tegen elkaar op. Daarvoor is nu een

speciaal korps ingezet dat in 1940 werd gevormd, het SAS (Special Air Service / red.) In Palestina, in Aden, in India, overal waar Engeland koloniale oorlogen uitvocht, kennen de volkeren deze organisatie van beroepsmoordenaars.

In de afgelopen twee maanden zijn hier meer dan 80 moorden gepleegd. De lijken werden gevonden met afschuwelijke verwondingen. Gebroken vingers, vaak met afgesneden hoofden. Vanuit rijdende auto's worden mensen op straat hoeken neergeknald. Mijn vriend Daniël Rooney, 18 jaar, is er één van. Op 26 september is hij vermoord.

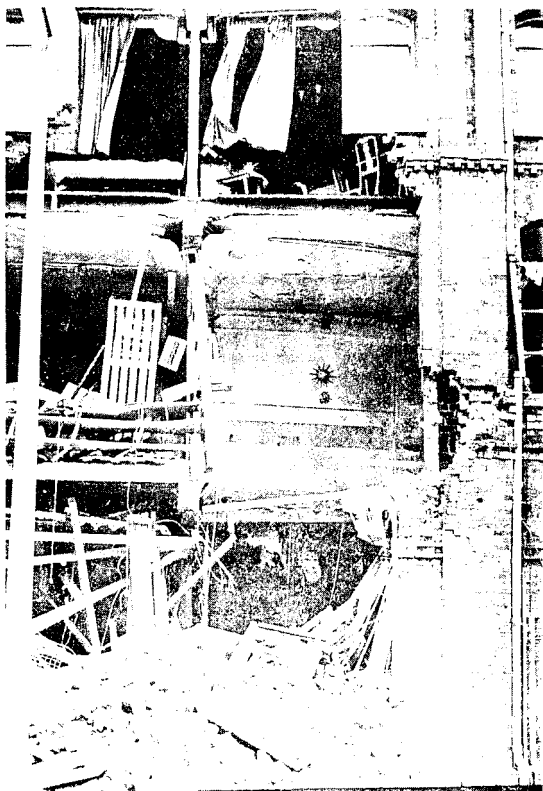
Zo scheppen ze de sfeer van angst en intimidatie, die ze precies nodig hebben. In andere landen hebben de Engelsens vroeger precies dezelfde methoden gebruikt. Het nieuwste is dat alle bars systematies worden opgeblazen. Het onderlinge wantrouwen groeit. Wie hebben de bommen gelegd, was het de IRA of de UDA (protestanten / red.) Of was het het leger?

's Avonds kun je je niet meer op straat wagen. In elke voorbij rijdende auto kan je moordenaar zitten.

Vorige week schoot de IRA de bestuurder van een wasserette-auto neer. De man was een geheim agent. De wasserette diende als dekmantel voor zijn smerige zaakjes. Je kunt nauwelijks meer een praatje met de melkman maken. Herhaaldelijk worden Engelse militairen in burgerkleding zowel in katholieke als in protestantse buurten aangehouden. En dan schilder ik het nog optimistisch.

De burgeroorlog lijkt nu snel nabij te komen. De laatste dagen hebben extreme protestantse jongens katholieke huizen en kerken aangevallen. De fascisten bereiden zich voor. Daarom moeten wij ons ook wel voorbereiden. Als onze buurten worden aangevallen zullen we ons verdedigen. Je kunt niet aan de kant gaan staan en zeggen hoe verkeerd het allemaal is.

Het fascisme is het laatste en gemeenste redmiddel van de kapitalisten. Dat weten de nederlandse en de duitse arbeiders uit eigen ervaring. Tegen dat monster zullen we onverbiddelijk vechten. De eenheid van de arbeiders zal het fascisme uiteindelijk verslaan. Maar het zal tijd en bloed kosten voordat het zover is. Misschien veel tijd en veel bloed. We krijgen hier een harde les. Maar daaruit zullen we leren hoe we Ierland tot een socialisties land moeten maken." ●

Kafé vernield door bomaanslag

PHILIPS SLAAT MUNT

ARBEIDERSMAGT

UIT SLUIP- ONTSLAGEN

Het vergaat Philips minder slecht dan PSV. Enige tijd geleden werden winstcijfers bekend gemaakt, die drie maal zo hoog zijn als verleden jaar. Dat dankten de Philips-eigenaren onder andere aan de inkrimping van het personeel in Nederland met 7000 man.

Die 7000 zijn er inmiddels veel meer geworden, want het "natuurlijke verloop" gaat door. Philips pakt het alleen niet zo bot aan als de Akzo in Breda en Emmercompasuum van plan was. De vorige Tribune waarschuwde het personeel van Enka-Breda dat ze het kapitaal wel een nederlaag hadden toegebracht, maar nog niet verslagen. Zo lang het kapitaal niet verslagen is, blijft het zich verrijken, altijd ten koste van de arbeiders.

Het relaas van een Philips-arbeider uit Nijmegen geeft daar een voorbeeld van. Hij vertelt hoe dat "natuurlijke verloop" bij Philips in zijn werk gaat. "Laatst hoorde ik van een kennis, die ook bij Philips werkt, het verhaal van een Surinamer. Die jongen had HTS, maar ze lieten hem het werk doen van een ambachtsschoolman. Hij werd gepest met zijn huidskleur, hij bereikte niks en de bazen werden steeds rotter. Totdat die jongen de gaskraan open zette en er een eind aan maakte. Dat was weer een mannetje minder. Dit is wel het ergste geval dat ik ken."

MINDER MENSEN, MEER WINST

De grote concerns maken van de inzinking in de economie gebruik om met minder mensen meer te produceren. Ze nemen alle maatregelen die binnen hun bereik liggen om de winsten op te voeren. Door bedrijfssluitingen en massa-ontslagen is de positie van de ondernemers tegenover de arbeiders versterkt. Ze buiten dat genadeloos uit, daar zijn ze tenslotte kapitalisten voor. De vakbonden noemen ze wel werkgevers, maar ze ontstelen je juist het werk omdat het alleen maar winstmakers zijn.

Aan het eind van het jaar maakt Philips zijn resultaten bekend. De winsten zijn gestegen. Het aantal personeelsleden is gedaald, met duizenden. Op zalvende toon vertellen ze dan dat de grootste afvloeiing kon worden opgevangen door het "natuurlijke verloop". Dit betekent dat er mensen met vervroegd pensioen zijn gestuurd. Er zijn voorbeelden bekend van mensen die een aardig sommetje (f 5000 bijvoorbeeld) op de bank kregen, als ze maar ophoepelden. Vooral op langdurig zieken wordt zware druk uitgeoefend.

Jongens die terugkomen uit militaire dienst, krijgen te horen dat ze beter elders werk kunnen zoeken. Ze kunnen je wettelijk geen werk weigeren, maar het is toch een duidelijke hint.

Sommige mensen nemen uit eigen beweging ontslag. Niemand vertelt erbij hoe Philips die "eigen beweging" weet te stimuleren. Sommige mensen worden weggetreiterd omdat ze gedwongen worden werk te doen onder hun capaciteiten. Een vakman wordt bijvoorbeeld tot schoonmaker gepromoveerd. Of mensen worden langdurig overgeplaatst. Vanuit Nijmegen naar Hilversum bijvoorbeeld. Net zo lang tot ze er de brui aan geven. Tenslotte wordt een categorie arbeiders domweg ontslagen. In tijden van hoogconjunctuur kun je bijvoorbeeld gerust eens te laat komen. Nu volgt er op één maal te

laat komen reeds een harde uitbrander. Gebeurt het nog een keer, dan vlieg je er uit. De minuten beginnen te tellen.

Maandelijks krijgen de Philips-afdelingen een overzicht van hun prestaties. Een belangrijk onderdeel van dit overzicht bestaat uit de cijfers van de personeelsbezetting. De afdelingen, waarvan de bezetting het hardst is gedaald, krijgen een pluim. Bovendien vermeldt het overzicht het streefgetal voor de volgende maand. Dus: deze maand moeten er zoveel en zoveel mensen weg. Dan weet je vast hoe hard het "natuurlijke verloop" de komende weken zal gaan.

Het feit dat niemand, die vertrokken is, vervangen wordt, betekent dat het tempo ongenadig wordt opgevoerd. In korte tijd is de arbeidsproductiviteit bij Philips krankzinnig gestegen. Daarvan is niets bij de arbeiders terecht gekomen. Ze hebben weliswaar hun "normale" loonsverhoging gehad, maar in de winkels kunnen ook zijer steeds minder mee beginnen omdat de prijzen (o.a. van Philips-artikelen!) worden opgejaagd.

Maar ook de lonen zelf worden gedrukt. Herhaaldelijk worden bij Philips de beoordelingssystemen gewijzigd. Aan de hand daarvan worden niet alleen de lonen vastgesteld, maar wordt ook zo veel mogelijk verdeeldheid gezaaid.

Onlangs kregen veel Philips-arbeiders een formulier voorgelegd waarop hen gevraagd werd of ze voor zichzelf nog promotiekansen zagen. Je moest dan ook kunnen aantonen waarom (dat je aan studie doet, cursussen loopt of iets dergelijks). Bij de meesten kwam dus uit de bus dat ze zelf een formulier ondertekenden waarin ze te kennen gaven geen promotiekansen meer te zien. Door de bedrijfsleiding is dit formulier zorgvuldig opgeborgen. Deze mensen hoeven de eerste vier of acht jaar niet aan te komen met een eis tot een loonsverhoging, boven de CAO-verhoging.

ARBEIDSVREUGDE

Het verbaast natuurlijk niemand dat de hele gang van zaken aanleiding geeft tot grote onrust in verschillende Philips-bedrijven. Daarom heeft Philips, gelijk met het verscherpen van de uitbuiting, een campagne gestart om de mensen tevreden te houden. Dat wordt uitgedokterd door bedrijfspsychologen en -sociologen. Die moeten de kunst beheersen om de mensen zelf akkoord te laten gaan met dat er meer van hen geplukt wordt.

De grote campagne die nu bij Philips gaande is, noemen ze "werkstructurering". Er worden maatregelen getroffen die het werk prettiger moeten maken. Iemand moet met plezier op zijn werk komen. Vroeger waren er bij Philips een stuk of zes kleuren stofjassen om de rangen en standen van het personeel aan te geven. Nu is dat onderscheid vervallen. De rangen en standen zijn er nog wel, maar de kleuren niet meer.

Op dit nivo liggen al dat soort uitvindingen. De werkstructurering betekent dat er wijzigingen zijn aangebracht in het productieproces. De lange lopende banden zijn op veel plaatsen vervangen door kleine productie-eenheden die een volledig product bouwen. In de Telegraaf wordt dit systeem geprezen, omdat het de mensen beter tot hun recht laat komen. Tussen de regels door lees je waar

het werkelijk om gaat. Meer arbeidsvreugde betekent minder ziekteverzuim, betekent grotere winst.

Onze Nijmeegse zegsman vertelde: "Als ik met meer plezier werk, dan produceer ik meer. Dan heb ik dus ook het volste recht op een beter loon. Maar als je daarover begint, krijg je nooit een poot aan de grond bij je chefs. Kijk, wij mogen het plezier van het werk hebben, Philips houdt zelf liever het plezier van de centen."

INSPRAAK

De basis van de werkstructurering is het zogenaamde "werkoverleg". Dit is de medezeggenschap waarvoor de vakbonden en de VARA (Van Onderen) Nederland warm proberen te maken. Het is geen toeval dat Philips meer inspraak gaat geven op het moment dat de uitbuiting verscherpt wordt en er duizenden sluiponslagen vallen. De hele inspraakmethode berust namelijk op het selekteren van arbeiders die mogen helpen de winsten op te voeren ten koste van zichzelf en hun kollega's.

De overlegcommissies op alle nivo's krijgen de cijfers waaruit ze kunnen opmaken hoeveel ontslagen er nog moeten vallen. Omdat er voor Philips maar één maatstaf geldt, namelijk dat de winst gered, liefst vergroot wordt, hebben de commissies dan geen andere keus dan de baas te adviseren hoe het "natuurlijk verloop" nog meer kan worden bevorderd en bij hun kollega's meer begrip voor de baas te vragen.

Als het gaat om inspraak, is de Tribune daar vierkant voor. Maar niet volgens het Philips-recept. In de eerste plaats moeten de mensen die gezamenlijk beslissen gelijk zijn. Dat is niet de gelijkheid van het kapitalisme. In dit systeem betekent gelijkheid bijv. dat de baas jou op staande voet kan ontslaan als je tegen hem vloekt. En als de baas tegen jou vloekt, heb je het recht om op staande voet ontslag te nemen.

Inspraak bij Philips is alleen mogelijk als het doel van het bedrijf niet langer is zo veel mogelijk winst te verschaffen aan Frits Philips en zijn familie. Dat kan pas als het doel van het bedrijf is om nuttige producten te vervaardigen voor alle leden van de maatschappij. Dan wordt Philips pas echt een bedrijf waar je met plezier kunt werken, omdat je produceert ten bate van jezelf en van je kameraden die elders in de maatschappij hun werk doen.

Dan is het bedrijf niet langer eigendom van Philips, maar van de gemeenschap, en de mensen die bij Philips werken hebben dan pas werkelijk zeggenschap (geen medezeggenschap, maar gewoon zeggenschap).

De feiten van dit artikel bewijzen nog eens dat alle kapitalisten (en niet alleen die van de Akzo) op voet van oorlog met de arbeiders staan. Kapitalisten en arbeiders hebben geen overeenkomstige belangen. Alles wat de kapitalisten hebben, moeten ze aan de arbeiders ontstelen. Dit zit hem in het kapitalistische productiesysteem. Deze problemen kunnen dan ook niet worden opgelost door vrede en overleg met de kapitalisten te zoeken. De enige oplossing is het voeren van de klassenstrijd, die van Nederland een socialisties land en van Philips een socialisties bedrijf moet maken. ●

WAT JE ZEGT * *

door P. Kavezet

ALARM

Eerst schijnt er een Russies vliegtuig te zijn geweest. Niemand had er last van, niemand heeft het gehoord of gezien. Maar het schijnt boven de Noordzee in onze richting gevlogen te zijn. Als we de Telegraaf mogen geloven, hebben we allemaal ons leven te danken aan het tijdig opstijgen van twee F 104 's van de Koninklijke Luchtmacht, die de Rus verdreven. Natuurlijk kon De Koster er toen moeilijk onderuit om een paar miljoentjes extra voor onze landverdediging uit te trekken en een paar vette orders bij de grootindustrie te plaatsen. Toen kwamen de bommen. We leven in dramatische tijden.

Je vraagt je af wat iemand er toe brengt om zo links en rechts in het land een bommetje te laten rondslingeren.

De politie en de pers hebben hun uiterste best gedaan om ons een beeld te schetsen van de daders. Toch is dit beeld nog niet erg scherp.

In de eerste plaats worden ons de daders afgeschilderd als lieden met een groot technies vernuft. De bommen waren vakkundig in mekaar gezet en zeer krachtig. Wat niet wegneemt dat een oud-Philips-directeur er met zijn auto overheen kon rijden zonder dat het plofte. In Rotterdam knoopte een rechercheur van politie een stukje vliegtuig om de krachtige bom en sleepte hem achter zich aan over straat, opnieuw zonder dat het plofte. Toen deze bom willens en wetens tot ontploffing werd gebracht, waren twee strobalen voldoende om te voorkomen dat Rotterdam van de aardbodem werd weggevaagd. In Utrecht sloeg een bom weliswaar een flink stuk van het Holi day Inn Hotel weg, maar dat was wel een wand van glas.

Vervolgens worden de daders ons voorgesteld als een gevaar voor de maatschappij. Nou is zo'n waarschuwing natuurlijk nooit weg, maar of het nou werkelijk zo links? Tot nu toe (23 okt.) zijn een stuk of vijf bommen ontdekt, waarvan er vier op duidelijk zichtbare plaatsen waren aangebracht en dan ook niet explodeerden.

Veel hebben de bommen tot nu toe niet opgeblazen. Alleen de Politie en de Pers, die hebben de bommen zelf wel degelijk flink opgeblazen. In Utrecht werd een tweede bom ontdekt en een politiemannetje deelde ontdaan mee dat de hele straat geëvacueerd was. Alle bewoners zaten op het hoofdburo klappertandend te wachten tot het gevaar geweken was. Eén van de journalisten, die dacht een aardig verhaaltje uit het gezelschap straatbewoners te kunnen slaan, kwam echter tot de ontdekking dat er op het politieburo helemaal niemand te vinden was. Terug in de straat kwam deze journalist tot de slotsom dat niemand, maar dan ook niemand wist dat hij die nacht geëvacueerd was geweest. De meesten hadden uitstekend geslapen, alleen hadden sommigen zich geërgerd aan het lawaai op straat. Dat lawaai zal het juichen van de politie wel geweest zijn toen ze de bom ontdekten. Evenzogoed onverantwoordelijk om al die

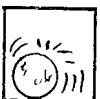
omwonenden maar rustig te laten liggen met zo'n helse machine op straat. In Leiden ontdekten ze ook een bom. Zestien schoten gebruikte de politiescherpschutter om de bom onschadelijk te maken. Gek eigenlijk dat ze daar een scherpshutter voor nodig hebben, terwijl de eerste de beste agent een vluchtende inbreker of een vechten-de kafeebezoeker in één schot door het hart weet te schieten. Maar goed... De bom in Leiden was van precies dezelfde makelij als die in Rotterdam en Utrecht. Maar dan ook precies dezelfde. Enkele dagen later echter lekte uit dat het helemaal geen bom was geweest. Dat laat twee mogelijkheden open. Of de Leidse bom was niet van dezelfde makelij als de andere. Of in Rotterdam, Utrecht en Eindhoven zijn ook geen echte bommen gevonden. In beide gevallen is er flink gelogen.

Ondertussen hebben regering, justitie en pers niets nagelaten om ons volk gerust te stellen en om paniek te voorkomen. Er werd helemaal niet geheimzinnig gedaan, maar de naam van de officier van justitie, die belast was met het onderzoek, kon niet genoemd worden uit veiligheidsoverwegingen. Ze liepen niet op de arrestatie van de daders vooruit, maar ze konden wel vast meedelen dat het ging om politieke terreur van een min of meer georganiseerd groepje Nederlanders. Hoofdkommissaris Vermeij van de Rotterdamse politie liet zich openhartig interviewen door Het Vrije Volk (18 oktober). Hij zei ronduit dat hij zich "verontwaardigd, uiterst onbehaaglijk, onprettig, onzeker, geërgerd en diep verbitterd" voelde door de bomaanslagjes. Dat zijn menselijke gevoelens bij zo iemand, nietwaar, en hij zegt niet eens dat hij het tuig het liefst in mekaar zou hengsten.

Het Vrije Volk heeft er kennelijk een geslepen jongen op af gestuurd. Hij weet te melden dat de hoofdkommissaris vermoedt in welke hoek hij de daders moet zoeken. Maar Vermeij weigert dit vermoeden openlijk uit te spreken. Dan vertelt de journalist dat alle aanslagen gericht waren op instellingen die iets met het grootkapitaal te maken hebben. Zouden de daders soms tegenstanders van het kapitalistische systeem zijn?

Maar daar trapt Vermeij niet in! "U wilt mij het woord communisten laten uitspreken zeker," zegt hij. Dat doet hij dus niet. Hij voegt er alleen aan toe: "Ultra rechtse lui zijn het in ieder geval niet geweest." Deze opmerkingen maken opnieuw twee konklusies mogelijk. Of de hoofdkommissaris kent de daders persoonlijk, want hij weet dat ze niet ultra rechts zijn. Dan worden de terroristen door hem beschermd want ze waren toen nog niet gepakt en dan zullen het dus ook wel geen communisten zijn. Of de hoofdkommissaris lult uit zijn nek en maakt gewoon een hele bevolkingsgroep verdacht. In beide gevallen moet hoofdkommissaris Vermeij toch maar ontslagen worden.

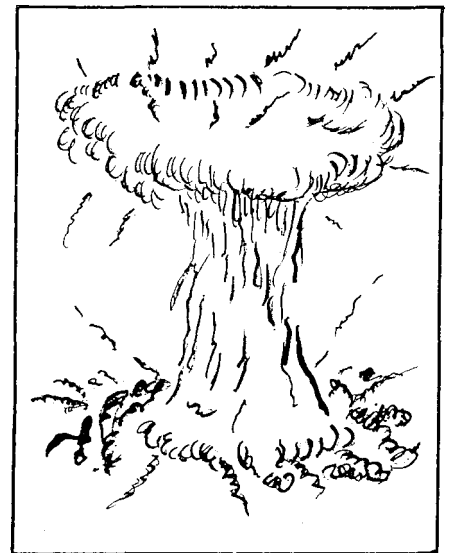

Waar de politie faalt, moet de gewone burger optreden. De eerste vraag die men zich bij een misdaad stelt, is wie er belang bij heeft. Bommen plegen onrust en paniek te zaaien. Er kunnen doden en gewonden door vallen.

Wie hebben er nu op dit ogenblik belang bij een Nederlands volk dat orde en rust van zijn regering eist? Ja, natuurlijk, de rechtse partijen die aan de vooravond van de verkiezingen geen enkele hoop hoeven te koesteren dat ze langs normale weg een tweede kabinet Biesheuvel kunnen vormen. De roep om orde en rust pleegt gepaard te gaan met het uittrekken van grote sommen gelds voor politie en leger. Misschien dat er nog wat overschiet om nieuw prikkeldraad in Westerbork te spannen. Wie willen er zo graag meer geld besteden aan het onderdrukkingsapparaat, meer geld van een doodsombere begroting waarop voor van alles te kort is? Juist, opnieuw de politieke partijen als VVD, DS'70 en de meelopers in het christelijke blok.

Het zal heus geen toeval zijn geweest dat de NOS op het hoogtepunt van de bommenkampagne een lange uitzending had over geweld. Hierin werden allerlei dingen gezegd over het geweld van groepen die zich links noemen.

Een journalist van de NRC maakte een reportage van het CAR, dat zich openlijk verdacht maakt door acties tegen de milieuvergiftiging. Met een vertrouwelijk knipoogje vroeg hij aan het CAR of ze soms al wapens hadden. Wie heeft er belang bij om alles wat links is verdacht te maken? Juist - alweer dezelfde. Wie is er nou met die bomaanslagen meer gediend dan Biesheuvel - ook al noemen de daders zich, als ze ooit gepakt worden, revolutionairen? Eerst voert de regering een gewelddadig beleid tegen de bevolking. Het geweld van prijsverhogingen, het geweld van massa-ontslagen, het geweld van milieuvervuiling, het geweld van huurverhogingen, het geweld van belastingverhogingen; dat alles moeten we maar normaal vinden. Wat is er nou mooier dan een paar bommen om het volk - dat zich bij het geweld van Biesheuvel niet langer wil neerleggen - weer in het gareel te krijgen?

Helemaal nieuw is deze methode niet. De maffia maakt er al lang gebruik van. Eerst slaan ze het zaakje van een kleine middenstander kort en klein. Dan vertellen ze hem dat ze hem tegen dit geweld kunnen beschermen. Maar niks voor niks. Die bescherming kost natuurlijk geld, veel geld. Als je dat geld dan maar schokt, dan sta je onder de hoge bescherming van de maffia. Zou de politie werkelijk niet weten, dat dit soort maffiapraktijken de heersende klasse niet vreemd zijn?

de tribune

12 72

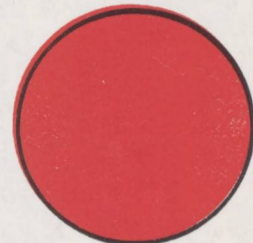

Socialisties Maandblad
Postbus 428 Nijmegen

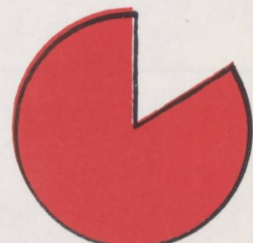
durf te strijden
durf te winnen

KAPITALISTEN TOVEREN DE GULDEN WEG

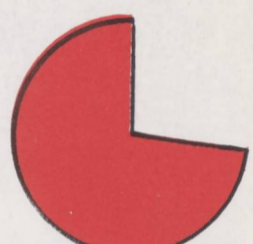
1951
100 CENT

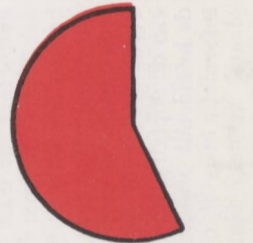
1960
84 CENT

1964
73 CENT

1969
57 CENT

1971
50 CENT

nieuwbouw leeg - woningnood stijgt

NAVO-ATOOMBOMMEN
BEDREIGEN ONS LAND

de tribune

Jaargang 8 nummer 11

Maandblad uitgegeven
door de
Socialistische Partij

Redactieadres:
Postbus 428, Nijmegen

Abonnementen:

U abonneert zich voor een jaar op de Tribune door f 9,00 te storten op Gironummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren te Nijmegen. Onder vermelding: abonnement Tribune.

Inhoudsopgave

- Pag. 3, 4 Wij zijn gijzelaars voor Amerikaanse atoomoorlog.
Pag. 5 Amerika kiest Nixon - Oorlog gaat door.
Pag. 6, 7 Ierland: Bevolking richt zelf winkels in.
Pag. 7 Vijf voorvallen in Belfast.
Pag. 8, 9 Lege nieuwbouw bij woningnood is misdadig. BHW legt door kraakactie vinger op zere plek.
Pag. 10 Bouwvakkers, waar werk je eigenlijk voor?
Pag. 11 Wat blijft er over van de gulden?
Pag. 12, 13 Groenevelt hult zich in nevelen.
Pag. 14 Bij Unilever in Oss: Drie arbeiders voor de prijs van twee.
Pag. 15 Wat je zegt.

Afdelingen van de Socialistische Partij

AMSTERDAM	Henri Polaklaan 32 sous
ARNHEM	Postbus 2097
DEN BOSCH	Achter 't Wild Varken 7
DEN HAAG	Vinkensteynstraat 50
EINDHOVEN	Postbus 706
EMMEN	Postbus 137
ENSCHDEDE	Janninksweg 76
GRONINGEN	Kleine Badtstraat 4A
HEERLEN	Schaesbergerweg 95
HELMOND	Postbus 277
HENGELO	Cronjéstraat 12
LEEWARDEN	Postbus 4021
LEIDEN	Steenstraat 17
NIJMEGEN	Aldenhof 8564 Tel. 080 - 442013
OSS	Peperstraat 7 Tel. 04120 - 32631
ROTTERDAM	Postbus 1505 Tel. 010 - 652238
SCHIJNDEL	Postbus 55
UTRECHT	Postbus 2086
WAGENINGEN	Cort v. d. Lindenstraat 23

Marxisties-leninistische literatuur in de nederlandse taal

Bestel nr.	Prijs	
2		JORIS IVENS, een revolutionair met een kamera f1,-
3		MAO TSETOENG, Over de praktijk. f1,-
4		MAO TSETOENG, Over de tegenstelling. f1,-
5		STALIN, Over dialecties en histories materialisme. f1,-
6		Over de kwestie STALIN f1,-
8		LENIN, Het imperialisme en de scheuring in het socialisme. f1,-
9		LENIN, Uit "Staat en Revolutie" f1,-
10		Marxisme-Leninisme kontra revisionisme. f1,-
12		MAO TSETOENG, Het systeem van de partijkomitee's versterken f0,50
13		MAO TSETOENG, Het uitschakelen van verkeerde opvattingen binnen de partij. f1,-
14		De KULTURELE REVOLUTIE in het chinese dorpje Dazhai. f3,-
15		De Kapitalistische Economie. f1,-
16		De Kapitalistische Produktiewijze, deel I. f1,-
17		De Kapitalistische Produktiewijze, deel II. f1,-
18		MAO TSETOENG, Bestrijdt het liberalisme + Waar komen de juis-te ideeën vandaan? f1,-
19		Commune van Parijs, ter herdenking van de 100ste verjaardag. f1,50
20		MAO TSETOENG, Laten we onze studie hervormen. f1,-
21		MLS, Geen pardon voor de burgerlijke wetenschap. f1,-
22		Beknopte geschiedenis van de Kommunistiese Partij China. f1,50
23		Akupunctuur, de Chinese methode van verdoven zonder narcose. f1,-
24		De Tribune en de KPN/ML in de strijd voor het socialisme. f1,-
25		Het 'wonder' van Tibet. f1,50

Het Rode Boekje, bestelnummer 1, is tijdelijk uitverkocht, maar zal binnenkort herdrukt worden.

HOE KUNT U DEZE LITERATUUR BESTELLEN ?

Gireer op nummer 2534761 t.n.v. P. J. van Zomeren, Nijmegen. Vermeld de bestelnummers van de boekjes die u wenst te ontvangen. De verzendkosten bedragen f 0,75 ongeacht de grootte van de bestelling.

NIEUWE AFDELINGEN

In november zijn drie nieuwe afdelingen van de Socialistische Partij opgericht. Het gaat om de afdelingen Den Bosch, Schijndel en Leeuwarden. Deze zijn te bereiken via de volgende adressen:

Den Bosch Achter 't Wild Varken 7
Schijndel Postbus 55
Leeuwarden Postbus 4021

Iedereen die belangstelling heeft voor het werk van onze partij, voor buurtwerk e.d. kan zich nu dus ook in deze plaatsen met de Socialistische Partij in verbinding stellen en wordt daarvoor hartelijk uitgenodigd.

AVONDEN VOOR LEZERS VAN TRIBUNE

Alle afdelingen van de Socialistische Partij houden op gezette tijden avonden voor Tribune-lezers. Daar worden aktuele onderwerpen behandeld, bijvoorbeeld milieuvuiling, de verkiezingen, de woningnood, de situatie in plaatselijke bedrijven enz. Daar worden ook mogelijke akties besproken en afspraken gemaakt hoe die kunnen worden uitgevoerd.

Deze avonden zijn belangrijk. Als u zegt: Ik ben het met de Tribune eens, dan kunt u het daarbij niet laten. U bent het pas werkelijk met ons eens als u gaat meewerken aan het veranderen van deze wereld. Een bezoek aan de lezersavond kan op die weg een belangrijke stap zijn.

Bovendien kunnen op die avonden vragen verduidelijkt worden over het standpunt van de Socialistische Partij ten aanzien van de brandende problemen van deze tijd. Informeer eens bij de afdeling in uw woonplaats, wanneer daar een dergelijke avond plaatsvindt.

WIJ ZIJN GIJZELAARS VOOR AMERIKAANSE ATOOMOORLOG

Stel dat vanmorgen in alle vroegte de Derde Wereldoorlog was uitgebroken. Hou zou Nederland er dan nu uitzien?

In een vloek en een zucht waren er zo'n 20 atombommen geworpen op belangrijke militaire en industriële doelen. Om deze doelen te vernietigen, hoeft de vijand niet eens de zwaarste explosies teweg te brengen die in zijn bereik liggen.

In een oogwenk vallen 6 miljoen slachtoffers. Zes miljoen mensen zijn verkoold, verterd of zodanig gewond dat ze binnen vandaag en volgende week bezwijken.

Vele honderdduizenden landgenoten zijn ernstig verminkt, kunnen zich niet meer voortplanten of zullen in de komende maanden overlijden onder de vreselijkste ziekteverschijnselen.

Alle industriegebieden, van Rijnmond, Twente, Eindhoven en Zuid-Limburg bijvoorbeeld, zijn totaal verwoest. In enkele minuten tijds is Nederland teruggezet in het stenen tijdperk. Alle grote steden staan in brand, gebouwen storten in, geen steen blijft op de andere.

De laatste heide- en bosgebieden van ons land zijn een prooi der vlammen. De Veluwe is één grote vuurzee. Uitgestrekte poldergebieden staan blank.

De overlevenden proberen zich wanhopig in veiligheid te brengen. Onderdak is er niet meer. Elektriciteit, gas, water en voedsel ontbreken. Er is geen bescherming tegen de radio-actieve neerslag, die zal vergifigen wat er nog van ons land over is.

In de weinige afdoende schuilkelders die er bestaan, scholen generaals, hoofden van de BB, hoge autoriteiten zoals ministers, politici, politie-officieren, burgemeesters, miljonairs, de families Bakkenist, Philips en Oranje Nassau angstig samen. Ze leven nog — dat is waar, maar te benijden zijn ze niet. Ze hebben immers geen volk meer om uit te buiten en te onderdrukken.

NEDERLAND ALS AANVALSDOEL

Het menselijk voorstellingsvermogen schiet schromelijk tekort om het Nederland van de eerste oorlogsdag af te schilderen. De bovenstaande gegevens zijn deels ontleend aan een wetenschappelijk rapport van studenten van de Twentse TH. Het rapport zegt dat het natuurlijk onnauwkeurig is, maar dat de werkelijkheid eerder erger dan beter zal zijn.

De minister van defensie verklaarde weliswaar dat de cijfers van het rapport schromelijk overdreven zijn, omdat de vijand toch ook lichtere wapens zou kunnen gebruiken. Maar waarschijnlijk gelooft hij zichzelf niet eens. Iedereen in Nederland weet dat ministers en generaals naar believen de kracht van de vijand beschrijven.

In een atoomoorlog behoort Nederland tot de meest kwetsbare landen ter wereld. De dichte bevolking en het ontbreken van natuurlijke bescherming, laten weinig twijfel bestaan aan het rampzalige verloop, dat een dergelijke oorlog voor ons land zou hebben. En toch maken de chefs van de NAVO Nederland welbewust tot een aanvalsdool van een

vijandelijke atoommacht. Dat hebben ze onder meer gedaan door van Nederland een opslagplaats van Amerikaanse kernwapens te maken.

ATOOMOPSLAG

Op verschillende plaatsen in Nederland bevinden zich geheimzinnige militaire objecten, die uiterst streng bewaakt worden. Ze zijn omgeven door verschillende rijen meterhoog prikkeldraad. Nederlandse militairen bewaken alleen de buitenkant. Slechts Amerikanen hebben toegang tot het hart van deze terreinen. Er hangt altijd een naargeestige sfeer van dreiging en gevaar.

Dit zijn de mogelijke opslagplaatsen van atoomkoppen; de atoomladingen die door de landmacht kunnen worden gebruikt met de Honest John-raketten en door de luchtmacht met de Starfighter. Dergelijke opslagplaatsen bevinden zich in ieder geval in Havelte, 't Harde, bij Ommen, bij Soesterberg, Schaarsbergen (bij Arnhem), Eefde (bij Zutphen), Maastricht en Delft.

Vermoedelijk bevinden zich hier 200 tot 300 atoomkoppen. Het is echter lang niet zeker dat zich op al deze plaatsen atoomwapens bevinden. Het gaat slechts om mogelijke bergplaatsen. Af en toe worden de atoomkoppen

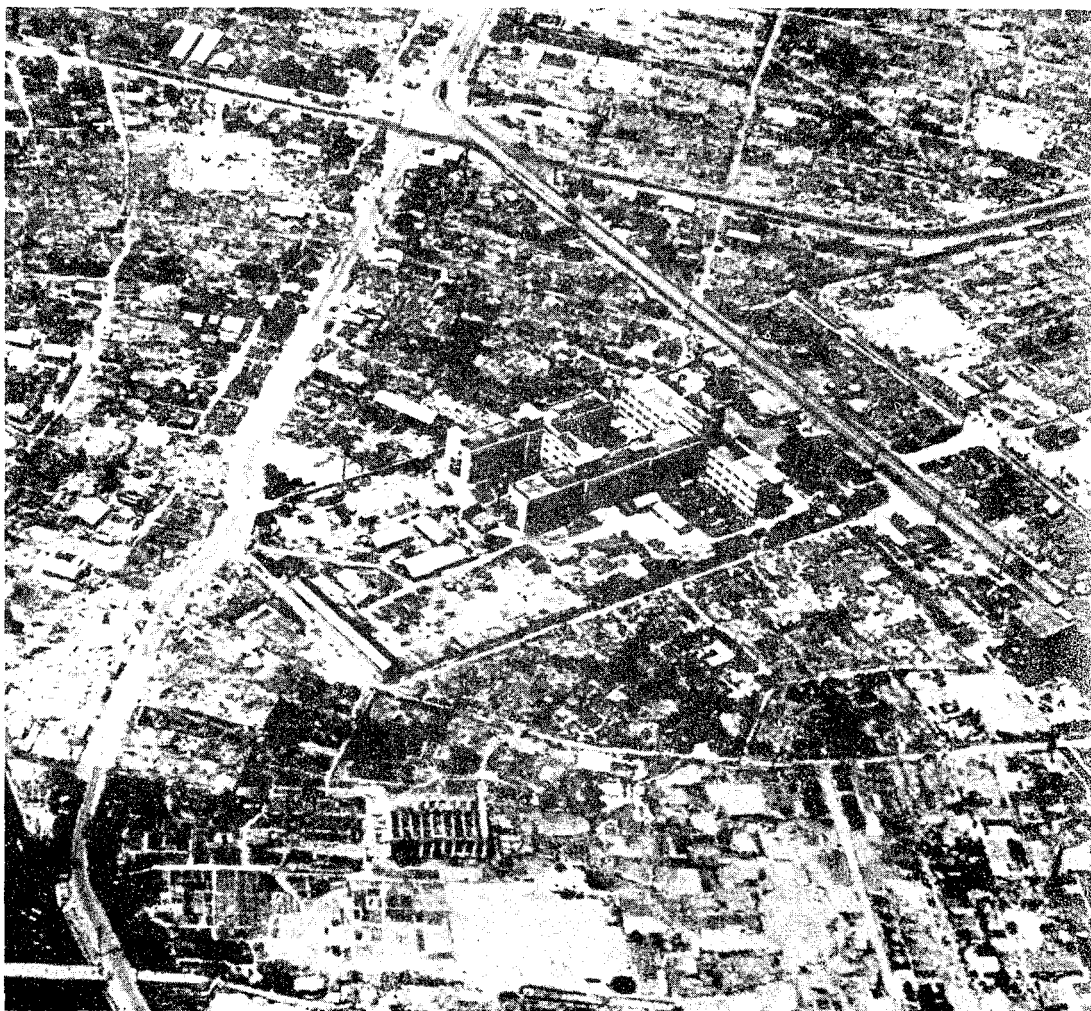
DE GAAY
FORTMANN
WIL
ATOOMVRIJ
NEDERLAND

met geblindeerde auto's of helikopters naar andere plaatsen vervoerd. Om de vijand te misleiden worden af en toe van dergelijke transporten uitgevoerd... zonder dat de atoomkoppen werkelijk verhuizen.

De opzet is dat de vijand nooit weet waar de wapens zich bevinden. Het resultaat is natuurlijk dat de vijand in geval van oorlog voor alle zekerheid al deze plaatsen moet bombarderen.

Niet alleen voor de vijand echter is geheim waar de atoomkoppen zich bevinden, hoeveel het er zijn, hoe groot de kans is dat ze spontaan tot explosie komen en dat soort zaken meer. Ook in Nederland zelf is niemand die daar iets van af weet.

● De eerste atombom: Hiroshima. In Nederland liggen 300 atombommen, . .

● B. de Gaay Fortmann

ATOOMKOPPEN WEG VAN ONS GRONDGEBIED

Bas de Gaay Fortmann, lid van de Tweede Kamer voor de PPR, stelde een uitvoerig onderzoek in naar de atoomwapens op Nederlands grondgebied. Dat gebeurde nadat zich problemen hadden voorgedaan met de bewaking van de opslagplaats in Havelte.

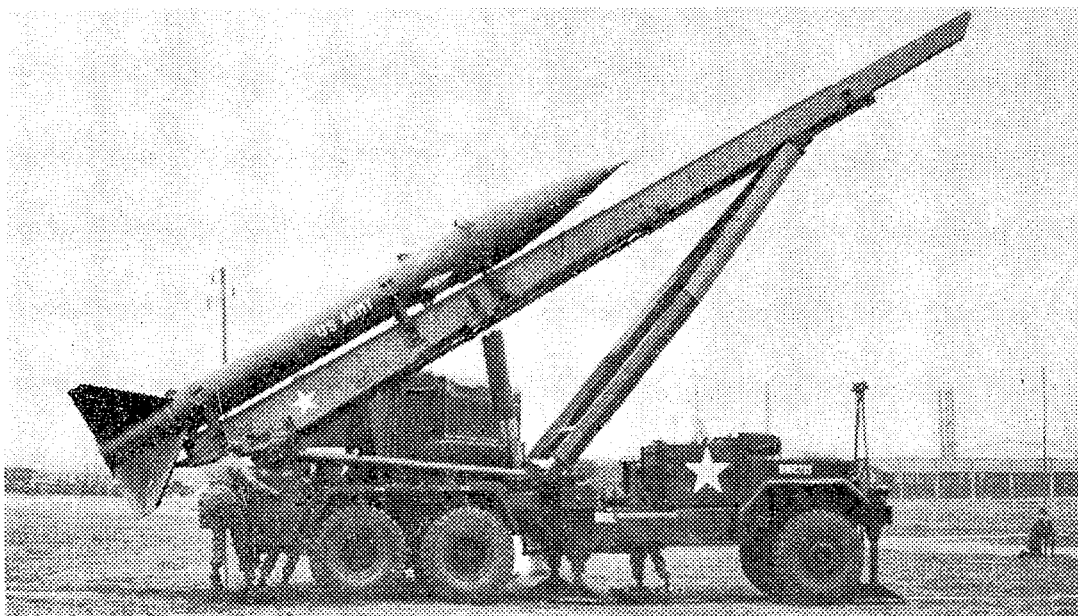
Eerst werd daar een onschuldige automobilist door soldaten met scherp beschoten. Later werd een soldaat getroffen door een kogel uit het geweer van zijn maat. Daarna ontstond grote paniek rond de vraag of de soldaten nu wel of niet met scherp moesten wachtlopen, waarbij de tegenstrijdige orders elkaar in hoog tempo opvolgden.

Eén en ander gebeurde in een situatie waarin het uiterste werd gevraagd van de zenuwen van de wachtlopers. De spanning werd tot het ondraaglijke opgevoerd, toen na de gebeurtenissen in München, de mogelijkheid werd geopperd dat terroristen zouden proberen zich van atoomwapens meester te maken (hier werd o. a. uitvoerig op gezinspeeld door AVRO's Televisier).

Men zou verwachten dat een lid van het parlement, tevens lid van de defensiecommissie, officieel dus één van de hoogste bestuurders van ons land, toch in ieder geval wel het naadje van de kous te weten moet kunnen komen. Tenslotte wordt in dit soort kwesties over leven en dood van miljoenen landgenoten beslist. Maar ook De Gaay Fortmann zag geen kans om in het heilige der heilige door te dringen.

Tegenover de TRIBUNE verklaarde hij:

● De Honest John-raketten

"Je weet nooit waar die kernwapens zich bevinden. Hoe ze getransporteerd worden is onbekend. Nederlanders hebben daar geen barst over te vertellen. Ook hoge Nederlandse militairen niet. Het wordt allemaal beslist door de NAVO en door Amerikanen. Er schijnt in heel Nederland maar één man te zijn die er meer vanaf weet, een hoge ambtenaar van de veiligheidsdienst. Mijn konklusie is dat die wapens hier weg moeten.

Ik heb geen enkel vertrouwen in een kernwapen-strategie. Zelfs als de NAVO iets goeds zou zijn, dan nóg vraag ik me af of je dat met kernwapens kunt verdedigen. Stel nu dat de vijand uit het oosten komt; dan hebben Nederlanders niets te zeggen over het gebruik van de kernwapens. Daarover beslissen alleen de Amerikanen. Ik heb minister De Koster gevraagd om dan op z'n minst het vetorecht op dit gebruik te bedingen, maar zelfs dat was hem teveel.

In NAVO-kringen wordt wel beweerd dat de kernwapens de vijand afschrikken. Maar als er een konflikt uitbreekt, dan betekent het ook meteen dat er helemaal niets meer te redden is. Ik vraag me af: welke vrijheid hebben wij nog te verdedigen als er een kernoorlog uitbreekt?

Van Vietnam en Laos is nu al 1/3 deel volkomen onbewoonbaar geworden, nog zonder dat er kernwapens gebruikt zijn. Wat heeft het voor zin om op een dergelijke oorlog te koersen? Stel nou dat de vijand uit het oosten komt; wat kun je dan méér doen dan de eerste klap opvangen? Je weet dat het gebruik van kernwapens alleen maar kan leiden tot een totale vernietiging. Dan is het afgelopen, dan is er helemaal geen vrijheid meer. Ik sluit trouwens de mogelijkheid niet eens uit, dat de vijand niet uit het oosten komt, maar uit het westen. Dat zou een akelijke verrassing zijn, waar niemand op voorbereid is.

Volgens mij moet het bestaande veiligheidssysteem worden afgebroken en moet het burgerlijk verzet worden georganiseerd voor het geval van een bezetting."

De Tribune: "Dan moet de bevolking ook wel iets hebben dat de moeite van het verdedigen waard is."

De Gaay Fortmann: "Dat is juist. Dan moet er nogal wat aan de maatschappij veranderen."

GIJZELAARS

Op de vraag of de hele oorlogsbegroting niet gericht is op de veiligheid van het Nederlandse volk, maar op het werkverschaffen aan kapitaalmagnaten, antwoordt De Gaay Fortmann voorzichtig: "De hele gang van zaken is nog maar moeilijk te verdedigen, heel moeilijk te verdedigen."

Hij stemde in de Tweede Kamer dan ook tegen de defensiebegroting. Dat deed hij samen met de fracties van PSP en CPN, plus één lid van de PvdA en één lid van D'66. De rest stemde onbekommerd voor een begroting

die is afgestemd op een positie van Nederland als kolonie van de VS.

De Gaay Fortmann zei: "Zolang de atoomwapens op Nederlands grondgebied staan, zijn wij allemaal gijzelaars van Amerika."

GEEN TANKS, MAAR WERKGELEGENHEID

Dat partijen als VVD, KVP, ARP, CHU en DS'70 zo enthousiast zijn over 5 miljard gulden voor de defensie is niet verwonderlijk. Dat zijn erkende hielenlikkers van het kapitaal. Het is echter een schande dat de PvdA, die zegt op te komen voor de belangen van de werkende bevolking, in het parlement dezelfde houding aanneemt.

Het is een goede traditie dat arbeiderspartijen tegen de oorlogsbegroting stemmen. Het leger is een onderdrukingsapparaat en een geldverslinder. Maar de voorlopers van de PvdA zijn al in een grijs verleden van deze goede gewoonte afgestapt. Het resultaat liet zich duidelijk afmeten in de Tweede Wereldoorlog.

Het Nederlandse leger leverde gedurende vijf dagen een volkomen zinloze strijd. En tijdens de bezetting liet de oude SDAP het volkomen afweten. In de illegaliteit waren het de kommunisten die de leiding gaven. De leiders van de SDAP hielden zich ver van het front en verzuimden hun achterban juist in die tijd leiding te geven. De PvdA heeft van deze beschamende periode kennelijk niets geleerd.

De bezwaren van de Tribune richten zich niet alleen tegen de aanwezigheid van atoomwapens op Nederlands grondgebied. Het hele leger moet afgeschaft worden. Het is er niet om ons volk te beschermen, maar om de belangen van het kapitaal te verdedigen.

Maak van Nederland een socialisties land, een land waarin de grote massa van de bevolking krijgt waar ze recht op heeft. Dan zal een eventuele bezetter hier verdrinken in het massale volksverzet.

Nederland geen NAVO-kolonie!

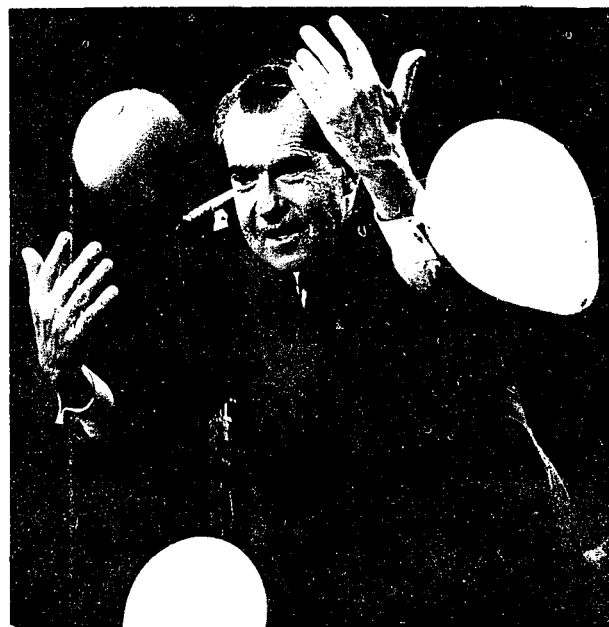
Geen tanks, maar werkgelegenheid!

Geen bommen, maar loonsverhoging! ●

AMERIKA KIEST NIXON - OORLOG GAAT DOOR

nixon als reclamespot

Richard Nixon heeft alle rekords geslagen. Regelmatig verbetert hij het wereldrekord bommengooien, maar nu kan hij ook fier gaan op een ander rekord. Nog nooit werd een president van de VS met zo'n meerderheid van stemmen gekozen als hij.

Het Amerikaanse volk heeft voor Nixon gekozen. Nixon, de grootste oorlogsmisdadiger aller tijden. Een man die Hitler zal doen vergeten. Een man die dagelijks de dodelijke rijkdommen van de VS op Vietnam laat werpen, terwijl in eigen land 6 miljoen werklozen bittere armoede lijden en de armenkomité's voedsel verzamelen voor verhongerende burgers.

De keuze van het Amerikaanse volk laat maar één konklusie over: de presidentskandidaat McGovern heeft de massa er niet van weten te overtuigen, dat hij het beter zou doen, dat hij een eind aan de oorlog en aan de binnenlandse problemen zou maken. Dit wantrouwen is verklaarbaar. McGovern is net zo goed een man uit de grote politiek als Nixon. Hij heeft zijn carrière net zo goed in een korrupt systeem gemaakt als zijn tegenstander Nixon.

Voor een wezenlijke verandering in de VS komt het niet aan op de keuze tussen twee presidentskandidaten. De bestaande revolutionaire beweging aan de basis, zal zich breed in de massa moeten wortelen om een werkelijke omwenteling in de VS te veroorzaken. De verandering kan niet uit Washington, maar zal uit het Amerikaanse volk zelf moeten komen.

Men kan het betreuren dat McGovern nooit de kans krijgt om te tonen dat hij een betere president was geweest dan Nixon. Duidelijk is dat de Amerikanen hebben gekozen voor het goed-georganiseerde apparaat van Nixon en niet voor het rommelige, waarmee McGovern altijd vergezeld ging. Bovendien wordt hen het respect voor "sukses" nu eenmaal met de paplepel ingegoten, zelfs als dit sukses met onwettige middelen wordt bereikt. En men kan de buitenlandse politiek van Nixon, met bezoeken aan Peking en Moskou en een bijna-vredesakkoord vlak voor de verkiezingen zeker als een sukses afschilderen.

Er is één troost. De rekordhouder, die Nixon tijdens de verkiezingen onttroonde, was president Johnson. Acht jaar geleden werd die president met de grootste meerderheid die de Amerikaanse geschiedenis tot op dat moment had gekend. Vier jaar later verdween Johnson vernederd en versmaad van het politieke toneel. Hij zag niet eens kans zich opnieuw kandidaat te stellen.

DE OORLOG GAAT DOOR

Voor de wereld is het belangrijkste aspekt van de herverkiezing van Nixon, de voortzetting van de vreselijke oorlog in Zuid-Oost Azië. Vlak voor de verkiezingen scheen de vrede in zicht. Maar waar de Vietnamezen zelf voor waarschuwd (zie Tribune 11) werd bewaarheid. De hele operatie was een geweldige verkiezingsstunt. Evenals in 1956, 1962 en 1968 gebruikten de VS de vredesgekrachten als dekmantel voor het voortzetten en verheugen van de barbaarse oorlog.

Terwijl de datum voor de tekening van het akkoord was vastgesteld, werden de wapenleveranties aan de Amerikaanse marionetten in Vietnam tot het uiterste opgevoerd. De Zuid-vietnamese regering beschikt nu over de op twee na grootste luchtmacht van de wereld. Ondertussen liet Nixon het akkoord stranden op de weigering van president Thieu om er mee in te stemmen. Om wille van de verkiezingen werd de verantwoordelijkheid op Thieu geladen. Erg overtuigend klinkt het niet, als iemand in feite zegt: "Ik wil wel, maar mijn marionet houdt me tegen".

De kans op vrede is weer even klein als tevoren. De VS en Nixon hebben al vele smadelijke militaire nederlagen te slikken gekregen. Hun vernedering moet kennelijk nog groter worden, voordat ze er wijs van worden en zich losmaken uit het moeras van de Vietnamese volksoorlog.

De geschiedenis bewijst opnieuw dat het imperialisme alleen met de wapens kan worden verslagen. Het Vietnamese volk moet zich nog grote offers getroosten om zijn vrijheid en onafhankelijkheid te bevechten. De mobilisatie van de wereldopinie is een onmisbare steun voor de volkeren van Zuid-Oost Azië in hun heldhaftige strijd.

VAN MENS TOT MENS

In Nederland is daarvoor het comité Van Mens tot Mens met verdubbelde inspanning aan het werk. In vorige Tribunes hebben wij onze instemming met deze actie al betuigd. De opzet is dat ansichtkaarten van Vietnamese oorlogsslachtoffers worden verzonden aan burgers in de VS. Daarmee wordt hen de vraag gesteld, wat ze tegen hun kinderen denken te zeggen, als die hen later vragen waarom ze deze oorlog hebben toegelaten. Bij het comité worden deze kaarten besteld

in eenheden van 25, waarna ze worden doorverkocht in envelopjes van 5. Doordat het comité propagandamateriaal ter beschikking stelt en overal in het land filmavonden houdt, heeft de actie een geweldig sneeuwbal-effekt.

Vele tienduizenden Nederlanders hebben al min of meer actief aan deze actie meegewerkt. Het resultaat is dat na zeven weken al ongeveer een half miljoen kaarten hun weg naar de VS hebben gevonden. Het telefoonboek van Detroit (waaruit de adressen werden gehaald) is nu geheel verbruikt. Het comité Van Mens tot Mens heeft besloten een nieuw offensief in te zetten, met als doelwit de stad Chicago.

Een woordvoerder zei ons: "Het telefoonboek van Chicago telt zeker één miljoen adressen. We kunnen er dus weer tegenaan! Ons vuur is niet zo dodelijk als de Amerikaanse bommen, maar het blijkt toch effect te hebben. Van honderden mensen hebben we gehoord dat ze brieven uit de VS hebben terugontvangen. Natuurlijk zijn daarbij negatieve reacties. Zo van: Jullie in Europa zijn allemaal kommunisten, bombardeer Hanoi liever, waar bemoeien jullie je mee, jullie zijn zelf gastheer van Hitler geweest en wij zitten in Vietnam omdat anders die stomme Hollanders er zouden zitten. Maar talloze brieven zijn positief. Van mensen die precies vertellen welke acties ze ondernomen hebben tegen de oorlog en wat ze later aan hun kinderen zullen zeggen. Van anti-oorlogsgroepen in de VS die ons bedanken voor deze actie en ons aansporen zo nog veel meer te doen. Dat willen we ook doen. Zo lang de oorlog nog niet is afgelopen hebben we nog niet genoeg gedaan. En onze actie geeft iedereen de mogelijkheid om zelf ook wat te doen."

Dat "doen" bestaat uit het bestellen van kaarten bij het comité Van Mens tot Mens door per pakket (25 kaarten compleet met adressen en propagandamateriaal) f 2,50 over te maken op gironummer 2786842 ten name van mej. M. Claassen te Nijmegen. Schriftelijke inlichtingen: Berg en Dalseweg 361 te Nijmegen. Telefonies: 080-229388 (Ons Huis).

Het comité verzocht ons met nadruk te vermelden dat iedereen via deze adressen afspraken kan maken voor avonden met Vietnam-films. Daaraan zijn geen kosten verbonden.

De Tribune ondersteunt nogmaals van harte de oproep van het comité Van Mens tot Mens.

Hebt u er zelf trouwens al over nagedacht wat u later tegen uw kinderen zult zeggen, als zij u vragen, wat u tegen deze oorlog deed? Dat zij het u zullen vragen is zeker — want als de werkelijkheid over deze oorlog algemeen onthuld kan worden, zal de wereld nog harder geschokt zijn, dan door de vernietigingskampen van de nazi's. ●

BEVOLKING RICHT ZELF WINKELS IN

(van onze verslaggever Derk Sauer)

BELFAST - Noord Ierland

Iedere zaterdagmorgen staat er om negen uur al een lange rij vrouwen op de hoek van New Lodge Road in Belfast. Ze moeten nog een half uur wachten, maar ze willen er vroeg bij zijn. Want ze staan voor een hele bijzondere winkel, waar de artikelen goedkoop en snel uitverkocht zijn. Het gaat om de co-op van de James Conolly Republican Club (officials).

Sinds enkele maanden schieten deze co-ops in Noord Ierland als paddestoelen uit de grond. In twee maanden waren er in Belfast al meer dan 20 gevestigd. De co-op van New Lodge Road werd in enkele weken een begrip in de buurt. En dat is verklaarbaar.

In de gewone winkels in Ierland stijgen de prijzen met de dag. Een huisvrouw moet ieder dubbeltje enkele malen omdraaien voordat ze het uitgeeft, en in de tussentijd wordt het al weer minder waard. Alleen in de co-ops liggen de prijzen laag.

Een lid van de republikeinse beweging (officials) legde me uit wat die co-ops eigenlijk zijn.

WINKELS ZONDER WINSTEN

"In de co-ops verkopen we vooral levensmiddelen. We zijn er mee begonnen om de mensen in de buurten te helpen. Vooral in de grote supermarkten vliegen de prijzen omhoog. De huisvrouw in Holland zal dat ook wel kennen: je portemonnee loopt gewoon onder je neus leeg. Onze enige mogelijkheid daartegen was om zelf iets te beginnen.

Met wat geld van onze club zijn we naar de groothandel gestapt om levensmiddelen in te kopen. De ene winkel begon met een kapitaal van f 800, de ander zelfs maar met f 400. Onze prijzen kunnen zo laag liggen

omdat we er geen winst op maken. Het werk gebeurt allemaal door vrijwilligers.

Alle levensmiddelen zijn bij ons goedkoper dan bij de supermarkt om de hoek. Toen we een week draaiden, schrok de supermarkt zich rot. Vanwege de grote concurrentie begonnen ze daar ook enkele produkten in prijs te verlagen. De boter werd er spotgoedkoop. Dat was ons best. Zo hadden de buurtbewoners nog meer voordeel van de co-op. Maar de eigenaar van de supermarkt kon dat niet langer dan twee weken volhouden. Een kapitalist gaat nou eenmaal kapot als hij geen winst maakt. Door de prijsverlagingen ging winst verloren. Geleidelijk begon hij de prijzen weer te verhogen.

Van die gebeurtenis hebben we veel geleerd. Bijvoorbeeld dat het onmogelijk is om grote winkelconcerns te dwingen hun prijzen blijvend te verlagen. Ze kunnen dat alleen tijdelijk volhouden om te proberen ons kapot te krijgen. Nogmaals: dat vinden we prima, want daar heeft de buurt alleen maar voordeel van. En ons krijgen ze toch niet kapot, want wij hoeven geen winst te maken. Wij werken voor en niet tegen het volk.

UIT STRIJD TEGEN DUURTE GROEIT MACHTIGE ORGANISATIE IN NOORD-IERLAND

RECHTSTREEKS VAN PRODUCENT

Tot nu toe kopen we onze artikelen in bij de groothandel. Dat is eigenlijk fout. In de toekomst gaan we rechtstreeks bij de producent kopen, bij de boeren en de fabrieken. We hebben natuurlijk niet de illusie dat we zo het kapitalisme in dit land kunnen vernietigen. De uitbuiting van de arbeiders in de fabrieken gaat ondanks de co-ops natuurlijk gewoon door. Maar je schakelt de tussenhandel uit en maakt het leven voor de buurtbewoners goedkoper. Bovendien versterk je het zelfvertrouwen van de mensen en laat je zien dat het ook anders kan.

KLEINE MIDDENSTAND

Nadat de co-op was geopend, begonnen een paar kleine winkeliers te klagen over het teruglopen van hun klandizie. Dat is een ernstig probleem. De kleine winkeliers hebben het toch al zo moeilijk, daar hebben we best oog voor. Door de concurrentie van de supermarkten worden ze overal opgeslokt. Alleen door krankzinnig lange opeeningstijden kunnen ze het hoofd boven water houden.

● De co-ops bestrijden de supermarkten met lage prijzen

VIJF VOORVALLEN IN BELFAST

BELFAST - Noord Ierland

Michael Hayes was de hele avond in de St. George's school. Eén van zijn kinderen zat op die school. Elke maand was er een gezelligheidsavond voor de ouders. Dan werd er wat gezongen en gedronken. Om 1 uur was het afgelopen.

Die nacht liep Michael samen met een paar vrienden terug naar huis. Op de hoek van een straat namen ze afscheid. Voorgoed, want Michael Hayes werd niet levend teruggezien.

Niemand weet wat er daarna gebeurd is. Maar één ding is zeker: om kwart over één werd Michael vlak bij zijn huis doodgeschoten door een Engelse patrouille. Het leger verklaarde dat er een sluipschutter was gedood. Iedereen wist dat het gelogen was. Michael was geen lid van de IRA. Hij was naar een ouderavond geweest en vijf minuten voor zijn dood liep hij nog met zijn vrienden te praten.

Op een zaterdagavond beschoten twee legerpatrouilles elkaar. Deze vergissing kostte één soldaat het leven. Maar omwonenden wisten zeker dat er ook een Ierse burger sneuvelde. In Belfast's accent hadden ze horen roepen: "Schiet niet, alsjeblieft niet schieten."

Een vrouw deed voorzichtig haar deur open om te zien of ze helpen kon, maar werd bijna door soldaten in elkaar geslagen. In een glimp zag ze het lichaam van een burger wegslepen.

Jim Hamel liep 's middags om vier uur over de New Lodge Road, op weg naar de winkel van zijn vader. Zoals wel vaker gebeurt, bestookten kinderen de Engelse soldaten met stenen. Jim hield de pas in om te kijken wat er gaande was. Ineens stopte een legerjeep, waar een paar soldaten uitspron-

● Demonstratie tegen het Britse leger

gen.

Jim werd in de jeep gesleurd en naar een legerpost gebracht. Daar werd hij beschuldigd van "opstandig gedrag". Dat gaat hem waarschijnlijk 6 maanden in de Crumlin-gevangenis kosten.

Zo werkt het Britse leger. Jim stond bekend als lid van de republican club in zijn buurt. Elke keer als hij op straat kwam, werd hij aangehouden. Dikwijls moest hij mee naar een legerpost voor "identifikatie". Deze keer hadden ze dan eindelijk een aanklacht tegen hem in elkaar gedraaid.

Aan de arm van haar moeder wandelde Una Makeenen (een knap meisje van 17) op een zaterdagmiddag op straat. Ze waren wezen winkelen. Op de route naar huis lag een legerpost. Eén van de soldaten floot Una na en knipoogde.

Maar Una moest niet veel van de soldaten hebben. Haar vader was drie maal gefinterneerd geweest. Hij werd door het Britse leger gemarteld omdat hij in een verenigd Ierland gelooft. Hij was nog niet zo lang terug uit zijn laatste verblijf in het concentratiekamp, dat enkele maanden duurde. Una's vriendje zat in de gevangenis om tweeneenhalf jaar op te knappen. Hij werd bestraft op het bezit van een geweer.

Het antwoord van Una op de toenadering van de soldaat was dan ook: "Val dood!"

Onmiddellijk werd ze besprongen door een andere soldaat. Hij draaide haar arm op de rug en gooide Una met haar moeder in een politiejeep. Ze werd aangeklaagd wegens "ordeverstoring" en kreeg 6 maanden voorwaardelijk.

Michael N. zat op een vrijdagavond in de bar van het Grand Imperial Hotel. Met enkele vrienden dronk hij een pilsje. Plotseling rende er iemand rond met de kreet op de lippen: "Er is een bom!" Op dat moment waren ongeveer 200 mensen in het hotel. Michael begon te rennen, maar dat deed iedereen. Duwend, struikelend, gillend, wanhopig zochten de mensen naar de nooduitgang. Elk moment kon de bom exploderen.

Op de eerste verdieping beland, zag Michael een groot raam. Hij meende het er op te kunnen wagen, en trapt de ruit in diggelen. Hij sprong naar beneden, gevolgd door enkele anderen. Half vallend, half rennend bereikte hij een muurtje. Juist toen hij in dekking lag, ontplofte de bom. Op het moment dat het hele gebouw met donderend geweld in elkaar stortte, bevonden zich nog 50 mensen in het hotel. Het liep "goed" af: slechts één dode en 40 gewonden.

Dit zijn zo maar enkele voorbeelden uit het dagelijks leven in Noord-Ierland. Je zou ze bij honderden kunnen geven. ●

VERVOLG CO-OPS

De kleine winkels zijn hier van maandag tot en met zondag open van 's morgens acht uur tot middernacht. Het is begrijpelijk dat ze vijandig tegenover de co-op staan. Toch ligt daar hun toekomst. Vroeg of laat kunnen ze het toch niet bolwerken tegen de supermarkten. Daarom proberen we ze te betrekken bij de co-ops. Als we langere openingstijden hebben, denken we er over om ze in de co-op te laten werken met normale werktijden tegen een behoorlijk loon.

De kleine winkeliers kunnen er niet onderuit om te kiezen tussen de kapitalisten en de co-ops. Maar dat is ze moeilijk aan het verstand te brengen. De meesten hebben ergens toch nog de illusie dat ze zelf een grote zaak kunnen opbouwen.

ORGANISEREN

Met de co-op helpen we dus de mensen in de buurt. Maar wat misschien nog belangrijker is: met de co-op organiseren we ze. Je moest het hier vrijdags eens zien. Eerst komt er een stel huisvrouwen bij elkaar om te bespreken wat er moet worden ingekocht. Dan gaan we met een bestelauto naar de groothandel en kopen de boel. Later op de avond komen de vrouwen weer in de co-op bij elkaar, om de artikelen te prijzen en uit te stallen. En als je dan op zaterdag de

Conolly-club binnenkomt, (waar de co-op gevestigd is), staan dezelfde vrouwen weer klaar om je te bedienen.

Zo organiseren we de mensen, zo doen ze ervaring op. Dit is een stukje van de volksstrijd die hier gevoerd wordt. De co-op winkel is nog maar een deel van een veel groter coöperatief dat we bezig zijn in te stellen. Een paar weken geleden zijn we ook begonnen met een bouwco-op.

WERKLOZEN AKTIEF

Je moet weten dat in de New Lodge buurt bijna 60 % van de mannen werkloos is. Daaronder zijn veel bouwvakkers die we nu hebben georganiseerd in een bouwco-op.

Hier staan veel huizen leeg. Er wordt niets aan gedaan. Het is de politiek van de overheid om de mensen uit hun huizen te verjagen naar de dure nieuwbouwflats. Bovendien wordt er aan het onderhoud van de huizen niets meer gedaan sinds we in een algemene huurstaking zijn. Die huurstaking werd uitgeroepen toen honderden mannen zonder vorm van proces door de Engelsen in concentratiekampen werden opgeborgen.

Via de bouwco-op worden huizen opgeknaapt, leidingen gelegd enz. Maar ook hier is belangrijker: we organiseren de mensen erdoor. Zo bouwen we een organisatie op die op alle terreinen actief is en waaraan

iedereen iets kan bijdragen. Of je nu bouwvakker of pijpfitter, draaier of schoolmeester bent, wij hebben werk voor je.

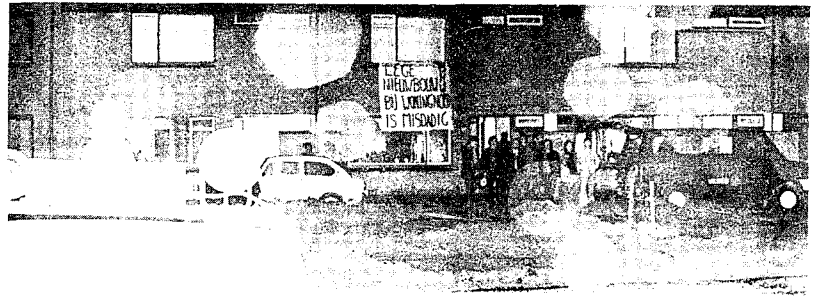
En dat werk is geen weggegooid tijd. Het is tevens werk aan de opbouw van een organisatie van het volk. Een organisatie die het kapitalisme kan verslaan en die het socialisme kan vestigen. Daarom is het niet zo verwonderlijk dat het Britse leger zoveel belangstelling heeft voor onze co-ops, hoewel er geen wapens te vinden zijn.

OFFICIER VAN INLICHTINGDIENST

Vorige week was er zelfs een officier van de inlichtingendienst in onze co-op. Hij vroeg me waarom we ermee begonnen waren. Ik zei hem: "Met 20.000 soldaten hier kunnen jullie ons met kogels verslaan. Maar de co-ops kunnen jullie niet vernietigen. Als jullie ook maar één vinger tegen de co-ops uitsteken, krijg je heel Belfast op je nek. Revolutionairen kun je wel doodschieten, maar daarmee maak je de revolutie niet dood. De revolutie wordt immers gemaakt door het volk."

De officier van de inlichtingendienst had daar niet van terug. Hij keek beteuterd voor zich uit en na een paar minuten liep hij de winkel weer uit, zonder nog iets te zeggen. De mensen in de co-op hadden mijn woorden echter maar al te goed begrepen. ●

LEGE NIEUWBOUW BIJ WONINGNOOD IS MISDADIG

Politieactie bij nacht

Tot vrijdag 3 november vormden de werkloze ziekenverzorger Emile Janssen (22), zijn vrouw Mieke (24) en hun acht maanden oude zoon Peter, een kreupeergezin. Toen bewoonden ze al bijna een jaar een vochtige kelderruimte in Nijmegen. Voor dit jonge gezin bestond kennelijk geen andere huisvesting dan een oude wijnkelder, prakties zonder daglicht en zo ongezond dat de paddestoelen er aan het plafond groeiden. De huur bedroeg f 250 in de maand. Een eindeloze tocht langs alle mogelijke autoriteiten en instanties bleef vruchteloos. De spanningen in het gezin werden onhoudbaar. De ziekten van de kleine Peter konden alleen nog maar met veel te zware geneesmiddelen onderdrukt worden.

Die vrijdagavond kraakte het gezin Janssen een leegstaande nieuwbouwwoning in Nijmegen. Omdat ieder ander middel gefaald had, besloten ze ten einde raad om een behoorlijk huis te kraken. "Al stond er de doodstraf op," zei Emile, "dan zou ik het nog doen. Ik ben toch verantwoordelijk voor mijn vrouw en kind?"

Ze riepen de hulp in van de Nijmeegse afdeling van de Bond van Huurders en Woningzoekenden (BHW). Eerst hadden ze een oud huis op het oog. Toen ze hier de spulletjes aan het uitladen waren, bleek dat niet veel beter te zijn dan de kelderwoning. Toen kreeg iemand van de BHW het idee: "Waarom gaan we niet naar Tolhuis?" Dat was dan het begin van één van de meest geruchtmakende acties tegen de woningnood die dit jaar in Nederland zijn gevoerd.

HUUR VAN f 433,-

Tolhuis is een Nijmeegse nieuwbouwwijk.

Overleg tussen de krakers

Juist in die week was bekend geworden dat er in deze buurt een complex woningen was opgeleverd met huren van rond de f 400 in de maand. Deze huizen zouden eerst tussen de 200 en 250 gulden moeten doen. Toen met de bouw begonnen werd, schatte men de huur al op f 300. Tenslotte moest de huurprijs op f 433 worden vastgesteld. Met veel moeite wisten de gemeente en de woningvereniging "Nijmegen" van de regering gedaan te krijgen dat de huur werd teruggebracht tot f 400, maar dat maakte natuurlijk geen wezenlijk verschil.

Van de 140 opgeleverde woningen konden er met pijn en moeite 80 worden verhuurd. De woningvereniging kon met geen mogelijkheid huurders voor de overige 60 vinden. Daarom onthulde ze het plan om deze huizen te verkopen. En terwijl hier tientallen prachtige huizen leegstonden, konden gezinnen zoals dat van Janssen rustig kreupeuren.

"Het is net zoiets als een pannetje eten op straat zetten, terwijl er mensen honger lijden", zei Emile. "Maar stelen als je honger hebt, noem ik geen stelen. Daarom zijn wij deze huizen gaan gebruiken, zoals ze gebruikt moeten worden. Gewoon als huisvesting voor een gezin dat een dak boven zijn hoofd zoekt."

Het eerste huis werd gekraakt, zonder ook maar een spatje verf te beschadigen. De voordeur stond namelijk open, niemand geloofde het, maar het was waar. Onmiddellijk begon de BHW te organiseren, dat in dezelfde straat nog meer kreupeergevallen werden ondergebracht. Binnen enkele dagen waren 4 woningen bezet, door schandelijk gehuisveste gezinnen. 's Maandags werd een groot spandoek buiten gehangen met de leuze,

waaronder de actie gevoerd werd: "Lege nieuwbouw bij woningnood is misdadig."

DOORSTROMING

Samen met de bewoners stelde de BHW een verklaring op, waarin het doel van de actie wereldkundig werd gemaakt. Woningen zoals op Tolhuis, worden gebouwd onder het voorwendsel dat ze de "doorstroming" bevorderen. Dit betekent dat ze mensen met hogere lonen uit de goedkopere oude huizen moeten weglukken, zodat er betaalbare huizen vrijkomen voor mensen met lage inkomens. Dit systeem moest verbloemen dat deze maatschappij niet in staat is om nieuwe huizen te bouwen voor een normaal arbeidersgezin.

Maar ook die doorstroming redt het niet. De laatste maanden volgen de berichten over leegstand in de nieuwbouw elkaar steeds sneller op, uit Groningen, uit Arnhem, uit Helmond, uit Amsterdam en noem maar op. Deze leegstaande woningen zijn echter geen teken van weelde, zoals ministers trots verklaren, maar een teken van armoede. Doordat het krankzinnige systeem van "doorstroming" stagneert, zijn de woningzoekenden en de kreupeergevallen het kind van de rekening.

De BHW maakte duidelijk dat door deze actie de vinger werd gelegd op een rotte plek in de samenleving. De overheid zou toch eindelijk doordrongen moeten worden van de onhoudbaarheid van de bestaande situatie en van het feit dat de mensen zich daar niet langer bij neerleggen. Als de gemeente en de woningvereniging geen bewoners voor die huizen kon vinden, de BHW kon dat wel. Alleen in Nijmegen al honderden als het moest.

GROTE SOLIDARITEIT

De solidariteit van de Nijmeegse bevolking was hartverwarmend. De bouwvakkers op Tolhuis reageerden enthousiast op de kraakactie. Voor de radio verklaarde één van hen: "Nou heb ik tenminste eer van m'n werk." Zestig bouwvakkers tekenden spontaan een solidariteitsverklaring, waarin ze onder meer een bouwbeleid eisen waarin arbeiders, zoals zij, niet alleen goed zijn om te bouwen, maar ook het recht hebben om te wonen. Hoeveel indruk deze reactie van de bouwvakkers maakte werd wel bewezen door het feit dat de politie zich alleen 's nachts massaal rond de kraakhuizen durfde vertonen. Ook de reactie van de bouwondernemers loog er niet om. Het werd de bouwvakkers streng verboden om contact met de krakers te hebben. Toen één van hen toch een praatje met de krakers maakte, werd hij op staande voet ontslagen...

In de fabrieken en bedrijven was de kraakactie het gesprek van de dag. Overal lieten de mensen hun instemming met de actie duidelijk blijken. De studenten van een katholiek opleidingsinstituut voor leraren, stelden een solidariteitsverklaring op en zamelden geld in. Ook in verschillende buurten namen de bewoners het initiatief tot inzamelingsacties om de BHW financieel te steunen.

BHW LEGT DOOR KRAAKAKTIE VINGER OP ZERE PLEK

Het meest opvallend was de reactie van de andere bewoners van Tolhuis, die zelf wel enorme huren betalen. Verschillende van hen kwamen de krakers hun hulp aanbieden. Anderen verschenen in groepjes op straat en staken hun mening over de provokaties van de politie niet onder stoelen of banken. Er werden opmerkingen gehoord als: "Ze moesten de hele wijk kraken. Ik wou dat ik zelf de moed gehad had om te kraken, in plaats van die onbetaalbare huur te accepteren."

Ook de progressieve politieke partijen lieten van zich horen — niet zo verwonderlijk in de verkiezingsstrijd. De PvdA stelde vragen in de Tweede Kamer. Samen met PSP, PPR en D'66 stelde de PvdA ook vragen in de raad van de gemeente Nijmegen. De voorzitters Van der Louw (PvdA), mevr. Van der Scheer (D'66) en Coppes (PPR) verschenen zelf in Arnhem op een perskonferentie van de BHW om van hun solidariteit met de kraakaktie te getuigen.

GEMEENTE ALS VIJAND

Vanaf het begin heeft de BHW er op gewezen dat ook het gemeentebestuur en het bestuur van de woningvereniging Nijmegen klagen over de onmogelijkheid om in deze tijd in Nederland een fatsoenlijk huisvestingsbeleid te voeren. De BHW heeft deze instanties dan ook opgeroepen om de doeltreffende aktie tegen de wantoestanden te steunen en één front te maken tegen het regeringsbeleid.

Het optreden van de overheid en de woningvereniging heeft het echter wel moeilijk gemaakt om in de eerlijkheid van hun klaagpartijen te geloven. De krakers en de BHW hebben aan de redelijkheid van hun eigen standpunt geen enkele twijfel laten bestaan. Ze boden aan de huizen onmiddellijk te ontruimen als er behoorlijke en betaalbare woningen voor hen waren gevonden. Tevergeefs probeerden ze met de gemeente en de woningvereniging in overleg te komen.

De gemeente begon met hen te verzoeken een woonvergunning aan te vragen. Door het wonen in de nieuwbouw wettig te maken, wilden ze proberen ook de wettige f 400 te vangen. De krakers reageerden met een brief waarin nogmaals gesteld werd dat het hun er niet om te doen was deze woningen voor zichzelf te bezetten. Ze waren echter wel bereid een woonvergunning aan te vragen op voorwaarde dat de gemeente de kraakaktie zou gebruiken om in Den Haag een huur van maximaal f 200 af te dwingen.

Daarna weigerde de gemeente geruime tijd om het gas aan te sluiten. Dit had tot gevolg dat de krakers op z'n minst twee weken zonder centrale verwarming bleven, terwijl het steeds kouder werd en er twee zieke kinderen in de huizen zaten.

Op maandag 13 november kreeg de BHW van wethouder A. Kruyt (VVD) te horen dat het gas niet alleen niet werd aangesloten, maar dat ook stroom en water zouden worden afgesloten. Dat zou gebeuren op verzoek van de woningvereniging. De algemene reactie in de kraakwoningen was: "Als ze ons er zo uit proberen te krijgen, dan gaan we nooit. De gemeente heeft met ons nog geen moeilijkheden gehad, maar nu zijn ze die kennelijk zelf aan het zoeken. Het beste antwoord is dat we de kraakaktie onmiddellijk uitbreiden."

Een uur later waren er twee huizen bij gekraakt voor twee kreperegevalen en was het totaal aantal huizen gebracht op 6. Toen sloeg de politie toe.

POLITIE PROVOCEERT

Nederland gaat door voor een democraties land, waar de politie aan de hand van de wet de bevolking beschermt. Nu beschermen die wetten over het algemeen de belangen van de bezittende klasse. Maar het kraken is

nog een maas in het wettenet dat het mogelijk maakt om verschrikkelijke woontoe-standen aan de kaak te stellen. Minister Van Agt heeft het plan kraken strafbaar te stellen, maar die wet is nog niet van kracht.

De Nijmeegse politie echter heeft blijkbaar helemaal geen wet nodig om tegen krakers op te treden. Misdaden zoals het leegstaan van nieuwbouw bij woningnood worden door de politie niet bestreden. Integendeel; zonder wetsgrond, maakt de politie het leven van de mensen die deze wantoestanden wel bestrijden, zo zuur mogelijk.

Nachtenlang zwierven tientallen politie-agenten rond de kraakpanden om uitbreiding van de aktie te voorkomen. Recherchewagens reden af en aan. Gedurende enkele nachten werden de huiskamers van de krakers tot 's morgens 6 uur in het volle licht van de koplampen gezet. Slapen werd daardoor onmogelijk gemaakt. Een vrouw kon bij het licht van de politie-auto een boek lezen terwijl ze in bed zat.

Honderden manuren besteedde de politie aan de kraakaktie. Al die manuren gingen verloren voor het bestrijden van werkelijke misdaden.

Het devies dat in het wapen van de gemeentepolitie staat, luidt: "Wij waken, opdat gij kunt slapen". Dit werd in de nacht van 13 op 14 november wel op een erg vreemde manier in praktijk gebracht. Om half één verscheen de politie bij de twee pas-gekraakte huizen en verschaftte zich toegang door ruiten in te slaan. In het holst van de nacht (tot 3 uur duurde het) werden de bewoners op straat gezet. Daarbij was een zwangere vrouw die op alle dag liep. Daarbij was ook een werkman die om 4 uur naar zijn werk moest.

Dat alles gebeurde in een sfeer van intimidatie en gewelddadigheid. De politie liet niets na om de bewoners tot het uiterste te brengen. Zo werden bijvoorbeeld de dekens weggerukt van de twee bedden waarin de vrouwen nog lagen te slapen. Dat er geen vechtpartij ontbrandde was een wonder, te danken aan de zelfbeheersing van de gedupeerde gezinnen.

De politie weigerde te vertellen op grond van welk wetsartikel ze optrad. De bewoners kregen niets anders te horen dan: "Onmid-

dellijk er uit". Ook tegenover de advocaat van de BHW weigerden ze andere argumenten te gebruiken dan hun machtsmisbruik. Geen wonder trouwens, want bij nauwkeurig onderzoek van de wet bleek dat de politie zich niet op een wetsartikel baseerde, maar op haar eigen machtswellust.

Namens de BHW en de twee kreperegezinnen diende mr. J. Soons te Nijmegen een klacht in bij de Justitie tegen het politie-optreden. Maar dat is ook zo aardig. Je kunt nog wel gelijk krijgen, maar ondertussen staan de mensen op straat. De twee verwijderde echtparen werden onmiddellijk opgenomen bij de vier andere gezinnen, die tot op dat moment alleen door de politie werden getreiterd en niet op straat gezet. Na de nacht van dit politie-optreden maakte de woningvereniging trouwens bekend dat de aanvraag om de aansluitingen weg te nemen, was ingetrokken...

STRIJD TEGEN DEZE MAATSCHAPPIJ

De hele gang van zaken is onthullend over de huidige situatie in ons land. Wanhopige gezinnen en hun organisatie stellen door middel van een aktie — die niemand benadeelt — een grove onrechtvaardigheid aan de kaak. De reactie van de overheid is er echter niet een van hulp aan deze mensen. In plaats van de wantoestanden te bestrijden, bestrijdt de overheid liever degenen die er aktie tegen voeren. Nodeloos werden in Nijmegen de tegenstellingen verscherpt en zette de overheid koers op een uitbarsting van geweld. Ze vragen er gewoon om.

Ondertussen blijven de krakers en de BHW de huizen bezet houden tot ze behoorlijke woonruimte krijgen toegewezen of tot de huren van de nieuwbouw voor hen betaalbaar zijn gemaakt. Ze hebben duidelijk gezegd: "Wij strijden niet in de eerste plaats voor onszelf. Wij vechten tegen de maatschappij in een land dat niet eens in staat is zijn bewoners een fatsoenlijk dak boven het hoofd te geven."

Dit was een TRIBUNE-reportage over Nederland in 1972. Er zal heel hard aktie gevoerd moeten worden, wil het in 1973 niet beroerder, maar beter worden.

BOUWVAKKERS WAAR WERK JE EIGENLIJK VOOR

Nederland telt ongeveer een half miljoen bouwvakkers. De dagtaak van velen van hen ligt op het terrein van de woningbouw. Hoewel er nog steeds woningnood is, zijn tienduizenden bouwvakkers werkloos, maar dat is niet het onderwerp van dit artikel. Wat we nu aan de orde stellen is: Waar werken die bouwvakkers eigenlijk voor?

Natuurlijk in de eerste plaats omdat ze — net als iedereen — de kost moeten verdienen. Maar Arie Groenevelt heeft gelijk als hij zegt, dat er voor arbeiders méér is dan alleen werken voor een bepaald loon. Je bent ook dag-in-dag-uit bezig met het vervaardigen van bepaalde produkten en je hoopt toch dat die produkten hun bestemming vinden. Verreweg de meeste produkten moeten namelijk uiteindelijk weer terecht komen bij gewone mensen, zoals industrie-arbeiders en bouwvakkers.

Het werk in de bouw is er de laatste jaren niet interessanter op geworden, maar velen gaat het toch aan het hart wat er met het werk van hun handen gebeurt. Logies, dat werk vult immers het belangrijkste deel van je leven. Daarom ervaren niet alleen de slachtoffers van de woningnood, maar ook de bouwvakkers het huidige bouwbeleid in Nederland als een schandaal. De positieve reactie van de Nijmeegse bouwvakkers op de kraakactie van nieuwbouwwoningen, bewijst dat ze er zo over denken.

FELLE AANKLACHT

Dat bouwvakkers wel mogen bouwen, maar niet mogen wonen is in de TRIBUNE een regelmatig terugkerend onderwerp. Deze algemene situatie is dan ook een zeer felle aanklacht tegen het maatschappelijke systeem in Nederland. Dit systeem maakt het onmogelijk dat bouwvakkers nieuwbouw afleveren die voor hen zelf en voor hun kameraden uit andere bedrijfstakken betaalbaar is.

Volgens een grove berekening kan op dit moment in Nederland voor een huur van f 200 in de maand, slechts een huis van f 30.000 gebouwd worden. Voor f 30.000 bouw je tegenwoordig echter maar nauwelijks een hondenhok. Herhaaldelijk hebben gemeenten en woningverenigingen de laatste jaren met trots nieuwbouwprojecten aangekondigd met betaalbare huren. Zijn de huizen echter klaar, en de bouwvakkers vertrokken naar het volgende karwei, dan blijken de huren f 250 te bedragen en dat is nog maar minimaal.

Herhaaldelijk hebben regeringen, wethouders, professors, bouwkapitalisten en beleggers het einde van de woningnood afgekondigd. Inderdaad komt er nu overal nieuwbouw leeg te staan, maar de lijsten van woningzoekenden

en de urgentielijsten worden niet korter.

We kunnen maar tot één konklusie komen: Nederland is niet in staat zijn bevolking behoorlijk te huisvesten. De bouwvakkers kunnen zwoegen wat ze willen, dat verandert er niets aan.

Je vraagt je af hoe dit in godsnaam mogelijk is.

Toen na de oorlog in ons land een groot gebrek aan woningen werd vastgesteld, werd door de regering een groot aantal maatregelen genomen. De overheid besloot een dikke vinger in de pap te steken. Terecht natuurlijk, want de volkshuisvesting is een eerste levensbehoefte. Een slechte huisvesting heeft de laatste 27 jaar het levensgeluk van miljoenen Nederlanders in de weg gestaan.

Het ingrijpen van de overheid heeft de woningnood niet kunnen oplossen. In plaats van dit ingrijpen te verbeteren en harder te maken, heeft de overheid geleidelijk zijn handen van de volkshuisvesting afgetrokken. Alle maatregelen die de laatste jaren genomen zijn — onder meer huurliberalisatie en huurharmonisatie — zijn gericht op het versterken van de greep van het particuliere bedrijfsleven op de woningbouw.

In een kapitalisties land hoeft dat geen verwondering te wekken. De mensen, die aan de macht zijn, redeneren hier immers dat al het heil te verwachten is van het particuliere initiatief. Ze zweren erbij dat de maatschappij alleen gezond is als particuliere kapitaalbezitters hun winsten kunnen vergroten. Deze kapitalisten zullen er dan immers wel voor zorgen dat de mensen krijgen waar ze behoefte aan hebben en de arbeiders werkgelegenheid bezorgen.

GROTE WINSTEN

Het sprookje van de gezondheid van de kapitalistische ekonomie is in Nederland na de oorlog al enkele malen wreed verstoord. Toch vonden de machthebbers het ongezonder dat de particuliere winstmakers het in de woningbouw niet voor het zeggen hadden. Ze besloten daar verandering in te brengen en de gevolgen laten niet op zich wachten. Bepaald heilzaam zijn die gevolgen niet. De woningnood is erger geworden in plaats van minder.

De hele hopeloze en uitzichtsloze situatie in de volkshuisvesting bewijst dat de winsten van de ondernemers niet garant staan voor het welzijn van het volk. Integendeel. In Nederland wordt gebouwd in het belang van de grondspekulanten, de bouwkapitalisten en de grote beleggers. Dit belang is: meer miljoenen voor de ondernemers, meer miljoenen voor de couponknippers. En de praktijk wijst uit dat dit belang dikwijls lijnrecht tegenover

de belangen van de huurders en de woningzoekenden staat.

Onbetaalbare nieuwbouw is voor de profiteurs van de woningnood een goed zaakje. Natuurlijk niet als ze leeg blijft staan. Maar in plaats van de ondernemers te dwingen tot lagere huurprijzen, probeert de overheid de bevolking te dwingen deze huizen te betrekken. Dat doet ze door de huurharmonisatie. Dat doet ze door de verkrotting van oude stadswijken te bevorderen. Dat doet ze door te spelen met de gedachte van wettelijk verplichte doorstroming. Dat doet ze door individuele huursubsidie, waardoor huurders worden aangewezen op een ongewisse toeslag op hun — te lage — lonen. En als dat allemaal mislukt, zal de regering ongetwijfeld noodgedwongen een greep in de belastingpot doen. Maar die belastingen komen uiteindelijk uit dezelfde portemonnee als de huren.

We moeten vaststellen, dat de rampzalige woningnood een verschijnsel is van het kapitalisme. Aktie, harde aktie is noodzakelijk om daar verandering in te brengen. Het doel van die akties kan alleen bereikt worden als ze zich richten op de fundamentele eis: de volkshuisvesting moet als eerste levensbehoefte bevrijd worden uit de wurgende greep van de particuliere winstmakerij.

Het maatschappelijk systeem in Nederland is onmachtig om de grote massa van de bevolking te geven waar ze recht op heeft: behoorlijke en betaalbare huisvesting. Daarom moet dat systeem veranderd worden. Aan bouwvakkers en kapitaal is geen gebrek. Ze worden op dit moment alleen niet gebruikt tot heil van de arbeiders. Strijd hiertegen is van levensbelang voor de Nederlandse bevolking. De TRIBUNE stelt met instemming vast dat in een organisatie als de Bond van Huurders en Woningzoekenden deze klare taal ook gesproken wordt en dat vele duizenden buurtbewoners hierin hun macht georganiseerd hebben.

Maar niet alleen de huurders en woningzoekenden zijn met huid en haar bij deze problemen betrokken. Dat zijn de bouwvakkers ook. Het gaat tenslotte om het werk dat zij in deze maatschappij met hun eigen handen verrichten. Ook de bouwvakkers moeten hun gewicht in de schaal werpen voor de eis van voldoende en betaalbare nieuwbouw.

Het zou juist zijn als de bouwbonden deze eis eindelijk opnemen in hun verlanglijst voor de CAO-besprekingen. Bouwvakkers, jullie hebben recht op méér dan alleen een behoorlijk inkomen. Jullie hebben er recht op dat je in Nederland werk verricht waarvan je zelf en je maten de vruchten plukken. Gebruik jullie grote macht om naast een goed loon een goed bouwbeleid af te dwingen. ●

WAT BLIJFT ER OVER VAN DE GULDEN ?

Vijf miljard gulden is een onvoorstelbaar grote hoeveelheid geld. Het is bijvoorbeeld het bedrag dat de Nederlandse regering in 1973 in "defensie" steekt. Het is twee maal het bedrag van de begroting van volkshuisvesting. Vijf miljard gulden is het jaarloon van ongeveer 330.000 industrie-arbeiders. Van vijf miljard gulden kunnen dus ongeveer 1,2 miljoen mensen een jaar lang leven.

Waar wil je nou naar toe met die vijf miljard gulden, vraagt de lezer. Welnu, vijf miljard is ook het bedrag dat de ondernemers dit jaar EXTRA als winsten opstrijken dankzij de matiging die door de vakbonden op het arbeidsloon is doorgevoerd. Vijf miljard dus bovenop de "normale" winstinkomens van 1971. Dit cijfer wordt genoemd in WIK, de krant van de Industriebond NVV.

Natuurlijk is deze fabelachtige stijging van de winsten niet alleen te danken aan de matigingspolitiek van regering, ondernemers en vakbonden. De ondernemers danken dit lieve sommetje ook aan de opvoering van de arbeidsproductiviteit (meer productie met minder man) en de stelselmatige verhoging van de prijzen.

PRIJSVERHOOGINGEN

Dit jaar zou het eerste worden, waarin de inflatie werd beteugeld. Dat beloofde Biesheuvel in alle toonaarden. In plaats daarvan komt nu een inflatie zoals die na de oorlog nog niet is vertoond. Begin dit jaar eisten de ondernemers ijskoud een maximale prijscompensatie in de CAO's van 6 %. Nu het jaar bijna voorbij is, blijkt de prijsstijging 8 tot 9 procent te bedragen. En dat is nog maar een gemiddelde. De prijzen van talloze eerste levensbehoeften zijn met 20 of 25 % gestegen.

Alleen in oktober al steeg het gemiddelde prijspeil met 1,3 %. De ondernemers voorzagen een prijsmaatregel van de regering en wilden dat een slag voor zijn. Het resultaat is geweest dat de regering Biesheuvel inderdaad niet langer kon wachten en noodgedwongen een prijsmaatregel afkondigde.

Dit gebeurde in een zogenaamde "prijskalkulatiebeschikking". Ondernemers worden gecontroleerd of de prijsverhogingen, die ze doorvoeren, niet enkel en alleen bedoeld zijn om de winst op te voeren. Ze worden dus geacht gelijke winst te houden. In de eerste plaats is dit zeer moeilijk te controleren en in de tweede plaats tornt de regering dus niet aan de winsten.

Sinds 1951 is de gulden voortdurend minder waard geworden. Eerst jaarlijks met ongeveer 1,5 %, daarna met 2 of 3 %, maar sinds 1969 jaarlijks met ongeveer 6 à 7 %. De geldontwaarding gaat steeds harder. De gulden van 1951 is nu nog ongeveer 45 cent waard.

Het kind van de rekening is de grote massa van de bevolking. De grote ondernemers immers hebben hun geld belegd in goederen waarvan de geldwaarde gewoon met de inflatie meestijgt. Het zijn de loonarbeiders en de mensen die afhankelijk zijn van uitkeringen die de geldontwaarding ervaren als een voortdurende aanslag op het levenspeil. Daar kan geen loonsverhoging tegenop.

Voor de ondernemers is de inflatie alleen maar voordelig. Door de prijsverhogingen

kunnen ze indirecte loonsverlagingen doorvoeren. Bovendien helpt de voortdurende kostenstijging van lonen en goederen kleinere kollega's om zeep die opgekocht kunnen worden.

Het is dan ook duidelijk waarom de maatregelen tegen de inflatie tot nu toe geen effect hadden. Een ondernemersregering heeft geen enkel belang bij een goede inflatiebestrijding.

Toch eisen ook de rechtse partijen het tegengaan van de inflatie. Maar daarmee bedoelen ze alleen dat het arbeidsloon harder onder druk gezet moet worden.

Alle ingewikkelde theorieën over inflatie en andere economische verschijnselen zijn alleen geschikt om de mensen een rad voor ogen te draaien. Als er eisen worden gesteld zijn de geleerden er als de kippen bij om vast te stellen dat deze eisen niet reëel, niet haalbaar en onmogelijk zijn.

Wat in dit land mogelijk is, wordt echter niet uitgemaakt door economen, maar door de maatschappelijke werkelijkheid. En die werkelijkheid is dat wat er in Nederland geproduceerd wordt (door de arbeiders) verdeeld moet worden tussen arbeidsloon en winsten. En hoe die verdeling uitvalt kan geen wetenschapper vaststellen, dat is een kwestie van macht tegen macht.

De ondernemers achten zich op dit moment in Nederland kennelijk machtig genoeg om een ongeremde prijsopjaging door te voeren en ondertussen de looneisen van de arbeiders af te wijzen. Alleen door de machtsverhoudingen in Nederland te veranderen kan de geldontwaarding veranderen in een stabiel economies systeem.

De heren Wiegel en Van Riel kunnen dan wel betogen dat hoge looneisen bedrijfssluitingen en ontslagen met zich zullen brengen. Dat is waar, maar dat ligt niet aan de looneisen. Dat ligt aan het feit dat de kapitalisten hier aan de macht zijn en hun chaos-economie handhaven.

Matiging op looneisen betekent geen enkele garantie tegen werkloosheid. Dat is gewoon chantage. Door er op in te gaan kunnen de ondernemers hoogstens het idee krijgen dat ze helemaal kunnen doen en laten wat ze willen.

De hele situatie in ons land vraagt gewoon om hoge looneisen. En die zijn ook te realiseren gezien de enorme rijkdommen die er dit jaar weer extra geproduceerd zijn. Iedere loonsverhoging kan echter ongedaan worden gemaakt door prijsverhogingen, zolang de kapitalisten het voor het zeggen hebben. Daarom moeten onze eisen in het teken staan van het opbouwen van de macht die nodig is om de kapitalisten te verjagen en hun macht in handen van het volk te leggen.

De Bond van Huurders en Woningzoekenden voert een anti-inflatiecampagne voor de volgende eisen: 1. Absolute prijs- en huurstop. 2. Geen belastingverhogingen. 3. Loonsverhoging gelijk aan de stijging van de arbeidsproductiviteit. Al meer dan 125.000 mensen hebben hun instemming met deze eisen laten blijken, door er hun handtekening onder te zetten.

Voor de CAO-eisen moet dat betekenen: prijsstop en loonsverhoging. De regering moet haar belastinggeld maar halen waar het te vinden is: in de uitpuilende brandkasten van de aandeelhouders.

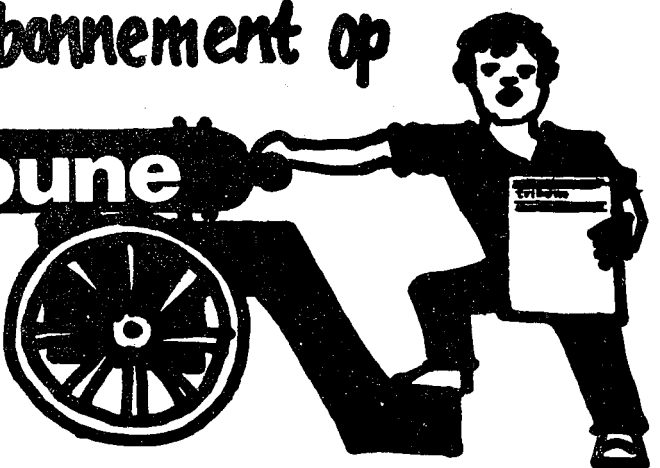
Geen matiging, maar lonen omhoog! ●

In dit kader vinden de abonnees van de Tribune een notitie als hun abonnement verloopt. Controleer dit dus maandelijks.

neem een abonnement op

de tribune

u abonneert u voor een jaar door fg te starten op gironummer 2534761 t.n.v. P.J. van Zomeren te Nijmegen, onder vermelding: abonnement Tribune

HIJ IS EEN LEIDER MAAR WAARHEEN ?

GROENEVELT HULT ZICH IN NEVELEN

HANS WIEGEL, de glatte marionet van de VVD-ondernemers, was woedend, "Groenevelt," riep hij, "Groenevelt helpt onze hele maatschappij naar de bliksem."

Het onverstaanbare antwoord van vakbondsleider ARIE GROENEVELT: "Inderdaad, de maatschappij van Wiegel, en graag ook."

Dat is Arie Groenevelt ten voeten uit. Zelfverzekerd, strijdlustig en niet bang van revolutionaire taal. Hij is de vlees-geworden nieuwe koers van de vakbeweging. Zijn collega's schijnen het nog niet allemaal te beseffen, maar deze man is de enige die de vakbonden weer een massa-aanhang kan verschaffen. Groenevelt weet donders goed wat er onder de brede massa's van ons volk leeft.

Nooit zal hij vergeten te vertellen dat hij zelf maar een gewone jongen is, die op zijn veertiende in een Utrechtse metaalfabriek begon te werken. Heel knap bespeelt hij dezelfde gevoelens, die in de Tribune tot uitdrukking worden gebracht. Gevoelens van een algemene onvrede met het kapitalisme, gevoelens van een groeiende wil om dat kapitalisme te vernietigen en te vervangen door een beter maatschappij-systeem.

Groenevelt maakt er vuurwerk van. Wij zijn tegen het kapitalisme, zegt hij. Inflatie en werkloosheid kunnen volgens hem niet bestreden worden, zonder eerst de "structuur" van de maatschappij te veranderen. Hij roept uit dat de kapitalisten niet mogen profiteren van de matiging op de arbeidslonen. Hij is een onverzoenlijke vijand van de regering Biesheuvel. Zijn bond, de Industriebond NVV, leidt stakingen, bedrijfsbezettingen en demonstraties.

Dat klinkt allemaal veelbelovend. Toch is het de vraag of we in Groenevelt een belang-

rijke nieuwe strijdmakker op de weg naar een socialisties Nederland gevonden hebben. Juist omdat Groenevelt zich zo nadrukkelijk opwerpt als leider, is de vraag zo belangrijk: leider, waar naar toe? Juist omdat Groenevelt zo vurig oproept voor de strijd, moeten we weten: strijd, waarvoor? En juist als het daar op aan komt, hult Groenevelt zich in nevelen.

Laten we de grootste wapenfeiten van Groenevelt in dit jaar nog eens bekijken. Dat zijn: de metaalstaking van februari, de langdurige staking bij Pelger in Emmen, de bezetting van Enka-Breda en de gang van zaken rond het sociaal kontrakt in oktober.

1 DE METAALSTAKING

Begin dit jaar riep de leider van de machtige Industriebond NVV (180.000 leden) de metaalarbeiders "op de barrikaden" voor het afdwingen van een betere CAO. De eisen waarop de akties gevoerd zouden worden, bleven mistig. De vorm van de aktie, bleef ook mistig. Groenevelt vertelde een stakingskas van 8.5 miljoen gevormd te hebben voor "prikakties" in de grote metaalbedrijven. In de zomer van 1971 hadden deze prikakties hun machteloosheid al bewezen in de bouw.

Op het laatste moment greep de rechtbank in en werd het NVV verboden een staking uit te roepen of te ondersteunen. Dit was de beste stakingsoproep die de Industriebond zich kon wensen. Onmiddellijk gingen de grote metaalbedrijven in het westen van het land plat. Zeventien dagen werd er gestaakt. Op de hoogtijdagen door ongeveer 40.000 man. Het resultaat was onthutsend. Het vonnis

van de klassejustitie werd niet vernietigd. De CAO, die na de staking werd afgesloten, lag precies 0,7 % hoger dan die, welke daarvoor door de metaalbaronnen was aangekondigd. Voor ARBEIDERSMACHT aanleiding voor een snerend artikel over "geheim agent 00,7 % Arie Groenevelt". In Tribune 3 van dit jaar werd vastgesteld dat nog nooit zovelen zo hard gestaakt hebben en zo weinig bereikt.

Als de vakbondsleiders op een normale manier met dit resultaat waren komen aandrigen, waren ze weggehoond. Dankzij de staking echter kon de slechtste CAO sinds de oorlog worden doorgevoerd, terwijl de populariteit van de bond nog werd opgevoerd ook Dat was de eerste triomf van Groenevelt. Toen was het "verschil" tussen de "revolutionair" Groenevelt en de christelijke bonden . . . f 2 in de week!

2 PELGER-EMMEN

De Tribunes 6 en 9 van dit jaar bevatten het ontvullende relaas van de staking tegen Pelger in Emmen. Vijf maanden werd hier gestaakt voor de instelling van een ondernemingsraad, het intrekken van het ontslag van Aaiko Platje (kontakman van de Industriebond) en een rechtvaardiger loonbeleid. De 10de maart was de eerste stakingsdag. Begin augustus werd er een akkoord bereikt. Groot was de solidariteit in andere bedrijven te Emmen. Maar het was het kader van de Industriebond dat voorkwam dat deze solidariteit werd omgezet in doeltreffende steunakties.

In maart wekte Groenevelt in heel het land beroering met de strijdkreet: "Desnoods staken we heel Pelger kapot". In augustus was er een akkoord waarin de oorspronkelijke eisen bar weinig was overgebleven. Niet alleen Platje, maar ook een aantal andere stakers, zouden het bedrijf nooit meer binnen komen. De dappere jonge stakers van Pelger moeten niet veel meer van Groenevelt weten. Maar dat is niet zo schadelijk, want in het hele land werd Pelger afgeschilderd als een schitterend bewijs van de nieuwe strijdbaarheid van de vakbonden.

3 ENKA-BREDA

De geschiedenis van Enka-Breda staat uitvoerig beschreven in de Tribunes nr. 5 en 10. Opnieuw was het de Industriebond NVV, die naar "revolutionaire" wapens greep. Maar of ze ook voor een revolutionair doel gebruikt werden?

Openlijk gaf het vakbondskader in Breda toe dat de hele aktie gevoerd werd om te voorkomen dat meer linkse krachten de leiding van een spontane aktie op zich zouden kunnen nemen. De strijd richtte zich tegen de voorgenomen sluiting van de fabriek door de direktie van Enka wegens de overproduktie van kunstvezels. Dankzij de bezetting van het bedrijf, die precies een week duurde, werden deze plannen vrijdeld. Maar zo

● Pelger in Emmen: vijf maanden staken

lang de wetten van het kapitaal de Nederlandse economie dikteren, zullen problemen, zoals van Enka, ontstaan en ook alleen over de nek van de arbeiders worden opgelost. Enka was nog zo stom een bedrijfssluiting en een massa-ontslag aan te kondigen. Gewrongen door de Industriebond NVV, zullen ze nu een uitweg moeten vinden in ontslagen op kleinere schaal, druk op de lonen en dergelijke. Het commentaar van de Tribune was: de directie van Enka heeft wel verloren, maar is niet verslagen. Dat laatste schijnt ook niet in de bedoeling van de Industriebond te hebben gelegen.

In een interview met Het Vrije Volk (17 november) verklaarde Groenevelt trots: "Vergeet niet dat we in vele gevallen een uitstekende afvloeiingsregeling hebben weten te bereiken". Net alsof je een dokter hoort zeggen: "De patiënt is overleden, maar bijna pijnloos."

4 HET SOCIAAL KONTRAKT

Zolang het kabinet Biesheuvel bestond, heeft het de arbeidersklasse een "matiging" opgedrongen. Onder Colijn heette dat "aanpassen", onder Drees "bezuinigen". Dat komt er allemaal op neer dat de crisis van de kapitalisten wordt opgelost op kosten van de arbeidersmassa.

Voor 1972 hebben de vakbonden zich in hun looneisen gematigd. De opbrengst daarvan is geheel ten goede gekomen aan de winsten van de ondernemers en de dividenden van de aandeelhouders. Dit is ook door de Industriebond vastgesteld en terecht heeft Groenevelt gezegd dat zo iets niet opnieuw mag gebeuren.

Maandenlang is door regering, oppositie, ondernemers en vakbonden een geweldige show opgevoerd rond de matiging voor 1973. Ze noemden het een "sociaal kontrakt" en het werd uiteindelijk een "algemeen akkoord". De opzet was dat de regering bepaalde toezeggingen zou doen aan de vakbeweging en dat die in ruil daarvoor geen looneisen zou stellen, maar wel een jaar lang de arbeidsvrede zou garanderen.

In de eerste plaats moet daarvan gezegd worden dat het niet de taak is van de vakbonden om aan de ondernemers de arbeidsvrede te verkopen. De vakbonden dienen het recht van de arbeidersmassa op een rechtvaardig loon en goede werkomstandigheden te beschermen. Daarvoor is strijd vereist en geen arbeidsvrede. Vakbonden moeten dus in principe weigeren om mee te werken aan een "sociaal kontrakt". Een dergelijk principieel standpunt hebben we ook bij de Industriebond gemist. Groenevelt wilde het sociaal kontrakt alleen duurder maken.

In de tweede plaats wordt door de hele gang van zaken met het sociaal kontrakt, de parlementaire democratie in Nederland steeds verder ondermijnd. Iedereen kent de tekortkomingen van de parlementaire democratie, maar onder deze staatsvorm van het kapitalisme, zijn de belangen van de arbeiders het beste gewaarborgd. Als de parlementaire democratie wordt afgeschaft, is het van levensbelang wat we er voor terugkrijgen. Wordt het opgevolgd door het fascisme, dan gaan we er hard op achteruit. En laten we nooit vergeten dat ook het fascisme zijn massa-aanhang veroverde met leuzen tegen het kapitalisme, hoewel het in feite de beste dienstknecht van het grootkapitaal was.

Groenevelt is er voorstander van dat de vakbeweging als pressiegroep rechtstreeks zaken doet met de regering en daarvan politieke eisen afdwingt (blijkens een interview in de Volkskrant van 7 november). Dit is een gevaarlijk standpunt. Als de politieke partijen falen, moet er een betere politieke partij komen. De vakbonden moeten dan zo'n politieke partij steunen, omdat ze anders hun werk niet goed kunnen doen. Maar als in plaats daarvan, het bestaande systeem in Nederland wordt ingeruild voor een systeem waarin belangengroepen achter de schermen hun zaakjes met de regering regelen, terwijl het parlement buitenspel staat, zijn we op weg naar een situatie als in Portugal, een

● Demonstratie tegen sluiting Enka-Breda

situatie waarvan de brede volksmassa's niets goeds hebben te verwachten.

De metaalstaking, Pelger, Enka en het sociaal kontrakt; dat zijn vier praktische ervaringen met Groenevelt. Het draait steeds op hetzelfde uit: Groenevelt spreekt "revolutionaire" taal, maar het is moeilijk te ontdekken welke slagen hij in werkelijkheid aan de ondernemers toebrengt.

HET RAADSEL

Het raadsel Groenevelt ziet er zo uit: hij schrijft dat de ratten aan de democratie knagen (Leeuwarder Courant, 2 sept.) en dat de arbeiders voor een betere democratie moeten zorgen. Hij zegt niet wie die ratten zijn en hoe die betere democratie er uit ziet. Hij zegt: "De inflatie kan me geen moer schelen en het kan niet altijd om die rottige centen gaan". Daar heeft hij gelijk in, als hij tenminste bedoelt, dat het kapitalisme de massa geen blijvende welvaart kan verzekeren. Maar dat zegt hij niet.

Hij wil een niet-kapitalistische maatschappij, maar hij verzwijgt wat hij dan wel wil. Tijdens een discussie in Nijmegen (zie Tribune 6) zei hij, dat hij "de huidige produktiewijze aanvaardt en alles wat daaraan vast zit". Hij praat wel over arbeiders-zelfbestuur en medezeggenschap, maar het blijft in het vage. Zolang de kapitalistische produktiewijze bestaat, kan medezeggenschap weinig anders zijn dan dat de arbeiders meebeslissen over hun eigen ontslag en hun eigen loonsverlaging.

Natuurlijk mag Groenevelt fouten maken en kan ook hij het ijzer niet met handen breken. Maar het is niet zo'n verdienste van Groenevelt dat hij zegt de bestaande maatschappij te willen veranderen. Dat wil zo onderhand iedereen. En wie invloed op de massa wil krijgen, móét daaraan uitdrukking geven. Mensen die de woorden en de middelen van Groenevelt gebruiken moeten koers zetten op een socialisties Nederland, dat wil zeggen een Nederland onder heerschappij van de volksmassa. Zolang Groenevelt dat niet heeft uitgesproken moeten wij hem nauwlettend in de gaten houden.

Sinds de havenstaking van 1970 is het tot de vakbonden doorgedrongen dat ze de ondergang tegemoet gingen, door te volharden in de gewoonte om zich tegen de wil van de arbeiders te keren. Dan zouden de vakbonden hun taak, het koesthouden van de arbeidersklasse, niet meer kunnen verrichten. Het NVV-kader is sindsdien ingepeperd dat het met de meerderheid van de arbeiders moet meelopen.

Groenevelt is de beste leerling geweest. Hij loopt voorop. Hij wil niet alleen leiding geven aan de economiese strijd, maar de Industriebond ook als wapen in de politieke strijd gebruiken. Wat dat betreft is Groenevelt verder dan Den Uyl, Wiegel en Biesheuvel. Hij maakt iets wakker, hij ziet misschien zelfs kans zich een massale aanhang te verwerven. Dat maakt Groenevelt niet automaties beter dan Den Uyl, Wiegel en Biesheuvel. Zolang we niet weten wat zijn doel is, maakt hem dat alleen gevaarlijker.

● Metaalstaking in februari: 0,7 %

UNILEVER IN OSS

DRIE ARBEIDERS VOOR DE PRIJS VAN TWEE

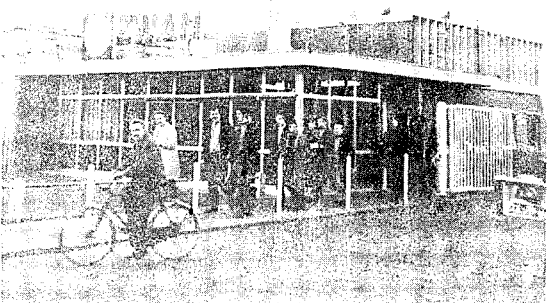
Het gaat lekker met de Unilever. Dat wil zeggen: het gaat lekker met de winst. Met de arbeiders gaat het minder goed, maar dat hangt nou eenmaal met mekaar samen. Unilever heeft voor het vergroten van de winst niet genoeg aan de prijsverhogingen. In de bedrijven wordt de produktiviteit opgevoerd. Enkele voorbeelden daarvan uit de vleesfabrieken Zwanenberg-Hartog in Oss.

In september werd de werktijd in deze fabrieken een kwartier per dag korter. Dat lijkt aardig, maar er was nogal wat verwarring over de vraag wat deze verkorting precies te betekenen had. Het kwam aan de orde in de commissies die hier per sektor-afdeling bestaan. In die commissies zitten chefs, sektorleiders en arbeiders (vooral vakbondsleden). Deze commissies stelden nog eens vast dat een kwartier vroeger naar huis een kwartier korter pauzeren inhield. Verder werd verordeneerd dat de mensen alleen nog in de pauze naar de wc mogen. In enkele afdelingen wordt het genoteerd als je buiten pauzetijd naar het toilet gaat. Enkele arbeiders werden met ontslag bedreigd.

Eén van hen vatte het treffend samen: "Ze maken zelfs de natuurlijke loop van de arbeiders kapot. Je moest eigenlijk de chef een briefje voor de bedrijfsarts vragen. Die moet dan maar de klok in je buik op de tijden stellen die de kapitalisten weansen."

Enige tijd geleden verschenen op de publicatieborden mededelingen over het ziekteverzuim. Dit werd gekoppeld aan het voorstel, dat de arbeiders voortaan onder elkaar uitzoeken of iemand wel of niet ziek is geweest. Arbeiders zijn toch geen dokters? Of zijn de diensten die bedrijfsartsen, huisartsen en specialisten dikwijls aan het kapitaal bewijzen, niet toereikend meer?

Dit voorstel van de directie is natuurlijk ontsproten aan de opzet verdeeldheid onder het personeel te zaaien. Hoe meer verdeeldheid, hoe beter voor de baas. Dit gebeurt allemaal onder de voortdurende bedreiging met het voortbestaan van het bedrijf. Zouden de mensen niet ziek kunnen worden van de onzekerheid, van de zenuwen, van het tempo, van het werkklimaat? Daar heeft Zwanenberg-Hartog geen hoodschap aan! De kapitalist heeft maar één hoodschap voor de arbeider: werken tot je er bij neervalt en dan wegwezen.

INVALIDE

Een afschuwelijk voorbeeld van die menssonwaardige praktijken biedt een invalide arbeider in Oss, die bij Hartog heeft gewerkt. Toen hij er 40 jaar werkte, werd hij gehuldigd als een waardevolle medewerker. Veertig jaar lang boven broeibakken van 62 graden waar op het laatst 2000 varkens per dag langs kwamen, dat moet Hartog aardig wat hebben opgeleverd.

Enige tijd later werd hij ziek. Nu is hij 80 % invalide. Door een longspecialist in Nijmegen werd vastgesteld dat de bronchitis veroorzaakt was door zijn werkzaamheden.

Deze man is nu twee jaar invalide. Hij is 63 jaar, maar wordt niet met vervroegd pensioen gestuurd. In plaats daarvan kwam hij van de hoogste in de allerlaagste loonklasse terecht. Nu beurt hij 80 % van f 174.

"Daar sta je dan met je goeie gedrag," zegt hij, "maar het ergste komt nog. Sinds september zijn we ondergebracht in de ziekenfondsverzekering Progres. Dit betekent dat we geen loonsverhoging meer krijgen en dat de 13de-maand-uitkering vervalt. Toen de maatschappelijk werkster van het bedrijf dit kwam vertellen, vroeg ze waar m'n vrouw was. Die lag op bed. Toen durfde ze het pas

ARBEIDERSMACHT

te vertellen, omdat mijn vrouw hartpatiënt is en ze bang was dat de schok te groot zou zijn voor haar.

Ik had regelmatig hulp gevraagd van de vakbonden. Maar ze toonden geen enkele interesse voor me. Na een paar maanden kwamen ze wel de kontributie halen. Die was alweer verhoogd. Ik zei: "Schrapp me maar. Die verzekering van Progres hebben jullie nota bene zelf goedgekeurd. Ik voel me ver-raden."

PAMFLET

De zeer actieve ARBEIDERSMACHT-afdeling van Oss schreef over de ervaringen van deze man een pamflet. Het veroorzaakte grote opschudding in het bedrijf, ook bij de directie. Deze stuurde de maatschappelijk werkster er weer op uit. Zij moest de invalide arbeider vertellen dat ze niet begreep hoe hij zo'n pamflet had kunnen goedkeuren. Was hij soms vergeten dat hij toch maar 40 jaar bij Hartog had "mogen" werken? Maar dat was hij juist niet vergeten en evenmin zal hij ooit vergeten dat hij wel "mocht" werken, maar er niet van mocht profiteren.

TEMPO

Zo spaart de Unilever zijn centen uit. Volgens Arbeidersmacht-Oss: Er zijn wel keurmeesters voor de varkens, maar niet voor de arbeiders.

Maar dit is niet het enige soort kostenbesparing. De produktie wordt natuurlijk vooral opgevoerd door tempoverhoging. Op de snijkamer moest een arbeider tot voor kort 19 hammen per uur verwerken. Nu is dat gesteld op 28. Dat is een stijging met 50 %. Nu produceren dus 2 arbeiders, wat voorheen door 3 gebeurde. Op iedere 2 arbeiders, heeft Unilever er nu één gratis, vergeleken met korte tijd terug. Maar 50 % loonsverhoging is er niet bij!

Op de kokerij werkten ze aan het maken van kleine patébakjes met 5 machines, be-mand met 3 machinisten en 5 inkorvers. Nu zijn er 2 machinisten en 3 inkorvers voor dezelfde produktie. Tel uit je winst!

Het is duidelijk dat dit soort praktijken looneisen voortbrengen. Tenslotte zijn het de arbeiders die deze produktieverhoging moeten realiseren. Maar de vakbonden zijn er niet voor "in" om op dit punt de strijd aan te binden.

In artikel 3 van de CAO staat: "De vakbonden verbinden zich hun krachtigste medewerking te verlenen aan de werkgevers tot ongestoorde voortzetting van het bedrijf en met alle hun ter beschikking staande middelen nakoming van het in de kollektieve arbeids-overeenkomst bepaalde, door hun leden te zullen bevorderen."

Fraai Nederlands is het niet, maar het is voldoende. De arbeiders worden voor een bepaalde periode verkocht en de vakbonden moeten de lieve vrede bewaken. Daar komt nog bij dat de CAO tot januari loopt, maar dat na "moeizame onderhandelingen" het nieuwe kontrakt pas op 1 april van kracht wordt. Het achterstallige loon wordt nabetaald. Voorlopig heeft Unilever met dat kapitaalje weer drie maanden kunnen werken.

VAKBONDEN

Bovendien laten de vakbonden na de navolging van de CAO door de werkgevers af te dwingen. Bij Zwanenberg-Hartog worden bijvoorbeeld regelmatig jonge arbeiders uitgezonden naar de slagervakschool. Dat betekent een halve dag school in de week en huiswerk mee naar huis. Drie jaar lang. Volgens de CAO heeft iemand, die deze cursus trouw volgt, recht op een uitkering van f 100 per leerjaar. Na het behalen van het diploma heeft men recht op een toeslag van f 45 per kwartaal. Maar er lopen nu verschillende jongens rond, die van dat geld geen cent gezien hebben. De vakbondsman op het bedrijf doet er niks aan...

Die komt wel in actie als er iets spaak dreigt te lopen in de produktie. Kort geleden werden vier arbeiders in afzonderlijke ruimten geplaatst. In de tweede week wilde men het tempo gaan opnemen, maar dat lukte niet zo best, omdat de mannen het in de gaten hadden. Daarop werd de vakbondsman ingeschakeld om de arbeiders tot rust te brengen. Ze moesten volgens hem toch inzien dat dit in het belang van het bedrijf was. In het bedrijf is deze vakbondsman speciaal aange-steld om toezicht te houden op de produktie. Om het maar zachtjes te zeggen: zulke mensen zijn niet de meest geschikte om de belangen van de arbeiders tegenover die van de kapitalisten te verdedigen.

Het mooie van december is de bezinning die deze maand uitstraalt. De dagen worden korter, maar de nachten langer, buiten wordt het onbehaaglijker, maar binnen brandt de kachel en bloeit het huiselijke leven. De kalender zorgt er voor dat we tijdens die lange winteravonden even kunnen stilzitten bij de mooie en stichtelijke dingen van het leven.

Op de vijfde is het al meteen raak vanwege de verjaardag van Sinterklaas. Elf maanden lang heb je duur moeten betalen voor alles wat je nodig had. Ieder dubbeltje werd een paar keer omgedraaid voordat het over de toonbank schoof. En, laten we maar eerlijk zijn, elf maanden lang is er gemord.

Maar dan is het feest van de overjarige bisschop van Myra. Je hoeft je schoen maar bij de kachel of de centrale verwarming te zetten, met een beetje haver en een winterwortel. De kerkvorst zorgt er dan voor dat je 's morgens een autoradio, een stropdas of een chocoladeletter terugvindt.

Dat moet wel even gezegd worden: Sinterklaas is een rechtvaardig man. Mensen die hard werken en dus veel hebben, krijgen ook van hem veel. Niksnutten en kringetjesspuigers, die dus niks hebben, krijgen van Sinterklaas ook niks. Anders zou Sinterklaas al gauw voor een revolutionair versleten worden en zijn machtige positie in de katholieke kerk verspelen. Het is uitdrukkelijk zijn taak om het goede te belonen en het kwade te bestraffen. Vroeger liep de ondeugd zelfs kans om mee naar Spanje genomen te worden. Maar sinds de regering Biesheuvel is de straf voor de kwaden dat ze in Nederland moeten blijven, terwijl de goeden aan de Costa Brava liggen.

Als je geluk hebt krijg je nog een mooi gedicht bij je kado. Zo van:

Wat geef ik Arie Groenevelt?

Een zak met chocolade-geld

Een knaak die in je handen smelt

Daar ben je gauw mee uitgeteld.

Scherp, maar toch zó dat je begrijpt dat Sinterklaas het goed met je meent. Aardig trouwens om zo te ontdekken dat de goedheiligman van plan is om veel chocoladegeld uit te delen, hoewel de echte gulden tegenwoordig net zo snel tussen je vingers wegsmelt als een chocolade. Ik ben trouwens benieuwd hoe Sinterklaas dit jaar de surprises maakt. Veel krantenpapier is er niet meer, sinds de krant wordt opgezegd vanwege de duurte.

De diepere betekenis van dit feest dreigt wel eens in de pure hebzucht verloren te gaan. In deze materialistische tijd is Sinterklaas een lichtend voorbeeld dat het beter te geven is dan te ontvangen. Juist in die weken dat de strijd om de nieuwe CAO's ontbrandt houdt de Sint ons een vermanende vinger voor: het is beter aan prijzen te geven dan aan lonen te ontvangen.

Twintig dagen later gaat het tijdens de kerstdagen nog stichtelijker toe. De radio, de televisie en de kranten zijn ons zoals altijd behulpzaam bij het zoeken naar het goede. Ze zullen ons weer overstelpen met stemmige

VREDE OP AARDE

verhalen vol zelfopoffering en vredesduiven.

Voor sommigen telt alleen dat Kerstmis op maandag en dinsdag valt en dat er konijn gegeten wordt. Maar Kerstmis is méér. Het heeft een hogere betekenis. Terwijl de zware geur van het dennegroen de huiskamer vult (alweer een boom naar de haaien — maar het is voor een goed doel) denken we allereerst aan het kerstkindje zelf. En aan de vooruitgang.

Josef en Maria waren bijvoorbeeld nog niet getrouwd toen het kind geboren werd. In een tijd van Durex en de pil, hoeft zo iets gelukkig niet meer te gebeuren. Verder was er voor hen geen plaats in herberg of huis. Zo iets hoor je tegenwoordig ook niet meer. In Nederland staan zelfs huizen leeg, dus Josef had in onze tijd in ieder geval nog kunnen "kraken".

Maar evenzogoed is het mooi dat er uit de hemel zo'n kindje gestuurd werd om de Zonden der Wereld op zich te nemen. Want er is wat zonde op de wereld. Denk maar eens aan die miljard mannen, vrouwen en kinderen die sterven van de honger, die vloeken en aan opstand denken. Nee, u hoeft uw kalkoen niet te laten staan. Die verrot alleen maar als u hem niet opeet en die zal nooit in Brazilië of Indonesië terechtkomen.

Of denk aan die Vietnamezen die nota bene zelfstandig willen zijn en daarvoor de wapens hebben opgenomen. Wat een zondige gedachte om te menen dat er aan deze wereld iets te verbeteren valt. Sinds het jaar 0 voor Christus weten we toch dat het pas na dit leven beter zal worden.

Soms knaagt de twijfel aan je hart en vraag je je af wat een dooie ooit voor goeds gedaan heeft voor 'n ander. Dan is het maar het beste om heel hard te zingen: Vrede op aarde, vrede op aarde, in de mensen een onbehagen, pardon welbehagen.

Met Kerstmis is alles anders. De koningin schenkt warme chocolademelk in voor het personeel — in plaats van andersom. De prins leest het kerstevangelie voor — in plaats van dat hem de jaarverslagen worden voorgelezen. Gedurende 363 dagen is Vietnam gebombardeerd en nu kondigt president Nixon twee dagen pauze af. De mensen die moeten pezen om aan de kost te komen, krijgen twee dagen vrijaf om te beseffen hoe mooi het leven zou zijn, als ze maar tevreden waren met wat ze hebben. De mensen die bedreigd worden door milieuvergiftiging, armoede en oorlog worden twee dagen lang overstromd met vrome kerstboodschappen van de mensen die het milieu vergiftigen, de armoede veroorzaken en oorlog voeren.

Het is mooi dat zij ons vertellen hoe deugdzaam we kunnen leven, want zelf zou je dat soms haast vergeten. Met Kerstmis sta je er weer eens bij stil dat we allemaal maar mensen zijn, met onze goeie dingen en onze onhebbelijkheidjes. Het gewone dagelijkse leven is in onze tijd zo jachtig dat je gewoon geen tijd hebt om je dat te realiseren. Dan lijkt het wel eens alsof de één zoveel geld heeft en de ander zo weinig, de één zo veel luxe en de ander zo weinig eten, de één zo veel macht en de ander zo weinig te zeggen. Gelukkig is dat allemaal maar schijn. Er is er Eén voor wie wij allemaal gelijk zijn. En die Eén is niet van deze wereld, dus dat zit altijd goed.

Je hoort wel eens zeggen: goed dat er politiek is. Ze zouden beter advertenties kunnen

maken: goed dat er kerstmis is.

En dan de jaarwisseling. Vroeg in de avond dooft het leven op straat uit. De familiebanden worden hersteld. Hopelijk is er een scherpe cabaretier op de televisie. Dat heb je gewoon nodig, zoals de koning vroeger een hofnar nodig had. Die hofnar mag alles zeggen, mag alle kritiek op de koning spuien, uit naam van het volk dat zwijgen moet. Kijk, een grapje van de hofnar doet de koning geen pijn en het voorkomt dat er erger gebeurt. Stoom afblazen noemen ze dat. Iedereen weet dat je beter stoom kunt afblazen dan de ketel laten springen.

Oudejaarsavond. Spannend. Tien keer controleren of de klok gelijk loopt. De kleintjes proberen wakker te blijven. Die akelige stilte als op de televisie de sekondenwijzer sekonde voor sekonde naar de twaalf toehuppelt. En dan ... 1973!

Gelukkig nieuwjaar, of, voor veel landgenoten, zalig nieuwjaar. Er zal wel geen moer van terechtkomen, maar het is toch aardig om het elkaar toe te wensen. Dat bewijst toch dat we het allemaal goed menen.

Zoals blijkt uit de nieuwjaarswens van de nieuwe regeringsleider: "Volk van Nederland. De belastingen gaan dit jaar omhoog. De prijzen zullen stijgen. De lonen zullen onder druk staan. Het water en de lucht worden nog vuiler. Nog meer duin zal ten prooi vallen aan gasboringen. Nog meer bos en natuurgebied sneuvelt voor autowegen. Het reizen wordt duurder. De woningnood zal groter worden. De inflatie zal alle rekords breken. De ziekenhuizen worden duurder, maar gelukkig zullen ook meer afdelingen stilgelegd worden omdat de artsen elkaar niet mogen. Stakingen zullen wettelijk verboden worden. Het leger en de politie worden versterkt. Nieuwe scherpschutters worden opgeleid. Dit alles is nodig om onze nationale welvaart te vergroten. En daarom wens ik u allen van ganser harte een heel gelukkig 1973 toe. Laten wij de handen ineen slaan opdat dit jaar ons zal brengen wat wij ervan verwachten. Hoe dan ook, zal het brengen wat ik er van verwacht."

En op het werk krijg je die morgen een hand van je chef: "Morge, Jansen. Je loopt een aardige kans dit jaar ontslagen te worden om de werkgelegenheid van je kollega's te redden. In ieder geval moet het tempo omhoog en wordt er vanaf nu harder aangepakt. Misschien krijg je wel een bedrijfsongeval, maar zonder offers gaat het nou eenmaal niet. Om de positie van het bedrijf veilig te stellen zullen we zeker niet achteraan lopen met het verhogen van de prijzen. Je mag niet meer roken, want dat kost tijd en bovendien is het slecht voor je gezondheid. Reken vooral niet op te veel loonsverhoging, dan valt het altijd mee. Samen zullen we het bedrijf wel redden. Je ziet dat ik zelf vol goede voornemens aan het nieuwe jaar begonnen ben. Gelukkig nieuwjaar, Jansen!"